DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

STOŁ. KRÓL.

MIASTA KRAKOWA

LIV ROCZNIK — 1933.

NAKŁADEM ZARZĄDU STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA.

W KRAKOWIE, 1934 ROKU. — CZCIONKAMI DRUKARNI MUZEUM PRZEMYSŁOWEGO W KRAKOWIE, UL. SMOLEŃSKA 9.

Dziennik Rozporządzeń stoł. król. miasta Krakowa

redagowany na zasadzie uchwał Rady miejskiej z dnia 4 marca 1880 r. i z dnia 26 czerwca 1884 r., wychodzi raz na miesiąc.

Od 1 stycznia 1880 r. do 31 grudnia 1933 r. wydano roczników 54.

LIV Rocznik — 1933 obejmuje Numerów 12 — stronic tekstu 422 — stronic spisu XI.

Redakcję „Dziennika“ prowadzi Biuro Prezydjalne Zarządu m.

Redaktorzy: Od 1 stycznia 1880 r. do 31 grudnia 1883 r. Dr. Michał Schmidt, II-gi wiceprezydent (dyrektor Magistratu). Przez rok 1884 Bolesław Trębowelski, sekretarz Magistratu. Od 1 stycznia 1885 r. do kwietnia 1905 r. Piotr Banaś, radca Magistratu. Od 1 maja 1905 r. do 30 października 1909 r. Bolesław Gwidon Baranowski, wicesekretarz Magistratu. Od 30 października 1909 r. do 1 września 1922 r. Dr. Tadeusz Kannenberg, radca Magistratu. Od 2 września 1922 r. do 31 października 1924 r. Franciszek Strasik, sekretarz prezydjalny Magistratu. Od 1 listopada 1924 r. do 31 grudnia 1928 r. Edmund Zechenter, referent prasowy Magistratu. Od 1 stycznia 1929 r. do 30 czerwca 1931 r. Mr Bolesław Pirożyński. Od 1 lipca 1931 r. Mr Kazimierz Małecki, referent Zarządu m.

SKOROWIDZ ALFABETYCZNY

DO DZIENNIKA ROZPORZĄDZEŃ STOŁ. KRÓL. M. KRAKOWA Z R. 1933.

I. SKOROWIDZ

zarządzeń, obwieszczeń, okólników Zarządu m., sprawozdań z posiedzeń itp.

II. SKOROWIDZ

rozporządzeń i okólników władz państwowych, orzeczeń Najwyższego Trybunału Administracyjnego, Sądu Najwyższego i t. p. zamieszczonych w Dzienniku Rozporządzeń.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA.

31 STYCZNIA 1933 R. Nr. 1. ROCZNIK LIV.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY.

1.

Nr. VIII. opł. most. 27/933.

OBWIESZCZENIE

Magistratu stoł. król. miasta Krakowa

z dnia 16 stycznia 1933 r.

o poborze opłat mostowych.

Magistrat podaje niniejszem do publicznej wiadomości co następuje:

Rada miasta na posiedzeniu w dniu 20 grudnia 1932 r. uchwaliła Statut o poborze opłat mytniczych na pokrycie kosztów budowy i utrzymania IV. mostu na Wiśle, zatwierdzony zgodnie z uchwałą Wydziału Wojewódzkiego przez Wojewodę Krakowskiego reskryptem z dnia 9 stycznia 1933 r. Nr. S. F. I. 4b.-3/33, w następującej osnowie:

STATUT.

§ 1. Na mocy art. 24 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. Nr. 6 Dz. U. Rz. P. ex 1921 poz. 32 o budowie i utrzymaniu dróg publicznych, tudzież art. 42 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, w brzmieniu ustalonem obwieszczeniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 września 1932 Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 884 i § 120 h. rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, wydanego celem wykonania ustawy z dnia 18 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, wprowadza się na amortyzację pożyczek, zaciągniętych na budowę mostu IV. w przedłużeniu ulicy Krakowskiej, opłaty od osób, zwierząt, wozów i samochodów na moście w przedłużeniu ulicy Krakowskiej, oraz na moście prowizorycznym drewnianym w przedłużeniu ulicy Mostowej.

Opłaty od osób:

§ 2. Opłata od osób za przejście mostów w obu kierunkach wynosi od każdej osoby łącznie po 5 groszy.

§ 3. Uwolnionymi od opłaty są:

a) księża z Najświętszym Sakramentem; kondukty pogrzebowe i procesje;

b) wojsko idące w oddziałach, patrole wojskowe, osoby wojskowe idące w służbie i zwarte oddziały P. W.;

c) osoby należące do Policji Państwowej w mundurach;

d) dzieci szkolne, oraz młodzież kształcąca się, tudzież dzieci niesione na rękach, oraz wiezione na wózkach.

Opłaty od zwierząt, wozów i samochodów:

§ 4. Opłata od zwierząt, wozów i samochodów za przejście lub przejazd przez most tam i zpowrotem wynosi:

a) od każdego zwierzęcia domowego, idącego luzem po 5 gr.

b) od każdego wozu 10 gr.

c) od samochodu osobowego lub ciężarowego oraz od każdej doczepki po 20 gr.

§ 5. Uwolnione są od opłat:

a) konie wojskowe, idące luzem lub w zaprzęgu, tudzież samochody, należące do oddziałów wojskowych, idących pod komendą;

b) zaprzęgi i samochody, wiozące organa Policji Państwowej w mundurach;

c) zaprzęgi i samochody, wiozące pocztę;

d) zaprzęgi i samochody straży pożarnej, jadące w spełnianiu swego obowiązku;

e) zaprzęgi i samochody, wiozące księży z Najświętszym Sakramentem;

f) zaprzęgi i samochody, wiozące zwłoki podczas pogrzebu, oraz takież pojazdy towarzyszące pogrzebowi;

g) zaprzęgi i samochody Towarzystwa Ratunkowego, oraz Państwowego Szpitala św. Łazarza.

Sposób poboru i organa poborowe:

§ 6. Opłaty pobiera się tylko przy wstąpieniu, względnie wjeździe na mosty ze starego Krakowa do dzielnicy Podgórze.

§ 7. Poborem opłat zajmuje się Wydział VIII. Magistratu w Krakowie przez swoje organy, mające stanowisko przy wejściach na mosty od strony starego Krakowa.

Przekroczenia i kary:

§ 8. a) kto w zamiarze uchylenia się od obowiązku uiszczenia opłaty przekracza miejsce poboru bez zatrzymania się, lub oddala się przed uiszczeniem opłaty, podlega karze pieniężnej do wysokości kwoty odpowiadającej 20-krotnej opłacie;

b) kara nie uwalnia płatnika od obowiązku uiszczenia opłaty mostowej;

§ 9. Kary pieniężne wymienione w § 8 wymierza Wydział VIII Magistratu na podstawie obowiązujących przepisów ustawy o uregulowaniu finansów komunalnych z dnia 11/VIII. 1923 Dz. U. Rz. P. Nr. 106 poz. 884 ex 1932.

Kary pieniężne wpływają do Kasy Wydziału VIII Magistratu.

Na mocy powyższego Statutu pobór opłat rozpocznie się z dniem oddania mostu IV. do użytku publicznego, t. j. z dniem 19 stycznia 1933 r.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa.

2.

OKÓLNIK Nr. 1.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 7 lutego 1933 r. Nr. Prez. Pom. lek. 50/32 w sprawie zmiany przepisu §§ 7 i 8 tymczasowych przepisów o ubezpieczeniu pracowników m. na wypadek choroby i taryfy zamieszczonej w Dodatku II. do tychże przepisów.

§ 7. Przepisów o ubezpieczeniu pracowników m. na wypadek choroby otrzymuje następujące brzmienie:

§ 7.

Leczenie stomatologiczne.

Zwrot kosztów leczenia stomatologicznego wynosi 100% kosztów poniesionych, a ustalonych według stawek taryfy, zamieszczonej w Dodatku II. do niniejszego rozporządzenia.

Za zabiegi techniczno-dentystyczne (ustęp II. taryfy Dodatku II.) wykonane u członków rodziny ubezpieczonego zwraca się koszta w wysokości 50% kosztów poniesionych, a ustalonych według stawek taryfy zamieszczonej w Dodatku II.

Urzędnikom i niższym funkcjonarjuszom, którzy w Gminie m. Krakowa przesłużyli lat 10, przysługuje prawo do zwrotu kosztów za leczenie stomatologiczne według taryfy zamieszczonej w Dodatku II. bez ograniczenia co do jakości zabiegów, natomiast urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze, którzy nie przesłużyli 10 lat mają prawo do zwrotu kosztów według powyższej taryfy jedynie za ekstrakcje, wypełnienie zębów (plomby) oraz za Roentgen zębów.

§ 8. Przepisów o ubezpieczeniu pracowników m. na wypadek choroby otrzymuje następujące brzmienie:

§ 8.

Sposób postępowania przy zwrotach kosztów leczenia stomatologicznego.

Przed rozpoczęciem zabiegów leczniczych, z wyjątkiem wypadków nagłych, powinien uprawniony do korzystania ze świadczeń ubezpieczeniowych zgłosić się w Wydziale IX. Magistratu u kierownika M. Ambulatorjum dentystycznego, celem uzyskania karty zapotrzebowania, przyczem na żądanie kierownika M. Ambulatorjum dentystycznego obowiązany jest okazać legitymację miejską wraz z fotografją względnie poświadczenie Biura Prezydjalnego Mgtu stwierdzające, że jest uprawniony do korzystania z pomocy lekarsko-stomatologicznej według postanowień § 7. ustęp 2. niniejszych przepisów.

Kartę zapotrzebowania na zabiegi stomatologiczne wydaje się tylko w granicach rzeczywistej potrzeby i ważność jej trwa przez 1 rok licząc od dnia następnego po dniu jej wystawienia.

Po przeprowadzeniu zabiegów leczniczych, które powinny być dokonane ściśle według karty zapotrzebowania, pod rygorem nieuznania za przypadające do zwrotu kosztów zabiegów dokonanych nie w granicach karty zapotrzebowania, powinien leczony zgłosić się ponownie u kierownika M. Ambulatorjum dentystycznego, celem uzyskania karty do zwrotu kosztów, czyli karty

wyszczególniającej dokonane zabiegi i wysokość zwrotu kosztów.

Wybór lekarza względnie technika dentystycznego ogranicza się do lekarzy, względnie techników, wyszczególnionych w Dodatku III. do niniejszego rozporządzenia. W razie przeprowadzenia leczenia u innego lakarza, aniżeli wymienieni w Dodatku III. zwrot kosztów może nastąpić jedynie po cenach, wyszczególnionych w taryfie w Dodatku II. W razie przeprowadzenia leczenia u innego technika dentystycznego, niż wymienieni w Dodatku III. traci uprawniony do korzystania ze świadczeń ubezpieczeniowych prawo do zwrotu kosztów leczenia.

Zwrot kosztów za wszelkie inne zabiegi, wchodzące w zakres stomatologji, aniżeli określone w Dodatku II. następuje według uznania Prezydenta miasta po zasiągnięciu opinji lekarza stomatologa miejskiego.

Dodatek II. do Przepisów o ubezpieczeniu pracowników miejskich na wypadek choroby otrzymuje następujące brzmienie:

DODATEK II.

Taryfa leczenia stomatologicznego.

I. Zabiegi operatywno-konserwatywne:

1) Wyjęcie zęba	4 zł.
2) Wyjęcie zęba ze znieczuleniem	8 „
3) Wypełnienie zęba (plomba amalgamowa porcelanowa	6 „
4) Zatrucie zęba, wyjęcie miazgi zębowej, leczenie korzeni, oraz wypełnienie zęba . . .	8 „
5) Leczenie zgorzeli miazgi zębowej bez względu na ilość wizyt	10 „
6) Roentgen zębów	8 „

II. Zabiegi techniczno-dentystyczne:

1) Proteza kauczukowa (płytka)	15 zł.
2) Za każdy ząb w kauczuku	7 „
3) Klamra złota	10 „
4) Naprawa kauczuku	10 „
5) Za każdy ząb dodany przy naprawie kauczuku	4 „

Uwaga: Poniżej w Dodatku III. wyszczególnieni lekarze stomatologowie oraz technicy dentystyczni, przeprowadzają wszelkie leczenie dentystyczne ubezpieczonych po cenach taryfy leczenia dentystycznego, zamieszczonej powyżej.

(Dodatek III. zawarty jest w okólniku Nr. 34 — Dzien. rozp. m. Krakowa Nr. 8 ex 1932).

3.

OKÓLNIK NR. 2.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 30 stycznia 1933 r. Nr. Prez. Zarz. Og. 14/33 w sprawie kontroli frekwencji biurowej.

Celem usprawnienia kontroli frekwencji biurowej pracowników miejskich, zarządzam z dniem 1 lutego br. co następuje:

1) W każdym Wydziale i Biurze Magistratu, w Izbie Obrachunkowej, jak również w Zakładach, Instytucjach i Przedsiębiorstwach miejskich mają być zaprowadzone książki kontrolne frekwencji biurowej według załączonego wzoru (Wydziały i Biura Magistratu, mające już założoną książkę kontrolną w myśl tut. zarządzenia z dnia 15 marca 1930 r. L. Prez. 2769/30, mogą nadal używać tych książek aż do wyczerpania przy odpowiednim przekształceniu formy tej książki według dołączonego wzoru na książkę tygodniową).

2) Książka kontrolna ma być wyłożona codziennie rano o godzinie 8-mej w Oddziele kancelaryjnym.

3) Każdy urzędnik po przybyciu do biura ma umieścić w książce własnoręczny podpis pod odpowiednią datą przy rubryce swego nazwiska.

Obowiązek wpisania się do książki kontrolnej dotyczy **wszystkich** urzędników danego Wydziału, Biura, Zakładu itp. (stałych, prowizorycznych i kontraktowych) bez względu na stopień i charakter służbowy oraz na rodzaj wykonanych czynności. Wyjątek stanowi jedynie sam Naczelnik Wydziału względnie Dyrektor Zakładu. Odnośnie do urzędników technicznych, którzy ze względu na wykonywanie swych czynności urzędowych są o godzinie 8-mej już zajęci poza biurem wzgl. Zakładem, tak, że nie mogą wpisać się do książki kontrolnej, należy we właściwej rubryce zrobić stosowną adnotację stwierdzającą gdzie dany urzędnik znajduje się.

4) O godzinie 8·10 rano każdego dnia kierownik kancelarji przedłoży książkę do wglądu Naczelnikowi Wydziału wzgl. Dyrektowi Zakładu, który własnoręcznym podpisem stwierdzi frekwencję w danym dniu.

5) W razie spóźnionego przybycia do biura, spaźniający się ma bezzwłocznie usprawiedliwić spóźnienie Naczelnikowi (Dyrektorowi), który w rubryce „Uwaga" zanotuje czas i przyczynę spóźnienia oraz swoją decyzję.

6) W wypadkach nieuzasadnionego spóźnienia, jak również w razie samowolnego opuszczenia biura przez pracownika w godzinach urzędowych, oraz samowolnego opuszczenia biura przed ukończeniem godzin urzędowych, Naczelnik Wydziału wzgl. Dyrektor Zakładu udzieli za pierwszym razem upomnienia, za drugim surowego wytknięcia, zaś w przypadku dalszego powtórzenia się doniesienia o tem Prezydentowi miasta, przesyłając stosowne sprawozdanie z ewent. wnioskiem Naczelnikowi Biura Prezydjalnego.

7) Nadzór nad wykonaniem powyższego zarządzenia oraz nad stosowaniem się personalu miejskiego do zawartych w zarządzeniu tem postanowień, powierzam Inspektorowi Administracji miejskiej. W tym celu Inspektor Administracji miejskiej wykonywać będzie doraźną kontrolę frekwencji we wszystkich Wydziałach, Biurach i Oddziałach Magistratu oraz w Zakładach miejskich.

4.

OKÓLNIK Nr. 3.

Prezydenta miasta z dnia 30 stycznia 1933 r. do Nr. Prez. R. 17/33 do Wydziałów, Urzędów i Biur Magistratu, oraz Zakładów i Instytucyj miejskich w Krakowie.

Konsulat austrjacki w Krakowie pismem z dnia 24 stycznia br. L. 140 zawiadomił Magistrat, że z dniem

1 lutego 1933 r. przenosi biura Konsulatu z ul. Wolskiej Nr. 4., na ul. Kopernika Nr. 6 I. piętro.

Numer telefonu Konsulatu (152-60) pozostaje bez zmiany.

O czem zawiadamiam.

5.

OKOLNIK NR. 4.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 30 stycznia 1933 r. Nr. Prez. Org. 17/33 w sprawie organizacji wewnętrznej Wydziału III. Magistratu.

Na podstawie uchwały Rady miejskiej z dnia 26-go października 1932 r. Nr. Prez. Org. Urzęd. 28/32 punkt VIII. postanawiam co następuje:

A. — 1) W Wydziale III. Mgtu tworzy się dwa oddziały oznaczone jako Oddział „a" i Oddział „b".

2) Do zakresu Oddziału „a" należą wszystkie sprawy załatwiane dotychczas przez Wydział III. z wyjątkiem tych, które zostają przydzielone Oddziałowi „b". Do zakresu Oddziału „b" należą następujące sprawy:

a) cenniki,

b) udzielanie zezwoleń przemysłowych na handel po targach,

c) udzielanie licencji dla ajentów handlowych i komiwojażerów,

d) dotyczące handlu okrężnego,

e) dotyczące rzeczy znalezionych,

f) karno-administracyjne,

a[1]) przekroczenia z prawa przemysłowego,

b[1]) „ cennikowe,

c[1]) „ targowe,

d[1] prowadzenie ogólnej księgi kar, wykazywanie grzywien na przypis i wykazywanie do egzekucji (Odnośnie wykonywania tych agend obowiązują postanowienia zawarte w tut. zarządzeniu z dnia 30. XII. 1930 r. L. Prez. 14966/30 (§ 6 i § 11) oraz z dnia 23. XII. 1924 r. L. I. b. 25269/24, które w załączeniu przesyła się,

e[1]) wyrabianie spraw pozostałych z Wydziału III. k.

B. — Załatwianie spraw dotyczących przemysłowych zakładów spożywczych (piekarnie, masarnie, cukiernie itp.) ustala się w sposób następujący:

1) w zakresie Wydziału III. (Oddział „a": wydawanie zarządzeń dotyczących uruchomienia tych zakładów (konsentowanie), wydawanie zarządzeń dotyczących przeróbek i adaptacji o charakterze zasadniczym i konstrukcyjnym (wykonywanych na podstawie zatwierdzonych przez Magistrat planów), zamykanie tych zakładów;

2) w zakresie Wydziału IX.: wydawanie wszelkich zarządzeń sanitarno-porządkowych nie należących w myśl punktu 1) do Wydziału III. oraz egzekwowanie tych zarządzeń, z wyjątkiem zamknięcia zakładu, co należy do Wydziału III., a Wydział IX. ma jedynie prawo zagrozić zamknięciem (rygor), Wydział III. natomiast rygorem takim jest związany i w danym przypadku musi go wykonać i odnośny zakład zamknąć.

Załącznik
do okól. nr. 4.

Rozporządzenie

Prezydenta miasta z dnia 30 grudnia 1930 r. L. Prez. 14.966/30 do wszystkich Wydziałów Magistratu i Urzędów miejskich oraz Zakładów i Instytucyj m. w sprawie utworzenia Referatu dla spraw karno-administracyjnych przy Wydziale III. Magistratu.

Utworzenie Referatu karno-administracyjnego.

§ 1.

Przy Wydziale III. Magistratu stwarza się Referat dla spraw karno-administracyjnych z dniem 1 stycznia 1931 r.

Właściwość przedmiotowa Referatu karno-administracyjnego.

§ 2.

Referat karno-administracyjny jest właściwym dla spraw karno-administracyjnych wraz z przekroczeniami z art. 109 dekretu o post. admin. z dnia 22 marca 1928 r. poz. 341/28 Dz. U. R. P.

Przydział spraw przez Biuro podawcze Magistratu.

§ 3.

Biuro podawcze Magistratu w granicach właściwości ustalonej w § 2. niniejszego rozporządzenia uskutecznia przydział spraw karno-administracyjnych do Referatu karno-administracyjnego przy Wydziale III. Magistratu.

Sporządzenie doniesień karno-administracyjnych.

§ 4.

Referenci poszczególnych Wydziałów Magistratu, Urzędów m. Komisarjatów obwodowych oraz wszelkich Instytucyj i Zakładów m. w razie stwierdzenia faktu zachodzącego przestępstwa administracyjnego, winni sporządzone z urzędu doniesienie skierować przez Biuro podawcze do Referatu karno-administracyjnego przy Wydziale III. Magistratu celem dalszego urzędowania.

Tryb postępowania w Referacie karno-administracyjnym.

§ 5.

Przydzieleni do Referatu karno-administracyjnego urzędnicy stosują w swem urzędowaniu obowiązujące przepisy ustaw i rozporządzeń państwowych, okólników władz przełożonych oraz przepisy rozporządzeń i zarządzeń Gminy miasta Krakowa.

W sprawach karno-administracyjnych, wynikających z przekroczenia przepisów policyjnych Gminy miasta Krakowa (§ 60 ust. 30 statutu gminnego) stosują referenci w miarę zachodzących warunków ustawowych

(art. 45 i art. 51 dekretu o post. karno-admin., z dnia 22/III. 1928 r. poz. 365/28 Dz. U. R. P. zmienione art. 1 i 3 ustawy z dnia 19/II. 1929 r. poz. 135/29 Dz. U. R. P.) w pierwszym rzędzie o ile się to celowem okaże, zasady postępowania karno-nakazowego tj. wydają nakaz karny. We wszystkich innych sprawach karno-admin. nie wyłączając karno-drogowych tj. w sprawach, w których Magistrat m. Krakowa działa, jako powiatowa władza administracji ogólnej, stosowanie zasad postępowania karno-nakazowego pozostawia się uznaniu Kierownika Oddziału karno-administracyjnego.

Księga kar.

§ 6.

W referacie karno-administracyjnym prowadzi się księgę kar według obowiązujących w tej mierze przepisów.

Wpis kar nałożonych za przestępstwa budowlane dokonują referenci w księdze kar Referatu karno-administracyjnego.

Księga kar egzekucyjnych.

§ 7.

Dla prowadzenia ewidencji kar celem przymuszenia, nałożonych na podstawie postanowień dekretu o post. przymusowem w admin. z dnia 22/III. 1928 r. poz. 342/28. Dz. U. R. P. oraz na podstawie art. 108 cyt. dekretu o post. admin., założą poszczególne Wydziały Magistratu nową księgę kar przeprowadzając w istniejącym, obowiązującym formularzu księgi kar odpowiednie zmiany celem uwidocznienia, że jest to księga kar egzekucyjnych.

Przeznaczenie grzywien karno-administracyjnych.

§ 8.

Grzywny nałożone w drodze mandatowej wraz z ewent. konfiskatami do kwoty 30 zł. za przekroczenia przepisów policyjnych Gminy m. Krakowa (§ 60 ust. 30 statutu gminnego) także w wypadku wniesienia sprzeciwu przeciw mandatowi i wydanie orzeczenia karnego na zasadzie zwyczajnego postępowania przez Magistrat m. Krakowa, jako władzę powiatową administracji ogólnej, przypadają na rzecz miejskiego funduszu ubogich (art. 1 i 4 cyt. ustawy z dnia 19/II. 1929 r.).

Grzywny nałożone za przekroczenia przepisów ustawy drogowej przypadają na rzecz miejskiego funduszu drogowego, za przekroczenia przepisów o ubezp. społecznem na rzecz funduszów w przepisach tych wyszczególnionych.

Wszystkie inne grzywny przypadają na rzecz Skarbu Państwa.

Ściąganie grzywien.

§ 9.

Referat karno-administracyjny sporządza tygodniowe konsygnacje osób ukaranych w 2-ch egzemplarzach za każdy fundusz zarachowania osobno i przesyła je Głównej Kasie miejskiej, jeden egzemplarz konsygnacji Główna Kasa miejska zatrzymuje, zaś drugi po powzięciu na przypis zwraca Referatowi karno-admin., który posługuje się powyższą konsygnacją w celu wykonania zapadłych orzeczeń względnie nakazów karnych. Konsygnacje grzywien przeznaczonych na dochód Skarbu Państwa winny być przesyłane Głównej Kasie m. osobną ekspedycją.

Celem uproszczenia manipulacji kasowej druki mandatów i orzeczeń karnych winny być zaopatrzone w dopisek uwidaczniający pozycję księgi kar.

Po prawomocności zapadłych orzeczeń względnie nakazów karnych przesyła Referat karno-admin. powyższe orzeczenia względnie nakazy karne do Oddziału egzek. przy Wydziale II. Magistratu celem ściągnięcia, który o wykonaniu winien Referat karno-admin. zawiadomić.

Przy wykonaniu przepisów powyższego paragrafu o ściąganiu grzywien należy stosować zasady przyjęte w Wydziale III. Magistratu.

Zarachowywanie i odprowadzanie grzywien.

§ 10.

Odnośnie zarachowywania i odprowadzania grzywien, w szczególności grzywien przeznaczonych na dochód Skarbu Państwa stosuje Główna Kasa miejska przepisy poprzednio wydanych w tej mierze rozporządzeń i zarządzeń.

Współpraca Referatu karno-administracyjnego z innymi Wydziałami Magistratu względnie Instytucjami m.

§ 11.

Referat karno-administracyjny winien w zakresie swego urzędowania pozostawać w bezpośrednim kontakcie z innymi Wydziałami Magistratu względnie Instytucjami m. unikając w miarę możności korespondencji. Podobne zasady stosują wobec Referatu karno-admin. referenci poszczególnych Wydziałów Magistratu wzgl. Instytucyj m.

Zastępstwo w Sądzie.

§ 12.

Do obowiązków Referatu karno-admin. należy również zastępstwo Magistratu m. Krakowa w sądzie w wypadkach wniesienia przez stronę żądania skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Natomiast popieranie oskarżenia w sprawach wyszczególnionych w Rozp. Min. Spraw Wewn. z dnia 28/VI. 1929 r. poz. 395/29 Dz. U. R. P. w § 1. lit. A. przez Magistrat m. Krakowa w charakterze oskarżyciela publicznego (art. 56. § 1. lit. b. K. p. k.) należy do zakresu działania poszczególnych Wydziałów Magistratu.

Postanowienia przejściowe.

§ 13.

Sprawy karno-administracyjne zawisłe w poszczególnych Wydziałach Magistratu po dzień 31 grudnia 1930 r. odstąpią te Wydziały Oddziałowi karno-admin. Równocześnie przekażą wszystkie Wydziały Magistratu Referatowi karno-administracyjnemu prowadzone dotychczas księgi kar,

Załącznik
do okól. nr. 4.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.
L. 25269/1924.
I. b.

Kraków, dnia 23 grudnia 1924 r.

Do
Wydziału I. b. Magistratu
w Krakowie.

Celem uproszczenia manipulacji przy pobieraniu przez Kasę miejską na przypis grzywien, nakładanych orzeczeniami karnemi, wzgl. osądami, wydawanemi przez Wydział I. b. Magtu, oraz uproszczenia dalszej manipulacji przy stwierdzaniu czy grzywny zapłacono i przy odpisywaniu, wzgl. prostowaniu grzywien na przypisie i wreszcie przy egzekucyjnem ściąganiu grzywien, wydaję następujące zarządzenia:

1) Z dniem 1 stycznia 1925 należy zaniechać dotychczasowego sposobu wydawania Kasie miejskiej polecenia przyjęcia grzywny na przypis w każdym poszczególnym przypadku, wydawania orzeczenia karnego, względnie osądu;

2) w miejsce dotychczasowych poszczególnych poleceń wydawanych Kasie miejskiej, należy wprowadzić tygodniowe wykazy nakładanych grzywien. Mianowicie w poniedziałek każdego tygodnia należy na padstawie księgi kar na formularzu jak załączony wzór wygotować dwa wykazy w dwóch egzemplarzach grzywien nałożonych przez Wydział I. b. w ubiegłym tygodniu. Na jednym wykazie zamieścić należy grzywny z przeznaczeniem na fundusz ubogich miejscowych, na drugim grzywny z przeznaczeniem na fundusz drogowy. Jeden egzemplarz każdego wykazu należy przesłać przy poleceniu longa manu, podpisanym przez P. Prezydenta miasta a kontrasygnowanym przez Dyrektora M. Izby Obrachunkowej Kasie miejskiej, celem powzięcia grzywien na przypis w dotyczącym funduszu. Dwa pozostałe egzemplarze wykazów pozostawić należy w aktach. Przy sporządzaniu wykazów należy w księdze kar w rubryce „uwaga“ uwidocznić przy każdej pozycji liczbę bieżącą, przy której grzywna jest wpisana do wykazu, oraz liczbę Magistratu, przy której wykaz Kasie miejskiej przesłano. W wykazie nie należy zamieszczać tych grzywien, które przy ustnem ogłoszeniu wyroku zostały przez skazanych przyjęte i w Wydziale I. b. Mgtu zapłacone, a następnie przesłane Kasie m. za pośrednictwem osobnego kwitarjusza:

3) po upływie 30-tu dni egzemplarze wykazów grzywien pozostawione w aktach, należy przesłać bm. Kasie m. do wyjaśnienia, które z grzywien objętych wykazem zostały zapłacone. Kasa miejska ma obowiązek udzielić wyjaśnienia do dni 3-ch. Po uzyskaniu tego wyjaśnienia należy w księdze kar w dotyczących pozycjach wpisać notatkę o zapłaceniu grzywien. Następnie należy egzemplarze wykazów, znajdujących się w aktach uzgodnić z księgą kar przez wpisanie do dotyczących rubryk wykazów dat z księgi kar;

4) na podstawie tak uzupełnionego wykazu należy wydać w przepisanej drodze Gł. Kasie m. polecenie, aby te grzywny objęte wykazem, które w międzyczasie zostały zniżone, darowane lub uchylone w toku instancji, Kasa z przypisu wykreśliła, względnie na przypisie sprostowała.

Równocześnie drugą ekspedycją należy zarządzić poleceniem do Wydziału II. a. egzekucyjne ściągnięcie prawomocnych, a niezapłaconych grzywien. Przy poleceniu do Wydziału II. a. o egzekucję grzywien, należy dołączyć tyle poszczególnych zarządzeń egzekucyjnych (jak załączony formularz), ile pozycji grzywien ma być egzekwowanych.

5) Po upływie 6 miesięcy należy stwierdzić, czy egzekucję przeprowadzono (o ile przedtem Wydział II. nie nadesłał już sprawozdania), ewentualnie Wydział II. ponaglić. Następnie wszystkie niewyjaśnione dotąd pozycje księgi kar objęte wykazem, należy ostatecznie wyjaśnić, wykaz uzgodnić z księgą kar i wydać wszelkie potrzebne zarządzenia dla ewentualnego odpisania, sprostowania itp. grzywien na przypisie.

O ile pozostałyby jeszcze jakie pozycje grzywien definitywnie niezałatwionych, należy po upływie 3 miesięcy zastrzec wznowienie aktów dla ostatecznego wyjaśnienia, względnie załatwienia dotyczących pozycji;

6) z uwagi na to, że podstawą całego powyższego postępowania jest należyte prowadzenie księgi kar — jest obowiązkiem poszczególnych referentów Wydziału I. b. Magistratu księgę kar prowadzić jaknajściślej przez dokładne i natychmiastowe wpisywanie wszystkich potrzebnych dat w dotyczących rubrykach księgi kar, a to pod osobistą odpowiedzialnością służbową PP. Referentów.

P. Naczelnik Wydziału I. b. obowiązany jest dopilnować, aby księgę kar ściśle prowadzono.

Do zarządzenia powyższego należy się ściśle zastosować i przechować je w zbiorze normaljów.

Sare mp.

6.

OKÓLNIK Nr. 5.

Prezydenta m. z dnia 3 lutego 1933 Nr. Prez. Odzn. 792/32 w sprawie wypłaty pensji za order „Virtuti Militari“ za r. 1933.

Pan Wojewoda Krakowski reskryptem z dnia 22 grudnia 1932 L. O. Org. X-1/240/32 przesłał do wiadomości reskrypt Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 18 listopada 1932 Nr. Pers. 107/4 w sprawie wypłaty pensji za order „Virtuti Militari“ za rok 1933, który brzmi:

Stosownie do zawiadomienia Ministerstwa Skarbu z dnia 10 listopada 1932 Nr. D. III. 17003/6/32 pensja orderowa, przypadająca kawalerom orderu „Virtuti Militari“ za rok 1933 będzie wypłacana jednorazowo w pełnej wysokości, począwszy od dnia 2 stycznia 1933 r. na zasadach, ustalonych zarządzeniem z dnia 4 marca 1929 r. Nr. D. VII. 313/2.

7.

Sprawozdanie z posiedzenia Tymcz. Rady Miejskiej.

28-me jawne posiedzenie Tymczasowej Rady miejskiej z dniu 23-go stycznia 1933 roku.

Dnia 23-go stycznia 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Pana Prezydenta miasta Władysława Beliny-

Prażmowskiego oraz w obecności PP. Wiceprezydentów Dra Ducha, Dra Klimeckiego, Dra Landaua i W. Ostrowskiego przy udziale 94 członków Rady posiedzenie Rady m.

Po otwarciu posiedzenia przez Pana Prezydenta miasta, przystąpiono do porządku dziennego a mianowicie:

I. Nazwa nowego mostu żelaznego na Wiśle.

Imieniem Sekcji IV. sprawozdawca Rm. Ks. Dr. Andrzej Moliński wnosi:

Z uwagi, że mimo gospodarczego kryzysu światowego, Rząd Polski wspólnie ze samorządem Gminy m. Krakowa, zdobył się na wysiłek budowy Wielkiego Mostu Żelaznego na Wiśle kosztem kilku miljonów złotych, co jest dowodem wielkiej żywotności i energji twórczej odrodzonej Polski,

Rada miasta uchwali:

Nowemu Mostowi Żelaznemu na Wiśle w przedłużeniu ulicy Krakowskiej i Staromostowej nadaje się nazwę: „Most Marszałka Józefa Piłsudskiego".

Nr. IV. nazw. ul. 19/33/VI.

Wniosek powyższy uchwalono.

II. Wybór członka do Rady Komunalnej Kasy Oszczędności m. Krakowa w miejsce śp. Prof. Dr. Załęskiego.

Referent Rm. Dr. Radzyński zaznacza, iż w miejsce śp. Prof. Dr. Załęskiego, który był członkiem Rady Komunalnej Kasy Oszczędności m. Krakowa należy wybrać zastępcę. Komisja Matka na podstawie jednomyślnej uchwały przychodzi na dzisiejszą Radę z wnioskiem o powołanie jako zastępcy Rm. Dr. Ludwika Schneidra.

Nr. Prez. R 96/32.

Wniosek powyższy uchwalono.

III. Wybór 12 członków i ich zastępców do Komisji szacunkowej dla podatku dochodowego.

Referent Rm. Dr. Radzyński nadmienia, że w Krakowie istnieją 3 Komisje szacunkowe przy 3 Urzędach skarbowych. Zgodnie z brzmieniem ustawy należy wybrać do każdej Komisji 4 członków i 4 zastępców. Imieniem Komisji Matki przedkłada Rm. Dr. Radzyński wniosek o desygnowanie przez Radę m. do tychże Komisji następujących kandydatów:

Do pierwszej Komisji szacunkowej

jako członków:	jako zastępców:
Dra Ludwika Schneidra	Dra Bolesława Korolewicza
Dra Jana Kuhna	Płk. Marję Kostrzewską
Zygmunta Gotlieba	Romana Madejskiego
Dra Rudolfa Radzyńskiego	Bertolda Weinsberga

Do drugiej Komisji szacunkowej

jako członków:	jako zastępców:
Rosenbluma Wolfa	Neumana Maksymiljana
Goldmana Izraela	Pliszewskiego Edwarda
Tobołę Jana	Wohla Artura
Broczynera Kazimierza	Cymborskiego Jana

Do trzeciej Komisji szacunkowej

jako członków:	jako zastępców:
Płatka Władysława	Taubmana Henryka
Miszczyńskiego Leona	Piętowskiego Bronisława
Szyfa Marjana	Staszewskiego Władysława
Lisińskiego Leona	Kaczora Stanisława

Nr. Prez. Rm. 5/33.

Wniosek powyższy uchwalono:

IV. Statut o poborze podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk na rzecz Gminy m. Krakowa.

Imieniem Sekcji II. (skarbowej) i III. (prawniczej) st. Radca Mgtu Władysław Latacz wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Celem uzgodnienia postanowień dotychczasowego statutu o podatku od publicznych zabaw i widowisk z przepisemi rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 21 listopada 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 113 poz. 937, wydanem w celu wykonania ustawy o tymcz. ureg. fin. kom. zmienia się tenże statut w następujący sposób:

1) Tytuł statutu otrzymuje brzmienie: „Statut o poborze podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk na rzecz Gminy m. Krakowa, uchwalony przez Radę miasta w dniu . . . . . . zatwierdzony reskryptem Pana Wojewody z dnia . . . . L. . . . . . .

2) Dodaje się po tytule statutu ustęp z określeniem podstawy prawnej statutu, rozpoczynający się od słów:

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 11. VIII. 1923 r.

3) W miejsce dotychczasowych postanowień §§ 1, 2, 3, 4, 5 i 10 wchodzą w zastosowanie nowe przepisy, oznaczone temi samemi paragrafami w załączonym projekcie statutu. Pozostałe §§ 6, 7, 8 i 9 utrzymuje się w mocy ze zmianą, tyczącą się liczbowego określenia powołanej w niej ustawy.

II. Magistrat wyjedna przepisane art. 1 ustawy z dnia 11. VIII. 1923 r. Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106 poz. 884 zatwierdzenie zmienionego tekstu statutu przez władzę nadzorczą.

Statut dołącza się (załącznik Nr. 1).

L. II. 413/32 R.

Wniosek powyższy uchwalono.

V. Zmiana statutu podatku od towarów przywożonych do Krakowa.

Imieniem Sekcji II. i VIII. na Radę miasta Radca m. Dr. Maksymiljan Kessler wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Statut podatku od towarów przywożonych do Krakowa drogami żelaznemi lub drogą wodną zmienia się, a w szczególności:

a) w miejsce norm podatku przewidzianych w § 3 - 7 Statutu wchodzą najwyższe dopuszczalne normy podatku, ustalone §§ 39 - 43 rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 23 listopada 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 113 poz. 937.

b) § 8. Statutu ma brzmieć: Podatek pobiera Gmina miasta Krakowa przez Wydział VIII. Magistratu i podległe mu Miejskie Urzędy Poborowe.

2) Przyjmuje się do zatwierdzającej wiadomości, że ustalone w cytowanem wyżej pod 1 (a) rozporządzeniu Ministerstwa normy podatku stosuje Wydział VIII. Magistratu od 1 stycznia 1933 roku.

Nr. VIII. pod. tow. 851/63/B.

Wniosek powyższy uchwalono.

VI. Statut o opłatach na rzecz Gminy m. Krakowa od wniosków o rozpoznanie sprawy, składanych do Urzędu Rozjemczego dla Spraw Kredytowych Małej Własności Rolnej oraz od wydanych przez ten Urząd dokumentów.

Imieniem Sekcji II. (skarbowej) i III. (prawniczej) st. Radca Mgtu Władysław Latacz wnosi:

Rada miasta uchwali:

§ 2 pkt. 1 Statutu o opłatach na rzecz Gminy m. Krakowa od wniosków o rozpoznanie sprawy, składanych do Urzędu Rozjemczego dla Spraw Kredytowych Małej Własności Rolnej dla m. Krakowa zmienia się w tym kierunku, że stawkę opłaty obniża się z 2% na 1% długu pieniężnego wskazanego we wniosku, zaś § 4 w ten sposób, że zamiast słów „Dz. U. R. P. Nr. 25 póz. 223 z r. 1935" wstawia się słowa „w brzmieniu ustalonem w obwieszczeniu Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 28 IX. 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 884".

L. II. 26/33 R.

Wniosek powyższy uchwalono.

VII. Sprzedaż gruntu gm. w Dz. XII. Józefowi Stojakowi.

Imieniem Sekcji I. Rady m. Rm. Inż. Grelowski wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Sprzedać P. Józefowi Stojakowi (Stoyakowi) część parceli lkat. 1779/19 Dz. XII. Półwsie w Krakowie przy ul. Słonecznej oznaczoną kolorem niebieskim na planie Budownictwa miejskiego z dnia 15 grudnia 1932 r. o długości frontu 13 (trzynaście) metrów i o powierzchni około 402 metrów kwadr. za cenę 45 (czterdzieści pięć) złotych za jeden metr kwadr. pod następującemi warunkami:

1) Cena kupna zapłacona będzie w ciągu 30 dni po zawiadomieniu o niniejszej uchwale.

2) Zabudowanie powyższego gruntu ma być zwarte z tem, że wysokość budynku nie może przekraczać 15·20 m i że należy uwzględnić tylną linję budowlaną, biegnącą w odległości 15 (piętnastu) metrów od frontu.

3) Kupujący pokryje tylko koszty urządzenia chodnika wzdłuż nabytego gruntu i zwolniony będzie od opłaty kanałowej.

4) Gmina sprzedaje powyższy grunt w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych z wyjątkiem wyżej podanych zastrzeżeń.

5) Wszelkie koszty, opłaty i należytości związane z niniejszą sprzedażą poniesie w całości kupujący.

II. Do podpisania kontraktu upoważnia się obok P. Prezydenta miasta względnie jego zastępcy PP. Radców m. Dr. K. Jelonka i Dra J. Kuhna, a wrazie przeszkody Dr. R. Radzyńskiego i Inż. L. Skarżeńskiego względnie innych upoważnionych wogóle do podpisywania umów.

III. Niniejszą uchwałę przedłożyć Panu Ministrowi Spraw Wewn. po myśli rozporządzenia Prezydenta Rzpltej z dnia 3 grudnia 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 109 poz. 897 z prośbą o zatwierdzenie z uwagi na to, że kupujący nie jest obywatelem Państwa Polskiego.

I. Nab. 1052/32/B.

Wniosek powyższy uchwalono.

VIII. Udzielenie Towarzystwu Powsz. budowy tanich domów mieszkalnych ustępstwa pierwszeństwa hipotecznego na realn. lwh. 169 Dz. VII. Stradom.

Imieniem Sekcji II. i III. Radca m. Dr. Juljan Gertler wnosi:

Rada miasta uchwali:

Udziela się ustępstwa pierwszeństwa hipotecznego, jakie przysługuje prawu zastawu dla sumy kaucyjnej 100.000·— Zł. zpn. zaintabulowanemu na rzecz Gminy miasta Krakowa w stanie biernym realności objętej lwh. 169 ks. gr. gm. kat. Kraków VII. Stradom, stanowiącej własność Powszechnego Towarzystwa budowy tanich domów mieszkalnych i domów robotniczych Spółdzielnia z ogr. odpow. w Krakowie, na rzecz pożyczek konwersyjnych, zaciągnąć się mających przez rzeczone Towarzystwo w Banku Gospodarstwa Krajowego w Krakowie w kwotach 95.000·— złotych w złocie zpn. i 25.000·— złotych w złocie zpn., dla których prawo zastawu na rzecz tegoż Banku Gospodarstwa Krajowego w Krakowie w stanie biernym powyższej realności ma być zaintabulowane.

Do podpisania odnośnego ustępstwa hipotecznego upoważnia się Prezydenta miasta względnie jego zastępcę oraz radców miejskich Dr. Augusta Chana i Dr. Karola Krzetuskiego, a w razie przeszkody któregokolwiek z nich radców miejskich: Dr. Bolesława Czuchajowskiego i Dr. Samuela Tillesa.

Nr. D. M. I. O. Różn. 158/32.

Wniosek powyższy uchwalono.

IX. Zaciągnięcie w Banku Gosp. Krajowego pożyczki długoterminowej Zł. 4.000·— na przebudowę oficyn w realn. miejskiej lwh. 161 Dz. III. Nowy Swiat.

Imieniem Sekcji II. i III. Dyr. Krzyżanowski Jan wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Upoważnia się Pana Prezydenta miasta do zaciągnięcia w Banku Gospodarstwa Krajowego, Oddziału w Krakowie, pożyczki gotówkowej, długoterminowej na 6% p. a., spłacalnej w 20-tu ratach półrocz. w kwocie Zł. 4.000·— w złocie, celem wykończenia przebudowy parteru budynku oficynowego, wchodzącego w skład realności obj. lwh. 161 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. III. Nowy Świat, na dwa mieszkania jednopokojowe z kuchniami.

II. Pożyczka zaciągnięta zostanie z Państwowego Funduszu Budowlanego na warunkach szczegółowo ustalonych w promesie Banku Gospodarstwa Krajowego, Oddział w Krakowie, z dnia 28 listopada 1932 L. Kb. 1477 i zahipotekowaną zostanie w stanie biernym real-

ności obj. lwh. 125 ks. gm. kat. Kraków Dz. III. Nowy Świat.

III. Do podpisania odnośnych dokumentów pożyczkowych, podjęcia i pokwitowania waluty pożyczki upoważnia się Pana Prezydenta miasta względnie jego zastępcę oraz radców miejskich: Dr. Augusta Chana i Dr. Karola Krzetuskiego, a w razie przeszkody któregokolwiek z nich, radców miejskich: Dr. Bolesława Czuchajowskiego i Dr. Samuela Tillesa.

(L. M. I. O. B. G. K. 157/32).

Wniosek powyższy uchwalono.

X. Zaciągnięcie w Zakładzie Prac. Umysł. we Lwowie długoterminowej pożyczki konwersyjnej Zł. 1,000.000·—

Imieniem Sekcji II. i III. Dyr. Krzyżanowski Jan wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Upoważnia się Pana Prezydenta miasta do zaciągnięcia w Zakładzie Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych we Lwowie, pożyczki długoterminowej w kwocie Zł. 1,000.000·— (jeden miljon) tj. Zł. w złocie 998.002·— (dziewięćsetdziewięćdziesiątośmtysięcy dwa) oprocent. na 7 i 3/4% p. a. spłacal. w ratach kwart. w ciągu 25 lat celem dokonania konwersji dwóch pożyczek zaciągniętych w tymże Zakładzie, a to:

1) pożyczki krótkoterminowej podjętej w dniu 29 kwietnia 1927 w kwocie Zł. w złocie 289.536·— t. j. obecnie w Zł. 498.002·— spłacalnej najdalej do dnia 29 kwietnia 1930 przy oprocentowaniu w wysokości 6 od sta rocznie i następnie prolongowanej.

2) pożyczki długoterminowej podjętej w dniu 18-go grudnia 1931 w kwocie Zł. w złocie 500.000·— spłacalnej w dziesięciu ratach rocznych po Zł. 50.000·—, począwszy od dnia 1 stycznia 1933 przy oprocentowaniu w stosunku rocznym 8 od sta.

II. Pożyczka zaciągnięta zostanie na warunkach szczegółowo ustalonych w promesie Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych we Lwowie, z dnia 31 grudnia 1932 L. prot. 11608/32 Buch. i zahipotekowaną zostanie na realnościach: lwh. 48 gm. kat. Kraków, IV. Piasek, jako na karcie głównej zaś lwh. 161 i 162 gm. kat. Kraków III. Nowy Świat, lwh. 386 i 387 gm. kat. Dębniki i lwh. 532 gm. kat. Kraków XV. Nowa Wieś, jako na kartach ubocznych lwh. 19 Kraków III. Nowy Świat, jako na karcie głównej, zaś lwh. 2, 15, 14 Kraków Dz. XII. Półwsie, 507 Kraków, Dz. XV. Nowa Wieś, 418, 420, 422 Kraków I. Śródmieście, 31 Kraków VIII. Kazimierz i 5 Kraków XI. Dębniki, jako na kartach ubocznych.

III. Do podpisania odnośnych dokumentów pożyczkowych, podjęcia i pokwitowania waluty pożyczki upoważnia się Pana Prezydenta miasta względnie jego zastępcę oraz radców miejskich: Dr. Augusta Chana i Dr. Karola Krzetuskiego, a w razie przeszkody któregokolwiek z nich, radców miejskich: Dr. Bolesława Czuchajowskiego i Dr Samuela Tillesa.

Nr. D. M. I. O. — Z. Ub. Lw. 3/33.

Wniosek powyższy uchwalono.

XI. Zatwierdzenie oferty na remont urządzeń chłodniczych Rzeźni miejskiej.

Imieniem Sekcji II. i VIII. Rady miasta i Komisji dla spraw Rzeźni i Targowicy miejskiej na Radę miasta, Rm. Kazimierz Broczyner wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Zatwierdza się ofertę firmy L. Zieleniewski S. A. w Krakowie, na wykonanie remontu generatora lodu i tac żelaznych pod kondenzatory opryskowe przy urządzeniach chłodniczych w Rzeźni miejskiej za łączną kwotę Zł. 17.532·10, płatną w 10-ciu ratach kwartalnych.

2) Celem pokrycia powyższego wydatku należy wstawić do budżetu na rok 1933/34, 1934/35 i 1935/36 w wydatkach zwyczajnych przypadające do zapłaty kwoty.

VIII. Ruch rzeźni 67/32 F.

Wniosek powyższy uchwalono.

XII. Nazwy dla kilku ulic.

Imieniem Sekcji IV. sprawozdawca Rm. Zofja Przybylska wnosi:

Nowopowstałym ulicom nadaje się następujące nazwy:

1) ulicy między ul. Krowoderską, a pl. Biskupim na rozparcelowanych gruntach b. Tow. Wzaj. Ubezpieczeń nazwę: „S. Fenn'a",

2) ulicy między ul. Długą, a ul. Krowoderską na gruntach Rippera nazwę: „ul. Kotlarska",

3) ulicy prostopadłej do ul. Król. Jadwigi i ul. Emaus przy rogatce Wolskiej nazwę: „ulica Piotra Borowego",

4) ulicy na dawnej drodze wojskowej od ul. Juljusza Lea opodal granicy miasta z Bronowicami aż do wylotu ul. Wrocławskiej nazwę: „ulica Lucjana Rydla",

5) przecznicy od ul. Bartosza Głowackiego do ul. Lucjana Rydla nazwę: „ulica Wojciecha Halczyna".

Natomiast pozostawia się dla przedłużonej ulicy „Na Stawach" między ulicą Lelewela, a ulicą Ujejskiego, nadal nazwę: „ulica Na Stawach".

W dyskusji nad powyższemi wnioskami zabrał głos Rm. Dr. Bujwid, który postawił wniosek, aby na ulicach noszących nazwę mniej znanych znakomitości były umieszczane tablice z podaniem pewnych szczegółów z życia danego człowieka.

Następnie Rm. Inż. Grelowski postawił wniosek, o przemianowanie proponowanej ul. Kotlarskiej na ulicę Leona Zieleniewskiego, dla uczczenia zasług jakie wymieniony położył jako pionier przemysłu polskiego z czasów zaborcy.

Rm. Dr. Gertler postawił z kolei wniosek o wezwanie Sekcji IV. do zastanowienia się w przyszłości nad nazwami dla nowo powstałych ulic, gdyż okazuje się, że nie mamy w Krakowie ulic o nazwach dawnych zasłużonych królów polskich.

W końcu Rm. Dr. Beaupré wniósł o nazwanie ul. Fenn'a pełnem imieniem i nazwiskiem.

W odpowiedzi na powyższe wnioski p. Rm. Przybylska odpowiedziała, jak następuje:

1) Wniosek Rm. Dr. Bujwida odesłany zostanie do Sekcji celem rozpatrzenia.

2) Wniosek Rm. Inż. Grelowskiego postawiony zostanie przez Sekcję IV. na następnym posiedzeniu do uchwały Rady m.

3) Odnośnie do wniosku Rm. Dr. Gertlera zaznacza, że Sekcja IV. sporządziła już spis wszystkich znakomitości i według tego spisu będzie się w przyszłości kierowała.

4) Nazwa ulicy S. Fenn'a będzie uzupełniona w myśl propozycji Rm. Dr. Beaupré pełnem imieniem.

Wniosek Rm. Przybylskiej wraz z wszystkiemi poprawkami uchwalono.

Po posiedzeniu jawnem odbyło się posiedzenie tajne. Imieniem Pana Prezydenta miasta Naczelnik Biura Prezydjalnego p. Herget wnosi:

1) Z dniem 31 stycznia 1933 r. przenosi się w stan nieczynny Gawlikowskiego Józefa etatowego nadstrażnika.

Wniosek powyższy uchwalono.

2) Z dniem 31 stycznia 1933 r. przenosi się w stan nieczynny inspektora techn. manipul. w Budownictwie m. Stanisława Starnowskiego.

Wniosek powyższy uchwalono.

Na tem posiedzenie zakończono.

Do Nr. R. 413/32. **Załącznik Nr. 1.**

STATUT

o poborze podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk na rzecz Gminy miasta Krakowa, uchwalony przez Radę miasta w dniu 1932 r. i zatwierdzony reskryptem Pana Wojewody w Krakowie.

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 11/VIII. 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106 poz. 884 i postanowień zawartych w §§ 74—93 rozp. wyk. z dnia 23/XI. 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 113 poz. 937. Gmina miasta Krakowa pobierać będzie podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk według następujących zasad:

Przedmiot podatku.

§ 1.

Podatkowi podlegają:

1) publiczne zabawy, rozrywki i widowiska, w których uczestnictwo publiczności jest uzależnione od uiszczenia opłaty, 2) oraz wymienione niżej w § 3. II. ust. 1 lit. a i b i ust. 2 publ. zabawy, rozrywki i widowiska i t. p. chociaż za uczestnictwo w nich nie pobiera się osobnej opłaty.

Sposób wymiaru podatku.

§ 2.

Podatek wymierza się w regule w formie dodatku procentowego do ceny biletów wstępu, a w przypadkach, w których tego sposobu wymiaru nie można zastosować, wymierza się podatek w kwocie ryczałtowej.

Wysokość podatku.

§ 3.

I. Podatek w wymiarze procentowym wynosi:

A. Od przedstawień kinomatograficznych.

1) Od filmów przedstawiających tematy polskie
a) nie posiadających oceny 5%,
b) posiadających ocenę „Artystyczny" 3%,
c) posiadających ocenę „Kształcący" 2%,
ceny biletów wstępu.

2) Od innych filmów:
a) nie posiadających oceny 35%,
b) posiadających ocenę „Artystyczny" 25%,
c) posiadających ocenę „Kształcący" 10%,
ceny biletów wstępu.

3) Jeżeli w czasie jednego przedstawienia są wyświetlane dwa lub więcej filmów o różnej skali podatkowej i wobec tego od każdego filmu przypadałby podatek według różnych stawek, należy wymierzyć podatek:

a) według stawki podatkowej dla filmu o największym metrażu, gdy są wyświetlane filmy o różnym metrażu,

b) według stawki podatkowej dla filmu, od którego stawka podatkowa jest niższa — w razie wyświetlania filmów o różnym metrażu.

4) „Krótkometrażowe" filmy o tematach polskich, wyświetlane jako dodatek do programu zasadniczego wpływają na obniżenie podatku tylko w granicach określonych w § 89 cyt. wyżej rozporządzenia wykonawczego.

5) W miesiącach letnich, w czasie od dnia 1 maja do 31 sierpnia wymiar podatku od przedstawień kinomatograficznych obniża się o 20% od ogólnej sumy przypadającego podatku.

B. Od innych widowisk, rozrywek i zabaw:

1) 100% od opłat za wejście do variete i kabaretów, oraz na imprezy sportowe zawodowców,

2) 30% od opłat za wejście na przedstawienia operetkowe, rewjowe, marjonetkowe, cyrkowe i farsy, na zabawy taneczne i ogrodowe, bale, reduty, rauty, na wyścigi konne oraz na wszystkie inne zabawy, rozrywki i widowiska nie połączone z atrakcjami o charakterze kabaretowym lub niewymienione w ustępach pod 1, 3 i 4,

3) 10% od opłat za wejście na wszelkie przedstawienia teatralne i występy o wyższej wartości artystycznej, na wieczorki, poranki i koncerty nie połączone z innemi atrakcjami jak np. z zabawami tanecznemi itp., na wystawy, zbiory dzieł sztuki, pokazy i odczyty, na ślizgawki, na urządzane przez prawnie istniejące stowarzyszenia i kluby, zabawy publiczne, rozrywki i widowiska, nie mające celów zarobkowych oraz na zawody konne.

4) 1% od stawek od gry w totalizatora.

Przez opłatę za wejście rozumieć należy ogólną wysokość kwoty przypadającej za uczestnictwo z wyjątkiem podatku.

Prawo przyznawania pewnych ulg podatkowych przysługuje Magistratowi tylko w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych specjalnemi okolicznościami.

II. Podatek w wymiarze ryczałtowym opłaca się:

1) w kwocie od 0·10 do 20 zł. dziennie,

a) od koncertów i jakichkolwiek innych widowisk, rozrywek, przedstawień, zabaw tanecznych oraz produkcji muzyki mechanicznej urządzanych przez restauracje, kawiarnie itp. zakłady oraz przedsiębiorstwa rozrywkowe i sale tańca, bez pobierania osobnej opłaty,

b) od utrzymywanych przez wyżej wymienione zakłady, przedsiębiorstwa i sale tańca dla rozrywki gości instrumentów muzycznych, automatów muzycznych i świetlnych i t. p.,

c) od wszelkich widowisk i przedstawień, za które pobiera się od publiczności opłatę w sposób wykluczający zastosowanie wymiaru procentowego.

2) w kwocie 0·20 do 50 zł. dziennie od utrzymywanych w kawiarniach, restauracjach i t. p. zakładach,

przedsiębiorstwach rozrywkowych oraz w lokalach stowarzyszeń i klubów wszelkich gier towarzyskich (n. p. bridżowych itp.) bilardów, domin i wszelkich innych urządzeń do gry,

3) w kwocie od 4 do 25 zł. miesięcznie od każdego karuzelu, huśtawki, strzelnicy i innych t. p. imprez przez cały czas prowadzenia przedsiębiorstwa.

Wysokość podatku od wymienionych wyżej pod II. koncertów, widowisk, produkcji, gier i t. p. ustala w każdym przypadku Magistrat wedle frekwencji gości, wypośrodkowanej na podstawie spostrzeżeń organów Magistratu.

Uwolnienie od podatku.

§ 4.

Nie podlegają podatkowi:

1) wykłady i odczyty mające na celu szerzenie oświaty, jeżeli je urządzają instytucje naukowe i oświatowe,

2) przedstawienia i inne widowiska lub produkcje urządzane w budynkach szkolnych przez uczniów publicznych zakładów naukowych,

3) zabawy, przedstawienia i odczyty urządzane przez stowarzyszenia i instytucje służące wyłącznie celom towarzyskim, społecznym, oświatowym lub humanitarnym, jeżeli:

a) wstęp na nie dozwolony jest tylko członkom stowarzyszenia lub ich rodzinom, i

b) odbywają się we własnych lokalach stowarzyszeń.

Rzeczone stowarzyszenia winny jednak uiścić podatek przypadający od wstępu osób nie będących ich członkami. W tych wypadkach może być pobrany podatek w kwocie ryczałtowej zamiast podatku obliczonego w procentach.

4) Amatorskie zawody sportowe — z wyjątkiem zawodów konnych, w których uczestniczą wyłącznie osoby uprawiające sport z zamiłowania i w związku z tem nie otrzymują żadnych nagród pieniężnych. Za amatorskie zawody sportowe nie uważa się zawodów, w których jedna ze stron lub poszczególne osoby są zawodowcami.

Sposób zapłaty podatku.

§ 5.

Podatek opłacają wszystkie osoby nabywające bilety wstępu lub w inny sposób uiszczające opłatę za wejście na publiczne zabawy, rozrywki i widowiska, inkasują zaś ten podatek i odpowiadają za należyty pobór i wniesienie tegoż do Kasy miejskiej przedsiębiorstwa oraz osoby zgłaszające względnie urządzające te widowiska, rozrywki i zabawy.

Natomiast gdy uczestnictwo nie jest uzależnione od wykupienia biletu wstępu względnie od uiszczenia opłaty za wejście podatek opłacają w sposób ryczałtowy przedsiębiorstwa względnie osoby urządzające te imprezy.

W wypadkach, gdy przedsiębiorstwo nie jest prowadzone przez samego właściciela lecz przez inną osobę (dzierżawcę, zastępcę i t. p.) odpowiadają za podatek zarówno osoba prowadząca przedsiębiorstwo jak i właściciel przedsiębiorstwa, względnie właściciel uprawnienia przemysłowego (koncesjonarjusz), na podstawie którego urządza się zabawy, rozrywki i przedstawienia, podlegające w myśl niniejszego statutu opodatkowaniu.

Wymienione powyżej osoby i przedsiębiorstwa inkasują podatek na rzecz Gminy równocześnie z pobraniem opłaty za wstęp. Zainkasowany podatek powinien być wpłacony do Kasy miejskiej nie później, niż na trzeci dzień po zainkasowaniu względnie, jeśli chodzi o podatek ryczałtowy, po urządzeniu publicznej zabawy, rozrywki lub widowiska, wreszcie w wypadkach, gdy podatek wymierza się na podstawie nakazu płatniczego, w terminie wyznaczonym w nakazie płatniczym. Na żądanie Magistratu są obowiązani przedsiębiorcy i osoby urządzające publiczną zabawę, rozrywkę lub widowisko, które podlegają podatkowi — złożyć kaucję w wysokości przypuszczalnego wpływu podatkowego dla zabezpieczenia należności z tytułu przypadającego podatku.

W wypadkach gdy zachodzą wątpliwości, co do możności poboru podatku w terminie i sposobem wyżej określonym, względnie gdy osoby obowiązane do zapłaty podatku zalegają już ze znaczną kwotą z tytułu tego podatku, może Magistrat zarządzić pobór należnego podatku przez własnych inkasentów na miejscu zabawy, rozrywki lub widowiska bezpośrednio od publiczności, to jest z opłat za wstępy przez publiczność uiszczanych.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze egzekucyjnej w sposób i trybie przepisanym w art. 55 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106 poz. 884, z doliczeniem odsetek za zwłokę i kosztów egzekucyjnych.

Obowiązek zgłaszania.

§ 6.

Widowiska, zabawy i produkcje podlegające podatkowi, należy niezwłocznie zgłaszać Magistratowi do wymiaru podatku przy wskazaniu miejsca i czasu ich odbywania.

Przepisy wykonawcze.

§ 7.

Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu zawierać mające szczegółowe postanowienia co do sposobu uiszczenia podatku, wymiaru i poboru ryczałtu oraz kontroli wyda Magistrat.

Karanie przekroczeń.

§ 8.

Winni przekroczeń przeciw postanowieniom tego statutu, które nie podpadają pod postanowienia kodeksu karnego, będą karani według art. 62 i 63 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106 poz. 884.

Odwołania.

§ 9.

Odwołania w sprawach wymiaru od podatku winny być wnoszone w terminie i trybie przewidzianym w art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106 poz. 884.

Postanowienia końcowe.

§ 10.

Niniejszy statut wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem postanowienia § 3 I. A. nin. statutu

odnoszących się do wysokości podatku od przedstawień kinomatograficznych, które to postanowienia wchodzą w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r. Aż do tego czasu należy stosować przy opodatkowaniu filmów posiadających oceny stampilowe obowiązujące do tego czasu, normy zawarte w § 92 i 93 cyt. powyżej rozporządzenia wykonawczego z dnia 23/XI. 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 113 poz. 937.

8.

Sprawozdania z posiedzenia Sekcyj i Komisyj Tymcz. Rady Miejskiej.

Sekcja II. i VIII. Rady miasta, oraz Komisji dla spraw Rzeźni i Targowicy miejskiej.

Dnia 3-go stycznia 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. Dra Krzetuskiego w obecności Pana Wiceprezydenta miasta Dra Landaua posiedzenie połączonych Sekcyj II. i VIII. Rady miasta oraz Komisji dla spraw Rzeźni i Targowicy miejskiej, na którem uchwalono zmianę statutu podatku od towarów, przywożonych do Krakowa kolejami i drogą wodną odnośnie do obowiązującego nowego rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 23 listopada 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 113 poz. 937.

Następnie rozpatrywano oferty na remont urządzeń chłodniczych Rzeźni miejskiej, oraz uchwalono zniżkę ceny lodu, wyprodukowanego w Miejskiej fabryce lodu.

Połączona Sekcja II. i III. Rady m.

Dnia 16 stycznia 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Dra Tillesa i w obecności Wiceprezydenta Dra Klimeckiego i Dra Landaua posiedzenie połączonych Sekcyj II. i III. Rady m., na którym uchwalono:

1) Pożyczkę w Banku Gospodarstwa Krajowego (4.000 zł.)

2) Gwarancję Gminy dla Powszechnego Towarzystwa Budowy Tanich domów.

3) Pożyczkę Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych (1,000.000 zł.).

4) Statut o poborze podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk na rzecz Gminy m. Krakowa.

Sekcja I. Rady miasta.

Dnia 18 stycznia 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. Dra Radzyńskiego, przy współudziale Wiceprezydenta miasta Dra Klimeckiego posiedzenie Sekcji gospodarczej Rady m., na którem uchwalono sprzedaż gruntu gminnego w Dz. XII. pod budowę domu mieszkalnego, oraz odroczono termin rozpoczęcia budowy domu na parceli pofort. w Dz. XVII.

Po ukończeniu obrad Sekcji I. odbyło się posiedzenie plenarne Komisji sprawunkowej Rady m. pod przewodnictwem Rm. Dra Kuhna i w obecności Wiceprezydenta miasta Dra Klimeckiego. Na posiedzeniu tem przyjęto do zatwierdzającej wiadomości sprawozdanie Komisji sprawunkowej za rok 1932.

Następnie ustalono wytyczne dla przeprowadzenia dostaw gospodarczych i kancelaryjnych dla Gminy m. Krakowa, na rok budżetowy 1933/34.

W końcu swych obrad Komisja załatwiła kilka spraw bieżących drobniejszej wagi.

Sekcja szkolna Rady miasta.

Dnia 19 stycznia 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta m. Ostrowskiego posiedzenie Sekcji szkolnej Rady miasta, na którem wybrano Przewodniczącym Sekcji Ks. Dra Andrzeja Molińskiego, zaś zastępcą Przewodniczącego Rm. Prof. Józefa Gałęzowskiego. Następnie uchwalono jednomyślnie przedstawić Radzie miejskiej wniosek w sprawie nazwania nowego mostu żelaznego na Wiśle imieniem „Marszałka Józefa Piłsudskiego", oraz wnioski w sprawie nadania nazw kilku ulicom. Sekcja na wniosek Rm. Dr. Flacha poleciła Magistratowi, aby sporządził i prowadził spis osobistości zasłużonych około Narodu Polskiego oraz około miasta Krakowa, według których należałoby w przyszłości nazywać nowe ulice.

Rada Artystyczna.

W dniu 25 stycznia 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta m. Ostrowskiego posiedzenie „Rady Artystycznej", na którem rozpatrywano trzydzieści projektów nowych budowli, nadbudów, przebudów portali sklepowych, oraz wykonania urządzeń reklamowych. Wśród powyżej wymienionych projektów „Rada Artystyczna" aprobowała plany budowy pięciopiętrowego gmachu Powiatowej Kasy Oszczędności przy pl. Szczepańskim, na narożniku ulicy Reformackiej. Inne plany budowlane dotyczyły w większości objektów położonych w dzielnicach przyłączonych.

Dnia 25 stycznia 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta miasta W. Ostrowskiego posiedzenie Rady Artystycznej, która po załatwieniu spraw dotyczących konsensów budowlanych rozpatrzyła i przyjęła następujące projekty regulacyjne:

1) Projekt otwarcia ulicy poprzecznej do ul. Zabłocie na granicy gruntu Inż. W. Kucharskiego i W. Brylskiej w Podgórzu.

2) Plan zabudowania bloku na Nowej Wsi między ulicami: Kaz. Wielkiego, Al. Grottgera, ul. Racławicką i granicą Łobzowa.

3) Plan zabudowania gruntu wojskowego przy ul. Podchorążych w Łobzowie.

4) Nowy projekt planu zabudowania gruntu H. Bobakowej na Warszawskiem, położonego między Al. 29 Listopada a linją kolei Kraków-Miechów.

Nadto oświadczyła się Rada Artystyczna za poczynieniem pewnych zmian w przedłożonym przez Budownictwo m. B. nowym planie zabudowania terytorjów Krowodrzy, położonych u wylotu ul. Żmudzkiej, oraz wzdłuż linji kolej. Kraków-Miechów.

Komisja plantacyjna Rady miasta.

Pod przewodnictwem Rm. Prof. Dra Roupperta, przy współudziale P. Wiceprezydenta m. Ostrowskiego, odbyło się w dniu 26 stycznia 1933 r. posiedzenie Komisji plantacyjnej Rady m., na którem uchwalono przystąpić do opracowania planu gospodarczego Parku m. „Las Wolski“, zgodnie z wymogami ustawy z r. 1927 i przy zachowaniu dotychczasowego charakteru parku leśnego. Praca ta wykonaną ma być przez Zarząd Lasu Wolskiego przy fachowej współpracy zaproszonego specjalisty.

Z kolei Komisja zatwierdziła plan budowy altany w Lesie Wolskim, której koszta pokryte zostaną z fundacji błp. Dra Meiselsa.

Dalej uchwalono urządzić skwer przy pl. WW. Świętych, na miejscu zburzonej części domu miejskiego. Przyjęto następnie wnioski Magistratu w sprawie uczczenia pamięci śp. Inż. Wincentego Wobra, długoletniego i zasłużonego Kierownika Zarządu Lasu Wolskiego.

W końcu obrad przyjęto do zatwierdzającej wiadomości zamknięcia rachunkowe Zarządu Parku m. „Las Wolski“ za rok budżetowy 1931/32, poczem załatwiono kilka spraw bieżących, związanych z plantacjami i Lasem Wolskim.

Komisja dla spraw Elektrowni miejskiej.

Dnia 30 stycznia 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Rm. Inż. Kazimierza Cybulskiego i w obecności Pana Wiceprezydenta Dra Ducha, posiedzenie Komisji dla spraw Elektrowni m., na którem uchwalono:

1) Preliminarz budżetowy na rok 1933/34, oraz budżet nadzwyczajny na rok 1933/34.

2) Kilka spraw bieżących.

Komisja dla spraw wodociągowych Rady miasta.

Dnia 30 stycznia 1933 r. odbyło się posiedzenie Komisji dla spraw wodociągowych pod przewodnictwem Prof. Dra Odo Bujwida i w obecności Pana Wiceprezydenta miasta Dra Ducha, na którem uchwalono:

1) Projekt preliminarza budżetowego Wodociągu m. na rok 1933/34.

2) Zmianę opłat za używanie wodomierzy.

3) Odpisanie należytości wodociągowych firmie Krumholz i Pempler w Kobierzynie, Zarządowi kina „Warszawa“, Komendzie miasta, 8-mu pułkowi ułanów, Wojskowej składnicy mundurowej i Szkole Podchorążych.

4) Zezwolenie na pobór wody J. Doleżalowi w Łagiewnikach, L. Drobniakowi w Prądniku Czerwonym, K. i Br. Kaczorowskim w Olszy.

5) Zakupno automobilu osobowego z oszczędności budżetowych.

Na końcu przyjęto sprawozdanie z ruchu i wykonanych robót w IV. kwartale 1932 r. oraz wyjaśnienie przyczyn ostatnio zaszłych pęknięć rurociągów, w szczególności rurociągu grawitacyjnego.

9.
RUCH SŁUŻBOWY.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Grabeusz Jan, etat. robotnik Gazowni miejskiej z dniem 31/I. 1933 r.

Grodecki Jan, etat. cieśla miejski z dniem 31/I. 1933 r.

Janas Józef, niższy pracownik Elektrowni miejskiej z dniem 31/I. 1933 r.

Kraj Józef, wodościekowy Bud. B. z dniem 31/I. 1933 r.

Mirowski Jan, strażnik Wydziału VIII Mgtu z dniem 31/I. 1933 r.

Mleczko Sebastjan, etat. robotnik Gazowni miejskiej z dniem 31/I. 1933 r.

Popa Jakób, etat. robotnik Gazowni miej. z dniem 31/I. 1933 r.

Sabuda Maciej, woźny miejski z dniem 31/I 1933 r.

Sułek Tomasz, nadstrażnik Wydziału VIII. z dniem 31/I. 1933 r.

Przeniesieni w stan nieczynny:

Gawlikowski Józef, nadstrażnik Wydziału VIII. z dniem 31/I. 1933 r.

Huczyńska Marja, kancelista Mgtu z dniem 1/I. 1933 r.

Popkowa Emilja, kancelista Mgtu z dniem 1/I. 1933 r.

Starnawski Stanisław, insp. man.-techn. z dniem 31/I. 1933 r.

Waga Jan, st. rewident M. I. O. z dniem 31/I. 1933 r.

Zwolnieni:

Puc Marjan, robotnik dzienny z Gł. Kanc. Dor. z dniem 31/I. 1933 r.

Strzałkowa Bronisława, pomocn. kanc. z dniem 31/I. 1933 r.

Nominacje — przyjęcia:

Dr. Kołodyńska Zdzisława, przyjęta w charakterze lekarza miejskiego z dniem 1/I. 1933 r.

Gorączko Włodzimierz, przyjęty w charakterze pomocnika rachunkowego Elektrowni miejskiej z dniem 1/I. 1933 r.

Pauli Lucjan, przyjęty w charakterze urzędnika kontraktowego Rzeźni miejskiej z dniem 1/I. 1933 r.

Emerytury wdowie i zaopatrzenia:

Terczyńskiej Antoninie, wdowie po śp. Władysławie Terczyńskim, emer. wicesekr. Mgtu — przyznano pensję wdowią z dniem 1/I. 1933 r.

Sobesto Antoniemu i Sobesto Józefie, dzieciom po śp. Stanisławie Sobesto, b. robotniku miejskim — przyznano nadzwyczajne zaopatrzenie po Zł. 20·— mies. dla każdego na czas od 1/I. 1933 do 31/XII. 1933 r.

Zmarli:

Krupa Stanisław, prow. niższy pracownik miejski, zmarł dnia 2/I. 1933 r.

Szkolnikowski Leon, b. ogrodnik miejski, zmarł dnia 27/I. 1933 r.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Zmiany w stanie posiadania realności w Krakowie za grudzień 1932 r.

I. Przez kontrakt kupna.

1. Dom jednopiętrowy przy ul. Miodowej L. or. 42 na realności lwh. 641/VIII. nabył Szyja Hofnung od Rozalji Rolnickiej za cenę 1.720 dolarów.

2. Grunt lwh. 236/XIX. przy ul. Jana Kasprowicza nabyli po połowie Antoni i Stanisława Kaperowie od Anastazji Stawarzowej za cenę 8.597 złotych.

3. Część ($^1/_2$) gruntu lwh. 737/XVII. nabyło Towarzystwo „Tanie Domy Robotnicze" od Władysława Lęcznara za cenę 2.000 złotych.

4. Grunt lwh. 318/XX. nabyli po połowie Józef i Karolina Buczakowie od Teresy Owsiankowej za cenę 5.000 złotych.

5. Część ($^5/_{12}$) domu parterowego przy ul. Grzegórzeckiej L. or. 140, L. sp. 50/XX. nabyła Józefa 1° Sendorowa 2° Żółtowa od Karola Jamroza za cenę 500 złotych.

6. Dom trzechpiętrowy przy ul. św. Tomasza L. or. 29, L. sp. 415/I. nabyły Helena z Nideckich Voigtowa ($^4/_6$), zaś po ($^1/_6$) Marja i Helena Nowak od Związku Młodzieży Przemysłowej i Rękodzielniczej pod wezwaniem św. Stanisława Kostki za cenę 14.097 dolarów.

7. Dom jednopiętrowy (w budowie) przy ulicy Skwerowej na realności lwh. 289/XI. nabyła Kazimiera Janczurowa od Eligjusza Janczura za cenę 35.000 złotych.

8. Grunt lwh. 847/XVII. przy ulicy Droga nad Sudołem nabył Dr. Jan Jakóbiec od Loli z Pakońskich Trzaskowej za cenę 3.000 złotych.

9. Dom parterowy przy ul. Kazimierza Wielkiego L. or. 81, L. sp. 149/XV. nabyły po połowie Klara Jungowa i Malwina Eksteinowa od Ignacego i Marji Magdaleny 2 im. Wójcików za cenę 5.000 dolarów.

10. Dom dwupiętrowy przy ul. Bohdana Zaleskiego L. or. 8, L. sp. 274/XIX. nabył Andrzej Jaworowski od Wandy Bogdaniowej i Ireny Skawińskiej za cenę 14.000 złotych.

11. Grunt lwh. 374/XX. przy ul. Ojcowskiej nabyli po połowie Franciszek i Franciszka Raźni od Antoniego Zająca i Władysława Rachtana za cenę 178.72 dolarów.

12. Grunt lwh. 331/XI. przy ulicy Skwerowej nabyła Seweryna Dobrzańska od Marji Jasińskiej za cenę 716 dolarów.

13. Dom jednopiętrowy przy ul. Jadwigi z Łobzowa L. or. 23, L. sp. 198/XVI. nabyli po połowie Stefan i Elżbieta Kazyakowie od Stanisława i Bolesławy Wadowskich za cenę 31.500 złotych.

14. Dom trzechpiętrowy (w budowie) przy ulicy Wrocławskiej na realności lwh. 860/XVII. nabyła Gusta Halpernowa od Samuela i Reginy Haubenstocków za cenę 21.250 dolarów.

15. Dom jednopiętrowy przy ul. Duchackiej L. or. 20, L. sp. 150/XVIII. nabyli po połowie Tomasz i Eugenja Leszczyńscy od Jana Woźniakiewicza za cenę 18.000 złotych.

16. Dom parterowy przy ul. Feliksa Brodowicza L. or. 2, L. sp. 244/XIX. nabył Inż. Wincenty Wilamowski od Kazimierza Wacławowicza za cenę 44.250 złotych.

17. Dom trzechpiętrowy przy Aleji Słowackiego L. or. 40, L. sp. 367/XVII. nabył Wilhelm Löwenthal od Hermana Guttmana za cenę 38.000 dolarów.

18. Grunt lwh. 889/XVII. przy ul. Lubelskiej nabyli po połowie Samuel i Regina Haubenstockowie od Stanisława, Tadeusza, Jana, Wenontyny Sulikowskich, Jadwigi Rauszowej i Zofji Wilkoszowej za cenę 2.223 dolarów.

19. Grunt lwh. 890/XVII. przy ul. Składowej nabył Adam Sikora od Karoliny Dymkowej za cenę 1.236 złotych.

20. Grunt lwh. 527/XIX. przy ul. Olszyny nabyła Genowefa Józefa 2 im. Ciszewska od Antoniego Potockiego za cenę 471 dolarów.

21. Grunt lwh. 528/XIX. przy ul. Jana Kasprowicza nabyli Izaak ($^3/_4$) i Berta ($^1/_4$) Nachmannowie od Jettli Leimanowej za cenę 1.406 dolarów.

22. Dom dwupiętrowy w budowie na realności lwh. 1182 i 1183/XXII. nabyła Wanda Wyspiańska od Józefa Wyspiańskiego za cenę 4.500 złotych.

23. Część ($^1/_2$) domu jednopiętrowego przy ulicy Kącik L. or. 5, L. sp. 302/XXII. nabyła Debora Frischowa od Estery Abrahamowiczowej za cenę 2.000 dolarów.

24. Część ($^{10}/_{16}$) domu parterowego przy ulicy Tureckiej L. or. 36, L. sp. 135/IX. nabyły po ($^5/_{16}$) Michalina Jaśkowa i Janina Zembrzycka od Katarzyny Fikowej za cenę 5.000 złotych.

25. Część ($^3/_{56}$) domu parterowego przy ul. Kalwaryjskiej L. or. 83/85, L. sp. 136/XXII. nabył Antoni Ostafin od Elżbiety Zadęckiej za cenę 4.000 złotych.

26. Grunt lwh. 1113/XXI. nabyli Rachela Zughaft ($^3/_4$) i Chaim Lewi 2 im. Schnall ($^1/_4$) od Karoliny Ożgowej za cenę 3.000 złotych.

27. Dom parterowy w budowie przy ul. Płaszowskiej na realności lwh. 138/XXI. nabył Stefan Sokołowski od Józefa Sokołowskiego za cenę 2.000 złotych.

28. Część ($^2/_6$) domu trzechpiętrowego przy ulicy Szkolnej L. or. 7, L. sp. 671/XXII. nabyła Helena Dostalowa od Antoniego Dostala za cenę 36.000 złotych.

II. Przez inne umowy.

1. Dom czteropiętrowy przy ul. S. Fenn'a a na realności lwh. 579/IV. wartości 338.200 złotych nabyła za dopłatą 59.866 złotych Józefa z Szarskich Merunowiczowa od Adama i Antoniego Szarskich wzamian za część ($^2/_6$) domu czteropiętrowego przy ul. Wielopole L. or. 3, L. sp. 133/VI. i dom-restaurację „Pavillon" przy pl. Szczepańskim L. or. 3, L. sp. 240/I. łącznej wartości 278.334 złotych.

2. Dom trzechpiętrowy przy ul. Miodowej L. or. 39, L. sp. 218/VIII. wartości 17.500 dolarów nabył za dopłatą 13.000 dolarów Roman Łuczko od Inż. Ryszarda i Jadwigi Marji 2 im. Hoffmannów wzamian za grunt lwh. 45/IV. przy ul. Łobzowskiej wartości 4.500 dolarów.

3. Grunta lwh. 81 i 82/XIX. przy ul. Mogilskiej wartości 6.000 złotych, nabyła w drodze darowizny Paulina Flaumhaft od Adolfa Flaumhafta.

4. Dom dwupiętrowy przy ul. Studenckiej L. or. 14, L. sp. 22/IV. wartości 90.000 złotych nabyła w drodze darowizny Anna Górska od Felicji Morawskiej.

5. Część ($^1/_2$) domu trzechpiętrowego przy ulicy Siennej L. or. 3, L. sp. 465/I. wartości 18.000 złotych nabyła w drodze darowizny Adela Finkelstein od Hirscha Finkelsteina.

6. Części ($^1/_3$) domów jednopiętrowych przy ulicy Szerokiej L. or. 10/11, L. sp. 229/VIII. i przy ul. Starowiślnej L. or. 71, L. sp. 230/VIII. łącznej wartości 49.500 złotych, nabyła w drodze darowizny Golda Leja 2 im. Rittermannowa od Nechemi Rittermanna.

7. Część ($^1/_2$) domu dwupiętrowego przy ul. Florjańskiej L. or. 23, L. sp. 354/I. wartości 45.000 złotych nabyła w drodze darowizny Irma Hermanowa od Anny Mehlerowej.

8. Część ($^2/_4$) domu dwupiętrowego przy ul. Asnyka L. or. 3, L. sp. 220/IV. wartości 55.000 złotych nabył w drodze darowizny Dr. Konstanty Pawik od Władysławy Wajdowej.

9. Część ($^1/_2$) gruntu lwh. 433/XIX. przy ulicy Mogilskiej, wartości 400 złotych, nabyła w drodze darowizny Wanda Albińska od Franciszka Albińskiego.

10. Część ($^{10}/_{16}$) domu dwupiętrowego przy ulicy Krakowskiej L. or. 19, L. sp. 72/VIII. wartości 20.000 złotych nabyli w drodze darowizny po ($^5/_{16}$) Dr. Zygmunt i Zofja Antonina 2 im. Rosenbergowie od Ludwika Rosenberga.

11. Część ($^1/_2$) domu parterowego przy ul. Granicznej L. or. 24, L. sp. 410/XVII. wartości 3.500 złotych, nabyła w drodze darowizny Helena Pasiekowa od Piotra Pasieki.

12. Część ($^2/_4$) domu trzechpiętrowego przy ulicy Szkolnej L. or. 7, L. sp. 671/XXII. wartości 9.000 złotych, nabyły w drodze darowizny po ($^1/_4$) Eugenja i Anna Dostalówne od Antoniego Dostala.

13. Część ($^9/_{88}$) domu dwupiętrowego przy ulicy Legjonów L. or. 4, L. sp. 512/XXII. wartości 2.100 złotych nabyła w drodze darowizny Reisla Förberowa od Izraela, Szulema i Ryfki Förberów.

III. Przez egzekucję.

1. Dom trzechpiętrowy przy ulicy Bożego Ciała L. or. 12, L. sp. 554/VIII. wartości 140.000 złotych, nabyli po połowie w drodze egzekucji Aleksander i Stefanja Markiewiczowie od Michała i Heleny Feinerów.

2. Dom trzechpiętrowy przy ulicy Siemiradzkiego L. or. 21, L. sp. 496/IV. wartości 213.000 złotych, nabył w drodze egzekucji Dr. Jan Glatzel od Emila Hollendra.

IV. Przez śmierć właściciela.

1. Część ($^4/_{16}$) domu dwupiętrowego przy ulicy Stradomskiej L. or. 11, L. sp. 18/VII. wartości 61.323 złotych, nabyli w spadku po ($^1/_{16}$) Dr. Józef, Stanisław i Romuald vel Roman Wiśniewscy i Marja Ligasowa po ś. p. Jakóbie Wiśniewskim.

2. Część ($^{11}/_{22}$) domu dwupiętrowego przy ulicy Starowiślnej L. or. 81, L. sp. 397/VIII. wartości 37.600 złotych nabyli w spadku po ($^3/_{22}$) Itel i Salomea Scherer, zaś po ($^1/_{22}$) Henryk, Wiktor i Józef Schererowie, Anna Scheinowa i Idessa Finkelsteinowa po błp. Pinkusie Schererze.

3. Dom parterowy przy ul. Juljusza Lea L. or. 149, L. sp. 156/XVI. oraz grunt lwh. 241/XVI. przy ulicy Juljusza Lea łącznej wartości 7.900 złotych, nabyli w spadku Karol Goczał i Walerja Opłoczkowa po ($^2/_6$), zaś Antoni i Zofja Opłoczkowie po ($^1/_6$) po śp. Tomaszu Goczale.

4. Część ($^5/_8$) domu jednopiętrowego przy ulicy Krowoderskiej L. or. 75, L. sp. 54/V. wartości 25.331 złotych nabył w spadku Władysław Krupa po śp. Annie Krupowej.

5. Domy: parterowy przy ul. św. Filipa L. or. 14, L. sp. 292/V., dwupiętrowy przy tejże ulicy L. or. 16, L. sp. 92/V. oraz parterowy przy ul. Długiej L. or. 70, L. sp. 28/V. łącznej wartości 200.000 złotych, nabyli w spadku Eugenjusz ($^3/_4$), Michalina ($^1/_4$) Chlipalscy po śp. Franciszku Chlipalskim.

6. Część ($^7/_{64}$) domu parterowego przy ul. Misjonarskiej L. or. 17, L. sp. 151/XV. wartości 1.500 złotych, nabyła w spadku Regina Kozakowa po ś. p. Jakóbie Kozaku.

7. Grunt lwh. 66/XVIII. wartości 8.940 złotych, nabyli w spadku Jadwiga Ciężobkowa ($^8/_{16}$), Stanisław, Michał Ciężobkowie i Karolina Wróblowa po ($^1/_{16}$), zaś Antonina Twarogowa ($^3/_{16}$) i Marja Ciężobkowa ($^2/_{16}$) po śp. Janie Ciężobku.

8. Dom parterowy przy ul. Kasztelańskiej L. or. 20, L. sp. 102/XII. wartości 5.387.50 złotych, nabyli w spadku Józefa, Wanda i małoletni Bolesław Jewiarzowie, Zofja Krempowa, Ludwika Dulowa, Apolonja Puterowa i Cecylja Marja 2 im. Jaroszowa po śp. Marcinie i Apolonji Jewiarzach.

WYKAZ KONSENSÓW

na zamieszkanie, względnie użytkowanie wykonanych budowli, udzielonych w miesiącu styczniu 1933 r.

I. Nowe domy.

1) Ulica Przemyska L. or. 8 (lsp. 620 Dz. VIII.) własność Hönigów Abrahama i Mindli, dom IV. piętrowy narożny (reskrypt Magistratu L. B. a. Insp. 176/32/A. z dnia 16/I. 1933 r.).

2) Ulica Słoneczna L. or. 12 (lsp. 247 Dz. XII.) własność Siweka Eugenjusza, dom III. piętrowy (reskrypt Magistratu L. B. a. Insp. 318/33/C. z dnia 14/I. 1933 r.).

3) Ulica Księcia Józefa L. or. 75 (lsp. 334 Dz. XIII.) własność Ptaszkowskich Kazimierza i Joanny, dom I. piętrowy (reskrypt Magistratu L. B. a. Insp. 9/33/C. z dnia 21/I. 1933 r.).

4) Ulica Juljusza Lea L. or. 21 b. (lsp. 344 Dz. XV.) własność Oleszka Stanisława, dom IV. piętrowy (reskrypt Magistratu L. B. a. Insp. 318/32/C. z dnia 23/I. 1933 r.).

5) Ulica Urzędnicza L. or. 12 (lsp. 343 Dz. XV.) własność Inż. Karola Stadtmüllera, mieszkanie parterowe w nieukończonym domu I. piętrowym (reskrypt Magistratu L. B. a. Insp. 396/32/C. z dnia 14/I. 1933 r.).

6) Ulica Pawła Popiela L. or. 19 (lsp. 345 Dz. XV.) własność Olmy Karola, dom III. piętrowy (reskrypt Magistratu L. B. a. Insp. 450/32/C. z dnia 17/I. 1933 r.).

7) Ulica Pod Fortem L. or. 15 a. (lsp. 432 Dz. XVII.) własność Kopeckiej Janiny Marji 2 im., dom I. piętrowy (reskrypt Magistratu L. B. a. Insp. 6/33/B. z dnia 14/I. 1933 r.).

8) Ulica I. Osiedle Oficerskie L. or. 5 (lsp. 349 Dz. XIX.) własność Kpt. Quartnera Henryka, dom I. piętrowy (reskrypt Magistratu L. B. a. Insp. 195/32/B. z dnia 12/I. 1933 r.).

9) Ulica Miedziana L. or 104 a. (lsp. 202 Dz. XX.) własność Zająca Antoniego, dom parterowy z poddaszem (reskrypt Magistratu L. B. a. Insp. 311/32/B. z dnia 17/I. 1933 r.).

II. Nadbudowy, dobudowy i przebudowy.

1) Ulica Fenna L. or. 10 (lsp. 527 Dz. IV.) własność Szarskich Adama i Antoniego, wyciąg osobowy z popędem elektrycznym (reskrypt Magistratu L. B. a. Masz. 74/32/P. z dnia 18/I. 1933 r.).

2) Ulica Wrzesińska L. or. 8 (lsp. 477 Dz. VIII.) własność Sternów Szymona i Salomei, nadbudowa III. piętra w budynku front. oraz lewej i tylnej oficyny (reskrypt Magistratu L. B. a. Insp. 180/32/A. z dnia 12/I. 1933 r.).

3) Ulica Królowej Jadwigi L. or. 92 (lsp. 61 Dz. XIII.) własność Wordliczków Franciszka i Marji, mieszkanie na I. piętrze w nieukończonej I. piętrowej oficynie z poddaszem (reskrypt Magistratu L. B. a. Insp. 305/32/C. z dnia 18/I. 1933 r.).

4) Ulica Józefitów L. or. 16 (lsp. 258 Dz. XV.) własność Fleischera Michała, instalacja ogrzewcza grawitacyjno-wodna (reskrypt Magistratu 74/32/N. z dnia 17/I. 1933 r.).

5) Ulica Feliksa Szlachtowskiego L. or. 11 (lsp. 182 Dz. XVI.) własność Bredy Piotra i Marji, izba w poddaszu parter. domu (reskrypt Magistratu L. B. a. Insp. 380/32/C. z dnia 5/I. 1933 r.).

6) Ulica Kalwaryjska L. or. 64 (lsp. 304 Dz. XXII.) własność Löwego Hermana, nadbudowa I. i II. piętra (reskrypt Magistratu L. B. a. Insp. 875/32/D. z dnia 17/I. 1933 r.).

WIADOMOŚCI O ROZPORZĄDZENIACH, OKÓLNIKACH, JUDYKATURZE I T. P. DOTYCZĄCYCH ADMINISTRACJI OGÓLNEJ.

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych

Nr. 18, poz. 233. Okólnik Nr. 142 z dnia 21 listopada 1932 r.

Pers. 1233/9 o szkoleniu praktykantów I-ej kategorji.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W okólniku Nr. 30 z roku 1930 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 428, poz. 10) anuluję ustęp 5-ty w brzmieniu dotychczasowem: „W ciągu roku budżetowego 1930/31 zamierzam kierować zgłaszających się praktykantów I kategorji na służbę przygotowawczą wyłącznie do niektórych urzędów wojewódzkich i starostw, posiadających odpowiednie warunki, sprzyjające należytemu szkoleniu praktykanta. Listę tych województw i starostw określę osobnem zarządzeniem".

Ustęp ten otrzymuje brzmienie: „Zgłaszający się praktykanci I kategorji kierowani będą dla odbycia służby przygotowawczej na stanowiska administracyjne I kategorji do urzędów wojewódzkich i starostw".

Nr. 18, poz. 235. Okólnik Nr. 144 z dnia 23 listopada 1932 r.

(GL. 3a/4/2) o podpisywaniu pism wychodzących z Urz. Wojew.

Do

P. P. Wojewodów (prócz śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W sprawie wniosków kilku P. P. Wojewodów o dopuszczenie podpisywania przez Wicewojewodę wzgl. Naczelnika Wydziału pism urzędowych w zastępstwie nieobecnego P. Wojewody w formie „w. z." Ministerstwo oznajmia co następuje:

Pominięcie tej formy podpisywania w § 3 rozporządzenia z dnia 13. VIII. 1931 r. w sprawie organiz. Urz. Wojew. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 611) było celowe, chodziło bowiem o to, aby przez usunięcie nadmiernej ilości różnych form i odmian sposobu podpisywania pism urzędowych zapobiec dość często zdarzającym się wówczas przypadkom niewłaściwego podpisywania.

Pragnęło również Ministerstwo Spraw Wewnętrznym uniknąć we władzach lokalnych formy podpisu „w. z." jako nieprzyjętej we władzach centralnych.

Skoro jednak P. P. Wojewodowie we wnioskach swych podkreślają powstające z tego powodu trudności, a nawet nieporozumienia w szczególności o ile chodzi o korespondencję z władzami niezespolonemi, wynikającą z postanowień art. 10—26 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19. I. 1928 r. o org. władz adm. ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) przeto Ministerstwo (nieprzeceniając zresztą tych trudności, które raczej są wynikiem pewnych dość zrozumiałych drażliwości w stosunkach wzajemnych między władzami lokalnemi) skłonne jest przeprowadzić odpowiednią zmianę przepisu § 3 cytowanego rozporządzenia z dnia 13. VIII. 1931 r. przy sposobności nowelizacji tego rozporządzenia. Do czasu przeprowadzenia tej nowelizacji Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie będzie miało zastrzeżeń, jeśli Wicewojewoda względnie jeden z Naczelników z resortu spraw wewnętrznych w przypadkach przewidzianych w § 21 rozp. z dnia 13. VIII. 1931 r. będzie podpisywał korespondencję, wychodzącą z Urzędu Wojewódzkiego w zastępstwie Wojewody w formie „Wojewoda w. z." i umieszczeniem w nagłówku pisma napisu „Wojewoda" tak, jak to przewiduje ustęp 2 § 3 omawianego rozporządzenia z dnia 13. VIII. 1931 r., przyczem oczywiście będzie też podane stanowisko służbowe podpisującego (ust. 4 § 3).

Nr. 18, poz. 236. Okólnik Nr. 145 z dnia 24 listopada 1932 r.

(AA. 2 c. 8) o uchylaniu decyzji z urzędu na podstawie art. 101 rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z zapytaniem jednego z Panów Wojewodów co do trybu stosowania postanowienia art. 101 ust. lpkt. e) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. III. 1928 r. o postępowaniu administracyjnem

(Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

Uchylenie decyzji jako nieważnej z urzędu na podstawie art. 101 ust. 1 pkt. e) postępowania administracyjnego może nastąpić tylko wtedy, gdy wyraźny przepis prawa dopuszcza unieważnienie decyzji z powodu zawartej w niej wadliwości czy to materjalnej, czy formalnej, np. w przypadkach, przewidzianych w art. 68 p. 1. (dekretu z dnia 2 lutego 1919 r. o samorządzie miejskim Dz. P. P. P. Nr. 13, poz. 140).

Natomiast powyższy przepis nie jest właściwą podstawą do uchylania decyzyj, wydanych wprawdzie wbrew wyraźnemu przepisowi prawa, ale którego niezachowanie nie pociąga za sobą z mocy wyraźnego przepisu prawnego nieważności decyzji, wydanej poza tem w zgodzie z formalnemi wymogami postępowania.

W ostatnim wypadku, a przytem jeżeli decyzję wydano wbrew wyraźnemu przepisowi prawa materjalnego unieważnienie jej może nastąpić na podstawie art. 101 ust. 1 pkt. b) postępowania administracyjnego; ponieważ decyzje, wydane wbrew wyraźnym postanowieniom ustawy należy uważać za co najmniej „wydane bez jakiejkolwiek podstawy prawnej". Powyższe stanowisko Ministerstwa znajduje również potwierdzenie w judykaturze N. T. A., ustalonej wyrokami z dnia 4. VI. 1930 r. L. Rej. 435/30 oraz z dnia 18. XII. 1930 r. L. Rej. 1195/29 (patrz Orzecznictwo Sądów Polskich T. X. zeszyt 11 i 12 poz. 582 i „Gazeta Administracji i Policji Państwowej" Nr. 2 z 1931 roku).

Nr. 18, poz. 241. Pismo Nr. SF. 61/1/28 z dnia 18 listopada 1932 r.

o opłatach na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem p. wojewody śląskiego).

Komisja Międzyministerjalna do spraw Bozrobocia przy Prezesie Rady Ministrów powiadomiła Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że do końca października b. r. tylko nieliczne miasta wniosły opłaty na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym za miesiąc wrzesień; swiadczy to, że większość miast nie przekazuje pobranych na rzecz F. P. B. opłat we właściwych terminach, t. j. 5 i 20 każdego miesiąca.

To przetrzymywanie należnych F. P. B. sum utrudnia oczywiście w wysokim stopniu i hamuje akcję z bezrobociem, której skuteczność leży także w interesie gmin miejskich, we własnym więc, dobrze zrozumiałym interesie gminy powinny przestrzegać terminowego przekazywania tych należności. Poza tem obowiązek przekazywania tych należności 5 i 20 dnia każdego miesiąca składa na gminy § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 670).

W związku z powyższem, oraz nawiązując do reskryptu swego z dnia 27/IX. r. b. Nr. SF. 61/1/8, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o ponowne wezwanie zarządów gmin, aby terminów powyższych ściśle przestrzegały, oraz o wydanie zarządzeń aby władze nadzorcze ze swej strony dopilnowały terminowego przekazywania przez gminy opłat, pobranych na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym.

Nr. 18, poz. 243. Pismo Nr. AP. 26/5 z dnia 23 listopada 1932 r.

w sprawie świadectw niezamożności w związku ze zwalnianiem ociemniałych niezamożnych od opłat radjofonicznych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów zakomunikowało, że w związku z napływającemi świadectwami niezamożności w sprawach dotyczących zwalniania ociemniałych od opłat radjofonicznych, niejednokrotnie napotyka na trudność, czy danego petenta należy na podstawie otrzymanego świadectwa uznać istotnie za osobę, która nie jest w możności uiścić opłat radjofonicznych.

Trudność ta powstaje wskutek tego, że wydane przez odnośne władze świadectwa nie zawierają stwierdzenia przez nie stanu zupełnego ubóstwa petenta, pozostawiając ocenę tę Ministerstwu Poczt i Telegrafów.

Ze względu na powyższe Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę (Pana Komisarza Rządu) o wydanie odnośnym władzom podległym zarządzenia, aby w wydawanych w związku z omawianą sprawą świadectwach wyraźnie stwierdzały w odpowiednich wypadkach, że uiszczanie opłat radjofonicznych przez daną osobę ociemniałą, z uwagi na stan jej ubóstwa jest zupełnie niemożliwe, względnie spowodowałoby znaczny uszczerbek w posiadanych środkach utrzymania. Oczywista rzecz, że okoliczność tę należy odpowiednio umotywować.

Orzecznictwo Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Wzniesienie budynku ogniotrwałego wbrew planowi regulacyjnemu.

Sam fakt wzniesienia budynku ogniotrwałego wbrew planowi regulacyjnemu danego miasta nie stanowi dostatecznej podstawy dla władzy do zastosowania rygoru z art. 380 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 16 lutego 1928 poz. 202 Dz. Ust. bez specjalnego umotywowania względami bezpieczeństwa publicznego.

(Wyrok z 24 marca 1931 l. rej. 1772/29).

Postępowanie administracyjne.

Przewidziany w ust. 2 art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust. trzyletni termin, w ciągu którego może być uchylona decyzja, wydana przez władzę oczywiście niewłaściwą, ma być liczony, jeśli chodzi o decyzję, która uprawomocniła się przed wejściem w życie rzeczonego rozporządzenia, od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia.

(Wyrok z 26 marca 1931 l. rej. 2174/29).

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: KRAKÓW MAGISTRAT, BIURO PREZYDJALNE. TELEFON NR. 125-05.

PRENUMERATA: ROCZNA WYNOSI 12 ZŁ., (Z PRZESYŁKĄ POCZTOWĄ 14 ZŁ.), CENA JEDNEGO EGZEMPLARZA 1 ZŁ.

SPRZEDAŻ DZIENNIKA ORAZ PRZYJMOWANIE ZGŁOSZEŃ NA PRENUMERATĘ USKUTECZNIA DZIENNIK PODAWCZY MAGISTRATU.

OGŁOSZENIA: CAŁA STRONA 100 ZŁ., 1/2 STRONY 50 ZŁ., 1/4 STRONY 25 ZŁ. — DZIAŁ OGŁOSZEŃ PROWADZI P. A. T. W KRAKOWIE, ULICA MIKOŁAJSKA 32. — TELEFONY NR. 104-99, 105-00.

Nakładem Gminy stoł. król. miasta Krakowa. — Czcionkami Drukarni Muzeum Przemysłowego w Krakowie, ulica Smoleńska Nr. 9.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA.

28 LUTEGO 1933 R. Nr. 2. ROCZNIK LIV.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY.

10.

OKÓLNIK Nr. 6.

Prezydenta miasta z dnia 9 lutego 1933 Nr. Prez. Zarz. og. 20/33 w sprawie załatwiania spraw wodnych.

Pan Wojewoda Krakowski reskryptem z dnia 26-go stycznia 1933 r. Nr. AA. III/23/13/32 (Okólnik Wojewódzki Nr. 3) zarządził co następuje:

W związku z rozporz. Prezydenta R. P. z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 479) oznajmiam co następuje:

Powołane rozporządzenie podzieliło zakres działania b. Ministra Robót Publicznych w sprawach wodnych z wyjątkiem spraw wodociągowych i kanalizacyjnych, które zastrzeżone zostały Ministrowi Spraw Wewnętrznych — pomiędzy Ministrów: Komunikacji oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Sprawy wodne, wymienione w art. 4. cyt. rozporządzenia należą w II. instancji, po myśli końcowego ustępu art. 8 tego rozporządzenia do kompetencji Okręgowych Urzędów Ziemskich.

Zakres działania Ministra Komunikacji w sprawach wodnych określa art. 6 powołanego wyżej rozporządzenia Prezydenta R. P., w drugiej instancji zaś, sprawy te podpadają kompetencji Urzędu Wojewódzkiego.

Ponieważ rozgraniczenie powyższej kompetencji nasuwa pewne wątpliwości, przeto wyjaśniam, że do zakresu działania władz z resortu Ministra Komunikacji, a więc w danym wypadku do Urzędu Wojewódzkiego, należy zaliczyć sprawy wodne, wymienione w art. 6 cytowanego rozporządzenia, w szczególności wydawanie zezwoleń na użytkowanie wód żeglownych i spławnych w jeden ze sposobów, wskazanych w art. 45 ust. 1) p. 5-8 ustawy wodnej.

Podobnie ma się sprawa wydawania pozwoleń na użytkowanie wód żeglownych i spławnych w jeden ze sposobów, wskazanych w p. 1-4 dla celów żeglugi i spławu. Natomiast o ile chodzi o pozwolenie na użytkowanie wymienionych wód w jeden ze sposobów wskazanych w p. 1-4 dla innych celów (np. zakłady o sile wodnej, meljoracje itp.), to sprawy te należą do resortu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, przyczem o ile związane są z utrzymaniem żeglowności lub spławności dróg wodnych, winne być załatwione w porozumieniu z władzami resortu Ministra Komunikacji.

Ostatnio wymienione sprawy w drugiej instancji, będą należały do zakresu działania Okręgowych Urzędów Ziemskich.

Zakres działania powiatowych władz administracji ogólnej w sprawach wodnych pozostaje niezmieniony,

ponieważ pod tym względem powołane na wstępie rozporządzenie Prezydenta Rzpltej nie zawiera żadnych postanowień.

Powyższe władze winny więc nadal załatwiać sprawy wodne w dotychczasowym zakresie i trybie z tą jedynie zmianą, że w sprawach wodnych podlegających kompetencji Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych należy:

a) w orzeczeniach udzielać odpowiednich pouczeń o trybie zaskarżenia i skierowywać odwołania bezpośrednio do władzy uprawnionej do ich rozstrzygania w myśl przytoczonego wyżej art. 8 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta R. P. (Okręgowy Urząd Ziemski),

b) w razie zachodzącej potrzeby zwracać się o opinje techniczne do tut. Okręgowego Urzędu Ziemskiego i z tym Urzędem porozumiewać się co do powoływania znawców technicznych do dochodzeń wodno-prawnych.

Znajdujące się w Starostwie (Magistrat) sprawy należące w myśl powyższego do resortu Ministra Komunikacji, a ostatecznie nie załatwione, podlegają zwrotowi Urzędowi Wojewódzkiemu. O ile zaś w przyszłości sprawy tego rodzaju wpłyną do tamt. Urzędu, należy je również przedkładać do decyzji Urzędowi Wojewódzkiemu.

W końcu nadmieniam, że przedłożone tutaj do decyzji przez PP. Starostów (Prezydenta) akta spraw wodnych, należących obecnie do resortu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, odstąpiłem do kompetentnego załatwienia tut. Okręgowemu Urzędowi Ziemskiemu.

11.

OKÓLNIK Nr. 8.

Prezydenta miasta z dnia 21 lutego 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 24/33 o postępowaniu władz administracji ogólnej w wypadkach zaskarżenia ich do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

W załączeniu przesyłam zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30. XI. 1932 Nr. AA. 2 b. 3. zawarte w okólniku Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 147, a podane Magistratowi przez Urząd Wojewódzki w Krakowie reskryptem z dnia 3 lutego 1933 L. O. Org. II/5/21/32 do wiadomości z poleceniem ścisłego przestrzegania.

Prezydent miasta:
w z. *Dr. Klimecki.*

ODPIS.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.
Nr. AA. 2. b. 3.

O postępowaniu władz administracji ogólnej w wypadkach zaskarżenia ich decyzji do Najwyższego Trybunału Administracyjn.

Warszawa, dnia 30 listopada 1932 r.

OKÓLNIK Nr. 147.

Do

PP. Wojewodów i P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Celem osiągnięcia jednolitości postępowania władz administracji ogólnej w wypadkach zaskarżenia ich decyzyj do Najwyższego Trybunału Administracyjnego oraz celem wykorzystania w postępowaniu administracyjnem tych wyroków Trybunału, które mają charakter zasadniczy i mogą służyć za prejudykat dla regulowania podobnych spraw w przyszłości, podaje PP. Wojewodom po porozumieniu się z zainteresowanemi Ministerstwami do wiadomości szereg wytycznych, jakiemi należy się kierować przy traktowaniu spraw, zaskarżonych do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Przepisany w niniejszym okólniku tryb postępowania należy stosować do spraw, załatwianych przez PP. Wojewodów w zakresie wszystkich działów administracji państwowej zespolonych we władzach administracji ogólnej.

W chwili obecnej organizację i tryb postępowania Najwyższego Trybunału Administracyjnego reguluje rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 806).

A. Postępowanie władz przy udzielaniu odpowiedzi na skargi do Najwyższego Trybunału Admin.

I.

Władza, której decyzja została zaskarżona do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, obowiązana jest po otrzymaniu z Trybunału odpisu skargi przesłać Trybunałowi w wyznaczonym terminie swoje akta, dotyczące przedmiotu skargi, oraz przedstawić odpowiedź na skargę zgodnie z art. 63 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o Najwyższym Trybunale Administracyjnym, przestrzegając w tym względzie zasad następujących:

a) termin, wyznaczony przez Trybunał na udzielenie aktów winien być ściśle przez władzę pozwaną dotrzymany, opracowanie odpowiedzi winno nastąpić zasadniczo bezzwłocznie i nie powinno być odkładane bez uzasadnionej przyczyny do ostatnich dni wyznaczonego terminu z uwagi na skutki prawne niedotrzymania tego terminu przewidziane Art. 64 ust. (2) rozporządzenia.

W wyjątkowych wypadkach, kiedy odpowiedź na skargę nie może być przesłana w terminie wyznaczonym przez Najwyższy Trybunał Administracyjny, z przyczyn od władzy niezależnych, władza może prosić w myśl art. 111 ust. (1) rozporządzenia o Najw. Tryb. Admin. o przywrócenie terminu, o ile tylko oczywiście zachodzą okoliczności przepisem tym przewidziane.

b) akta winny być kompletne, a przedewszystkiem zawierać wszystkie dokumenty istotne dla sprawy, jak decyzję zaskarżoną, decyzję pierwszej instancji, odwołania stron, dowody doręczeń tak pierwszej jak i drugiej instancji i t. p. Wobec zdarzających się wypadków odsyłania przez władze Najwyższemu Trybunałowi Administracyjnemu nadesłanych przez Trybunał odpisów skargi — zwraca się uwagę na niewłaściwość tego rodzaju postępowania i władza pozwana winna odpis skargi zachować u siebie celem przesłania go władzy centralnej, zgodnie ze wskazówką zawartą poniżej w ustępie trzecim części III. niniejszego okólnika;

c) akta należy ułożyć w porządku chronologicznym, poszczególne karty ponumerować, a jeśli to możliwe, zeszyć, oraz dołączyć spis aktów z numeracją odpowia-

dającą numeracji kart. Akta, co do których władza stawia wniosek o wyłączenie z pod przeglądu przez skarżącego, należy ułożyć, względnie zeszyć oddzielnie i sporządzić dla nich spis.

Do odpowiedzi na skargę (patrz niżej dział II) należy dołączyć odpis odpowiedzi (art. 63 ust. (1) rozporządzenia o Najwyższym Trybunale Administracyjnym) jeżeli orzeczenie władzy zostało zaskarżone przez kilka stron oddzielnemi skargami, a władza odpowiada na nie jedną repliką, wówczas należy dołączyć do odpowiedzi tyle odpisów, ile jest skarżących (analogiczne zastosowanie art. 59 ust. (1) pkt. 2. łącznie z art. 64 ust. (1) rozporządzenia o Najw. Tryb. Admin.).

Zwraca się uwagę, że w myśl nowego prawa o Najwyższym Trybunale Administracyjnym temu ostatniemu nie przysługuje już prawo samodzielnego zarządzania wstrzymania wykonania decyzji w wypadku, gdy władza, która wydała zaskarżoną decyzję, odmówi zadośćuczynienia odpowiedniej prośbie strony. Obecnie prawo wstrzymania wykonania decyzji przysługuje w myśl art. 62 ust. (2) i (3) rozporządzenia o Najw. Tryb. Admin. tylko władzy pozwanej; w konsekwencji nowego stanu prawnego w tej kwestji należy przyjąć, że przeciwko odmownej decyzji władzy pozwanej, wydanej w myśl art. 62 ust. (2) rozporządzenia o Najw. Tryb. Admin. — o ile władza ta nie jest władzą naczelną — służy stronie prawo odwołania do wyższej instancji w myśl zasad ogólnych (art. 62 i 64 postępowania administracyjnego).

II.

Jednocześnie z przesłaniem Trybunałowi akt sprawy, należy w myśl art. 63 ust. (1) rozporz. 1 o Najwyższym Trybunale Administracyjnym przesłać wyczerpującą odpowiedź na skargę, zawierającą uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia lub zarządzenia oraz odparcie zarzutów strony, zawartych w skardze. W odpowiedzi swej winna władza przedewszystkiem podnieść ewent. formalne braki wniesionej skargi, zwracając uwagę Trybunałowi na jej niedopuszczalność, na niedotrzymanie terminu jej wniesienia, wreszcie na brak legitymacji strony — czy to do wniesienia skargi, jako całości, czy to do podnoszenia w niej poszczególnych konkretnych zarzutów przeciw zaskarżonej decyzji zwłaszcza, gdy te ostatnie przekraczają granice uprawnienia do zaskarżenia decyzji władz, wynikające z art. 4 rozporzędzenia o Najwyższym Trybunale Admin., albo też, gdy strona nie będąc do tego ustawowo upoważniona występuje w skardze z zarzutami natury publiczno-prawnej tego rodzaju, że wystąpienie to ma raczej charakter obrony interesu publicznego, aniżeli interesów samej strony.

Uzasadniając swą decyzję władza winna przedewszystkiem bronić jej pod kątem widzenia jej zgodności z obowiązującym prawem, a zasadniczo z pominięciem obszernych przedstawień stanu faktycznego i rozważań co do celowości zaskarżonej decyzji — chyba że:

a) poruszenie w odpowiedzi strony faktycznej sprawy okaże się koniecznem celem udowodnienia, że stan faktyczny uzasadnia zastosowanie tego przepisu prawnego, na którym władza pozwana oparła zaskarżone orzeczenie lub zarządzenie, albo też

b) że strona prawna sprawy tak ściśle wiąże się ze stanem faktycznym, że nie dadzą się one od siebie oddzielić, wobec czego dodatkowe omówienie stanu faktycznego nie da się pominąć zwłaszcza, gdy obrona decyzji motywami wyłącznie natury kasacyjnej mogłaby nie wystarczyć.

Władza pozwana winna w odpowiedzi swej zawsze zwrócić uwagę na te okoliczności faktyczne i środki dowodowe w skardze przytoczone, które nie były wysuwane przez stronę, przed wydaniem zaskarżonej decyzji w toku postępowania administracyjnego, a przeto nie mogły być wogóle przedmiotem rozważań w ostatniej instancji administracyjnej, a to celem odpowiedniego wykorzystania ekscepcji co do nieprzytoczenia tych okoliczności i środków dowodowych w postępowaniu instancyjnem (art. 83 ust. (3) rozporządzenia o Najw. Tryb. Admin.

Jeżeli rozstrzygnięcie sprawy będącej przedmiotem skargi jest przez ustawę pozostawione swobodnemu uznaniu władzy, wówczas moment ten należy zawsze podnieść przedewszystkiem w odpowiedzi na skargę (art. 6 pkt. 2 rozp. o Najw. Tryb. Admin.) przyczem w miarę potrzeby należy również wykazać, że w konkretnym wypadku zachodzą prawem przewidziane warunki dopuszczające wzgl. uzasadniające — zgodnie z ustawą — wydanie decyzji na podstawie swobodnego uznania władzy.

Oprócz tego, na podstawie art. 63 ust. (2) rozporządzenia o Najwyższym Trybunale Admin., władza, przesyłająca akta i odpowiedź Trybunałowi, winna w razie potrzeby wskazać, które akta ze względów publicznych nie nadają się do przeglądania przez strony i prosić o ich wyłączenie. Ponadto w wypadku, gdy strona zgodnie z art. 72 rozporządzenia o Najw. Tryb. Admin. nie zgłosi w skardze wniosku o przeprowadzenie rozprawy, władza winna w swej odpowiedzi postawić odpowiedni wniosek w zależności od okoliczności konkretnej sprawy.

W sprawach skarg od orzeczeń inwalidzkich komisyj odwoławczych obowiązują nadal aż do odwołania przepisy, wydane przez Min. Opieki Społecznej odnośnie wnoszenia skarg za pośrednictwem tego Ministerstwa.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważa jeszcze, że o ile w związku z opracowywaniem odpowiedzi na skargę zarzuty w niej zawarte okażą się uzasadnione, należy zawczasu wykorzystać uprawnienia wynikające z art. 90 rozporz. Prezydenta Rzpltej z dnia 22/III. 1929 r. o postępowaniu administracyjnem do zmiany orzeczenia i w myśl art. 69 ust. (1) rozporządznia o Najw. Tryb. Admin. powiadomić Najwyższy Trybunał Admin. o zmianie decyzji.

Wkońcu zauważa się, że byłoby rzeczą bardzo pożądaną, by odpowiedzi na skargi przeciwko decyzjom organów wzgl. wydziałów fachowych i technicznych urzędów wojewódzkich, a przygotowywane przez te organa lub wydziały były każdorazowo uzgadniane z Wydziałem administracyjnym Urzędu i dlatego proszę PP. Wojewodów o wydanie w tym względzie stosownych zarządzeń.

III.

Zastępstwo władz przed Najwyższym Trybunałem Admin. nie będące, zresztą w myśl art. 75 rozporządzenia o Najw. Trybunale Admin. obowiązkowem sprawować będzie w zasadzie delegat właściwego Ministerstwa

ażeby uniknąć rozbieżności w traktowaniu spraw analogicznych.

Zastępstwo to, o ile w konkretnych wypadkach nie będą wydane odmienne zarządzenia przez poszczególne Ministerstwa, ograniczy się jednak z reguły do spraw, nastręczających szczególne wątpliwości lub mających zasadnicze znaczenie, a zwłaszcza, gdy właściwe Ministerstwo uzna, że złożona na skargę odpowiedź władzy administracyjnej II. intancji nie wyczerpuje sprawy i wymaga uzupełnienia.

W tym celu należy w każdym poszczególnym wypadku zaskarżenia ostatecznych decyzyj do Najwyższego Trybunału Admin. przedkładać właściwemu Ministerstwu odpisy: 1) skargi, 2) odpowiedzi na nią oraz 3) zaskarżonej decyzji ostatniej instancji.

B. Wykorzystanie orzecznictwa Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Najwyższy Trybunał Administracyjny wydaje niejednokrotnie wyroki o charakterze zasadniczym, które winny być prejudykatem dla podobnych spraw w przyszłości.

W tym właśnie celu rozporządzenie o Najw. Trybunale Admin. przewiduje art. 11 ust. (1) księgę zasad prawnych, do której będą wpisywane rozstrzygnięcia zagadnień prawnych, wydawane przez kolegja zwiększone względnie zgromadzenie ogólne.

Znajomość przez władze administracji ogólnej ustalonych przez Najwyższy Trybunał Administracyjny zasad prawnych i stosowanie ich w swem orzecznictwie jest niezbędne dla usprawnienia administracji, pozatem ułatwia w znacznym stopniu pracę Trybunału i wpływa na zmniejszenie ilości uchylonych orzeczeń, podnosząc temsamem autorytet władzy.

W związku z powyższem proszę Panów Wojewodów o zarządzenie, aby: 1) wszystkie wyroki Najwyższego Trybunału Administracyjnego po ich otrzymaniu przez urząd wojewódzki przekazywane były wydziałowi ogólnemu urzędu wojewódzkiego;

2) wyroki te w wydziale ogólnym podlegały niezwłocznemu rozpatrzeniu pod kątem potrzeby podania ustalonej tezy wszystkim podległym władzom do wiadomości celem jednolitego przestrzegania jej przy stosowaniu odnośnych przepisów, podanie w odpowiednio przystosowanej formie tezy ustalonej wyrokami Najwyższego Trybunału Administracyjnego winno być z reguły dokonane w drodze okólnika (drukowanego również w Dzienniku Wojewódzkim). Jeżeli przy redagowaniu powyższych zarządzeń nasuwały się jakiekolwiek wątpliwości, należy projektowany okólnik uzgodnić uprzednio z właściwem Ministerstwem;

3) urzędnicy czytając Dziennik Urządowy Ministerstwa Spraw Wewn. zwracali uwagę na ogłaszanie w nim tezy Najwyższego Trybunału Administracyjnego (Dz. IV.);

4) urzędnicy referujący w miarę możności zaznajamiali się bezdośrednio z ustalonemi zasadami prawnemi, zamieszczonemi w „Zbiorze Wyroków N. T. A. Dział A.".

Pozatem zarządzam. aby PP. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) nadsyłali Ministerstwu Spraw Wewnętrznych względnie Ministerstwom właściwym dla sprawy objętej wyrokiem odpisy wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego w tych wszystkich sprawach, w których orzeczenia Panów zostały przez Najwyższy Trybunał Administracyjny uchylone w całości lub częściowo.

Niniejszy okólnik uchyla następujące zarządzenia:

a) okólnik Nr. 46 z 17 maja 1923 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1512 poz. 1),

b) okólnik Nr. 45 z 2 maja 1925 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1512 poz. 2),

c) pismo okólne z 10 czerwca 1929 Nr. OL. 2290 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1513 poz. 3),

d) pismo okólne z 12 października 1929 Nr. OL. 2273/1 (Zb. Zarz. Min. S. Wewn. str. 1513 poz. 4.),

e) okólnik Nr. 9 z 23 stycznia 1930 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1518 poz. 5.

(—) *Bronisław Pieracki*
Minister

Urząd Wojewódzki Krakowski
Wydział ogólny.
L. O. Org. II. (5) 21/32,

Kraków, dnia 3 lutego 1933 r.

Wszystkim Panom Starostom Powiatowym, Panu Staroście Grodzkiemu w Krakowie i Panu Prezydentowi stoł. król. m. Krakowa.

Urząd Wojewódzki przesyła do wiadowości z prośbą o zarządzenie, aby akta spraw będących przedmiotem skargi i odpowiedzi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego przed przedłożeniem ich Urzędowi Wojewodzkiemu zebrane w komplecie, były chronologicznie ułożone i nadsyłane odwrotnie, oraz by urzędnicy czytając Dzienniki urzędowe Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zwracali uwagę na tezy Najwyższego Trybunału Administracyjnego ogłaszane w Dzienniku, a w razie potrzeby zaznajamiali się bezpośrednio z zasadami prawnemi zamieszczonemi w „Zbiorze Wyroków N. T. A. Dział A".

Za Wojewodę:
Dr Wittek
Wojew. Inspektor Starostw.

12.

Sprawozdania z posiedzeń Tymcz. Rady Miejskiej.

29-te tajne posiedzenia Tymczasowej Rady miejskiej z dnia 11 lutego 1933 r.

Dnia 11 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprezydenta m. Dra Klimeckiego Stanisława oraz w obecności pp. Wiceprezydentów Dra Landaua Ignacego i Ostrowskiego Witołda przy udziale 95 członków Rady, posiedzenie Rady miejskiej.

Porządek dzienny:

Rezygnacja Prezydenta miasta Władysława Beliny Prażmowskiego.

Po odczytaniu przez sekretarza Prezydjum m. pisma Pana Prezydenta miasta Władysława Beliny Prażmow-

skiego, w którem ten zgłasza rezygnację ze stanowiska Prezydenta miasta Krakowa z powodu mianowania go wojewodą lwowskim, zabiera głos r. m. b. Min. Prof. Dr. Kumaniecki wnosi:

I. „Rada stoł. król. m. Krakowa jedynie w uwzględnieniu ogólno-państwowych motywów powołania Prezydenta miasta Władysława Beliny Prażmowskiego na stanowisko wojewody lwowskiego przyjmuje zgłoszoną przez niego rezygnację do zatwierdzającej wiadomości".

W n i o s e k p o w y ż s z y u c h w a l o n o.

II. „Rada stoł. król. m. Krakowa żegnając z żalem ustępującego Prezydenta miasta Władysława Belinę Prażmowskiego wyraża mu przy tej sposobności jak najgorętsze podziękowanie za to, że sprawując Zarząd miasta w ciężkich warunkach pełnił tę służbę publiczną stale z ofiarnością znaną już dobrze z okresu walk o Niepodległość, a przez trwałą współpracę z Radą miejską oraz przez rzeczowe pełne rozumnego umiaru traktowanie spraw miejskich, dobrze się zasłużył w Gminie stoł. król. m. Krakowa".

W n i o s e k p o w y ż s z y u c h w a l o n o.

Na tem posiedzenie tajne zakończono.

Po skończonem posiedzeniu wszedł na salę zaproszony i wprowadzony przez pp. Wiceprezydentów ustępujący Prezydent Władysław Belina Prażmowski, któremu p. Wiceprezydent Dr. Klimecki zakomunikował uchwałę Rady miejskiej. Następnie ustępującego Prezydenta pożegnał imieniem Rady miejskiej b. Min. Prof. Dr. Kumaniecki podnosząc wielkie zasługi jego dla Gminy miasta Krakowa. W odpowiedzi b. Prezydent miasta Belina Prażmowski wyraził podziękowanie Radzie miejskiej i pracownikom miejskim za pełną oddania współpracę.

Po odśpiewaniu pieśni przez Chór Towarzystwa Urzędników miejskich, uroczystość pożegnania zakończono.

30-te tajne posiedzenie Tymczasowej Rady miejskiej z dnia 16 lutego 1933 r.

Dnia 16 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprezydenta m. Dra Klimeckiego Stanisława, oraz w obecności pp. Wiceprezydentów Dra Landaua Ignacego i Ostrowskiego Witołda przy udziale 113 członków Rady, posiedzenie Rady miejskiej.

Porządek dzienny:

Wybór Prezydenta miasta.

Przewodniczący Wiceprezydent Dr. Klimecki konstatuje przepisany statutem Gminy m. Krakowa komplet członków Rady miejskiej potrzebny dla dokonania wyboru Prezydenta miasta, stwierdziwszy, że wszyscy członkowie Rady miasta otrzymali zaproszenia na posiedzenie.

Następnie odczytuje postanowienia § 42, 43 i 44 Statutu dla m. Krakowa, które dotyczą wyboru Prezydenta miasta. Po skonstatowaniu przez Przewodniczącego, że dopełniono wszelkich formalności przepisanych Statutem, przystąpiono do aktu wyboru Prezydenta miasta.

R. m. b. Min. Prof. Dr. Kumaniecki Kazimierz stawia kandydaturę p. Dra Mieczysława Kaplickiego, lekarza w Krakowie, na Prezydenta miasta. Przewodniczący powołuje na skrutatorów Radców miejskich: Inż. Dra Krauzego, Dra Żaka i Widlińskiego. Po przeprowadzeniu głosowania kartkami i po obliczeniu głosów, R. m. Inż. Dr. Krauze ogłasza wynik skrutynium.

Na 113 głosujących otrzymał: Dr. Mieczysław Kaplicki 109 głosów, Dr. Gwiazdomorski 1 głos, kartek czystych oddano 3.

Wobec powyższego Przewodniczący Wiceprezydent Dr. Klimecki oznajmia, że P r e z y d e n t e m s t o ł. k r ó l. m i a s t a K r a k o w a w y b r a n y m z o s t a ł p. D r. M i e c z y s ł a w K a p l i c k i.

Na tem posiedzenie tajne zakończono.

Po posiedzeniu tajnem pp. Wiceprezydenci m. wraz z przewodniczącymi grup radzieckich i sekretarzem prezydjalnym udali się do mieszkania p. Dra Kaplickiego celem zakomunikowania mu uchwały Rady miejskiej, poczem powróciwszy na salę Rady miejskiej p. Wiceprezydent Dr. Klimecki oznajmił oczekującym Radcom m. i urzędnikom Mgtu, że p. Dr. Kaplicki wybór przyjął.

Na tem posiedzenie zamknięto.

31-sze nadzwyczajne jawne posiedzenie Tymczasowej Rady miejskiej z dnia 24 lutego 1933 r.

Dnia 24 lutego 1933 r. odbyło się w obecności Pana Wojewody Krakowskiego Dr. Mikołaja Kwaśniewskiego, pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta miasta Dr. Stanisława Klimeckiego przy udziale P. Wiceprezydenta miasta Dr. Landaua, oraz 115 członków Rady nadzwyczajne posiedzenie Tymcz. Rady miejskiej.

Zaprzysiężenie Prezydenta miasta Dra Mieczysława Kaplickiego.

Wiceprezydent Dr. Klimecki otwierając posiedzenie wygłasza następujące przemówienie:

„Zanim przystąpimy do uroczystego odebrania przysięgi od nowo-wybranego Prezydenta miasta, pozwolę sobie imieniem Zarządu miasta oraz imieniem Rady miejskiej powitać Cię Panie Wojewodo w tej sali jako przedstawiciela Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Polskiej. W tej sali skupiają się najżywotniejsze nici stanowiące o istocie i zadaniach naszego miasta — Kraków jak duchowa stolica Narodu Polskiego i druga z rzędu stolica Polski jest związana najżywiej z zagadnieniami Rządu Polskiego, dlatego na Ratuszu miejskim witam Cię Panie Wojewodo z żywą radością i z najwyższym szacunkiem jako przedstawiciela Rzeczypospolitej Polskiej. Równocześnie proszę Cię Panie Wojewodo, abyś był łaskawy odebrać przysięgę od nowo wybranego Prezydenta miasta".

Po odczytaniu dekretu P. Prezydenta Rzeczypospolitej zatwierdzającego wybór Pana Dra Mieczysława Kaplickiego na Prezydenta miasta, Pan Wojewoda Dr. Kwaśniewski odebrał od P. Prezydenta Dra Kaplickiego następującą przysięgę:

Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu, że na poruczonem mi stanowisku Prezydenta stoł. król. m. Krakowa przyczyniać się będę w mym zakresie ze wszystkich sił do ugruntowania wolności, niepodległości i potęgi Rzeczypospolitej Polskiej, której zawsze wiernie służyć będę, wszystkich obywateli kraju w równem mając zachowaniu, przepisów prawa strzec pilnie, obo-

wiązki mego urzędu ciążące na mnie z tytułu własnego i zleconego zakresu działania spełniać gorliwie i sumiennie, oraz dbać będę o dobro mieszkańców i Gminy stoł. król. m. Krakowa, polecenia mych Władz przełożonych wykonywać dokładnie, a tajemnicy urzędowej dochowam.

Tak mi Panie Boże dopomóż.

Po złożeniu przysięgi Pan Prezydent zająwszy fotel prezydjalny wygłosił następujące przemówienie:

Panie Wojewodo! Świetna Rado!

Panowie wyróżniliście mnie niezwykłym zaszczytem, powołując mnie na stanowisko Prezydenta miasta. Zaszczyt ten wielki umiem sobie cenić tembardziej, że zdaję sobie sprawę z tego faktu, że Panowie powołaliście mnie z poza swego grona, albowiem w tej Radzie nie miałem dotychczas honoru zasiadać. Za ten dowód zaufania serdecznie Panom dziękuję i przyrzekam, że dołożę wszelkich sił, abym na to zaufanie w całej mierze zasłużył.

Urzędowanie obejmuję z otuchą i ufnością, a otuchy dodaje mi ten fakt, że w ostatnich tygodniach doznałem dużo objawów życzliwości i serca ze strony Panów tu zebranych, jakoteż ze strony licznego grona obywatelstwa miasta Krakowa. Fakt ten jest dla mnie pocieszającym, bo w życiu jest tak, że jeżeli ktoś pracuje w atmosferze ciepła, jest mu znacznie łatwiej pracować i w znacznie wyższej mierze może się ze swoich zadań wywiązać, aniżeli ktoś kto czuje, że otoczony jest ludźmi nieżyczliwymi i że mierzą w niego spojrzenia wrogie, rade by wbito mu sztylet w plecy. Fakt ten, że ja w korzystnych dla mnie warunkach obejmuję urzędowanie, dodaje mi otuchy, że z powierzonych mi zadań potrafię się wywiązać.

Drugim momentem dodającym mi otuchy to fakt, że ja kocham Kraków i z miastem tem jestem mocno związany. Toteż w okresach, kiedy stawałem przed decyzją opuszczenia Krakowa z tych, czy innych powodów, w ostatniej chwili zwyciężał zawsze sentyment dla Krakowa, który sprawił to, że tu mieszkam, a obecnie mam zaszczyt zajmować ten fotel. Nie taję, iż urzędowanie obejmuję w czasach niełatwych i bynajmniej sobie nie wyobrażam, że fotel prezydenta będzie różami wysłany. Boję się, że będą i takie chwile, kiedy kolców będzie więcej niż róż. Żyjemy w czasach ogromnego przesilenia, które objęło całą kulę ziemską. Przesilenie to w równej mierze dotknęło rasę białą jak i rasę kolorową, bo i murzyni cierpią, gdyż produkty przy których pracowali, dzisiaj zbytu nie mają. Ten fatalny stan gospodarki na całym świecie nie pozostał bez wpływu na budżety i finanse państw i samorządów. Pod tym względem i miasto Kraków nie jest wyjątkiem. I finanse w Krakowie nie są tego rodzaju, abym mógł powiedzieć, że są dobre, dlatego więc moje stanowisko wygodnem nie będzie.

Nie przychodzę do Panów z żadnym kamieniem filozoficznym — przychodzę z pewnemi prawidłami i regułami gospodarczemi, które są stare jak świat i obowiązywały zarówno w czasach zamierzchłych, nie tracąc swej ważności aż po dzień dzisiejszy, albowiem tak w polityce, jak i w życiu gospodarczem jest kilka reguł, które obowiązują wiecznie. Jedną z takich reguł jest zasada, że jeśli obywatelom dzieje się źle, jeśli wpływy są małe, należy ograniczyć wydatki. Należy oszczędzać, pod tem hasłem obejmuję rządy w tem mieście. Oszczędność — oszczędność i jeszcze raz oszczędność! Może powie ktoś, że to hasło jest drobnomieszczańskie. Zarzut ten biorę ze spokojnem sumieniem na siebie. W życiu trzymałem się zawsze tej zasady, że nigdy nie wydawałem więcej niż miałem. Również i na tem stanowisku wydawał będę tyle pieniędzy ile będę miał, a nie będę narażał miasta na długi, zaciągnięte dla celów nie twórczych. Po moim trupie do tego nie dopuszczę! Na takiej platformie ułoży się mój stosunek do współpracowników i obywateli. Kto zechce mi być pomocnym — do tego rękę wyciągnę, a kto zechce mi przeszkadzać, to temu przyjacielem nie będę, a nawet go usunę.

Mam wrażenie, że to hasło oszczędności, to nie jest hasło przejściowe, które rzucam na rok, czy na dwa. Obawiam się, że całe nasze pokolenie t. zw. przedwojenne przez długie lata będzie pod tem hasłem musiało istnieć. Cuda się nie dzieją. Odebraliśmy Ojczyznę zniszczoną przez rozbiorców. Musimy się odbudować, musimy Państwo zmontować na mocnych podstawach, aby te pokolenia, które przyjdą odebrały Polskę silną i gospodarczo kwitnącą. Tego żadnym cudem nie można dokonać. Maksimum pracy trzeba wydobywać i maksimum energji, a mało konsumować i pod tem hasłem wypadnie nam jeszcze długie czasy żyć.

Powiecie Panowie, że jestem pesymistą, ale nie, ja pesymistą nie jestem i uważam, że jeśli Opatrzności podobało się, aby naszemu pokoleniu dać to szczęście, aby przeżywało realizację tych ideałów, dla których cztery pokolenia Polaków walczyły i gniły w tajgach sybirskich i w więzieniach, jeśli Opatrzności podobało, że my dożyliśmy tej chwili, że możemy własnemi mózgami i własnemi rękoma budować Ojczyznę, to warto nam i ujemne skutki tego faktu ponosić i dlatego w tych właśnie momentach szukam przeciwwagi do tego co szary dzień niesie i co nieść musi. Fakt ten musi nam dopomódź w przetrwaniu wszystkich przeciwieństw i trudności.

Finanse naszego miasta nie są tego rodzaju, abyśmy mogli liczyć się z nadwyżką w najbliższym czasie, a z drugiej strony wydatki są wielkie. Problemów o charakterze inwestycyjnym słowami załatwić się nie da. Nie będę więc Panom piasek w oczy ciskał i przyrzekał to czego uczynić nie mogę. Niemniej wspomnę w kilku słowach o tem, a więc w pierwszym rzędzie problem budowy Muzeum Narodowego. Są grunta i plany, są cudowne zbiory przekazywane miastu przez całe pokolenia, które niszczeją, nie mając należytego pomieszczenia. Uważam zatem za mój obowiązek, bez względu na przesilenie, za wszelką cenę zrealizować budowę tegoż Muzeum i muszę oświadczyć, że kwestję budowy Muzeum uważam za weksel honorowy z mej strony i jeśli tylko dane mi będzie zasiadać na tym fotelu przez dłuższy czas, to Muzeum stanie. Jak i skąd ja na to pieniądze wezmę, tego jeszcze nie wiem, wiem tylko, że te pieniądze, wydobyć muszę i uważam, że jeśli człowiek czegoś mocno chce, to pieniądze nie mogą być mu przeszkodą.

Drugim ważnym problemem jest sprawa zabezpieczenia Krakowa przed powodzią. Niestety zrealizowanie tego problemu zależne jest tylko od rządu i kosztować

będzie kilkanaście miljonów. Kiedy rząd będzie w stanie przystąpić do rozpoczęcia prac, tego powiedzieć nie mogę, zapewniam jednak, że będę czuwał nad tem, aby problem ten przybliżyć do urzeczywistnienia.

Trzecim problemem jest kwestja mieszkaniowa. W tej chwili nie ma wprawdzie tego straszliwego głosu mieszkań — jest trochę bardziej przestrono, niestety tylko na punkcie mieszkań większych. Mieszkań małych dla szerokich warstw dla robotników i dla podurzędników jest mało, a te które są nie zawsze odpowiadają wymogom hygieny. Pocieszającym jest fakt, że w ciągu ostatnich lat mamy w Krakowie bardzo żywy ruch budowlany w przeciwieństwie do innych miast. Jeśli ktoś był w Lesie Wolskim i rzucił okiem w kierunku Bronowic, ten zauważył, że cała okolica pokryła się siecią domków. To mały człowiek Krakowa za oszczędności zebrane w ciągu swego życia, sam, nie szukając niczyjej pomocy, wybudował sobie dom. Ci obywatele to największa chluba Krakowa. Ten centuś galicyjski, ten „krakauer", z którego kpi się w całej Polsce, bez względu na kpiny innych dzielnic, ciułał i za te centusie wystawił sobie własne domki. Przyrzekam, że ten zdrowy zmysł oszczędnościowy znajdzie we mnie pełne zrozumienie i że ze swej strony wszystko zrobię, aby im ten ruch budowlany ułatwiać.

To są wielkie problemy, ale oprócz tych jest jeszcze dużo małych problemów np. Młynówka płynąca prawie przez centrum Krakowa. Kiedy byłem jeszcze na medycynie, mieszkałem na ul. Łobzowskiej i idąc codziennie koło tej Młynówki zastanawiałem się, dlaczego ta rzeczka nie została dotychczas zasypana, raz nawet zaczepiłem pewnego radcę miejskiego, który mi oświadczył, że do roku sprawa ta będzie załatwiona. Tymczasem dużo wody w tej Młynówce od tego czasu upłynęło i nic się nie zmieniło. Musiały być ważne powody, że sprawy tej dotychczas nie załatwiono. Nie chcę krytykować moich poprzedników i uważam sprawę tą za dotkliwą bolączkę miasta, którą należy usunąć, jednak obecne finanse miasta nie pozwalają na rychłe zrealizowanie tej sprawy.

Dalej idą bruki. Kraków należy do najgorzej wybrukowanych miast w Polsce. Pozatem są szosy, w lecie pełne kurzu, a na wiosnę i w jesieni pełne błota. Przygotowany jestem na to, że często mi się zdarzy, że obywatele przystąpią do mnie z żądaniem: „chcemy przestać dusić się w kurzu i brodzić w błocie". Niestety na naprawę dróg trzeba miljonów, a ja ich nie mam, proszę więc o wielką cierpliwość. Wspomnę teraz o ul. Stolarskiej, która ze względu na fatalny swój stan musi być doprowadzona do takiego stanu, aby nam wstydu i hańby nie przynosiła, tem więcej, że stanowi ona jedną z głównych arterji miasta, przy której stoi jeden z najpiękniejszych kościołów. Zapewniam zatem Panów, że niedługo już chodzić będziecie po tak zaniedbanej ulicy.

Za jedną z najważniejszych zadań Rady miasta i wogóle obywatelstwa uważam sprawę zrealizowania budowy kolei Kraków-Miechów. Sprawa ta jest na najlepszej drodze dzięki temu, że miałem poprzednika, który umiał uderzyć tam gdzie należy i który umiał wyzyskać odpowiedni moment psychologiczny, że mamy takiego Dyrektora Kolei, jak p. Inż. Bobkowski, możemy więc spodziewać się, że niedługo nastąpi kulturalne i gospodarcze połączenie Krakowa z Miechowem.

Co do przyłączenia Olkusza i Miechowa do Województwa krakowskiego, to mogę oświadczyć, że we wszystkich projektach te dwa powiaty są przewidziane dla naszego Województwa. Są również projekty, które godzą w najżywotniejsze interesy naszego miasta i zapewniam, że ilekroć będzie groziło niebezpieczeństwo, starał się będę, aby go od Krakowa odchylić.

Jednym z dalszych problemów to turystyka. Przyroda dała nam bogactwa wielkie. Rok rocznie płyną do Tatr całe fale ludzi przez Kraków, a niezależnie od Tatr i samo nasze miasto jako chluba dorobku kulturalnego jest celem turystów. Oczywista rzecz, że musimy wszystko robić, aby ten ruch turystyczny podtrzymać, aby z roku na rok turystów było więcej, a gospodarczy efekt tej turystyki dla naszego miasta dodatni.

Kraków posiada świetne gimnazja, świetny uniwersytet, a pracą swą i tradycją wyrobiło sobie nazwę: „miasta-uczelni". Z tych względów uważam, że miasto takie nie powinno doznawać najmniejszego uszczerbku i dlatego sprzeciwiał się będę zwijaniu szkół i gimnazjów, aby ten dorobek lat minionych nie uszczuplony przez nas, mógł być przekazany przyszłym pokoleniom.

Kraków jest najstarszym ogniskiem kultury narodowej. Najpierw błyszczy świetnością za czasów panowania przepotężnego rodu Jagiellonów, następnie po upadku dźwiga się w drugiej połowie XIX. wieku chlubiąc nazwiskami głośnemi na całą Polskę. Niema wówczas ani jednego wielkiego pisarza, któryby w Krakowie nie mieszkał, czy to stale, czy chwilowo i tutaj nie tworzył. Wymienię tu Asnyka, Orkana, Tetmajerów, Wyspiańskiego. Ten ostatni zaś tak związany z Krakowem i tak nawskróś krakowski, że inne miasta nie mogą go zrozumieć i nadążyć za nim. Krakowski teatr za czasów Koźmiana i Pawlikowskiego doszedł do szczytu twórczości. Nauka zaś zajaśniała takiemi nazwiskami jak Dr. Dietl, Dr. Teichman, które chlubę rozniosły po całym świecie jako o odkrywcach układu limfatycznego, Olszewski i Witkowski, skroplili tlen, Szujski i Bobrzyński stworzyli szkołę historyczną, a wreszcie Kraków w drugiej połowie XIX. w. i w początkach XX. w. był siedliskiem polskiej racji stanu i polskiej myśli.

Jeżeli Panowie zrobicie rewję wszystkich prądów politycznych, to przekonacie się, że wszystkie one miały początek w Krakowie. A więc Stańczycy. Stronnictwo to tu się ukonstytuowało i stąd promieniowało na całą Galicję. Dzisiaj możemy o niem powiedzieć, że składało się z ludzi wielkich i zdrowo patrzących, skoro tak długo rządziło. Następnie stronnictwo ludowe, demokratyczne z ludźmi jak Romanowicz, Rotter i Asnyk tu działało, ruch robotniczy tu stawiał swoje pierwsze kroki i tu się rozwijał i położył wielkie zasługi około spolszczenia Śląska. Następnie ruch niepodległościowo-rewolucyjny tu miał również siedzibę. Tu pracował Józef Piłsudski, stąd ruch strzelecki rozchodził się na całą Polskę, stąd też wyszła pierwsza kadrówka w bój o niepodległość.

Przedstawiłem Panom spadek jaki odziedziczyliśmy, a którego nie wolno nam zmarnować i mamy święty obowiązek dołożyć starań, aby Kraków i na przyszłość był wielkiem ogniskiem kultury, sztuki i polskiej racji stanu i dlatego nie dopuścimy do tego, aby to wielkie ognisko miało wygasnąć i zamienić się w popielisko.

Kraków jest miastem o dość szczęśliwem położeniu gospodarczem, niema tych przeciwieństw jakie są n. p. w Łodzi lub w Warszawie, gdzie obok wielkiego bo-

gactwa znajduje się skrajna nędza. Kraków posiada pewną równowagę klasową i dlatego niema w nim jaskrawych przeciwieństw jak gdzieindziej. Ja pragnę tak gospodarować, aby tą równowagę nadal utrzymać, a za wzór biorę sobie przyrodę, w której zasadniczą cechą jest równowaga. Jeśli znajdzie się śmiałek, który równowagą przyrody zechce zachwiać, to ta przyroda zawsze się zemści. Weźmy lasy. Zbyt szybkie tempo wycięcia lasów w Dalmacji do czego doprowadziło? Gdy Wenecjanie wyrąbali lasy na budowę okrętów, pozostawili nagie do dziś, skaliste, puste wybrzeża Karsu ciągnące się na olbrzymiej przestrzeni. Do tego doprowadził człowiek postępując wbrew prawom przyrody. To samo odnosi się do praw ludzkich i miast, więc ja będę dążył do tego, aby wszystkie warstwy społeczne, a więc mieszczaństwo, kupcy i robotnicy, wielki przemysł, były w równej mierze popierane i aby przez tą harmonję utrzymać w Krakowie tą szczęśliwą równowagę, która nam pozwoli obecny kryzys łatwiej przetrwać. Niezależnie od tego, że wszystkich obywateli traktować będę na równi, bez względu na narodowość i wyznanie niemniej zaznaczam, że Kraków uważam za miasto o charakterze katolickim i że w pełnej mierze z faktem tym liczyć się będę.

Widzę, że Panowie przyglądacie mi się i chcecie ze słów moich odczytać moje oblicze. Ja na słowa nie liczę, lecz na czyny. Nie mogę się oprzeć wrażeniu, że nietylko Wy Panowie mi się przyglądacie, ale także przygląda mi się wielki Prezydent Leo i Dietl. Patrzę się na tego kolegę, po którym drugi z rzędu ten fotel zajmuję. Zwracam się do Ciebie Profesorze i pragnę zapewnić, że zdaję sobie sprawę z dystansu, jaki mnie od Ciebie dzieli. Tyś był wielkim uczonym, dwie Wszechnice chlubią się tem, żeś na nich wykładał, a ja jestem zwykłym, szarym lekarzem Kasy chorych. Wielki Panie Prezydencie! położyłeś znaczne zasługi dla miasta, a obywatele z wdzięczności jedną z najpiękniejszych ulic Krakowa Twoim imieniem nazwali — ja dopiero wszystko mam przed sobą i przyrzekam Ci, że dołożę wszelkich sił i oddam się cały bez reszty na usługi miasta i zrobię wszystko co jest w mej mocy, aby nie przynieść wstydu i hańby stanowi lekarskiemu, z którego mam honor się wywodzić.

Zamykając to pierwsze posiedzenie, wyrażam radość z tego powodu, że pierwszy akt mego urzędowania będzie polegał na asystowaniu przy odznaczeniu zasłużonych urzędników Magistratu, których Panie Wojewodo racz łaskawie udekorować przyznanemi odznaczeniami — jak również i pp. radców miejskich.

Następnie Pan Wojewoda dokonał dekoracji urzędników Magistratu i członków Rady miejskiej. Odznaczeni zostali:

Urzędnicy Magistratu:

1) St. Radca Mgtu Edward Kubalski — Krzyż Kawalerski Orderu „Polonia Restituta".

2) St. Radca Mgtu Mr. Stanisław Herget — Złoty Krzyż Zasługi.

3) St. Radca Mgtu Dr. Jan Wydro — Złoty Krzyż Zasługi.

Członkowie Tymcz. Rady miejskiej:

1) Dr. Maksymiljan Kessler — Krzyż Kawalerski Orderu „Polonia Restituta".

2) Inż. Franciszek Drobniak — Krzyż Kawalerski Orderu „Polonia Restituta".

3) A. Jarosz — Srebrny Krzyż Zasługi.

Imieniem odznaczonych urzędników Mgtu podziękował Panu Wojewodzie za odznaczenie p. radca Kubalski, imieniem radców m. p. Dr. Kessler.

Na tem posiedzenie zamknięto.

32-gie jawne posiedzenie Tymczasowej Rady miejskiej z dnia 28 lutego 1933 r.

Dnia 28 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Prezydenta miasta Dra Mieczysława Kaplickiego w obecności PP. Wiceprezydentów Dra Landaua, Dra Klimeckiego oraz przy udziale 100 członków Rady m. posiedzenie Rady m.

Po otwarciu posiedzenia przez Pana Prezydenta miasta przystąpiono do porządku dziennego.

. Złożenie przyrzeczenia radzieckiego przez nowych Radców.

Pan Prezydent Dr. Kaplicki odebrał przyrzeczenie radzieckie od następujących nowych Radców miejskich:

1) p. prof. Stanisława Skoczylasa, dziekana Wydziału górniczego Krakowskiej Akademji Górniczej,

2) p. Adama Skotnickiego, prezesa Rady Unji Okręg. Zw. zawod. prac. umysł.,

3) p. Dra Juljusza Dunikowskiego, notarjusza.

II. Wybór członka do Państwowej Rady kolejowej w miejsce b. Prezydenta Pana Beliny-Prażmowskiego.

Rm. Dr. Korolewicz wnosi: Proponuję imieniem Komisji Matki, aby w miejsce Pana Prezydenta Beliny-Prażmowskiego wybrać członkiem Państwowej Rady kolejowej Pana Prezydenta miasta Dra Kaplickiego.

Wniosek przyjęto przez aklamację.

Nr. Prez. R. m. 33/33.

III. Wybór członka do Rady Komunalnej Kasy Oszczędności m. Krakowa w miejsce b. Prezydenta P. Beliny-Prażmowskiego.

Rm. Dr. Korolewicz wnosi: Proponuję imieniem Komisji Matki, aby w miejsce b. Prezydenta Pana Beliny-Prażmowskiego wybrać członkiem Rady Komunalnej Kasy Oszczędności m. Krakowa Pana Prezydenta Dra Kaplickiego.

Wniosek przyjęto przez aklamację.

Nr. Prez. Kas. 112/33.

IV. Dodatkowy wybór członków i zastępców do Komisji szacunkowych dla państwowego podatku dochodowego.

Rm. Dr. Korolewicz wnosi: Imieniem Komisji Matki proponuję, aby wybrać do Komisji szacunkowej I.: w miejsce Rm. Kostrzewskiej i Madeyskiego jako za-

stępców Andrzeja Różeckiego i Zaleskiego Juljusza,

do Komisji szacunkowej II:

w miejsce Rm. Toboły jako członka — Zacharjasza Władysława, zaś w miejsce Rm. Cymborskiego jako zastępcy — Bębenka Franciszka,

do Komisji szacunkowej III:

w miejsce Taubmana jako zastępcy — Wachsa Emanuela.

Wnioski uchwalono. Nr. Prez. R. m. 5/33.

V. Przydział do Sekcji i Komisji Rady m.

Rm. Dr. Korolewicz wnosi: Imieniem Komisji Matki proponuję wybrać:

do Sekcji III. prawniczej:

Rm. Dra Dunikowskiego Juljusza,

do Sekcji IV. szkolnej:

Rm. Dra Wroniewicza Tadeusza,

do Sekcji IX. sanitarnej:

Rm. Mr. Dawida Henryka.

Wnioski uchwalono.

Wnioski ad VI, VII, VIII, IX, X uchwalono en bloc a mianowicie:

VI. Plan zabudowania gruntów ograniczonych ulicami: Dekerta, Lipową i Romanowicza w Dz. XXII.

Na mocy art. 29 i nast. prawa budowlanego i zabudowania osiedli oraz na skutek ogłoszenia Magistratu z dnia 12/IX. 1932 Nr. 14/Bb./Reg./1932, uchwala się plan zabudowania obszaru w Dz. XXII (Podgórze) ograniczonego ulicami: Dekerta, Lipową i Romanowicza, a w szczególności uchwala się:

1) Otwarcie ulicy na gruntach Krakowskiej Fabryki Drutu i wyrobów żelaznych Ska Akc. w Krakowie, łączącej ulicę Dekerta z ulicą Romanowicza na przestrzeni parcel l. kat. 585, 586, 587 i 617/1 z linjami regulacyjnemi, jak oznaczono w planie Bud. m. Oddz. B. z dnia 30 stycznia 1933 kolorem czerwonym i literami: a-b-c od strony południowo-zachodniej, oraz literami d-e od strony północno-wschodniej.

2) Reasumując częściowo uchwałę Rady m. z dnia 6 maja 1921 L. 113/Bb/21 uchwala się linje regulacyjne wylotu ul. Dekerta do ul. Lipowej, jak oznaczono w planie Bud. m. B. z dnia 30 stycznia 1933 kolorem czerwonym i literami e-f.

3) Sposób zabudowania parcel przyległych do nowo powstałej ulicy, uchwala się zwarty, z tylną linją budowlaną, (oznaczoną w planie Bud. m. B. kolorem czerwonym) o wysokości ustawowej, bez oficyn i suteren mieszkalnych.

4) Rada miejska przyjmuje do wiadomości oświadczenie krakowskiej Fabryki drutu i wyr. żel. S. A. jako właścicielki parcel, złożone do protokołu, że pokryje koszty pierwszego urządzenia ulicy na jej gruntach uchwalonej, zastrzegając:

a) sposób urządzenia tej ulicy ustali Komisja drogowo-kanałowa, działająca imieniem Rady m. (art. 172, 173 i 174 prawa budowlanego i zabudowania osiedli),

b) Gmina miasta Krakowa obejmie powyższą ulicę skoro przynajmniej 1/3 część frontu będzie zabudowana, do tego zaś czasu utrzymanie tejże ulicy obciążać będzie właścicieli przyległych gruntów, względnie ich prawonabywców,

c) ulica przekazana będzie bezpłatnie i w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych Gminie m. Krakowa.

5) Plan powyższy należy wyłożyć do publicznego przeglądu na przeciąg 4 tygodni począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

Nr. Bb. Reg. 30/33.

VII. Plan zabudowania gruntów w Nowej Wsi Dz. XV. ograniczonych ul. Kaz. Wielkiego, Racławicką, Al. Grottgera i granicą Dz. XVI. Łobzów.

Na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 21 września 1932 Nr. Bb. Reg. 207/32/XLIII uchwala się po myśli art. 29 prawa budowlanego plan zabudowania obszaru gruntów w Dz. XV. Nowa Wieś, ograniczonego ul. Kaz. Wielkiego, ul. Racławicką, Al. Grottgera i granicą Dz. XVI. Łobzów, według planu Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 22 października 1932 r.

W szczególności uchwala się:

1) Otwarcie ulicy oznaczonej na planie Bud. B. z dnia 22 października 1932 r. liczbą rzymską I., mającej powstać na parceli l. kat. 120 z linją regulacyjną, oznaczonej na powyższym planie czerwono i literami a-b-c wraz z linją budowlaną a'-b'-c' po stronie zachodniej, oraz linją regulacyjną oznaczoną czerwono i literami h-j po stronie wschodniej.

2) Otwarcie ulicy oznaczonej na powyższym planie Bud. B. liczbą rzymską II. na odcinku szerokości parcel l. kat. 129/1, 123/1, 120, 119/1 i 119/2 z linją regulacyjną oznaczoną na powyższym planie Budownictwa B. czerwono i literami: d-c-h-g po stronie południowej, oraz linją regulacyjną oznaczoną czerwono i literami e-f wraz z linją budowlaną e'-f' po stronie północnej.

3) Dla bloków powstałych w obrębie przedłożonego obszaru uchwala się sposób zabudowania wkreślony w dołączonym planie zabudowania, a mianowicie:

a) dla bloku Nr. 1 uchwala się sposób zabudowania zwarty bez oficyn i suteren z wysokością domów ustawową,

b) dla bloku Nr. 2 sposób zabudowania zwarty z 10 metr. przerwą zabudowań z dopuszczeniem grup oficyn w realnościach od strony ul. Racławickiej w sposób wrysowany w planie i bez suteren z wysokością domów ustawową,

c) dla bloku Nr. 3 od strony Al. Grottgera sposób zabudowania domami wolno stojącemi, zaś od strony ul. Nr. II. sposób zabudowania grupowy bez oficyn i bez suteren z wysokością domów nie większą jak 12 metrów.

4) Wszystkie bloki przeznacza się na zabudowanie domami mieszkalnemi z dopuszczeniem w oficynach

bloku Nr. 2 warsztatów przemysłowych nie podpadających pod przepisy art. 18 prawa budowlanego.

5) Dla wszystkich bloków uchwala się tylne linje budowlane zaznaczone w dołączonym planie czerwono, poza któremi z wyjątkiem realności położonych przy ul. Racławickiej, żadnych budynków mieszkalnych stawiać nie można.

6) Wkreśloną w powyższym planie zabudowania parcelację uchwala się jako podstawę dla wnieść się mających planów podziału przez właścicieli poszczególnych realności.

7) W odniesieniu do brzmienia art. 64 prawa budowlanego Rada m. zaznacza, że nie podejmie inicjatywy w urządzeniu ulic objętych uprawomocnić się mającym planem zabudowania, a przyjmuje do wiadomości złożone przez właścicieli gruntów deklaracje, że oni pokryją koszta pierwszego urządzenia tych ulic, zastrzegając:

a) sposób urządzenia ulic po myśli art. 172, 173 i 174 prawa budowlanego oznaczy Komisja drogowo-kanałowa i gruntowa działająca imieniem Rady miasta,

b) Gmina m. Krakowa po myśli art. 66 prawa budowlanego obejmie powyższe ulice, skoro przynajmniej 1/3 część długości frontów będzie zabudowana, do tego zaś czasu utrzymanie tych ulic obciążać będzie właścicieli gruntów względnie ich prawonabywców,

c) ulice będą przekazane bezpłatnie i w stanie wolnym od wszelkich długów i ciężarów hipotecznych.

8) Orzeczenie zatwierdzające parcelację powyższych gruntów wyda Magistrat po uprawomocnieniu się planu zabudowania oraz po zabezpieczeniu kosztów pierwszego urządzenia ulic w uchwale wymienionych.

9) Powyższy plan zabudowania należy wyłożyć do przeglądu publicznego na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od pierwszego dnia miesiąca najbliższego względnie następnego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

Nr. Bb. Reg. 196/32.

VIII. Zmiana planu zabudowania gruntów H. Bobakowej w Dz. XVIII.

Na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 22 października 1931 do L. Bb. 3578/31 (XXXII) po myśli art. 51 prawa budowlanego, uchwala się zmianę planu zabudowania gruntów H. Bobakowej, uchwalonego przez Radę miasta 9 października 1930 do L. Bb. 1021/30 według planu Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 3 stycznia 1933 alternatywa III-cia, a w szczególności uchwala się:

Zmianę punktów 1—8 odnośnej uchwały Rady m., które mają brzmieć:

1) otwarcie ulicy wzdłuż projektowanej linji kolejowej Kraków-Miechów z linją regulacyjną oznaczoną na powyższym planie Budownictwa B. z dnia 3 stycznia 1933 linją czerwoną i literami a-b od strony południowo-wschodniej.

2) Otwarcie ulicy wzdłuż północnej granicy bastjonu IV a. z linjami regulacyjnemi według linji czarnych czerwono uzupełnionych i na planie Budownictwa m. B. z dnia 3 stycznia 1933 oznaczonych literami: a-c od strony północno-wschodniej z linją budowlaną a'-a"-c"-c' zaś j-k od strony południowo-zachodniej.

3) Otwarcie ulicy Nr. I. środkiem gruntów p. Bobakowej z linjami regulacyjnemi według linji czarnych, czerwono uzupełnionych na planie Budownictwa m. B. z dnia 3 stycznia 1933 oznaczonych literami: d-e od strony południowo-zachodniej z linją budowlaną d'-d"-e"-e', zaś f-g od strony północno-wschodniej z linją budowlaną f'-f"-g"-g'.

4) Otwarcie ulicy Nr. II. wzdłuż północnej granicy gruntów Bobakowej z linjami regulacyjnemi według linji czerwonych na planie Budownictwa B. z dnia 3 stycznia 1933 oznaczonych literami b-l od strony południowo-zachodniej, zaś h-i od strony północno-wschodniej z linją budowlaną h'-i'.

5) Sposób zabudowania gruntów powyższemi linjami regulacyjnemi objętych — zwarty bez suteren mieszkalnych i oficyn.

6) Dla zabudowań od Al. 29 Listopada wysokość ustawową przy maksymalnej szerokości traktu do 17 m.

7) Wysokość zabudowań od innych ulic ogranicza się do 15 m przy maksymalnej szerokości traktu do 15 m.

8) Powstałe parcele przeznacza się pod budowę domów mieszkalnych z wykluczeniem zakładów przemysłowych podpadających pod art. 18 prawa budowlanego.

9) Rada miejska przyjmuje do wiadomości oświadczenie złożone do protokołu z dnia 29 kwietnia 1930 przez p. Helenę Bobakową, właścicielkę gruntu lwh. 189/Dz. XVIII., że pokryje koszta pierwszego urządzenia ulic na powyższym gruncie uchwalonych zastrzegając:

a) sposób urządzenia ulic po myśli art. 172, 173 i 174 prawa budowlanego oznaczy Komisja drogowo-kanałowa i gruntowa działająca imieniem Rady m. z mocy upoważnienia z dnia 5 listopada 1928 do L. I. 4660/28,

b) Gmina m. Krakowa po myśli art. 66 prawa budowlanego obejmie powyższe ulice, skoro przynajmniej 1/3 część długości frontów będzie zabudowana, do tego zaś czasu utrzymanie tych ulic obciążać będzie właścicielkę gruntu względnie jego prawonabywców,

c) ulice będą przekazane bezpłatnie i w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych Gminie m. Krakowa.

Orzeczenie zatwierdzające parcelację budowlaną powyższego gruntu wyda Magistrat po uprawomocnieniu się planu zabudowania, po ogłoszeniu tegoż po myśli art. 35 prawa budowlanego, oraz po zabezpieczeniu kosztów pierwszego urządzenia ulic w niniejszej uchwale wymienionych.

Plan powyższy należy wyłożyć do przeglądu publicznego na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia miesiąca, następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały. Nr. Bb. Reg. 303/32.

IX. Otwarcie przecznicy ul. Zabłocie na gruntach Brylskiej i inż. Kucharskiego w Dz. XXII.

Na podstawie ogłoszenia Magistratu po myśli art. 26 prawa budowlanego z dnia 21 czerwca 1932 Nr. Bb. Reg. 124/32 (XLI) uchwala się plan zabudowania obszaru gruntów zawartych między ul. Przemysłową, Zabłocie, Romanowicza i Lipową Dz. XXII w Krakowie, według planu Bud. m. B. z dnia 23 czerwca 1932, uzupełnionego dnia 19 września 1932, a w szczególności uchwala się:

1) Otwarcie ulicy wiodącej od ul. Zabłocie w kierunku południowym wzdłuż granicy parceli lwh. 580 własność Wiktorji Brylskiej i inż. Kucharskiego lwh. 662 gm. kat. Kraków Dz. XXII. ze wschodnią linją regulacyjną oznaczoną na planie Budownictwa B. czerwono

głoskami: a-b oraz zachodnią linję regulacyjną oznaczoną głoskami c-d.

2) Grunta po obu stronach ulicy przeznacza się na cele przemysłowe z zastrzeżeniem zabudowania ich, zgodnie z obowiązującemi przepisami budowlanemi.

Rada miasta przyjmuje do wiadomości deklarację właścicieli gruntów pisaną protokolarnie, że zabezpieczą hipotecznie obowiązek urządzenia powyższej ulicy w obrębie swych gruntów zastrzegając:

a) sposób urządzenia ulicy oznaczy Komisja drogowo-kanałowa, działająca imieniem Rady miasta,

b) Gmina obejmie ulicę skoro przynajmniej 1/3 część długości frontu zostanie zabudowana, do tego zaś czasu utrzymanie i oświetlenie ulicy będzie należeć do właściciela gruntu,

c) ulica będzie oddana w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych.

Powyższy plan należy wyłożyć do publicznego przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od pierwszego dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały. Nr. Bb. Reg. 110/32.

X. Plan zabudowania gruntów ograniczonych Młynówką, przedłużeniem ul. Gnieźnieńskiej i Szkołą Podchorążych, Dz. XVI.

Po myśli art. 29 prawa budowlanego z dnia 16 lutego 1928 Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 202 uchwala się plan zabudowania obszaru gruntów ograniczonego Młynówką, przedłużeniem ul. Gnieźnieńskiej i Szkołą Podchorążych Dz. XVI. według planu Budownictwa miejskiego z dnia 2 września 1932.

W szczególności uchwala się:

1) Linję regulacyjną po stronie południowej ul. Kazimierza Wielkiego, oznaczoną na planie Budownictwa m. B. z dnia 2 września 1932 czerwono i literami a-b.

2) Otwarcie ulicy Nr. I. mającej łączyć ul. Kazimierza Wielkiego z ul. Bronowicką z linjami regulacyjnemi, oznaczonemi na powyższym planie Budownictwa m. B. czerwono i literami r-r z_1-z_1 po stronie południowej, oraz literami A-B-C-D po stronie północnej.

3) Linje regulacyjne ul. Nr. II. (ul. Podchorążych) oznaczone na powyższym planie Bud. m. B. czerwono i literami b-c-d wraz z linją budowlaną c_1-d_1 po stronie wschodniej, oraz literami p-A-s-t-u po stronie zachodniej.

4) Linje regulacyjne ul. Nr. III. (przedłużenie ul. Wybickiego) oznaczone na powyższym planie Bud. m. B. czerwono i literami u-u_1-w_1-w po stronie północnej, oraz literami e-f-g-h wraz z linją budowlaną e-f_1-g_1-h po stronie południowej.

5) Linje regulacyjne ul. Nr. IV. (przedłużenie ul. Gnieźnieńskiej) oznaczone na powyższym planie Budownictwa m. B. czerwono i literami w-x-y po stronie wschodniej oraz literami i-j-k po stronie zachodniej.

6) Linje regulacyjne ul. Bronowickiej oznaczone na powyższym planie Budownictwa m. B. czerwono i literami n-D po stronie północnej, oraz literami m-l-k po stronie południowej.

7) Uchwala się dla bloków przyległych do ulic Nr. II, III, IV i ul. Bronowickiej sposób zabudowania zwarty oraz w odległości 15 m od frontowych linji budowlanych tylne linje budowlane wrysowane w powyższym planie Budownictwa m. B. kolorem czerwonym.

8) Bloki powyższe przeznacza się jedynie na cele mieszkaniowe z wykluczeniem suteren mieszkalnych.

9) Uchwala się wysokość budynków zgodną z ustawą budowlaną.

10) Obszar gruntu między ulicami I, II, III i IV przeznacza się pod budowę budynków publicznych, zaś między ul. I. a Szkołą Podchorążych — pod urządzenie skweru.

11) Powyższy plan zabudowania należy wyłożyć do przeglądu publicznego na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od dnia najbliższego względnie następnego miesiąca po powzięciu niniejszej uchwały.

Wniosek uchwalono, L. Bb. 279/32.

XI. Łodzińska Zofja kupno gruntu w Dz. X.

Imieniem Sekcji I. Rady m. Rm. Inż. Grelowski wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Sprzedać p. Zofji Łodzińskiej część parceli gminnej lkat. 888 objętą lwh. 84 Dz. X. Zakrzówek przy ul. Kobierzyńskiej, oznaczonej na planie Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 12 grudnia 1932 literami a-b-c-d, o powierzchni około 366 metrów kwadr. za cenę po 3 (trzy) złote za jeden metr kwadr. pod następującemi warunkami:

1) Cena kupna zapłacona będzie w ten sposób, że w przeciągu dni ośmiu od zawiadomienia o uchwale, złoży kupująca kwotę Zł. 500.— (pięćset), resztę zaś spłaci ratami miesięcznemi po Zł. 100.— (sto).

2) Kontrakt kupna sprzedaży zostanie zawarty po zapłaceniu całej należytości za grunt.

3) Zabudowanie powyższe gruntu ma być zwarte, a wysokość budynku zgodna z prawem budowlanem.

4) Gmina sprzedaje powyższy grunt w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych.

5) Wszelkie koszty, opłaty i należytości związane z niniejszą sprzedażą poniesie w całości kupująca.

II. Do podpisania kontraktu upoważnia się obok P. Prezydenta m. wzgl. jego zastępcy PP. Radców m. Dr. K. Jelonka i Dr. J. Kuhna, a w razie przeszkody Dr. R. Radzyńskiego i Inż. L. Skarżeńskiego względnie innych upoważnionych wogóle do podpisywania umów.

Wniosek uchwalono. Nr. I. Nab. 110/32/C.

XII. Sprawa obniżki czynszu za dzierżawę bekoniarni.

Dla objaśnienia poniżej podanego wniosku referent Rm. Dr. Gertler zaznacza, że dzierżawcy, z któremi Gmina zawarła kontrakt w sprawie wydzierżawienia urządzonej w Rzeźni Bekoniarni, zmieniwszy bez porozumienia się z Gminą brzmienie swej firmy, wnieśli dnia 20 XI. 1932 do Gminy pismo z prośbą o zwolnienie ich od gwarancji rocznego czynszu w kwocie Zł. 175.000.— należnego Gminie tytułem dzierżawy, uchylenie świadczeń rzeczowych itp. a to z powodu wprowadzenia kontyngentu bekonów przez Anglję. Następnie dnia 17/XII. 1932 dzierżawcy ci wnieśli ponowne pismo zawiadamiające o wypowiedzeniu kontraktu dzierzawy z tymże dniem.

Na odbytem w tej sprawie posiedzeniu przez Sekcje II. III. i VIII. oraz Komisję dla spraw Rzeźni, a wreszcie po porozumieniu się z Sekcją prawniczą, postanowiono wypowiedzenie to traktować jako nieważne, a to z powodu wystosowania wypowiedzenia przez firmę „Bekon", której Gmina formalnie jeszcze nie przejęła od tych spólników, którzy są w kontrakcie wymienieni.

Równocześnie jednak Sekcja doszła do przekonania, iż wobec prawdziwości faktów przedstawionych w pow. piśmie, a to panującego kryzysu, skontyngentowania wywozu bekonów itp., należy dzierżawcom umożliwić przetrzymanie okresu dzierżawy przez przyznanie im pewnych ulg i nie dopuścić do zamknięcia Bekonarni. Aby jednak przez zajść mające zmiany nie narażać się na zawieranie nowego kontraktu, co pociągnęłoby za sobą wysokie opłaty skarbowe, postanowiono kontraktu nie zmieniać, tylko upoważnić P. Prezydenta do zrzeczenia się pewnych świadczeń ze strony dzierżawców według następującego wniosku:

Imieniem Sekcji II, III i VIII Rady m. oraz Komisji dla spraw Rzeźni i Targowicy m. Rm. Dr. Gertler wnosi:

Rada miasta uchwali:

Wskutek niepomyślnej konjuktury w handlu eksportowym bekonów, a zwłaszcza wskutek skontyngentowania wywozu bekonów do Anglji, upoważnia się, nie zmieniając kontraktu dzierżawy Bekoniarni, Prezydenta miasta w okresie istnienia kontyngentów do odpisywania (umarzania) części czynszu dzierżawnego, jaki dzierżawcy miejskiej Bekoniarni mają obowiązek Gminie miasta Krakowa na zasadzie postanowień kontraktu dzierżawy z dnia 30 kwietnia 1932 L. R. 13227 płacić — wedle następujących zasad:

a) opłatę za ubój począwszy od 1 lutego 1933 liczyć się będzie po 4 Zł. od każdej bitej sztuki z tem, że

b) czynsz dzierżawny na czas istnienia kontyngentu wywozowego 635 sztuk nie może być mniejszy, niż Zł. 2540.— tygodniowo,

c) w razie podwyższenia kontyngentu lub zwiększonego uboju ponad 635 sztuk tygodniowo, czynsz obliczony będzie wedle ilości sztuk po Zł. 4.— od każdej bitej sztuki, w razie zaś zniżenia kontyngentu minimum czynszu będzie się obliczać od kontyngentu zniżonego po Zł. 4.— od każdej sztuki,

d) w opłacie ubojowej Zł. 4.— od sztuki mieści się podatek towarowy, który przelewany będzie z czynszu na dochód Dz. X. budżetu miejskiego (§ 59 podatek od towarów),

e) w razie zupełnej bezczynności (zastanowienia ruchu) Bekoniarni, czynsz tygodniowy wynosić będzie Zł. 1.550.—,

f) rozliczenie z dzierżawcami odbywać się będzie z końcem każdego miesiąca, a ewentualne wpłacone nadwyżki będą zaliczane i uwzględniane w następnym miesiącu,

g) wpłata czynszu dzierżawnego za każdy tydzień po uzgodnieniu ubitych sztuk, następować ma w środę każdego tygodnia, poczem tydzień liczyć się będzie od niedzieli do soboty włącznie.

Wniosek uchwalono.

Nr. VIII. Bekon, 58/33/Cw.

XIII. Wymiana wentylatorów w chłodni Rzeźni miejskiej.

Imieniem Sekcji II i VIII Rady miasta oraz Komisji dla spraw Rzeźni i Targowicy miejskiej Rm. Pliszewski Edward wnosi:

Rada miasta uchwali:

Przyjąć ofertę fir. S. A. Drzewiecki i Jeziorański na wymianę wentylatorów w chłodni Rzeźni miejskiej na wentylatory systemu Raschiga na kwotę Zł. 16.314.45 na warunkach płatności ofertą objętych.

Wniosek uchwalono.

Nr. VIII. Chłodnia 844/32/B.

XIV. Częściowe obniżenie opłat za używanie wodomierza.

Imieniem Komisji dla spraw wodociągowych Rm. Prof. Dr. Odo Bujwid wnosi:

Rada miasta uchwali:

Zmienia się uchwałę Rady m. z dnia 17 marca 1924 — Taryfę opłat wodociągowych — Część III. — punkt 2), który ma brzmieć:

Za używanie wodomierza miejskiego, ustawionego w realnościach, do których § 6 ustawy wodociągowej z dnia 12 sierpnia 1899 Nr. 94 Dz. U. i Rozp. kraj. nie stosuje się, w zakładach przemysłowych, przy wodotryskach prywatnych itp. pobierać się będzie czynsz roczny w ratach kwartalnych z góry, od wodomierza o średnicy 10 i 13 mm, Zł. 20.—, o średnicy 15 i 20 mm Zł. 40.—, zaś za każde dalsze rozpoczęte i pełne 10 mm średnicy Zł. 20.— rocznie.

L. 66/1 Z. W. 1933.

W dyskusji nad pow. wnioskiem zabiera głos Rm. Dr. J. Steinberg, który z radością wita pow. wniosek i zaznacza, że szerokie sfery Krakowa pragną doczekać się także obniżki elektromierzy i gazomierzy, które są zbyt wysokie. W końcu zwraca się z prośbą do Prezydjum o polecenie odnośnym instytucjom przeprowadzenia dokładnego obliczenia okresu amortyzacji tych aparatów i odpowiednie obniżenie stawek czynszowych na przyszłość.

Wniosek uchwalono.

XV. Zakupno gum samochodowych do taboru Zakładu czyszczenia miasta.

Imieniem Sekcji VII Rm. Inż. Witold Wierzchowski wnosi:

Rada miasta uchwali:

1. Zakupić do samochodów kropielnych i popielarskich Zakładu czyszczenia miasta u firmy „Elibor" Ska Akc., Oddział w Krakowie, Rynek Główny L. 26:

21 sztuk opon marki „Stomil" wymiar 36×6 po cenie 322 Zł. 80 gr. za sztukę — razem za kwotę . . . . Zł. 6.778.80

21 sztuk dętek marki „Stomil" wymiar 36×6 po cenie Zł. 29.— za sztukę — razem za kwotę . . . . „ 609.—

21 sztuk opon marki „Stomil" wymiar 38×7 po cenie Zł. 428.— za sztukę — razem za kwotę . . . . „ 8.988.—

21 sztuk dętek marki „Stomil" wymiar

38×7 po cenie Zł. 46.75 za sztukę —
razem za kwotę . . . . Zł. 981.75

Łączna wartość dostawy Zł. 17.357.55

Wydatek powyższy pokryć z budżetu Zakładu Czyszcz. miasta § 6 poz. h. 2. „Utrzymanie samochodów i ogumienie“.

II. Upoważnić Sekcję VII. Rady miasta do zatwierdzania w przyszłości imieniem Rady m. wniosków w sprawie zakupna ogumienia dla taboru samochodowego Zakładu czyszczenia miasta.

Nr. VII. Z. Cz. m. 28/933/A.

Pan Prezydent poddaje najpierw część pierwszą wniosku pod głosowanie, którą Rada miasta uchwala.

Odnośnie zaś do części II. tego wniosku Pan Prezydent wnosi o cofnięcie tegoż do Sekcji VII, gdyż okazała się potrzeba porozumienia się w tej sprawie z Prezydjum i poczynienie pewnych zmian.

Wniosek powyższy wraz z poprawką zgłoszoną przez P. Prezydenta m. uchwalono.

Posiedzenie tajne.

Pan Prezydent Dr. Kaplicki zawiadamia, że od P. Wiceprezydenta Dra Ducha wpłynęło pismo, w którem donosi, że rezygnuje z godności Wiceprezydenta miasta i prosi o zwolnienie go z pełnienia tych obowiązków. Pan Prezydent proponuje przyjęcie powyższego pisma do wiadomości i poleca Rm. Dr. Korolewiczowi odczytanie odnośnego wniosku, który brzmi:

Rada miasta uchwali:

Zgłoszoną przez P. Wiceprez. Dra Ducha rezygnację z godności Wiceprezydenta miasta przyjmuje się do zatwierdzającej wiadomości.

Wniosek uchwalono.

Na tem posiedzenie zamknięto.

13.

Sprawozdania z posiedzenia Sekcyj i Komisyj Tymcz. Rady Miejskiej.

Sekcja VII. Rady miasta dla Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pażarnej.

Dnia 1 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy miejskiego Pana Inż. Wierzchowskiego i w obecności Pana Wiceprezydenta miasta Witołda Ostrowskiego posiedzenie Komisji Sekcji VII. Rady miasta dla Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej, na którem uchwalono następujące wnioski Magistratu:

1. Zakupić do samochodów kropielnych i popielarskich Zakładu cz. m. 42 sztuk opon i 42 sztuk dętek wyrobu krajowego fabryki „Stomil“ u firmy „Elibor“ Spółka Akcyjna w Krakowie za ogólną kwotę zł. 17.357·55.

2. Zakupić dla Zakładu cz. m. 2.200 kg. piassawy do szczotek walcowych przy samochodach do zamiatania ulic u firmy „Technika“ Biuro techniczno-handlowe w Krakowie, ul. św. Wawrzyńca L. 33 za ogólną kwotę zł. 3.476·—.

3. Zakupić dla Miejskiej Straży pożarnej 200 m. węża parcianego oraz 100 m. węża gumowego u firmy „Składnica Związku Straży pożarnych“ w Krakowie, ul. Dunajewskiego L. 3 za ogólną kwotę zł. 1.959·—.

4. Przyjąć do zatwierdzającej wiadomości sprawozdania z wydatków uskutecznionych z funduszu obrotowego Zakładu czyszczenia miasta w czasie od 1 listopada 1932 do 31 stycznia 1933 w kwocie zł. 17.010·44.

5. Zatwierdzić zamknięcia rachunkowe za III. kwartał oraz preliminarze wydatków na IV. kwartał bieżącego okresu budżetowego Zakładu cz. m. i Miejskiej Straży pożarnej.

Ponadto Komisja uchwaliła na wniosek Radcy miejskiego P. Dr. Inż. Tauba wstawić do projektu preliminarza budżetowego na rok 1933/934 odpowiednią kwotę na sprawienie 100 sztuk koszyków na odpadki.

Sekcja VII. Rady miasta.

Dnia 1 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy miejskiego Dr. Jarszyńskiego i w obecności Pana Wieceprezydenta miasta Ostrowskiego posiedzenie Sekcji VII. Rady miejskiej, na którem przyjęto ofertę firmy „Elibor“ na dostawę dla Zakładu czyszczenia miasta 42 opon i 42 dętek samochodowych produkcji krajowej fabryki „Stomil“ na łączną kwotę zł. 17.357·55.

Odnośny wniosek zostanie przedłożony Radzie miejskiej na najbliższem posiedzeniu.

Sekcja IX. sanitarna Rady miasta.

Dnia 1 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. Pana Dra Bolesława Korolewicza i w obecności Pana Wiceprezydenta m. Dra Ignacego Landaua posiedzenie Sekcji IX. Rady m., na którem Sekcja oświadczyła się za nadaniem koncesji na prowadzenie apteki przy ul. św. Gertrudy L. 1 Mr. Farm. Izraelowi Hirschtrittowi oraz za przedłużeniem umowy z Kasą Chorych co do leczenia członków tejże Kasy w Miejskiem Sanatorjum gruźliczem na dotychczasowych warunkach.

Sekcja przyjęła do wiadomości sprawozdanie Naczelnika Wydziału IX. o wynikach odszczurzenia miasta zapomocą „Ratopaxu“ oraz oświadczyła się za przyjęciem statutu opłat za leczenie w Miejskim Szpitalu epidemicznym oraz za dezynfekcje.

W końcu przyjęła do wiadomości sprawozdanie Naczelnego Lekarza weterynaryjnego o reorganizacji Oddziału weterynaryjnego oraz o stanie chorób zakaźnych u zwierząt na terenie miasta.

Rada Artystyczna Rady miasta.

Dnia 3 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Pana Wiceprezydenta miasta W. Ostrowskiego posiedzenie Rady Artystycznej w sprawie ustalenia programu i warunków konkursu na projekt uporządkowania Rynku Głównego, Placu Marjackiego, Rynku Małego i Placu Szczepańskiego, na którem poczyniono pewne poprawki w projekcie programu opracowanego przez Subkomitet Rady Artystycznej wspólnie z Budownictwem miejskim.

Poza porządkiem dziennym przyjęła Rada Artystyczna przedłożony przez Budownictwo m. Oddział B. plan zabudowania gruntu położonego przy ulicach Romanowicza i. Dekerta w Podgórzu.

Sekcja prawnicza Rady miasta.

Dnia 4 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Dr. Tillesa Samuela i w obecności Pana Wiceprezydenta miasta Dr. Klimeckiego Stanisława posiedzenie Sekcji prawniczej, na którem uchwalono udzielenie przez Sekcję III. opinji prawnej odnośnie zmiany kontraktu w przedmiocie dzierżawy bekoniarni.

Sekcja II. i VIII. Rady miasta, oraz Komisji dla spraw Rzeźni i Targowicy miejskiej.

Dnia 7 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. Pana Prof. Dra Juljana Nowaka i w obecności Pana Wiceprezydenta miasta Dra Klimeckiego posiedzenie połączonych Sekcji II. i VIII. Rady miasta oraz Komisji dla spraw Rzeźni i Targowicy miejskiej, na którem uchwalono przedłożyć Radzie miejskiej wniosek, upoważniający Prezydenta miasta do umarzania części czynszu dzierżawcom miejskiej bekoniarni, wskutek skontyngentowania wywozu bekonów do Anglji.

Sekcja I. Rady miasta.

Dnia 9 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. P. Inż. Drobniaka i przy udziale P. Wiceprez. miasta Dra Landaua, Dra Klimeckiego i Ostrowskiego posiedzenie Sekcji gospodarczej Rady miasta.

Na posiedzeniu tem uchwalono sprzedaż gruntu gminy na cele mieszkaniowe w Dz. X. oraz odroczono termin rozpoczęcia i ukończenia budowy domów, na parcelach od Gminy nabytych w Dz. IV. i VIII.

Następnie Sekcja rozpatrywała szereg planów regulacyjno-budowlanych. I tak: uchwalono plan zabudowania gruntów ograniczonych młynówką, przedłużeniem ul. Gnieżnieńskiej i Szkołą Podchorążych w Dz. XVI. dalej plan zabudowania obszaru gruntów między ul. Przemysłową, Zabłocie, Romanowicza i Lipową w Dz. XXII., oraz plan zabudowania gruntów położonych wzdłuż kolei Kraków-Miechów w Dz. XVIII.

Z kolei przyjęto plan gruntów w Dz. XV. ograniczonych ul. Kazimierza Wielkiego, Racławicką, Aleją Grottgera i granicą Łobzowa oraz gruntów między ulicami Dekerta, Lipową i Romanowicza w Dz. XXII.

W końcu Sekcja załatwiła szereg spraw gospodarczych drobniejszej wagi.

Komisja drogowo-kanałowa Rady miasta.

Dnia 10 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta miasta Witołda Ostrowskiego, posiedzenie Komisji drogowo-kanałowej Rady miasta na którem zatwierdzono:

a) koszta wykonawcze budowy chodników w ulicach: Al. Krasińskiego, Słonecznej, na narożniku Józefitów a Wybickiego, Kraszewskiego, Al. Słowackiego, Rzeszowskiej, Lelewela, na narożniku Wrocławskiej — Łokietka, przebudowy chodnika w ul. Wielopole koło P. K. O. oraz napraw szeregu chodników na rachunek osób trzecich i zatwierdziła wysokość należytości od Zakładów tramwajowych za utrzamanie ulic przez które przechodzą szyny za rok budż. 1931/32,

b) zatwierdzono program i warunki konkursu na projekt uporządkowania Rynku Gł., pl. Marjackiego, Rynku Małego i pl. Szczepańskiego, projekt urządzenia ulic na parcelowanych prywatnych gruntach w Dz. XXII., sposób oświetlenia ul. Fenna i nowo otwartej ulicy na parcelowanych prywatnych gruntach w Dz. XII. jak również załatwiła sprawę dróg bulwarowych i ramp zjazdowych z mostu im. Marszałka Józefa Piłsudskiego na Wiśle oraz ustaliła wysokość kosztów administracyjnych przy robotach drogowych na rzecz osób trzecich.

c) zatwierdziła projekt kanału w przedłużeniu ul. Urzędniczej w Dz. XV. oraz koszta wykonawcze szeregu domowych połączeń kanałowych i zatwierdziła nowy cennik Kamieniołomów Miast Małopolskich.

14.

RUCH SŁUŻBOWY.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Kadula Tadeusz, referent Bud. A. z dniem 28/II. 1933 r.

Korzeniak Alfred, niższy pracownik Bud B. z dniem 28/II. 1933 r.

Ogonek Marjan, niższy pracownik Z. Cz. M. z dniem 28/II. 1933 r.

Pasternak Andrzej, woźny miejski z dniem 28/II. 1933 r.

Reussowa Melanja, asystent M. I. O. z dniem 28/II. 1933 r.

Toczek Michał, fornal Z. Cz. M. z dniem 28/II. 1933 r.

Wagner Władysław, monter Elektr. m. z dniem 28/II. 1933.

Przeniesieni w stan nieczynny:

Smolecka Wanda, kancelista z dniem 1/II. 1933 r.

Wystąpili:

Polak Kazimierz, urzędn. kontr. z dniem 23/II. 1933 r.

Zwolnieni:

Jakubowska Władysława, pom. rach. Elektr. miej. z dniem 28/II. 1933 r.

Zmarli:

Erdman Franciszek, emer. woźny miej. zmarł dnia 25/II. 1933 r.

Gorączko Włodzimierz, pom. rach. Elektr. m. zmarł dnia 22/II. 1933 r.

Kogutowa Marja, wdowa po emer. woźnym miej. zmarła dnia 4/II. 1933 r.

Kopciuch Wojciech, emer. lampiarz Gazowni m. zmarł dnia 19/II. 1933 r.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Zmiany w stanie posiadania realności w Krakowie w styczniu 1933 r.

I. Przez kontrakt kupna.

1. Grunt lwh. 228/XI. obok ul. Zagrody nabyli po połowie Wojciech i Antonina Łobodowie od Marji Jasińskiej za cenę 237.25 dolarów.
2. Grunt lwh. 158/XX. nabyli po połowie Józef i Karolina Buczakowie od Jana i Katarzyny Pająków za cenę 5.400 złotych.
3. Część (7/96) gruntu lwh. 599/XVI. przy ulicy Bronowickiej nabył Adam Ścibor od Bronisławy Ściborowej za cenę 350 złotych.
4. Dom jednopiętrowy przy ulicy św. Sebastjana L. or. 12, L. sp. 85/VII. nabyli po połowie Synaj vel Zygmunt i Hinda vel Helena Aleksandrowiczowie od Wiktora i Idy Baumingerów, Jadwigi Reginy 2 im. Carlenbachowej za cenę 12.750 dolarów.
5. Dom dwupiętrowy przy ul. Juljusza Lea L. or. 22, na realności lwh. 655/XV. nabyła Emilja Piórecka od Berka Fryszmana i Jakóba Makutonina za cenę 9.400 dolarów.
6. Grunt lwh. 674/XVII. przy ul. Zdrowej nabył Dr. Jan Jakóbiec od Franciszka Czekajskiego za cenę 1.800 złotych.
7. Część (1/2) gruntu lwh. 188/XVII. przy ulicy Obożnej nabyła Erna Neumanowa od Dr. Jana Geldwertha za cenę 300 dolarów.
8. Dom dwupiętrowy przy ul. Krowoderskiej L. or. 41, L. sp. 20/V. nabyła Firma Spółdzielnia Katolickich Majstrów Szewskich w Krakowie, zarej. z ogr. odp. od Rajnolda i Antoniny Issmerów za cenę 124.600 złotych.
9. Grunt lwh. 545/XV. przy ul. Juljuszu Lea nabyła Lidja Wróblewska od Michała Caputy za cenę 4.000 dolarów.
10. Część (190/384) domu parterowego przy ulicy Czarnowiejskiej L. or. 81, L. sp. 69/XV. nabyli po (95/384) Szejma Makutowicz i Ryfka Fryszman od Dr. Stanisława Tomiaka za cenę 6.000 złotych.
11. Dom jednopiętrowy przy ul. Flisackiej L. or. 3, L. sp. 190/XII. nabyli po (1/3) Dr. Tadeusz, Henryka i Marja Marinowie od Kazimierza Michniaka za cenę 60.000 złotych.
12. Dom jednopiętrowy przy ul. Gontyna L. or. 4, L. sp. 253/XIII. nabyli po połowie Krystyna i Jerzy Wroniewiczowie od Stanisława Sawickiego i Stanisława Oleszka za cenę 76.500 złotych.
13. Grunt lwh. 888/XVII. przy ul. Litewskiej nabyła Amalja Bałazy od Mikołaja i Franciszki Rajtarów za cenę 5.872 złotych.
14. Część (1/40) domu dwupiętrowego przy ulicy Czarnowiejskiej L. or. 45, L. sp. 67/XIV. nabyła Jadwiga Furdzikowa od Jakóba Hanuszkiewicza za cenę 1.500 złotych.
15. Część (5/30) gruntu lwh. 179/XIX. przy ulicy Chodkiewicza nabyli po (1/30) Janina Olejczykowa, Wacław, Władysława, Felicja i Zdzisław Tomaszewscy od Marjana Tomaszewskiego za cenę 7.000 złotych.
16. Grunt lwh. 327/XII. nabyli po połowie Dr. Jan i Marja Nowakowie od Gminy stoł. król. miasta Krakowa za cenę 34.947.50 złotych.
17. Dom czteropiętrowy (w budowie) przy ulicy Biskupiej na realności lwh. 582/IV. nabyła Firma prot. Fabryczny Skład Papieru R. Aleksandrowicz i Synowie w Krakowie od Inż. Romana i Eleonory Weindlingów za cenę 12.700.29 dolarów.
18. Grunt lwh. 619/XIII. nabyła Gmina stoł. król. miasta Krakowa od Konwentu PP. Norbetanek za cenę 88.028.50 złotych.
19. Grunt lwh. 892/XVII. przy ul. Lubelskiej nabyli po połowie Inż. Isser Harband i Teodor Silbiger od Józefa, Dawida i Inż. Jozue Schenkerów za cenę 1.701.87 dolarów.
20. Grunt lwh. 893/XVII. przy ul. Składowej nabyli po połowie Ludwik i Marja Kotowie od Anieli, Kazimierza, Marji, małoletn. Anieli i Tadeusza Szostaków az cenę 6.000 złotych.
21. Grunt lwh. 663/XV. przy ul. Chocimskiej nabyli po (1/3) Andrzej, Józef i Zofja Sarneccy od Hirscha Weinfelda za cenę 7.500 złotych.
22. Grunt lwh. 220/XIV. przy ul. Kawiory nabyła Antonina Cudkowa od Jana Mikulskiego za cenę 9.450 złotych.
23. Część (8/96) domu dwupiętrowego przy ulicy Kalwaryjskiej L. or. 17, L. sp. 321/XXII. nabyła Wiktorja Grabska od Leona Grabskiego za cenę 3.250 złotych.
24. Dom parterowy przy ul. Wielickiej L. or. 43, L. sp. 318/XXII. nabyli po połowie Jan i Józefa Przeginiakowie od Agnieszki Szelągowej za cenę 11.200 złotych.
25. Część (9/24) domu parterowego przy ul. Wita Stwosza L. or. 27, L. sp. 639/XXII. nabyli Amalja Glückowa (2/24), Anna Kornblühtowa (4/24) i Dr. Juda Glück (3/24) od Sische Felda za cenę 12.500 złotych.

II. Przez inne kontrakty.

1. Część (2/6) domu jednopiętrowego przy ulicy Różanej L. or. 23, L. sp. 254/XI. wartości 7.000 złotych nabyły w drodze darowizny po (1/6) Władysława i Michalina Ludwikowskie od Józefa Ludwikowskiego.
2. Część (1/2) domu trzechpiętrowego przy ulicy Orzeszkowej L. or. 8, L. sp. 541/VIII. wartości 10.000 złotych, nabyła w drodze darowizny Lotta recte Laja Frühman od Samuela i Berty Frühmanów.
3. Grunt lwh. 705/VIII. przy ul. Skawińskiej wartości 4.500 złotych, nabyła w drodze darowizny Mala Blaugrundowa od Samuela Blaugrunda.
4. Część (399/960) domu jednopiętrowego przy pl. Wolnica L. or. 11, L. sp. 13/VIII. wartości 30.000 zł., nabyła w drodze darowizny Regina Debora 2 im. Hauserówna od Heleny vel Chawy Helzlowej.

III. Przez śmierć właściciela.

1. Dom trzechpiętrowy przy ulicy Lubomirskiego L. or. 23, L. sp. 232/VI. wartości 80.000 złotych, nabyła w spadku Ada Leidner po błp. Lanie Reisli 2 im. Leidnerowej.

2. Część (1/4) domu jednopiętrowego przy ulicy Miodowej L. or. 29, L. sp. 131/VIII. wartości 3.523 zł., nabyła w spadku Amalja Birnbachowa po błp. Mojżeszu Birnbachu.

3. Część (4/8) domu dwupiętrowego przy ulicy Krowoderskiej L. or. 25, L. sp. 227/V. wartości 24.020 złotych, nabyli w spadku po (1/8) Inż. Józef, Józef i Marja Adamscy oraz Marja Kozarska po śp. Amalji Adamskiej.

4. Część (40/80) domu parterowego przy ul. Tadeusza Kościuszki L. or. 65. L. sp. 8 XII. wartości 6.545 złotych, nabyli w spadku Urszula Dudkowa i Franciszek Drozdowski po (10/80), Franciszka Jamrozowa, Julja Steczkow, Jan i Stanisław Drozdowscy, Anna Brygowa, Bronisława Karpińska, Józef i Antonina Pankowie i Marja Gottfriedowa po (2/80) części, zaś Janina i Jadwiga Batorówne po (1/80) części, po śp. Barbarze Drozdowskiej.

5. Część (4/64) domu parterowego przy ul. Mogilskiej L. or. 105, L. sp. 105/XX. wartości 300 złotych, nabyli w spadku Chaim (1/64) i małol. Leopold (3/64) Lieberfreundowie po błp. Salomei z Beckmanów recte Fleischerów Lieberfreundowej.

6. Część (33/60) domu dwupiętrowego przy ulicy Mostowej L. or. 10, L. sp. 3/VIII. wartości 74.560 zł., nabyli w spadku po (3/66) części Mojżesz, Löbl, Baruch Izaak 2 im., Lazar Salomon 2 im., Ozjasz, Aron Hirsch 2 im. Censorowie, Leonora Färberowa, Helena Hornsteinowa i Frania Wolfowa, zaś po (1/66) części, Samuel, Ernestyna, małol. Jakób, Chaja, Feicia i Hanla Censorowie po błp. Perli Censorowej.

7. Część (1/2) domu dwupiętrowego przy ul. Kapucyńskiej L. or. 1, L. sp. 236/IV. wartości 91.855 zł. nabył w spadku Dr. Ludwik Wilczyński po śp. Zofji Wilczyńskiej.

8. Dom dwupiętrowy przy ulica Siemiradzkiego L. or. 9, L. sp. 183/IV. wartości 60.000 złotych, nabyła w spadku Jadwiga Turkowa po śp. Rudolfie Osmanie.

9. Część (1/2) domu jednopiętrowego przy ulicy Grzegórzeckiej L. or. 25, L. sp. 4/XIX. wartości 23.148 złotych, nabyła w spadku Julja Pietrzykowa po ś. p. Jakóbie Pietrzyku.

10. Część (4/16) domu dwupiętrowego przy ulicy Grodzkiej L. or. 40, L. sp. 71/I. wartości 74.935 złotych, nabyły w spadku Regina (1/16) i Romana (3/16) Süsser po błp. Bernardzie Süsser.

11. Część (60/384) domu dwupiętrowego przy ulicy Podgórskiej L. or. 12, L. sp. 335/VIII. wartości 15.250 złotych, nabyły w spadku po (15/384) Ema Tislowitz, Elfryda Hausenhall, Marta Myers i Zofja Finer po błp. Pawle vel Pinkusie Tislowitzu.

12. Część (1/6) domu dwupiętrowego przy ulicy Florjańskiej L. or. 3, L. sp. 344/I. wartości 35.108 zł., nabyła w spadku Zofja Ciechanowska po ś. p. Julji Ciechanowskiej.

13. Część (180/200) domu jednopiętrowego przy ul. Podzamcze L. or. 18, L. sp. 73/III. wartości 19.054 zł., nabyli w spadku po (60/200) Antonina Małasińska, Józef Borkowicz i Karol Foelke po śp. Apolonji Foelke.

14. Część (1/4) domu dwupiętrowego przy ulicy Krzywej L. or. 6, L. sp. 34/V. wartości 16.970 złotych, nabyła w spadku Rozalja Kuczyńska po ś. p. Feliksie Kuczyńskim.

15. Część (1/2) domu dwupiętrowego przy ulicy Czystej L. or. 19, L. sp. 272/IV. wartości 67.775 zł., nabyła w spadku Bronisława Kowalska po śp. Aleksym Kowalskim.

16. Część (2/6) domu jednopiętrowego przy ulicy Kupa L. or. 24, L. sp. 152/VIII. wartości 29.460 złotych, nabyli w spadku po (1/6) Ryszard i Włodzimierz Goettlowie po śp. Leokadji Goettel.

17. Dom jednopiętrowy przy ulicy Kraszewskiego L. or. 22, L. sp. 146/XII. wartości 90.000 złotych, nabyła w spadku Janina Polaczek-Kornecka po śp. Kazimierzu i Marji Lewandowskich.

18. Część (4410/661500) domu jednopiętrowego przy ul. Józefa L. or. 22, L. sp. 257/VIII. wartości 500 złotych, nabyli w spadku po (882/661500) Abraham, Adolf, małol. Józef, Mieczysław i Stanisław Grünbergowie po błp. Loli Grünbergowej.

19. Część (2/4) domu jednopiętrowego przy ulicy Kupa L. or. 7, L. sp. 150/VIII. wartości 18.335 złotych, nabyli w spadku po (1/4) Jakób Hirsch 2 im. i Chaskel Halberstamowie po błp. Esterze Marjem 2 im. Halberstam.

20. Część (4/6) domu dwupiętrowego przy ulicy Mikołajskiej L. or. 16, L. sp. 440/I. wartości 45.000 zł., nabyli w spadku Stanisława (2/6) zaś po (1/6) Tadeusz i Stanisława Tatarczuchowie po śp. Emilji i Bolesławie Emilu 2 im. Tatarczuch.

21. Dom jednopiętrowy przy ulicy Gromadzkiej L. or. 75, L. sp. 35/XXI. wartości 30.608 złotych, nabyli w spadku po połowie Władysława i Wacław Böhmowie po śp. Helenie Böhmowej.

22. Dom parterowy ul. Tarnowskiego L. or. 9, L. sp. 295/XXII. wartości 18.600 złotych, nabyły po połowie Marja i Emilja Zemkowe po śp. Ferdynandzie Zemku.

23. Domy parterowe: przy ul. Juljusza Lea L. or. 29, L. sp. 147/XV. oraz przy ul. Łącznej L. or. 11, L. sp. 9 XVI. łącznej wartości 39.731 złotych, nabyli w spadku Józef, małol. Zofja, Marja i Kazimierz Misiakowie po śp. Franciszku i Julji Misiakach.

WYKAZ KONSENSÓW

na zamieszkanie, względnie użytkowanie wykonanych budowli, udzielonych w miesiącu lutym 1933 r.

I. Nowe domy.

1) Ulica św. Stanisława L. or. 10 (lsp. 608 Dz. VIII.) własność Związku Żydów Ortodoksów „Szlomej Emunej Izrael" V. piętrowy dom frontowy z V. piętrową prawą oficyną dla Seminarjum żeńskiego (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 590/32/A. z dnia 1 lutego 1933 r.).

2) Ulica Pychowicka L. or. 10 (lsp. 219 Dz. X.) własność Edera Izaaka i Mindli, dom I. piętrowy (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 533/32 D. z dnia 1 lutego 1933 r.).

3) Ulica Kornela Ujejskiego L. or. 5 (lsp. 246 Dz. XII.) własność Niedziałkowskiego Olgierda, dom III. piętrowy (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 253/32/C. z dnia 4 lutego 1933 r.).

4) Ulica Tatarska L. or. 11 (lsp. 119 Dz. XII.) własność Kopczyńskiej Stanisławy, dom III. piętrowy i stajnia (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 514/32/C. z dnia 7 lutego 1933 r.).

5) Ulica Spadzista L. or. 19 b (lsp. 341 Dz. XIII.) własność Panek Aleksandry, 1 izba w budującym się domu I. piętrowym (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 491/32/C. z dnia 7 lutego 1933 r.).

6) Ulica Czarnowiejska L. or. 84 (lsp. 15 Dz. XIV.) własność Markiewicza Aleksandra, dom II. piętrowy narożny (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 61/33/C. z dnia 7 lutego 1933 r.).

7) Ulica Juljusza Lea L. 90 a. (lsp. 199 Dz. XVI.) własność Cieśli Józefa, dom I. piętrowy (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 24/33/C. z dnia 26 lutego 1933 r.).

8) Aleja Skrzyneckiego L. or. 5 (lsp. 838 Dz. XXII.) własność Ożgowej Karoliny, prawa część domu parterowego składająca się z jednego sklepu i jednej izby mieszkalnej (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 9/33/D. z dnia 17 lutego 1933 r.).

II. Nadbudowy, dobudowy i przebudowy.

1) Ulica Rabina Majzelsa L. or. 21 (lsp. 534 Dz. VIII.) własność Kirscha Mozesa, 2 izby w poddaszu od strony podwórza wykonane w roku 1920 (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 571/32/A. z dnia 26 stycznia 1933 r.).

2) Ulica Kasztelańska L. or. 15 (lsp. 155 Dz. XII.) własność Karola Pospóły, przebudowa jednopiętrowego domu frontowego, oraz dobudowy I. piętrowej oficyny za wyjątkiem urządzonych izb na poddaszu (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 617/32/C. z dnia 6 lutego 1933 r.).

3) Ulica Syrokomli L. or. 15 (lsp. 238 Dz. XII.) własność Stowarzyszenia Drukarzy i zawodów pokrewnych „Ognisko" wyciąg węglowy z popędem elektrycznym (reskrypt Mgtu L. B. a. Masz. 8/33/L. z dnia 31 stycznia 1933 r.).

4) Aleja Słowackiego L. or. 62 (lsp. 424 Dz. XVII.) własność Chlipalskiego Jana, 2 izby poddaszowe z ustępami od strony podwórza (reskrypt Magistratu L. B. a. Insp. 36/33/B. z dnia 6 lutego 1933 r.).

Nr. VII. Z. cz. m. 73/933/A.

Gmina stoł. król. miasta Krakowa ogłasza:

PRZETARG PUBLICZNY

na dostawę zaprzęgów dla potrzeb Zakładu czyszczenia miasta na okres jednego roku, tj. od dnia 1 kwietnia 1933 r. do dnia 31 marca 1934 r.

Dostawa obejmować będzie dziennie około 8 par koni wraz z woźnicami, a to:

a) do odwozu nieczystości kloacznych 4 pary koni,

b) do obsługi maszyny Tallarda i wozu rekwizytowego 2 pary koni,

c) do robót kanalarskich 1—2 par koni.

Warunki przetargu i odnośne druki ofertowe otrzymać można w Wydziale VII. Magistratu, drzwi Nr. 37 w godzinach urzędowych.

Oferty należy składać w zapieczętowanych kopertach z napisem:

„Oferta na dostawę zaprzęgów dla Zakładu czyszczenia miasta" w Wydziale VII. Magistratu, drzwi Nr. 37 do dnia 20 marca 1933 r. do godziny 12-tej w południe.

O godzinie 12 minut 15 dnia 20 marca 1933 r. nastąpi protokolarne otwarcie ofert, przy którem oferenci mogą być obecni.

Wadjum wynosi 1.000 zł., które należy złożyć w Kasie miejskiej przed przetargiem.

Gmina zastrzega sobie prawo swobodnego wyboru oferenta.

Kraków, dnia 4 marca 1933 r.

Prezydent miasta:
wz. *Witołd Ostrowski* m. p.

WIADOMOŚCI O ROZPORZĄDZENIACH, OKÓLNIKACH, JUDYKATURZE I T. P. DOTYCZĄCYCH ADMINISTRACJI OGÓLNEJ.

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych

Nr. 19, poz. 251 Okólnik Nr. 147 z dnia 30 listopada 1932 r.

(AA. 2 b. 3) o postępowaniu władz administracji ogólnej w wypadkach zaskarżenia ich decyzyj do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Do

PP. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Celem osiągnięcia jednolitości postępowania władz administracji ogólnej w wypadkach zaskarżenia ich decyzyj do Najwyższego Trybunału Administracyjnego oraz celem wykorzystania w postępowaniu administracyjnem tych wyroków Trybunału, które mają charakter zasadniczy i mogą służyć za prejudykat dla regulowania podobnych spraw w przyszłości, podaję PP. Wojewodom po porozumieniu się z zainteresowanemi Ministerstwami do wiadomości szereg wytycznych, jakiemi należy się kierować przy traktowaniu spraw, zaskarżonych do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Przepisany w niniejszym okólniku tryb postępowania należy stosować do spraw, załatwianych przez P. P. Wojewodów w zakresie wszystkich działów administracji państwowej zespolonych we władzach administracji ogólnej.

W chwili obecnej organizację i tryb postępowania Najwyższego Trybunału Administracyjnego reguluje roz-

porządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27-go października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806).

A. Postępowanie władz przy udzielaniu odpowiedzi na skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

I.

Władza, której decyzja została zaskarżona do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, obowiązana jest po otrzymaniu z Trybunału odpisu skargi przesłać Trybunałowi w wyznaczonym terminie swoje akta, dotyczące przedmiotu skargi, oraz przedstawić odpowiedź na skargę zgodnie z art. 63 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o Najwyższym Trybunale Administracyjnym, przestrzegajac w tym względzie zasad następujących:

a) termin, wyznaczony przez Trybunał na udzielenie aktów winien być ściśle przez władzę pozwaną dotrzymany; opracowanie odpowiedzi winno nastąpić zasadniczo bezzwłocznie i nie powinno być odkładane bez uzasadnionej przyczyny do ostatnich dni wyznaczonego terminu z uwagi na skutki prawne niedotrzymania tego terminu, przewidziane art. 64 ust. (2) rozporządzenia.

W wyjątkowych wypadkach, kiedy odpowiedź na skargę nie może być przesłana w terminie wyznaczonym przez Najwyższy Trybunał Administracyjny, z przyczyn od władzy niezależnych, władza może prosić w myśl art. 111 ust. (1) rozporządzenia o Najw. Tryb. Administr. o przywrócenie terminu, o ile tylko oczywiście zachodzą okoliczności przepisem tym przewidziane;

b) akta winny być kompletne, a przedewszystkiem zawierać wszystkie dokumenty istotne dla sprawy, jak decyzję zaskarżoną, decyzję pierwszej instancji, odwołania stron, dowody doręczeń tak pierwszej, jak i drugiej instancji i t. p. W obec zdarzających się wypadków odsyłania przez władze Najwyższemu Trybunałowi Administracyjnemu nadesłanych przez Trybunał odpisów skargi — zwraca się uwagę na niewłaściwość tego rodzaju postępowania: władza pozwana winna odpis skargi zachować u siebie celem przesłania go władzy centralnej, zgodnie ze wskazówką zawartą poniżej w ustępie trzecim części III niniejszego okólnika;

c) akta należy ułożyć w porządku chronologicznym, poszczególne karty ponumerować, a jeśli to możliwe, zeszyć, oraz dołączyć spis aktów z numeracją odpowiadającą numeracji kart. Akta, co do których władza stawia wniosek o wyłączenie z pod przeglądu przez skarżącego, należy ułożyć, względnie zeszyć oddzielnie i sporządzić dla nich spis.

Do odpowiedzi na skargę (patrz niżej dział II) należy dołączyć odpis odpowiedzi (art. 63 ust. (1) rozporządzenia o Najwyższym Trybunale Administacyjnym); jeżeli orzeczenie władzy zostało zaskarżone przez kilka stron oddzielnemi skargami, a władza odpowiada na nie jedną repliką, wówczas należy dołączyć do odpowiedzi tyle odpisów, ilu jest skarżących (analogiczne zastosowanie art. 50 ust. (1) pkt. 2 łącznie z art. 64 ust. (1) rozporządzenia o Najw. Tryb. Administr.).

Zwraca się uwagę, że w myśl nowego prawa o Najwyższym Trybunale Administracyjnym temu ostatniemu nie przysługuje już prawo samodzielnego zarządzania wstrzymania wykonania decyzji w wypadku, gdy władza, która wydała zaskarżoną decyzję, odmówi zadośćuczynienia odpowiedniej prośbie strony, Obecnie prawo wstrzymania wykonania decyzji przysługuje w myśl art. 62 ust. (2) i (3) rozporządzenia o Najw. Tryb. Administr. tylko władzy pozwanej; w konsekwencji nowego stanu prawnego w tej kwestji należy przyjąć, że przeciwko odmownej decyzji władzy pozwanej, wydanej w myśl art. 62 ust. (2) rozporządzenia o Najw. Tryb. Administr. — o ile władza ta nie jest władzą naczelną — służy stronie prawo odwołania do wyższej instancji w myśl zasad ogólnych (art. 82 i 84 postępowania administracyjnego).

II.

Jednocześnie z przesłaniem Trybunałowi akt sprawy, należy w myśl art. 63 ust. (1) rozporządzenia o Najwyższym Trybunale Administracyjnym przesłać wyczerpującą odpowiedź na skargę, zawierającą uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia lub zarządzenia oraz odparcie zarzutów strony, zawartych w skardze. W odpowiedzi swej winna władza przedewszystkiem podnieść ewentualne formalne braki wniesionej skargi, zwracając uwagę Trybunałowi: na jej niedopuszczalność, na niedotrzymanie terminu jej wniesienia, wreszcie na brak legitymacji strony — czy to do wniesienia skargi, jako całości, czy to do podnoszenia w niej poszczególnych konkretnych zarzutów przeciw zaskarżonej decyzji zwłaszcza, gdy te ostatnie przekraczają granice uprawnienia do zaskarżenia decyzji władzy, wynikające z art. 49 rozporządzenia o Najwyższym Trybunale Administracyjnym, albo też, gdy strona nie będąc do tego ustawowo upoważniona występuje w skardze z zarzutami natury publiczno-prawnej tego rodzaju, że wystąpienie to ma raczej charakter obrony interesu publicznego, aniżeli interesów samej strony.

Uzasadniając swą decyzję władza winna przedewszystkiem bronić jej pod kątem widzenia jej zgodności z obowiązującem prawem, a zasadniczo z pominięciem obszernych przedstawień stanu faktycznego i rozważań co do celowości zaskarżonej decyzji — chyba że:

a) poruszenie w odpowiedzi strony faktycznej sprawy okaże się konieczne celem udowodnienia, że stan faktyczny uzasadnia zastosowanie tego przepisu prawnego, na którym władza pozwana oparła zaskarżone orzeczenie lub zarządzenie, albo też

b) że strona prawna sprawy tak ściśle wiąże się ze stanem faktycznym, że nie dadzą się one od siebie oddzielić, wobec czego dodatkowe omówienie stanu faktycznego nie da sią pominąć, zwłaszcza, gdy obrona decyzji motywami wyłącznie natury kasacyjnej mogłaby nie wystarczyć.

Władza pozwana winna w odpowiedzi swej zawsze zwrócić uwagę na te okoliczności faktyczne i środki dowodowe w skardze przytoczone, które nie były wysuwane przez stronę przed wydaniem zaskarżonej decyzji w toku postępowania administracyjnego, a przeto nie mogły być wogóle przedmiotem rozważań w ostatniej instancji administracyjnej, a to celem odpowiedniego wykorzystania ekscepcji co do nieprzytoczenia tych okoliczności i środków dowodowych w postępowaniu instancyjnym (art. 83 ust. (3) rozporządzenia o Najw. Tryb. Administr.).

Jeżeli rozstrzygnięcie sprawy, będącej przedmiotem skargi jest przez ustawę pozostawione swobodnemu uznaniu władzy, wówczas moment ten należy zawsze podnieść przedewszystkiem w odpowiedzi na skargę (art. 6 pkt. 2 rozp. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym), przyczem w miarę potrzeby należy również wykazać, że w konkretnym wypadku zachodzą prawem przewidziane warunki, dopuszczające względnie uzasadniające — zgodnie z ustawą — wydanie decyzji na podstawie swobodnego uznania władzy.

Oprócz tego, na podstawie art. 65 ust. (2) rozporządzenia o Najwyższym Trybunale Administracyjnym, władza, przesyłająca akta i odpowiedź Trybunałowi, winna w razie potrzeby wskazać, które akta ze względów publicznych nie nadają się do przeglądania przez strony i prosić o ich wyłączenie. Ponadto w wypadku, gdy strona zgodnie z art. 72 rozporządzenia o Najw. Tryb. Administr. nie zgłosi w skardze wniosku o przeprowadzenie rozprawy, władza winna w swej odpowiedzi postawić odpowiedni wniosek w zależności od okoliczności konkretnej sprawy.

W sprawach skarg od orzeczeń inwalidzkich komisyj odwoławczych obowiązują nadal aż do odwołania przepisy, wydane przez Ministerstwo Opieki Społecznej odnośnie wnoszenia skarg za pośrednictwem tego Ministerstwa.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważa jeszcze, że o ile w związku z opracowywaniem odpowiedzi na skargę zarzuty w niej zawarte okażą się uzasadnione, należy zawczasu wykorzystać uprawnienia wynikające z art. 90 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22/III. 1928 r. o postępowaniu administracyjnem do zmiany orzeczenia i w myśl art. 69 ust. (1) rozporządzenia o Najw. Tryb. Administr. powiadomić Najwyższy Trybunał Administracyjny o zmianie decyzji.

Wkońcu zauważa się, że byłoby rzeczą bardzo pożądaną, by odpowiedzi na skargi przeciwko decyzjom organów względnie wydziałów fachowych i technicznych urzędów wojewódzkich, a przygotowywane przez te organa lub wydziały były każdorazowo uzgadniane z Wydziałem Administracyjnym urzędu i dlatego proszę P. P. Wojewodów o wydanie w tym względzie stosownych zarządzeń.

III.

Zastępstwo władz przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym, nie będące zresztą w myśl art. 75 rozporządzenia o Najw. Tryb. Administr. obowiązkowem, sprawować będzie w zasadzie delegat właściwego Ministerstwa, ażeby uniknąć rozbieżności w traktowaniu spraw analogicznych.

Zastępstwo to, o ile w konkretnych wypadkach nie będą wydane odmienne zarządzenia przez poszczególne Ministerstwa, ograniczy się jednak z reguły do spraw, nastręczających szczególne wątpliwości lub mających zasadnicze znaczenie, a zwłaszcza, gdy właściwe Ministerstwo uzna, że złożona na skargę odpowiedź władzy administracyjnej II. instancji nie wyczerpuje sprawy i wymaga uzupełnienia.

W tym celu należy w każdym poszczególnym wypadku zaskarżenia ostatecznych decyzyj do Najwyższego Trybunału Administracyjnego przedkładać właściwemu Ministerstwu odpisy: 1) skargi, 2) odpowiedzi na nią oraz 3) zaskarżonej decyzji ostatniej instancji.

B. Wykorzystania orzecznictwa Najwyższego Trybynału Administracyjnego.

Najwyższy Trybunał Administracyjny wydaje niejednokrotnie wyroki o charakterze zasadniczym, które winny być prejudykatem dla podobnych spraw w przyszłości. W tym właśnie celu rozporządzenie o Najw. Tryb. Administr. przewiduje art. 11 ust. (1) księgę zasad prawnych, do której będą wpisywane rozstrzygnięcia zagadnień prawnych, wydawane przez kolegja zwiększone względnie zgromadzenie ogólne.

Znajomość przez władze administracji ogólnej ustalonych przez Najwyższy Trybunał Administracyjny zasad prawnych i stosowanie ich w swem orzecznictwie jest niezbędne dla usprawnienia administracji, poza tem ułatwia w znacznym stopniu pracę Trybunału i wpływa na zmniejszenie ilości uchylonych orzeczeń, podnosząc tem samem autorytet władzy.

W związku z powyższem proszę Panów Wojewodów o zarządzenie, aby:

1) wszystkie wyroki Najwyższego Trybunału Administracyjnego po ich otrzymaniu przez urząd wojewódzki przekazywane były wydziałowi ogólnemu urzędu wojewódzkiego;

2) wyroki te w wydziale ogólnem podlegały niezwłocznemu rozpatrzeniu pod kątem potrzeby podania ustalonej tezy wszystkim podległym władzom do wiadomości celem jednolitego przestrzegania jej przy stosowaniu odnośnych przepisów; podanie w odpowiednio przystosowanej formie tezy ustalonej wyrokami Najwyższego Trybunału Administracyjnego winno być z reguły dokonane w drodze okólnika (drukowanego również w Dzienniku Wojewódzkim). Jeżeliby przy redagowaniu powyższych zarządzeń nasuwały się jakiekolwiek wątpliwości, należy projektowany okólnik uzgodnić uprzednio z właściwem Ministerstwem;

3) urzędnicy, czytając Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, zwracali uwagę na ogłaszane w nim tezy Najwyższego Trybunału Administracyjnego (Dział IV);

4) urzędnicy referujący w miarę możności zaznajamiali się bezpośrednio z ustalonemi zasadami prawnemi, zamieszczonemi w „Zbiorze Wyroków N. T. A.“, Dział „A“.

Poza tem zarządzam, aby P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) nadsyłali Ministerstwu Spraw Wewnętrznych względnie Ministerstwom właściwym dla sprawy objętej wyrokiem odpisy wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego w tych wszystkich sprawach, w których orzeczenia Panów zostały przez Najwyższy Trybunał Administracyjny uchylone w całości lub częściowo.

Niniejszy okólnik uchyla następujące zarządzenia:

a) okólnik Nr. 46 z 17 maja 1923 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1512, poz. 1);

b) okólnik Nr. 45 z 2 maja 1925 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1512, poz. 2);

c) pismo okólne z 10 czerwca 1929 r. Nr. OL. 2290 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1512, poz. 3);

d) pismo okólne z 12 października 1929 r. Nr. OL. 2273/1 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1513, poz. 4);

e) okólnik Nr. 9 z 23 stycznia 1930 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1513, poz. 5).

Nr. 19, poz. 252 Okólnik Nr. 148 z dnia 2 grudnia 1932 r. **(SS. 115/24/1) o zasiłkach dla prywatnych szkół religijnych.**

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

Komasując dotychczasowe zarządzenia w sprawie zasiłków dla prywatnych szkół religijnych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

Zgodnie ze stanowiskiem Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego młodzież, uczęszczająca do prywatnych szkół religijnych, których program obejmuje także naukę przedmiotów świeckich, czyni zadość obowiązkowi szkolnemu. Podania przeto religijnych szkół prywatnych o przyznanie zasiłków, jak np. prywatnych żydowskich szkół religijnych, utrzymywanych przez Centralną organizację Żydów Ortodoksów w Polsce, Żyd. Stow. Kult. Ośw. „Jabne" i t. p. są traktowane przez Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. narówni z podaniami innych szkół prywatnych.

Ponieważ do zakresu działania samorządu terytorjalnego zgodnie z obowiązującemi przepisami prawnemi należy popieranie oświaty, wyrażające się między innemi w formie udzielania subsydjów szkolnictwu prywatnemu, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, iż prywatne szkoły religijne, o których mowa, powinny być traktowane przy subsydjowaniu szkolnictwa prywatnego przez związki komunalne narówni z innemi szkołami prywatnemi.

Powyższe stanowisko nie stwarza obowiązku subsydjowania prywatnych szkół religijnych, jest natomiast stwierdzeniem równouprawnienia prywatnych szkół religijnych do otrzymywania subsydjów ze strony związków komunalnych z innemi szkołami prywatnemi. Reprezentacja danego związku komunalnego nie jest więc skrępowana w decyzji co do udzielania względnie odmowy subsydjum tej lub innej szkole prywatnej, nie może jednak odmowy uzasadniać religijnym charakterem szkoły, skoro jej program uważany jest przez władze szkolne za odpowiadający programowi szkół powszechnych.

Jednocześnie uchyla się następujące zarządzenia:

1) pismo okólne z dnia 25 czerwca 1929 r. Nr. SS. 2986 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1507, poz. 9);

2) okólnik Nr. 236 z dnia 26 października 1929 r. Nr. SS. 2986/2 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1507, poz. 10).

Nr. 19, poz. 253 Okólnik Nr. 149 z dnia 7 grudnia 1932 r. **(GL. 16-5-8) w sprawie wyłączności nazwy „Policja"**

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W dzienniku Ustaw R. P. Nr. 92, poz. 792 ogłoszone zostało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 października 1932 r. o wyłączności nazwy „Policja" z mocą obowiązującą od dnia 27 października.

Zgodnie z § 1 powołanego rozporządzenia organa, używające nazwy „Policja" i „policyjny", którym w myśl art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej nazwa ta nie przysługuje, mają używać nazwy „Straż". Rozporządzenie nie podaje formy brzmienia przymiotnikowego, rozumie się jednak samo przez się, że brzmienie przymiotnikowe nie może w żadnym razie naruszać wyłączności określenia „ policyjny".

Wobec tego, że odtąd jedynie Policja Państwowa, zorganizowana na podstawie rozporządzenia z dnia 6 marca 1928 r., ma prawo do nazwy „Policja" i „policyjny", wszystkie inne organa, urzędy i instytucje winny niezwłocznie zaniechać określeń „Policja" i „policyjny", usuwając je z szyldów, oznak, druków, pieczęci i t. p.

W tym celu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę (P. Komisarza Rządu) o wydanie niezwłocznie odpowiednich zarządzeń urzędom podległym zarówno rządowym, jak i samorządowym, a w razie potrzeby o zwrócenie się do władz równorzędnych (niezespolonych), o ile organa ich używały nazwy „Policja" i „policyjny", celem porozumienia się co do wykonania przepisów powołanego na wstępie rozporządzenia Rady Ministrów. O ile w tej mierze nie doszłoby do uzgodnienia, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o nadesłanie sprawozdań, celem ewentualnej interwencji we właściwych Ministerstwach.

Poza tem, wobec przyzwyczajenia się miejscowej ludności do używania przez organa do tego nieuprawnione nazwy „Policja" — byłoby wskazane podać odpowiednie komunikaty do prasy.

Wkońcu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że powołane na wstępie rozporządzenie Rady Ministrów dotyczy wyrazu „Policja", użytego w sensie nazwy o r g a n u w y k o n a w c z e g o, nie odnosi się natomiast do wyrazu „policja", ilekroć obowiązujące przepisy określają w ten sposób pewne funkcje, sprawowane przez władze i urzędy państwowe i samorządowe, jak np. „policja zdrowia", „policja ogniowa", „policja sesyjna" i t. p. Odnośne postanowienia obowiązujących przepisów pozostają nadal w mocy.

Nr. 19, poz. 254 Okólnik Nr. 150 z dnia 9 grudnia 1932 r. **(SF. 11/2/34) o sporządzeniu zestawień zamknięć rachunkowych związków komunalnych za rok 1931/2.**

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

W związku z otrzymanym przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych szeregiem zapytań ze strony urzędów wojewódzkich, dotyczących sporządzenia zestawień zamknięć rachunkowych związków komunalnych, przewidzianych w okólniku Nr. 36/SF. 11/2 z dnia 21 marca 1932 roku (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 5, str. 111), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu udziela co do sposobu sporządzenia tych zestawień następujących uzupełniających wskazówek:

1. Wymienione zestawiania należy po raz pierwszy sporządzić na podstawie wykonania budżetów i spra-

wozdań rachunkowych związków komunalnych za rok 1931/2, przyczem zestawienia te należy nadesłać Ministerstwu w trzech egzemplarzach, termin zaś ich nadesłania, w związku z koniecznością zastosowania poniżej zastrzeżonych wskazówek, przesuwa się wyjątkowo co do zestawień za r. 1931/2 na dzień 28 lutego 1933 r.

2. W sumach wykonanych wydatków zwyczajnych i nadzwyczajnych i to zarówno budżetu administracyjnego, jak i budżetów zakładów związków komunalnych tudzież budżetów związków międzykomunalnych (tablica I — rubryki: 4, 5, 6, 8, 9, 17, 18, tablica III — rubryki: 4, 5, 9, 12, 13, tablica VI — rubryki: 4, 5, 7) należy uwzględnić wydatki faktycznie dokonane (gotówkowo uregulowane) jak i zaległości bierne, podlegające uregulowaniu w nowym okresie obrachunkowym (t. j. w roku budżetowym 1932/3), a powstałe z tytułu wykonania budżetu za rok 1931/2), t. j. bez uwzględnienia zaległości biernych z lat poprzedzających okres obrachunkowy 1931/2).

3. W sumach osiągniętych dochodów zwyczajnych i nadzwyczajnych i to zarówno budżetu administracyjnego, jak i budżetów zakładów komunalnych (tablica I — rubryki: 11, 13, 14, tablica III — rubryki: 7, 8, 15, 16, tablica IV — rubryki: 4, 5, 6 i od 8 do 25, tablica VI — rubryki: 9, 10, 12, 13) należy uwzględnić jedynie dochody, które faktycznie (t. j. gotówkowo) wpłynęły w ciągu okresu obrachunkowego 1931/2, t. j. bez uwzględnienia nieściągniętych zaległości czynnych (czyli pozostałych do ściągnięcia na dzień 1 kwietnia 1932 r.), a natomiast z uwzględnieniem tych zaległości powstałych w latach poprzedzających okres obrachunkowy 1931/2, które w tym okresie gotówkowo zostały osiągnięte.

4. Nadwyżkę, względnie niedobór, przewidziane w rubryce 15 i 16 tablicy I należy wykazywać w jednej sumie z niezlikwidowanemi (t. j. figurującemi w stanie majątkowym) pozostałościami nadwyżek i niedoborów z lat ubiegłych.

W związku z tem np. należy w rubryce 16 wykazać niedobór, mimo, iż rok obrachunkowy 1931/2 zamknięty został nadwyżką, skoro niezlikwidowane niedobory z lat ubiegłych przewyższają kwotę nadwyżki z r. 1931/2. Analogicznie w rubryce 15 należy wykazać nadwyżkę, mimo, iż rok obrachunkowy 1931/2 zamknięty został niedoborem, skoro niezużyte pozostałości nadwyżek z lat ubiegłych przewyższają kwotę niedoboru z roku 1931/2. Rzecz prosta, iż wykazywane w rubrykach 15 i 16 niedobory i nadwyżki nie mogą się pokrywać z różnicami kwot, wykazanych w rubrykach 9 i 14.

Ponadto o ile rachunkowość związku komunalnego była prowadzoną z zarachowywaniem zaległości biernych i czynnych do wykonania budżetu, to nadwyżkę, względnie niedobór należy wykazać z pomniejszeniem ostatecznej kwoty nadwyżki, względnie z powiększeniem sumy niedoboru o kwotę nieściągniętych zaległości czynnych (t. j. pozostających do ściągnięcia na dzień 1 kwietnia 1931 r.) powstałych zarówno z tytułu wykonania budżetu za r. 1931/2, jak i za lata poprzednie.

W zastosowaniu powyższego może się zdarzyć, iż nadwyżka (ustalona z uwzględnieniem nadwyżek i niedoborów z lat ubiegłych) po potrąceniu nieściągniętych zaległości czynnych stanie się niedoborem, podlegającym wykazaniu w rubryce 16.

O ile rachunkowość była prowadzoną bez zarachowywania zaległości biernych i czynnych do wykonania budżetu i bez uwzględniania tychże zaległości w obliczeniach nadwyżek, względnie niedoborów, — to w takim wypadku, nadwyżkę, względnie niedobór należy wykazać z pomniejszeniem kwoty nadwyżki, względnie z powiększeniem kwoty niedoboru, o sumę nieuregulowanych zaległości biernych na dzień 1 kwietnia 1932 r. W wypadku, gdy kwota zaległości biernych przewyższa kwotę nadwyżki, różnicę jako niedobór należy wykazać w rubryce 16.

W sumach wykonania budżetów zwyczajnych przedsiębiorstw komunalnych (tablica II), należy zgodnie z zasadami rachunkowości handlowej uwzględnić zaległości budżetowe zarówno bierne, jak i czynne.

W tablicy II po rubryce 18 należy przewidzieć dwie nowe rubryki jako 19 i 20 pod łącznym nagłówkiem „inne przedsiębiorstwa" celem wykazania w nich zwyczajnych wydatków i dochodów przedsiębiorstw komunalnych bez osobowości prawnej, nieobjętych rubrykami 5 — 18. W związku z tem dotychczasowym rubrykom 19 i 20, przewidzianym dla wykazania strat i zysków komunalnych kas oszczędności należy nadać numerację 21 i 22. Rubrykami temi należy objąć straty i zyski zarówno komunalnych kas oszczędności, jak i gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych, nadając nagłówkowi tych rubryk brzmienie: „komunalne kasy oszczędności i gminne kasy pożyczkowo-oszczędnościowe".

Sumy wydatków, względnie dochodów, podlegające wykazaniu w rubryce 3, względnie 4, winny się pokrywać z sumą kwot wydatków, względnie dochodów, wykazanych w rubrykach 5 — 20 (według nowej numeracji).

6. W tablicy III, w rubrykach 10 i 18 oraz w tabl. IV, w rubryce 7 należy w sumie zaległości uwzględnić pozostające do ściągnięcia zaległości czynne zarówno z r. 1931/2, jak i z lat ubiegłych. Rubrykę 17 pod nazwą „Przeciętny koszt dnia zakładowego" skreśla się.

7. W tablicy IV nagłówkowi rubryki 16 należy nadać brzmienie „z dodatku komunalnego do państwowego podatku od placów budowlanych", a nagłówkowi rubryki 20 brzmienie: „z dodatków komunalnych do opłat od pism, tyczących się przeniesienia własności nieruchomej i do opłat procentowych od aktów notarjalnych". W rubryce 23 po słowach „z opłat" należy dodać „i dopłat". Poza tem w tablicy IV należy przewidzieć nową rubrykę 26 „z innych danin komunalnych" i wykazać w niej wszelkie wpływy z danin komunalnych, pominiętych w rubrykach 8 — 25 tablicy IV, a objętych działami budżetu, wskazanemi w rubrykach 3 — 4.

Suma kwot zamieszczonych w rubrykach 8 — 26 winna się równać sumie podlegającej wykazaniu w rubryce 4.

8. W tablicy V, w rubryce 3, sumę wartości całego majątku (stanu czynnego) należy podać według inwentarza stanu majątkowego (dział A księgi inwentarzowej) po potrąceniu sumy zaległości budżetowych czynnych (grupa IX stanu czynnego) i niedoboru budżetowego (grupa XIV stanu czynnego); w rubryce 14 należy podać sumę aktywów nie objętych rubrykami 4 — 13 z wyjątkiem sumy zaległości czynnych. Zaległości bierne

należy zaliczyć do długów krótkoterminowych i objąć rubrykami 19 — 21. W miejsce rubryki „suma funduszu obrotowego" (26) należy zamieścić rubrykę „inne pasywa" i wykazać w niej sumę pasywów nie objętych rubrykami 16 do 25. Suma kwot wykazanych w rubrykach 4 — 14 winna się pokrywać z sumą wykazaną w rubryce 3, suma zaś kwot wykazanych w rubrykach: 18, 21, 23, 24, 25 i 26 z sumą rubryki 15. Suma kwot rubryk 15 i 27, wobec wyeliminowania zaległości czynnych oraz nadwyżki, względnie niedoboru budżetowego nie stanowi odpowiednika sumy z rubryki 3.

9. Jeden egzemplarz zestawienia zamknięć rachunkowych za r. 1931/32 należy przesłać Prezesowi Izby Skarbowej.

Okólnik niniejszy uzupełnia okólnik Nr. 36 SF. 11/2 z dnia 21 marca 1932 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 5, str. 111).

Nr. 19, poz. 255 Okólnik Nr. 151 z dnia 12 grudnia 1932 r. **(SF. 61/1/45) o opłatach na rzecz Fundaszu Pomocy Bezrobotnym.**

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

Ze sprawozdań Panów Wojewodów, przedkładanych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, wynika, że praktyczne zastosowanie przepisów o wymiarze i poborze opłat na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 664) budzi jeszcze szereg wątpliwości.

Wobec tego, nawiązując do okólnika z dnia 17/IX. r. b. Nr. 114 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 15, poz. 179) oraz zmieniając częściowo ten okólnik, w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu wyjaśniam, co następuje:

do art. 9. W okólniku Nr. 114 wyjaśniono, że za kwit komorniany w rozumieniu art. 9 wymienionego we wstępie rozporządzenia rozumie się wszelki dowód wpłaty komornego, a więc również odcinek blankietu nadawczego pocztowego, Pocztowej Kasy Oszczędności i innych instytucyj pieniężnych. Ponieważ opłatę na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym pobiera się od kwitów komornianych, a więc nie ma ona charakteru podatku od komornego, przeto jasnem jest, że opłata nie będzie się należała w tych przypadkach, kiedy wpłata komornego dokonaną zostanie istotnie bez jakiegokolwiek jej potwierdzenia, względnie jakiegokolwiek dowodu jej pobrania. Dowodem pobrania komornego będzie np. wykazanie komornego w liście płacy pracownika, któremu pracodawca dostarcza t. zw. „bezpłatnego" mieszkania, wartość jednak komornego za to mieszkanie wlicza się do uposażenia pracownika. Jakikolwiek formalny dowód wliczania komornego z takiego mieszkania do wynagrodzenia za pracę względnie uposażenia pracownika (potrącenie komornego w liście płacy, umowa z pracownikiem, określająca wartość komornego w oddanem pracownikom do użytku mieszkaniu) stanowi dowód rzeczywiście otrzymanego komornego, o którem mowa w § 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 670).

W p. 5 okólnika Nr. 114 wyjaśniono, że opłaty od kwitów komornianych uiszczają wszyscy właściciele nieruchomości — niezależnie od tego, czy chodzi o osobę fizyczną, czy prawną. Z wyjaśnienia tego, zgodnego zresztą z brzmieniem art. 9 cytowanego we wstępie rozporządzenia, wynika, że do uiszczania tych opłat obowiązany jest również Skarb Państwa, jako właściciel nieruchomości i że opłat tych nie może przerzucać na lokatorów, zajmujących mieszkania w budynkach państwowych. Pokrycia na powstały stąd wydatek szukać należy w odpowiednich pozycjach wydatków budżetowych, np. w powtarzającej się w poszczególnych częściach budżetu państwowego pozycji „Komorne i należności uboczne".

Wynika również z powyższego wyjaśnienia, że spółdzielnia mieszkaniowa tylko wówczas obowiązana jest do opłacenia opłaty od kwitów komornianych, jeżeli prawnie jest właścicielem wybudowanych przez się domów. Natomiast jeżeli spółdzielnia spełnia jedynie funkcje administracyjne w zakresie potrzeb mieszkaniowych i obowiązków swoich członków i od członków tych ściąga pieniądze na spłatę pożyczek, zaciągniętych w Skarbie Państwa względnie w instytucjach kredytowych na budowę mieszkań, względnie pieniądze na opłatę procentów od pożyczek, na wodę, oświetlenie i t. p., to nie jest ona obowiązana do uiszczania opłaty od kwitów komornianych.

W p. 6 okólnika Nr. 114 wspomniano, że zwolnieniu od opłat podlegają kwity komorniane od lokali mieszkalnych 1 i 2 izbowych. Wobec podniesionych wątpliwości, czy kuchnię należy uważać za izbę, wyjaśniam, że dla rozstrzygnięcia tej kwestji miarodajną jest ustawa z dnia 2/VIII. 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 550), zmieniona ustawą z dnia 17/XII. 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 879), a według niej kuchnię uważa się za izbę narówni z pokojem.

do art. 10. Opłaty od biletów wstępu pobiera się od biletów wstępu na wszelkiego rodzaju publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe — z wyjątkami, określonemi w ustępie drugim art. 10.

Pod pojęcie publicznych zabaw, rozrywek i widowisk nie podpadają oczywiście imprezy, urządzone przez instytucje naukowo-oświatowe, których głównym celem nie jest dostarczenie rozrywki publiczności, ale szerzenie wiedzy i kultury. Nie podlegają zatem tej opłacie wystawy sztuki, muzea, ogrody zoologiczne i t. p.

do art. 14. Zgodnie z § 12 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 26/VIII. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 670) przy wymiarze i poborze opłat od schowków (safesów) mają odpowiednie zastosowanie przepisy, dotyczące państwowego podatku od energji elektrycznej.

Przepisy te są zawarte w art. 4 ustawy z dn. 17/XII 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 880) i przy odpowiedniem ich zastosowaniu do omawianego art. 14 należy dojść do wniosku, że przedsiębiorca obowiązany jest pobierać opłaty od schowków od osób biorących je w najem przy regulowaniu przez te osoby należności za najem. W razie zaniechania przez przedsiębiorcę tego obowiązku przysługuje urzędowi skarbowemu prawo ściągnięcia od przedsiębiorcy niepobranych przezeń opłat od schowków wraz z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi. Oczywiście, w takich wypadkach służy

przedsiębiorcy prawo regresu do osób, biorących w najem schowki, co do uiszczonych za te osoby sum.

Wobec powyższego ulega skreśleniu ustęp okólnika Nr. 114, dotyczący art. 14.

Powyższe wyjaśnienia zechcą Panowie Wojewodowie podać do wiadomości zarządom zainteresowanych związków komunalnych na podległych Panom obszarach.

Nr. 19, poz. 256 Okólnik Nr. 152 z dnia 12 grudnia 1932 r.

(Nr. Wojsk. B. 8/7/2) w sprawie orzeczeń o odroczeniu służby wojsk. z art. 57 p. 3 — powoływanie podstawy prawnej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza, aby w orzeczeniach o udzieleniu odroczenia służby wojskowej z tytułu nauki i studjów, był powoływany, jako podstawa prawna odnośny punkt art. 61 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, a nie pkt. 3 art. 57 tej ustawy.

Powołanie szczegółowe podstawy prawnej ma praktyczne znaczenie dla władz wojskowych, gdyż po wpisaniu do głównych ksiąg ewidencyjnych pozwala na natychmiastowe stwierdzenie, czy dany poborowy odbywa naukę w średnim zakładzie naukowym (art. 61 p. 1), czy od bywa studja wyższe (art. 61 p. 2) lub studja teologiczne (art. 61 p. 3) wreszcie, czy terminuje w rzemiośle lub handlu (art. 61 p. 4).

Monitor Polski.

Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 21 lutego 1933 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97 poz. 855), oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109 poz. 932) ustalam na miesiąc marzec 1933 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu

(—) *Wł. Zawadzki.*

Orzecznictwo Sądów Polskich*)

za miesiąc luty 1933 r. zawiera:

pod poz. 59 wyrok N. T. A. z 16 września 1932 r. L. Rej. 6082/29: zarządzenie władzy administracyjnej, dozwalające przedsiębiorcom przemysłu gastronomiczno-hotelowego odrębnego ujawnienia t. zw. procentu kelnerskiego (za usługę) nie sprzeciwia się postanowieniom art. 22 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 16 marca 1928 r. poz. 324 Dz. Ust.

pod poz. 60 wyrok N. T. A. z 19 września 1932 r. L. Rej. 1602/29: przejście własności nieruchomości drogą przymusowej licytacji nie jest równoznaczne z umownem przeniesieniem własności, o którem mowa w art, 54 p. 7. ustawy o opłatach stemplowych z lipca 1926 r. poz. 570 Dz. Ust.

*) Powyższy numer orzecznictwa znajduje się w Bibljotece Biura Prezydjalnego.

pod poz. 63 wyrok N. T. A. z 4 maja 1932 r. L. Rej. 7158/29: sposób ustalania dochodu na podstawie zewnętrznych oznak, określony § 125 ust. 9. rozporządzenia wykonawczego (poz. 298/21 Dz. Ust.), jest zgodny z przepisem art. 64 ustawy o podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. 1925 r.).

pod poz. 64 wyrok N. T. A. z 31 maja 1932 r. L. Rej. 1496/30: podatek spadkowy, pobierany na zasadzie ustawy z 29/V. 1920 r. poz. 299 Dz. Ust., nie należy ani do bezpośrednich podatków, ani do świadczeń przymusowych potrącanych od dochodów ogólnego w myśl art. 10 p. 5. ustawy o państwowym podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r.).

pod poz. 68 orzeczenie Izby Pierwszej Sądu Najwyższego z 6 lipca 1932 r. Nr. Ic. 2156/31: zezwolenie dożywotniego użytkownika nieruchomości do zajmowania w niej lokalu bezpłatnie nie stanowi tytułu do zajmowania lokalu według przepisów ustawy o ochronie lokatorów, zezwolenie takie gaśnie z chwilą śmierci dożywotnika.

pod poz. 74 orzeczenie Izby Pierwszej Sądu Najwyższego z 18 lipca 1932 r. Nr. Ic. 2745/32: proboszcz jest w rozumieniu ustawy o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby pracodawcą służby kościelnej, obowiązanym do zgłoszenia tejże służby do ubezpieczenia na wypadek choroby i uiszczenia za nią składek.

pod poz. 85 orzeczenie Izby trzeciej (sek. 1) Sądu Najwyższego z 11 maja 1932 r. Rw. 435/32: pracodawca nie może żądać od pracownika umysłowego wykorzystania służącego mu urlopu w okresie trzymiesięcznego wypowiedzenia.

pod poz. 89 orzeczenie Izby Trzeciej (sek. 1) Sądu Najwyższego z 17 lutego 1932 r. Rw. 2529/31: pod rządem ustawy o ochronie lokatorów dopuszczalne jest częściowe wypowiedzenie umowy najmu.

RÓŻNE.

Darowanie i łagodzenie w drodze łaski P. Prezydenta Rzeczypospolitej kar dyscyplinarnych prawomocnie wymierzonych funkcjonarjuszom komunalnym.

Na skutek wniesienia przez jednego z funkcjonarjuszów komunalnych ukaranego dyscyplinarnie prawomocnem orzeczeniem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej w Poznaniu dla funkcjonarjuszów komunalnych i niektórych innych grup funkcjonarjuszów publicznych, prośby o darowanie w drodze łaski P. Prezydenta Rzeczypospolitej wymierzonej mu kary dyscyplinarnej, p. minister spraw wewnętrznych w piśmie z dnia 28/XII. 1932 r. Nr. S. S. 88/L./10/2 zwrócił się do Szefa Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej z prośbą o uzyskanie zgody Pana Prezydenta na przedkładanie Mu w przyszłości próśb w sprawie ułaskawienia ukaranych dyscyplinarnie funkjonarjuszów komunalnych oraz o wyrażenie zgody Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej na uregulowanie w drodze okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zasad i trybu postępowania w sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów komunalnych analogicznie do zasad i trybu postępowania ustalonego dla spraw o ułaskawienie skazanych dyscyplinarnie funkcjonarjuszów komunalnych analogicznie do zasad i trybu postępowania

ustalonego dla spraw o ułaskawienie skazanych dyscyplinarnie funkcjonarjuszów państwowych w okólniku Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 3/VIII. 1932 r. Nr. 102, ogłoszonym w Nr. 13 Dz. Urz. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych pod poz. 158.

W powyższem piśmie przedstawione zostało równocześnie zapatrywanie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych uzgodnione z Ministerstwem Sprawiedliwości, że prawo Prezydenta Rzeczypospolitej do darowania i łagodzenia kar, wynikające z art. 47 Konstytucji, odnosi się nietylko do kar sądowych i kar dyscyplinarnych wymierzanych funkcjonarjuszom państwowym, ale także do kar dyscyplinarnych, wymierzanych funkcjonarjuszom samorządu terytorjalnego. Przy uzgadnianiu bowiem zasad postępowania w sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów państwowych skazanych dyscyplinarnie zostało ustalone, że ułaskawienie na zasadzie art. 47 Konstytucji jest możliwe co do wszystkich kar (nietylko sądowych), będących objawem państwowego prawa karania.

Jeżeli według powszechnie przyjętego zapatrywania administracja samorządowa jest tylko dalszym ciągiem administracji państwowej, a władza samorządowa jest natury pochodnej w stosunku do władzy państwowej, to także prawo związków komunalnych do dyscyplinarnego karania swych funcjonarjuszów jest w swej istocie objawem państwowego prawa karania. W konsekwencji zatem kary dyscyplinarne wymierzane funcjonarjuszom komunalnym powinny tak samo, jak kary dyscyplinarne wymierzane funkcjonarjuszom państwowym, podlegać darowaniu czy łagodzeniu w drodze łaski P. Prezydenta Rzeczypospolitej na zasadzie art. 47 Konstytucji.

Proponując uregulowanie postępowania w sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów komunalnych według zasad przyjętych już dla postępowania o ułaskawienie funkcjonarjuszów państwowych, omawiane pismo p. ministra spraw wewnętrznych przewidziało jednak jedną modyfikację dla postępowania w sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów komunalnych, polegającą na uzupełnieniu tego postępowania przez zasięganie co do każdej prośby o ułaskawienie, opinji właściwego związku komunalnego, wyrażonej przez jego organ zarządzający i uchwalający oraz opinji bezpośredniej władzy nadzorczej tego związku przy zachowaniu jednak analogicznie zasady, przyjętej dla postępowania w sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów państwowych, że pozostawienie prośby o ułaskawienie bez dalszego biegu musi polegać na decyzji przynajmniej władzy nadzorczej bezpośrednio podległej Ministerstwu Spraw Wewnętrznych. (Gazeta Administracji i Policji Państwowej Nr. 2 z 1933 r.).

W sprawie polityki karno-administracyjnej.

Wobec tego, że nowe prawo o wykroczeniach i przepisy wprowadzające rozszerzyły znacznie kompetencje władz admin. ogólnej w zakresie karania, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych okólnikiem Nr. 4 z dnia 23/I. r. b. uznało za wskazane raz jeszcze ustalić zasady polityki karno-administracyjnej i podkreślić obowiązek ich przestrzegania.

I. Konieczność utrzymania porządku przepisanego prawem, wymaga środków, których stosowanie umożliwiłoby Państwu skuteczne zwalczanie czynów jednostek, skierowanych przeciw temu porządkowi. Środkiem takim jest kara.

Potrzeby życia społecznego wymagają, by kary w każdym poszczególnym przypadku przestępstwa wymierzane były nie szablonowo, lecz z zachowaniem pewnych rozumnych zasad, gdyż tylko w ten sposób da się osiągnąć cel, któremu ma służyć działalność karząca Państwa (polityka karno-administracyjna). Pod tym względem podlega prawo karno-admin., jak to wynika z postanowień (art. 2) prawa o wykroczeniach częściowo ogólnym normom K. K. r. 1932, które to normy w tym zakresie obok innych przepisów karno-admin. tworzą zasadnicze wytyczne administacyjnej działalności karzącej.

Wspomniane wytyczne, dotyczące istoty praw i obowiązków władzy karzącej, zawarte są w art. 54 K. K. Z brzmienia tego artykułu wynika mianowicie, że władza karząca określa karę (oczywiście w granicach ustawowej sankcji karnej za dane przestępstwa) według swojego swobodnego uznania z uwzględnieniem indywidualnych właściwości konkretnego wypadku.

Ponieważ działalność karząca w stosunku prawnokarnym jest konsekwencją przestępstwa popełnionego przez człowieka omawiany artykuł wkłada na władzę karzącą obowiązek zwrócenia uwagi „przedewszystkiem" na właściwości przestępcy. Ustawodawca daje w ten sposób wyraz zapatrywaniu, że kara by była skuteczna, powinna być dostosowana do osoby przestępcy (zasady indywidualizacji kary). Użyte w art. 54 słowo „przedewszystkiem" wskazuje, że wymienione w nim okoliczności podane są tylko przykładowo i że wobec tego władza karząca obowiązana jest zwrócić uwagę także i na inne okoliczności (łagodzące lub obciążające) danego wypadku.

Na podstawie zebranego w myśl wskazań art. 54 K. K. materjału faktycznego, jak również swobodnej oceny tego co należy uważać za okoliczność łagodzącą i obciążającą, władza karząca winna wymierzyć karę najodpowiedniejszą, stopniując ją zależnie od wyników oceny wszelkich indywidualnych właściwości wypadku, w granicach najniższej i najwyższej ustawowej sankcji karnej.

Oprócz wspomnianych zwykłych okoliczności łagodzących, pozwalających władzy karzącej stosować łagodniejsze kary w granicach norm ustawowych, prawo o wykroczeniach daje tej władzy również możność stosowania nadzwyczajnego łagodzenia kary w wypadkach zmniejszonej poczytalności (art. 18. § 1. K. K.), przy usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności czynu (art. 20. § 1. K. K.), przy przekroczeniu obrony koniecznej (art. 21. § 2), przy przekroczeniu wyższej konieczności (art. 22. § 4. K. K.) przez wymierzenie grzywny zamiast aresztu (art. 9 prawa o wykr.). Wymienione w art. 2 prawa o wykr. postanowienia art. 55, 56, 57 § 2 i 58 normują zagadnienia, które powstają lub mogą powstać dla władzy karzącej przy wymiarze kary. Ułatwiają one tej władzy stosowanie przez nią określonego w art. 54 K. K. prawa karania.

II. Jasnem jest, że samo stosowanie kar nie może być uważane przez władzę, za jedyny środek powstrzymania czynów gwałcących prawo. Jeśli wykroczenia pewnego rodzaju powtarzają się przez czas dłuższy w większej ilości, władze administracji ogólnej niezależnie od represji indywidualnej powinny zbadać przyczyny ich powstania i przeciwdziałać im także w innej drodze, np. administracyjnej lub społecznej.

Polityka karno-administracyjna winna się zatem łączyć z polityką administracyjną, której zadaniem jest badanie prawa obowiązującego co do jego celowości, oraz ustalenia zasad, według których prawo to należy stosować. Natomiast walka z takiemi przejawami tylko w drodze wymierzania kar nie byłaby właściwa i wystarczająca. Oczywiście jednak w niektórych przypadkach kary administracyjne mogą być jedynym właściwym środkiem dla przywrócenia naruszonego porządku prawnego. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy ze strony pewnych jednostek lub grup ludności zachodzi świadome i planowe przekraczanie przepisów obowiązujących. W takich przypadkach władza winna wyzyskać posiadane przez nią uprawnienia w zakresie karania w całej pełni, aby zapobiec dalszym wykroczeniom i usunąć zagrożenie porządku i bezpieczeństwa publicznego. Aby wyżej wymienione wytyczne mogły być należycie wprowadzone w życie i przestrzegane, konieczne jest współdziałanie referatu karno-administracyjnego z innemi referatami.

Nie ilość i surowość kar, lecz wynik należycie stosowanej polityki karno-admin. w połączeniu z ogólną działalnością władz w zakresie chronionego przez nie porządku prawnego jest sprawdzianem należytego wykonywania powierzonego im zadania. Oprócz kar władze mają w przepisach o postępowaniu przymusowem inne jeszcze środki (wykonanie zastępcze, przymus bezpośredni art. 44, 49 i 50 rozp. o postępowaniu przymusowem w administracji) w celu zmuszenia do stosowania się do przepisów obowiązujących. Środki te należy stosować w zakresie szerszym, niż to ma dotychczas miejsce, w szczególności w tych przypadkach, gdy pewne zaniechania lub zaniedbania nie wynikają ze złej woli i gdy w ten sposób cel, do którego się dąży, da się osiągnąć prędzej i w mniej dotkliwy dla zainteresowanego sposób.

III. Istotną cechą orzecznictwa karno-administracyjnego jest: a) szybki wymiar kary oraz b) możliwe uproszczenie postępowania i unikanie zbędnych kosztów i niedogodności dla osób zainteresowanych.

Dla przyspieszenia wymierzania kar nadają się zwłaszcza nakazy karne (art. 45 rozp. o postępowaniu karno-admin.). Zachodzi potrzeba jak najszerszego wyzyskania instytucji nakazów karnych tam wszędzie, gdzie mogą być one stosowane. Niezbędnym jednak warunkiem przy wydawaniu nakazów karnych jest należyte sporządzanie doniesień, na których podstawie nakazy są wymierzane. Władze winny zatem na doniesienia te, których większość pochodzi od organów policji zwracać szczególną uwagę. Nienależycie sporządzanie doniesienia, winny być wykorzystywane dla udzielania odpowiednich pouczeń właściwych organom. Ze swej strony przełożeni policyjni, o ile przez ich ręce doniesienia te przechodzą, nie powinni przesyłać ich bezkrytycznie do władz administracyjnych, lecz zwracać na nie więcej uwagi i stale instruować swych podwładnych w celu usunięcia zauważonych braków.

Jeżeli sprawa wymaga rozpisania rozprawy, należy zwracać uwagę, aby formalności z tem związane zostały należycie wykonane i, aby zainteresowani nie byli narażeni na zbędną stratę czasu i niepotrzebne koszty.

Przeprowadzając sprawę karno-admin. należy zawsze zwracać uwagę, na możliwość oszczędzenia zainteresowanym wszelkich zbędnych kosztów i straty czasu, tem bardziej, że często, wobec niemożności ściągnięcia tych kosztów, ponosić je musi Skarb Państwa. Wzywanie zatem, z obowiązkiem osobistego stawiennictwa obwinionych, świadków ect. na rozprawę należy ograniczyć do minimum, zastępując to dokładnem przeprowadzeniem dochodzenia, przesłuchaniem przez równorzędną lub niższą władzę miejsca zamieszkania lub pobytu i t. d.

Tak w postępowaniu zwyczajnem jak i nakazowem władze karzące zawsze winny zwracać uwagę, aby sprawa przeprowadzona została szybko, tak aby pomiędzy popełnieniem wykroczenia a wymierzeniem kary nie było tak długiej przerwy, którąby pozbawiała karę jej właściwego znaczenia.

IV. Niejednokrotnie władze wymierzają bez żadnych uzasadnionych powodów tak wysokie kary, że one całkowicie niewspółmierne z popełnionem wykroczeniem. Zbyt wysoka kara, wzbudzająca u karanego poczucie krzywdy i niesprawiedliwości lub nieodpowiadająca, o ile chodzi o karę grzywny, jego zdolnościom płatniczym, powoduje przedewszystkiem to, że ukarany szuka wszelkich dostępnych dla niego środków, aby uzyskać uchylenie lub zniżenie kary, w każdym razie odwleczenie jej wykonania. Skutkiem tego są masowe sprzeciwy i liczne przekazywania spraw sądom, niezależnie od masowych podań z zażaleniami i prośbami do władz administracyjnych o obniżenie wymiaru kary. Zbyt wysokie kary wymierzane nakazami karnemi przekreślają również celowość i pożytek tych nakazów, jasne jest bowiem, że jeśli nakazem karnym wymierzona zostanie kara zbyt duża, co spowoduje sprzeciw, to skutek nakazu karnego staje się odwrotny — zamiast uproszczenia i przyspieszenia postępowania, komplikuje je i przedłuża.

Niezależnie od niezadowolenia ludności, zbyt wysokie kary pociągają za sobą znaczne koszty tak dla zainteresowanych, jak i dla władz. Koszty te powstają wskutek wnoszenia próśb i sprzeciwów, osobistego stawiennictwa w urzędach i sądach, a wkońcu wskutek przymusowego wykonania kary (przymusowego sprowadzenia i kosztów utrzymania w areszcie). Ponieważ w wielu wypadkach koszty te są nieściągalne, obarczają one Skarb Państwa, a liczne areszty zastępcze powoduje przepełnienie aresztów i w związku z tem często wogóle niemożność wykonania kary.

Oczywiście mogą zajść przypadki, gdy wyższy wymiar kary będzie potrzebny i uzasadniony tak względami na konieczną prewencję jak i potrzebą represji indywidualnej. W takich przypadkach jest oczywiście obowiązkiem władzy karzącej wymierzać kary wyższe i przechodzić w razie potrzeby do surowego rodzaju kary (areszt zamiast grzywny). Jednakże i wówczas sprawy winny być zawsze należycie zbadane i wymiar odpowiednio dostosowany, masowe zaś i szablonowe wymierzanie kar bez brania pod uwagę indywidualnych okoliczności każdej z nich nie może mieć miejsca.

Zbyt wysokie kary są też jednym z powodów zaległości w referatach karno-administracyjnych, gdyż wielka ilość rozpraw, sprzeciwów, trudności wykonania kar uniemożliwiają szybkie załatwianie spraw.

W celu zaradzenia temu stanowi rzeczy należy, aby:

1) Wojewodowie zwrócili na wysokość nakładanych kar specjalną i osobistą uwagę i tę sprawę polecili badać w związku z każdą inspekcją.

2) Władze karzące winny mieć stale na uwadze, że w czasie obecnych ciężkich warunków gospodarczych

nakazana jest szczególna oględność przy wymiarze kar. Wymierzanie zbyt wysokiej kary, a następnie stawianie przez władze wniosków o obniżenie kary w drodze łaski z tego powodu, że „rzeczywiście ukarany jest ubogi, a stan jego zdrowia nie pozwalu na odbycie aresztu zastępczego“ lub że „kara w stosunku do winy i położenia materjalnego winnego jest zbyt wysoka“ jest niedopuszczalne. Jeśli okoliczności te istniały już w chwili wymiaru kary, zwrócenie na nie uwagi dopiero po ukaraniu jest dowodem pobieżnego postępowania władzy karzącej przy rozpatrywaniu sprawy.

3) W razie sprzeciwu od nakazu karnego, lub w razie nieuiszczenia grzywny z doraźnego nakazu karnego, władze administracji ogólnej stosownie do postanowienia art. 48 rozp. o post. karno-administr. nie są wprawdzie związane wymiarem kary, orzeczonym w nakazie, nie powinny one jednak wymierzać schematycznie kary wielokrotnie wyższej, jak to ma często miejsce obecnie, traktując w ten sposób sprzeciw lub odmowę uiszczenia opłaty za czyn karygodny.

V. Stosowanie się ludności do wszelkiego rodzaju przepisów wymaga należytego jej uświadomienia, olbrzymia bowiem większość wykroczeń pochodzi nie ze złej woli, lecz z braku świadomości zainteresowanych. Dlatego też konieczne jest przy każdej okazji odpowiednie pouczenie ludności i duża oględność przy stosowaniu kar, zwłaszcza gdy chodzi o przepisy nowe, z któremi ludność nie jest jeszcze dostatecznie obeznana. Jednym z takich środków są ostrzeżenia, które winny być stosowane wszędzie tam, gdzie chodzi o uchybienia drobne, popełnione po raz pierwszy bez złej woli i gdy okoliczności sprawy nie wymagają wymierzenia kary.

(Gazeta Admin. i Policji Państw. Nr. 3 z 1933 r.).

Wydawanie zaświadczeń celem uzyskania prawa ubogich w sprawach karnych.

Liczba wystawionych przez władze t. zw. świadectw ubóstwa, na podstawie których sądy przyznają okazicielom ich prawo ubogich w postępowaniu sądowem, — znacznie wzrasta. Ponieważ zjawisko to może być również wynikiem niezachowania należytej oględności i staranności przy badaniu i ocenie stanu majątkowego i dochodów danej osoby, przeto Min. Spr. Wewn. pismem okólnem z 20 I. r. b. poleciło przypomnieć właściwym władzom podległym, aby przeprowadzały wspomniane dochodzenia najskrupulatniej i uwidoczniały, w miarę możności, dokładne stosunki majątkowe, zarobkowe i rodzinne petentów.

(Gazeta Admin. i Policji Państw. Nr. 3 z 1933 r.).

Uporządkowanie stanu prawnego w dziedzinie ustawodawstwa gminnego na terenie województw południowych.

Na terenie województw południowych obowiązują trzy ustawy gminne: z 1866, 1889 i 1896. Ustawa z 1866 obejmowała pierwotnie wszystkie miejscowości (za wyjątkiem Krakowa i Lwowa, posiadających własne statuty). Ustawą z 1889 wyłączono 30 miast, nadając im odrębny ustrój. Następnie ustawą z 1896 wyłączono z pod mocy obowiązującej ustawy z 1866 cały szereg miast, miasteczek i wsi. Ustrój jednak gmin rządzących się ustawami z 1866 i 1896 r. jest prawie identyczny. Istnienie dwóch ustaw gminnych, obejmujących miasta, miasteczka i wsie, stwarza zamęt, który jaskrawo występuje zwłaszcza przy ustalaniu, które z miejscowości jest miastem, miasteczkiem czy wsią. Dla uporządkowania stanu prawnego w tej dziedzinie, Min. Spr. Wewn. przystąpiło do zbadania sprawy w terenie. Pismem okólnem z dn. 11 i 33SS.11/1/1 Min. Spr. Wewn. zwróciło się do wojewodów województw południowych o przeprowadzenie badań i stwierdzenia: 1) które z miejscowości, rządzących się ustawą gminną z 1896 r. są miastami i na jakiej podstawie (nadanie przywileju lub nieposiadanie wirylistów); 2) które z wymienionych wyżej miejscowości są miasteczkami, również z podaniem podstawy i 3) które są wsiami. Dane powyższe Min. Spr. Wewn. prosi nadesłać w formie 3-ch odrębnych wykazów do dnia 1/III. r. b. Wykaz miast i miasteczek winien zawierać zarówno nazwy poszczególnych miejscowości, jak i podstawę prawną lub źródło informacyjne, pozwalające zaliczyć taką miejscowość do jednej z tych grup miast, czy miasteczek.

Dla wyjaśnienia Min. Spr. Wewn. podaje co następuje: ustawa gm. z 1896 r. obejmuje zarówno miasta, miasteczka jak i wsie, nie wymieniając jednak, które z objętych miejscowości są miastami, które miasteczkami, a które wsiami. Jedynie § 12 tej ustawy stanowi, iż w miasteczkach i wsiach każdy członek gminy, opłacający $^1/_6$ podatków całej gminy ma wirylne miejsce w radzie gminnej. Z powyższego przepisu możnaby skorzystać przy ustalaniu, które z miejscowości, rządzących się ustawą z r. 1896 nie są miastami, a więc są wsiami lub miasteczkami, gdyż tylko w miasteczkach i wsiach mogli być w radzie gminnej wiryliści. Następnie dla ustalenia, które z wymianionych miejscowości są miastami, miasteczkami lub wsiami posłużyć mogą nadania przywilejów czy późniejsze akty administracyjne. Spisy miast i miasteczek, posiadających przywileje, były sporządzane w r. 1785 przez specjalną komisję i zatwierdzone w tymże roku dekretem cesarskim. Spisy te z późniejszemi zmianami znajdowały się w Namiestnictwie we Lwowie.

Wkońcu Min. Spr. Wewn. nadmienia, iż wykaz miast i miasteczek podaje prof. Pilat, statystyka gmin i obszarów dworskich w Galicji, w Wiadomościach Statystycznych o stosunkach krajowych, rocznik czwarty, Lwów 1878 r. str. 47 i nast. Uzupełniające dane ogłosił prof. Pazdro w Wiadom. Stat. o stosunkach krajowych, tom XIX. str. 85 i nast.

(Gazeta Admin. i Policji Państw. Nr. 3 z 1933 r.).

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: KRAKÓW MAGISTRAT, BIURO PREZYDJALNE. TELEFON NR. 125-05.

PRENUMERATA: ROCZNA WYNOSI 12 ZŁ., (Z PRZESYŁKĄ POCZTOWĄ 14 ZŁ.), CENA JEDNEGO EGZEMPLARZA 1 ZŁ.

SPRZEDAŻ DZIENNIKA ORAZ PRZYJMOWANIE ZGŁOSZEŃ NA PRENUMERATĘ USKUTECZNIA DZIENNIK PODAWCZY MAGISTRATU.

OGŁOSZENIA: CAŁA STRONA 100 ZŁ., ½ STRONY 50 ZŁ., ¼ STRONY 25 ZŁ. — DZIAŁ OGŁOSZEŃ PROWADZI P. A. T. W KRAKOWIE, ULICA MIKOŁAJSKA 32. — TELEFONY NR. 104-99, 105-00.

Nakładem Gminy stoł. król. miasta Krakowa. — Czcionkami Drukarni Muzeum Przemysłowego w Krakowie, ulica Smoleńska Nr. 9.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA.

31 MARCA 1933 R. | NR. 3. | ROCZNIK LIV.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

OGŁOSZENIA.

DZIAŁ URZĘDOWY.

15.

Nr. VII. drog. 72/933/D.

OBWIESZCZENIE

Prezydenta stoł. król. miasta Krakowa

z dnia 20 marca 1933 r.

o przedłużeniu ważności kart rowerowych na rok 1933.

Zgodnie z przepisami Rozporządzenia Ministrów Robót Publicznych i Spraw Wewnętrznych z dn. 20 maja 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55 poz. 397), podaję do powszechnej wiadomości, że z dniem 1 kwietnia 1933 r. Magistrat przystępuje do przedłużania ważności kart rowerowych na rok 1933.

Przedłużanie ważności tych kart trwać będzie do dn. 30 czerwca 1933 r. włącznie i odbywać się będzie w Magistracie w biurze Dziennika podawczego na parterze, w godzinach od 5-tej po południu do 8-mej wieczór, t. j. od 17-tej do 20-tej codziennie z wyjątkiem niedziel i świąt, na ustną prośbę po okazaniu tabliczki rowerowej i uiszczeniu w gotówce przypadających opłat (5 zł 50 gr). Od powyższych opłat zwolnione są karty rowerowe dla rowerów, stanowiących własność Skarbu Państwa.

Wzywam przeto wszystkich właścicieli rowerów, aby w zakreślonym powyżej terminie postarali się o przedłużenie ważności posiadanych przez siebie kart rowerowych, gdyż po upływie powyższego terminu ważność

tych kart nie będzie nadal przedłużana. Poza tem pozostają w mocy postanowienia rozporządzenia Magistratu z dnia 27 marca 1928 L. VII. 6220/928 o kartach i tabliczkach rowerowych.

Równocześnie zwracam uwagę na następujące postanowienia § 86 „Przepisów o używaniu i ochronie ulic oraz o ruchu ulicznym w stoł. król. mieście Krakowie" z dnia 14 czerwca 1927 L. B. P. 7069/927, które brzmią:

„Każda osoba, jeżdżąca na rowerze na ulicach miasta, powinna zaopatrzyć się w imienną kartę rowerową oraz tabliczkę z numerem.

Używający rowerów powinni kartę rowerową mieć przy sobie i okazywać ją na każde żądanie organów Policji Państwowej i służby drogowej.

Tabliczkę z numerem, który odpowiadać ma numerowi karty rowerowej, należy umocować trwale na rowerze ztyłu pod siodełkiem równolegle do kierownicy i stale utrzymywać na rowerze w stanie czytelnym.

Tabliczki tej nie wolno niczem zakrywać.

O każdej zmianie w posiadaniu rowerów, obowiązany jest nowonabywca donieść Magistratowi do dni 3-ch".

Winni naruszenia postanowień niniejszego obwieszczenia ulegną, o ile dany czyn nie jest zagrożony karą surowszą po myśli art. 21 ustawy z dnia 7-go października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79 poz. 656) w brzmieniu nadanem mu art. 1 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18 poz. 151) karze grzywny lub aresztu, albo obu tym karom łącznie.

Niezależnie od tego właściciele rowerów, którzy nie postarają się o przedłużenie ważności swoich kart rowerowych na rok 1933 nie będą dopuszczeni do jeżdżenia rowerami po ulicach miasta.

Nadto przypominam postanowienia rozporządzenia Wojewody krakowskiego z dnia 25 sierpnia 1932 r. w sprawie przewożenia osób na rowerach i motocyklach, ogłoszonego w Krakowskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 1 września 1932 Nr. 16 poz. 122, wedle których:

1) Jeżdżącym na rowerach i motocyklach po drogach publicznych zabrania się:

a) przewożenia osób trzymanych na ręku lub umieszczonych przed kierowcą;

b) przewożenia na rowerach i motocyklach o dwóch kołach więcej niż dwojga osób, a na motocyklach z wózkiem więcej niż trojga osób razem z kierowcą.

2) Przewożenie osób na rowerach i motocyklach poza ograniczeniami wymienionemi w ustępie 1) jest dozwolone, jeżeli rowery i motocykle posiadają osobne miejsca siedzące i przewożone osoby takie miejsca zajmują.

Winni przekroczenia przepisów powyższego rozporządzenia będą karani w myśl postanowień rozdziału IV. powołanej wyżej ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89 poz. 656) w brzmieniu ustalonem Rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18 poz. 151).

Prezydent miasta:

Dr. Mieczysław Kaplicki mp.

16.

Nr. VII. Wid. 321/32.

Na podstawie § 84 statutu dla m. Krakowa z dnia 6/X. 1901 r. Dz. U. i Rozp. Kraj. Nr. 108 wydaję następującą

INSTRUKCJĘ

służbową dla strażaków Miejskiej Straży pożarnej stoł. król. miasta Krakowa, pełniących służbę na Wieży Marjackiej.

A) Służba obserwacyjno-alarmowa.

I. Przydział i objęcie służby obserwcyjnej.

1) Służbę obserwacyjno-alarmową na Wieży Marjackiej pełnić mają strażacy M. Straży pożarnej jako trębacze. Trębacze ci w liczbie 4-ch zmieniają się między sobą kolejno co sześć godzin, zaczynając od godziny 7-mej.

2) Zmiana służby odbywać się ma według rozkładu ustalonego przez Komendę Straży, a prowadzonego w specjalnej książce przez urzędników służbowych w centrali Miejskiej Straży pożarnej.

3) Od godziny 19-tej do godziny 7-mej dnia następnego mają być obecni na Wieży równocześnie 2 trębacze.

4) W razie urlopu lub choroby jednego z trębaczy służbę obserwacyjno-alarmową pełnić ma trzech trębaczy, a obowiązek obecności 2 trębaczy na Wieży przesuwa się w tym przypadku na godzinę 21-szą.

5) Trębacz przeznaczony do pełnienia służby na Wieży ma się zgłosić przed rozpoczęciem służby u służbowego ogniomistrza, poczem udaje się na Wieżę w towarzystwie inspekcyjnego strażaka, który otwiera mu drzwi wejściowe na Wieżę kluczem otrzymanym od sierżanta-telefonisty lub jego zastępcy i czeka na zejście poprzedniego trębacza. Obydwaj trębacze znajdujący się w wartowni zgłaszają następnie telefonicznie sierżantowi-telefoniście lub jego zastępcy oddanie i odebranie służby wraz z rekwizytami i przyrządami. Po oddaniu służby i zejściu z Wieży poprzedniego trębacza zamyka inspekcyjny strażak drzwi wejściowe na Wieżę i razem z trębaczem zwolnionym ze służby udają się do koszar, gdzie trębacz zgłasza jeszcze raz ustnie ukończenie służby, a inspekcyjny wręcza klucz od Wieży sierżantowi-telefoniście lub jego zastępcy.

W ten sposób odbywać się ma każdorazowa zmiana.

II. Obowiązki służbowe.

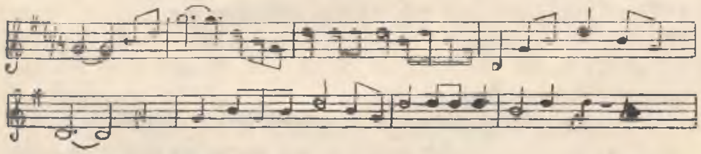
6) Głównym obowiązkiem trębaczy na Wieży jest nieustanne czuwanie we dnie i w nocy nad bezpieczeństwem miasta, tj. obserwacja i zwracanie bacznej uwagi, czy nie dostrzegą gdzie ognia lub podejrzanego dymu, i to tak w mieście, jak i w okolicy. W tym celu winien trębacz obchodzić wartownię zasadniczo bez przerwy od okienka do okienka, posługując się przy obserwacji lornetką służbową.

7) Dla kontroli, czy trębacz pełni swe obowiązki bez przerwy, winien jest dawać telegraficznie sygnały dźwiękowe w odstępie co 10 minut do centrali Straży.

8) W razie dostrzeżenia pożaru, gęstych iskier, płomienia, podejrzanego dymu itp., winien trębacz natychmiast donieść o tem dyżurnemu telefoniście centrali, podając mu możliwie dokładnie, gdzie i jakiego rodzaju pożar zaobserwował i oczekiwać na odpowiedź, że doniesienie o zaobserwowanym pożarze należycie zrozumiano. Następnie obowiązany jest donosić o wszelkich zmianach zaobserwowanego przez siebie pożaru.

9) Do obowiązków trębaczy należy oprócz czuwania nad bezpieczeństwem miasta wybijanie każdej godziny na obydwu dzwonach wieżowych z tem, że po wybiciu godziny na pierwszym dzwonie ma odtrąbić hejnał na cztery strony miasta według na zawsze tradycją ustalonej i przepisanej melodji.

Melodja ta*) brzmi następująco:

10) O godzinie 12-tej otrzymuje trębacz na Wieży sygnał dokładnego czasu z Obserwatorjum Astronomicznego przez centralę, poczem ma bezzwłocznie wybić godzinę oraz uregulować zegar służbowy, według którego, po uprzedniem telefonicznem zgłoszeniu do centrali, ma wybijać inne godziny doby i odtrąbić hejnał (patrz pkt 9).

11) Wszelkie aparaty, urządzenia i rekwizyty, znajdujące się na Wieży, a oddane do użytku trębaczy, winni trębacze stale utrzymywać w całości i czystości. Za wszelkie ich uszkodzenia są odpowiedzialni trębacze służbowo i materjalnie.

O wszelkich zaobserwowanych brakach i uszkodzeniach w obrębie całej Wieży ma obowiązek trębacz donosić służbowemu ogniomistrzowi po ukończeniu służby, a w nagłych wypadkach, jak np. uszkodzenia motoru, sieci wodociągowej lub telegraficznej itp. natychmiast telefonicznie bez względu na porę dnia.

12) Czystość w całej Wieży, tj. w klatce schodowej wraz z bocznemi ubikacjami, w wartowni i w dojściu na hełm Wieży mają utrzymywać trębacze. Za wszelkie zaniedbania jest odpowiedzialny oprócz odnośnych trębaczy sierżant-trębacz lub jego zastępca, którzy ustalają kolejność spełniających te czynności trębaczy.

III. Zachowanie.

13) W czasie służby obserwacyjnej na Wieży musi być trębacz przez cały czas trzeźwy, przytomny i pozostawać w obrębie wartowni z wyjątkiem przypadków przewidzianych w ustępie 15). Wzbronione jest używanie trunków, spanie lub wysiadywanie, tudzież zajmowanie się wogóle czynnościami nie związanemi ze służbą, z wyjątkami wyszczególnionemi w punkcie 15).

14) Samowolne wyręczanie się w obowiązkach służbowych przez trębaczy nie wyznaczonych do służby lub osoby obce jest zakazane.

15) W razie koniecznego oddalenia się z obrębu wartowni wynikającego z umotywowanych powodów, jak skontrolowanie schodów, urządzeń itp. ma trębacz zgłosić telefonicznie do centrali odejście z podaniem powodu i powrót.

16) W razie zasłabnięcia w czasie pełnienia służby ma trębacz natychmiast zgłosić o tem telefonicznie do centrali. Telefonista zgłasza o tem ogniomistrzowi służbowemu, który wyznacza natychmiast zastępcę z pogotowia Straży oraz wzywa bezzwłocznie jednego z trębaczy wolnego od służby, a tego obowiązkiem jest objąć służbę na Wieży w sposób ustalony w punkcie 5).

17) Palenie tytoniu jest dozwolone tylko w obrębie ubikacji sypialnej, przyczem niedopałki należy wrzucać do naczynia z wodą.

18) Używanie świateł otwartych w całej Wieży jest surowo wzbronione.

19) Trębaczy obowiązują tak w służbie jak i poza służbą wszystkie przepisy służbowe, porządkowe i dyscyplinarne, odnoszące się do funkcjonarjuszy Miejskiej Straży pożarnej.

B) Służba w związku ze zwiedzaniem Wieży Marjackiej.

I. Zwiedzanie Wieży.

20) Zwiedzanie Wieży Marjackiej przez publiczność dozwolone jest tylko od godziny 10-tej do 13-tej we wszystkich dniach roku, z wyjątkiem następujących świąt: 1-szego dnia Bożego Narodzenia, 1-szego dnia Wielkiejnocy i święta Bożego Ciała oraz tych dni, w których odbywają się na Rynku Głównym pochody, uroczystości, zgromadzenia itp.

21) Dopuszczalna ilość jednocześnie zwiedzających Wieżę nie może przekraczać 20 osób, przyczem nie wolno wpuszczać do Wieży osób podejrzanych, nietrzeźwych oraz dzieci bez dozoru.

Wstęp na Wieżę dozwolony jest wyłącznie za biletami wstępu sprzedawanemi przez jednego z trębaczy.

Bez biletu wstępu nikogo na Wieżę wpuszczać nie wolno.

II. Przydział służby i jej objęcie.

22) Dla sprzedaży biletów wstępu i kontroli nad zwiedzającymi Wieżę pełnić ma służbę przy drzwiach wejściowych na Wieżę ten z trębaczy, który obejmuje służbę obserwacyjną o godzinie 13-tej.

23) O godzinie 9·45 ma trębacz przeznaczony do sprzedaży biletów odebrać klucz od Wieży od służbowego telefonisty oraz książki biletowe od ogniomistrza służbowego i od godziny 10-tej do godziny 13-tej pozostawać bez przerwy przy wejściu do Wieży.

24) O godzinie 13-tej ma się udać inspekcyjny strażak pod Wieżę, któremu trębacz przeznaczony do sprzedaży biletów ma oddać książkę biletową i pieniądze uzyskane ze sprzedaży, poczem ma objąć służbę w sposób określony w ustępie 5).

25) Po zejściu z Wieży poprzedniego trębacza ma inspekcyjny Straży zamknąć Wieżę i po przyjściu do koszar wręczyć książkę biletową i pieniądze ogniomistrzowi służbowemu, zwolniony zaś ze służby strażak obserwacyjny odebrane od publiczności bilety wstępu i zezwolenia, o których mowa w ustępie 29) i 30).

*) W oryginale, znajdującym się w Archiwum akt dawnych, melodja ta znajduje się w tonacji E-dur.

III. Obowiązki służbowe.

26) Sprzedaż biletów przez trębacza przeznaczonego do wpuszczania na Wieżę ma się odbywać za książką biletową o policzalnej i zaopatrzonej w liczby bieżące ilości biletów wstępu.

Bilety wstępu mają się składać z dwóch części, z których jedna pozostać ma w książce biletowej, drugą zaś (właściwy bilet) winien otrzymać zwiedzający Wieżę.

Na biletach winna być wyszczególniona cena wstępu oraz uwidoczniona okrągła pieczęć Miejskiej Izby Obrachunkowej, wyciśnięta w połowie na pozostającej w książce juxcie, w połowie zaś na właściwym bilecie, który otrzymuje zwiedzający.

27) Każdy ze zwiedzających musi zakupić i otrzymać bilet wstępu; wydawanie wspólnego biletu wstępu dla więcej osób jest zakazane.

28) Sprzedający bilety obowiązany jest przy sprzedaży biletów zwrócić uwagę zwiedzających o obowiązku zatrzymania biletów wstępu i oddania ich trębaczow obserwacyjnemu w wartowni.

Przy wpuszczaniu zwiedzających do Wieży ma trębacz sprzedający bilety zaświecić światło na schodach i zawiadomić o tem równocześnie telefonicznie trębacza obserwacyjnego, podając mu ilość wpuszczonych osób.

29) Po wejściu wszystkich osób na wieżę ma trębacz obserwacyjny zagasić światło na schodach na znak, że zgłoszone osoby na Wieżę przybyły, następnie odebrać bilety od zwiedzających i przechować je u siebie, poczem po ukończeniu służby wręczyć celem sprawdzenia ogniomistrzowi służbowemu (ustęp 25).

W razie stwierdzenia, że po pewnym czasie, potrzebnym przypuszczalnie do wejścia na Wieżę, nie przybyły wszystkie zgłoszone osoby, obowiązany jest trębacz obserwacyjny zawiadomić o tem bezzwłocznie sprzedającego bilety, ten zaś winien zamknąć drzwi wejściowe od wewnątrz i udać się do góry celem zbadania, dlaczego osoby te na Wieżę nie wyszły.

30) Z chwilą zejścia osób z Wieży ma trębacz obserwacyjny zaświecić światło na schodach dając tem znak sprzedającemu bilety na dole, że zwiedzający schodzą z Wieży.

Obowiązkiem trębacza sprzedającego bilety jest czuwać nad tem, aby wszyscy zwiedzający z wnętrza Wieży się wydalili.

31) Sprzedający bilety przy wpuszczaniu osób na Wieżę i trębacz obserwacyjny przy zejściu tych osób z Wieży obowiązani są zwrócić z naciskiem uwagę zwiedzających, że zakazane jest surowo palenie tytoniu w obrębie całej Wieży, używanie otwartych świateł, zaśmiecanie, pisanie lub malowanie po ścianach i wiązaniach Wieży, dłuższe zatrzymywanie się na schodach, otwieranie okien, wychylanie się z nich, wychodzenie na hełm Wieży ponad wartownię oraz dokonywanie zdjęć fotograficznych.

Za należyte dopilnowanie powyższych postanowień odpowiedzialni są osobiście trębacz pełniący służbę obserwacyjną i sprzedający bilety.

Na dokonywanie zdjęć fotograficznych lub wyjście ponad wartownię musi zwiedzający uzyskać osobne zezwolenie Magistratu, które okazać musi sprzedającemu bilety i oddać trębaczowi obserwacyjnemu.

32) Schodząc z wieży po odbyciu służby, obowiązany jest trębacz obserwacyjny skontrolować dokładnie klatkę schodową i usunąć wszelkie zauważone odpadki i śmieci.

IV. Opłaty wstępów i ich kontrola.

33) Cenę biletów wstępu ustala się aż do odwołania na 50 gr. dla dorosłych i na 25 gr. dla dzieci do lat 10-ciu.

Ze zniżkowych opłat po 25 gr. od osoby korzystać mogą nadto wycieczki ponad 10 osób.

W tym celu należy do sprzedaży biletów przygotować i utrzymywać dwie książki biletowe, jedna w cenie biletów po 50 gr. wstępu, drugą w cenie zniżkowej po 25 gr.

Ewentualnych dalszych zniżek dla liczniejszych wycieczek udzielać może jedynie Magistrat. W tych przypadkach skierować należy starających się o dalszą zniżkę do Wydziału VII Magistratu, który wyda pisemne zezwolenie na zwiedzanie Wieży po ściągnięciu przypadającej zniżkowej opłaty i uwidocznieniu na tem pisemnem zezwoleniu zapłaty wstępu w ustalonej wysokści.

Zezwolenia takie stanowiące zarazem bilety wstępu, winien następnie przedłożyć trębacz obserwacyjny po ukończeniu służby wraz z odebranemi innemi biletami wstępu ogniomistrzowi służbowemu Straży pożarnej (ustęp 25 i 29).

34) Za wszelkie przekroczenia niniejszej instrukcji pociągani będą winni do surowej odpowiedzialności służbowej.

Kraków, dnia 16 marca 1933 r.

Prezydent miasta:

Dr. Mieczysław Kaplicki.

17.

OKÓLNIK Nr. 9.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 9 marca 1933 r. Nr. Prez. Zarz. gm. 70/33 w sprawie instalacyj wodociągowych w gmachach urzędowych Mgtu.

Zdarzają się w Magistracie wypadki, że skutkiem pozostawiania odkręconych kurków w umywalkach wodociągowych, znajdujących się w poszczególnych biurach, ubikacje biurowe bywają zalane wodą.

Wypadki powyższe mają miejsce przeważnie w tych dniach, w których zachodzą pęknięcia rur sieci wodociągowej, wskutek czego dopływ wody jest czasowo wstrzymany. Po naprawieniu takiego pęknięcia i wpuszczeniu wody, co często następuje poza godzinami urzędowemi, woda przy otwartych kurkach przelewa się z umywalek, zalewając biura i uszkadzając podłogi, stropy i ściany budynków, powodując przeszkody w urzędowaniu i narażając Gminę na kosztowne adaptacje uszkodzonych ubikacji.

Celem zapobieżenia na przyszłość powyższym wypadkom zarządzam co następuje:

PP. Naczelnicy (Dyrektorzy, Kierownicy) Wydziałów, Urzędów i Biur Magistratu:

1) wydadzą podległym pracownikom zakaz pozostawiania otwartych kurków w umywalkach wodociągowych po ich użyciu, oraz zamykanie rur odpływowych,

2) przypomną podległym woźnym biurowym przepis art. 6 ustęp d. instrukcji z dnia 7 stycznia 1929 r. Nr. Prez. 11.265/28 o obowiązku zamykania kurków wodociągowych przed zamknięciem ubikacyj biurowych po ukończeniu urzędowania.

Na przyszłość w razie wypadku zalania ubikacyj biurowych wodą wodociągową winni, oprócz pociągnięcia ich do odpowiedzialności służbowej, zobowiązani będą do zwrotu kosztów wyrządzonej szkody.

18.

OKÓLNIK Nr. 10.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 9 marca 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 46/33 w sprawie przedkładania spraw na posiedzenia Magistratu.

W celu ujednostajnienia sposobu przedkładania spraw na posiedzenia Magistratu oraz ustalania porządku dziennego tych posiedzeń zarządzam co następuje:

Wszystkie sprawy, które mają być przedkładane Magistratowi w myśl przepisów zawartych w § 3 tut. zarządzenia z dnia 20 października 1932 r. Nr. Prez. Zarz. og. 95/32 (Okólnik Nr. 58) oraz w punkcie 3 tut. zarządzenia z dnia 6 czerwca 1932 r. Nr. Prez. Zarz. og. 31/32 (Okólnik Nr. 23) mają odnośni PP. Naczelnicy Wydziałów i Dyrektorzy Zakładów miejskich zgłaszać w Sekretarjacie Prezydjalnym w przeddzień posiedzenia Magistratu, na którem dana sprawa ma być referowana (t. j. we wtorek wzgl. piątek) najdalej do godz. 12-tej w poł. Zgłoszenia należy uskuteczniać pisemnie. Zgłaszanie spraw po oznaczonym wyżej terminie dopuszczalne jest tylko w wyjątkowo ważnych przypadkach.

Na podstawie zgłoszonych materjałów Sekretarjat Prezydjalny ma przygotować porządek dzienny posiedzenia i przedłożyć go Naczelnikowi Biura Prezydjalnego w przeddzień odnośnego posiedzenia Magistratu do godziny 13-tej. Ustalony porządek dzienny Naczelnik Biura Prezydjalnego przedłoży przed posiedzeniem Prezydentowi miasta.

19.

OKÓLNIK Nr. 11.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 9 marca 1933 r. Nr. Prez. Org. 43/33 w sprawie składania kaucyj przez funkcjonarjuszy miejskich pełniących służbę zewnętrzną inkasentów i poborców dochodów miejskich.

§ 1.

Wszyscy funkcjonarjusze miejscy pełniący służbę zewnętrzną inkasentów lub poborców dochodów miejskich obowiązani są złożyć kaucję w wysokości od 100 do 1.000 zł. zależnie od uznania Prezydenta miasta.

§ 2.

Kaucja ma być złożona w chwili rozpoczęcia odnośnej służby przez funkcjonarjusza. W razie gdyby złożenie takiej kaucji ze strony personalu już w służbie się znajdującego było niemożliwem z przyczyn ekonomicznych, dotyczący personal złoży tę kaucję ratami w drodze dobrowolnych potrąceń z poborów miesięcznych. Potrącenia dokonywane w tym celu nie mogą przekraczać kwoty 25 zł. miesięcznie.

§ 3.

Przy przyjmowaniu nowego personalu do służby inkasowej należy od nowowstępującego żądać wpłaty kaucji przed rozpoczęciem służby.

20.

OKÓLNIK NR. 12.

Prezydenta miasta z dnia 13 marca 1933 r. Nr. Prez. Zarz. m. 49/33 w sprawie rozdziału czynności między Członków Prezydjum miasta.

Z dniem 14 marca 1933 r. ustalam następujący rozdział czynności między Członków Prezydjum miasta:

I. Prezydent m. Dr. Mieczysław Kaplicki.

1) Naczelne kierownictwo administracji miejskiej,
2) Kierownictwo czynnościami Rady m.,
3) Biuro Prezydjalne,
4) M. Izba Obrachunkowa,
5) Teatr miejski,
6) Jaworznickie Komunalne Kopalnie węgla,
7) Miejska Kasa Oszczędności.

II. Wiceprezydent m. Dr. Stanisław Klimecki.

1) Wydział V. Mgtu,
2) Wydział VI. Mgtu i podległe mu: Areszta m. oraz zakłady opiekuńcze,
3) Wydział VIII. Mgtu i podległe mu: Rzeźnia i Targowica m.,
4) Spółka „Caro“.

III. Wiceprezydet m. Dr. Ignacy Landau.

1) Wydział II. Mgtu,
2) Wydział III. Mgtu,
3) Wydział VII. Mgtu i podległe mu: M. Straż Pożarna i Zakład czyszczenia miasta,
4) Wydział IX. Mgtu i podległe mu: Pracownia chemiczna, Zakłady Sanitarne i inne ośrodki sanitarne,
5) Urząd Rozjemczy dla spraw najmu,
6) Biuro prawne,
7) Przewodnictwo Komisji dyscyplinarnej.

IV. Wiceprezydent m. Witołd Ostrowski.

1) Wydział I. Mgtu i podległe mu: Zarząd Ogrodów m., Zarząd m. Parku „Las Wolski“, Zarząd Cmentarzy m.,

2) Wydział IV. Mgtu i podległe mu: Muzeum Narodowe, Muzeum Przemysłowe, Archiwum Aktów dawnych, Szkoła Gospodarstwa domowego, Urząd Ewidencji Ludności,
3) Biuro Statystyczne,
4) Komitet Rozbudowy miasta,
5) Uroczystości, propaganda, turystyka itp.,
6) Spółka mieszkaniowa dla miast,
7) Kamieniołomy miast Małopolskich.

V. Wiceprezydent m. Inż. Stanisław Skoczylas.

1) Budownictwo m. Oddział A.,
2) Budownictwo m. Oddział B.,
3) Elektrownia miejska,
4) Gazownia miejska,
5) Wodociąg miejski,
6) M. Zakłady Ceramiczne,
7) M. Kolej Elektryczna.

21.

OKÓLNIK Nr. 13.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 13 marca 1933 r. Nr. Prez. Bdż. 166/33 w sprawie zamknięcia kredytów budżetowych roku 1932/33.

Według rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. z dnia 22 lutego 1933 r. Nr. 11 poz. 71) wszelkie kredyty przewidziane w budżecie na r. 1932/33 wygasają z dniem 31 marca 1933 r. i po tym dniu nie wolno uskuteczniać żadnych wydatków na poczet kredytów tego budżetu.

Ponieważ wskazany wyżej przepis musi być ściśle przestrzegany, zarządzam, aby wszystkie Wydziały, Biura i Urzędy nadsyłały asygnaty tyczące roku budżetowego 1932/33, tak, aby M. Izba Obrachunkowa mogła dokonać ich wypłaty przed dniem 31 marca 1933 r.

22.

OKOLNIK NR. 14.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 16 marca 1933 r. Nr. Prez. Przep. osob. 3/33 w sprawie udzielania urlopów pracownikom miejskim oraz w sprawie wyjazdów służbowych.

Na podstawie art. 139 Przepisów służbowych pracowników stoł. król. m. Krakowa zatwierdzonych uchwałą Rady m. z dnia 20 grudnia 1932 r. Nr. Prez. Pragm. 36/32 zarządzam co następuje:

Urlopy wypoczynkowe.
(art. 28 Przepisów służb.)

§ 1.

Dla odbywania urlopów wypoczynkowych ustala się w zasadzie czasokres od dnia 1 maja do dnia 31 października z tem, że do korzystania z urlopu w ciągu letnich feryj szkolnych uprawnieni są przedewszystkiem ci pracownicy, którzy posiadają dzieci uczęszczające do szkół oraz ci, którzy według opinji lekarskiej potwierdzonej przez Wydział IX. muszą ze względu na stan zdrowia korzystać w tych miesiącach z urlopu.

Ustalony powyżej czasokres urlopowy nie ma zastosowania w tych gałęziach administracji miejskiej, w których w interesie służby leży urlopowanie pracowników w innych terminach. Dotyczy to w szczególności personalu technicznego.

§ 2.

Przy udzielaniu urlopów należy uwzględnić interes i dobro służby. Urlopowanie poszczególnych pracowników nie może wpływać ujemnie na tok urzędowania. Przed udzieleniem pracownikowi urlopu należy ustalić sprawę jego zastępstwa.

Zastępstwo Naczelników Wydziałów, Biur i Urzędów oraz Dyrektorów Zakładów i Instytucyj m. powinni sprawować w zasadzie wyznaczeni stale zastępcy, w braku zaś ich tylko starsi urzędnicy dokładnie obznajomieni z agendami danego Wydziału, Zakładu itp.

Naczelnicy Wydziałów, Dyrektorzy Zakładów i Kierownicy Biur ponoszą odpowiedzialność za ustalenie rozkładu urlopów oraz za należyty tok czynności w czasie urlopów.

§ 3.

a) Naczelnikom Wydziałów i Biur oraz Dyrektorom Zakładów odrębnie administrowanych *) udziela urlopów wypoczynkowych Prezydent miasta na wniosek Naczelnika Biura Prezydjalnego uzgodniony z resortowym Wiceprezydentem.

b) Urzędnikom Magistratu, Zakładów administrowanych przez Magistrat i Urzędów pomocniczych oraz niższym funkcjonarjuszom Magistratu i Urzędów pomocniczych udziela urlopów wypoczynkowych Naczelnik Biura Prezydjalnego na wniosek Naczelnika resortowego Wydziału.

c) Niższym funkcjonarjuszom Zakładów administrowanych przez Magistrat, udziela urlopów wypoczynkowych Dyrektor wzgl. Kierownik odnośnego Zakładu po uzgodnieniu z Naczelnikiem resortowego Wydziału.

d) Urzędnikom i niższym funkcjonarjuszom Zakładów odrębnie admistrowanych, udziela urlopów wypoczynkowych Dyrektor odnośnego Zakładu.

§ 4.

Wnioski co do rozkładu urlopów w myśl § 3 a), b), należy przedkładać Biuru Prezydjalnemu w terminie do 15 kwietnia każdego roku.

§ 5.

Ustalony rozkład urlopów udzielonych w myśl § 3 a, b, c, d, należy przedłożyć Biuru Prezydjalnemu najdalej do dnia 15 maja każdego roku.

*) Do Zakładów odrębnie administr. należą: Elektrownia m., Gazownia m., Wodociąg m., M. Zakłady Ceramiczne.

Inne urlopy.
(art. 30 Przepisów służb.)

§ 6.

Urlopy dla załatwiana spraw osobistych, rodzinnych, majątkowych itp. oraz urlopy dla poratowania zdrowia, mogą być udzielane w ciągu całego roku. Przy udzielaniu tych urlopów obowiązują również zasady podane w § 2.

§ 7.

a) Naczelnikom Wydziałów i Biur oraz Dyrektorom Zakładów odrębnie admin. udziela urlopów Prezydent miasta na wniosek Naczelnika Biura Prezydjalnego uzgodniony z resortowym Wiceprezydentem.

b) Urzędnikom oraz niższym funkcjonarjuszom Magistratu, Zakładów admin. przez Magistrat i Urzędów pomocniczych, udziela urlopów:
do 2 dni — Naczelnik resortowego Wydziału,
do 8 dni — Naczelnik Biura Prezydjalnego,
do 3 mies. — Prezydent miasta na wniosek Naczelnika Biura Prezydjalnego.

c) Komisarzom obwodowym oraz pracownikom Komisarjatu, udziela urlopów:
do 8 dni — Naczelnik Biura Prezydjalnego,
do 3 mies. — Prezydent m. na wniosek Naczelnika Biura Prez.

d) Urzędnikom i niższym funkcjonarjuszom Zakładów odrębnie admin., udziela urlopów do 8 dni Dyrektor odnośnego Zakładu, do 3 miesięcy Prezydent m. na wniosek Naczelnika Biura Prezydjalnego oparty na opinji Dyrektora Zakładu.

§ 8.

Urlopu w wymiarze ponad 3 miesiące udziela wszystkim pracownikom m. Rada miejska.

§ 9.

O urlopach udzielonych w myśl § 7 a, b, c, d, bezpośredni przełożony ma bezzwłocznie zawiadomić Biuro Prezydjalne.

Wyjazdy służbowe.

§. 10.

Zezwoleń na wyjazdy służbowe udziela wszystkim pracownikom m. (Naczelnikom Wydziałów i Biur, Dyrektorom Zakładów, oraz urzędnikom Magistratu i Zakładów) Prezydent m. na wniosek Naczelnika Biura Prezydjalnego uzgodniony z resortowym Wiceprezydentem.

Zgłaszanie nieobecności.

§ 11.

W razie nieobecności pracownika m. w biurze, należy nieobecność tą zgłaszać w tym samym dniu najdalej do godziny 10-tej, a to:

a) odnośnie do Naczelników Wydziałów i Biur, Dyrektorów Zakładów m., ich zastępców oraz wszystkich pracowników Magistratu i Zakładów admin. przez Magistrat, zgłoszenia należy kierować do Biura Prezydjalnego kartą służbową, lub telefonicznie (telefon Nr. 110-51),

b) odnośnie do wszystkich pracowników Zakładów odrębnie admin. należy zgłoszenia nieobecności załatwiać w obrębie Zakładu, gdzie należy również prowadzić stosowną ewidencję nieobecności.

23.

OKÓLNIK NR. 15.

Prezydenta miasta z dnia 23 marca 1933 r. Nr. Prez. R. 45/33. w sprawie zgłaszania się pracowników miejskich na członków Polskiego Czerwonego Krzyża.

Zarząd Okręgu Krakowskiego Polskiego Czerwonego Krzyża pismem z dnia 28 lutego 1933 L. dz. 696/33 zwrócił się do Prezydjum miasta z prośbą o zainicjowanie akcji mającej na celu zgłaszanie się pracowników miejskich na członków P. C. K.

Celem Polskiego Czerwonego Krzyża jest niesienie odpowiedniej pomocy wojsku i cierpiącej ludności w czasie wojny, a w czasie pokoju przygotowanie się do jaknajlepszego wypełnienia obowiązku swego na wypadek mogącej wybuchnąć wojny.

Z tych powodów współpraca z Polskim Czerwonym Krzyżem jest powszechnym państwowym i narodowym obowiązkiem każdego obywatela polskiego.

24.

OKÓLNIK Nr. 16.

Zarządzenie

Prezydenta m. z dnia 30 marca 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 56/33 w sprawie udzielania prasie informacji dotyczących spraw urzędowych.

Zdarzają się przypadki, że pracownicy m. mimo kilkakrotnie wydanych zarządzeń udzielają prasie różnych informacyj, wywiadów, komunikatów dotyczących spraw urzędowych wzgl. interesów Gminy, bez mego uprzedniego zezwolenia.

Wobec powyższego zarządzam co następuje:

1) Wszelkie informacje, wywiady, komunikaty itp. dla prasy mają być sporządzane na piśmie i przedkładane referentowi prasowemu (urzędującemu w Sekretarjacie prezydjalnym), który obowiązany jest materjały te przedstawić mnie osobiście do aprobaty. Udzielanie informacji, wywiadów, komunikatów itp. przez pracowników m. bezpośrednio przedstawicielom prasy z pominięciem ustalonego wyżej trybu postępowania, jest niedozwolone.

2) Zamieszczanie przez pracowników miejskich w jakiejkolwiek postaci druku artykułów dotyczących interesów Gminy wzgl. spraw urzędowych, może mieć miejsce jedynie po uzyskaniu mojej uprzedniej aprobaty.

25.

PRZENIESIENIE BIURA ZARZĄDU PARKU MIEJSKIEGO „LAS WOLSKI“.

Z dniem 1 kwietnia b. r. przenosi się biuro Zarządu Parku miejskiego „Las Wolski“ z głównego gmachu Ratusza do „Domku myśliwskiego“ w Lesie Wolskim (przy wejściu do parku od Woli Justowskiej), telefon Nr. 137-44.

26.

Sprawozdania z posiedzeń Tymcz. Rady Miejskiej.

Protokół z 34-tego jawnego posiedzenia Rady Miasta, które się odbyło w dniach 27, 28 i 29 marca 1933 r. w sali Radnej na Ratuszu Krakowskim.

(Posiedzenie budżetowe).

Dnia 27, 28 i 29 marca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Prezydenta miasta Dra Mieczysława Kaplickiego oraz w obecności Wiceprezydentów miasta Dra Landaua, Dra Klimeckiego i Inż. Skoczylasa i przy udziale w dniu 27 marca 97 Radców m., w dniu 28 marca 96 Radców m., w dniu 29 marca 98 Radców m., posiedzenie Rady miejskiej.

Dnia 27 marca 1933 r.

DYSKUSJA OGÓLNA.

Przed porządkiem dziennym Pan Prezydent miasta poświęca wspomnienie żałobne b. Radcy miejskiemu śp. Tomkowiczowi, który życie swoje całe poświęcił dla Krakowa jako konserwator i historyk sztuki.

Następne wspomnienie poświęca Pan Prezydent śp. Adamowi Wolańskiemu, kustoszowi Muzeum Narodowego, który darował do Muzeum Narodowego w Krakowie bibljotekę złożoną ze starych druków o artystycznej wartości, w tem kilka unikatów i wiele ksiąg w pięknych starych oprawach, kilkanaście wartościowych obrazów z XVII i XVIII wieku, a wśród nich portret matki hetmana Mazepy z początku XVIII w. i portret króla Stanisława Augusta, pendzla Bacciarellego. Pozatem śp. Wolański pracował jako kustosz przez lat 13, pracując nietylko dla uporządkowania daru, lecz również uporządkował cenne archiwum młynowskie, tyczące się rodziny Chodkiewiczów, a mieszczące się w Muzeum Czapskich.

Wkońcu zawiadamia Pan Prezydent, że wpłynęło pismo od księdza Dra Fr. Mirka, zawiadamiające, iż z powodu przeniesienia się poza obręb Krakowa składa mandat Radcy m.

Porządek dzienny:

I. Budowa Muzeum Narodowego. — Konkurs.

Referent Rm. Dr Szyszko-Bohusz zaznacza, że przyszłość Krakowa zależy bardzo od rozwoju ruchu turystycznego, Kraków dzięki swoim zabytkom architektonicznym i zbiorom sztuki jest w tem położeniu, że może się stać jednym z pierwszorzędnych centrów turystyki europejskiej. Temi zbiorami sztuki trzeba się jednak zaopiekować i dać im odpowiednie pomieszczenie. W zrozumieniu tego zadania Prezydjum miasta poleciło swego czasu architektom miejskim opracowanie projektu budowy Muzeum pod kierownictwem Dyr. Kopery, co też zostało już wykonane. Prezydjum miasta, uznając jednakże, że sprawa budowy Muzeum interesuje szersze koła, postanowiło poprzedzić budowę przez ogłoszenie konkursu. Imieniem Sekcji I. II. IV. i Komitetu Budowy Muzeum Narodowego, sprawozdawca Rm. Dr Szyszko-Bohusz wnosi:

Rada miasta uchwali;

1) Gmina stoł. król. m. Krakowa ogłasza Konkurs:

a) na architektoniczne rozwiązanie Muzeum Narodowego w Krakowie i w związku z tem

b) na urbanistyczne ukształtowanie najbliższego otoczenia gmachu według załączonego programu i warunków konkursu.

(Program i warunki konkursu jak załącznik). Nr. Ba. Proj. 105/33/J.

Wniosek powyższy uchwalono.

II. Zatwierdzenie ofert na dostawy dla Gminy m. Krakowa na rok budżetowy 1933/1934.

Imieniem Sekcji I. Rady m. Rm. Dr. Kuhn przedstawia wnioski na zatwierdzenie ofert na dostawy krawieckie, szewskie, przyborów kancelaryjnych, drukarskie dla Gminy m. Krakowa na rok budżetowy 1933/34.

(Wnioski szczegółowe i zestawienie ofert znajdują się w protokole Rady m. przy Nr. I. Ek. 2/33).

W dyskusji nad wnioskami referenta zabiera głos Rm. Żebracki i stawia następujący wniosek: »Przy podpisywaniu umowy przez firmy dostarczające butów i ubrań, Gmina zastrzega sobie, że praca wykonana będzie w Krakowie i przez robotników zamieszkałych na terenie Krakowa, w porozumieniu się z Inspektoratem Pracy«.

Odnośnie do materjałów piśmiennych, Rm. Dr. Krause stawia nastąpujący wniosek: „Magistrat zajmie się opracowaniem wprowadzenia normalnych formatów papieru, tak by następne zamówienie odnosiło się do formatów normalnych“.

Następnie poddaje Pan Prezydent pod głosowanie wniosek referenta.

Wniosek powyższy uchwalono.

Wniosek Rm. Żebrackiego Rada miasta uchwaliła.

Rezolucję Rm. Dra Krausego przekazała Rada m. Sekcji do uwzględnienia w przyszłem zamówieniu.

III. Dostawa zaprzęgów konnych do robót w Zakładzie czyszczenia miasta.

Imieniem Sekcji VII. Rm. Inż. Witold Wierzchowski wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Oddać w przedsiębiorstwo dostawę zaprzęgów konnych dla Zakładu czyszczenia miasta do robót, związanych z czyszczeniem dołów kloacznych i kanałów na okres od dnia 1 kwietnia 1933 do dnia 31 marca 1934

p. Stanisławowi Iwaniakowi w Krakowie, ul. Tyniecka L. 23 w wyniku przeprowadzonego w dniu 20 marca 1933 r. przetargu, po następujących cenach:

a) na jeden obrót dwukonnym zaprzęgiem jednej beczki z nieczystościami kloacznemi i t. p. o pojemności dwumetrowej:

1) we dnie . . . . Zł. 2·80

2) w nocy . . . . „ 2·80

b) za dostawę dwukonnych zaprzęgów do obsługi maszyny Tallarda, wozu rekwizytowego oraz robót kanalarskich:

1) za 8 godzin pracy jednego dwukonnego zaprzęgu w czasie od godz. 6-tej do godz. 14-tej Zł. 8·50

2) za 6 godzin pracy jednego dwukonnego zaprzęgu w nocy w czasie od godz. 22-ej do godz. 4-tej Zł. 8·50,

II. Upoważnia się Pana Prezydenta miasta, aby na powyższych warunkach zawarł z p. Stanisławem Iwaniakiem umowę o dostawę zaprzęgów.

Do podpisania umowy, obok P. Prezydenta miasta, upoważnia się PP. Radców miejskich: Inż. Witolda Wierzchowskiego i Dra Rudolfa Zaka.

Wniosek powyższy uchwalono.

Nr. VII. Ż. cz. m. 73/33/A.

IV. Uprawnienie do podpisywania firmy: Elektrownia miejska w Krakowie.

Imieniem Prezydjum miasta P. Wiceprezydent m. Ostrowski wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Upoważnia się P. Prezydenta miasta Dra Kaplickiego Mieczysława oraz Wiceprezydentów miasta Dra Landaua Ignacego i prof. inż. Skoczylasa Stanisława do podpisywania firmy: „Elektrownia miejska w Krakowie“ w ten sposób, że pod stampilją „Elektrownia miejska w Krakowie“ położy jeden z nich swój podpis, obok podpisu dyrektora Inż. Dubeltowicza Henryka, względnie Inż. Zglińskiego Leonarda.

2) Wykreśla się z rejestru handlowego upoważnienie do podpisywania firmy „Elektrownia miejska“ Prezydenta Beliny-Prażmowskiego oraz Wiceprezydenta Dra Ducha.

Wniosek powyższy uchwalono.

V. Uprawnienie do podpisywania firmy: Krakowska Gazownia m.

Imieniem Prezydjum miasta Wiceprezydent Ostrowski w zastępstwie P. Dra Klimeckiego wnosi:

Rada miasta uchwali:

Upoważnia się do podpisywania firmy: Krakowska Gazownia miejska Pana Dra Mieczysława Kaplickiego i Inż. Stanisława Skoczylasa, a zarazem z powodu ustąpienia z Zarządu miasta P. Władysława Beliny-Prażmowskiego i Dra Kazimierza Ducha, uchwala się zarządzenie wykreślenia powyższych z rejestru handlowego jako poprzednio uprawnionych do podpisywania firmy „Krakowska Gazownia miejska“.

PP. Dr. Mieczysław Kaplicki lub Inż. Stanisław Skoczylas podpisywać będzie firmę: „Krakowska Gazownia miejska“ w ten sposób, iż pod wypisanem, wydrukowanem lub wyciśniętem stampilją brzmieniem firmy, położy swój podpis obok podpisu inż. Mieczysława Seiferta, albo inż. Edwarda Mianowskiego.

Wniosek powyższy uchwalono. Gaz. 5454.

VI. Sprzedaż parceli gm. przy Aleji Focha.

Imieniem Sekcji I. Rady m. Rm. Inż. Drobniak wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Sprzedać prof. Dr. Rafałowi Taubenschlagowi część parceli gminnej lkat. 2018/15, objętej lwh. 25 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XII. Półwsie, oznaczoną kolorem niebieskim na planie Budownictwa miejskiego z dnia 17 marca 1933 r. o pow. około 777 m^2 przy Aleji Focha za cenę, licząc po 31 (trzydzieści jeden) złotych za jeden metr kwadratowy, pod następującemi warunkami:

1) Cena kupna zapłacona będzie w gotówce w ciągu 30 dni po zawiadomieniu o niniejszej uchwale.

2) Kupujący względnie jego prawni następcy wybudują na powyższym gruncie dom wolnostojący (willę) zgodnie ze zastrzeżeniami, zawartemi w uchwale Rady miejskiej z dnia 7 czerwca 1929 r. do L. Bb. 1105/29.

3) Gmina nie bierze terminowego obowiązku urządzenia Aleji Focha przed powyższym gruntem.

4) Koszty wykonania toru jezdnego krawężnika, ulicznego przewodu kanałowego, przewodu wodociągowego i przewodu dla oświetlenia ulicznego w Aleji Focha przed powyższym gruntem oraz opłatę kanałową pokryje Gmina z własnych funduszów.

5) Koszty urządzenia chodnika przed powyższym gruntem oraz należności za połączenie instalacji domowych ze sieciami miejskiemi, poniesie kupujący względnie jego prawni następcy.

6) Gmina sprzedaje powyższy grunt w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych, z wyjątkiem powyższych zastrzeżeń.

7) Wszelkie koszty, opłaty i należytości związane ze zawarciem niniejszej transakcji i intabulacją poniesie kupujący względnie jego prawni następcy.

II. Do podpisania kontraktu upoważnia się obok P. Prezydenta m. względnie jego zastępcy PP. Radców m. Dra K. Jelonka i Dra J. Kuhna, a wrazie przeszkody PP. Dra R. Radzyńskiego i Inż. L. Skarżeńskiego względnie innych, upoważnionych wogóle do podpisywania umów.

Wniosek powyższy uchwalono.

I. Nab. 239/33 B.

VII. Sprzedaż parceli gm. w Dz. XV. Nowa Wieś.

Imieniem Sekcji I. Rady m. Rm. Inż. Drobniak wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Sprzedać P. Inż. Michałowi Kostaneckiemu część parceli gminnej lkat. 437/1, objetej lwh. 2 kg. gr. gm. kat. Kraków Dz. XV. Nowa Wieś, oznaczoną kolorem niebieskim na planie Budownictwa miejskiego z dnia 18 października 1932 r. o pow. około 408 m^2 przy Aleji Słowackiego za cenę po 110 (sto dziesięć) złotych za jeden metr kwadr. pod następującemi warunkami:

1) Cena kupna będzie zapłacona w ciągu 30 dni po zawiadomieniu o niniejszej uchwale.

2) Kupujący pokryje koszty urządzenia chodnika przed powyższym gruntem, inne zaś koszty urządzenia ulicy wzdłuż tego gruntu tudzież ustawową opłatę kanałową poniesie gmina m. Krakowa.

3) Na powyższym gruncie można wybudować dom do wysokości 25 (dwudziestu pięciu) metrów z uwzględnieniem tylnej linji budowlanej w odległości 15 (piętnastu) metrów od linji regulacyjnej.

4) Powyższy grunt sprzedaje Gmina m. Krakowa w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych z wyjątkiem wymienionych zastrzeżeń.

5) Wszelkie koszty, opłaty i należytości połączone ze zawarciem kontraktu i intabulacją, pokryje w całości kupujący względnie jego prawni następcy.

II. Do podpisania kontraktu upoważnia się obok P. Prezydenta m. względnie jego zastępcy PP. Radców m. Dra K. Jelonka i Dra J. Kuhna, a w razie przeszkody, Dra R. Radzyńskiego i Inż. L. Skarżeńskiego, względnie innych upoważnionych wogóle do podpisywania umów.

III. Niniejszą uchwałę przedłożyć Panu Wojewodzie z prośbą o zatwierdzenie.

Wniosek powyższy uchwalono.

I. Nab. 268/33/B.

VIII. Odstąpienie gruntu Spółdzielni „Osiedle Legjonowe".

Imieniem Sekcji I. Rady m. Rm. Dr. Radzyński wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. W myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. Nr. 42 poz. 372 Dz. U. Rz. P. o rozbudowie miast oraz rozporządzeń wykonawczych z dnia 3 listopada 1927 r. Nr. 106 poz. 913 i z dnia 6 kwietnia 1928 r. Nr. 49 poz. 476 Dz. U. Rz. P., tudzież nawiązując do uchwały Rady miejskiej z dnia 20 grudnia 1932 r. w sprawie planu zabudowania gruntu Skarbu Państwa przy ul. Ks. Piotra Skargi w Krakowie i programu rozbudowy obszaru dzielnicy XXII. Podgórze, otaczającego ów grunt, nabyć dla Gminy m. Krakowa od Skarbu Państwa z realności, objętej wykazem hipotecznym L. 182 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XXII. Podgórze według planu Budownictwa miejskiego z dnia 13 marca 1933 r.

A) Bezpłatnie pod ulice i zieleńce parceli lkat. 1478/1, 1479/1 (powiększoną kosztem parceli lkat. 1480 o 12 metrów) i 1480/2 o łącznej powierzchni 40 ar. 75 m. kw.

B) Za cenę ustaloną w drodze porozumienia Gminy ze Skarbem Państwa parcele lkat. 1478/2, 1479/2 i 1480/3 o łącznym obszarze 1 ha 44 ar. 53 m. kw.

ad A) i B) pod następującemi warunkami:

1) O ile parcele wymienione pod A) będą użyte w całości lub w części na inne cele niż pod ulice i zieleńce, będzie Skarb Państwa miał prawo przejęcia ich w całości lub w części z powrotem na własność i w posiadanie bez odszkodowania.

2) Parcele wymienione pod b) sprzeda Gmina Spółdzielni „Osiedle Legjonowe" za tę samą cenę, za którą nabędzie je od Skarbu Państwa z następującemi zastrzeżeniami:

a) parcele te przeznaczone są wyłącznie pod zabudowę domami mieszkalnymi i nie mogą być użyte na inne cele,

b) w razie niezabudowania tych parcel w całości w ciągu 10 (dziesięciu) lat od dnia zawarcia kontraktu, przysługiwać będzie Skarbowi Państwa prawo przejęcia każdej chwili na swą własność gruntów jeszcze niezabudowanych za zwrotem na rzecz wspomnianej spółdzielni odpowiedniej części zapłaconej ceny kupna bez odsetek. Ponadto zwróci tej spółdzielni poniesione przez nią koszty urządzenia ulic przed objętemi gruntami we wysokości, ustalonej przez biegłych sądowych, wyznaczonych przez sąd,

c) wspomniana spółdzielnia będzie mogła odstępować działki jeszcze niezabudowane, tudzież działki, na których budowa domów nie zostanie całkowicie wykończona, tylko za każdorazową zgodą Ministerstwa Skarbu,

d) wspomniana spółdzielnia:

aa) zastosuje się ściśle do powołanego planu zabudowania i programu rozbudowy oraz do planu parcelacji, który będzie zatwierdzony dla rzeczonych parcel,

bb) urządzi i utrzymywać będzie własnym kosztem ulice wzdłuż nabytego gruntu w myśl art. 64 i 65 prawa budowlanego,

cc) ustanowi dla Gminy na parcelach pod b) prawo zastawu kaucji w kwocie 120.000 (sto dwadzieścia tysięcy) złotych w złocie według rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października 1927 r. Nr. 88 poz. 790 Dz. U. R. P., która będzie służyć na zabezpieczenie pokrycia kosztów urządzenia powyższych ulic z tem:

aaa) Gmina będzie obowiązana to prawo zastawu dla 120.000 złotych w złocie rozdzielić na poszczególne działki w przypadkach ich pozbycia (przewłaszczenia) stosownie do ich powierzchni tak, aby każda działka była obciążona tylko częścią owej kaucji,

bbb) że Gmina udzieli ustępstwa pierwszeństwa hipotecznego, jakie przysługiwać będzie temuż prawu zastawu dla 120.000 złotych w złocie na rzecz pożyczki, którą wspomniana spółdzielnia zaciągnie na całość parcel pod b) lub też na poszczególne działki w krajowej instytucji finansowej, obowiązanej do publicznego składania rachunków.

dd) odda Gminie w utrzymanie wymienione ulice po ich urządzeniu dopiero wtedy, skoro jedna trzecia część długości frontów będzie zabudowana,

ee) zrzeknie się żądania od Gminy zwrotu kosztów urządzenia wymienionych ulic po przejęciu ich przez Gminę w utrzymanie,

ff) poniesie wszelkie koszty i zapłaci ewentualnie stemple oraz należytości przenośne, związane z niniejszą transakcją.

II. Upoważnia się Pana Prezydenta miasta do:

1) ustalenia ceny kupna za grunty pod B),

2) załatwienia sprawy powyższego prawa (praw) zastawu w odrębnym dokumencie,

3) do zeznania imieniem Gminy m. Krakowa deklaracji hipotecznych celem rozdzielenia prawa zastawu dla kaucji 120.000 złotych w złocie na poszczególne, przeznaczone do sprzedaży działki w myśl punktu a) oraz do zeznawania imieniem Gminy m. Krakowa deklaracyj ustępstwa pierwszeństwa hipotecznego po myśli punktu b).

III. Do podpisowania kontraktu i innych dokumentów upoważnia się obok P. Prezydenta miasta względnie jego zastępcy PP. Radców miejskich Dra K. Jelonka i Dra Kühna, a w razie przeszkody Dra R. Radzyńskiego i L. Skarżeńskiego względnie innych upoważnionych wogóle do podpisywania umów.

IV. Gmina m. Krakowa nabywa i sprzedaje powyższe grunty na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzpltej z dnia 22 kwietnia 1927 r. Nr. 42 poz. 372 Dz. U. R. P. na cele rozbudowy miasta w szczególności pod ulice, zieleńce i budynki mieszkalne.

V. Niniejszą uchwałę przedłożyć Panu Wojewodzie z prośbą o zatwierdzenie.

Wniosek powyższy uchwalono.

I. Rozb. 218/33. B,

IX. Stowarzyszenie „Przystań Społeczna" — kupno gruntu w Dz. XII.

Imieniem Sekcji I. R. m. Rm. prof. Krause wnosi:

Rada miasta uchwali:

Sprzedać Stowarzyszeniu „Przystań Społeczna" św. Franciszka Serafickiego w Krakowie parcelę gminną lkat. 1725/10 objętą lwh. 20 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XII. Półwsie przy ul. Senatorskiej do linji regulacyjnej tej ulicy o pow. około 124 m. kwadr. za zniżoną cenę po 20 (dwadzieścia) złotych za jeden metr kwadratowy pod następującemi warunkami:

1) Cena kupna zapłacona będzie do 60 dni po zawiadomieniu o niniejszej uchwale.

2) Stowarzyszenie poniesie koszty urządzenia ulic przed powyższym gruntem i opłatę kanałową w myśl art. 174 prawa budowlanego i ustawy kanałowej z dnia 11 lipca 1914 r. Nr. 2 z 1915 r. dz. u. kr. gal. w brzmieniu ustawy z dnia 26 października 1920 r. Nr. 103 poz. 683 Dz. U. R. P. względnie późniejszych w tej sprawie przepisów.

3) Powyższy grunt ma być użyty na cele stowarzyszenia.

4) W razie, gdyby stowarzyszenie zamierzało pozbyć powyższy grunt pod tytułem darmym lub odpłatnym przed jego zabudowaniem tj. wystawieniem tam przynajmniej budynku parterowego, Gmina miasta Krakowa będzie miała prawo odkupu tego gruntu za zwrotem ceny kupna bez procentów oraz za zwrotem ewentualnie pobranych kosztów i opłaty wymienionej w punkcie drugim. Prawo to ma być hipotecznie zabezpieczone.

5) Gmina sprzedaje powyższy grunt w stanie wolnym od długów i ciężarów z wyjątkiem mymienionych zastrzeżeń.

6) Wszelkie koszty, opłaty i należytości połączone z niniejszą transakcją, poniesie stowarzyszenie względnie jego prawni następcy.

II. Do podpisania kontraktu upoważnia się obok Pana Prezydenta miasta względnie jego zastępcy PP. Radców miejskich Inż. Franciszka Drobniaka i Dra J. Kuhna, a w razie przeszkody Dra K. Jelonka i Dra R. Radzyńskiego, względnie innych upoważnionych wogóle do podpisywania umów.

Wniosek powyższy uchwalono.

I. Nab. 79/33/B.

X. Sprawa zaciągnięcia pożyczki oraz nabycia udziałów Spółki „Caro" w związku z Krakowską Kasą Targową.

Referent Rm. Dr. Gertler wygłasza obszerny referat poczem stawia następujący wniosek imieniem Sekcji II., III. i VIII:

Rada miasta uchwali:

I. W związku z toczącą się akcją przeistoczenia Spółki „Caro" na Krakowską Kasę Targową, upoważnia się Pana Prezydenta miasta do zaciągnięcia, względnie przyjęcia przez Gminę m. Krakowa pożyczki w wysokości Zł. 1,300.000·— w złocie, udzielonej dotąd Spółce „Caro" przez Bank Dyskontowy Warszawski S. A. Oddział w Krakowie, a gwarantowanej przez Gminę m. Krakowa do wysokości Zł. 1,000.000·— w złocie na następujących warunkach:

a) pożyczka udzielona zostaje na weksle podpisane przez Gminę m. Krakowa i przez dwa Zakłady miejskie. Odnośne weksle odnawiane będą co trzy miesiące,

b) procent opłacany będzie kwartalnie z góry, według każdorazowo dozwolonej stopy bankowej t. j. obecnie 9 i $^1/_2$% w stosunku rocznym,

c) spłata pożyczki nastąpi w ten sposób, że począwszy od dnia 31 grudnia 1933 r. upłacać będzie Gmina na kapitał po 50.000 złotych kwartalnie oprócz procentów, zaś dnia 31 grudnia 1935 r. ma być spłacona pozostała reszta kapitału,

d) wobec powyższego przyjęcia przez Gminę długu do wysokości zł. w złocie 1,300.000·— wszelkie gwarancje Gminy za Spółkę „Caro" w całości gasną,

e) na pokrycie przypadających do zapłaty rat i procentów, wstawia się do każdorazowego budżetu odnośne kwoty (do budżetu na rok 1933/34 w wydatkach nadzwyczajnych kwotę Zł. 180.000·—).

Pokrycie powyższych wydatków nastąpić ma przez wpłaty, które uskuteczni Spółka „Caro", względnie Krakowska Kasa Targowa na rzecz Gminy.

II. Upoważnia się Pana Prezydenta m. do nabycia bez osobnej dopłaty na rzecz Gminy m. Krakowa od Banku Dyskontowego Warszawskiego S. A. Spółki „Caro" o nominalnej wartości 200.000 Zł. oraz od Cechów Rzeźników i Masarzy udziału Spółki „Caro" o nominalnej wartości Zł. 50.000·— na warunkach przez Pana Prezydenta ustalić się mających.

III. Upoważnia się Pana Prezydenta miasta do złożenia oświadczenia, że Gmina m. Krakowa wstępuje we wszelkie zobowiązania Spółki „Caro", zrzekając się przeprowadzenia likwidacji tejże Spółki.

IV. Upoważnia się Pana Prezydenta miasta do poczynienia kroków celem zorganizowania w miejscu rozwiązać się mającej Spółki „Caro" Krakowskiej Kasy Targowej, jako instytucji miejskiej.

V. Upoważnia się Pana Prezydenta miasta do poczynienia wszelkich kroków celem zrealizowania powyższych transakcji, a w szczególności do ułożenia i sporządzenia wszelkich umów, aktów prawnych i pism oraz ustalenia wszelkich warunków i kautel, jakie Pan Prezydent miasta uzna za potrzebne.

VI. Do podpisania odnośnych dokumentów upoważnia się prócz Pana Prezydenta miasta względnie jego zastępców, PP. Radców miejskich Dra Rudolfa Radzyńskiego i Dra Bolesława Czuchajowskiego, względnie

w razie przeszkody u któregokolwiek z nich PP. Radców miejskich Dra Kazimierza Jelonka i Dra Jana Kuhna.

VII. Sprawę przedłożyć Urzędowi Wojewódzkiemu do zatwierdzenia po myśli art. 33 i 36 Rozp. Prez. R. P. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. 106, poz. 884 ex 1952 r.

Wniosek powyższy uchwalono.

Punkt XI. porządku obrad przesunięto.

XII. Dostawa furmanek do robót drogowych i kanałowych Bud. B. na rok 1933/34.

Imieniem Komisji drogowo-kanałowej Rm. Prof. Gałązowski Józef wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Z ofert jakie wpłynęły na dostawę furmanek konnych do robót drogowych i kanałowych Budownictwa m. B. na rok budżetowy 1933/34, na skutek ogłoszonego przez Magistrat przetargu publicznego, uznaje się za zgodne z warunkami przetargu, a więc za ważne oferty:

a) do robót drogowych złożone przez: Iwaniaka Stanisława, Scheinowitza Chananje, Kopty Jana, Inż. Treutlera Juljana i Maśnickiego Romana,

b) do robót kanałowych oferty złożone przez: Scheinowitza Chananje i Maśnickiego Romana, zaś za niezgodne z warunkami przetargu, z powodu niezłożenia przepisanego wadjum, oferty:

a) do robót drogowych złożoną przez Chwastka Jana,

b) do robót kanałowych złożoną przez: inż. Treutlera Juljana.

2) Oddaje się dostawę na rok budżetowy 1933/34,

a) w biurze drogowem w okręgu I, III i IV, Kopcie Janowi, w okręgu II, Scheinowitzowi Chananje według cen jednostkowych, identycznych przez nich oferowanych.

b) w biurze kanałowym Scheinowitzowi Chananje według cen jednostkowych, przez niego oferowanych.

3) Z dostawcami zawrzeć pisemne umowy.

4) Jako kaucje zatrzymać od Kopty Jana jako dostawcy w biurze drogowym 4.000 Zł., zaś od Scheinowitza Chananje, z tytułu dostawy w biurze drogowem 2.000 Zł., a w biurze kanałowem również 2.000 Zł.

Wniosek powyższy uchwalono.

L. 11/33 Bb. drog.

XI. Budżet Gminy m. Krakowa na rok 1933/34.

W dyskusji ogólnej nad budżetem Gminy miasta Krakowa zabiera głos generalny referent Rm. Dr. Kannenberg, który wygłasza następujący referat:

Imieniem Komisji Budżetowej mam zaszczyt przedstawić budżet Gminy miasta Krakowa na rok 1933/34. Ogólne zestawienie preliminowanych dochodów i wydatków znajduje się na stronie 132 i 133 budżetu. Z cyfr tam przytoczonych widoczne jest, że wydatki zwyczajne preliminowane są na sumę zł. 18.505.405.— i znaleść mają pokrycie w dochodach zwyczajnych preliminowanych na zł. 18.506.852.—.

Dla uniknięcia zdarzających się nieporozumień podkreślam zgóry, iż w myśl zasad budżetowania komunalnego Dział: „Majątek Komunalny“ obejmuje wyłącznie tylko wydatki względnie dochody związane z administrowaniem majątkiem gminnym, nie zawiera zaś wartości tegoż majątku, podobnie jak dział IV obejmuje wyłącznie obsługę długów, to jest spłaty na kapitał i procenta, które winny być uskutecznione w roku 1933/34, nie uwidacznia zaś aktualnego stanu zadłużenia Gminy.

Jeżeli ogólną sumę wydatków i dochodów zwyczajnych porównamy ze sumami za lata poprzednie od chwili wprowadzenia waluty złotowej, t. j. od roku 1925 zobaczymy, iż suma budżetów zwyczajnych wynosiła:

1925:	12.892.000.—	1930/31:	24.780.000.—
1926:	15.627.000.—	1931/32:	23.798.000.—
1927/28:	16.620.000.—	1932/33:	21.327.000.—
1928/29:	19.824.000.—	1933/34:	18.505.000.—
1929/30:	22.936.000.—		

Budżet zatem obecny nietylko na dalszej przestrzeni ale nawet w porównaniu z budżetem 1932/33 wykazuje znaczny spadek, który przypisać musimy nietylko zarządzeniom oszczędnościowym Rządu, ale także rozumnej polityce oszczędnościowej, którą Zarząd miasta od dwóch lat stara się prowadzić, co łącznie jest wyrazem dążenia do dostosowania budżetu do zmniejszonego dochodu społecznego.

Spadek sumy wydatków jest równocześnie spadkiem zdolności Gminy do zaspakajania potrzeb jej mieszkańców. Stwierdzić jednak należy, że wysiłki Gminy w kierunku powstrzymania tego spadku są bardzo wielkie. Pamiętać musimy, że rok 1928 był w wielu kierunkach rokiem najwyższej konjunktury. Jeżeli zatem obecny nasz budżet tylko nieznacznie w tym roku spadł poniżej sumy z roku 1928/29, to widać w tem poważny wysiłek utrzymania go na poziomie umożliwiającym spełnienie szeregu pilnych zadań Gminy.

Odpowiedź na pytanie w jaki sposób te dążności oszczędnościowe wpływają na poszczególne działy budżetu, a więc na poszczególne działy gospodarki miejskiej i — co zatem idzie, w jakiej mierze dotykają interesów mieszkańców, względnie, czy o ile hamują rozwój, czyto gospodarczy, czy kulturalny miasta, a w jakim stopniu pozwalają jeszcze na zaspokojenie uzasadnionych potrzeb obywateli — pozostawiam szczegółowym referatom, które wygłoszone będą przy poszczególnych działach budżetu. Tutaj ograniczę się tylko do naszkicowania w sposób najogólniejszy charakterystyki obecnego budżetu jako całości.

Gdyby chodziło o odpowiedź na pytanie, czy budżet ten odpowiada zasadom, na jakich powinien być zbudowany, to stwierdzić należy, że budowa jego zgodna jest zasadniczo z wymaganiami nauki skarbowości, jak i przepisami rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewn. z 6/XII 1932.

W szczególności umożliwia on dostatecznie jasny wgląd w szczegóły wszystkich działów gospodarki Gminy, a także przedsiębiorstw gminnych.

Budżet ten jest również zrównoważony, czyli wykazuje sumę dochodów zwyczajnych wystarczającą na pokrycie wydatków zwyczajnych. W rzeczywistości rzecz ma się w ten sposób, że wobec kategorycznego postulatu rozporządzenia ministerjalnego ograniczono wydatki do takiej sumy, w jakiej można się spodziewać dochodów. Kwestja równowagi budżetowej jest w ostatnich

czasach niesłychanie skomplikowana przez stosunek Rządu do samorządów w sprawach finansowych. Nie wdając się w bezpłodną krytykę stwierdzić należy ogólnie, że Rząd odebrał z biegiem lat Gminom dochody idące w miljony złotych, wzamian za co nie dał im żadnych nowych źródeł, natomiast jeszcze dodatkowo przerzucił na Gminy znaczne ciężary, jakich dawniej nie ponosiły.

Najkapitalniejsze pytanie, jakie się jednak stawia każdemu budżetowi jest, czy jest on realny, a więc, czy można liczyć na dochody w przewidzianej wysokości, i czy rzeczywistość nie okaże, że wydatki preliminowano za nisko.

Odpowiedź na to pytanie — zwłaszcza co do pierwszej jego części — jest szczerze mówiąc niemożliwa. Ten, ktoby dziś mógł powiedzieć, czy w ciągu najbliższych 12 miesięcy wpływy z podatków i innych źródeł dochodowych Gminy będą wynosiły taką a nie inną kwotę umiały przewidzieć całą resztującą przyszłość gospodarczą, nietylko krakowską i nie tylko polską, a takiego proroka między nami niestety niema. Dlatego realność budżetu dziś może być tylko względna, przez które to określenie rozumiem, iż cyfry przewidywanych dochodów oparte są na ścisłej analizie realnych wpływów z lat ubiegłych ze zastosowaniem dalszych obniżek tam, gdzie według znajomości stosunków zniżki wpływów należy się obawiać, a przy równoczesnem zupełnem wykluczenia świadomych optymizmów lub lekkomyślnego „jakoś to będzie". Nie można zatem powiedzieć, że w realność tego budżetu bezwzględnie wierzyć musimy, ale stanowczo stwierdzić należy, że istnieją dane pozwalające nam na poważne jego traktowanie.

Podstawę do tego znajdujemy w ogólnem obniżeniu cyfry spodziewanych dochodów z 21.300.000.— na 18.500.000.—, a w szczególności w obniżeniu procentowego udziału w dochodach tych poszczególnych elementów, które najprędzej zawodzą. I tak, gdy w budżecie 1932/33 preliminowano dochody z majątku na 10.45% ogółu dochodu, w tym budżecie preliminuje się tylko na 8,73%. Gdy podatki samoistne preliminowano na rok 1932/3 na 12.26% w tym roku tylko na 8.93. Ocena zatem źródeł dochodu jest ostrożna. Wyższy procent udziału w ogólnej sumie dochodu wykazują przedsiębiorstwa miejskie, gdyż z 19.64% na 21.11% mimo obniżenia preliminowanej sumy dochodu z 419.000.— na 390.000.— złotych co jest możliwem dzięki postępującemu stale procesowi usprawnienia tych przedsiębiorstw, w których na polu oszczędności i zwiększenia dochodowości zrobiono już bardzo wiele — a jeszcze nadal niejedno do zrobienia pozostaje.

Charakterystycznym dla całej gospodarki gminnej jest stosunek dochodów z majątku i przedsiębiorstw do dochodu z dodatków do podatków państwowych i podatków samoistnych — w pierwszych bowiem możemy się dopatrywać zdolności gminy do gospodarowania kapitalistycznego w drugich objawia się nacisk podatkowy.

I tak budżet obecny preliminuje dochody z majątku i przedsiębiorstw w wysokości 30% ogólnej sumy dochodów, za dochód z dodatków do podatków i podatków samoistnych na 34% ogólnej sumy dochodów. Analogiczne cyfry procentowe zawierał także budżet krakowski na rok poprzedni. Natomiast stwierdzić możemy iż w innych miastach stosunek ten jest o wiele odmienny. W Łodzi wynosi pierwsza cyfra tylko 13% druga 65%. We Lwowie pierwsza 25%, druga 45%. W Warszawie pierwsza 31% druga 36%. Widzimy więc, że nacisk podatkowy w Krakowie jest najmniejszy, a administracja majątkiem, łącznie z przedsiębiorstwami daje stosunkowo korzystne rezultaty — co z punktu widzenia pytania o realność budżetu jest czynnikiem dodatnim.

Ściśle w granicach dochodów zwyczajnych ustalone są wydatki zwyczajne, ograniczone w sposób bardzo stanowczy. Jeżeli poza wydatkami opancerzonymi jak administracja obsługa długów i utrzymanie niezbędnych zakładów i urządzeń publicznych napotykamy w poszczególnych działach jeszcze na wydatki, które chociaż w niewielkim stopniu ale jednak są wyrazem pozytywnych dążeń Gminy do wypełnienia jej zadań gospodarczych, kulturalnych czy społecznych to uważam, że zawdzięczać to należy wytężonej pracy organizacyjnej prezydjum miasta w ciągu ubiegłego roku, która dała jako rezultat duże oszczędności na najtrudniejszym odcinku bo odcinku administracji ogólnej.

Kto z pośród Świetnej Rady miał czas na poświęcenie się lekturze Dziennika rozporządzeń stoł. król. m. Krakowa ten przeglądając zeszyty za rok 1932 znalazł w nich, oprócz zasadniczych norm organizujących na nowo wiele działów administracji miejskiej — także ponad 20 instrukcyj i okólników Prezydenta miasta dotyczących wewnętrznej organizacji administracji miejskiej — instrukcyj, któremi uregulowano sprawy poważne jak sprawy godzin nadliczbowych, mieszkań służbowych, umundurowania, kontroli rachunków w Zakładach miejskich, zajęć ubocznych, zakupów, inspekcji administracji miejskiej itd. itd. aż do okólnika o konserwowaniu maszyn do pisania włącznie. Aż dziw zbiera czytelnika, że taka stara i wielka organizacja jak administracja gminna mogła się do roku 1932 obejść bez takich podstawowych nieraz norm organizacyjnych — a wiedzą wszak wszyscy, którzy z jakąkolwiek administracją gospodarczą mają do czynienia, że to jest pole do ogromnej rozrzutności i że nawet nienależyte konserwowanie maszyn do pisania może być przyczyną niedoboru budżetowego. Dlatego widzimy, że wydatki na administrację ogólną można było ograniczyć z zeszłorocznej sumy 5.559.000.— na tegoroczną 4.417.000.—. Jest to pierwsze poważne obniżenie tego działu w ostatnich latach.

Dodam jeszcze w tem miejscu, iż procentowy udział wydatków na administrację ogólną w ogólnej sumie wydatków jest w Krakowie względnie korzystny gdyż wynosił w r. 32/33 26.06%, w r. 33/34 23.88% podczas gdy we Lwowie w r. 32/33 wynosił 28.83%.

Podnieść wreszcie należy wysiłek jaki Gmina robi w dziale Opieki społecznej. Jest to jedyny dział wydatków zwyczajnych podniesiony w stosunku do roku ubiegłego o poważną sumę 110.000 złotych — co się wyraża udziałem procentowym w ogólnej sumie wydatków 10.92% wobec 8.96% w roku ubiegłym. Sądzę, że uzasadnienie tej podwyżki nie potrzeba szczegółowo rozwijać.

Jeżeli mowa o wydatkach wypada jeszcze jedno podnieść. Jeżeliby wbrew temu co wyżej powiedziano miało się jednak okazać, że dochody w takim lub innym

stopniu zawiodą wówczas nie będzie można oczywiście i tych ograniczonych wydatków w całości uskutecznić. W tym kierunku obrona interesów Gminy przez zbyt pohopnem uskutecznianiem wydatków mimo spadku wpływów i przed powiększaniem w ten sposób deficytu budżetowego lat poprzednich zdaje się być obecnie zapewniona w znacznie wyższym stopniu niż poprzednio.

Z pewnego rodzaju osobistą dumą przychodzi mi tutaj wymienić specjalnie okólnik Prezydenta miasta nr. 41 z 31/VIII 1932 zarządzający sporządzanie kwartalnych preliminarzy budżetowych i zamknięć rachunkowych i nakładający w tym kierunku na kierowników wydziałów i zakładów miejskich poważne rygory. Sporządzanie bowiem miesięcznych lub przynajmniej kwartalnych preliminarzy i zamknięć uważać musimy za podstawowy wymóg racjonalnej gospodarki samorządowej — a w ciągu zasiadania w tej sali dwa razy poprzednio miałem sposobność domagać się spełnienia tego postulatu.

To co powiedziano dotychczas dotyczy w całości budżetu zwyczajnego.

W temsamem zestawieniu na stronie 132 i 133 znajdują się również pozycje wydatków i dochodów nadzwyczajnych. Dochody składają się z 3 poważnych pozycyj, t. j. dochodu spodziewanego ze sprzedaży i likwidacji majątku, z pożyczek, i dochodów różnych. Ponieważ nie wiadomo czy wogóle i za jaką kwotę zdoła Gmina w roku budżetowym sprzedać grunta miejskie, jak również czy będzie w możności zaciągnąć pożyczki w kwocie zł. 5.809.000·—. Dlatego też pod znakiem zapytanie stoi cały budżet wydatków nadzwyczajnych na kwotę zł. 6.331.936.—. Realną w tem pozycją jest tylko w dziale VII. „Kultura i Sztuka" w § 160. kwota preliminowana na nagrody konkursowe i wstępne roboty budowlane około budowy Muzeum Narodowego, jako znajdująca pokrycie w dziale VII. dochodów nadzwyczajnych, którym objęto dotychczasowe fundacje na rzecz Muzeum Narodowego. Niemniej jednak przypuszczać należy, że część budżetu nadzwyczajnego będzie mogła być wykonana, a to taksamo z tego powodu, że niewątpliwie pewne sprzedaże gruntów dojdą do skutku i pewne kredyty będą mogły być zaciągnięte — jak też i z tego powodu, że znaczną część wydatków nadzwyczajnych albowiem kwotę zł. 4191.000·— w Dziale XIII-ym wydatków „Różne" stanowi niedobór budżetowy za lata ubiegłe, którego wstawienie do budżetu jest obowiązkiem wypływającym z obowiązujących przepisów.

Z tego też powodu faktyczny budżet nadzwyczajny wynosi łącznie zł. 2,124.000·—, a więc sumę, której poważną część zpewnością uda się Gminie uzyskać, zapewniając sobie przez tosamo możność wykonania odpowiedniej części budżetu nadzwyczajnego.

Obraz jaki tutaj dotychczas naszkicowałem nie byłby jednak sądzę kompletny gdybym go pozostawił w zupełnem oderwaniu od tła, jakiem jest ogólne położenie gospodarcze, w którem żyjemy i w którem będzie musiał być wykonywany budżet, nad którym obecnie radzimy.

Mówi się ciągle i odmienia na wszystkie sposoby słowo Kryzys — jako charakteryzujące obecne położenie — usprawiedliwiające takie czy inne posunięcia oszczędnościowe — a uniemożliwiające rozwiązanie wielu najkonieczniejszych nieraz zagadnień i spełnienie najsłuszniejszych postulatów społecznych, kulturalnych i innych. Nie trzeba na to być ekonomistą aby sobie zdawać sprawę z tego, że określenie to przestało być wyrazem nadanym przez naukę ekonomji dla stanu gospodarczego, w którym następuje gwałtowne zachwianie równowagi gospodarczej — a stało się popularnym synonimem naszej współczesności. Powiedział ktoś żartobliwie, że kryzys już się skończył, a tylko ludzie jeszcze nie pogodzili się z nowymi warunkami bytowania. Jakkolwiek na tę kwestję należałoby się zapatrywać — jedno wydaje się być pewnem, że procesy wyrównawcze w poszczególnych dziedzinach życia gospodarczego postąpiły bardzo znacznie naprzód — i że większość warunków, składających się na obecny stan gospodarstwa społecznego trwać będzie jeszcze długi zapewne czas. Jeżeli zaś tak jest to winniśmy przestawić nasze sposoby myślenia — i w granicach nowej rzeczywistości na platformie nowo stabilizujących się poziomów życia poszczególnych dziedzin gospodarczych — zacząć dążyć na nowo do tworzenia lepszej przyszłości gospodarczej. Przykładem winna nam być wewnętrzna kapitalizacja, która w czasach, w których zdawałoby się jedni nie mają za co żyć — a inni zjadają swe kapitały — daje jednak tak imponujące rezultaty, że wkłady oszczędnościowe w kasach, bankach i współdzielniach w ostatnich trzech latach bez mała się podwoiły i wykazują stały dalszy wzrost. Innymi słowy czas zerwać z psychozą kryzysową, tamującą wszystkie plany i myśli — i czas pomyśleć o planach na przyszłość starając się ucieleśnić słowa poety „mierz siły na zamiary".

Z takiego procesu myślowego wywodzą się kroki czynników rządowych, dążące do realizacji zamierzeń inwestycyjnych w dziedzinie budowy dróg i kolei — takie zamierzenia winny stawiać sobie jako zadanie także samorządy a to tem więcej, że działanie tego rodzaju akcyj przyczyni się w walnym stopniu do ożywienia całego życia gospodarczego.

Naturalnie, że poważnie pomyślana akcja inwestycyjna musi mieć zapewnione odpowiednie źródła pokrycia. Jestem jednak przekonany, że traktując ją realnie można również czy to przez odpowiednią reorganizację poszczególnych działów budżetowych, czy to pewne operacje kredytowe otrzymać potrzebne środki.

Stwierdzić należy, iż obecny budżet w dwóch kierunkach daje nam pewne zapowiedzi odpowiadające przytoczonym wyżej wywodom.

Jedną z nich jest pierwszy realny krok na drodze do budowy Muzeum Narodowego. Uchwalając ten budżet — uchwali S. Rada pierwsze kredyty na prace związane z przygotowaniem planów i przedwstępnemi robotami budowlanemi — zawarte w § 160 na str. 100 budżetu w kwocie zł. 215.184. Suma ta jakkolwiek wstawiona do budżetu nadzwyczajnego jest w zupełności realna. Znajduje ona bowiem pokrycie w gotówkowych funduszach posiadanych przez Gminę a pochodzących ze zapisów ofiarodawców. Ponadto znajdą Państwo na stronie 102 budżetu w § 171 pierwszą dotację Gminy na Fundusz budowy Muzeum w kwocie zł. 100.000·—. Jakkolwiek obie te sumy są niewielkie w porównaniu do naszych chęci, to jednak wierzę niezłomnie, staną się one zaczątkiem, około którego skupią się wysiłki nietylko Pana Prezydenta miasta, który niedawno składał nam w tym kierunku piękną deklarację, ale także całego społeczeństwa a przedewszystkiem całej Rady.

Drugą zapowiedź poważniejszej akcji inwestycyjnej widzimy w § 152 b. przewidującym sumę 300.000 — zł. na budowę ulic. Podkreślanie wagi tej kwestji uważam w tem gronie za zupełnie zbyteczne a chciałbym tylko wypowiedzieć życzenie by gminie udało się te zamierzenia zrealizować.

Przemawiając w zeszłym roku w dyskusji budżetowej pozwoliłem sobie wskazać na dwa szczęśliwe momenty w historji administracji finansowej miasta Krakowa — na fakt że gmina umiała przez najgorsze nawet okresy porozumieć się zawsze ze wszystkimi swoimi wierzycielami tak, iż nie było mowy o jakichkolwiek protestach, a tem mniej skargach czy procesach — oraz fakt regularnej wypłaty poborów urzędniczych. Przez obie te kwestje potrafiła Gmina szczęśliwie przepłynąć również w roku ubiegłym. Napawa Nas to uzasadnioną dumą ale zarazem stwarza i dla gminy niełatwy obowiązek bronienia tej swojej pozycji na przyszłość. Wierzę, iż ten obowiązek znajdzie pełne zrozumienie u wszystkich organów Gminy.

Jest w modzie od pewnego czasu opatrywać każdy budżet przymiotnikiem mającym go krótko charakteryzować. Nasz zeszłoroczny budżet nazwaliśmy budżetem przetrwania — budżet tegoroczny warszawski nazwano kryzysowym — budżet Bydgoszczy nazwał własny prezydent budżetem wegetacji! Jak ja mam Państwu scharakteryzować krótko nasz budżet? Jest on wszak niewątpliwie bardzo oszczędny ale chcemy w nim widzieć także zadatki lepszej przyszłości — sądzę, że mogę go zatem śmiało określić jako budżet walki o lepsze jutro.

W tej myśli mam zaszczyt imieniem Komisji budżetowej przedłożyć Świetnej Radzie wnioski o przyjęcie budżetu m. Krakowa na rok 1933/34.

Następnie Pan Prezydent zawiadamia, że do dyskusji ogólnej zgłosił się Rm. Prof. Kumaniecki, który jednak z powodu choroby nie może osobiście wygłosić swojego referatu, nadesłał go więc na piśmie, wobec czego Pan Prezydent poleca Sekretarzowi Prezydjalnemu P. Drowi Piotrowskiemu odczytanie tegoż.

W referacie tym referent oświadcza, że tegoroczne obrady nad budżetem Gminy miasta Krakowa należy zacząć rozpatrzeniem stosunku skarbowości komunalnej do gospodarki, opartej na budżecie państwowym. Zachodzi bowiem między niemi ścisły wewnętrzny związek, jakkolwiek często niedostatecznie przestrzegany.

Istota tego związku polega przedewszystkiem na fakcie, że tak gospodarka, sprawowana przez rząd, jak i gospodarka związków komunalnych składają się razem na gospodarstwo publiczne, wyposażone w daleko posunięte imperium w stosunku do gospodarstw prywatnych. Z tego zaś prawno-publicznego władztwa, opartego na przymusie, wypływają właściwie już logicznie, niejako same z siebie, wszystkie inne charakterystyczne cechy gospodarstwa publicznego. A jeżeli tak jest, to w konsekwencji dochodzi się do drugiego węzła, łączącego z sobą niejako u dołu te dwie gospodarki, a to mianowicie do jednej i tej samej kieszeni podatnika. Obie one składają się na całość związaną z administracją publiczną, sprawowaną co prawda na dwu, kompetencyjnie odgraniczonych, odcinkach, ale przecież tak rząd, jak i samorząd są oba organami Państwa. Nie można przeto skarbowości tych dwu organów traktować bez związku z sobą, każdą z osobna, jako coś zupełnie odrębnego, bo jedna jest od drugie zależna.

Każde zatem przerzucenie ze względów budżetowych czy to pewnych funkcyj administracyjnych, czy też choćby tylko pewnych wydatków z jednego odcinka na drugi pozostaje zawsze w ramach tej całości, którą te odcinki, razem wzięte, przecież tworzą. Podobne odciążenie budżetu państwowego kosztem budżetów komunalnych lub odwrotnie mogłoby być dopuszczalne tylko wówczas, gdyby przerzucone obciążenie mieściło się w granicach istniejących możliwości budżetowych lub gdyby były do rozporządzenia nowe źródła dochodów zgodnie z zasadami racjonalnej gospodarki skarbowej.

Finanse komunalne w swoich dochodach są silnie związane z dochodami skarbu państwowego z tytułu podatków, bo mamy system udziału względnie dodatków w stosunku do państwowego podatku gruntowego, od nieruchomości, od lokali, od świadectw przemysłowych, od obrotu, od podatku dochodowego, od patentów akcyzowych, od spożycia.

Udział gminy m. Krakowa w państwowym podatku dochodowym i od lokali stanowił według zamknięć rachunkowych w 1930/31 r. 12.54% globalnej kwoty dochodów zwyczajnych, w 1931/32 r. 13.19%, według zaś preliminarza 1932/33 r. 12.57%. Dodatki zaś do innych podatków państwowych wynosiły w tych latach w tym samym stosunku 22.47%, 23.01% i 22.15%. Znaczy to, że nasze dochody zwyczajne, związane z podatkami państwowemi, biorąc przecięcie ostatniego trzechlecia, obracają się w granicach przeszło 35%! Do tego zaś dochodzą dopiero samoistne podatki w wysokości mniej więcej 12.5%.

O ile wpływy z podatków państwowych się zmniejszają, o tyle też z jednej strony ściskają się dochody komunalne i o tyle napewne spadają także dochody z samoistnych danin, no, a w podobnych warunkach chyba na serjo nie można myśleć o tem, by jakieś nowe źródła w tej dziedzinie mogły dać dodatnie wyniki.

Odnośnie gminy m. Krakowa rzecz ta przedstawia się następująco:

1) Ustawa z dnia 11 sierpnia 1923 o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 747), działająca od dnia 1 lipca 1924 r., odebrała Gminie m. Krakowa możność pobierania samoistnej opłaty od trunków. przez co straciła Gmina rocznie około 600.000 zł., biorąc za podstawę wynik za I. półrocze 1924.

2) Ustawa z dnia 31 lipca 1924 (Dz. U. R. P. Nr. 73 poz. 719) w związku z ustawą z dnia 5 lutego 1926 (Dz. U. R. P. Nr. 20 poz. 123) zniosła od 1 lipca 1926 r. pobór linjowego podatku spożywczego w Krakowie, narażając Gminę na stratę około zł. 1,400.000.

3) Ustawą z dnia 31 VII. 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 720 obniżono opłatę od przeniesienia prawa własności nieruchomości z 4% na 2%; ubytek w dochodach Gminy w roku budżetowym wynosi przeciętnie 350.000 zł.

4) Ustawa z dnia 15 lipca 1925 o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681) nakłada na Gminę obowiązek dostarczania kwater stałych dla wojska w czasie pokoju. W budżecie na rok 1932/33 wstawiono w wydatkach zwyczajnych na powyższy cel kwotę zł. 140.000, w dochodach zaś (zwrot

części czynszów za dostarczone kwatery) tylko kwotę zł. 80.000.

5) Ustawą z dnia 22 XII. 1925 r. Dz. U. R. P. Nr. 129, poz. 918 zredukowano udział Gminy w państwowym podatku dochodowym z 30% na 15%; ubytek roczny Gminy po wejściu w życie tej ustawy wyniósł rocznie około 1,750.000 zł.

6) Ustawą z dnia 2 VIII. 1926 r. Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 550 wprowadzono 8%-owy podatek od lokali, z którego Gmina ma połowę t. j. 4% w miejsce dawnego samoistnego gminnego podatku od lokali, wynoszącego 5%; ubytek roczny Gminy z tego tytułu wynosi 300.000 zł.

7) Rozporządzenie Tymczasowego Wydziału Samorządowego z dnia 21 grudnia 1926 o poborze specjalnych dopłat na utrzymanie szpitali krajowych w czterech województwach małopolskich na podstawie art. 32 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747); Udział Gminy miasta Krakowa w kosztach utrzymania szpitali krajowych wynosił w roku budżetowym 1931/32 zł. 92.599.

8) Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1927 r. w sprawie utworzenia Państw. Urzędu W. F. i P. W. oraz Wojewódzkich, Powiatowych względnie Miejskich Komitetów W. F. i P. W. (Monitor Polski z dnia 3 lutego 1927 Nr. 26, poz. 59): Miejski Komitet W. F. i P. W. czerpie dochody między innemi także z subwencji Gminy m. Krakowa, którą do budżetu na rok 1932/33 wstawiono w kwocie 20.000 zł.

9) Na podstawie ustawy z dnia 22 III. 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 386) oraz rozporządzenia wykonawczego z dnia 22 VII. 1929 utworzono Wojewódzki Międzykomunalny Związek Opieki Społecznej, którego statut zatwierdzony został uchwałą Województwa z dn. 14 XI. 1929; Gmina miasta Krakowa stawia z tego tytułu do Dz. IX. wydatków zwyczajnych kwotę, stanowiącą 1% wszystkich wydatków zwyczajnych. W budżecie na rok 1932/33 wynosi ta kwota zł. 211.200.

10) Rozporządzeniem Prezydenta Rzpltej Polskiej z 16/III. 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 309 i Rozp. wykon. z 16/X. 1930 Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 853) o ewidencji i kontroli ruchu ludności, nałożono na Gminę obowiązek prowadzenia ewidencji i kontroli ruchu ludności, oraz prowadzenie biura meldunkowego. Rozporządzenie to weszło w życie z dniem 1/I. 1931 r. Na tej podstawie w Dziale XIII. § 148 budżetu 1932/33 wstawiono osobny kredyt na utrzymanie Miejskiego Urzędu Ewidencji ludności w kwocie 89.920 zł., w Dziale zaś V. dochody preliminowano, jako dochód z opłat w tymże Urzędzie, tylko na 45.000 zł. (Dział V. dochody § 32).

11) Rozporządzeniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 25 VI. 1929 r. Nr. S. F. 4944/3 ustalono niższe stawki procentowe gminnego podatku widowiskowego (według wartości artystycznej i naukowej wyświetlanych filmów); zmniejszenie dochodów gminnych z tego tytułu wynosi rocznie 560.000 zł., tj. więcej niż o połowę dawniejszych dochodów, gdyż obecnie kinematografy wyświetlają filmy, podlegające mniejszej stawce podatkowej.

12) Rozporządzeniem Prezydenta Rzpltej Polskiej z 3 XII. 1930 (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 662) nałożono na Gminę obowiązek wypłacania kierownikom i nauczycielom szkół powszechnych dodatku mieszkaniowego (rozporządzenie wykonawcze z 11/III. 1931 Dz. U. R. P. Nr. 29). Weszło ono w życie z dniem 1/IV. 1931 r. Wydatek z tego tytułu w roku budżetowym 1931/32 wyniósł zł. 228.887.69.

13) Ustawą z dnia 3 II. 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81) odebrano Gminie, począwszy od dnia 1 IV. 1931, następujące dochody:

a) Opłaty mytnicze od pojazdów mechanicznych; ubytek roczny Gminy z tego tytułu wynosi około 300.000 zł.

b) Opłaty od środków przewozowych mechanicznych; ubytek roczny blisko 40.000 zł.

c) Samoistny podatek gminny od luksusowych środków przewozowych; ubytek roczny również około 40.000 zł.

14) Ustawa o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby z dnia 19 maja 1920 r. art. 43 (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272). Przez przyjmowanie chorych członków Kasy Chorych do Miejskiego Szpitala epidemicznego po cenach, odpowiadających połowie własnego przeciętnego kosztu utrzymania i leczenia chorego, zwiększyły się wydatki Gminy w roku budżetowym 1931/32 o kwotę 27.731 zł. na utrzymanie szpitala przy Miejskich Zakładach sanitarnych.

15) Ustawą z dnia 10 III. 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328 przekazano egzekucję administracyjną Urzędom skarbowym, które ją wykonują od 1 września 1932 r.; opłaty z tytułu prowadzenia egzekucji wynosiły około 150.000 zł.

16) Cała obrona bierna ludności miasta spoczywa obok Ligi Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej i Polskiego Czerwonego Krzyża na Gminie na podstawie instrukcyj Ministerstwa Spraw Wojskowych. W budżecie na rok 1932/33 wstawiono w wydatkach na powyższy cel łącznie z wydatkiem na szkołę przeciwgazową łącznie kwotę zł. 7.000.

17) Rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 listopada 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 937 ustalono nowe normy podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznemi, co spowoduje zmniejszenie roczne dochodu o zł. 239.000.

18) Tem samem rozporządzeniem ustalono normy podatku od przedstawień kinowych przy zmniejszeniu rocznego dochodu o zł. 160.000.

19) Gdyby zamierzone przez Rząd przejęcie wymiaru i poboru podatków od lokali i od nieruchomości doszło do skutku, ubytek dochodu Gminy z powodu straty odszkodowania wyniósłby co do podatku od lokali zł. 36.000, co do podatku od nieruchomości zł. 239.000.

20) Wreszcie dla pewnej całości należy jeszcze wspomnieć, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w okólniku z dnia 19/XI. 1932 Nr. S. F. 11/4/1 zaleciło gminom miejskim, aby za przykładem m. Warszawy obniżyły obecne stawki podatku hotelowego.

Zrozumiałem jest, że Gmina musi w pewnym stopniu współdziałać finansowo w sprawach opieki społecznej, kwaterunku, wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego, czy w dziedzinie obrony powietrznej i przeciwgazowej. Ale chyba jasną jest rzeczą, że n. p. zniesienie akcyzy bez równoczesnego zatkania

zrobionej tem bardzo znacznej wyrwy w dochodach gminy nie da się zmieścić w ramach zasad racjonalnej gospodarki. Budzić musi wątpliwości przerzucenie z jednej strony z państwa na gminę nauczycielskiego dodatku gminnego lub włożenie na nią bardzo skomplikowanej i dlatego też bardzo kosztownej ewidencji i kontroli ruchu ludności i to w obu wypadkach bez pytania, skąd na to wziąć pieniądze, a z drugiej strony odebranie jej egzekucji administracyjnej i pozbawienie gminy temsamem dochodu z tytułu opłat egzekucyjnych.

W świetle cyfr zamknięć rachunkowych i budżetów Gminy, widać, jak bardzo trudną jest rzeczą włodarzyć dzisiaj takiemu miastu, jak Kraków. Temsamem płynie stąd nakaz i obowiązek dla Rady Miejskiej, by stanąć u boku Prezydjum Miasta, zespolić wszystkie swe siły z jego wysiłkami i pomagać mu w spełnieniu ważnych a trudnych zadań dla dobra Gminy. W tem zapewnieniu zechce Prezydjum Miasta widzieć najlepsze uznanie dla swej dotychczasowej owocnej pracy.

W toku dalszej dyskusji zabiera głos Rm. T. Epstein, który nawiązuje do słów zawartych w odczytanym referacie, że nietylko w przeszłość, ale i w przyszłość patrzeć nam należy i apeluje do Prezydjum, aby dążyło do popierania przemysłu i handlu i nie odstraszało go drobiazgowymi przepisami i ograniczeniami, aby wpoiło tę zasadę swoim podległym zakładom komunalnym, które w pierwszej linji powinny dążyć do przyciągania przemysłu do Krakowa, dając mu tanią energję elektryczną, gaz i t. p.

Rm. Dr. Kessler oświadcza imieniem swojem, jak i Grupy Pracy Gospod., że uznaje za realny i trafnie ujęty przedłożony preliminarz budżetowy, który posiada dosyć znaczną część pozycyj opancerzonych i pod tym względem przedstawia się korzystniej od budżetów innych wielkich miast w Polsce.

W końcu zabiera głos Rm. Kostrzewska, która porusza sprawę opieki społecznej, w szczególności opieki nad dzieckiem, gdzie jest bardzo wiele do zrobienia, gdyż według obliczeń jest w Krakowie dziesięć tysięcy dzieci, które wymagają opieki ze strony odnośnych zakładów opiekuńczych. Zauważa również, że powinna nastąpić przebudowa zakładów opieki zamkniętej na korzyść zakładów opieki otwartej.

Na tem posiedzenie przerwano i odroczono obrady do dnia następnego.

Dnia 28 marca 1933 r.

DYSKUSJA SZCZEGÓŁOWA.

Wydatki zwyczajne.

Dział I. Administracja ogólna.

W zastępstwie chorego Rm. Prof. Kumanieckiego Rm. Dr. Langrod referuje Dział I. i wnosi o przyjęcie.

W dyskusji zabiera głos Rm. Dr. Gertler, który z uznaniem podnosi wprowadzone przez Zarząd miasta reformy zmierzające do usprawnienia gospodarki miejskiej i niesienia ulgi obywatelowi przez umniejszanie podatków. Podkreśla dalej dobrą wolę obydwu nowych prezydentów miasta, którzy w pracę swą wielką tknęli nowego ducha, zaprowadzając w całej administracji ład i przyczyniając się do potanienia całej administracji miejskiej.

Wkońcu zwraca się do Prezydjum z apelem, aby z uwagi na mającą wejść w życie nową ustawę samorządową, spowodowało utworzenie się odpowiedniej komisji, któraby się zajęła sprawą nowej ordynacji wyborczej i przypomina, aby w razie zamachu na umniejszenie obszaru województwa krakowskiego, a co zatem idzie, unieruchomienia Zagłębia węglowego i podcięcia przemysłu i handlu w Krakowie, Prezydjum energicznie się temu przeciwstawiało.

Rm. Inż. Rolle wyjaśnia Rm. Dr. Gertlerowi, że sprawa wyboru komisji dla opracowania ordynacji wyborczej jest o tyle nieaktualna, że według ustawy nie dzisiejszej Rady m. będzie słuchana opinja, lecz tej, która zostanie wybrana na podstawie wyborów.

Dział I. uchwalono.

Dział II. Majątek Komunalny.

Rm. Inż. Drobniak referuje Dział II. i wnosi o przyjęcie tego działu bez zmian.

Dział II. uchwalono.

Dział III. Przedsiębiorstwa komunalne.

Rm. Inż. K. Cybulski wnosi o przyjęcie tego działu.

Dział III. uchwalono.

Dział IV. Spłata długów.

Rm. Dr. Kannenberg referuje Dział IV i wnosi o przyjęcie.

W dyskusji zabiera głos Rm. Dr. Gwiazdomorski, który zgłasza następującą rezolucję: „Rada miasta wzywa Prezydjum miasta do zbadania, czy sprawa przerachowania i spłaty pożyczek, zaciągniętych w Powsz. Austrjackim Zakładzie Kredyt. Ziemskim we Wiedniu, a wymienionych w budżecie miejskim Dział IV. § 15, poz. a, nie mogłaby obecnie być ostatecznie załatwiona".

Referent udziela wyjaśnień Rm. Dr. Gwiazdomorskiemu, poczem następuje głosowanie.

Dział IV. uchwalono.

Odnośnie do rezolucji Rm. Dr. Gwiazdomorskiego Pan Prezydent oświadcza, że zostanie ona w swoim czasie wzięta pod rozwagę.

Dział V. Drogi i place publiczne.

Rm. Inż. Skarżeński referuje Dział V i wnosi o przyjęcie tego działu bez zmian.

W dyskusji zabiera głos Rm. Dr. Krause, który kładzie nacisk na poprawienie komunikacji w mieście przez usprawnienie komunikacji tramwajowej i autobusowej, potanienie biletów oraz wykombinowanie takich biletów, które możnaby używać do jazdy tramwajem i autobusem równocześnie. Wkońcu proponuje uruchomienie prowizorycznego toru tramwajowego między ul. Karmelicką a Wolską, gdzie mieści się szereg zakładów naukowych, który ułatwiłby uczącej się w tych Zakładach młodzieży tak przykre dotychczas warunki komunikacji.

Rm. Ruppert podnosi lojalność Budownictwa m., które urządza coraz większą ilość zieleńców, dba o skrapianie ulic i nie używa już wapienia do nawierzchni ulic, przez co podnosi się stan zdrowotny ulic i dróg, a wkońcu wnosi o zburzenie Wikarówki, która stanowi

bardzo niebezpieczny punkt przy żywym ruchu komunikacyjnym, a przytem zasłania piękny gotyk kościoła N. Marji Panny.

Rm. Dr. Beaupré wnosi o poprawienie nawierzchni ul. św. Tomasza i św. Jana.

Pan Wiceprezydent Ostrowski wyjaśnia w sprawie Wikarówki, że obecnie wpłynęły do Magistratu nowe plany dotyczące przebudowy Wikarówki, z których wynika, że Zarząd kościoła N. M. P. godzi się na obcięcie Wikarówki o jeden metr oraz na zburzenie dobudówki zasłaniającej żebra gotyckie na kościele. Plany te uzyskały poparcie Ministerstwa Oświaty oraz konserwatora zabytków Krakowa.

Dział V. uchwalono.

Dział V a. Pomiary i plany rozbudowy miasta.

Referent Rm. Skarżeński wnosi o uchwalenie działu V a.

Dział V a uchwalono.

Dział VI. Oświata.

Rm. Dr. Gwiazdomorski referuje Dział VI. i wnosi o uchwalenie bez zmian.

W dyskusji zabiera głos Rm. Stempel, który przedkłada następującą rezolucję: „Uprasza się Prezydjum miasta, aby przyszło z pomocą materjalną następującym zakładom szkolnym, a to:

„Talmud Tora“ przy ulicy Estery 6,

„Bes Safer Iwri“ przy ul. Podbrzezie,

„Jesoda Hotora“ przy ul. Dietlowskiej (Pawilon Astorji),

„Bes Jakow“ przy ul. św. Stanisława i Augustjańskiej 30,

„Cheder Iwri“ przy ul. Miodowej 10.

przez dostarczenie bezpłatnego, względnie taniego opału, przyznanie zniżek cen prądu, bezpłatnego dostarczania wody z wodociągu miejskiego oraz przez umorzenie tym zakładom zaległych należytości za wodę już pobraną“.

Rm. Dr. Langrod stawia odnośnie do W. S. H. następujący wniosek: „Wyższe Studjum Handlowe w Krakowie, mające w myśl art. 1 swego statutu, zatwierdzonego przez P. Ministra W. R. i O. P. reskryptem z 10 III. 1927 N. IV. S. W. 2359/27 charakter szkoły akademickiej, udziela swym absolwentom dyplomów, które w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z 8 XI. 1929 Dz. U. R. P. Nr. 78 z 23 XII. 1929 uprawniają do osiągnięcia stanowiska urzędniczego I-szej kategorji w państwowej służbie cywilnej.

Egzamin dyplomowy odbywający się na podstawie regulaminu zatwierdzonego przez P. Ministra W. R. i O. P. z 1 VII. 1927 Nr. IV. SW. 6490/27 po uzyskaniu świadectwa dojrzałości i ukończenia 3-letniego studjum w W. S. H. i uzyskaniu tamże absolutorjum z przepisanemi egzaminami, obejmuje egzamin i pracę dyplomową z jednego z następujących kierunków: gospodarki samorządowej, pedagogiczno-dydaktycznego, handlu towarowego, organizacji handlu, księgowości i arytmetyki handlowej, geografji gospodarczej, towaroznawstwa, ekonomji społecznej etc.

Począwszy od roku naukowego 1928/1929 na W. S. H. wprowadzono osobną specjalizację w postaci studjów samorządowych według wskazań Dep. Samorządowego M. S. Wewn. Na studjum samorządowem, prócz ogólnego wykształcenia handlowego, prawniczego i technicznego absolwenci nabywają wiadomości specjalne z zakresu gospodarki samorządowej, jak kierunki administracji samorządowej, prawo gospodarcze, kredyt komunalny, higjenę społeczną, problemy rolnicze, weterynaryjne, spółdzielcze w zakresie samorządu etc., uzupełniając je w proseminarjum i seminarjum, ze szczególnem uwzględnieniem robót publicznych w samorządach (sprawy komun.-budowlane, rozbudowy miast, wodne i elektryfikacyjne).

Tak wszechstronny program studjum samorządowych uzasadnia nabycie wykształcenia na W. S. H. w zakresie przewidzianym programem studjów, za wystarczające do nadania w służbie gminnej dyplomowanym absolwentom tej uczelni charakteru służbowego urzędników I-szej kategorji. Skoro zaś wszystkie urzędy i przedsiębiorstwa państwowe oraz samorządy powiatowe i wojewódzkie takie prawa absolwentom tym nadają, to niema powodu, by identyczny stan rzeczy nie miał miejsca w Magistracie m. Krakowa, zwłaszcza, iż naturalną powinnością Gminy jest popieranie uczelni na jej obszarze istniejących, zgodnie z kierunkiem wytkniętym w programowem przemówieniu Pana Prezydenta miasta: popierania szkolnictwa miejscowego na wszystkich jego stopniach.

Ponieważ Magistrat m. Krakowa dla braku odpowiedniej uchwały Rady miejskiej absolwentom W. S. H. nie nadaje dotąd praw urzędników I-szej kategorji, a wedle art. 5 przepisów służbowych pracowników Gminy st. kr. m. Krakowa zaliczanie zakładów naukowych do wyższych w rozumieniu tych przepisów jest rzeczą Rady miejskiej, której uchwała ma być powzięta na wniosek Prezydenta, wnioskodawcy wnoszą:

Rada miejska uchwali:

„Uprasza się Pana Prezydenta miasta, by w uwzględnieniu powyższych motywów przedstawił Radzie miejskiej wniosek o uznanie Wyższego Studjum Handlowego w Krakowie, ze szczególnem uwzględnieniem jej kierunku samorządowego, za wyższy zakład naukowy, w rozumieniu art. 5 przepisów służbowych pracowników Gminy st. kr. miasta Krakowa“.

Po skończonej dyskusji Pan Prezydent miasta poddaje pod głosowanie dział VI.

Dział VI. uchwalono.

Co do rezolucji PP. Rm. Stempla i Dra Langroda, Pan Prezydent wnosi, aby obie rezolucje przedłożyć Sekcji IV. do rozważenia.

Rada m. wniosek ten uchwaliła.

Dział VII. Kultura i sztuka.

Rm. Dr. Gwiazdomorski referuje dział VII. i wnosi o uchwalenie następującej rezolucji odnośnie do Muzeum Przemysłowego Miejskiego:

„Rada miasta wzywa Prezydjum miasta, aby przedłożyło szczegółowe wnioski w sprawie unormowania rozdziału dotychczasowej działalności M. Muzeum Przemysłowego na „Kino-Muzeum“ i „Muzeum Przemysłu artystycznego“. Co do wojewódzkiego Instytutu rzemieślniczo-przemysłowego Rada miasta uzależnia na przyszłość wysokość subwencji oraz świadczeń rzeczowych od wysokości corocznych subwencji rządowych, zastrze-

gając sobie wobec znacznych świadczeń, dotychczasowy wpływ w zarządzie Instytutu".

Następnie Referent stawia wniosek, aby Towarzystwu miłośników historji i zabytków Krakowa (§ 44, poz. g) podnieść preliminowaną kwotę Zł. 3.000.— o Zł. 1.000.—, natomiast obciąć pozycję „c" i „j" po Zł. 500.—.

Wreszcie Referent apeluje do Zarządu miasta, aby z jednej strony pielęgnowało dorobek kulturalny Krakowa, a z drugiej przyczyniało się do gospodarczego rozwoju miasta przez popieranie ruchu budowlanego oraz przemysłu i handlu.

W toku dyskusji zabiera głos Rm. Prof. Jarocki, przypominając sprawę uporządkowania Gł. Rynku i Placu Szczepańskiego. Następnie uprasza Prezydjum miasta o poczynienie kroków celem uświetnienia obchodu Wita Stwosza i wydanie w porozumieniu z Komitetem obchodowym publikacji poświęconej pracom Wita Stwosza. Wkońcu zwraca się z prośbą, aby przy zakupach dzieł sztuki do Muzeum Zarząd miasta uwzględniał w większej mierze niż dotychczas, sztukę współczesną.

Rm. Inż. Rolle proponuje, aby na konserwację Kopca Kościuszki przyznać kwotę Zł. 500.— z poz. 42 „Zabytki i pomniki" i popiera wniosek Rm. Dra Gwiazdomorskiego o powiększenie subwencji dla Tow. miłośników historji i zabytków m. Krakowa.

Wiceprezydent Ostrowski oświadcza w imieniu Pana Prezydenta m. Dra Kaplickiego, że tenże zgadza się na wniosek Rm. Dra Gwiazdomorskiego, aby podwyższyć subwencję w § 44 „g" ze Zł. 3.000.— na Zł. 4.000.—, ale sprzeciwia się równocześnie wnioskowi o obniżenie subwencji Tow. popierania muzyki i śpiewu o Zł. 500.— oraz Tow. „Krakowski Teatr Żydowski" o Zł. 500.—, następnie zgadza się na propozycję Rm. Inż. Rollego, aby do kwoty Zł. 2.250.— § 42 „Zabytki i pomniki" dopisać kwotę Zł. 500.— na konserwację Kopca Kościuszki, zaś brakującą łączną kwotę Zł. 1.500.— dopisuje w dziale „Dochody zwyczajne" Dział XI. § 61 „Grzywny".

Referent Rm. Dr. Gwiazdomorski odczytuje dodatkowo następującą rozolucję komisji budżetowej z prośbą o uchwalenie:

„Rada miasta wzywa Prezydjum miasta do przedłożenia regulaminu Funduszu Budowy Muzeum Narodowego w Krakowie w zakresie opartym na postanowieniach rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z 6 grudnia 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 11 poz. 71 i 72 z tem, że źródłem zasilania tego funduszu mają być:

a) wpływy Towarzystwa popierania Budowy Muzeum Narodowego,

b) coroczne dotacje Kumun. Kasy Oszczędności m. Krakowa,

c) dotacje Gminy m. Krakowa ze sprzedaży gminnych parcel budowlanych, gotowych pod zabudowę w granicach corocznie przez Radę miejską ustalić się mających".

Pan Prezydent podaje pod głosowanie obydwie rezolucje Referenta Dra Gwiazdomorskiego.

Rada miasta rezolucje te uchwaliła.

Następnie Pan Prezydent przystępuje do głosowania nad działem VII.

Dział VII. uchwalono.

Dział VIII. Zdrowie publiczne.

Referent Rm. Dr. Korolewicz referuje dział VIII. i stawia wniosek o przyjęcie działu VIII. bez zmian.

W dyskusji zabiera głos Rm. Dr. Topolnicki, który na wstępie podkreśla sprawność sanitarjatu miejskiego, który za swoją wydatną i pożyteczną pracę w ciągu całego roku zasłużył sobie na pochwałę. Następnie porusza sprawę wybudowania dodatkowych pawilonów dla gruźliczo chorych, oraz niedostatecznej ilości Łaźni miejskich i braku zieleńców przeznaczonych na zabawy dla dzieci w parkach krakowskich.

Dział VIII. uchwalono.

Dział IX. Opieka społeczna.

Referent Rm. Kostrzewska referuje dział IX. i wnosi o przyjęcie tego działu.

W dyskusji zabiera głos Rm. Bobrowska, która przedkłada następującą rezolucję: „Wyodrębnia się pod względem osobowym i rzeczowym w łonie Wydz. VI. Magtu. „Referat Opieki nad dzieckiem i młodzieżą" w ten sposób, iż winien on być poruczony specjalnemu referentowi wyznaczonemu przez Pana Prezydenta miasta na wniosek sekcyj IV. i VI. R. m.

Tworzy się w łonie Sekcji VI. stałą komisję radziecką dla spraw opieki nad dzieckiem i młodzieżą, jako stale obradujący organ w zakresie spraw poruczonych powyższemu referentowi przy współdziałaniu z sądami dla nieletnich, wedle rozdz. 2 ks. IX. K. p. K. Szczegóły organizacyjne przekazuje się dla opracowania sekcjom IV. i VI.".

Rm. Dr. Steinberg przedkłada następującą rezolucję:

1) „Rada miasta zwraca się do Prezydjum miasta z apelem o roztoczenie szczególnej opieki nad rozpowszechnieniem we wszystkich dzielnicach miasta ogródków Jordanowskich, przez udzielenie Wojewódzkiemu Komitetowi przy Urzędzie Zdrowia Publicznego stosownych miejsc na te ogródki z altanami lub cienistemi drzewami i zaopatrzonych w wodę oraz przeznaczenie siły fachowej.

2) Rada miasta zwraca się do Prezydjum miasta o wpłynięcie na członków reprezentujących Gminę Krakowską w Wojewódzkim Międzykomunalnym Związku Opieki Społecznej, aby wpłaty roczne m. Krakowa w kwocie Zł. 183.222, użyte zostały przez ten Związek przedewszystkiem na wybudowanie i utrzymywanie Domu Pracy przymusowej w Krakowie dla Krakowa i Województwa Krakowskiego.

3) Rada m. Krakowa zwraca się do Prezydjum m. aby w uznaniu odrębnego Żłóbka dla dzieci żydowskich i osobnej Bursy Centralnej dla kształcących się w zawodach dziewcząt żydowskich, na te cele wstawiło w budżecie przyszłorocznym stosowne kwoty".

Po dyskusji Pan Prezydent proponuje odesłać wniosek Rm. Bobrowskiej i Rm. Dra Steinberga do Sekcji IV. i VI.

Rada miasta propozycję tą uchwala.

Następnie Pan Prezydent przystępuje do głosowania nad działem IX.

Dział IX. uchwalono.

Dział X. Popieranie rolnictwa.

Referent Dyr. Krzyżanowski przedkłada dział X. do uchwały R. m.

Dział X. uchwalono.

Na tem posiedzenie przerwano i odroczono obrady do dnia następnego.

Dnia 29 marca 1933 r.

Dział XI. Popieranie przemysłu i handlu.

Referent Rm. Dr. Radzyński po wygłoszeniu szczegółowego referatu wnosi o przyjęcie działu XI.

W dyskusji zabiera głos Rm. Dr. Kuhn, który przedkłada następującą rezolucję: „Łącznie z dyskusją budżetową Rady miasta Krakowa, reprezentanci Kupiectwa krakowskiego godzą się na zmniejszenie budżetu w dziale popierania przemysłu i handlu, uznając je lojalnie jedynie jako konieczność obecnej ciężkiej sytuacji miasta.

Równocześnie atoli upraszają Świetne Prezydjum o poparcie ich słusznych żądań w kierunku zrównania krzywdzącej, niesprawiedliwej, a gospodarczo nieuzasadnionej wyższej taryfy opłat za prąd elektryczny od lokali handlowych z taryfą ogólnie obowiązującą i nie wątpią, że problem ten przy przychylnem stanowisku jakie zajął Pan Prezydent wobec Delegacji Krak. Kupiectwa przyjętej w tej sprawie — w tym roku będzie wreszcie załatwiony pomyślnie".

W odpowiedzi na powyższą rezolucję, Pan Prezydent Kaplicki nadmienia, że uznaje słuszność wysuniętego żądania, ze względu jednak na to, że naraz tego zmienić się nie da, postara się z czasem — w zgodzie z interesami Gminy krzywdę tę wyrównać.

Dział XI. uchwalono.

Dział XII. Bezpieczeństwo publiczne.

Referent Rm. Dr. Krzetuski wygłasza szczegółowy referat i wnosi o przyjęcie działu XI. bez zmian.

Dział XII. uchwalono.

Dział XIII. Różne.

W zastępstwie Rm. Dr. Tillesa, wygłasza Dyr. Krzyżanowski referuje dział XIII. i wnosi o przyjęcie działu XIII.

W dyskusji zabiera głos Rm. Dr. Goetel, który podnosi z uznaniem kilka pozytywnych kroków naprzód, jakie zrobiono dla poparcia turystyki w Krakowie, a to wybudowanie Domu Wycieczkowego, utworzenie Biura Propagandy m. Krakowa, otwarcie lokalu wystawowego przy ul. Rajskiej. Jest to jednak słaby początek w stosunku do niezmiernego znaczenia, jakie ma Kraków w Polsce i do tego, jakie dochody może dać turystyka dla Krakowa. Dla podniesienia turystyki m. Krakowa należałoby: doprowadzić do stanu idealnego ulice śródmieścia, gościńce dla samochodów, uregulować komunikację autobusową i tramwajową, oraz kwestję taryfy tych jednostek lokomocji łącznie z dorożkarską, uregulować kwestję cen w restauracjach przez stworzenie tanich barów, popierać sport, udzielać subwencji na zjazdy i obchody, ściągać do Krakowa imprezy międzynarodowe itp.

W końcu Rm. Dr. Goetel stawia następujący wniosek: „Uważając popieranie turystyki za nader ważne dla rozwoju Krakowa, Rada miejska zwraca się do Prezydjum miasta z prośbą o:

1) stałą pieczę nad rozwojem i rozbudową biura propagandy Krakowa,

2) poczynienie kroków w kierunku jak najszybszej realizacji corocznego wyścigu samochodowego dookoła Błoń".

Rm. Epstein popiera wywody Dra Goetla i proponuje, aby stworzyć Polski Związek Turystyczny, któryby zajął się szczerze propagandą turystyki w Krakowie, oraz aby zorganizować pociągi turystyczne np. ze Lwowa do Krakowa, z Poznania, bo to przyniesie miastu pewien dochód, wkońcu proponuje wystarać się o to, aby na legitymacjach turystycznych miasto Kraków figurowało jako punkt turystyczny.

W odpowiedzi na powyższą rezolucję Dra Goetla i propozycję Rm. Epsteina Pan Prezydent przyrzeka dokładne rozpatrzenie tychże, zwłaszcza budowy toru wyścigowego.

Dział XIII. uchwalono.

Wydatki Nadzwyczajne.

Referent Dyr. Krzyżanowski podaje do wiadomości iż w dziale XIII. Wydatków nadzwyczajnych wstawia się nową pozycję, a to Zł. 180.000·— na oprocentowanie i spłatę pożyczki zaciągnąć się mającej z powodu przemianowania Spółki „Caro" na Miejską Kasę Targową. Na pokrycie tego wydatku nadzwyczajnego wstawia się do budżetu IV. „Dochody Nadzwyczajne" kwotę Zł. 180.000·— tj., pożyczkę zaciągnąć się mającą podwyższa się o tę kwotę. Inne działy „Wydatków nadzwyczajnych pozostają bez zmian".

Rada miasta wszystkie działy Wydatków Nadzwyczajnych uchwaliła.

Dochody Zwyczajne.

Rm. Dr. Radzyński stawia wniosek o przyjęcie wszystkich działów Dochodów zwyczajnych, z wyjątkiem Podatków i zakładów komunalnych, en bloc.

Rada miasta Dochody Zwyczajne uchwaliła.

Dział VIII. Udział w podatkach państwowych i Dział IX. Dodatki do podatków państwowych.

Referent Rm. Dr. Gross po wygłoszeniu referatu o podatkach zawartych w dziale VIII. i IX. porusza kwestję Banku akceptacyjnego i stawia następującą rezolucję:

1) „Uprasza się Pana Prezydenta, by poczynił starania, ażeby działalnością Banku akceptacyjnego objęte zostały także miasta i by przytem Gminie krakowskiej przyznano odpowiednie kredyty inwestycyjne.

2) Uprasza się Pana Prezydenta, by poczynił odpowiednie starania w celu zapewnienia Gminie krakowskiej z Funduszu Pracy odpowiednich kredytów dla zatrudnienia bezrobotnych".

W dyskusji zabiera głos Rm. Dr. Krzetuski, który twierdzi, że podatek obrotowy i przemysłowy ciąży bardzo na życiu gospodarczem miasta i należy dążyć do

stopniowego zniesienia go. W tym celu stawia następującą rezolucję:

„Rada miasta uchwali: „Uprosić Pana Prezydenta miasta, aby łącznie z parlamentarnem zastępstwem miasta Krakowa i innych miast Polski, przedstawił Rządowi konieczność reformy podatku przemysłowego w tym kierunku, aby inicjatywę prywatną zachęcić do żywej działalności".

Rm. Dr. Steinberg przedkłada następujący wniosek:

1) Rada miasta wita z uznaniem zniżenie podatku hotelowego z 20% na 15% w interesie rozwoju ruchu turystycznego i daje wyraz zapatrywaniu, że należy zaniechać odnośnie do nieruchomości miejskich dalszego obciążenia ich świadczeniami publicznemi w interesie utrzymania tego ważnego źródła dochodów gminnych i państwowych, w szczególności ściąganie podatku od nieruchomości w razie próżnostania i od czynszów nieściągalnych w obecnej krytycznej sytuacji finansowej nieruchomości miejskich zdolne podważyć ekonomiczną podstawę tychże i grozi im ruiną.

2) Rada miasta zwraca się z apelem do Prezydjum miasta w trosce o rozwój ruchu budowlanego i sytuacji nieruchomości miejskich w przyłączonych dzielnicach, aby w jaknajszybszem tempie wykonywano postanowienia i warunki objęto układami zawartemi z dzielnicami podmiejskiemi z okazji przyłączenia tychże do Wielkiego Krakowa, przez rozszerzenie sieci rurociągu wodociągu miejskiego i rozwój środków komunikacyjnych.

3) Rada miasta zwraca się do Prezydjum miasta z apelem wobec wykazania nadwyżki budżetowej Zakładów Wodociągów miejskich w kwocie Zł. 101·143·— o podwyższenie ryczałtu na głowę i dobę mieszkańca z 50 litrów na 75 litrów wody, jako postulatu przyrzeczonego, a ważnego ze względów kulturalnych i sanitarnych.

4) Rada miasta zwraca się do Prezydjum miasta z apelem o jaknajszybsze powołanie przewidzianej w myśl uchwały sekcji skarbowej i prawniczej, komisji dla skodyfikowania zasad prawnych, na których wedle obecnego stanu ustawodawstwa opiera się pobieranie podatku względnie opłaty wodociągowej.

5) Rada miasta uprasza Pana Prezydenta miasta o zarządzenie, aby wszystkie wnioski odesłane w toku posiedzeń budżetowych do odnośnych sekcji, zostały ogłoszone i umieszczone w sprawozdaniu Dziennika Rozporządzeń i uchwał Rady miasta z obrad nad budżetem miejskim, oraz aby do 3-ch miesięcy znalazły się na porządku obrad tych sekcji".

Odnośnie do podatku od lokali Rm. Stempel przedkłada następującą rezolucję: „Uprasza się Prezydjum m. o zarządzenie — w porozumieniu z władzami skarbowemi — ponownego przeprowadzenia oszacowania mieszkań i lokali dla wymiaru podatku od lokali i od nieruchomości, przy których wartość czynszowa w czasie od 1. stycznia 1931 została podwyższona, przy uwzględnieniu zmian cen in minus — zaszłych w międzyczasie na rynku mieszkaniowym".

Rm. Dr. Kannenberg kwestjonuje słuszność kompetowania o pomoc Banku akceptacyjnego, skoro jest wiadomem, że fundusze tego Banku przeznaczone są wyłącznie dla podniesienia rolnictwa, które nie będąc, w porównaniu do kupiectwa, czy przemysłu, nigdy zorganizowanem, upada coraz bardziej i dlatego Rząd pragnie mu przyjść z pomocą.

Rm. Inż. Freund twierdzi, że posiada informacje, że Gmina m. Krakowa mogłaby uzyskać większe fundusze od Funduszu Pracy i stawia z tego powodu następującą rezolucję: „Uprasza się Pana Prezydenta miasta o porozumienie się z Funduszem Pracy, celem uzyskania kredytu na budowę toru wyścigowego".

Rm. Inż. Rolle kwestjonuje wniosek Rm. Stempla, jako niedający się przeprowadzić w obecnym czasie, zaś co do wniosku Rm. Dra Grossa proponuje do jego wniosku dodać przyczepkę w formie następujących słów: „Uprasza się Pana Prezydenta miasta, aby poczynił starania u Rządu, by analogicznie do ustawy o Banku akceptacyjnym opracował ustawę o pomocy dla przemysłu, handlu i własności nieruchomej".

Rm. Dr. Gwiazdomorski popiera wniosek Rm. Stempla i proponuje odesłanie go do Sekcji skarbowej.

Po wyjaśnieniach udzielonych przez Rm. Dra Grossa, Rada miasta uchwala odesłać wszystkie złożone do tego działu rezolucje do odnośnych sekcyj do rozpatrzenia, natomiast wniosek Referenta z poprawką Rm. Inż. Rollego, Prezydjum do załatwienia.

Dział VIII. i IX. uchwalono.

Budżet przedsiębiorstw komunalnych. Wodociągu, Elektrowni i Gazowni.

Referent Inż. Cybulski zaznacza, że budżety wszystkich tych trzech zakładów są nieelastyczne i w zasadzie mało się różnią od budżetów zeszłorocznych i posiadają bardzo skromne fundusze odnowienia, co nie powinno mieć dalej miejsca ze względu na charakter tych zakładów. Uważa, że charakter użyteczności tych zakładów powinien stać na pierwszem miejscu, a dochodowość na drugiem, podczas, gdy jest odwrotnie. Odnośnie do polityki taryfowej tych zakładów zaznacza Referent, że np. elektrownia posiada najniższą taryfę prądową w Polsce, a pozatem ma narzucone przez Rząd opusty taryfowe, dlatego trzeba być ostrożnym przy ustalaniu zniżki tejże. Na korzyść tychże zakładów stwierdza również, że pracują onę pod założeniem dawania jak największych dochodów, że same za siebie płacą długi, a prócz tego dają jeszcze Gminie zyski. Zakłady te zanadto pozostawione są same sobie i dlatego należy zaprojektować sposób lepszego ich rozwoju. Gazownia, mająca groźnego konkurenta w Elektrowni, powinna wzmocnić propagandę gazu, pozatem obydwa te zakłady powinny trzymać się systemu jednania sobie konsumentów przez odpowiednie reklamowanie, pouczanie i ułatwianie konsumentowi korzystania z tak kulturalnych dóbr, jakiemi są elektryczność i gaz.

Wkońcu pan Referent prosi o uchwalenie wszystkich 3 budżetów bez zmian.

Rada miasta budżety te uchwaliła.

Budżety: Rzeźni m., M. Zakładów Ceramicznych, M. Zakładów Aprowizacyjnych i Zakładu czyszczenia miasta.

Na wniosek Rm. Merza Referent Rm. Dr. Radzyński zostaje zwolniony od wygłoszenia referatu.

W dyskusji zabiera głos Rm. Inż. Wierzchowski, który proponuje reorganizację M. Zakładów Ceramicz-

nych, które pochłaniają wielkie sumy na administrację i czynsz za lokale, a zysk minimalny.

W odpowiedzi na propozycję Inż. Wierzchowskiego Pan Prezydent nadmienia, że kwestja ta będzię wzięta pod rozwagę, a następnie poddaje pod głosowanie wszystkie cztery działy.

Rada miasta działy te uchwaliła.

Budżety: Miejskich Zakładów Sanitarnych, Miejskiego Żłóbka, M. Zakładu Wychowawczego dla chłopców, M. Zakładu Wychowawczego dla dziewcząt, M. Domu Starców pod wezw. św. Anny, M. Schroniska dla bezdomnych im. Br. Alberta, oraz M. Schroniska dla bezdomnych rodzin, na wniosek Rm. Dra Merca uchwalono en bloc.

Wobec wyczerpania całego materjału, Dyr. Krzyżanowski przedłożył Radzie miejskiej następujący wniosek do uchwały: Świetna Rado Budżet administracyjny na rok 1933/34 w formie ustalonej przez Komisję budżetową wynosi:

w wydatkach zwyczajnych	Zł.	18,505.405·—
w dochodach zwyczajnych	„	18,506.852·—
nadwyżka . .	Zł.	1.447·—
w wydatkach nadzwyczajnych . . .	Zł.	6,331.946·—
w dochodach nadzwyczajnych . . .	„	6,334.413·—
nadwyżka . . .	Zł.	2.467·—

Ogólny wynik budżetu administracyjnego:

nadwyżka budżetu zwyczajnego	Zł.	1.447·—
nadwyżka budżetu nadzwyczajnego . .	„	2.467·—
razem . .	Zł.	3.914·—

Zestawienie poszczególnych działów zarówno wydatków, jak i dochodów znajduje się na str. 132—133.

Zestawienie ogólnych kwot budżetów przedsiębiorstw komunalnych podano na str. 198—199.

Obecne położenie gospodarcze znalazło pełny wyraz w przedłożonym preliminarzu, wydatki bowiem zwyczajne budżetu administracyjnego zmniejszyły się o kwotę Zł. 2,822.100·— w porównaniu z budżetem na rok 1932/33.

Obciążenie podatkowe na głowę mieszkańca w bieżącym roku administracyjnym wynosi Zł. 40·—, w roku ubiegłym Zł. 45.16.

Wydatki zwyczajne budżetu administracyjnego rozkładają się na mieszkańców miasta w stosunku Zł. 81.69 na głowę; w roku ubiegłym stosunek ten wynosił Zł. 96.39.

Liczba mieszkańców w tym czasie wzrosła z 221.260 na 226.534.

Rada miasta raczy uchwalić:

1) zatwierdza się przedłożone budżety: administracyjny, przedsiębiorstw komunalnych oraz szpitali i zakładów opiekuńczych,

2) przyznaje się pracownikom miejskim 15% dodatek komunalny na rok budżetowy 1933/34,

3) opodatkowani w mieście Krakowie uiszczać będą podatki i opłaty wyszczególnione w odpowiednich działach dochodów zwyczajnych,

4) Gmina miasta Krakowa pobierać będzie w roku 1933/34 stałą opłatę wodociągową w wysokości 5% czynszu podstawowego, ustalonego dla wymiaru podatku od nieruchomości,

5) upoważnia się Prezydenta miasta do przenoszenia kredytów zamieszczonych w budżecie (virement), w granicach jednego i tego samego paragrafu (z pozycji na pozycję) w zakresie wydatków rzeczowych".

Rada miasta wniosek uchwaliła.

Wkońcu Pan Prezydent miasta wyraża podziękowanie Dyrektorowi Krzyżanowskiemu, wszystkim Naczelnikom Wydziałów Mgtu i personelowi urzędniczemu, jak również generalnemu Referentowi P. Dr. Kannenbergowi oraz tym PP. Radcom, którzy podjęli się opracowania poszczególnych referatów, za Ich gorliwą i pełną trudu pracę, około zestawienia projektu budżetowego.

Na tem obrady budżetowe zakończono i posiedzenie zamknięto.

Załącznik do sprawozdania
Tymczas. Rady m.

Gmina stoł. król. m. Krakowa ogłasza;

KONKURS

a) na architektoniczne rozwiązanie Muzeum Narodowego i w związku z tem

b) na urbanistyczne ukształtowanie najbliższego otoczenia gmachu.

I. Program

Sytuacja: Gmach Muzeum Narodowego ma stanąć na gruntach miejskich po prawej stronie wylotu ul. Wolskiej przy jej zbiegu z Aleją Mickiewicza, frontem do Aleji 3-go Maja.

1) Podstawą sytuacyjnego rozwiązania jest załączone otoczenie projektowanego gmachu z zaznaczeniem literami A-B-C-D terenu, będącego przedmiotem konkursu. Na zdjęciu wkreślone są linje regulacyjne uchwalone przez Radę miejską.

2) Natomiast dla ułatwienia orjentacji, niekrępując jednakowoż swobody projektującego, dołącza się szkic zamierzeń komitetu budowy Muzeum Narodowego.

3) Projektujący mają prawo wglądu w plany i w zamierzenia regulacyjne Budownictwa miejskiego.

Budynek: Szczegółowy program konkursu stanowią szkice rzutów i przekrojów w skali 1:200, opracowane przez Magistrat, przyczem wyjaśnia się:

1) Granica wschodnia budynku a-b, określona jest szerokością Aleji A. Mickiewicza (około 50 m) i istniejącym kanałem. Równoległy zaś bok zachodni c-d, jest odległy od poprzedniego o 65 m (szerokość budynku). Istniejący kanał, oznaczony na zdjęciu literami X-X zostanie odpowiednio przełożony. Granicę i kierunek boku południowego a-c ustala oś ul. Wolskiej i istniejący kolektor (przesklepiona Rudawa), północną zaś granicę b-d, określa projektowana ulica między gruntami Bibljoteki Jagiellońskiej a budynkiem Muzeum.

2) Budynek ma stanąć na terenie równym, nadsypanym do ustalonej wysokości 204 nad poziom morza t. j. średnio około 1 m ponad obecną wysokość terenu. Ubikacje pomocnicze, położone w przyziomie (pracownie, składy i t. p.) znajdować się mają na wysokości od 204 n. p. m., zaś sale wystawowe od 206 n. p. m.

3) Budynek pomyślany jest w konstrukcji szkieletowej żelaznej lub żelbetowej z odpowiedniem wypełnieniem ścian. Wygląd zewnętrzny projektowanego budynku winien się odznaczać harmonją i prostotą form o charakterze monumentalnym, odpowiadającym przeznaczeniu budynku i jego nowoczesnej konstrukcji. Szczególną uwagę zwrócić należy na właściwe i celowe oświetlenie wnętrz.

4) Dopuszczalne są zmiany załączonych szkiców opracowanych przez Magistrat, o ile wymagać tego będzie kompozycja fasad, względnie o ile to prowadzić będzie do wydatnego ulepszenia rzutów. Zmiany te nie mogą jednak w żadnym wypadku zaciemniać przejżystości układu rzutu ani też zmniejszać powierzchni użytkowej pomieszczeń.

I.. Warunki konkursu.

1) Konkurs ogłasza się dla wszystkich architektów, obywateli polskich.

2) Biorący udział w konkursie otrzymują:

a) rzuty poziome wszystkich kondygnacji projektowanego budynku w skali 1:200 tj. przyziom, niski i wysoki parter, I. i II. piętro, opracowane przez Magistrat, zastępujące program szczegółowy,

b) 2 przekroje poprzeczne i 1 podłużny w skali 1:200,

c) zdjęcie otoczenia projektowanego budynku z wykreślonemi linjami regulacyjnemi zatwierdzonemi przez Radę m., osią Aleji Ferdynanda Focha, siecią istniejących kanałów, granicami własności Gminy miasta Krakowa i t. p. w skali 1:1000,

d) szkicową sytuację zamierzeń komitetu budowy Muzeum Narodowego w skali 1:1000,

3) Projekt szkicowy winien być opracowany według podanego programu przy uwzględnieniu możliwości wykonania budowy w trzech częściach i ma zawierać:

a) plan sytuacyjny w skali 1:1000, uwzględniający projektowane ukształtowanie ulic, placów i zieleńców, stanowiących otoczenie budynku,

b) widoki fasad w skali 1:200,

c) wszystkie rzuty z ewent. proponowanemi zmianami, tudzież przekroje w skali 1:200,

d) widok aksonometryczny budynku, wraz z najbliższym otoczeniem,

e) widok perspektywiczny budynku od strony wylotu ul. Wolskiej,

f) opis projektu z wyjaśnieniem szczegółów technicznych.

4) Budownictwo miejskie względnie Dyrekcja Muzeum Narodowego udzielać będą wyjaśnień zainteresowanym stronom przez przeciąg 30-tu dni od daty ogłoszenia konkursu, codziennie od godziny 12-tej do 14-tej z wyjątkiem niedziel i świąt.

5) Termin nadsyłania prac konkursowych wyznacza się na dzień 30 czerwca b. r. do godziny 12-tej w południe. Zamiejscowych obowiązuje data stempla pocztowego.

6) Projekty należy nadsyłać pod adresem: Magistrat stoł, król. m. Krakowa, w zapieczętowanych tekach (nie w rulonach) z napisem „Projekt konkursowy Muzeum Narodowego w Krakowie". Prace winny być wykonane techniką dowolną nadającą się do reprodukcji. Wewnątrz teki znajdować się może tylko jeden projekt. Do projektu należy dołączyć zapieczętowaną kopertę z nazwiskiem i adresem autora. Każdy projekt (teka) otrzyma datę i godzinę zgłoszenia, oraz numer porządkowy, który stanowić będzie godło projektu i taki sam numer otrzyma pokwitowanie. Autorzy prac zamiejscowych winni na przesyłkach podać adres, pod którym zostanie wysłane pokwitowanie odbioru pracy konkursowej.

7) Za względnie najlepsze prace z pośród nadesłanych a odpowiadających warunkom konkursu, wyznacza się następujące nagrody:

pierwsza . . . . 5.000.— zł.
druga . . . . . 3.000.— zł.
trzecia . . . . . 2.000.— zł.

Sąd konkursowy może przeprowadzić odmienny rozdział nagród w granicy wymienionych kwot.

Gminie m. Krakowa służy nadto prawo zakupu 2-ch projektów na wniosek sądu konkursowego po zł. 750.—.

Sąd konkursowy może udzielić poza nagrodami wyróżnień, jednak bez prawa otwierania kopert i ujawniania nazwisk autorów bez ich zgody.

8) Prace nagrodzone i ewentualne zakupy stają się bezsporną własnością Gminy m. Krakowa, jednakże bez obowiązku wprowadzenia ich w życie.

9) Rozstrzygnięcie konkursu nastąpi najdalej do 3-ch tygodni po terminie złożenia prac konkursowych.

10) Wszystkie nadesłane prace konkursowe — będą po ogłoszeniu umotywowanego orzeczenia sądu konkursowego wystawione na widok publiczny, wraz z protokołem sądu a prace wyróżnione mogą być opublikowane w pismach fachowych.

11) Wyrok sądu konkursowego jest ostateczny i nieodwołalny.

12 Wyniki konkursu będą ogłoszone w miejscowej prasie i przynajmniej w jednym dzienniku warszawskim. Pozatem pisma fachowe na życzenie otrzymają szczegółowe wiadomości z przebiegu konkursu.

13) Autorzy prac nienagrodzonych i niezakupionych będą mogli odebrać je po zamknięciu wystawy, wraz z nierozpieczętowanemi kopertami, za okazaniem właściwych kwitów w terminie 3-ch miesięcznym.

Po tym terminie nieodebrane prace wraz z nieotwartemi kopertami będą zniszczone.

III. Skład sądu.

W skład sądu konkursowego wchodzą:

Prezydent miasta przewodniczący,
Prof. Dr. A. Szyszko-Bohusz zastępca przewodniczącego,
Delegat Min. Oświaty,
Dyrektor Państw. Zbiorów Sztuki,
Del. Wydz. Arch. Polit. Warszawskiej,
Del. Wydz. Arch. Polit. Lwowskiej,
Del. Związku Arch. Woj. Krak.,
Del. Wojew. Oddz. Sztuki,
2 Del. Komisji muzealnej,
Wiceprezydent miasta,
4-ch członków Komitetu budowy,
Dyr. Muzeum Narodowego,
Del. Rady Artystycznej,
Naczelnik Budownictwa miej. Oddz. A.,
„ „ „ „ B.

27.

Sprawozdania z posiedzenia Sekcyj i Komisyj Tymcz. Rady Miejskiej.

Komisja Opieki Społecznej Rady miasta.

Dnia 2 marca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta miasta Dr. Stanisława Klimeckiego posiedzenie Miejskiej Komisji Opieki Społecznej m. Krakowa, organu doradczego zarządu miasta w sprawach opieki społecznej, na którem omówiono preliminarz budżetu opieki społecznej miasta Krakowa na rok 1933/34.

Sekcja II., III. i VIII. Rady miasta.

Dnia 3 marca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem R. m. Dra Tillesa i w obecności P. Prezydenta miasta Dra Kaplickiego, oraz P. Wiceprezydentów Dra Klimeckiego i Dra Landaua posiedzenie połączonych Sekcyj II., III. i VIII., na którem uchwalono udzielenie gwarancji Gminie m. Krakowa dla Spółki „Caro“ i zakupno udziału tejże Spółki od Banku Dyskontowego Warszawskiego oraz zatwierdzono Statut o opłatach za leczenie chorych w Miejskim Szpitalu Epidemicznym.

Sekcja VII. Rady miasta dla Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej.

Dnia 9 marca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy miejskiego P. Inż. Wierzchowskiego i w obecności Wiceprezydenta miasta P. Dr. Landaua posiedzenie Komisji Sekcji VII. Rady miasta dla Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej, na którem uchwalono przyjąć przedstawione przez Dyrektora Miejskiej Izby Obrachunkowej projekty budżetów Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej na okres budżetowy 1933/34 oraz uchwalono zakupić węże gumowe dla parku Tallarda Zakładu czyszczenia miasta w Spółdzielni Straży pożarnej w Krakowie za kwotę Zł. 927·24.

Sekcja VII. Rady miasta.

Dnia 9 marca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy miejskiege P. Dr. Jarszyńskiego i w obecności Wiceprezydenta miasta P. Dr. Landaua posiedzenie Sekcji VII. Rady miejskiej, na którem przyjęto do wiadomości sprawozdanie delegatów Magistratu z konferencji odbytej w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w sprawie nowelizacji Prawa budowlanego, oraz sprawozdanie Budownictwa miejskiego i Wydziału VII. o bezpieczeństwie budowlanem w mieście.

W związku z tem Sekcja VII. uchwaliła zwrócić się do Magistratu z wnioskiem o przyspieszenie prac nad wydaniem przepisów miejscowych do Prawa budowlanego.

Rada Artystyczna Rady miasta.

Dnia 13 marca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta miasta W. Ostrowskiego posiedzenie Rady Artystycznej, która przy sposobności załatwienia spraw dotyczących konsensów budowlanych rozpatrzyła i przyjęła:

1) odpowiedź Magistratu Urzędowi Wojewódzkiemu w sprawie planu sytuacyjnego gimnazjum żeńskiego i I-piętrowego domu administrac.,

2) plan zabudowania parc. gm. 1. k. 2018/XII. w przedłużeniu ul. Kraszewskiego,

3) plan zabudowania wylotu ul. Żmudzkiej przepracowany w myśl polecenia Rady Artystycznej z dnia 25 stycznia 1933 r.

Subkomitet rozbudowy m. Krakowa.

W dniu 13 marca 1933 r. odbyło się w Ratuszu krakowskim pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta miasta W. Ostrowskiego, przy współudziale P. Rokosza Dyr. Oddziału krakow. Banku Gosp. Kraj. posiedzenie Subkomitetu rozbudowy m. Krakowa.

Na posiedzeniu tem wysłuchano sprawozdania P. Prof. Gałęzowskiego członka Komitetu Rozbudowy z konkursu architektonicznego w Warszawie dotyczącego projektu budowy małych domów 2, 3 i 4 izbowych.

Następnie przyjęto do wiadomości zawiadomienie o przyznaniu dla m. Krakowa kontyngentu w kwocie 250.000 zł. na drobne budownictwo drewniane i murowane. W związku z tem rozpatrzono kilka podań o pożyczki, załatwiając je przychylnie.

Poza tem omówiono szereg spraw związanych z racjonalną budową małych mieszkań.

Rada Artystyczna Rady miasta.

W dniu 13 marca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta miasta W. Ostrowskiego posiedzenie „Rady Artystycznej“. Przed przystąpieniem do porządku dziennego Przewodniczący uczcił pamięć zmarłego śp. Dr. Stanisława Tomkowicza, długoletniego i zasłużonego członka „Rady Artystycznej“, obecni członkowie wysłuchali przemówienia stojąco. Rozpatrzono następnie trzydzieści cztery projekty, w tem budowy domów parterowych (3), domów I. p. (9), domów III. p. (1), nadbudowy III. p. (1), odnowienia fasad (1), przebudowy portali sklepowych (9), ogrodzenia realności (1), budowy gablot (2) i urządzeń reklamowych (7). Prawie wszystkie projekty budowlane dotyczą dzielnic przyłączonych.

Po wyczerpaniu porządku dziennego Przewodniczący pożegnał członków „Rady Artystycznej“, ponieważ z powodu zmiany resortów prezydjalnych, nadal będzie przewodniczył „Radzie Artystycznej“ kto inny.

Komisja dla popierania rozwoju miasta Krakowa.

Dnia 14 marca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta miasta W. Ostrowskiego posiedzenie Komisji dla popierania rozwoju miasta Kra-

kowa, na którem przyjęto wnioski Magistratu w sprawie bloków turystycznych, wydanych przez Miejskie Biuro Propagandy. Bloki te ujęte w artystycznej formie książeczki z tekstem w języku polskim, francuskim, angielskim i niemieckim, zaopatrzone są w plan miasta Krakowa z zaznaczeniem miejsc godnych zwiedzenia. Rozsprzedażą bloków na terenie całej Polski zajmować się będą Towarzystwa: Orbis, Coock i Krakowski Związek Turystyczny. Posiadacz takiego bloku otrzymuje zniżkę kolejową w drodze powrotnej z Krakowa, zniżkę na hotel w Krakowie i do teatru oraz bezpłatne wstępy do wszystkich krakowskich zabytków, którym Gmina zwraca wstępy w drodze rozrachunku z ceny kupna bloków. Bloki powyższe w ciągu maja b. r. będą dane do rozsprzedaży.

Następnie Komisja przyjęła do wiadomości dotychczasowy przebieg spraw Komitetu obchodu 400-letniej rocznicy śmierci Wita Stwosza który to obchód został przez Komitet przesunięty na koniec sierpnia a to z uwagi na Zjazd Historyków Słowiańskich. W sprawie przypadającego we wrześniu br. uroczystego obchodu 400-letniej rocznicy śmierci Króla Stefana Batorego oraz 250-letniej rocznicy „Odsieczy wiedeńskiej“ Komisja wezwała Magistrat aby ze względu na narodowy charakter obu tych uroczystości nawiązać bezpośredni kontakt z istniejącym już Komitetem w Warszawie.

W końcu Rm. Dr. Flach w wyczerpującym referacie przedłożył Komisji swoje wnioski w sprawie przyznania odznaki honorowej dla tych obywateli, którzy wydatnie i wybitnie zasłużyli się dla miasta. Komisja wysłuchawszy interesującego referatu wnioskodawcy uchwaliła dla tej sprawy wybrać specjalny subkomitet złożony z trzech członków Rady miejskiej, a to Dra Flacha, prof. Jarockiego i prof. Szyszko-Bohusza.

Przebudowa drogi Kraków — Wola Justowska.

W dniu 15 marca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta miasta W. Ostrowskiego przy współudziale Starosty Krakowskiego Dra Wnęka, Ogólne Zebranie Członków Ski drogowej dla przebudowy i utrzymanie drogi Kraków - Wola Justowska, na którem przyjęto sprawozdanie z dokonanej w ubiegłym roku robót i kosztów przebudowy dróg oraz uchwalono program dalszych robót w roku 1933.

Spółka drogowa, której czynnym Członkiem jest Gmina miasta Krakowa i Powiat krakowski, wykonała dotąd począwszy od roku 1929 gros robót Statutem Ski przewidzianych a mianowicie: przebudowano kosztem około 233.000 zł. drogę biegnącą od granicy miasta Krakowa w kierunku Panieńskich Skał oraz drugą odgałęziającą się od szkoły w Woli Justowskiej a biegnącą do Lasu Wolskiego; w szczególności drogi te znacznie rozszerzono, obniżono teren na jednym z odcinków, częściowo zasypano przydrożne rowy, urządzono chodniki ziemne, na jednej z nich na przestrzeni 1.300 m. wykonano nawierzchnie bitumiczną systemem kinonowania przez co uniemożliwiono tworzenie się pyłu ulicznego. Wskutek powyższej przebudowy dróg dostęp i dojazd do Lasu Wolskiego stał się wygodnym i Las ten nietylko odwiedzany jest obecnie w lecie i w zimie przez całe rzesze Krakowian ale pokazać go można obcym w szczególności wycieczkom zagranicznym, które niejednokrotnie zachwyt swój nad pięknością parku okazywały i opisywały łącząc go z pobytem w Krakowie. Okazanie go dawniej z powodu fatalnego stanu dróg było nie do pomyślenia.

Sekcja I., II., IV. i Komitet Budowy Muzeum Narod.

Dnia 17 marca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta miasta W. Ostrowskiego posiedzenie wspólne Sekcji I., II., IV. i Komitetu Budowy Muzeum Narodowego na którem uchwalono po przeprowadzonej ożywionej dyskusji przedstawić Radzie miejskiej program i warunki konkursu związanego z budową Muzeum Narodowego, upoważniając Sekcję budowlaną Komitetu do przystylizowania szczegółowych warunków konkursowych.

Następnie Rm. Dr. Merz złożył sprawozdanie Sekcji finansowej Komitetu budowy, która wystąpiła z projektem zawiązania Towarzystwa popierania budowy Muzeum Narodowego na zasadach postanowień nowego prawa o stowarzyszeniach, a to dla przeprowadzenia szeroko zakrojonej akcji zbierania funduszów na budowę. Nad sprawozdaniem wywiązała się dyskusja, poczem wnioski Sekcji finansowej Komitetu przekazano Magistratowi do regulaminowego traktowania.

W końcu przyjęto na podstawie referatu Dyr. Krzyżanowskiego budżet wydatków i dochodów na budowę Muzeum Narodowego na rok 1933/34.

Sekcja I. Rady miasta.

Dnia 22 marca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. Inż. Drobniaka i przy udziale Wiceprez. m. Dra Landaua i Ostrowskiego.

Na posiedzeniu tem uchwaliła Sekcja sprzedać trzy parcele gm. na cele mieszkaniowe, a to przy ul. Senatorskiej, Al. Focha i Al. Słowackiego.

Następnie zatwierdziła oferty na dostawę materjałów sukiennych na okres całoroczny i przyborów kancelaryjnych na okres półroczny na rok budżetowy 33/34.

Sekcja uchwaliła również plan przedłużenia ul. Kraszewskiego do Al. Focha.

Z kolei przyjęto wnioski w sprawie nabycia gruntów w Dz. XXII. od Skarbu Państwa z równoczesnem częściowem odstąpieniem tychże Spółdzielni „Osiedle Legjonowe“ dla budowy małych domków.

Załatwiono w końcu szereg spraw gospodarczych drobniejszej wagi.

Sekcja II., III., i VIII. Rady miasta.

Dnia 24 marca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. Pana Dra Tillesa oraz w obecności Pana Prezydenta miasta Dra Kaplickiego i Wiceprezydentów PP. Dra Klimeckiego i Dra Landaua posiedzenie Sekcji II., III. i VIII. Rady miasta, na którem uchwalono nowy statut o podatku od pokoi wynajmowanych w hotelach, pensjonatach, domach noclegowych itp., który to statut przewiduje obniżkę tego podatku z 20% na 15% od ceny pokoju.

Ponadto w sprawie kasy targowej „Caro“ postanowiono zamianę tej instytucji, która dotychczas była spółką z ogr. odpowiedzialnością na instytucję czysto miejską.

Komisja Sekcji VII. Rady miasta dla Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej.

Dnia 24 marca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. P. Inż. Wierzchowskiego i w obecności Wiceprezydenta miasta P. Dr. Landaua posiedzenie Komisji Sekcji VII. Rady miasta dla Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej, na którem uchwalono zatwierdzić ofertę Stanisława Iwaniaka ul. Tyniecka L. 23 na dostawę zaprzęgów konnych dla Zakładu czyszczenia miasta do robót związanych z czyszczeniem dołów kloacznych i kanałów na okres od dnia 1-go kwietnia 1933 r. do dnia 31-go marca 1934 r.

Sekcja VII. Rady miasta.

Dnia 24 marca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. P. Dr. Jarszyńskiego i w obecności Wiceprezydenta miasta P. Dr. Landaua posiedzenie Sekcji VII. Rady miejskiej, na którem uchwalono oddać w przedsiębiorstwo dostawę zaprzęgów konnych dla Zakładu czyszczenia miasta do robót związanych z czyszczeniem dołów kloacznych i kanałów na okres budżetowy r. 1933/934 p. Stanisławowi Iwaniakowi w Krakowie.

Komisja plantacyjna Rady miasta.

Rada m. uchwałą z dnia 9/X. 1930 r. zatwierdziła plan zabudowy wylotu ul. Szewskiej obok plantacyj m.

Wykonanie tego planu uzależnione jednak było od obcięcia narożnika plant u zbiegu ul. Szewskiej i Dunajewskiego.

W związku z tem odbyło się dnia 24 marca b. r. pod przewodnictwem Rm. prof. Dra Roupperta i w obecności P. Wiceprezydenta miasta W. Ostrowskiego posiedzenie Komisji plantacyjnej połączone z wizją lokalną, na której przyjęto do wiadomości powyższy plan zabudowy i zezwolono na obcięcie odnośnego narożnika plant.

Drzewa znajdujące się na tym odcinku a mianowicie lipa i akacja będą przesadzone, natomiast klony i krzewy ulegną wycięciu.

W ten sposób umożliwiona będzie należyta komunikacja w tej cześci miasta w myśl wymogów bezpieczeństwa publicznego.

28.

RUCH SŁUZBOWY.

Przeniesieni w stan spoczynku:

1) Reussowa Melanja, asystent M. I. O. z dniem 31/III. 1933 r.

2) Swolkien Zdzisław, adjunkt kanc. Mgtu z dniem 31/III. 1933 r.

3) Szpornowa Anna, kancelista Mgtu z dniem 1/III. 1933 r.

4) Warmuzek Stanisław, wicesekretarz Mgtu z dniem 31/III. 1933 r.

5) Czyż Kazimierz, strażnik Wydziału VIII. z dniem 31/III. 1933 r,

6) Dziedzic Jan, cieśla Wodociągu miej. z dniem 31/III. 1933 r.

7) Hausner Adolf, niższy pracownik miej. z dniem 31/III. 1933 r.

8) Jamka Adam, robotnik Gazowni miej. z dniem 31/III. 1933 r.

9) Kica Kasper, robotnik Elektr. miej. z dniem 31/III. 1933 r.

10) Kiełbasiński Wojciech, niższy prac. miej. z dniem 31/III. 1933 r.

11) Konik Wojciech, niższy prac. miej. z dniem 31/III. 1933 r.

12) Mroziński Stanisław, niższy prac. miej. z dniem 31/III. 1933 r.

13) Poradzisz Jan, niższy prac. miej. z dniem 31/III. 1933 r.

14) Sułek Jan, respicjent Wydz. VIII. Mgtu z dniem 31/III. 1933 r.

Zwolnieni:

1) Inż. Barbaszewski Włodzimierz, urzędn. kontr. z dniem 31/III. 1933 r.

2) Erhardt Marjan, urzędnik kontr. z dniem 31/III. 1933 r.

3) Krassowska Teresa, higjenistka szkolna z dniem 31/III. 1933 r.

4) Mieroszewska Marja Ewa, pom. fach. Muzeum Przem. z dniem 31/III. 1933 r.

5) Münnichówna Irena, prakt. M. Prac. Chem. z dniem 31/III. 1933 r.

6) Suligowski Józef, kontr. drogomistrz z dniem 31/III. 1933 r.

7) Swiba Mieczysław, urzędnik kontr. z dniem 31/III. 1933 r.

Emerytury wdowie:

1) Erdmanowej Michalinie, wdowie po emerytow. woźnym miej., przyznano pensję wdowią od 1/III. 1933 r.

Zmarli:

1) Fryc Franciszek, emeryt Zarządu Wodociągu miejskiego, zmarł 15/III. 1933 r.

2) Gąsiorek Stanisław, mechanik Zakł. Czyszcz. Miasta, zmarł 2/III. 1933 r.

3) Jasiołek Michał, emeryt Zakł. Czyszcz Miasta, zmarł 13/III. 1933 r.

4) Sikorski Walenty, emeryt Gazowni miejskiej, zmarł 29/III. 1933 r.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Zmiany w stanie posiadania realności w Krakowie w lutym 1933 r.

I. Przez kontrakt kupna.

1. Grunt lwh. 589/XIII. przy ul. Księcia Józefa nabył Dr. Feliks Siedlecki od Leona Szkockiego, za cenę 10 000 złotych.

2. Część ($^2/_3$) domu jednopiętrowego przy ul. Czystej L. or. 8, L. sp. 26/IV. nabyła Anna Zorowa od Józefa Górskiego, za cenę 26.700 złotych.

3. Dom parterowy przy ul. Miechowskiej L. or. 15, L. sp. 32/XIV. nabyli po połowie Józef i Franciszka Filowie od Walerji Sikorskiej, za cenę 4.000 złotych.

4. Grunt lwh. 375/XX. przy ul. Ojcowskiej nabyli po połowie Jan i Magdalena Srogowie od Antoniego Zająca i Władysława Rachtana, za cenę 506 dolarów.

5. Dom parterowy przy ul. Rzeźniczej położony na realności lwh. 516/XIX. nabyli po połowie Ronau Abraham 2-im i Róża Amsterowie od Stanisława Burtana, za cenę 2478·45 dolarów.

6. Grunt lwh. 403/XIX. przy ul. Rzeźniczej nabył Dr Leon Starzycki od Stanisława Burtana, za cenę 1.113 dolarów.

7. Część ($^1/_2$) domu jednopiętrowego przy ul. Czarnowiejskiej L. or. 9, L. sp. 477/XV. nabyła Kazimiera Mikulska od Marji Cyganikowej, za cenę 8.000 złotych.

8. Część ($^3/_{40}$) domu dwupiętrowego przy ul. Tad. Kościuszki L. or. 55, L. sp. 12/XII. nabyła Ida Wadler od Lazara Wadlera, za cenę 5.000 złotych.

9. Dom jednopiętrowy (w budowie) przy ul. Racławickiej na realności lwh. 855/XVII. nabyła Janina Marja 2-im Kopecka od Mieczysława i Józefy Gwizdowskich, za cenę 21.000 złotych.

10. Część ($^1/_2$) domu parterowego przy ul. Prochowej L. or. 14, L. sp. 195/XIX. nabyła Emilja Rachwałówna od Antoniego Bigosińskiego, za cenę 1.775 złotych.

11. Grunt lwh. 233/XX. nabyła Balbina Golonkówna od Ignacego Golonka, za cenę 1.000 złotych.

12. Część ($^5/_6$) domu dwupiętrowego przy ul. Poselskiej L. or. 24, L. sp. 522/I. nabyła Jadwiga Chylińska od Zygmunta Navratila, Zbigniewa, Aleksandry, Teodora i Lesława Leszka 2-im Cybulskich, za cenę 50.000 złotych.

13. Dom parterowy przy ul. Kazimierza Wielkiego L. or. 126a, L. sp. 180/XVI. nabyli po połowie Michał i Stefanja Baścikowie od Anieli Chwastkowej, za cenę 19.200 złotych.

14. Grunt lwh. 187 XVII. przy ul. Droga nad Sudołem nabyła Stefanja Prochalowa od Jana i Stefana Rajtarów, za cenę 3.000 złotych.

15. Część ($^1/_2$) domu jednopiętrowego przy ul. Smoleńskiej L. or. 3-5, L. sp. 15/III. nabyła Franciszka Nebenzahlowa od Jana Piotrowskiego, za cenę 1.300 dolarów.

16. Grunt lwh. 894/XVII. przy ul. Łokietka nabyli po połowie Maurycy i Gusta Elsnerowie od Dr Stanisława, Dr Marji Wandy Ludwiki 3-im i Dr Edwarda Wisłockich oraz Janiny Meysztowiczowej, za cenę 1.325 dolarów.

17. Dom parterowy przy ul. Mazowieckiej L. or. 71, L. sp. 104/XVII. nabyła Julja Niedźwiecka od Adama Konika, za cenę 1.200 dolarów.

18. Część ($^2/_4$) domu jednopiętrowego przy ul. Wrocławskiej L. or. 75, L. sp. 186/XVII. nabyli po ($^1/_4$) Wojciech i Marja Oleksowie od Władysława Wójcika, za cenę 9.000 złotych.

19. Część ($^2/_4$) domu jednopiętrowego przy ul. Wrocławskiej L. or. 75, L. sp. 186 XVII. nabyli po ($^1/_4$) części Wojciech i Marja Oleksowie od Władysława Stobierskiego, za cenę 9.000 złotych.

20. Grunt lwh. 77/XVII. przy ul. Racławickiej nabyli po połowie Wojciech i Marja Oleksowie od Stefanji Stobierskiej, za cenę 2.000 złotych.

21. Część ($^1/_2$) domu czteropiętrowego przy ul. Starowiślnej L. or. 69, L. sp. 228/VIII. nabyła Zofja Bujakowa od Edwarda Bujaka, za cenę 12.500 dolarów.

22. Dom parterowy przy ul. Bocznej (10) L. sp. 55/X. na realności lwh. 387/X. nabyli po połowie Felicja i Zofja Błoch od Amalji Kuźnikowej, za cenę 13.050 zł.

23. Dom jednopiętrowy przy ul. Zamojskiego L. or. 36, L. sp. 469/XXII. nabyły Janina Rynwicka ($^3/_4$), zaś Anna Foltowa ($^1/_4$) od Anny Zorowej, za cenę 26.700 złotych.

24. Grunt lwh. 532/XIX. przy ul. Mogilskiej nabyła Kazimiera Stankowska od Karola i Karoliny Karwatów, za cenę 9.350 złotych.

II. Przez inne kontrakty.

1. Grunta lwh. 530, 393, 352 i 380 XIX. przy ul. Pasterskiej wartości 1.500 dolarów nabyły w drodze darowizny, Elżbieta i Berta Reibscheid od Józefa i Teofili Reibscheidów.

2. Część ($^1/_2$) domu trzechpiętrowego przy ul. Starowiślnej L. or. 52, L. sp. 561/VIII. wartości 10.000 dolarów nabyła w drodze darowizny, Hudessa Hochmanowa od Hericha Hochmana.

3. Część ($^3/_{32}$) domu jednopiętrowego przy ul. Lubicz L. or. 27, L. sp. 15/VI. wartości 7.800 złotych, nabyła w drodze darowizny, Teresa Morstinowa od Marji Morstinowej.

4. Część ($^5/_8$) domu dwupiętrowego przy ul. Kołłątaja L. or. 8, L. sp. 279/VI. wartości 35.000 złotych, nabyła w drodze darowizny Józefa Seelenfreundowa od Bernarda Mülsztejna.

5. Część ($^1/_2$) gruntu lwh. 552/XV. wartości 3.000 złotych, nabyła w drodze darowizny, Anna Führerowa od Jeruchima Führera.

6. Część ($^1/_2$) domu parterowego przy ul. Rękawka L. or. 43, L. sp. 342/XXII. wartości 9.000 złotych, nabył w drodze darowizny, Franciszek Góra od Marji Górowej.

7. Część ($^2/_{64}$) domu parterowego przy ul. Kalwaryjskiej L. or. 94, L. sp. 360/XXII. wartości 1.500 złotych, nabyła w drodze darowizny, Itka Engländerowa od Keili (Klary) Engländerowej.

8. Część ($^1/_2$) domu jednopiętrowego przy ul. Płaszowskiej L. or. 61, L. sp. 215/XXI. oraz gruntu lwh. 1240/XXI. przy tejże ulicy, łącznej wartości 7.000 złotych, nabyła w drodze darowizny, Anna Włodarczykowa od Magdaleny Górkowej.

III. Przez śmierć właściciela.

1. Część ($^{927}/_{1440}$) domu dwupiętrowego przy Placu Matejki L. or. 9, L. sp. 116/V. wartości 30.000 złotych, nabyli w spadku po ($^{103}/_{1440}$) Marja Stawowska, Stanisława Wiśniowska, Zofja Pułczyńska, Mieczysława Strojnowa, oraz Tadeusz, Stefanja, Zygmunt, Konstanty i Edward Mildnerowie, po śp. Wiktorji Mildnerowej.

2. Grunt lwh. 77/XIV. przy ul. Kawiory wartości 12.995 złotych, nabyli w spadku Marja Rosołowa ($^{4}/_{16}$), zaś po ($^{3}/_{16}$) Józef, Kazimierz i Adam Rosołowie oraz Marja Buczakowa, po śp. Józefie Rosole.

3. Część ($^{13}/_{32}$) domu trzechpiętrowego przy Placu Dominikańskim L. or. 1, L. sp. 483/I. wartości 250.000 złotych, nabyli w spadku Zofja Matzke ($^{4}/_{32}$) zaś Helena Nowotna, Jan i Alicja Matzke po ($^{3}/_{32}$) po śp. Dr Henryku Matzke.

4. Grunt lwh. 491/XV. przy ul. Juljusza Lea wartości 18.000 złotych, nabył w spadku Dr Juljusz Herschtal Halewicz, po śp. Dr Henryku Matzke.

5. Grunt lwh. 92/XX. wartości 3.000 złotych, nabyli w spadku po ($^{1}/_{3}$) Antoni i Juljan Kowalscy oraz Teresa Owsiankowa, po śp. Wilhelmie Kowalskim.

6. Część ($^{1}/_{2}$) domu dwupiętrowego przy ul. Florjańskiej L. or. 13, L. sp. 349/I. wartości 150.000 złotych, nabyła w spadku Jadwiga Skórczewska, po śp. Władysławie Skórczewskim.

7. Część ($^{16}/_{32}$) domu dwupiętrowego przy ul. Batorego L. or. 18, L. sp. 166/IV. wartości 120.000 złotych, nabyli w spadku Marcelina ($^{9}/_{32}$) i Stanisław ($^{7}/_{32}$) Skórczewscy, po śp. Władysławie Skórczewskim.

8. Dom jednopiętrowy przy ul. Kolejowej L. or. 12, L. sp. 291/XXII. oraz budynek fabryczny przy tejże ulicy, łącznej wartości 70.000 złotych, nabyli w spadku Stanisława Radwańska ($^{3}/_{4}$) i Tadeusz Stuhr ($^{1}/_{4}$), po śp. Stefanie Iglickim.

WYKAZ KONSENSÓW

na zamieszkanie, względnie użytkowanie wykonanych budowli, udzielonych w miesiącu marcu 1933 r.

I. Nowe domy.

1) Ulica Spadzista L. or. 19b. (llsp. 341 Dz. XIII.) własność Panekowej Aleksandry, mieszkanie suterenowe w nieukończonej budowie 1-no piętrowego domu (reskrypt Mgtu L. B. a. 491/32/C.) z dnia 7/III. 1933 r.

2) Ulica Juliusza Lea L. or. 89a. (lsp. 200 Dz. XVI.) własność Nowakowskiego Jana, część nowego domu parter. tj. pokój i kuchnia po lewej stronie od wejścia (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 134/33/C.) z dnia 31/III. 1933 r.

3) Ulica Prądnicka L. or. 29 (lsp. 433 Dz. XVII.) własność Inż. Władysława Friedleina, dom 2-u piętrowy (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 119/33/B.) z dnia 17/III. 1933 r.

4) Al. 29 Listopada L. or. 67b. (lsp. 48 Dz. XVIII.) własność Karniowskiego Stefana, dom 1-no piętrowy (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 21/33/B.) z dnia 14/III. 1933 r.

5) Ulica Kielecka L. or. 31 (lsp. 354 Dz. XIX.) własność Schloegla Edwarda dom parterowy (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 2/33/B. z dnia 11/III. 1933 r.

6) Ulica Łanowa L. or. 14a. (lsp. 343 Dz. XXI.) własność Wilgana Karola dom parterowy (resprypt Mgtu L. B. a. Insp. 634/32/D.) z dnia 31/III. 1933 r.

II. Nadbudowy, dobudowy i przebudowy.

1) Ulica Basztowa L. or. 10 (lsp. 1 Dz. V.) własność Kremera Stanisława, wyciąg osobowy z popędem elektrycznym (reskrypt Mgtu L. B. a. Masz. 16/33/L.) z dnia 8/III. 1933 r.

2) Ulica św. Filipa L. or. 2 (lsp. 43 Dz. V.) własność Guzikowskiej Marji, przebudowa 2-u sklepów (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 68/33/B.) z dnia 13/II. 1933 r.

3) Ulica Kopernika L. or. 26/28, własność Collegjum Twa Jezusowego, instalacja ogrzewcza ognio-powietrzna systemu Mahra w kościele OO. Jezuitów (reskrypt Mgtu L. B. a. Masz. 46/33/K. z dnia 24/III. 1933 r.

4) Ulica św. Gertrudy L. or. 7 (lsp. 134 Dz. VII.) własność Blatta Józefa, wyciąg osobowy z popędem elektrycznym (reskrypt Magistratu L. B. a. Masz. 1/33/L.) z dnia 1/III. 1933 r.

5) Ulica św. Wawrzyńca L. or. 41 (lsp. 611 Dz. VIII., własność Inż. Rittermana Henryka, wyciąg ciężarowy) węglowy z popędem ręcznym (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 4/33/L.) z dnia 11/III. 1933 r.

6) Ulica Dietlowska L. or. 49 (lsp. 460 Dz. VIII.) własność Hirscha Emila, ręczny wyciąg ciężarowy (reskrypt Mgtu L. B. a. Masz. 107/32/P.) z dnia 16 marca 1933 r.

7) Ulica Konopnickiej L. or. 24 (lsp. 11 Dz. XI.) własność Aschenbrennerów Tomasza i Eugenji, przebudowa 2-go piętra składająca się z 3-ch pokoji i kuchni, (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 55/33/D.) z dnia 8/III. 1933 r.

8) Aleja Słowackiego L. or. 64 (lsp. 91 Dz. XVII.) własność Firmy „Herbowo", 2 wyciągi ciężarowe z popędem elektrycznym (reskrypt Mgtu L. B. a. Masz. 14/33/L.) z dnia 7/III. 1933 r.

9) Ulica Mogilska L. or. 104 (lsp. 304 Dz. XIX.) własność Dorosa Wojciecha, I-no piętrowa oficyna (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 534/32/B. z dnia 16/III. 1933 r.

WIADOMOŚCI O ROZPORZĄDZENIACH, OKÓLNIKACH, JUDYKATURZE I T. P. DOTYCZĄCYCH ADMINISTRACJI OGÓLNEJ.

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych

Nr. 20 z 1933 r. Okólnik Nr. 158 z dnia 24 grudnia 1932 r.

(AA. 3 b. 4) w sprawie przymusowego wykonania zarządzeń inspektorów pracy.

Do

PP. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Według posiadanych przez władze centralne informacyj zdarzają się dość często wypadki nieprzestrzegania

przez właścicieli i kierowników zakładów przemysłowych i handlowych przepisów o ochronie pracy, a zwłaszcza przepisów ustawy o czasie pracy. Ponieważ sprawa należytego przestrzegania przepisów wymienionej ustawy ma duże znaczenie w obecnej dobie ze względu na panujące bezrobocie oraz wobec niewystarczających wyników stosowania przez inspektorów pracy sankcyj karnych za wykroczenia przeciwko tej ustawie, zachodzi potrzeba stosowania w tych wypadkach wobec kierowników warsztatów pracy odpowiednich środków przymusowych.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Opieki Społecznej prosi PP. Wojewodów o wydanie stosownych zarządzeń powiatowym władzom administracji ogólnej, polecając im udzielanie możliwie wydatnej pomocy pp. inspektorom pracy przy przymusowem wprowadzaniu w życie przepisów o czasie pracy, jako też zarządzeń, wydanych na zasadzie art. 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14/VII. 1927 r. o inspekcji pracy (Dz. U. R. P. Nr. 67 poz. 590) w związku z nieprzestrzeganiem przez zobowiązanych tak ustawy o czasie pracy, jak i innych przepisów o ochronie pracy i zaleca przytem stosowanie następującego trybu postępowania.

W wypadkach stwierdzonego naruszenia przepisów ustawy o czasie pracy, jakoteż niezastosowania się zakładu do zarządzeń inspektora pracy, wydanych w przedmiocie ochrony pracy wogóle, ten ostatni może skierować do powiatowej władzy administracji ogólnej, jako egzekucyjnej wniosek o zastosowanie środków przymusowych, celem zniewolenia kierownika zakładu do przestrzegania odnośnych przepisów ustawy, względnie podporządkowania się zarządzeniom inspektora pracy. Powyższe wnioski winne być oparte na osobistem stwierdzeniu przez inspektora pracy naruszenia przepisów, bądź na doniesieniach organów Policji Państwowej, które są zobowiązane do współdziałania z organami inspekcji pracy w myśl przepisów rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58 poz. 546). Tytuły egzekucyjne, przesyłane powiatowej władzy administracji ogólnej przez pp. inspektorów pracy, winny odpowiadać przepisom art. 14 rozp. o postęp. przym., a wdrożenie egzekucji winno być poprzedzone postępowaniem upominawczem (zagrożeniem), o którem mowa w art. 16 tego rozporządzenia.

Powiatowa władza administracji ogólnej wdroży egzekucję, stosując wobec opornego przedewszystkiem karę pieniężną celem przymuszenia w trybie przepisanym art. 46 rozp. o postępowaniu przymusowem; o ileby zaś stosowanie tego środka nie odnosiło rezultatu, należy użyć przymusu bezpośredniego w myśl art. 49 rozporządzenia. Nie wyklucza to oczywiście możności stosowania i innych środków przymusowych, a w szczególności wykonania zastępczego, gdy chodzi np. o zaprowadzenie pewnych urządzeń w warsztatach pracy, zarządzonych przez inspekcję pracy na podstawie art. 23 i 25 wyżej powołanego rozporządzenia o inspekcji pracy. W wypadkach koniecznego zastosowania przymusu bezpośredniego przy wykonywaniu nakazów inspektorów pracy, dotyczących szczególnie skomplikowanych zagadnień z zakresu higjeny i bezpieczeństwa pracy może okazać się niewłaściwem zlecenie przeprowadzenia tego przymusu gminnym organom egzekucyjnym, organa te bowiem nie zawsze mogą stanąć na wysokości zadania, jeżeli chodzi o wypadki, wymagające specjalnych wiadomości i odpowiedniej praktyki. Właściwy obwodowy inspektor pracy zwraca się w takim wypadku do starosty jako władzy egzekucyjnej, z wnioskiem o delegowanie do przeprowadzenia egzekucji odpowiedniego urzędnika z pośród personalu starostwa, bądź też, o ile uzna to za wskazane — o powierzenie egzekucji jemu samemu; w tych wypadkach obwodowi inspektorzy pracy występować będą z delegacji powiatowych organów egzekucyjnych, działających pod nadzorem tych władz (art. 8 ust. 2. p. 2. rozp. o post. przym. w adm.).

Podobnie nie należy zlecać przeprowadzenie przymusu organom gminnym, gdy chodzi o wypadki koniecznego zastosowania przymusu bezpośredniego z powodu naruszenia przepisów o czasie pracy w fabrykach i w większych zakładach, t. zn., gdy zachodzi potrzeba przymusowego usunięcia robotników z zakładu pracy. W tych razach należy przeprowadzenie egzekucji zlecać odpowiednim urzędnikom z pośród personalu starostwa. Jedynie w wypadkach bardziej skomplikowanych, gdy chodzi o usunięcie z fabryki większej ilości pracowników, a zachodzi obawa naruszenia bezpieczeństwa, porządku i spokoju publicznego ze względu na możliwe konflikty między organami władzy i interesowanymi (pracodawcą-pracownikami), pp. starostowie mogą się zwracać do pp. obwodowych inspektorów pracy z prośbą o asystowanie przy dokonywanych czynnościach egzekucyjnych, a nawet o przejęcie ich kierownictwa, przy której to ewentualności pp. inspektorzy będą również występować w charakterze państwowych organów egzekucyjnych.

W omawianych wypadkach pp. obwodowi inspektorowie pracy mogą otrzymać od pp. starostów odpowiednie legitymacje, stwierdzające ich charakter państwowych organów egzekucyjnych.

Przed wydaniem wyżej wspomnianych zarządzeń zechcą PP. Wojewodowie porozumieć się z właściwymi Okręgowymi Inspektorami pracy, którzy mają otrzymać w tej sprawie odpowiednie zarządzenia od P. Ministra Opieki Społecznej.

Nr. 20 ex 1932 poz. 275. Okólnik Nr. 160 z dnia 28 grudnia 1932 r.

(AA. 5 b. 6) o nadzorze nad stowarzyszeniami.

Do

PP. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Powód i cel okólnika.

Zbliżające się wejście w życie z dniem 1 stycznia 1933 r. nowego prawa o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. 1932 r. Nr. 94 poz. 808) wymaga udzielenia władzom, powołanym do jego stosowania odpowiednich wytycznych postępowania dla uniknięcia istotnych rozbieżności, a to tem bardziej, że prawo to powoduje na niektórych obszarach dość znaczne zmiany w dotychczasowych kompetencjach władz, przyznając odpowiednie uprawnienia w zakresie stowarzyszeń, związków zawodowych i spółdzielni władzom, które dotąd z temi sprawami nie miały do czynienia.

Kompetencje powiatowych władz administracji ogólnej.

Znacznemu rozszerzeniu ulegają kompentencje powiatowych władz administracji ogólnej (starostów powiatowych, starostów grodzkich, dyrektorów policji), jako bezpośredniej władzy nadzorczej. Władza ta staje się nietylko pełnoprawną władzą I. instancji, powołaną do wydawania zakazu założenia i do rozwiązywania stowarzyszeń zwykłych oraz oddziałów stowarzyszeń zarejestrowanych (art. 12, 13, 14, 16 i 41), a także do zakazu uprawiania przez spółdzielnie działalności kulturalnej (art. 11 ust. 1), ale również, do sprawowania kontroli zarówno nad wspomnianemi zrzeszeniami i związkami zawodowemi pracowniczemi oraz stowarzyszeniami zarejestrowanemi (art. 11 ust. 1 i 2, art. 15, 24, 41 i 43), a nadto, władzą powołaną do opinjowania i wnioskowana w zakresie rejestracji i rozwiązywania stowarzyszeń, powstających drogą wpisu do rejestru (art. 19 i art. 24 ust. 1) oraz co do rozwiązania spółdzielni i związków zawodowych (art. 17), wreszcie władzą powołaną do stosowania środków prewencyjnych i represyjnych w formie: upomnienia, żądania usunięcia uchybień lub stanu zagrażającego, a także do czasowego zawieszenia działalności wszystkich tych zrzeszeń (art. 16, 17 i 24 ust. 1).

Nadto powiatowa władza administracji ogólnej zostaje upoważniona do niezbędnych zarządzeń, mających na celu tymczasową ochronę majątku stowarzyszenia (art. 25).

Przesłanki powyższych kompetencyj.

Przyznanie tych kompetencyj podyktowane było względami na konieczność terenowego zbliżenia władz do nadzorowanych przez nie stowarzyszeń, aby zapewnić tem zgodność wydawanych zarządzeń z wymogami życia. Okoliczność ta natomiast nie może być tłómaczona, jako skutek niedoceniania przez władze naczelne doniosłości dla życia stowarzyszeń tych środków, w jakie zostały wyposażone władze powiatowe. To też użyciu tych środków przez władze musi towarzyszyć pełne poczucie odpowiedzialności ich w każdym wypadku wydawania zarządzeń.

Konieczność dostosowania środków do warunków.

Przechodząc do bliższego omówienia wytycznych postępowania władz w sprawie stowarzyszeń i związków zaznacza się, że stosunkowo znaczną rozpiętość środków oddziaływania administracji na stowarzyszenia jest wynikiem dość znacznej różnicy warunków zarówno bezpieczeństwa, jak i kulturalnych oraz ogólno-społecznych, istniejących na poszczególnych obszarach naszego Państwa. Nie wynika stąd jednak, aby myślą przewodnią tego prawa było wykorzystywanie uprawnień, które ono daje, w szerokim zakresie na wszystkich tych obszarach. Wprost przeciwnie, przy stosowaniu go w praktyce należy się ograniczyć do środków najniezbędniejszych, których warunki każdego poszczególnego obszaru i każdego poszczególnego wypadku będą wymagały.

Zasadniczy stosunek do prawa zrzeszenia się.

Intencje Rządu, nietylko nie idą w kierunku ograniczenia życia zrzeszeń dobrowolnych, jako czynnika wysoce użytecznego dla Państwa i społeczeństwa, ale zdążają właśnie do pobudzenia energji społecznej, znajdującej ujście w życiu stowarzyszeniowem. W tym celu nowe prawo wprowadza pewną gradację stowarzyszeń, aby zapewnić najużyteczniejszym z nich możliwie najszersze środki do zrealizowania ich celów.

Powody zakresu kontroli i wytyczne jej stosowania.

Środki kontroli życia stowarzyszeń, przewidziane w nowem prawie bynajmniej nie mają na względzie ograniczenia ich samodzielności lub skrępowania ich działalności, a przedewszystkiem — danie wyrazu zasadzie, że życie stowarzyszeniowe, nie stanowiąc sfery stosunków wyłącznie prywatnych, a dziedzinę życia społecznego, nie może być zamknięte wobec Państwa, jako najwyższej trwałej formy organizacji społecznej i nie ma powodu ukrywać się przed Państwem, skoro nie jest skierowane przeciwko niemu. Odbicie tego samego poglądu znajduje się także w art. 165 k. k., zakazującym związków, których istnienie, ustrój lub cel ma pozostać tajemnicą wobec władzy państwowej, przez co należy rozumieć także zakaz ukrywania działalności stowarzyszenia, gdyż jego cel istotny ujawnia się dopiero w tej działalności. Poza tem zapewnienie drogą ustawy możliwości odpowiedniej kontroli życia stowarzyszeń już przez samą możliwość tej kontroli powinno oddziaływać dodatnio na sposób pracy stowarzyszeń, zapobiegając możliwym nadużyciom. Kontrola tego życia przez władze państwowe jest uzasadniona w tym zakresie, w jakim nie może być zapewniona, albo nie może być skuteczna, w razie pozostawienia jej innym czynnikom.

Ogólne powody oględnego stosowania środków kontroli.

Z drugiej strony należy sobie zdawać sprawę, że faktyczne wykonywanie jawnej kontroli w tej lub innej formie jest nieodłączne od sprawienia pewnej przykrości kontrolowanemu, który doszukuje się w tym akcie braku zaufania do siebie. Stopnie tej przykrości przy różnych formach kontroli są różne. Jedną z najprzykrzejszych form jest, zwłaszcza dla zrzeszeń ściślejszych, widomy udział przedstawiciela władzy w zebraniach stowarzyszeń. Prawo o stowarzyszeniach tę formę kontroli przewiduje w art. 43 tylko w zakresie używania przez stowarzyszenie funduszów publicznych, to znaczy pochodzących z zewnątrz. Poza tem żądanie informacyj i sprawozdań w myśl art. 11 ust. 2. art. 15 i 24 ust. 2., zależnie od środowiska i stosunków, może budzić mniejsze lub większe niezadowolenie stowarzyszonych.

Podmiotowe kryterja kontroli.

Dlatego, licząc się z panującemi w naszem społeczeństwie nastrojami, powodowanemi w pewnej mierze także niedostatecznem uspołecznieniem, należy w wykonywaniu prawa kontroli ograniczać się w przyszłości z reguły do wypadków, kiedy kontrola taka będzie podyktowana istotnym interesem Państwa (art. 11 ust. 2, art. 15 i 24 ust. 2) lub ważniejszym interesem społecznym (art. 43), a w szczególności, gdy zachodzą objawy zewnętrzne, wskazujące na potrzebę kontroli (np. nie-

dozwolone uchwały są publikowane w prasie, opinja publiczna mówi o nadużyciach, popełnianych w stowarzyszeniu i t. p.). Poza tem wykonywanie poruczonych administracji przez ustawę czynności, jak np. z art. 26, art. 32 ust. 2, może wymagać stwierdzenia okoliczności, miarodajnych dla powzięcia decyzji, drogą zażądania potrzebnych informacyj lub wglądu w akta stowarzyszenia.

Przedmiotowe kryterja kontroli.

Co do kryterjów przedmiotowych, które muszą być uwzględnione przy wykonywaniu kontroli należy zauważyć, co następuje:

Jakkolwiek życie stowarzyszeniowe nigdy nie stanowi sfery ściśle prywatnej, to jednak w pewnych typach stowarzyszeń może znacznie do tej sfery się zbliżyć. Np. życie klubów towarzyskich, łączących bardzo ograniczone koło osób, życie towarzyskie w świetlicach, zakładanych przy spółdzielniach mieszkaniowych dla członków spółdzielni i ich rodzin i t. p., w znacznej mierze zbliża się do sfery życia towarzyskiego prywatnego. To też wkraczanie władz nadzorczych nad stowarzyszeniami w tę dziedzinę życia z reguły należy uznać za niepożądane.

Biorąc za miarę potrzeby kontroli stowarzyszeń stopień społecznego zainteresowania niemi ze względu na zasięg ich wpływów, należy zauważyć, że stowarzyszenia zwykłe wymagają kontroli takiej w mniejszym stopniu niż inne.

Tajemnica informacyj, uzyskanych przy sposobności kontroli.

Informacje, uzyskane przy sposobności kontroli, oczywiście nie mogą wyjść poza obręb urzędu. Dotyczy to także informacyj, zaczerpniętych z listy członków stowarzyszenia lub związku zawodowego (art. 15 ust. 2).

Kierunek i charakter nadzoru państwowego.

Należy z naciskiem zaznaczyć, że przesłanką nadzoru państwowego nad stowarzyszeniami jest zainteresowanie niemi ze stanowiska szeroko pojętego interesu Państwa i społeczeństwa. W sprzeczności z tym interesem bynajmniej nie pozostaje naturalne ścieranie się poszczególnych ugrupowań i innych czynników życia społecznego na tle realnych potrzeb życiowych. Dlatego uprawnienia P. P. Wojewodów i Starostów, płynące z prawa o stowarzyszeniach, oczywiście nie mogą być wykorzystywane na rzecz poszczególnych czynników tego życia. Pewne niebezpieczeństwo w tym kierunku może zachodzić z tego powodu, iż Panowie obok swych funkcyj bezpośrednich, jako przedstawicieli centralnych władz państwowych, sprawują funkcje administracji samorządowej, a nieraz także biorą udział w administracji różnych instytucyj o charakterze lokalnym. Otuż tego rodzaju funkcje nie mogą ani być brane przez Panów pod uwagę przy zasięganiu informacyj o wewnętrznem życiu stowarzyszeń, ani być punktem wyjścia dla przeciwdziałania dozwolonej ich działalności, w szczególności w zakresie krytyki, czy to gospodarki, czy polityki personalnej, prowadzonej przez samorządy lub instytucje.

Nadzór nad spółdzielniami i związkami zawodowemi pracowniczemi.

Przy wykonywaniu czynności nadzorczej nad współdzielniami i związkami zawodowemi pracowniczemi art. 11, 15, 17 i 59) należy stale mieć na względzie, że nadzór ten nie może wkraczać; w stosunku do spółdzielni w dziedzinę działalności czysto gospodarczej i zarobkowej, zaś w stosunku do związków zawodowych, w dziedzinę działalności zawodowo-ekonomicznej, ponieważ nadzór w tych kierunkach należy do resortowo właściwych władz nadzorczych. Natomiast właściwy kierunek nadzoru dla władz administracji ogólnej wskazuje postanowienie art. 17, utrzymane w granicach właściwej kompetencji władz administracji ogólnej.

Przeznaczenie stowarzyszeń zwykłych i stosunek do nich.

Co do ustosunkowania się władz administracyjnych do kwestji wyboru typu stowarzyszenia przez osoby, zamierzające się zrzeszyć, należy, poza ograniczeniami, wynikającemi z ustawy, w szczególności z jej art. 18, i poza wnioskami, które nasuwają się w związku z wyżej zamieszczonemi uwagami o kontroli stowarzyszeń, zauważyć, że typ stowarzyszeń zwykłych jest przeznaczony dla wszystkich tych stowarzyszeń, które obliczone są na węższy zasięg i, ze względu na rodzaj lub warunki swej działalności, bądź nie potrzebują przynajmniej w pierwszym okresie tej działalności. Zresztą w stowarzyszeniach tych mogą łączyć się osoby, zamieszkałe na obszarze różnych, chociażby nawet znacznie oddalonych, okręgów administracyjnych, gdyż pod tym względem prawo o stowarzyszeniach nie zawiera ograniczeń, pod warunkiem jednak, że w poszczególnych miejscowościach nie będą tworzone oddziały takiego stowarzyszenia.

Ponieważ powstawanie stowarzyszeń zwykłych według myśli przewodniej ustawodawcy powinno być szczególnie ułatwione, dając ujście elementarnym potrzebom w zakresie zrzeszania się ludności, przeto nie jest wskazane, aby władze wykorzystywały czterotygodniowy termin pozostawiony im według art. 13 ust. 1. na zajęcie stanowiska, a to tem bardziej, że szybkie ustosunkowanie się do zakładanego stowarzyszenia nie powinno nastręczać władzy szczególnych trudności w przeciętnych warunkach administracji lokalnej.

Motywowanie decyzyj.

Przy wydawaniu decyzyj, mających istotne znaczenie dla bytu stowarzyszeń, związków i spółdzielni (art. 14, 15, 17, 20, 24 ust. 1. art. 41 ust. 2 i 4, art, 43 pkt. c), należy zwracać szczególną uwagę na należyte motywowanie tych decyzyj. Łatwość należytego umotywowania, a więc uzasadnienia decyzji zarówno pod względem prawnym, jak faktycznym, jeżeli nie jest ona wynikiem wyraźnego i kategorycznego postanowienia ustawy, które nie wymaga bliższego uzasadnienia faktycznego, będzie dla władz powołanych do wydania tych decyzyj, sprawdzianem słusznego załatwienia sprawy w swoim zakresie. Natomiast dla stron, władz w toku instancyj przełożonych i sądów uzasadnienia to będą środkiem kontroli administracji czy z funkcyj swych, poruczonych jej ustawą, wywiązuje się należycie.

Uwagi końcowe.

Te ogólne wytyczne co do stosowania nowego prawa uważam za konieczne podać już obecnie władzom podległym, zanim wątpliwości, które mogą się wyłonić podczas jego praktycznego stosowania, nie wykażą potrzeby uzupełnienia tych wskazówek.

Inne możliwe wątpliwości uchylą postanowienia rozporządzeń wykonawczych, które niebawem ukażą się w Dzienniku Ustaw.

Uchylenie poprzednich okólników.

Równocześnie uchylam następujące poprzednie okólniki z zakresie stowarzyszeń i związków:

Okólnik Nr. 737/1919 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. stri 1475); Nr. 6/1923 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1482); Nr. 107/1923 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1482—83); Nr. 92/1924 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1484); pismo okólne Nr. AA. 2316/5 z 3. VI. 1929 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1484—85); okólnik Nr. 223/1929 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1485).

Nr. 20, poz. Okólnik Nr. 161. z dn. 30 grudnia 1932 r.

(AA. 2b. 8) w sprawie przystosowania zasad rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem przy doręczaniu decyzyj za pośrednictwem placówek konsularnych

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wobec wątpliwości, jakie wynikły co do trybu postępowania przy doręczeniach decyzyj osobom zamieszkałym zagranicą oraz przy wnoszeniu odwołań od decyzyj władz i obliczania odnośnych terminów, zarządzam w porozumieniu z Min. Spraw Zagranicznych i do czasu wydania rozporządzenia Rady Ministrów przewidzianego art. 117 pkt. 1 postępowania administracyjnego co następuje:

Decyzje, jakoteż inne pisma władz administracyjnych krajowych mogą być skierowywane względnie doręczane za dowodem odbioru osobom, zamieszkałym zagranicą — bądź bezpośrednio pod ich adresem drogą pocztową lub telegraficzną, bądź też za pośrednictwem polskich placówek konsularnych. W ostatnich wypadkach decyzje władz winne być przesyłane konsulatowi w formie oryginałów adresowanych do stron i z podpisem władzy — konsulaty zaś doręczają je stronom sposobem w danem państwie praktykowanym za dowodem doręczenia, który zostanie zwrócony właściwej władzy krajowej.

Co się tyczy trybu wnoszenia odwołań zarządzam, aby objaśnienie strony było redagowane w sposób następujący:

„Od decyzji niniejszej służy stronie prawo wniesienia odwołania do (nazwa władzy odwoławczej) . . . . za pośrednictwem władzy . . . . . . (wydającej decyzję) . . . . . . w terminie 14-dniowym po dniu doręczenia, przyczem odwołanie można wnieść bądź wprost do władzy, która decyzję niniejszą wydała, bądź za pośrednictwem (Generalnego) Konsulatu Rzeczypospolitej .w . . . . . . Termin 14-dniowy będzie uważany za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo odwoławcze, skierowane wprost do władzy krajowej, wpłynie do polskiego urzędu pocztowego lub telegraficznego względnie jeżeli skierowane za pośrednictwem Konsulatu, wpłynie do Konsulatu“.

Tego rodzaju objaśnienie, usprawiedliwione wymogami życia jakkolwiek może nasuwać wątpliwości natury prawnej (rozporządzenie o postępowaniu administracyjnem nie wspomina o doręczeniach przez konsulaty i o sposobie obliczania w tym wypadku terminu odwoławczego), będzie jeknak skuteczne, gdyż wobec postanowienia ust. 1 art. 77 post. adm. strona będzie mogła skorzystać ze sposobu, wskazanego w objaśnieniu, nie ryzykując uchybienia terminu odwoławczego.

Nr. 20 poz. 277. Okólnik Nr. 132 z dnia 31 grudnia 1932 r.

(GL. 52 (1) 3) o stosunku władz i instytucyj podległych Min. Spraw Wewn. do Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Pol.

Do

PP. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu dla Spraw mniejszości w Katowicach.

Stosownie do postanowienia art. 30 uchwały Rady Ministrów z dnia 28. VIII. 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 433) i art. 36 uchwały Rady Ministrów z dnia 17. VI. 20 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 502) w przedmiocie ustroju i czynności Prokuratorji Generalnej i jej oddziałów, Prokuratorja Generalna spełnia poza wypadkami, wymagającemi natychmiastowego działania (ustęp ostatni cytow. artykułów) swe czynności urzędowe jedynie na wezwanie centralnych władz państwowych, względnie tych podległych władz i instytucyj państwowych, które mają do tego upoważnienie władz centralnych.

Wspomniane upoważnienie do bezpośredniego odnoszenia się do Prokuratorji Generalnej w zakresie spraw im podległych dotychczas posiadali:

1) Wojewodowie oraz Komisarz Rządu m. st. Warszawy i

2) Państwowe Zakłady Przemysłowo—Zbożowe w Warszawie.

Obecnie ponadto upoważniam:

1) Naczelnika Urzędu dla Spraw Mniejszości w Katowicach.

2) Komendantów Wojewódzkich Policji Państwowej.

Natomiast o ile chodzi o inne działy (zespolone) administracji państwowej w podległych P. P. Wojewodom urzędach, to w tym zakresie działania powinni Panowie posiadać odpowiednie upoważnienia właściwych P. P. Ministrów.

Co się tyczy zakresu działania Prokuratorji Generalnej oraz sposobu zwracania się do niej należy zapoznać się dokładnie z postanowieniami działów II—VII uchwały Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75. poz. 333) i uchwały z dnia 17. VI. 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 502), które o ile nie są sprzeczne z późniejszem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z 9. XII. 1924 r. o zmianie

ustroju Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 967) w myśl § 17 tego rozporządzenia obowiązują nadal.

Zasadniczo czynności Prokuratorji Generalnej w zakresie Panów najwięcej obchodzącym obejmują:

I. zastępstwo przed sądami i władzami administracyjnemi w sprawach, dotyczących praw i interesów majątkowych i publicznych Państwa, oraz tych podmiotów prawnych, które pod względem zastępstwa i porady prawnej stoją na równi ze Skarbem Państwa;

II. udzielanie na wezwanie władz państwowych opinij porad prawnych i współdziałanie w sprawach, dotyczących praw majątkowych i publicznych interesów Państwa.

ad I) W sprawach kategorji I kompetencja Prokuratorji jest wyłączną i przymusową, tak w sprawach spornych, jak niespornych, przy wszelkich powództwach, tak czynnych jak biernych. W tym zakresie zatem każda sprawa powinna być bezzwłocznie odstąpioną Prokuratorji Generalnej, a odnośny urząd ma bezwarunkowo zaniechać wszelkiego bezpośredniego wpływu na tok sprawy, np. przez samodzielne wnoszenie jakichkolwiek pism procesowych, samodzielne wstawiennictwo w sądach, stawianie ustnych wniosków i t. p.

W szczególności należy w tym względzie przestrzegać następujących zasad:

a) Przy oddawaniu Prokuratorji Generalnej do prowadzenia sprawy sądowej należy dostarczyć Prokuratorji odrazu zupełnego materjału informacyjnego i dowodów w sprawach procesowych, a to ze względu na możliwość nieuwzględnienia przez sąd odwoławczy po myśli art. 404 K. p. c. twierdzeń i dowodów, jakieby przedstawione zostały sądowi dopiero w postępowaniu apelacyjnem. Potrzebne do przedstawienia sądowi dokumenty należy dołączyć albo w oryginale, albo w odpisach, zaświadczonych urzędownie przez upoważnionych ku temu urzędników i opatrzonych pieczęcią.

b) Wszelkie wezwania sądowe i zawiadomienia o terminach w sprawach, oddanych do prowadzenia Prokuratorji Generalnej, winny być przesyłane jak najspieszniej Prokuratorji Generalnej, gdyż wszelka zwłoka w tym względzie utrudnia prowadzenie procesu, powodując nietylko opóźnienie toku spraw, lecz niejednokrotnie i szkody dla Skarbu Państwa.

Nowy kodeks postępowania cywilnego, wydany w drodze rozporzędzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 29. XI. 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 651) znowelizowany rozporządzeniem z 27. XI. 32 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 802), a ogłoszenie w jednolitym tekście rozp. Min. Sprawiedliwości z dn. 1. XII. 32 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 934) w porównaniu z dotychczasowemi przepisami dzielnicowemi wprowadza znaczne przyspieszenie toku przewodu sądowego, wskutek czego niektóre zasadnicze czasokresy do wnoszenia pism procesowych zostały znacznie skrócone.

I tak dla wnoszenia skargi apelacyjnej oznacza kodeks czasokres 14-dniowy do doręczenia Prokuratorji Generalnej wyroku, dla skargi kasacyjnej czasokres miesięczny, a dla zażaleń od postanowień, wydawanych przez sądy w toku sporu, czasokres jednotygodniowy.

Podkreślić również wypada przepis art. 398 kodeksu, w myśl którego w sprawach o ochronę lub przywrócenie posiadania pism dozwolone jest w czasokresie 1-miesięcznym od chwili, gdy powód o zakłóceniu się dowiedział.

Zaznaczam przytem, że za chwilę w której powód dowiaduje się o zakłóceniu, uważać należy, w sprawach Skarbu Państwa, moment dojścia wiadomości o fakcie naruszenia do kompetentnej władzy państwowej.

Przyspieszenie toku spraw przez skrócenie powyższych czasokresów ma specjalne znaczenie dla Prokuratorji Generalnej, która prowadząc spory sądowe w imieniu Skarbu Państwa i instytucyj skarbowych, zmuszona jest zbierać materjał faktyczny, niezbędny do należytego pełnienia funkcji zastępcy sądowego w drodze korespondencji z właściwemi władzami.

Wobec tego, że zebranie powyższych informacji następować będzie musiało w bardzo krótkim czasie — leży w interesie Skarbu Państwa, by zainteresowane władze dostarczały Prokuratorji Generalnej niezbędnego materjału procesowego, możliwie najszybciej, zbierając go i porządkując jak najstaranniej.

c) Prowadzenie ze stroną przeciwną korespondencji już po oddaniu Prokuratorji Generalnej sprawy do wytoczenia powództwa, wchodzenie w układy lub składanie wobec tejże oświadczeń ważnych dla przebiegu sprawy i to w ten sposób, że Prokuratorja dowiaduje się o tem często dopiero na rozprawie, naraża niejednokrotnie Skarb Państwa na niepowetowane straty materjalne i unieważnia jego należytą obronę w procesie.

Ze względów powyższych polecam z całym naciskiem, ażeby od chwili, gdy sprawa zostanie powierzoną Prokuratorji aż do ukończenia sporu sądowego żadne pertraktacje, ani korespondencja z przeciwnikiem bez uprzedniego porozumienia się i zgody Prokuratorji Generalnej wszczynane i prowadzone nie były. W razie niezgodności zapatrywania, wzgl. sporu pomiędzy Panami, a Prokuratorją Generalną należy przedstawić sprawę Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, względnie innemu właściwemu Ministerstwu resortowemu w celu otrzymania potrzebnych instrukcyj.

Urzędy państwowe, zastępowane przez Prokuratorję nie wypłacają jej żadnych funduszów na jakiekolwiek koszta.

Prokuratorji Generalnej wolno jest pełnomocnictwo do prowadzenia sprawy w jej imieniu udzielić urzędnikowi zainteresowanej władzy.

Sprawę egzekucji, uzyskanych przez Prokuratorję wyroków reguluje art. 50 uchwały Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1919 r. (Dz. U. P. Nr. 75, poz. 333), względnie art. 56 uchwały z dnia 17. VI. 20 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 502).

Udział Prokuratorji Generalnej w postępowaniu sądowo-karnem unormowany jest w rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z 9. XII. 1924 r. (Dz. Z. R. P. Nr. 107, poz. 967. § 6, ust. 3) w sposób odmienny, niż dla postępowania cywilnego.

Podczas, gdy na zasadzie §§ 1—6 wymienionego rozporządzenia Prokuratorja Generalna jest urzędem wyłącznie powołanym do zastępowania w postępowaniu cywilnem majątkowych interesów Skarbu Państwa i osób w § 5 tego rozporządzenia wymienionych — udział Prokuratorji Generalnej w postępowaniu sądowo-karnem jest warunkowy; zależy mianowicie od tego, czy Prokuratorja Generalna wezwaną zostanie przez zaintere-

sowany urząd do zastępstwa interesów Skarbu Państwa, czy też nie.

Regułę zatem stanowi zastępstwo Skarbu Państwa w postępowaniu karnem przez własne organy urzędów zainteresowanych. Tylko w wypadkach wyjątkowych, gdy skomplikowany pod względem prawnym stan sprawy wymaga udziału Prokuratorji Generalnej, powinna odnośna władza wezwać Prokuratorję o zastępstwo.

Powyższe unormowanie tej kwestji znajduje uzasadnienie w okoliczności, że dochodzone w postępowaniu karnem pretensje wykazują przeważnie zupełnie prostą konstrukcję prawną zaś o stronie faktycznej tych spraw zainteresowane urzędy są z istoty rzeczy dokładniej poinformowane od Prokuratorji Generalnej, łatwiej też udzielać mogą sądowi wymaganych wyjaśnień

Z tych powodów na skutek wniosku P. Prezesa Prokuratorji Generalnej z dnia 16. IV. 1932 r. L. 1232/5/32 polecam podległym mi władzom, by w sprawach majątkowych Skarbu Państwa, eraz majątków, znajdujących się pod zarządem Państwa, które dochodzone być mają w postępowaniu karnem, odnosiły się do Prokuratorji Generalnej o udział w sprawie jedynie wówczas, gdy charakter prawny sprawy, lub jej wyjątkowe znaczenie, wymagają istotnie interwencji tego urzędu dla dobra Skarbu Państwa.

ad II). W zakresie opinjodawczym do Prokuratorji Generalnej można zwracać się o opinjowanie projektów: zarządzeń ogólnych, instrukcyj i innych przepisów ogólnych, które mogłyby mieć decydujący wpływ na orzecznictwo administracyjne, oraz przy rozstrzyganiu bardziej skomplikowanych zagadnień prawnych. W tym zakresie nie udzielam Panom upoważnienia do zwracania się bezpośrednio do Prokuratorji Generalnej. W sprawach takich należy zwracać się wyłącznie do M-stwa Spraw Wewnętrznych, względnie do właściwego Ministerstwa, które w razie potrzeby samo porozumie się z Prokuratorją Generalną. Natomiast we wszystkich innych sprawach, które wchodzą w zakres prawa prywatnego lub prawa karnego lub gdzie zachodzi obawa możliwości procesu, albo narażenia Skarbu Państwa na straty, upoważniam Panów do zwracania się bezpośrednio do Prokuratorji Generalnej. W szczególności polecam ściśle przestrzegać, aby projekty wszelkich umów nakładających na Państwo Polskie poważniejsze zobowiązania, lub przedstawiających znaczną wartość materjalną, wreszcie wątpliwych pod względem prawnym, były przedkładane uprzednio Prokuratorji Generalnej do opinji z wyjątkiem umów, zawieranych według gotowych wzorów już opinjowanych przez Prokuratorję Generalną.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wejdzie w porozumienie z Prokuratorją Generalną celem ustalenia odpowiednich wzorów dla umów, zawieranych w imieniu Skarbu Państwa w poszczególnych gałęziach admin. państwowej i oczekiwać będzie w tym względzie potrzeby wniosków z Panów strony.

Wkońcu zauważam, że nie są Panowie uprawnieni do przelania upoważnień, wynikających z niniejszego reskryptu, na podwłodne władze I. instancji. Władze te jednak w razie niebezpieczeństwa zwłoki mogą korzystać z postanowienia ustępu 4 art. 30 uchwały Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 433), względnie z postanowienia ustępu 4 art. 36 uchwały z dn. 17. VI. 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 502) zawiadamiając o tem jednocześnie Panów.

Na to należy zwrócić uwagę tych władz, a zarazem polecić im, ażeby wszelkie sprawy, w których ingerencja Prokuratorji Generalnej jest konieczną, przedewszystkiem zaś sprawy procesowe, traktowały z całym pośpiechem, dołączając zawsze jak najdokładniejsze informacje i wyjaśnienia oraz wszelkie potrzebne akta, dowody i dokumenta.

W związku z niniejszym okólnikiem tracą moc obowiązującą: 1) okólniki: a) Nr. 46 z dnia 13. II. 1920 r. (Nr. AC. 67/3); b) Nr. 442 z dn. 28. I. 1921 r. (Nr. Pr. 324/3); c) Nr. 116 z dn. 12. XI. 1921 r. (Nr. Pr. B. 4123), (zb. Zarządz. M. S. Wewn. str. 1271/2 poz. 1—3) i pismo okólne z dn. 13. I. 1932 Nr. OL. 4103/5 (Dz. Urz. M. S. Wewn. (Nr. 2. poz. 18).

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: KRAKÓW MAGISTRAT, BIURO PREZYDJALNE. TELEFON NR. 125-05.

PRENUMERATA: ROCZNA WYNOSI 12 ZŁ., (Z PRZESYŁKĄ POCZTOWĄ 14 ZŁ.), CENA JEDNEGO EGZEMPLARZA 1 ZŁ.

SPRZEDAŻ DZIENNIKA ORAZ PRZYJMOWANIE ZGŁOSZEŃ NA PRENUMERATĘ USKUTECZNIA DZIENNIK PODAWCZY MAGISTRATU.

OGŁOSZENIA: CAŁA STRONA 100 ZŁ., 1/2 STRONY 50 ZŁ., 1/4 STRONY 25 ZŁ. — DZIAŁ OGŁOSZEŃ PROWADZI P. A. T. W KRAKOWIE, ULICA MIKOŁAJSKA 32. — TELEFONY NR. 104-99, 105-00.

Nakładem Gminy stoł. król. miasta Krakowa. — Czcionkami Drukarni Muzeum Przemysłowego w Krakowie, ulica Smoleńska Nr. 9.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA.

30 KWIETNIA 1933 R. **Nr. 4.** ROCZNIK LIV.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

OGŁOSZENIA.

DZIAŁ URZĘDOWY.

29.

L. cz. G. A. 563.

OBWIESZCZENIE

Komisarza dla sprostowania ksiąg gruntowych Kraków XXI., Płaszów.

z dnia 10 kwietnia 1933 r.

dotyczące założenia na nowo księgi gruntowej.

Komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych w Krakowie przystępuje do akcji założenia na nowo ks. gr. dla gminy kat. Kraków XXI., Płaszów. Dochodzenia, które w tym celu będą przedsięwzięte rozpoczynają się dnia 5 czerwca 1933 r. w biurze Komisji Plac WW. Świętych L. 1, II. p.

Wszyscy posiadacze nieruchomości znajdujących się w gminie katastralnej, wierzyciele hipoteczni i inne osoby, które mają interes prawny w zbadaniu stosunków posiadania i w uporządkowaniu stanu ciężarów, mogą zgłosić się i podać wszystko, co okaże się przydatne dla wyjaśnienia stanu rzeczy, oraz dla ochrony ich praw.

W międzyczasie będzie wyłożona kopja mapy wraz z wykazem wszystkich nieruchomości i wykazem posiadania katastralnego każdego poszczególnego posiadacza tudzież wraz z innemi wyciągami z katastru w biurze Komisji Plac WW. Świętych L. 1, II. p., a każdy może tam przeglądnąć powyższe materjały.

Gdy w toku dochodzeń okazało się, że części

składowe pewnego ciała hipotecznego leżą w innej gminie katastralnej, natenczas w razie potrzeby obejmie się dochodzeniami równocześnie także odnośne poboczne części składowe.

Komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych:
Dr. Grzęski mp.

30.

Nr. II. R. 97/33.

OBWIESZCZENIE
Magistratu stoł. król. m. Krakowa
z dnia 12 kwietnia 1933 r.
w sprawie wymiaru, poboru i kontroli opłat na rzecz Funduszu Pracy.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa podaje do wiadomości, że w myśl ustawy z dnia 16 marca b. r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 163), oraz rozporządzenia wykonawczego Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 marca br., (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 176) mają być pobierane od dnia 1 kwietnia 1933 r. między innemi następujące opłaty na rzecz Funduszu Pracy:

1) od biletów wstępu,
2) od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze),
3) od spożycia gazu,
4) od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych,
5) od czynszu dzierżawnego.

1) Opłaty od biletów wstępu pobiera się od biletów sprzedawanych na wszelkiego rodzaju publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe.

Opłaty te wynoszą od każdego sprzedanego biletu:

a)	w cenie od 0·26 zł. do 1 zł.	0·05 zł.
b)	„ „ 1·01 „ „ 2 „	0·10 „
c)	„ „ 2·01 „ „ 3 „	0·20 „
d)	„ „ 3·01 „ „ 4 „	0·30 „
e)	„ „ 4·01 „ „ 5 „	0·40 „
f)	„ powyżej 5 zł.	0·50 „

Opłatom tym nie podlegają bilety wstępu na zabawy, rozrywki i widowiska urządzane: 1) wyłącznie dla żołnierzy, 2) przez zakłady naukowe, opiekuńcze i wychowawcze dla młodzieży szkolnej, 3) przez organa Funduszu Pracy, 4) przez instytucje i organizacje społeczne, o ile większa część dochodu z tych imprez przeznaczona jest na pomoc dla bezrobotnych.

Opłaty od biletów wstępu uiszczają osoby nabywające bilety wstępu, inkasują zaś je i są za nie odpowiedzialni właściciele przedsiębiorstwa lub osoby, odpowiedzialne za przedsiębiorstwo, albo urządzające zabawy, rozrywki. widowiska lub zawody.

Zainkasowane opłaty, po potrąceniu odszkodowania za czynności, związane z inkasowaniem tych opłat — w wysokości 2% zainkasowanych sum, należy wpłacać do Głównej Kasy miejskiej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w P. K. O. Nr. 409.200, równocześnie z zainkasowanym komunalnym podatkiem od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, a w przypadku, gdy podatek komunalny nie jest pobierany, najdalej w ciągu 5 dni po dniu danej imprezy. Równocześnie należy przedłożyć wykaz opłat od biletów wstępu, sporządzony według wzoru podanego w wyżej wymienionym rozp. Prezesa Rady Ministrów.

2) Opłaty od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze) w wysokości 1% uiszczają osoby grające, lub też przy zakładach łącznych — towarzystwa wyścigów konnych, które w tym celu pobierają od osób grających opłaty bezzwrotne w wysokości 1% od stawki początkowej, pomnożonej przez ilość koni, objętych grą łączną. Opłaty te inkasują i są za nie odpowiedzialne towarzystwa wyścigów konnych, które winny je wnosić do Głównej Kasy miejskiej, równocześnie z komunalnym podatkiem od stawek we wzajemnych zakładach, oraz przy równoczesnem przedłożeniu zestawienia obrotów, dokonanych w danym dniu wyścigowym we wzajemnych zakładach.

3) Opłaty od spożycia gazu do użytku domowego w lokalach, nie posiadających charakteru przemysłowego, wynoszą 5% od sumy należności, wykazanej na rachunku, bez opłat za używanie gazomierzy i innych dodatkowych należności. Opłaty te obciążają konsumentów.

W wypadkach sprzedaży gazu z automatów gazomierzy, opłaty wynoszą 5% od wykazanej sumy i obciążają sprzedawcę.

W obu przypadkach opłaty inkasują i są za nie odpowiedzialni sprzedawcy gazu.

4) Opłaty od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych wynoszą po 50 groszy od każdej osoby.

Opłaty te uiszczają osoby, przychodzące do tych zakładów między godziną 24-tą a 6-tą, bezpośrednio po wejściu do zakładu, zaś osoby, które tam przebywały już przed godziną 24-tą i pozostały po tej godzinie, bezpośrednio po upływie godziny 24-tej. Opłaty te inkasują i są za nie odpowiedzialni właściciele (dzierżawcy, zarządzający) odnośnych zakładów, którzy mają wydawać osobom obowiązanym do iszczenia opłaty odpowiednio ponumerowane i ostemplowane pieczęcią Miejskiej Izby Obrachunkowej bilety, stwierdzające uiszczenie opłaty.

Właściciele odnośnych zakładów otrzymają w tym celu za zgłoszeniem się w Głównej Kasie miejskiej (kontrola podatku widowiskowego) bloczki z biletami ponumerowanemi i ostemplowanemi.

Zainkasowane opłaty, po potrąceniu odszkodowania za czynności związane z inkasem, w wysokści 2% zainkasowanych sum, należy wpłacać w Głównej Kasie miejskiej, bezpośrednio lub na konto czekowe tejże Kasy w P. K. O. Nr. 409.200, najdalej do dni 5. Na blankiecie nadawczym Pocztowej Kasy Oszczędności, a w razie wpłacenia bezpośrednio do Głównej Kasy miejskiej w deklaracji należy podać numery bloczków i biletów.

Na życzenie przedsiębiorców opłaty powyższe mogą być zastąpione przez miesięczne opłaty ryczałtowe, ustalane na podstawie przeciętnych wpływów z tych opłat, osiągniętych w miesiącach poprzedzających.

Wszystkie osoby, znajdujące się w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych między godziną 24-tą a 6-tą winny na żądanie okazywać wykupione bilety kontrolorom ustanowionym przez Magistrat.

Opłatom powyższym nie podlegają osoby, zarządzające i zatrudnione w danem przedsiębiorstwie, jak również osoby przebywające w kolejowych restauracjach i hotelach.

5) Opłaty od czynszu dzierżawnego osiągniętego z najmu mieszkań lub budynków w całości lub w części, niezależnie od ich przeznaczenia użytkowego, pobiera się w wysokości 0·5o/⁰ kwoty, odpowiadającej sumie każdorazowo wpłacanego czynszu.

Opłatom powyższym nie podlega komorne z mieszkań jedno i dwu izbowych.

Opłaty od czynszu dzierżawnego uiszczają właściciele nieruchomości. Opłaty od osiągniętego w danym kwartale kalendarzowym czynszu dzierżawnego, winni właściciele realności wnosić tymczasowo do Głównej Kasy miejskiej w ciągu drugiego miesiąca następującego po tym kwartale, przy równoczesnem złożeniu wykazu otrzymanych sum czynszu dzierżawnego, osiągniętego w ubiegłym kwartale kalendarzowym, wraz z obliczeniem przypadających opłat. Wykaz ten ma być sporządzony według wzoru podanego w cyt. powyżej rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów.

O ile opłaty powyżej wymienione pod 1 — 5 nie zostaną wpłacone do Głównej Kasy miejskiej w oznaczonych terminach lub zostaną wpłacone niezgodnie z ustawą o Funduszu Pracy, wymiaru i poboru dokona z urzędu Magistrat, który również będzie wykonywał kontrolę nad poborem tych opłat.

Zaległe opłaty ściągnięte będą w drodze egzekucyjnej przez Władze skarbowe, z doliczeniem odsetek za zwłokę i kosztów egzekucyjnych.

Winni wykroczenia przeciw przepisom ustawy o Funduszu Pracy o uiszczaniu określonych w niej opłat lub wydanych na jej podstawie rozporządzeń wykonawczych karani będą grzywną do 2.000 zł., o ile dany czyn nie ulega karze surowszej według innych przepisów.

* *
*

O tem zawiadamia się interesowanych płatników, z wezwaniem do ścisłego zastosowania się do wyżej cytowanych przepisów, które obowiązują od dnia 1-go kwietnia 1933 r. w miejsce postanowień rozporządzenia Prezydenta Rz. z 23/VIII. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74 poz. 664), podanych do publicznej wiadomości obwieszczeniem Magistratu z dnia 3 września 1932 r. Nr. II. R. 294/32.

31.

OBWIESZCZENIE

Magistratu stoł. król. miasta Krakowa

z dnia 19 kwietnia 1933 r.

Na podstawie par. 102 lit. a. Statutu gminnego, Magistrat podaje do powszechnej wiadomości taryfę druków Miejskiego Urzędu Ewidencji Ludności, ustanowioną na zasadzie art. 27 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu ustalonem rozporz. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28-go września 1932 r. Dz. U. Nr. 106 poz. 884, uchwałą z dnia 19-go kwietnia 1933 r.:

Kartki meldunkowe wszelkich odmian z wyjątkiem hotelowych, pojedynczo . . .	Zł.	0·08
Kartki meldunkowe w blokach najmniej po 100 sztuk	„	0·06
Kartki meldunkowe hurtownie po 5.000 sztuk	„	0·05
„ „ „ „ 10.000 „	„	0·04
Kartki meldunkowe dla hoteli i pensjonatów krajowe i zagraniczne, pojedynczo . .	„	0·04
Kartki meldunkowe dla hoteli i pensjonatów krajowe i zagraniczne hurtownie najmniej 500 szt.	„	0·02
Książka meldunkowa po 10 kart	„	2·—
„ „ „ 20 „	„	3·—
„ „ „ 30 „	„	4·—
„ „ „ 50 „	„	5·—
„ „ „ 100 „	„	8·—
„ „ „ 200 „	„	12·—
Formularz zobowiązania wzgl. upoważnienia do prowadzenia meldunków	„	0·50
Formularz poświadczenia złożenia zobowiązania wzgl. upoważnienia do prowadzenia meldunków	„	0·02
Formularz poświadczenia złożenia wzgl. odbioru kart meldunkowych	„	0·02

Hurtowna sprzedaż kart meldunkowych odbywa się wyłącznie w Miejskim Urzędzie Ewidencji Ludności przy ul. Kanoniczej L. 18.

Przy ustaleniu powyższej taryfy wzięto pod uwagę ceny odnośnych druków obowiązujące w innych miastach jakoteż konieczność przynajmniej częściowego pokrycia znacznych wydatków, jakie Gmina m. Krakowa ponosi w związku z utrzymaniem Urzędu Ewidencji Ludności.

Prezydent miasta:

Dr. Mieczysław Kaplicki.

32.

OKOLNIK Nr. 17.

Prezydenta m. z dnia 3 kwietnia 1933 r. Nr. Prez. R. 62/33 w sprawie przeniesienia referatu rachunkowego Wydziału Robót Publicznych i prowadzenia korespondencji z Wydziałem Robót Publicznych.

Pan Wojewoda Krakowski reskryptem z dnia 29-go marca 1933 r. zawiadomił, że z dniem 1-go kwietnia 1933 r. przeniósł referat rachunkowy Wydziału (b. Dyrekcji) Robót Publicznych z budynku „Krzysztofory“ w Rynku Głównym do głównego gmachu Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie przy ul. Basztowej Nr. 22 i wcielił ten referat do Oddziału budżetowo-gospodarczego Urzędu Wojewódzkiego.

Równocześnie Pan Wojewoda zarządził, aby wszelka korespondencja oraz przesyłki do Wydziału (b. Dyrekcji) Robót Publicznych Urzędu Wojewódzkiego Krakowskiego, były od dnia 1 kwietnia 1933 r. kierowane tylko do biura informacyjno-podawczego Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie przy ul. Basztowej Nr. 22.

O czem zawiadamiam z poleceniem zastosowania się i przestrzegania.

33.

OKÓLNIK NR. 18.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 6 kwietnia 1933 r. Nr. Prez. Org. 69/33 w sprawie przyjmowania do pracy robotników dziennych.

Stwierdziłem, że zarządzenie tut. zawarte w okólniku z dnia 15 stycznia 1932 L. Prez. 11442/31, dotyczące przyjmowania robotników dziennych nie jest należycie przestrzegane. W szczególności zachodzą wypadki przyjmowania robotników dziennych bez uzyskania zatwierdzenia Prezydenta miasta, a niektórzy PP. Naczelnicy względnie Dyrektorzy przyjmując robotników dziennych sami zawiadamiają Biuro Prezydjalne o fakcie już dokonanym.

Wobec powyższego przypominam zarządzenie zawarte w cytowanym na wstępie okólniku, w myśl którego zapotrzebowanie robotników do robót w Zakładach miejskich należy zgłaszać w krótkiej drodze do Biura Prezydjalnego Magistratu podając ilość potrzebnych robotników, nazwiska proponowanych kandydatów, oraz czas na jaki mają być przyjęci.

Biuro Prezydjalne Magistratu po uzyskaniu decyzji Prezydenta miasta zawiadamiać ma w krótkiej drodze odnośny Wydział Magistratu względnie Zakład miejski. Przyjętych robotników należy utrzymywać w ścisłej ewidencji.

Przypominając powyższe wzywam PP. Naczelników i Dyrektorów do ścisłego przestrzegania obowiązujących norm dotyczących przyjmowania robotników dziennych a to pod osobistą odpowiedzialnością PP. Naczelników i Dyrektorów.

34.

OKOLNIK NR. 19.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 11 kwietnia 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 67/33 w sprawie używania miejskich samochodów osobowych.

Celem uregulowania sprawy używania miejskich samochodów osobowych zarządzam co następuje:

§ 1.

Miejskie samochody osobowe służą dla celów urzędowych, które dla każdego z nich są z góry ściśle oznaczone.

Używanie samochodów dla powyższych celów powinno być ekonomiczne t. zn. wolno używać samochodów tylko w tych wypadkach, gdy nie można posłużyć się innym tańszym środkiem lokomocji względnie, gdy konieczność szybkiego załatwienia danej sprawy wymaga użycia samochodu.

Używanie miejskich samochodów osobowych dla innych celów może nastąpić tylko za osobnem zezwoleniem.

§ 2.

Wszystkiemi miejskiemi samochodami osobowemi dysponuje Prezydent miasta.

Wiceprezydenci miasta dysponują samochodami osobowemi tych instytucyj i zakładów miejskich, które znajdują się w ich resorcie.

Naczelnicy wydziałów, administrujących instytucjami i zakładami miejskiemi, podległemi bezpośrednio Magistratowi, tudzież dyrektorzy zakładów odrębnie administrowanych dysponują przydzielonemi im samochodami osobowemi w zakresie i terytorjalnym zasięgu służbowej działalności tych instytucyj i zakładów.

Wyjazd miejskim samochodem osobowym w celach urzędowych, służbowych poza zasięg terytorjalny działalności danego zakładu może nastąpić tylko za pisemnem zezwoleniem Prezydenta miasta lub resortowego wiceprezydenta.

§ 3.

Ewidencję wszystkich miejskich samochodów osobowych prowadzi centralnie Biuro Prezydjalne Magistratu.

W tym celu obowiązane są wszystkie instytucje i zakłady miejskie zawiadamiać bezzwłocznie Biuro Prezydjalne o wszelkich zmianach w stanie posiadania samochodów osobowych (nabycie, pozbycie), jak również o znaczniejszych uszkodzeniach i ważniejszych wypadkach, tudzież o każdem unieruchomieniu z powodu dłużej trwającego remontu danego samochodu i o ponownem jego po remoncie uruchomieniu.

Ewidencja prowadzona przez Biuro Prezydjalne ma zawierać następujące rubryki:

1) liczba porządkowa,
2) rodzaj samochodu,
3) ilość osób (miejsc),
4) opis samochodu,
5) marka (nazwa fabryki),
6) numer rejestracyjny,
7) data nabycia,
8) cena kupna,
9) wartość obecna,
10) przydział i cele, dla jakich samochód służy,
11) uwaga.

W rubryce „uwaga" należy odnotowywać wszelkie zmiany, uszkodzenia, wypadki i remonty, o których wyżej była mowa.

§ 4.

Używanie miejskich samochodów osobowych przez urzędników miejskich dla celów nieurzędowych w obrębie miasta i w promieniu 10 km. od granic miasta może być wyjątkowo dozwolone.

W tych wypadkach o użyciu samochodu decyduje naczelnik wydziału, któremu zakład podlega, względnie o ile chodzi o samochód zakładu odrębnie administrowanego dyrektor tego zakładu.

§ 5.

Użycie miejskich samochodów osobowych przez urzędników miejskich dla celów nieurzędowych do dalszej jazdy ponad 10 km. od granic miasta dopuszczalne jest tylko za osobnem, pisemnem zezwoleniem Prezydenta miasta lub resortowego Wiceprezydenta.

Zezwoleń tych udziela Prezydjum miasta na wniosek naczelnika wydziału, administrującego danym zakładem, względnie dyrektora zakładu, odrębnie administrowanego.

Korzystający z takiego wyjazdu ponosi z reguły koszty zużytej benzyny i smarów, tudzież koszt wynagrodzenia szofera (dieta-strawne i ewentualne godziny nadobowiązkowe).

§ 6.

Użycie samochodów miejskich osobowych dla celów urzędowych innych władz lub dla celów prywatnych osób, nie będących urzędnikami Gminy wymaga pisemnego osobistego zezwolenia Prezydenta miasta.

§ 7.

Celem ujednostajnienia prowadzenia ewidencji i kontroli wyjazdów miejskich samochodów osobowych zarówno dla celów urzędowych-służbowych poza zasięg terytorjalnej działalności zakładów miejskich, jak i dla celów nieurzędowych, prywatnych urzędników miejskich przy jazdach ponad 10 km. od granic miasta oraz dla wyjazdów innych władz i osób prywatnych nie będących urzędnikami miejskimi, wprowadza się w użycie pisemne „zezwolenia wyjazdowe" (według dołączonego wzoru).

Każde „zezwolenia wyjazdowe" musi być podpisane przez Prezydenta miasta względnie resortowego Wiceprezydenta.

„Zezwolenie wyjazdowe" po jego zrealizowaniu stanowi dokument dowodowy do ewent. obliczenia i zlikwidowania zwrotu kosztów, o których mowa w § 5.

§ 8.

Wszystkie miejskie samochody osobowe mają być zaopatrzone w liczniki i w samochodowe książki kontrolne, prowadzone przez kierowców samochodowych (według dołączonego wzoru).

W samochodowej książce kontrolnej ma każdy, korzystający z wyjazdu samochodem tak dla celów urzędowych, jak i prywatnych stwierdzić swym podpisem użycie samochodu.

§ 9.

Za przestrzeganie przepisów niniejszego zarządzenia odpowiedzialni są osobiście naczelnicy wydziałów i dyrektorzy zakładów miejskich, dysponujący przydzielonemi im samochodami osobowemi.

§ 10.

Nadzór nad wykonywaniem i przestrzeganiem przepisów niniejszego zarządzenia powierzam Inspektorowi administracji miejskiej.

W tym celu Inspektor administracji miejskiej wykonywać będzie doraźną kontrolę we wszystkich instytucjach i zakładach miejskich.

§ 11.

Przepisy niniejszego zarządzenia odnoszą się również do samochodów osobowych, używanych przez Prezydenta miasta i Wiceprezydentów, z wyjątkiem postanowień, zawartych w § 5 ustęp 1 dotyczących udzielania zezwoleń na wyjazdy dla celów nieurzędowych ponad 10 km od granic miasta.

§ 12.

Zarządzenie niniejsze wchodzi natychmiast w życie.

. 35.

OKOLNIK NR. 21.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 18 kwietnia 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 80/33 w sprawie wykonania ustawy o Funduszu Pracy.

W celu wykonania ustawy z dnia 16/III. 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 163) oraz Rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy z dnia 31/III. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 176) podaję do wiadomości poszczególne przepisy ustawy i rozporządzenia, dotyczące Gminy m. Krakowa, wydając przy nich zarządzenia co do sposobu ich wykonania*):

I. Art. 1. (1) Tworzy się Fundusz Pracy:

(2) Fundusz ten ma na celu dostarczanie pracy lub środków utrzymania osobom, pozbawionym pracy, a nie posiadającym innych środków do życia przedewszystkiem drogą uruchamiania gospodarczo uzasadnionych robót publicznych lub robót o znaczeniu publicznem.

Art. 2 (1) Znosi się Fundusz Pomocy Bezrobotnym, powołany na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. P. Nr. 74 poz. 664).

(2) Dotychczasowe prawa, zobowiązania i majątek tego funduszu przechodzą z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na Fundusz Pracy.

Art. 14. Środki finansowe Fundusz Pracy czerpie:

a) z opłat, przewidzianych w art. od 15 do 26;

b) z wpływów z zaległości podatkowych, uiszczanych w naturze (art. 27);

c) z wpłat związków komunalnych (art. 28);

d) z dotacyj Skarbu Państwa;

e) z darów, zapisów i ofiar.

II. Art. 15. (1) Osoby, pobierające uposażenie służbowe, bądź stałe wynagrodzenie za najemną pracę, opłacają na rzecz Funduszu Pracy 1% pobranego całkowicie dochodu, osiągniętego z tych źródeł.

(2) Przepis powyższy dotyczy również osób, pobierających emerytury, renty lub zaopatrzenie ze Skarbu Państwa, z przedsiębiorstw lub Monopoli Państwowych, bądź też ze związków komunalnych lub instytucyj prywatnych, jeżeli emerytura, renta bądź zaopatrzenie wynosi więcej niż 59 zł. miesięcznie.

(3) Przepis ustępu 1. niniejszego artykułu nie dotyczy:

a) osób, pobierających zaopatrzenie inwalidzkie na podstawie ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. Nr. 26 poz. 238);

b) robotników, zatrudnionych w gospodarstwach rolnych oraz

*) Art. — postanowienia ustawy.
§ — postanowienia rozporządzenia.
*) — zarządzenia wykonawcze Prezydenta m.

c) osób zatrudnionych w przedsiębiorstwach rzemieślniczych w rozumieniu art. 142 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7-go czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53 poz. 468), posiadających karty rzemieślnicze i wykupujących świadectwa przemysłowe VIII. kategorji przemysłowej.

(4) Pracodawcy zatrudniający pracowników, o których mowa w ust. 1. uiszczają na rzecz Funduszu Pracy opłatę w wysokości 1% zarobków, uposażeń i wynagrodzeń, wypłacanych tymże pracownikom. Przepis ten nie dotyczy Skarbu Państwa oraz związków komunalnych, z tem jednak zastrzeżeniem, iż poszczególne przedsiębiorstwa związków komunalnych uiszczają przewidzianą opłatę w wysokości 1% zarobków, wypłacanych pracownikom, o ile obroty tych przedsiębiorstw nie wchodzą w skład zwyczajnych budżetów związków komunalnych. Pracodawcy rolni uiszczają opłatę 1% tylko od zarobków pracowników umysłowych.

(5) Organizacje wyznaniowe i społeczne, utrzymujące instytucje opieki społecznej, lub prowadzące akcję pomocy bezrobotnym, zwolnione są w tych dziedzinach swej działalności od obciążeń, wyszczególnionych w ust. 4 niniejszego artykułu.

(6) Dla kategorji zarobków, nie przekraczających 150 zł. miesięcznie, Minister Opieki Społecznej ma prawo zastąpić opłaty, przewidziane w ust. 1 i 4 niniejszego artykułu, opłatą ryczałtową.

(7) Do opłat przewidzianych w niniejszym artykule, mają analogiczne zastosowanie przepisy art. 58 prawa o wykroczeniach z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60 poz. 572).

§ 2. Podstawę obliczenia opłat, przewidzianych w art. 15 ustawy, stanowi suma — bez uwzględnienia jakichkolwiek potrąceń, każdorazowo przypadającego do wypłaty uposażenia służbowego, stałego wynagrodzenia za najemną pracę, emerytury, renty, lub zaopatrzenia, przyczem przy obliczeniu wysokości tych opłat nie bierze się pod uwagę kwot mniejszych od 1 zł.

§ 3. Opłaty od uposażenia służbowego, stałego wynagrodzenia za najemną pracę, emerytury, renty lub zaopatrzenia potrącają pracodawcy. Skarb Państwa, przedsiębiorstwa i monopole państwowe, związki komunalne lub instytucje prywatne — przy każdorazowej wypłacie.

Kwoty potrącone przez Skarb Państwa, należy w terminie do dni 7 po dokonanych potrąceniach wpłacić do kasy urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, równocześnie należy złożyć deklarację zawierającą dokładne obliczenie opłat oraz szczegółowe dane stwierdzające ile, z jakiego tytułu i za jaki okres czasu opłaty są uiszczane.

Kwoty potrącone przez pracodawców, przedsiębiorstwa i monopole państwowe, związki komunalne lub instytucje prywatne, należy wpłacić do Kasy chorych, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności do końca miesiąca następującego po wypłacie, równocześnie należy złożyć deklarację zawierającą dokładne obliczenie opłat oraz szczegółowe dane (listy płacy) stwierdzające, ile z jakiego tytułu i za jaki okres czasu opłaty są uiszczane.

***)** W wykonaniu tych postanowień Główna Kasa miejska oraz Zakłady mają strącać począwszy od dnia 1 maja br. wszystkim pracownikom m. 1% z ich uposażenia służbowego. Wynagrodzenia dodatkowe nie wchodzą do uposażenia służbowego (płace za godziny pozasłużbowe) podlegają powyższej opłacie tylko o tyle o ile są stałemi t. zn. przyznanemi aż do odwołania. Robotnikom dziennym pobierającym stałe wynagrodzenie za najemną pracę płatne tygodniowo, dokonywanie strąceń należy rozpocząć bezzwłocznie.

Ponadto zakłady m. (Gazownia, Elektrownia, Wodociąg, Zakład Czyszczenia m., Rzeźnia, Zakłady ceramiczne i Zakłady aprowizacyjne wobec nałożonego na pracodawców w ogólności obowiązku ponoszenia opłat w myśl art. 15 ust. 4, mają postępować aż do dalszego zarządzenia w następujący sposób: zakłady, które bezpośrednio dokonują wypłat zarobków, będą wpłacać do Kasy miejskiej 1% zarobków wypłaconych swym pracownikom. Odnośnie do zakładów, których wypłaty dokonywane są przez Główną Kasę miejską, wpłacenie powyższej należytości przeprowadzi sama Kasa m.

Kasa miejska ma kwoty wniesione z tytułu powyższej należytości lokować na rachunku bieżącym wedle dyspozycji Dyrektora M. I. O. aż do dalszego zarządzenia.

III. Art. 18. Osoby. pobierające dochody w postaci tantjem (art. 18 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu art. 1 ustawy z dnia 7 listopada 1931 r. o zmianie niektórych postanowień ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 101 poz. 771), opłacają na rzecz Funduszu Pracy 2% od tego wynagrodzenia (tantjem).

§ 8. Przedsiębiorstwa i zakłady pracy, wypłacające tantjemy, obowiązane są potrącać przy każdej wypłacie opłaty, określone w art. 18 ustawy. Kwoty, potrącone tytułem opłaty w ciągu miesiąca, należy w ciągu 7 dni po upływie tegoż miesiąca wpłacić do kasy urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, przy dołączeniu lub zaznaczeniu na blankiecie nadawczym obliczenia i danych dotyczących tytułu wpłaty osób, którym wypłacono tantjemę i wysokości wypłaconych kwot.

***)** Definicję tantjemy ustaliło Ministerstwo Skarbu w okólniku z dnia 8/III. 1933 r. (Dz. Min. Skarbu Nr. 9 poz. 86) w następujący sposób:

U stale zatrudnionych wprzedsiębiorstwie członków zarządu, rad, komitetów nadzorczych i komisyj rewizyjnych, tantjemą w rozumieniu art. 18 ustawy, (o podatku dochodowym) będą wszelkiego rodzaju wynagrodzenia, z wyjątkiem stałych, perjodycznych i zgóry w sumie absolutnej cyfrowo określonych poborów. U tych zatem osób tylko t. zw. stała pensja miesięczna, kwartalna, zgóry cyfrowo określona, jest uposażeniem, opodatkowanem według Działu II. ustawy.

Każde inne wynagrodzenie jest tantjemą.

Wobec powyższego Kasa m. względnie kasowy dotyczących Zakładów strącać mają z poborów dyrektorów i wicedyrektorów Zakładów m. 2% od pobieranych przez nich premji wzgl. innych wynagrodzeń podpadających pod pojęcie tantjemy.

IV. Art. 19. (1) Opłaty od biletów wstępu pobiera się od biletów, sprzedawanych na wszelkiego rodzaju publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe. Opłaty te wynoszą od każdego sprzedanego biletu:

1) w cenie od 0.26 zł. do 1 zł. 0.05 zł.
2) „ „ 1.01 „ „ 2 „ 0.10 „
3) „ „ 2.01 „ „ 3 „ 0.20 „
4) „ „ 3.01 „ „ 4 „ 0.30 „
5) „ „ 4.01 „ „ 5 „ 0.40 „
6) „ „ powyżej 5 „ 0.50 „

(2) Za opłaty te odpowiadają przedsiębiorcy.

(3) Opłatom tym nie podlegają bilety wstępu na zabawy, rozrywki i widowiska, urządzane:

a) wyłącznie dla żołnierzy,

b) przez zakłady naukowe, opiekuńcze i wychowawcze dla młodzieży szkolnej,

c) przez organa Funduszu Pracy,

d) przez instytucje i organizacje społeczne, o ile większa część dochodu z tych imprez przeznaczona jest na pomoc dla bezrobotnych.

§ 9. Opłaty od biletów wstępu na publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe (art. 19 ustawy) uiszczają osoby nabywające bilety wstępu, inkasują zaś je i są za te opłaty odpowiedzialni właściciele przedsiębiorstwa lub osoby odpowiedzialne za przedsiębiorstwo albo urządzające zabawy, rozrywki, widowiska lub zawody.

Zainkasowane opłaty, po potrąceniu odszkodowania (§ 17 ust. 2), należy wpłacić do kasy gminnej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, równocześnie z zainkasowanym komunalnym podatkiem od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, a w przypadku gdy podatek komunalny nie jest pobierany, najdalej w ciągu 5 dni po dniu zabawy, rozrywki, widowiska lub zawodów. Równocześnie należy przedłożyć wykaz opłat od biletów wstępu.

V. Art. 20. (1) Od stawek, we wzajemnych zakładach (totalizatorze), urządzanych przez towarzystwa wyścigów konnych, pobiera się opłaty w wysokości 1%.

(2) W związku z tem w art. 7 ustawy z dnia 22 czerwca 1925 roku o wyścigach konnych (Dz. U. R. P. Nr. 74 poz. 512) wstawia się po ustępie pierwszym postanowienie o brzmieniu następującem:

Na rzecz Funduszu Pracy pobierana będzie od stawek we wzajemnych zakładach specjalna opłata w wysokości 1%.

§ 10. Opłaty od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze; art. 20 ustawy) uiszczają osoby grające, lub też przy zakładach łącznych towarzystwa wyścigów konnych, które w tym celu pobierają od osób grających opłaty bezzwrotne w wysokości 1% od stawki początkowej, pomnożonej przez ilość koni, objętych grą łączną. Opłaty inkasują i są za nie odpowiedzialne towarzystwa wyścigów konnych. Sumy z opłat w wysokości odpowiadającej 1% obrotu we wzajemnych zakładach należy wpłacić do kasy gminnej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, równocześnie z komunalnym podatkiem od stawek we wzajemnych zakładach, a w przypadku, gdy podatek komunalny nie jest pobierany, w następnym nieświątecznym dniu po odbytych wyścigach. Równocześnie należy przedłożyć zestawienie obrotów, dokonanych w danym dniu wyścigowym we wzajemnych zakładach.

VI. Art. 24. (1) Opłaty od spożycia gazu do użytku domowego w lokalach, nie posiadających charakteru przemysłowego. wynoszą 5% od sumy należności, wykazanej na rachunku, bez opłat za używanie gazomierzy i innych dodatkowych należności. Opłaty te obciążają konsumenta.

(2) W wypadkach sprzedaży gazu z automatów gazomierzy, opłaty wynoszą również 5% od wykazanej sumy, a obciążają sprzedawcę.

(3) Za opłaty te w obu wypadkach odpowiada przedsiębiorca.

§. 13. Opłaty od spożycia gazu do użytku domowego (art. 24 ustawy) uiszczają odbiorcy gazu, a w przypadkach sprzedaży gazu z automatów gazomierzy — sprzedawcy gazu; w obu przypadkach opłaty inkasują i są za nie odpowiedzialni sprzedawcy gazu.

Do obliczenia i poboru opłat od spożycia gazu do użytku domowego obowiązani są sprzedawcy gazu przy każdorazowem, chociażby tylko częściowem, regulowaniu przez poszczególnych odbiorców należytości za pobrany gaz.

Opłaty oblicza się od należności (ceny), liczonej przez sprzedawców za gaz, uwidocznionej w wystawionych przez odbiorców rachunkach lub pobranych za pośrednictwem licznika automatu gazomierzy; do sumy rachunku za zużyty gaz dolicza się opłatę w ten sposób, by kwota opłat była w odrębnej pozycji wyraźnie uwidoczniona w rachunku.

Przy obliczaniu kwot opłaty nie bierze się pod uwagę sum mniejszych od pół grosza, natomiast kwoty od pół grosza wzwyż zaokrągla się do pełnego grosza.

Opłaty pobrane przez sprzedawcę gazu, lub obowiązujące sprzedawcę, powinny być wpłacone do kasy gminnej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasy Oszczędności, w terminie do dni 5 po upływie każdego półmiesięcznego okresu, czyli kwoty pobrane lub obciążające od 1 do 15 — do dnia 20 włącznie tegoż miesiąca, pobrane zaś lub obciążające w czasie od 16 do końca miesiąca — do dnia 5 włącznie każdego następnego miesiąca.

Na blankiecie nadawczym Pocztowej Kasy Oszczędności, a w razie wpłacenia bezpośrednio do kasy gminnej — w deklaracji, złożonej przez sprzedawcę, należy podać dokładnie obliczenie opłaty oraz szczegółowe dane stwierdzające, kto (jaki sprzedawca), ile, z jakiego tytułu oraz za jaki okres czasu wpłaca opłatę. W deklaracji winna być nadto uwidoczniona ilość odbiorców gazu w danym okresie, od których pobrano opłatę, jak również pobrana w ogólnej sumie należność za sprzedany im w tym czasie gaz, oraz suma należności otrzymana za pośrednictwem licznika automatu gazomierzy.

VII. Art. 25. 1) W zakładach gastronomicznych i salach bilardowych, podlegających obowiązkowi nabycia świadectw przemysłowych, w myśl rozdziałów VII i VIII część II. lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1932 Nr. 17 poz. 110) opłacie w wysokości 50 gr. od osoby podlegają przebywający w tych lokalach w godzinach od 24 do 6, z wyjątkiem osób zarządzających i zatrudnionych w danem przedsiębiorstwie; postanowienie powyższe nie ma zastosowania do osób, przebywających w restauracjach kolejowych i bufetach kolejowych.

2) Za opłaty te odpowiada przedsiębiorca.

3) opłaty powyższe na życzenie przedsiębiorcy mogą być zastąpione przez miesięczne opłaty ryczałtowe,

ustalone na podstawie przeciętnych wpływów z tych opłat, osiągniętych w miesiącach poprzedzających.

4) Upoważnia się Ministra Opieki społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu do zmniejszenia wysokości wzgl. całkowitego zniesienia tych opłat dla niektórych kategoryj wymienionych wyżej zakładów.

§ 14. Opłatę od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych (art. 25 ustawy) uiszczają osoby przychodzące do tych zakładów między godziną 24 a 6 bezpośrednio po wejściu do zakładu gastronomicznego względnie do sali bilardowej, zaś osoby, które tam przebywały już przed godziną 24 i pozostały po tej godzinie, — bezpośrednio po upływie godziny 24. Opłaty te inkasują właściciele (dzierżawcy, zarządzający) zakładu gastronomicznego (sali bilardowej), którzy są za nie odpowiedzialni. Właściciele (dzierżawcy, zarzadzający) zakładu gastronomicznego (sali bilardowej) otrzymują w zarządzie gminy za pokwitowaniem bloczki odpowiednio ponumerowanych i ostemplowanych biletów i bilety te wydają osobom, obowiązanym do uiszczania opłaty. Zainkasowane opłaty po potrąceniu odszkodowania (§ 17 ust. 2), należy wpłacić do kasy gminnej bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności do dni 5. Na blankiecie nadawczym Pocztowej Kasy Oszczędności, a w razie wpłacenia bezpośrednio do kasy gminnej — w deklaracji należy podać numery bloczków i biletów. Wszystkie osoby znajdujące się w zakładach gastronomicznych (salach bilardowych) między godziną 24 a 6 i obowiązane do uiszczenia opłaty, winny okazywać wykupione bilety kontrolorom zarządu gminy.

Przy zastąpieniu opłat powyższych przez miesięczne opłaty ryczałtowe za podstawę obliczenia opłat ryczałtowych służy przeciętny wpływ z opłat niezryczałtowanych, pobranych w ciągu pierwszego lub drugiego poprzedzającego zryczałtowanie półrocza kalendarzowego. Za podstawę ryczałtu mogą być również przyjęte opłaty, pobrane na podstawie art. 17 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 73 poz. 664).

VIII. Art. 26. 1) Opłaty od czynszu dzierżawnego, osiągniętego z najmu mieszkań lub budynków w całości lub w części, niezależnie od ich przeznaczenia użytkowego, pobiera się w wysokości 0·05% kwoty, odpowiadającej sumie każdorazowo wypłacanego czynszu.

2) Opłatom powyższym nie podlega komorne z mieszkań 1 i 2-izbowych.

§ 15. Opłaty od czynszu dzierżawnego (art. 26 ustawy) uiszczają właściciele nieruchomości. Opłaty od osiągniętego w danym kwartale kalendarzowym czynszu dzierżawnego należy w ciągu drugiego miesiąca następującego po tym kwartale uiścić w kasie urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności; równocześnie należy złożyć w kasie urzędu skarbowego wykaz otrzymanych sum czynszu dzierżawnego, osiągniętego w ubiegłym kwartale kalendarzowym, wraz z obliczeniem opłat; do czasu przejęcia przez władze skarbowe wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich, oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich — opłaty należy uiszczać i deklarację składać w kasie gminnej.

IX. Art. 28. związki komunalne przekazują do Funduszu Pracy corocznie kwoty, odpowiadające:

dla gmin miejskich miast wydzielonych — 1% ich budżetów zwyczajnych,

dla powiatowych związków komunalnych — 5% ich budżetów zwyczajnych.

§ 24. Wpłaty związków komunalnych (art. 28 ustawy), których podstawę obliczenia stanowią objęte budżetem administracyjnym dochody zwyczajne, osiągnięte w ciągu roku budżetowego, związki komunalne wpłacają na rachunek czekowy Funduszu Pracy w Pocztowej Kasie Oszczędności w czterech równych ratach, a mianowicie: 1 sierpnia, 1 października, 1 stycznia i 31 marca następnego roku budżetowego, zawiadamiając równocześnie o wysokości dokonanej wpłaty bezpośrednią władzę nadzorczą, która czuwa nad prawidłowością wpłat. Przy uiszczaniu pierwszej raty należy wskazać na blankiecie nadawczym sumę dochodów zwyczajnych, osiągniętych w poprzednim roku budżetowym.

X. § 16. O ile opłaty, wymienione w §§ 9, 10, 13 i 14 nie zostały wpłacone do kasy gminnej w terminie lub zostały wpłacone niezgodnie z art. 19, 20, 24 i 25 ustawy, wymiaru i poboru dokonywa zarząd gminy, który wykonywa również kontrolę opłat, wymienionych w §§ 9, 10, 13 i 14.

Do wymiaru i poboru opłat, wymienionych w §§ 9, 10, 13 i 14 oraz do odwołań od wymiaru tych opłat, zarówno pod względem trybu postępowania, jak i właściwości władzy, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące samoistnych danin komunalnych.

Postanowienia ustępu 1 i 2 niniejszego paragrafu oraz lit. h. § 17 stosuje się odpowiednio do opłat, wymienionych w § 15, do czasu przejęcia przez władze skarbowe wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich.

§ 17. Za czynności, związane z wymiarem, poborem i kontrolą opłat, wymienionych w §§ 9, 10, 13 i 14, przyznaje się gminom odszkodowanie w następującej wysokości procentowej od wpływów z opłat i z kar za zwłokę:

a) 1% przy opłatach od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze);

b) 3% przy opłatach od biletów wstępu i od spożycia gazu do użytku domowego;

c) 1% przy opłatach od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych.

Za czynności związane z inkasowaniem opłat wymienionych w §§ 9 i 14, przyznaje się inkasującym odszkodowanie w wysokości 2% zainkasowanych sum.

§ 20. Wpływy na rzecz Funduszu Pracy wraz z karami za zwłokę, otrzymane w ciągu pierwszych 15 dni miesiąca, opłacają urzędy skarbowe, urzędy celne, zarządy gmin i kasy chorych, po potrąceniu odszkodowania i ewentualnych zwrotów, na rachunek czekowy Funduszu Pracy w Pocztowej Kasie Oszczędności do dnia 20 tegoż miesiąca, sumy zaś otrzymane w drugiej połowie miesiąca — do dnia 5 następnego miesiąca.

Nadzór nad wynikającemi z rozporządzenia niniejszego czynnościami zarządów gmin i kas chorych sprawuje Fundusz Bezrobocia.

§ 21. Ściąganie opłat, ustanowionych na rzecz Funduszu Pracy, dokonywa się zgodnie z przepisami, dotyczącemi postępowania egzekucyjnego władz skarbowych. W postępowaniu tem właściwe urzędy skarbowe, urzędy celne, zarządy gmin lub kasy chorych zastępują Fundusz Pracy jako wierzyciela, z tem, że koszty, jakie w postępowaniu egzekucyjnem ponosi wierzyciel, obciążają Fundusz Pracy.

*) Kasa miejska obowiązaną jest wszelkie wpływy i należytości na rzecz Funduszu Pracy odprowadzać do właściwych instytucyj w terminach określonych w powyższych przepisach.

Kwoty, które z powyższych tytułów wpłyną do Kasy miejskiej przed terminem odprowadzenia ich do właściwych instytucyj, należy bezzwłocznie lokować na rachunku bieżącym wedle dyspozycji Dyrektora M. I. O., zaś z nadejściem terminu bezzwłocznie odprowadzić. Wyjątek stanowią opłaty z art. 15 punkt 4 ściągane od Zakładów m. jako pracodawców.

Ustawa o Funduszu Pracy i Rozporządzenie wykonawcze weszły w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

Kasa miejska wyda szczegółową wewnętrzną instrukcję rachunkowo-kasową dotyczącą wykonania powyższych przepisów.

36.

OKÓLNIK Nr. 22.

Zarządzenie

Prezydenta miasta Nr. Prez. B. praw. 5/33 z dnia 20 kwietnia 1933 w sprawie przekazania agend prawnych w Magistracie m. Krakowa Biuru prawnemu przy Biurze Prezydjalnem Magistratu.

Na podstawie § 87 statutu Gminy m. Krakowa postanawiam co następuje:

§ 1.

W Biurze Prezydjalnem Magistratu tworzy się Biuro prawne, jako organ doradczy i opinjodawczy w zakresie prawnym Prezydjum miasta i całej administracji m.

§ 2.

Do zakresu działania Biura prawnego należy:

1) załatwianie spraw dotyczących obrony prawnej interesów Gminy i skierowanych do Biura prawnego przez Prezydenta miasta, poszczególne Wydziały Magistratu, zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa m.

2) wydawanie opinji co do wdawania się w spory, co do wnoszenia pozwów i środków prawnych, zawierania ugód,

3) prowadzenie spraw przed sądami za pośrednictwem syndyków m.,

4) opinjowanie celowości prowadzenia egzekucji wzgl. środków egzekucyjnych w sprawach dotyczących roszczeń prywatno-prawnych Gminy,

5) wyjaśnianie wątpliwości prawnych i udzielanie opinij prawnych na żądanie Prezydenta miasta, poszczególnych Wydziałów Magistratu, zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw m. w szczególności współdziałania pod względem prawnym przy układaniu wniosków na Komisje, Sekcje i na Radę miasta, przy układaniu pism do władz wyższych itp.,

6) układanie wzgl. współdziałanie w układaniu wszelkich miejskich przepisów prawnych oraz projektów ustaw etc. projektów nowelizacji tychże,

7) współdziałanie przy układaniu umów, wszelkich aktów prawnych i deklaracyj Gminy pociągających za sobą następstwa prawne dla Gminy,

8) ochrona prawna pracowników m. w zakresie karnym w sprawach wynikłych z urzędowania, a wedle uznania Prezydenta miasta na ochronę tę zasługujących,

9) kształcenie w zakresie prawnym sił konceptowych, prawniczych znajdujących się w służbie miejskiej.

§ 3.

Na czele Biura prawnego stoi wyznaczony przez Prezydenta z pośród stałych członków Biura m. Przełożony, który za pośrednictwem Naczelnika Biura Prezydjalnego Mgtu podlega Prezydentowi miasta.

Przełożony kieruje agendami należącemi do zakresu działania Biura prawnego w zakresie wewnętrznej administracji biurowej i jest za tok spraw osobiście odpowiedzialny. Za treść załatwienia spraw odpowiedzialnemi są referenci, którzy w załatwieniu sprawy brali udział, Przełożony Biura, oraz w razie kolegjalnego załatwienia sprawy również i Przewodniczący zespołu.

Do Naczelnika Biura Prezydjalnego Mgtu należy ogólne kierownictwo Biura prawnego.

§ 4.

Referenci Biura prawnego dzielą się na:

1) stałych członków Biura prawnego,

2) syndyków m.,

3) członków niestałych przydzielonych do Biura czasowo, jużto do pomocy, jużto na praktykę.

Członkowie niestali zastępujący stałych, wchodzą w ich prawa i obowiązki.

§ 5.

Członkowie stali Biura prawnego wraz z syndykami m. tworzą razem z Przełożonym Biura prawnego kolegjum Biura. Do posiedzeń kolegjum Biura prawnego mogą być powoływane także osoby z poza grona kolegjum, jednakże tylko z głosem doradczym.

Naczelnicy Wydziałów Magistratu, Biur i Urzędów m., Dyrektorzy zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw m. uczestniczą z głosem stanowczym w posiedzeniach kolegjum Biura, na których są rozpoznawane i załatwiane sprawy dotyczące ich resortu.

§ 6.

Sprawy należące do zakresu działania Biura prawnego są rozpoznawane i załatwiane albo:

1) jednostkowo przez poszczególnych członków Biura prawnego wzgl. syndyków, albo

2) kolegjalnie.

Kolegjalne rozpoznawanie i załatwianie spraw odbywa się albo:

1) w zespole częściowym kolegjum Biura złożonym z Przełożonego Biura prawnego, lub zastępującego go członka stałego, z 2 członków kolegjum Biura, albo

2) w zespole pełnym kolegjum Biura.

Posiedzeniom zespołu częściowego kolegjum Biura przewodniczy Naczelnik Biura Prezydjalnego Mgtu, a w jego zastępstwie Przełożony Biura prawnego, zaś posiedzeniom pełnego zespołu kolegjum Biura przewodniczy Prezydent miasta względnie resortowy Wiceprezydent, lub w zastępstwie ich Naczelnik Biura Prezydjalnego.

Przydział spraw poszczególnym syndykom uskutecznia Przełożony Biura prawnego.

§ 7.

Kolegjalnemu rozpoznawaniu i załatwianiu podlegają sprawy przydzielone do takiego rozpoznania przez Przełożonego Biura prawnego z własnej inicjatywy lub na wniosek jednego z członków kolegjum Biura. W każdym razie rozpoznaniu i załatwianiu w zespole pełnym Biura podlegają sprawy:

1) przekazane zespołowi pełnemu przez Przełożonego Biura prawnego z własnej inicjatywy lub na wniosek jednego z członków kolegjum Biura, albo przez zespół częściowy kolegjum Biura,

2) szczególnie doniosłe dla Gminy lub zawiłe pod względem prawnym,

3) wszelkie kodyfikacje.

§ 8.

Akty spraw, które według zakresu działania należą do Biura prawnego mogą być:

1) albo temu Biuru do załatwienia przesłane w krótkiej drodze z tem, że akty sprawy po jej załatwieniu przez Biuro prawne podlegają zwrotowi tej jednostce administracji miejskiej, która akty przesłała, albo

2) przedstawione bezpośrednio przez odnośnego resortowego referenta, któremu Biuro prawne po wydaniu i zanotowaniu w akcie opinji, akt ten zwraca.

§ 9.

Z posiedzeń pełnego zespołu kolegjum Biura prawnego spisuje się protokół, który winien zawierać obok zwięzłego przedstawienia stanu faktycznego, przebieg dyskusji i ostateczną uchwałę.

W częściowym i pełnym zespole kolegjum Biura prawnego ostateczna uchwała (opinja) zapada większością głosów, przyczem w razie równości głosów decyduje zdanie, za którem głosował Przewodniczący zespołu. Członek przegłosowany może złożyć swe odrębne zdanie na piśmie wraz z motywami.

§ 10.

Uchwały (opinje) pełnego zespołu kolegjum Biura prawnego wpisuje się do księgi zasad prawnych.

Księga zasad prawnych ma być założoną i prowadzoną sposobem rzeczowym. Obok uchwały należy w księdze zasad uwidocznić datę uchwały, nazwę sprawy i znak aktów.

§ 11.

Zasada prawna wpisana do księgi zasad jest obowiązującą dla całej administracji miejskiej. Zasada prawna może być zmienioną jedynie uchwałą pełnego zespołu kolegjum Biura, ustalającą zasadę odmienną.

Uchwały zespołu częściowego kolegjum Biura i opinje wydane jednostkowo są miarodajnemi tylko w tej sprawie, w której zostały wydane.

§ 12.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1933 r.

37.

OKÓLNIK Nr. 23.

Zarządzenie

Prezydenta miasta Nr. Prez. B. praw. 5/33 z dnia 20 kwietnia 1933 w sprawie zniesienia M. Komisji dla skodyfikowania przepisów osobowych pracowników m. i przekazania jej zakresu działania Biuru prawnemu przy Biurze Prezydjalnem Magistratu.

Na podstawie § 87 statutu Gminy m. Krakowa postanawiam co następuje:

§ 1.

M. Komisję dla skodyfikowania przepisów osobowych pracowników m. utworzoną rozp. Prezydenta miasta z dnia 25 sierpnia 1931 L. Prez. 9514/31 znosi się, zaś zakres działania tej Komisji zgodnie z przepisem § 2 pkt. 6 rozp. Prezydenta miasta Nr. Prez. B. praw. 5/33 z dnia 20 kwietnia 1933 (okólnik nr. 22) w sprawie przekazania agend prawnych w Magistracie m. Krakowa Biuru prawnemu przy Biurze Prezydjalnem Magistratu, przekazuje się Biuru prawnemu.

Członkowie b. Komisji dla skodyfikowania przepisów osobowych pracowników m. o ile nie są członkami kolegjum Biura prawnego, wchodzą w skład kolegjum tego Biura z głosem stanowczym w sprawach określonych w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1933 r.

38.

Sprawozdania z posiedzeń Tymcz. Rady Miejskiej.

Sprawozdanie z 35-tego jawnego posiedzenia Rady Miasta, które się odbyło w dn. 20 kwietnia 1933 r. w sali Radnej na Ratuszu Krakowskim.

Dnia 20 kwietnia 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Prezydenta miasta Dra Mieczysława Kaplickiego oraz w obecności Wiceprezydentów miasta Dra Landaua, Ostrowskiego i Inż. Skoczylasa i przy udziale 107 Radców m., posiedzenie Rady miejskiej.

Przed porządkiem dziennym udziela Pan Prezydent Dr. Kaplicki głosu Rm. Dr. Prof. Julianowi Nowakowi, który zawiadamia, że Tow. Zachęty Sztuk Pięknych w Warszawie urządza wystawę dzieł Wyspiańskiego i Stanisławskiego i zwróciło się do Gminy m. Krakowa z prośbą o wypożyczenie dzieł tychże mistrzów zdeponowanych w Muzeum w Krakowie. Ponieważ statut nie pozwala inaczej na wypożyczanie dzieł sztuki, jak tylko za uchwałą Rady miasta, przeto Wydział Muzealny postanowił zwrócić się do Rady m. o wydanie zezwolenia na wypożyczenie, gdyż uważa, że dzieła te z wyjątkiem pasteli Wyspiańskiego, które mogłyby uledz uszkodzeniu, można wysłać do Warszawy. Z tego powodu stawia Rm. Prof. Nowak następujący wniosek:

Rada miejska uchwali:

1) Celem podniesienia wartości wystawy, którą urządza Tow. Zachęty Sztuk Pięknych w Warszawie w maju br. dla uczczenia 2-ch wielkich mistrzów krakowskich Wyspiańskiego i Stanisławskiego, wypożyczyć temuż Towarzystwu w drodze wyjątku kilka nadających się do transportu dzieł St. Wyspiańskiego i J. Stanisławskiego na zasadzie praw wzajemności.

2) Upoważnia się Wydział muzealny do wybrania tychże dzieł i ściągnięcia od Tow. Zachęty wszelkich z tem związanych zabezpieczeń z tem, że wynikłe stąd koszta pokryje w całości wspomniane Towarzystwo.

Wniosek powyższy uchwalono.

Następnie Pan Prezydent miasta zawiadamia, że na jego ręce wpłynęły dwa pisma, a to od ks. Dra Franciszka Mirka i od Jana Ryblewskiego z zawiadomieniem, że zmuszeni są złożyć godność członków Rady miejskiej z powodu przesiedlenia z Krakowa, co Rada miasta przyjmuje do wiadomości.

Porządek dzienny:

I. Uzupełnienie składu Sądu Konkursowego na budowę Muzeum Narodowego.

Referent Wiceprezydent Ostrowski zaznacza, iż ze względu na to, że przy ustalaniu składu Sądu Konkursowego na budowę Muzeum Narodowego pominięto Akademję Sztuk Pięknych, składa następujący wniosek:

Rada miasta uchwali:

Uzupełnia się skład Sądu Konkursowego na budowę Muzeum Narodowego przez powołanie Delegata Akademji Sztuk Pięknych w Krakowie.

Wniosek powyższy uchwalono.

II. Sprawa uzupełnienia Rady Nadzorczej firmy: „Kamieniołomy miast małopolskich“ Ska z ogr. odp. i Jaworz. Kom. Kop. Węgla S. A.

Referent Rm. Dr. Czuchajowski zawiadamia, iż z powodu opróżnienia dwóch miejsc w Radzie Nadzorczej firmy „Kamieniołomy miast małopolskich“ Ska z ogr. odp. a to przez p. Dra Kazimierza Ducha i Dra Chodorowskiego — Komisja Matka proponuje imieniem Gminy m. Krakowa wybrać na to miejsce p. Inż. Stanisława Skoczylasa Wiceprezydenta m. i Dra Rudolfa Radzyńskiego.

Odnośnie zaś do opróżnienia się trzech miejsc w Radzie Nadzorczej Jaworznickich Komunalnych Kopalń Węgla, a to przez śp. prof. Benisa, b. Prezydenta miasta Beliny-Prażmowskiego i b. Wiceprez. miasta Dra Kazimierza Ducha — Komisja Matka proponuje wybrać na to miejsce Pana Prezydenta miasta Dra Kaplickiego, Wiceprezydenta miasta Inż. Stanisława Skoczylasa i Rm. Dra Bolesława Korolewicza.

Wobec tego Referent stawia następujący wniosek:

Rada miasta uchwali:

Zatwierdza się wnioski Komisji Matki, a to 1) w sprawie uzupełnienia Rady Nadzorczej firmy „Kamieniołomy miast małopolskich“ Ska z o. o. i 2) w sprawie uzupełnienia Rady Nadz. Jaworznickich Kom. Kopalń Węgla S. A.

Nr. I. Udz. 15/33 i Nr. I. Udz. 234/33/C.

Wniosek powyższy uchwalono.

III. Zaciągnięcie w Komunalnej Kasie Oszczędności m. Krakowa pożyczki konwersyjnej zł. w złocie 4,800.000·— na spłatę pożyczek krótkoterminowych w tejże Kasie przez Gminę miasta Krakowa zaciągniętych.

Imieniem Sekcyj II. i III. dyrektor M. I. O. Jan Krzyżanowski wnosi

Rada miasta uchwali:

I. Upoważnia się Pana Prezydenta miasta do zaciągnięcia w Komunalnej Kasie Oszczędności miasta Krakowa w Krakowie w czasie i zakresie, które Pan Prezydent miasta uzna za stosowne zgodnie z interesem Gminy, pożyczki długoterminowej w sumie zł. w złocie 4,800.000·— na warunkach w skrypcie dłużnym bliżej określonych, w szczególności spłacalnej w ciągu 35 lat w ratach półrocznych, płatnych w dniach 1-go stycznia i 1-go lipca każdego roku, wynoszących $4^1/_2$% od pierwotnego dłużnego kapitału, w których mieści się stopniowa amortyzacja kapitału i 8% rocznie odsetek od każdorazowej dłużnej reszty kapitału.

II. Pożyczka będzie użyta na konwersję pożyczek krótkoterminowych zaciągniętych w Komunalnej Kasie Oszczędności m. Krakowa w Krakowie przez Gminę m. Krakowa w kwotach zł. 2,100.000·— i dolar. 283.100·— oraz przez Wydział VIII. Mgtu, dawniej Akcyzę miejską wzgl. Miejski Urząd Poboru podatków pośrednich, w kwocie zł. 149.000·—

III. Do ułożenia szczegółowych warunków i do podpisania odnośnych dokumentów, pokwitowania i odbioru waluty powyższej pożyczki, upoważnia się Pana Prezydenta miasta względnie jego zastępcę oraz Radców miejskich: PP. Dr. Krzetuskiego Karola i Dr. Tillesa Samuela, a w razie przeszkody któregokolwiek z nich, Radców miejskich: PP. Dr. Chana Augusta i Dr. Grossa Adolfa. Nr. K. O. 16/33.

Wniosek powyższy uchwalono.

IV. Zaciągnięcie w Komunalnej Kasie Oszczędności m. Krakowa w Krakowie długoterminowej pożyczki zł. w złocie 1,000.000·— na cele inwestycyjne.

Imieniem Sekcyj II. i III. dyrektor M. I. O. Jan Krzyżanowski wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Upoważnia się Pana Prezydenta miasta do zaciągnięcia w Komunalnej Kasie Oszczędności miasta Krakowa w Krakowie w czasie i zakresie, które Pan Prezydent miasta uzna za stosowne zgodnie z interesem Gminy, długoterminowej pożyczki w sumie zł w złocie 1,000.000·— na warunkach bliżej w skrypcie dłużnym określonych, w szczególności spłacalnej w ciągu 35 lat w ratach półrocznych, płatnych w dniach 1-go stycznia i 1-go lipca każdego roku, wynoszących $4^1/_4$% od pierwotnego dłużnego kapitału, w których mieści się stopniowa amortyzacja kapitału i 8% rocznie odsetek od każdorazowej dłużnej reszty kapitału — na cele inwestycyjne, w szczególności na zakupno gruntów zł 150.000·—, budowę ramp mostu im. Marszałka Piłsudskiego zł 250.000·—, budowę nowych nawierzchni i chodników zł 300.000·—, budowę Muzeum Narodowego, dotacja Gminy zł 100.000·—, koszty reorganizacji Spółki „Caro" zł 180.000·—, sprawienie kotła parowego dla Zakładów Sanitarnych zł 20.000·—.

II. Do ułożenia szczegółowych warunków i do podpisania odnośnych dokumentów, pokwitowania i odbioru waluty powyższej pożyczki upoważnia się Pana Prezydenta miasta względnie Jego zastępcę oraz Radców miejskich: PP. Dr. Krzetuskiego Karola i Dr. Tillesa Samuela, a w razie przeszkody któregolwiek z nich, Radców miejskich: PP. Dr. Chana Augusta i Dr. Grossa Adolfa. Nr. K. O. 17/33.

Wniosek powyższy uchwalono.

V. Zaciągnięcie w Komunalnej Kasie Oszczędności m. Krakowa pożyczki konwersyjnej zł w złocie 1,000.000·— na spłatę pożyczek krótkoterminowych w tejże Kasie przez Krakowską Gazownię miejską w Krakowie zaciągniętych.

Imieniem Sekcyj II. i III. Dyrektor M. I. O. Jan Krzyżanowski wnosi:

Rada miasta wnosi:

I. Upożnia się Pana Prezydenta miasta do zaciągnięcia w Komunalnej Kasie Oszczędności m. Krakowa w Krakowie w czasie i zakresie, które Pan Prezydent miasta uzna za stosowne zgodnie z interesem Gminy, pożyczki długoterminowej w sumie zł w złocie 1,000.000·— na warunkach w skrypcie dłużnym bliżej określonych, w szczególności spłacalnej w ciągu 35 lat w ratach półrocznych, płatnych w dniach 1-go stycznia i 1-go lipca każdego roku, wynoszących $4^1/_2$% od pierwotnego dłużnego kapitału, w których mieści się stopniowa amortyzacja kapitału i 8% rocznie odsetek od każdorazowej dłużnej reszty kapitału.

II. Pożyczka będzie użyta na konwersję pożyczek krótkoterminowych, zaciągniętych w Komunalnej Kasie Oszczędności m. Krakowa w Krakowie przez Krakowską Gazownię miejską w kwotach zł 180.000·— i dolar. 91.250·—

III. Do ułożenia szczegółowych warunków i do podpisania odnośnych dokumentów, pokwitowania i odbioru waluty powyższej pożyczki upoważnia się Pana Prezydenta miasta względnie jego zastępcę oraz Radców miejskich: PP. Dr. Krzetuskiego Karola i Dr. Tillesa Samuela a w razie przeszkody któregokolwiek z nich Radców miejskich: PP. Dr. Chana Augusta i Dr. Grossa Adolfa. Nr. Gaz. A. 300/33.

Wniosek powyższy uchwalono.

VI. Statut o podatku od pokoji wynajmowanych w hotelach, pensjonatach, pokojach umeblowanych, domach noclegowych itp.

Referent st. Radca Mgtu Wł. Latacz nadmienia, że Magistrat obniżył podatek od wynajmowanych pokoji w interesie poparcia turystyki w Krakowie, jak również celem przyjścia z pomocą mniejszym hotelom i przedkłada imieniem Sekcyj II. i III. Rady miasta następujący wniosek:

Rada miasta uchwali:

Rada miasta uchwala załączony statut o podatku od pokoji wynajmowanych w hotelach, pensjonatach, pokojach umeblowanych, domach noclegowych i t. p., w miejsce dotychczasowego statutu uchwalonego w dniu 30. XI. 1923 r. i wzywa Magistrat o wyjednanie przepisanego zatwierdzenia go przez władze nadzorcze.

(Egzemplarz statutu dołączono do protokołu).

W dyskusji zabiera głos Rm. Dr. Beaupré, który zwraca się z prośbą do Prezydjum, aby w razie przyjazdu do Krakowa wycieczki zagranicznej i zaistnienia trudności z umieszczeniem tejże, korzystało z przysługującego mu prawa dotowania w tym wyjątkowym wypadku większej kwoty na koszta pomieszczenia takiej wycieczki. L. II. R. 75/33.

Wniosek powyższy uchwalono.

VII. Statut o opłatach za leczenie chorych w Miejskim Szpitalu epidemicznym w Krakowie oraz za czynności dezynfekcyjne.

Referent Dr. Bobak zaznacza, że pobierane przez Magistrat m. Krakowa opłaty za leczenie w M. Szpitalu Epidemicznym i opłaty za dezynfekcje nie były dotychczas uchwalone przez Radę miejską, wobec tego przedkłada imieniem Sekcyj II., III. i IX. następujący wniosek:

Rada miasta uchwali:

Na podstawie art. 27 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 884 z roku 1932 o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, uchwala się Statut o opłatach za leczenie chorych w M. Szpitalu epidemicznym w Krakowie oraz za czynności dezynfekcyjne w brzmieniu jak załącznik.

(Statut dołączono do protokołu)

Nr. IX. C. org./32.

Wniosek powyższy uchwalono.

VIII. Urządzenie ulicy św. Anny.

Imieniem Komisji drogowo-kanałowej Radca m. Inż. Stefan Strojek wnosi:

Rada miasta uchwali:

Na podstawie art. 172 i art. 174 rozp. Prezydenta Rzp. z dnia 16/II. 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 202 o prawie Budowlanem i o zabudowaniu osiedli oraz na zasadzie § 16 a i § 16 b Ustawy budowniczej dla miasta Krakowa z dnia 28/III. Dz. U. Kr. Nr. 89.

I. Rada miasta uznaje, że jezdnia ulicy św. Anny nie posiada trwałej nawierzchni odpowiadającej posta-

nowieniom art. 172 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rz. P., zaś istniejących obustronnych zarządzeń dla komunikacji pieszej nie uważa Rada miasta za chodniki w znaczeniu przepisów § 16 b. wymienionej Ustawy budowniczej.

II. Rada miasta postanawia wykonać w ul. św. Anny:

1) Jezdnię o trwałej nawierzchni z asfaltu walcowanego i ścieki kamienne z pieńków porfirowych, w całości na fundamencie betonowym.

2) Krawężniki z kamienia andezytowego na fundamencie betonowym.

3) Chodniki z asfaltu lanego na fundamencie betonowym.

III. Rada miasta zatwierdza projekt i kosztorys Budownictwa miejskiego Oddz. B. z dnia 11/IV. b. r. do L. Bb. drog. 737/33 urządzenia ul. św. Anny na łączną kwotę Zł. 95.000·—.

IV. Koszty połączone z tą budową pokryć: w kwocie 4.000·— Zł. przez użycie posiadanego zapasu krawężników, zaś 91.000·— Zł. z Dz. V. § 152 b „Wydatki nadzwyczajne" budżetu 1933/34.

V. Do nadzoru robót deleguje się PP. Radców miejskich: 1) Inż. Karola Rollego, 2) Inż. Stefana Strojka.

VI. Po ukończeniu robót związanych z urządzeniem ulicy św. Anny, Budownictwo miejskie Oddz. B. przedłoży Komisji drogowo-kanałowej Rady miasta kosztorys wykonawczy i sprawozdanie z robót do zatwierdzenia.

VII. Po zatwierdzeniu przez Komisję drogowo-kanałową i Województwo przełożyć koszty urządzenia ulicy św. Anny na właścicieli przyległych do tej ulicy działek. Nr. Bb. drog. 737/33.

IX. Urządzenie ulicy Stolarskiej.

Imieniem Komisji drogowo-kanałowej Radca m. Inż. Stefan Strojek wnosi:

Rada miasta uchwali:

Na podstawie art. 172 i art. 174 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 16/II. 1928 Dz. U. P. Nr. 23 poz. 202 o Prawie budowlanem i o zabudowaniu osiedli oraz na zasadzie § 16 a i b Ustawy budowniczej dla m. Krakowa z dnia 28/III. 1910 Dz. u. kr. Nr. 89.

I. Rada miasta uznaje, że jezdnia w ulicy Stolarskiej nie posiada trwałej nawierzchni, odpowiadającej postanowieniom art. 172 powołanego rozporządzenia Prez. R. P., zaś istniejących obustronnych urządzeń dla komunikacji pieszej nie uważa Rada m. za chodniki, w znaczeniu przepisów § 16 b wymienionej Ustawy budowniczej.

II. Rada m. postanawia wykonać w ulicy Stolarskiej:

1) jezdnię o trwałej nawierzchni i ścieki z bruku bazaltowego na fundamencie betonowym,

2) krawężniki z kamienia andezytowego, na fundamencie betonowym,

3) chodniki z płyt betonowych.

III. Rada miasta zatwierdza projekt i kosztorys Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 24/III. br. L. Bb. drog. 612/33, urządzenia ulicy Stolarskiej na łączną kwotę 95.000 Zł.

IV. Koszty połączone z tą budową pokryć w Dz. V. § 152 b. Wydatków nadzwyczajnych budżetu 1933/34.

V. Do nadzoru tych robót deleguje się PP. Radców miejskich: 1) Prof. Józefa Gałęzowskiego, 2) Dr. Inż. Józefa Tauba.

VI. Po ukończeniu robót związanych z urządzeniem ulicy Stolarskiej, Budownictwo m. Oddz. B przedłoży Komisji drogowo-kanałowej Rady m. kosztorys wykonawczy i sprawozdanie z robót do zatwierdzenia.

VII. Po zatwierdzeniu przez Komisję drogowo-kanałową i Województwo, przełożyć koszty urządzenia ul. Stolarskiej na właścicieli przyległych do tej ulicy działek. Nr. Bb. drog. 612/33.

X. Urządzenie ulicy Szewskiej.

Imieniem Komisyj drogowo-kanałowej R m. Inż. Stefan Strojek wnosi:

Rada miasta uchwali:

Na podstawie art. 172 i art 174 rozporządzenia Prezydenta Rzp. P. z dnia 16/II. 1928 Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 202 o Prawie budowlanem i o zabudowaniu osiedli oraz na zasadzie § 16 a i b Ustawy budowlanej dla m. Krakowa z dnia 28. III. 1910 Dz. u. k. Nr. 89.

I. Rada m. uznaje, że jezdnia ulicy Szewskiej nie posiada trwałej nawierzchni, odpowiadającej postanowieniom art. 172 powołanego rozporządzenia Prez. Rz. P., zaś istniejących obustronnych urządzeń dla komunikacji pieszej nie uważa Rada m. za chodniki w znaczeniu przepisów § 16 b wymienionej Ustawy budowniczej.

II. Rada m. postanawia wykonać w ulicy Szewskiej:

1) jezdnię i ścieki o trwałej nawierzchni z bruku bazaltowego na fundamencie betonowym,

2) krawężniki z kamienia andezytowego ułożonego na fundamencie betonowym,

3) chodniki z płyt betonowych wzdłuż realności zabudowanych, zaś z płyt betonowych wzdłuż plant.

Po prawej stronie wzdłuż plant należy przy tem urządzeniu uwzględnić linję regulacyjną, uchwaloną przez Radę miejską w dniu 9 października 1930 r. do L. Bb. 4700/29.

III. Rada m. zatwierdza projekt i kosztorys Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 12 kwietnia 1933 r. L. Bb. Drog. 643/33 urządzenia ulicy Szewskiej na łączną kwotę 148.000 zł.

IV. Koszty połączone z tą budową pokryć w wysokości Zł. 90.000, z Dz. V. § 18 poz. d/3 budżetu zwyczajnego, a w wysokości Zł. 58.000, z Dz. V. § 152 b. „Wydatki nadzwyczajne" budżetu 1933/34.

V. Zwrócić się do Krakowskiej Miejskiej Koleji Elektrycznej S. A. z żądaniem, aby przed rozpoczęciem powyższego urządzenia:

a) wymieniła zużyte szyny tramwajowego,

b) założyła odpowiednio silny fundament betonowy pod torami tramwajowymi,

c) przełożyła istniejące tory w nowe położenie według zatwierdzonego projektu.

VI. Do nadzoru tych robót deleguje się PP. Radców miejskich:

1) Inż. Witolda Wierzchowskiego,

2) Inż. Leona Skarżeńskiego.

VII. Po ukończeniu robót związanych z urządzeniem ulicy Szewskiej, Budownictwo miejskie Oddz. B. przedłoży Komisji drogowo-kanałowej Rady miasta kosztorys wykonawczy i sprawozdanie z robót do zatwierdzenia.

VIII. Po zatwierdzeniu przez Komisję drogowo-kanałową i Województwo przełożyć koszty urządzenia

ulicy Szewskiej na właścicieli przyległych do tej ulicy działek. Nr. BB. Drog. 643/33.

Wkońcu referent wnosi o uchwalenie tych 3-ch wniosków.

W dyskusji zabiera głos Rm. Dr. J. Steinberg imieniem właścicieli realności i twierdzi, że jakkolwiek urządzenie tych ulic wpłynie dodatnio na wartość danych realności, to niema jednak podstawy prawnej do narzucenia właścicielom realności ponoszenia kosztów urządzenia tych ulic. Paragraf 172 ustawy budowlanej powiada, że koszta urządzania ulic ma się pokrywać z funduszów publicznych, a zatem Gmina chcąc przerzucić te koszta na właścicieli realności powinna była wezwać tych właścicieli i zapytać ich, czy nie podnoszą w tej kwestji jakich zarzutów. Następnie twierdzi, że Gmina powinna wspólnie z właścicielami danych realności ustalić kwestję co do trwałości urządzenia nawierzchni tych ulic. Wobec tego stawia wniosek, aby wszystkie wnioski referenta Inż. Strojka odesłać do Komisji prawniczej do ponownego rozpatrzenia wspólnie z właścicielami realności odnośnych działek.

Rm. Inż. Wierzchowski sprzeciwia się wnioskowi Rm. Dr. Steinberga z uwagi na rozporządzenie Ministerstwa R. P., które powiada, że koszta pierwszego urządzenia ulic można przerzucić w całaści lub w części na właścicieli realności, a ponieważ obecne urządzanie tych 3 ulic uważać się musi jako pierwsze, więc nie ma potrzeby ponownego rozpatrywania tych wniosków. Wkońcu wnosi poprawkę do słów w punkcie I. każdego wniosku, aby podać zamiast słów: Rada miasta uznaje.., słowa: „Rada miasta uznaje na podstawie opinji rzeczoznawców“, resztę zaś wniosków proponuje przyjąć bez zmian.

Rm. Felsztyński popiera wniosek Dr. Steinberga odnośnie do wezwania właścicieli realności na wspólną konferencję.

Pan Wiceprez. Ostrowski wyjaśnia Rm. Dr. Steinbergowi, że przerzucanie kosztów urządzania ulic na właścicieli realności datuje się od roku 1910 tj. od czasu, kiedy cały szereg gmin okolicznych przyłączony został do Krakowa i stan ten trwał do roku 1928, w którym wydana została ustawy budowlana zezwalająca na przerzucanie kosztów urządzania ulic na właścicieli realności, a zatem nie zmieniło się nic, pozatem, że przedtem uchwały takie zapadały decyzją komisji drogowo-kanałowej, a obecnie Pan Prezydent postanowił te sprawy przedkładać Radzie miejskiej.

Wobec tego Pan Wiceprez. Ostrowski proponuje przejście nad wnioskiem Rm. Dr. Steinberga do porządku dziennego.

Rm. Dr. Taub widzi pewne sprzeczności we wnioskach odnośnie do § 174 ustawy budowlanej i obstaje za odesłaniem wniosków do Komisji prawniczej.

Rm. Dr. Radzyński proponuje przyjęcie wszystkich wniosków referenta Inż. Strojka bez żadnych zmian.

Rm. Dr. Gwiazdomorski stawia wniosek, aby przystąpić do budowy tych 3 ulic, a tymczasem odesłać do rozpatrzenia Komisji prawniczej

odnośnie do ul. św. Anny punkty I. i VII.
„ „ „ Stolarskiej „ I. i VII. a.
„ „ „ Szewskiej „ I. i VIII.

W toku dalszej dyskusji zabiera głos Pan Prezydent m. Dr. Kaplicki i prosi, aby ze względu na fakt, że wnioski referenta nie zawierają żadnej inowacji, nie odsyłać ich do Komisji prawniczej, co opóźniłoby przystąpienie do urządzania tych ulic, które na jesień muszą być gotowe ze względu na 3 zjazdy, w których wezmą udział goście zagraniczni. Odnośnie do poczynionych w dyskusji różnych uwag, zaznacza Pan Prezydent, że zostaną one wzięte pod rozwagę, a w przyszłości komisje orzekające o urządzaniu ulic będą rozszerzone na korzyść czynnika obywatelskiego.

Pan Senator Rolle popiera wywody Pana Prezydenta z tem, aby Prezydjum zechciało rozłożyć odnośnym właścicielom realności przypaść mające opłaty za urządzenie wspomnianych ulic na jaknajwygodniejsze raty.

Rm. Dr. Wielgus zaznacza, że sprawa płacenia za urządzanie ulic przez właścicieli realności jest obecnie w Trybunale Administracyjnym, niezależnie jednak od tego jaki wyrok zapadnie, należy wnioski te uchwalić i przystąpić do roboty.

Rm. Prof. Ruppert popiera wnioski Pana Prezydenta i stawia za przykład młodzież akademicką, która płaci za urządzenie ul. Jabłonowskich i Aleji 3 Maja.

Wkońcu po wyczerpaniu dyskusji zabiera głos referent Inż. Strojek, który sprzeciwia się odesłaniu wniosków do Komisji prawniczej z uwagi na to, że sprawa ta idzie jeszcze do Województwa, gdzie zostanie rozpatrzona i gdzie zostaną sprawdzone koszta podane przez Gminę i prosi o przyjęcie tych wniosków bez zmian.

Pan Prezydent zawiadomił, że otrzymał pismo następującej treści: „Aby innych zachęcić, zgłaszam w imieniu mego brata Adama hr. Potockiego, który jest zainteresowany przy ul. św. Anny, że nie będziemy zgłaszać rekursu. Artur Potocki m. p.“.

Następnie Pan Prezydent poddaje pod głosowanie wnioski referenta Inż. Strojka odnośnie do urządzenia ulicy: św. Anny, Szewskiej i Stolarskiej.

Rada miasta wnioski ad VIII, IX i X bez zmian uchwaliła.

Na prośbę Ks. Dra Niemczyńskiego następuje przesunięcie punktów porządku dziennego.

XIII. Sprawozdanie z działalności Podgórskiej Komunalnej Kasy Oszczędności M. Krakowa.

Rm. Ks. Dr. Niemczyński imieniem Sekcji II. wnosi:

Rada miasta uchwali:

Na podstawie sprawozdania Komisji Rewizyjnej, które przyjmuje się do wiadomości, zatwierdza się sprawozdanie z działalności Komunalnej Podgórskiej Kasy Oszczędności m. Krakowa za rok 1932 wraz z bilansem oraz zamknięciem rachunków (§§ 22 i 29 Statutu Kasy) wyrażając Zarządowi Kasy uznanie za dotychczasową pracę.

Wniosek uchwalono.

XI. Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej Komunalnej Kasy Oszczędności Miasta Krakowa za rok 1932.

Wiceprezydent Dr. I. Landau wnosi:

Rada miasta uchwali:

Przyjmuje się do wiadomości sprawozdanie Ko-

misji Rewizyjnej Komunalnej Kasy Oszczędności Miasta Krakowa i zatwierdza się sprawozdanie z działalności tejże Kasy Oszczędności i połączonego z nią Zakładu zastawniczego za rok 1932 wraz z zamknięciem rachunków i bilansem i udziela się Zarządowi Komunalnej Kasy Oszczędności Miasta Krakowa absolutorjum ze zarządu w roku 1932.

Wniosek uchwalono.

XII. Sprawozdanie z działalności Komunalnej Kasy Oszczędności Miasta Krakowa.

Radca m. Dr. Czuchajowski imieniem Sekcji II wnosi:

Rada miasta uchwali:

Na podstawie sprawozdania Komisji Rewizyjnej, które przyjęto do wiadomości; zatwierdza się sprawozdanie z działalności Komunalnej Kasy Oszczędności m. Krakowa za rok 1932 wraz z bilansem i projektem rozdziału zysków oraz zamknięciem rachunków (§ 22 i 29 statutu Kasy) i wyraża się Zarządowi Kasy uznanie za gorliwą i wydatną pracę.

(Zamknięcie rachunkowe i projekt rozdziału zysków dołączono do protokołu).

W dyskusji zabiera głos Rm. Przybylska, która prosi, aby dotację na kolonje dla dziewcząt w Kasinie Wielkiej powiększyć, gdyż przeznaczona kwota Zł. 4000·— na wszystkie kolonje jest niewystarczająca.

Rm. Kostrzewska prosi o przyznanie jakiejś kwoty na Żłóbek.

W odpowiedzi referent Dr. Czuchajowski zaznacza, że prośby te powinny były wcześniej wpłynąć do Zarządu Kasy, a byłyby napewno zostały uwzględnione.

Wniosek uchwalono.

Następnie punkty XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. i XIX. porządku dziennego uchwaliła Rada miejska na wniosek Rm. Rollego en bloc.

XIV. Zamiana gruntów gminnych i państw. w Dz. XIII. i XXII. w związku z budową małych mieszkań.

I. Odstąpić na własność Skarbowi Państwa parcelę gminną lkat. 1534/2 o powierzchni 27 ar. 24 m. kw., parcelę gminną lkat. 1444 o powierzchni 2 ha. 13 ar. 51 m. km. kw. wchodzące w skład realności, objętej wykazem hipotecznym L. 142 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XIII. Zwierzyniec, oraz parcelę gminną lkat. 642/2 o powierzchni 1 ha. 38 ar. 40 m. kw., objętą wykazem hipotecznym L. 1185 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XXII. Podgórze tj. grunty o łącznym obszarze 4 ha. 73 ar. 86 m. kw. w zamian za część parceli państwowej lkat. 871/1 Dz. XXI. Płaszów, wchodzącej w skład realności, objętej wykazem hipotecznym L. 927 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XXII. Podgórze, oznaczoną kolorem zielonym na planie Budownictwa miejskiego z dnia 7 kwietnia 1933 r. o powierzchni 3 ha 61 ar. 95 m. kw. pod następującemi warunkami:

A) Przyjmuje się wartość jednego metra kwadratowego:

1) parcel gminnych:

a) lkat. 1534/2 Dz. XIII na 5 (pięć) złotych
b) lkat. 1480 „ „ na 4·50 (cztery i pół) zł.
c) lkat. 1444 „ „ na 3 (trzy) złote
d) lkat. 642/2 Dz. XXII. na 7 (siedm) złotych.

2) parceli państwowej lkat. 871/1 Dz. XXI. na 6 (sześć) złotych.

B) Zamiana następuje w stosunku do oznaczonych wyżej wartości parcel bez żadnej dopłaty.

C) Powyższe grunty odstępują sobie strony kontraktujące w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych oraz najmów i dzierżaw.

D) Koszty, opłaty i należytości, związane z niniejszą transakcją ponoszą obie strony po połowie. Koszty pomiarów i planów pokryje Gmina m. Krakowa.

II. Do podpisania kontraktu upoważnia się obok P. Prezydenta m. względnie jego zastępcy PP. Radców miejskich Dr. K. Jelonka i Dr. J. Kuhna a w razie przeszkody Dr. R. Radzyńskiego i Inż. L. Skarżeńskiego względnie innych uprawnionych wogóle do podpisywania umów.

III. Gmina nabywa powyższy grunt na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rz. z dnia 22 kwietnia 1927 r. Nr. 32. poz. 372 Dz. U. Rz. P. i ustawy z dnia 24 marca 1933 r. Nr. 22. poz. 173 Dz. U. R. P. celem budowy domów i na inne potrzeby rozbudowy miasta oraz odstępuje Skarbowi Państwa wspomniane parcele pod zabudowę małemi i taniemi mieszkaniami.

IV. Niniejszą uchwałę przedłożyć Panu Wojewodzie z prośbą o zatwierdzenie.

Nr. I. Rozb. 35/33/B.

XV. Spółdzielnia T. U. R. nabycie gruntu w Dz. XV.

Zmienia się i uzupełnia uchwałę Rady m. z dnia 16. listopada 1930 r. w sprawie sprzedaży części parcel kat. 8/1, 8/7 i 8/8 Dz. XV. Nowa Wieś, Spółdzielni z odpowiedzialnością udziałami dla budowy domów towarzystwa uniwersytetu robotniczego im. A. Mickiewicza oraz uchwałę połączonych Sekcyj Rady miejskiej z dnia 27. sierpnia 1931 r. w sprawie sprzedaży dodatkowego pasa gruntowego o obszarze 190 m. kw. w następującym kierunku:

1) Cena kupna całego gruntu tj. z pasem dodatkowym wynosić będzie po 50 (pięćdziesiąt) złotych za jeden metr kwadr.

2) Budowa ma być rozpoczęta do końca 1934 r. a ukończona do końca 1936 r.

3) Do podpisania kontraktu upoważnia się obok P. Prezydenta miasta względnie jego zastępcy, PP. Radców m. Dr. K. Jelonka i Dr. J. Kuhna a w razie przeszkody Dr. R. Radzyńskiego i Inż. Inż. L. Skarżeńskiego względnie innych upoważnionych wogóle do podpisywania umów.

4) Ze względu na to, że cena ma charakter ulgowy przedłożyć niniejszą uchwałę Panu Wojewodzie z prośbą o zatwierdzenie analogicznie do pierwszej uchwały Rady miejskiej z dnia 6 listopada 1930 r.

Nr. I. Nab. 171/33/B.

XVI. Sprawa otwarcia ulicy łączącej parcelę lk. 1444 z parcelą m. lk. 1480, położoną przy ul. Król. Jadwigi w Dz. XIII. Zwierzyniec.

Na podstawie ogłoszenia z dnia 21. II. 1931 r. Lb. 595(31/XXVI), uchwala się w myśl art. 29, prawa budowlanego:

1) Otwarcie ulicy między wschodnią granicą parceli miejskiej l. k. 1444 a wschodnią granicą parceli l. k. 1481 w Dz. XIII. (Zwierzyniec) według planu Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 7. IV. 1933 r. z linjami regulacyjnemi oznaczonemi kolorem czerwonym i głoskami a-b po stronie północnej, zaś głoskami c-d po stronie południowej, oraz linją budowlaną po stronie północnej: a'-b'.

2) Zabudowanie przyległych do ulicy gruntów domami wolno stojącymi względnie łączonymi w grupy o wysokości do 12 metrów (II. piętra) bez oficyn i suteren mieszkalnych.

Powyższy plan zabudowania należy wyłożyć do publicznego przeglądu na okres 4-ch tygodni począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

3) Poleca się Magistratowi przeprowadzić z właścicielami przyległych do powyższej ulicy gruntów pertraktacje o odstąpienie części gruntów, przypadających pod ulicę na rzecz Gminy m. Krakowa z zastrzeżeniem, że wartość odstąpionych gruntów oszacowana przez Magistrat w porozumieniu z właścicielymi zostanie uwzględniona przy rozliczeniu przypadających na nich kosztów urządzenia ulicy. W razie niemożności przeprowadzenia z właścicielami gruntów dobrowolnej ugody upoważnia się Magistrat do wdrożenia postępowania wywłaszczeniowego na podstawie art. 43 prawa budowlanego.

Do Nr. Bb. Reg. 200/33.

XVII. Sposób zabudowania obszaru gruntów w Dz. XI. (Dębniki) ograniczonego ulicami: Polną, Rolną, Szwedzką i Zagrody.

Na mocy art. 29 i nast. prawa budowlanego, oraz po myśli ogłoszenia Magistratu z dnia 21. V. 1931 r. do L. 1818/31/Bb. (XXIX) uchwala się na obszarze gruntów w Dz. XI. (Dębniki). ograniczonym ulicami: Polną, Rolną, Szwedzką i Zagrody, w obrębie prawomocnym linji regulacyjnych:

1) sposób zabudowania zwarty, z tylną linją budowlaną, oznaczoną w planie Budownictwa m. B. z dnia 7. III. 1933 r. kolorem czerwonym i literami: a-b-c-d-e-fg-h dla parcel w obrębie powyższego obszaru Dz. XI. (Dębniki) położonych przy ulicach: Polnej, Rolnej, Szwedzkiej i Zagrody.

2) Wysokość domów trzypiętrową t. j. parter i 3 piętra nie wyższych jednak jak 16 metrów. Budowa suteren mieszkalnych jest niedopuszczalna.

Plan powyższy należy wyłożyć na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały do publicznego przeglądu.

Do Nr. Bb. Reg.33/33.

XVIII. Rewizja linji budowianej po stronie zachodniej ulicy Racławickiej w Dz. XVII. (Krowodrza) na odcinku między Al. Grottgera a ul. Mazowiecką.

Na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 22. II. 1933 r. L. Bb. Reg. 120/33 reasumując uchwałę Tymczasowego Zarządu miasta z dnia 16. IX. 1925. L. 2054 Bb/921 uchwala się po myśli art. 5. prawa budowlanego z dnia 16. II. 1928 Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202 linję budowlaną po zachodniej stronie ul. Racławickiej, oznaczoną na planie Budownictwa m. Odz. B z dnia 22 marca 1933 r. czerwono i literami: a-b w odległości 4 metrów od prawomocnej linji regulacyjnej.

Powyższy plan rewizji linji budowlanej należy wyłożyć do przeglądu publicznego na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia miesiąca najbliższego, względnie następującego po powzięciu niniejszej uchwały.

Do Nr. Bb. Reg. 47/33,

XIX. Plan zabudowania przedłużenia ulicy Kraszewskiego do Al. Focha w Dz. XII. (Półwsie Zwierzynieckie).

Na mocy art. 29 i następnych prawa budowlanego i zabudowania osiedli na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 1. VI. 1929 r. (do L. 1957/Bb. 39 Nr. XI) uchwala się:

1) Linje regulacyjne ulicy biegnącej w przedłużeniu ulicy Kraszewskiego, jak oznaczono w planie Budownictwa m. Oddział B. kolorem czerwonym i literami: a-c i linją budowlaną a'-c od strony zachodniej, kolorem czerwonym i literami: b-C z linją budowlaną b'-d' od strony wschodniej.

2) Linje regulacyjne przedłużenia ulicy Łowieckiej, jak oznaczono w planie Budownictwa miejskiego B. kolorem czerwonym i literami: d-c od strony północnej z linją budowlaną d'-c' oraz literami g-h-i od strony południowej.

3) Linję regulacyjną południowej strony Al. Focha na odcinku między wylotem ul. Słonecznej i Kraszewskiego oznaczone głoskami a-f z linją budowlaną a'-f' w odstępie 6 metrów.

4) Dla bloku ograniczonego ulicami: Juljana Fałata, przedłużeniem ul. Kraszewskiego i Al. Focha sposób zabudowania willowy, jak oznaczono w planie Budownictwa m. Oddz. B. kolorem czerwonym.

Wysokość tych will nie może przekraczać 12 mtr. licząc do gzymsu głównego od niwelety chodnika. Ponadto nachylenie połaci dachowych ze względu na specjalne warunki topograficzne i krajobrazowe tej części miasta nie może przekraczać 30^0.

Plan powyższy należy wyłożyć do przeglądu publicznego na przeciąg 4-ch tygodni począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

XX. Dostawa drzewa.

Imieniem Sekcji I. Rm. Inż. Franciszek Drobniak wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Na skutek rozpisanego publicznego przetargu zatwierdza się dodatkową ofertę z dnia 8/IV. 1933 r. do L. Bb. drog. 145/33 Administracji dóbr Sucha-Ślemień Anny Juljuszowej hr. Tarnowskiej na dostawę drzewa stolarskiego i budowlanego na rok budżetowy 1933/34 dla Budownictwa m. Oddz. A. i B. oraz Ekonomatu m., według oferowanych przez tegoż oferenta cen jednostkowych.

2) Zatrzymać jako kaucję od dostawcy kwotę 600 Zł. stanowiącą około 6% od kwoty przypuszczalnego zapotrzebowania w całym roku budżetowym.

3) Z dostawcą zawrzeć pisemną umowę. Do podpisania umowy im. Prezydenta miasta upoważnia się PP. Radców m.:

a) Prof. Gałęzowskiego Józefa,

b) Inż. Dra Tauba Józefa.

(Zestawienie ofertowe dołączono do protokołu).

Wniosek chwalono. Do Nr. Bb. drog. 145/33.

XXI. Upoważnienie do podpisywania Firmy: M. Zakłady Ceramiczne.

Imieniem Prezydjum miasta p. Wiceprezydent m. Inż. Skoczylas wnosi:

Rada miasta uchwali:

Z powodu ustąpienia z zarządu miasta PP. Władysława Beliny-Prażmowskiego i Dra Kazimierza Ducha, uchwala się zarządzenie wykreślenia prawa podpisu powyższych w rejestrowanej firmie: Miejskie Zakłady Ceramiczne w Krakowie.

Upoważnia się natomiast do podpisywania firmy: Miejskie Zakłady Ceramiczne w Krakowie P. Dra Mieczysława Kaplickiego i Inż. Stanisława Skoczylasa w miejsce ustępujących PP. Władysława Beliny-Prażmowskiego i Dra Kazimierza Ducha i do wpisania tej zmiany do rejestru handlowego firmy: Miejskie Zakłady Ceramiczne w Krakowie.

PP. Dr. Mieczysław Kaplicki i Inż. Stanisław Skoczylas podpisywać będą firmę Miejskie Zakłady Ceramiczne w Krakowie w ten sposób, iż pod wypisanem, wydrukowanem lub stampilją wyciśniętem brzmieniem firmy, jeden z nich to jest Dr. Mieczysław Kaplicki, albo Inż. Stanisłsw Skoczylas położą swój podpis obok podpisu dyrektora Inż. Menaschégo.

Wniosek uchwalono.

Posiedzenie tajne.

Sprawy osobowe.

Imieniem Prezydenta miasta Nacz. Biura Prezydjalnego Magistratu Mr. Herget stawia następujące wnioski:

1) z dniem 1 maja 1933 r. przenosi się Stefana Kantorka, sekretarza Magistratu, w VII. stopniu służbowym, w stan nieczynny.

Uchwalono.

2) z dniem 20 kwietnia 1933 r. przenosi się Dra Józefa Porębskiego, radcę Magistratu, zawiadowcę Ski „Caro“ w stan nieczynny.

Uchwalono.

3) z dniem 1 maja 1933 r. przenosi się Tomasza Kasznika, w IX. stopniu służbowym w stan nieczynny.

Uchwalono.

Na tem posiedzenie zamknięto.

39.

Sprawozdania z posiedzenia Sekcyj i Komisyj Tymcz. Rady Miejskiej.

Komisja teatralna Rady miasta.

Dnia 1 kwietnia 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Prezydenta miasta posiedzenie komisji teatralnej, na którem przyjęto sprawozdanie rachunkowe za ubiegły okres oraz program repertuaru na najbliższy kwartał.

W dyskusji nad dotychczasową działalnością teatru miejskiego stwierdzono, że teatr krakowski służy przedewszystkiem sztuce rodzimej.

Szereg przedstawień z repertuaru klasycznego, oraz szereg premjer autorów polskich z uwzględnieniem dzieł młodych pisarzy wskazuje na linję repertuarową jedynie właściwą dla instytucji, którą Gmina podjęła się prowadzić we własnym zarządzie w okresie dla rozwoju sztuki nader utrudnionym.

Rada Artystyczna Rady miasta.

Dnia 10 kwietnia 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta miasta Inż. Skoczylasa posiedzenie „Rady Artystycznej“, na którem rozpatrzono trzydzieści siedm projektów, w tem

budowy domów parterowych	7,
„ „ I. piętrowych	6,
„ „ II. piętrowych	1,
„ „ III. piętrowych . . .	4,
nadbudów I. p.	1,
przebudów	2,
urządzeń portali sklepowych i t. p. . .	4,
odnowienia fasad domów	1,
budowy ogrodzeń realności	4,
urządzeń reklamowych, gablot i t. p. .	7,
Razem	37 projektów.

Dłuższą dyskusję wywołał projekt przebudowy „Wikarówki“ przy pl. Marjackim — Małym Rynku. Sprawę odroczono do czasu osiągnięcia wyników konkursu na uporządkowanie Rynku Głównego.

Z nowych budowli w mieście, rozpatrzono projekt budowy domu czynsz. III p. na narożniku ul. Krowoderskiej i nowo otworzonej ul. Kotlarskiej (własn. Zakł. Przemysł. „Bieżanów“), oraz budowy domu III p. przy ul. Warszawskiej (Tow. św. Wincentego a Paulo), inne budowy dotyczą dzielnic przyłączonych.

Nadto rozpatrywano projekt budowy trwałych ogrodzeń:

a) kościoła i klasztoru OO. Bernardynów na Stradomiu,

b) M. Zakładu Wodociągowego od strony ul. Łowieckiej, oraz

c) M. Parku im. Dr Jordana od strony „Oleandrów“.

Komisja drogowo-kanałowa Rady miasta.

Dnia 11 kwietnia 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta miasta Inż. Stanisława

Skoczylasa, posiedzenie Komisji drogowo-kanałowej Rady m., na którem zatwierdzono:

a) Projekt uporządkowania ul. Szewskiej, św. Anny i Stolarskiej oraz projekty nowych chodników w ul. Kościelnej, św. Wawrzyńca i Rynku Kleparskim w około przyszłego skweru.

b) Przyjęto sprawozdanie z robót dokonanych w roku budżetowym 1932/33 przez Zakłady miejskie i Dyrekcję Poczt w ulicach miasta.

c) Zatwierdzono koszta rzeczywiste: budowy chodników w ul. Kalwaryjskiej i na narożniku ul. Dąbrowskiego, Salinarnej, robót nawierzchniowych w ul. Prądnickiej przed szpitalem Kasy Chorych oraz koszta szeregu robót naprawczych, drogowych, na rachunek osób trzecich.

d) Załatwiono sprawę dostawy materjałów drogowych przez Kamieniołomy Miast Małopolskich.

e) Zatwierdzono projekt budowy kanału w ul. Dr. J. Lea — Kościół Misjonarzy — Gnieźnieńska, kanalizację w ul. Będzińskiej — Krowodrzy Murowanej, kanalizację ramp mostowych z mostu im. Marszałka Józefa Piłsudskiego na Wiśle po stronie Podgórskiej i wysokości kosztów rzeczywistych szeregu domowych połączeń kanałowych.

Komisja Sekcji VII. Rady miasta dla Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej.

Dnia 12 kwietnia 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy miejskiego P. Inż. Wierzchowskiego i w obecności Wiceprezydenta miasta P. Dr. Landaua posiedzenie Komisji Sekcji VII. Rady miasta dla Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej, na którem uchwalono:

1) przyjąć do wiadomości sprawozdanie Naczelnika Wydziału VII. Magtu z działalności administracyjno-gospodarczej Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej za rok kalendarzowy 1932;

2) przyjąć do zatwierdzającej wiadomości sprawozdanie Naczelnika Wydziału VII. Mgtu o wykonaniu budżetów Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej za okres budżetowy 1932/933;

3) wprowadzić na stałe reskryptem Magistratu z dnia 11 czerwca 1932 r. L. VII. Z. cz. m. 238/31/A. manipulację rachunkową według nowoczesnej metody księgowania przebitkowego, a to wobec dodatnich wyników z jednorocznego okresu próbnego;

4) przyjąć do zatwierdzającej wiadomości sprawozdanie Naczelnika Wydziału VII. Mgtu z wydatków uskutecznionych z funduszu obrotowego Zakładu czyszczenia miasta w czasie od 1 lutego do 31 marca 1933 r. w kwocie 14.028·46;

5) zatwierdzić preliminarze wydatków Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej na I. kwartał okresu budżetowego 1933/934;

6) wyrazić uznanie dla Prezydjum miasta, Naczelnika Wydziału VII. Magtu, Kierownictwa Zakładu czyszczenia miasta, Komendy Miejskiej Straży pożarnej i dla wszystkich pracowników obydwóch instytucyj za owocną i oszczędną gospodarkę.

Sekcja I. Rady miasta.

Dnia 19 kwietnia 1933 r. odbyło się posiedzenie Sekcji I. Rady miasta pod przewodnictwem Radcy m. Inż. Drobniaka i przy współudziale PP. Wiceprezydentów miasta Ostrowskiego i Inż. Skoczylasa.

Na posiedzeniu tem uchwalono przedłożyć Radzie m. wnioski w sprawie zmiany gruntów gminnych za grunty państwowe w Dz. XIII. i XXI. Nabyte przez Skarb Państwa grunty od Gminy w drodze zamiany, położone przy ul. Król. Jadwigi i w Płaszowie, mają być przeznaczone pod budowę tanich domków mieszkalnych.

Z kolei Sekcja zezwoliła na sprzedaż 2-ch parcel nabytych od Gminy Dz. XII. i XV.

Następnie przyjęto trzy plany regul. budowl. a to: plan zabudowania obszaru gruntów Dz. XI. ograniczony ulicami: Polną, Rolną, Szwedzką i Zagrody, oraz plan linji budowlanej po stronie zachodniej ulicy Racławickiej na odcinku między Al. Grottgera, a ul. Mazowiecką, oraz plan otwarcia nowej ulicy łączącej ul. Król. Jadwigi z partją gruntów przeznaczonych pod budowę tanich domków. W końcu Sekcja zatwierdziła ofertę na dostawę drzewa stolarskiego i budowlanego dla Budownictwa i Ekonomatu m. na rok budżetowy. 1933/34.

40.

RUCH SŁUŻBOWY.

Przeniesieni w stan spoczynku:

1) Dyczek Antoni, woźny miejski z dniem 30/IV. 1933 r.

2) Kłodowski Stanisław, woźny miejski z dniem 30/IV. 1933 r.

3) Kudas Piotr, woźny miejski z dniem 30/IV. 1933 r.

4) Ludwikowski Piotr, robotnik Wodociągu miejsk. z dniem 30/IV. 1933 r.

5) Sępek Jan, piecowy Gazowni miejskiej z dniem 30/IV. 1933 r.

6) Uliarczyk Jan, kontr. obw. Z. Cz. M. z dniem 1/IV. 1933 r.

7) Urban Jan, strażnik akcyzowy z dniem 30/IV. 1933 r.

Przeniesieni w stan nieczynny:

1) Kantorek Stefan, sekretarz Mgtu z dniem 20/IV. 1933 r.

2) Kasznik Tomasz, sierżant M. Straży Pożarnej z dniem 20/IV. 1933 r.

3) Dr. Porębski Józef, radca M. I. O. z dniem 20/IV. 1933 r.

Zwolnieni:

1) Biborska Zofja, pom. rach. Gazowni miejskiej z dniem 30/IV. 1933 r.

2) Romańczuk Jan, manipulant Rzeźni miejskiej z dniem 30/IV. 1933 r.

Nominacje:

Bargiel Juljan, kontr. obw. Z. Cz. M. mianowany kancelistą Mgtu z dniem 1/IV. 1933 r.

Emerytury wdowie:

1) Frycowa Marja, wdowa po niższym pracowniku Wodociągu miej., przyznano pensję wdowią od 1/IV. 1933 r.

2) Gąsiorkowa Józefa wdowa po mechaniku Zakł. Cz. M., przeznano pensję wdowią od 1/IV. 1933 r.

Zmarli:

1) Wołek Marja, wdowa po tercjanie szkolnym, zmarła dnia 18/IV. 1933 r.

2) Rzepka Agnieszka, wdowa po niższym prac. miejskim, zmarła dnia 19/IV. 1933 r.

Pensje sieroce:

Sawarynówna Anna, sierota po woźnym miejskim, przyznano pensję sierocą na czas od 1/IV. 1933 r. do 30/VI. 1933 r. (57 punktów mies.).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

WYKAZ KONSENSÓW

na zamieszkanie, względnie użytkowanie wykonanych budowli, udzielonych w miesiącu kwietniu 1933 r.

I. Nowe domy.

1) Ulica Retoryka L. or. 26 (lsp. 164 Dz. III.) własność Grünbergów Dawida i Cecylji, dom IV-ro piętrowy (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 182/33/C.) z dnia 12 kwietnia 1933 r.

2) Ulica Miodowa L. or. 51 (lsp. 621 Dz. VIII.) własność Spohnowej Janiny i Dawidowicz Celiny, dom 3-ch piętrowy (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 39/33/A.) z dnia 12 kwietnia 1933 r.

3) Ulica Grzegórzecka L. or. 26 (lsp. —) własność Żakowej Józefy, prowizoryczne drewniane domy oficynowe lewy i tylny (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 70/33) z dnia 1 kwietnia 1933 r.

II. Nadbudowy, dobudowy i przebudowy.

1) Ulica św. Jana L. or. 2 (lsp. 35 Dz. I.) własność Twa ubezpieczeń na życie „Feniks", wyciąg ciężarowy z popędem elektrycznym (reskrypt Mgtu L. B. a. Masz. 12/33/L.) z dnia 3 kwietnia 1933 r.

2) Ulica Sławkowska L. or. 28 (lsp. 272 Dz. I.) własność Stow. Wzajemnej Pomocy Rękodzielników i Przemysłowców, nadbudowa III. piętra domu front. (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 109/33/A.) z dnia 11 kwietnia 1933 r.

3) Ulica Starowiślna L. or. 42 (lsp. 455 Dz. VIII.) własność Steina Emila, nadbudowa III. piętra domu narożnego (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 110/33/A.) z dnia 11 kwietnia 1933 r.

4) Plac Zgody L. or. 16 (lsp. 224 Dz. XXII.) własność Brühanda Chiela, przebudowa I. piętra oficyny (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 194/33/D.) z dnia 8 kwietnia 1933 r.

WIADOMOŚCI O ROZPORZĄDZENIACH, OKÓLNIKACH, JUDYKATURZE I T. P. DOTYCZĄCYCH ADMINISTRACJI OGÓLNEJ.

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych

Okólnik Nr. 1 z dnia 5 stycznia 1933 r.

(Apr. 26/20) o kontroli przemiału.

Do

PP. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 sierpnia 1932 r. o przemiale żyta (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 695) ustalony został przemiał żyta na poszczególne typy mąki dla celów handlu wewnętrznego.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, iż w wypadku uzasadnionego podejrzenia, iż w poszczególnych młynach dokonywany jest przemiał żyta na typy mąki, nieodpowiadające wymogom § 1 wspomnianego rozporządzenia przy uwzględnieniu §§ 2 i 3 tegoż rozporządzenia, należy, celem stwierdzenia procentowości danego przemiału, przesyłać próbki zakwestjonowanej mąki do zbadania w jednym z państwowych zakładów badania żywności, względnie w takimże zakładzie samorządowym, o ile badania w takim zakładzie nie pociągają za sobą wydatków ze strony władz administracji ogólnej.

Jednocześnie wobec powyższego oraz w związku z okólnikiem Nr. 14 z dnia 3. X. 1932 r. Nr. Apr. 1260/1/p, w którym to okólniku zostały ustalone wytyczne polityki aprowizacyjnej w zakresie regulowania cen mąki i pieczywa, — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, iż tracą moc obowiązującą następujące zarządzenia okólne Ministerstwa:

1. pismo okólne z dnia 8, VI. 1926 r. Nr. SA. 1219 w sprawie czuwania nad niepodwyższaniem cen (Zb. Zarz. Min Spr. Wewn. str. 115. poz. 2.

2. okólnik Nr. 132 z dnia 19. VII. 1928 r. Nr. Apr. 568/3 w sprawie wyznaczania cen na przedmioty powszedniego użytku (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 116. poz. 5),

3. pismo okólne z dnia 31. VIII. 1927 r. Nr. SG. 3744 w sprawie notowań cen chleba (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 119, poz. 1).

4. okólnik Nr. 106 z dnia 25. VI. 1928 r. Nr. Apr. 640/1 w sprawie cen chleba (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 122, poz. 4),

5. pismo okólne z dnia 22. IX. 1928 r. Nr. Apr. 850/1 w sprawie ograniczeń przemiałowych i zakazu wypieku chleba pszenno-żytniego (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 123, poz. 5),

6. pismo okólne z dnia 13. XI. 1928 r. Nr. Apr. 1056/1 w sprawie cen chleba w ważniejszych ośrodkach województw (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 123, poz. 7),

7. okólnik Nr. 125 z dnia 17. XI. 1928 r. Nr. Apr. 1090/1 w sprawie czuwania nad jakością chleba żytniego (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 124, poz. 8),

8. pismo okólne z dnia 16. III. 1929 r. Nr. Apr. 1503/1 w sprawie cen chleba (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 124, poz. 11),

9. pismo okólne z dnia 28. IV. 1930 r. Nr. Apr. 244/1 w sprawie cen chleba (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 125, poz. 13),

10. okólnik Nr. 120 z dnia 9. VII. 1928 r. Nr. Apr. 323/10 w sprawie przesyłania prób zaczynów i mąki (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 764, poz. 1),

11. okólnik Nr. 228 z dnia 17. XI. 1928 r. Nr. Apr. 891/5 w sprawie normalizacji przemiału żyta i pszenicy (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 764, poz. 2),

12. okólnik Nr. 248 z dnia 11. XII. 1928 r. Nr. Apr. 1196/1 w sprawie normalizacji przemiału (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 764, poz. 3),

13. okolnik Nr. 257 z dnia 17. XII. 1928 r. Nr Apr. 639/14 w sprawie typów mąki żytniej (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 766, poz. 4),

14. okólnik Nr. 64 z dnia 19. III. 1929 r. Nr. Apr. 1497 w sprawie typu mąki żytniej (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 767, poz. 6),

15. pismo okólne z dnia 15. X. 1929 r. Nr. Apr. 1196/47 w sprawie nowego typu mąki żytniej (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 767, poz. 7),

16. pismo okólne z dnia 24. IV. 1930 r. Nr. Apr. 223/1 w sprawie ustalenia cen mąki żytniej (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 772, poz. 9),

17. pismo okólne z dnia 11. XII. 1930 r. Nr. Apr. 244/12 w sprawie ceny chleba żytniego i pieczywa pszennego (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 20, poz. 413),

18. pismo okólne z dnia 13. V. 1931 r. Nr. Apr. 570/88 w sprawie regulowania cen chleba (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 5. poz. 145).

Okólnik Nr. 2. z dnia 13 stycznia 1933 r. **(Wojsk. G2/4) o obliczaniu wysokości wynagrodzenia za kwatery stale dostarczane przez Gminy.**

Do

PP. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na tle ustalania wysokości opłat za dostarczone przez zarządy gminne pomieszczenia na cele kwaterunku stałego zachodzą nieporozumienia pomiędzy zarządami gminnemi a komendami garnizonów. Jak to Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ustaliło na podstawie zebranego materjału, zdarzające się nieporozumienia powstają wskutek żądania przez gminy za dostarczone pomieszczenia wygórowanego wynagrodzenia, prawnie nieuzasadnionego na skutek mylnego rozumienia odnośnych przepisów.

Wobec tego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza stosowanie się do następujących wyjaśnień i dyrektyw:

Wysokość wynagrodzenia za dostarczone przez gminę pomieszczenia w nieruchomościach własnych.

Mimo wyjaśnienia już w wydanym przez Ministerstwo Spraw Wojskowych, a podanym przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do wiadomości Panów Wojewodów przepisie Nier —1 (art, 7 zał. 7 do przepisu), że za pomieszczenia dostarczone przez gminy w nieruchomościach własnych należy się wynagrodzenie ustalone w tabeli załączonej do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11. VII. 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 623) bez żadnych dopłat, niektóre gminy żądają wynagrodzenia przewyższającego stawkę taryfową. Żądanie wyższego wynagrodzenia nie będzie uwzględniane, jako prawnie nieuzasadnione.

Wyjaśniający przepis art. 7. zał. 7. do Nier —1 jest wiążący, opiera się bowiem na postanowieniach art. 13 ustawy z dn. 15. VII. 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju i § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 11. VII. 1927 r.

W szczególności ustęp 3 art. 13 ustawy wyraźnie stanowi, że gminie będzie zwracane $^2/_3$ różnicy pomiędzy wynagrodzeniem taryfowem, opłacanem przez Skarb Państwa, a płaconem przez gminę za wynajmowane przez nią pomieszczenia, a więc jedynie tylko w wypadkach, gdy gmina zmuszoną była wynająć od osób trzecich i gdy wynajęcie nastąpiło za cenę wyższą od stawki taryfowej.

Gdy zatem warunek wynajęcia pomieszczenia od osób trzecich nie istnieje wskutek tego, że gmina mogła pomieszczenie na kwaterę dostarczyć w nieruchomościach własnych, do czego w myśl art. 12 ustawy jest w pierwszym rzędzie obowiązaną i nie była zmuszoną uciekać się do tego drugiego środka, jakim jest wynajęcie pomieszczenia na kwaterę od osób trzecich, to uprawniona ona jest do otrzymania wynagrodzenia jedynie tylko taryfowego bez żadnych dopłat. Jako właścicielka nieruchomości, gmina w tym wypadku umowy na wynajem danego pomieszczenia z nikim nie zawiera i żądanej bezpodstawnie dopłaty, czy różnicy nikomu nie wypłaciłaby.

Obliczanie różnicy pomiędzy wynagrodzeniem taryfowem, a czynszem faktycznie płaconym za pomieszczenia wynajmowane przez gminy.

Zdarzyły się wypadki, że gminy (magistraty) przy obliczaniu różnicy pomiędzy płaconym faktycznie czynszem, a wynagrodzeniem taryfowem brały za podstawę kwotę potrącaną zakwaterowanemu według protokołu komisyj czynszowych, zamiast właściwą stawkę taryfową ustaloną w tabeli do rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 11. VII. 1927 r.

Obliczanie takie jest niezgodne z obowiązującemi przepisami. W szczególności w myśl art. 10 ustawy o zakwater. wojska w czasie pokoju. Skarb Państwa ściąga od osób wojskowych opłatę za kwatery oznaczoną w rozporządzeniu Rady Ministrów z dn. 29. VIII. 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 81. poz. 705). Wysokość tych opłat nie zależy ani od ceny, którą gmina faktycznie płaci za dostarczone pomieszczenia na kwatery ani od wynagrodzenia taryfowego, które Skarb Państwa wypłaca gminom na podstawie art. 13 ustawy, wobec czego wysokość ściąganych od zakwaterowanych opłat nie może mieć żadnego wpływu na rozrachunek pomiędzy Skarbem Państwa lub Funduszem Kwaterunku Wojskowego, a gminą, który powinien odbyć się ściśle w myśl art. 13 ustawy.

Wysokość wynagrodzenia za pomieszczenia wynajęte przez gminę za czynsz nieprzekraczający stawki taryfowej.

Dopłata ponad stawkę taryfową będzie zbyteczną wówczas, gdy gmina, mając własny i Skarbu Państwa interes na względzie, wynajmie pomieszczenia za czynsz nie przekraczający stawki taryfowej. Stawki te bowiem powinny służyć i naogół służą zarządom gminnym, jako kryterjum przy umawianiu się o wysokość czynszu celem uniknięcia dużych na tem tle dowolności wobec postanowienia w art. 12 ustawy, że do umów najmu, zawieranych przez zarządy gminne nie mają zastosowania przepisy ustawy z dnia 11. IV. 1924 r. o ochronie lokatorów.

Zechcą panowie Wojewodowie podać powyższe wyjaśnienia do wiadomości podległych zarządów gminnych.

Okólnik niniejszy wiąże się z okólnikiem Nr. 224 z dn. 18. XII 1930 r. Nr. Wojsk. 1666/1 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1743) z pismem okólnem z dn. 19. I. 1931 r. Nr. Wojsk. 1719/3 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 1. poz. 23) i z pismem okólnem z dn. 4. VII. 1931 r. Nr. Wojsk. 1012/2.

Okólnik Nr. 3. z dnia 17 stycznia 1933 r.

(AA. 5b-8) o załatwianiu spraw stowarzyszeniowych.

Do

PP. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Cel okólnika: wskazówki techniczne.

Nawiązując do rozporządzeń wykonawczych, ogłoszonych w N-rze 116 Dziennika Ustaw z roku 1932 pod pozycjami: 963 i 964, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w związku z wejściem w życie prawa o stowarzyszeniach udziela następujących wskazówek technicznych.

Tok instancyj.

Przepisy prawa o stowarzyszeniach nie regulują kwestji administracyjnego toku instancyj w tych sprawach, o istnieniu którego to toku jest jedna wzmianka w art. 21-ym. Rugulowanie tej kwestji w prawie o stowarzyszeniach było zbędne, skoro ustawodawca nie zamierzał dla spraw stowarzyszeń wprowadzać zmian w ogólnych przepisach postępowania administracyjnego (rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 341). Dlatego w tych sprawach co do odwołań miarodajne są postanowienia art. 82 i nast. post. admin.

Objaśnienia o prawie odwołania.

Skutkiem tego władza zarówno powiatowa, jak wojewódzka, wydając w I. instancji bądź decyzję załatwiającą odmownie wniosek strony, bądź też decyzję, powziętą czy to z własnej inicjatywy, czy na wniosek osób trzecich, naruszającą prawo lub prawnie chroniony interes, obowiązana jest po myśli postanowień ust. 1. art. 75 i ust. 1. art. 76 post. admin. zamieścić odpowiednie objaśnienie o przysługującem prawie odwołania.

Objaśnienia o możliwoś i skargi.

Decyzje odmowne wydane w II. instancji, jako ostateczne, powinny być zaopatrzone objaśnieniem, o którem mowa w ust. 2. art. 76 post. admin.

Postępowanie rejestracyjne.

Przy pierwotnej rejestracji stowarzyszenia lub przy zmianach statutu należy stosować następujący tryp postępowania.

Po rozpatrzeniu zgłoszonego statutu (względnie zmian) i ocenie, iż niema przeszkód do rejestracji, należy powziąć decyzję o zarejestrowaniu i powiadomić o tem stronę, równocześnie wzywając ją do uiszczenia opłaty za ogłoszenie w Monitorze, należnej w myśl § 10 rozp. z dnia 10 grudnia 1932 r. (poz. 963) oraz informując o sposobie tego uiszczenia. Wpłata będzie się odbywać za pośrednictwem P. K. O. na konto czekowe 730, drogą blankietu nadawczego, w którym ma być wskazane przeznaczenie wpłacanej kwoty: „opłata za ogłoszenie o rejestracji (wzgl. o zmianie statutu) stowarzyszenia pod nazwą .... przez Urząd Wojewódzki ....". Dowód wpłaty (odcinek blankietu nadawczego) musi być dostarczony władzy rejestracyjnej. Po otrzymaniu go władza wpisze stowarzyszenie (wzgl. zmiany statutu) do rejestru i zaopatrzy 2 egzemplarze statutu w odpowiednią adnotację o zarejestrowaniu (art. 21 i 28), traktując jako oryginały z których jeden wydaje stronie, a drugi zatrzyma w aktach stowarzyszenia. Równocześnie po wypełnieniu odpowiedniego blankietu ogłoszenia o rejestracji (blankiety te obowiązała się dostarczać urzędom wojewódzkim administracja Monitora Polskiego) władza odeśle go do Monitora.

Adnotacja na egzemplarzach statutu.

Adnotacja na statucie (art. 21) powinna być uczyniona według następującego wzoru.

„Na mocy decyzji Wojewody .... z dnia .... 19...... r. Nr. ...., wydanej na podstawie art. 21 prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 808), wpisano do rejestru stowarzyszeń i Związków .... Urzędu Wojewódzkiego pod Nr. .... stowarzyszenie (związek) pod nazwą .... (miasto wojewódzkie) dnia .... 19...... r. pieczęć (podpis wojewody lub upoważnionego urzędnika)".

Pozostałe egzemplarze statutu.

Pozostałe egzemplarze statutu traktuje się w miarę potrzeby jako odpisy, udzielając jednego z nich do użytku bezpośredniej władzy nadzorczej nad stowarzyszeniem (starosta, dyrektor policji).

Zarządzenia o wpisach.

Postanowienia § 3 rozporządzenia z dnia 10-go grudnia 1932 r. o rejestracji stowarzyszeń o tem, iż wpis następuje na podstawie zarządzenia władzy rejestracyjnej, należy rozumieć jako stwierdzenie, iż wpisywanie to nie ma charakteru czynności mechanicznej. Do

każdego wpisu zaproponowanego przez czynniki zewnętrzne musi władza ustosunkować się, oceniając czy zgłoszony wniosek ze względu na obowiązujące przepisy podlega pozytywnemu załatwieniu.

Co do formy tych „zarządzeń“ należy zauważyć, iż nie można im stawiać wszystkich wymogów z ust 1. art. 75 post. adm., zwłaszcza, że z prawa o stowarzyszeniach nie wynika obowiązek doręczania niektórych z nich stronom. Np. przy wciąganiu do rejestru danych co do składu zarządu i adresu stowarzyszenia w myśl ust 2. art. 23 o „zarządzeniu“ w tym względzie nie trzeba nikogo powiadamiać. W takich wypadkach zarządzenie może ograniczyć się do zamieszczenia na wniosku (na informacji przewidzianej w ust. 1. art. 23) krótkiej adnotacji: „wciągnąć do rejestru“, zaopatrzonej datą i podpisem władzy decydującej.

Założenie rejestrów.

Celem ułatwienia Urzędom Wojewódzkim założenia rejestrów i zapewnienia ich jednolitości (wymiar rejestru, odpowiednia szerokość poszczególnych rubryk) Ministerstwo we własnym zakresie zamawia wydrukowanie potrzebnych arkuszy rejestrowanych, które roześle Urzędom Wojewódzkim.

Wpisy do rejestru.

Wypełnianie poszczególnych rubryk rejestru ma się odbywać zgodnie z treścią w nagłówkach ich oznaczoną. Wpisy uzupełniające powinny być zaopatrzone w poszczególnych rubrykach datą wpisu i wzmianką, powołującą zarządzenie, na mocy którego wpis nastąpił, jak następuje: „Wpisano do rejestru dn. .... 19........ r. na mocy zarządzenia z dn. .... 19........ r.

Prowadzenie ewidencji stowarzyszeń.

W związku z zapytaniami niektórych urzędów wojewódzkich, czy niezależnie od rejestru należy zaprowadzić, względnie utrzymywać w dalszym ciągu, ewidencje stowarzyszeń prowadzone dotychczas w niektórych urzędach w formie kartotek i t. p. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych informuje, iż pozostawia unormowanie tej kwestji Panom Wojewodom (P. Komisarzowi Rządu) w zależności od ujawnionych potrzeb poszczególnych urzędów wojewódzkich i starostw, a to ze względu na znaczne różnice potrzeb w tym zakresie na poszczególnych terenach (znaczne różnice co do ilości stowarzyszeń i natężenia ruchu stowarzyszeniowego).

Tak samo przedstawia się kwestja prowadzenia ewidencji stowarzyszeń zwykłych.

Żądanie informacyj od sądów rejestrowanych.

Pozostawienie dotychczasowym sądom rejestrowym niektórych obowiązków, wymienionych w § 4. rozp. z dnia 17 grudnia 1932 r. (poz. 964), ma charakter zarządzenia przejściowego, obliczonego na uniknięcie trudności technicznych, któreby się wyłoniły w razie przejęcia tych rejestrów i akt przez Urzędy Wojewódzkie z kilkudziesięciu sądów grodzkich. Ministerstwo Sprawiedliwości zgodziło się na takie uregulowanie sprawy pod warunkiem jednak, że władze administracji ogólnej nie będą obciążać sądów mało uzasadnioną korespondencją z tego tytułu. Należy w obec tego wszystkie sprawy związane z temi rejestrami, które mogą być załatwiane drogą bezpośredniego zapoznania się z rejestrem przez władze administracji ogólnej (delegowanie w tym celu urzędników odpowiednich starostw lub urzędów wojewódzkich załatwiać w tej drodze, aby uniknąć w ten sposób potrzeby pisemnego komunikowania się z temi sądami.

Okólnik Nr. 4. z dnia 23 stycznia 1933 r. **(AP. 106/47) w sprawie polityki karno-administracyjnej.**

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w ciągu ubiegłych lat niejednokrotnie już określało i przypominało zasady polityki jaka winna być stosowana przy wymierzaniu kar administracyjnych. Zasady te jednak nie zawsze są należycie przestrzegane, skutkiem czego, powstają duże rozbieżności w postępowaniu poszczególnych władz, cel zaś, jaki karalność administracyjna ma na widoku, nie zawsze zostaje osiągnięty.

Wobec powyższego, jak również z uwagi na to, że nowe prawo o wykroczeniach i przepisy wprowadzające, rozszerzyły znacznie kompetencje władz administracji ogólnej w zakresie karania uważam za wskazane raz jeszcze ustalić zasady polityki karno-administracyjnej i podkreślić obowiązek ich przestrzegania.

I. Konieczność utrzymania porządku przepisanego prawem, wymaga środków, których stosowanie umożliwiłoby Państwu skuteczne zwalczanie czynów jednostek, skierowanych przeciw temu porządkowi, na których — jak wiadomo — opiera się zorganizowane współżycie obywateli. Środkiem takim, przy którego pomocy Państwo dąży do powstrzymania czynów gwałcących prawo i utrzymania porządku prawnego jest kara.

Poszczególne przepisy administracyjne określają zazwyczaj, jaka kara i w jakim wymiarze ma być zastosowana za pogwałcenie tych przepisów. Potrzeby życia społecznego wymagają, by kary w każdym poszczególnym przypadku przestępstwa wymierzane były nie szablonowo lecz z zachowaniem pewnych rozumnych zasad gdyż tylko w ten sposób da się osiągnąć cel, któremu ma służyć działalność karząca Państwa polityka karno-administracyjna). Pod tym względem podlega prawo karno-administracyjne — jak to wynika z postanowień (art. 2) prawa o wykroczeniach częściowo ogólnym normom kodeksu karnego r. 1932, które to normy w tym zakresie obok innych przepisów karno-administracyjnych tworzą zasadnicze wytyczne administracyjnej działalności karzącej.

Wspomniane wytyczne, dotyczące istoty praw i obowiązków władzy karzącej, zawarte są w art. 54 K. K. Z brzmienia tego artykułu wynika mianowicie, że władza karząca określa karę (oczywiście w granicach ustawowej sankcji karnej za dane przestępstwa) według swojego swobodnego uznania z uwzględnieniem indywidualnych właściwości konkretnego wypadku.

Ponieważ działalność karząca w stosunku prawnokarnym jest konsekwencją przestępstwa popełnionego przez człowieka, omawiany artykuł wkłada na władzę karzącą obowiązek zwrócenia uwagi „przedewszystkiem“ na właściwości przestępcy. Ustawodawca daje w ten sposób wyraz zapatrywaniu, że kara by była skuteczną powinna być dostosowaną do osoby przestępcy (zasada indywidualizacji kary). Użyte w art. 54 słowo „przedewszystkiem“ wskazuje, że wymienione w nim okoliczności podane są tylko przykładowo i że wobec tego władza karząca obowiązana jest zwrócić uwagę także i na inne okoliczności łagodzące lub obciążające danego wypadku. Okoliczności takie mogą być również podane w poszczególnych ustawach, jak to ma miejsce np. w art. 16 ust. 3. rozp. Prezydenta R. P. z 22/III. 1928 r. o godzinach handlu (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 364), w art. 247 ust. 4. ustawy wodnej z dnia 19/IX. 1922 r. w brzmieniu ogłoszonem w Dz. U. R. P. Nr. 62 z r. 1928 poz. 574. Okoliczność taką może stanowić także potrzeba prewencji generalnej, gdy jakieś przestępstwo w pewnej okolicy przybiera charakter epidemji, wymagającej środków ostrzejszych.

Na podstawie zebranego w myśl art. 54 K. K. materjału faktycznego, jak również swobodnej oceny tego co należy uważać za okoliczność łagodzącą i obciążającą, władza karząca winna wymierzać karę najodpowiedniejszą, stopniując ją zależnie od wyników oceny wszelkich indywidualnych właściwości wypadku, w granicach najniższej i najwyższej ustawowej sankcji karnej.

Oprócz wspomnianych zwykłych okoliczności łagodzących, pozwalających władzy karzącej stosować łagodniejsze kary w granicach norm ustawowych, prawo o wykroczeniach daje tej władzy również możność stosowania nadzwyczajnego łagodzenia kary w wypadkach zmniejszonej poczytalności (art. 18 § 1. K. K.), przy usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności czynu (art. 20 § 1. K. K.), przy przekroczeniu obrony koniecznej (art. 21 § 2), przy wyższej konieczności (art. 22 § 4. K. K.), przez wymierzenie grzywny zamiast aresztu (art. 9 prawa o wykr.).

Wymienione w art. 2. prawa o wykr. postanowienia art. 55, 56, 57 § 2 i 58 normują zagadnienia, które powstają lub mogą powstać dla władzy karzącej przy wymiarze kary. Ułatwiają one tej władzy stosowanie przez nią określonego w art. 54 K. K. prawa karania.

Art. 55 dotyczy mianowicie przypadków popełnienia przestępstwa przez kilka osób. Głosi on, że w przypadkach takich nie może być mowy o jednakowej odpowiedzialności sprawców, lecz że odpowiedzialność ta w stosunku do każdego sprawcy winna być ocenioną indywidualnie.

Art. 56 K. K. głosi, że przy wymiarze grzywny władza karząca powinna się kierować stanem majątkowym przestępcy. Należy pamiętać, że grzywna jako kara majątkowa może być dla przestępcy faktycznie równie a czasami nawet bardziej dotkliwą, aniżeli kara aresztu.

Art. 57 § 2. zawiera ważną dla władzy karzącej wskazówkę, że gdy ustawa za pewne przestępstwo zagraża alternatywnie kara pozbawienia wolności lub grzywną, pozostawiając tej władzy wolność wyboru pomiędzy jednym a drugim rodzajem kary, natenczas omawiana władza powinna wybrać karę pozbawienia wolności tylko wówczas, gdy skazanie na grzywnę nie byłoby celowe, np. z powodu ubóstwa przestępcy.

Art. 58 upoważnia władzę karzącą — w przypadku skazania przestępcy na karę pozbawienia wolności, do zaliczenia na poczet tej kary, całkowicie lub częściowo okresu tymczasowego aresztowania (zapobiegawcze pozbawienie wolności). Z brzmienia tego art. wynika, że zaliczenie to pozostawione jest całkowicie swobodnemu uznaniu wspomnianej władzy. Postanowienia art. 58 mogą znaleźć zastosowanie np. w przypadku art. 18 ust. 5 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13/VIII. 1926 r. o cudzoziemcach (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 465), art. 20 ust. 5 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23/XII. 1927 r. o granicach Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 995), art. 15 ust. 4. rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16/I. 1928 r. o stanie wojennym (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 54), jak również w przypadku tymczasowego przytrzymania (art. 8 rozp. o postępowaniu karno-administracyjnem),

II. Jasnem jest, że samo stosowanie kar nie może być uważane przez władzę, za jedyny środek powstrzymania czynów gwałcących prawo. Jeśli wykroczenia pewnego rodzaju powtarzają się przez czas dłuższy w większej ilości, władze administracji ogólnej niezależnie od represji indywidualnej powinny zbadać przyczyny ich powstawania i przeciwdziałać im także w innej drodze np. administracyjnej lub społecznej.

Polityka karno-administracyjna winna się zatem łączyć z polityką administracyjną, której zadaniem jest badanie prawa obowiązującego co do celowości, oraz ustalenia zasad, według których prawo to należy stosować. Tak np. jeśli na danym obszarze często powtarzają się wykroczenia przeciwko przepisom sanitarnym, rzeczą władzy jest zbadać, czy nie jest to wynikiem bądź to braków w przepisach, bądź też stanu faktycznego, utrudniającego ludności stosowanie się do nich, bądź też wreszcie niedostatecznego uświadomienia. W podobnych razach władza przedsiębierze odpowiednią akcję w celu usunięcia braków, jednocześnie zaś stosuje odpowiednią politykę przy wymierzaniu kar w tego rodzaju sprawach. Tak samo w razie szerzenia się pijaństwa władze winny zainicjować odpowiednią akcję administracyjną i społeczną w celu przeciwdziałania temu nałogowi, tak w drodze wykrywania i zwalczania żródeł, z których pochodzi nadmierne zużycie alkoholu, jak i w drodze propagandy trzeźwości, uświadamiania ludności i t. d. Natomiast walka z takiemi przejawami tylko w drodze wymierzania kar nie byłaby właściwa i wystarczająca. Oczywiście jednak w niektórych wypadkach kary administracyjne mogą być jedynym właściwym środkiem dla przywrócenia naruszonego porządku prawnego. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy ze strony pewnych jednostek lub grup ludności zachodzi świadome i planowe przekraczanie przepisów obowiązujących. W takich przypadkach władza winna wyzyskać posiadane przez nią uprawnienia w zakresie karania w całej pełni, aby zapobiec dalszym wykroczeniom i usunąć zagrożenie porządku i bezpieczeństwa publicznego. Jako przykład można tu przytoczyć zaobserwowane przed kilku laty na niektórych obszarach rozmyślne naruszenie przepisów drogowych w celu utrudnienia ruchu samochodów i t. p.

Aby wyżej wymienione wytyczne mogły być należycie wprowadzone w życie i przestrzegane, konieczne

jest współdziałanie referatu karno-administracyjnego z innemi referatami. Referaty te uzupełniają się wzajemnie, powinny zatem w sprawach karno-administracyjnych pozostawać z sobą w stałym kontakcie, stosowanie bowiem należytej polityki karno-administracyjnej bez informacyj o stanie danego zagadnienia jest niemożliwe.

Ze względu na pierwszorzędną wagę jaką sprawa ta posiada dla należytego wykonywania orzecznictwa karno-administracyjnego p. p. Starostowie obowiązani są osobiście dołożyć wszelkich starań, aby zasady powyższe w jak najszerszym zakresie zostały urzeczywistnione. Na ilość i surowość kar, lecz wynik należycie stosowanej polityki karno-administracyjnej w połączeniu z ogólną działalnością władz w zakresie chronionego przez nie porządku prawnego jest sprawdzianem należytego wykonywania powierzonego im zadania. W związku z tem zwracam uwagę, że oprócz kar władze mają w przepisach o postępowaniu przymusowem inne jeszcze środki (wykonanie zastępcze, przymus bezpośredni art. 44, 49 i 50 rozp. o postępowaniu przymusowem w administracji) w celu zmuszenia do stosowania się do przepisów obowiązujących. Środki te należy stosować w zakresie szerszym, niż to ma dotychczas miejsce, w szczególności w tych przypadkach, gdy pewne zaniechania lub zaniedbanie wynikają ze złej woli i gdy w ten sposób cel, do którego się dąży, da się osiągnąć prędzej i w mniej dotkliwy dla zainteresowanego sposób. Tak np. jasne jest, że w razie potrzeby naprawy śmietnika z reguły skuteczniej doprowadzi do celu zastosowanie przepisów o postępowaniu przymusowem w administracji (wykonanie zastępcze). Tymczasem w takich przypadkach władze najczęściej wymierzają zainteresowanemu coraz wyższe kary i zajmują się ich egzekucją, śmietnik zaś pozostaje nienaprawiony.

III. Przy sprawowaniu orzecznictwa karno-administracyjnego władze karzące powinny pamiętać, że istotną cechą tego orzecznictwo jest:

a) szybki wymiar kary oraz

b) możliwe uproszczenie postępowania i unikanie zbędnych kosztów i niedogodności dla osób zainteresowanych.

Niektóre podległe mi władze nie wyzyskują należycie środków, jakie im dają przepisy o postępowaniu karno-administracyjnem dla przyspieszenia wymierzania kar. Należy tu zwłaszcza wymienić nakazy karne (art. 45 rozp. o post. karno-administracyjnem). Zdarzają się starostwa, w których ilość orzeczeń, wydanych w drodze zwyczajnego postępowania przekracza 60% i 70% ogólnej ilości spraw karno-admin. Nie ulega żadnej wątpliwości, że ilość spraw, które wymagają rozprawy, nie stanowi nawet w przybliżeniu tak wysokiego odsetka, powodem zaś wielkiej ilości rozpraw są przedewszystkiem zbyt wysokie kary, o czem będzie mowa niżej, oraz szablonowe i powierzchowne traktowanie spraw przez niektóre starostwa. Zwracam tu zatem uwagę na potrzebę jak najszerszego wyzyskania instytucji nakazów karnych tam wszędzie, gdzie mogą one być stosowane. Niezbędnym jednak warunkiem przy wydawaniu nakazów karnych jest należyte sporządzanie doniesień, na których podstawie nakazy są wymierzane. Władze winny zatem na doniesienia te, których większość pochodzi od organów policji zwracać szczególną uwagę. Nienależycie sporządzane doniesienia, winny być wykorzystywane dla udzielania odpowiednich pouczeń właściwym organom. Ze swej strony przełożeni policyjni, o ile przez ich ręce doniesienia te przechodzą, nie powinni przesyłać ich bezkrytycznie do władz administracyjnych, lecz zwracać na nie więcej uwagi, niż to ma miejsce obecnie i stale instruować swych podwładnych w celu usunięcia zauważonych braków. Warunki, jakim winny odpowiadać doniesienia, podane zostaną w instrukcji o postępowaniu karno-administracyjnem, która też zawierać będzie wzór typowego doniesienia. Braki w doniesieniach powodują przy wymiarze kar liczne komplikacje i utrudnienia tak dla władz, jak i dla ludności (dodatkowe dochodzenia, badanie świadków, zbędne koszty) oraz uniemożliwiają niekiedy nakładanie kar w drodze nakazów karnych. Zaznaczam, że doniesienia winny być stale oceniane według ich jakości, a nie ilości i kategorycznie zabraniam ocenienia pracy organów policji ilością zrobionych doniesień; postępowanie takie wpływa demoralizująco na organa policji i prowadzi do nadużyć. Taką samą uwagę zwracać należy na doniesienia innych organów i porozumiewać się z ich władzami przełożonemi w wypadkach, gdy doniesienia te nie są odpowiednie.

Jeśli sprawa wymaga rozpisania rozprawy, należy zwracać uwagę, aby formalności z tem związane zostały należycie wykonane i aby zainteresowani nie byli narażeni na zbędną stratę czasu i niepotrzebne koszty. obecnie bowiem spotyka się często takie uchybienia jak wzywanie na rozprawę bez wskazania, czy stawiennictwo jest obowiązkowe, czy też nie, jakie skutki połączone są z niestawiennictwem i t. p. Takie postępowanie powoduje słuszne niezadowolenie ludności i świadczy o lekceważeniu przez władze interesów tej ludności. Polecam zatem wydać stosowne zarządzenia i stale przestrzegać, aby niewłaściwości tego rodzaju się nie powtarzały.

Przeprowadzając sprawę karno-admin. należy zawsze zwracać uwagę na możliwość oszczędzania zainteresowanym wszelkich zbędnych kosztów i straty czasu, tem bardziej, że często, wobec niemożności ściągnięcia tych kosztów, ponosić je musi Skarb Państwa. Wzywanie zatem z obowiązkiem osobistego stawiennictwa obwinionych, świadków etc. na rozprawę należy ograniczyć do minimum, zastępując to dokładnem przeprowadzeniem dochodzenia, przesłuchaniem przez równorzędną lub niższą władzę miejsca zamieszkania lub pobytu i t. d. W przypadkach jednak, gdy potrzeba takiego stawiennictwa rzeczywiście zachodzi (np. ze względu na wagę sprawy lub jej skomplikowanie, potrzebę konfrontacji i t. p., należy sprawę uprzednio dokładnie zbadać i przygotować, aby w miarę możności uniknąć potrzeby odraczania rozprawy.

Tak w postępowaniu zwyczajnem i nakazowem władze karzące zawsze winny zwracać uwagę, aby sprawa przeprowadzona została szybko, tak aby pomiędzy popełnieniem wykroczenia, a wymierzeniem kary nie było tak długiej przerwy, którąby pozbawiała karę jej właściwego znaczenia.

IV. Niejednokrotnie zauważyłem, że podległe mi władze wymierzają bez żadnych uzasadnionych powodów tak wysokie kary, że są one całkowicie niewspółmierne z popełnionem wykroczeniem.

Zbyt wysoka kara, wzbudzająca u ukaranego po-

czucie krzywdy i niesprawiedliwości lub nieodpowiadająca — o ile chodzi o karę grzywny — jego zdolnościom płatniczym, powoduje przedewszystktem to, że ukarany szuka wszelkich dostępnych dla niego środków, aby uzyskać uchylenie lub zniżenie kary, a w każdym razie odwleczenie jej wykonania. Skutkiem tego są masowe sprzeciwy i liczne przekazywania spraw sądom, niezależnie od masowych podań z zażaleniami i prośbami do władz administracyjnych o obniżenie wymiaru kary. Zbyt wysokie kary wymierzane nakazami karnemi przekreślają również celowość i pożytek tych nakazów, jasnem jest bowiem, że jeśli nakazem karnym wymierzona zostanie kara zbyt duża, co spowoduje sprzeciw, to skutek nakazu karnego staje się odwrotny — zamiast uproszczenia i przyspieszenia postępowania, komplikuje je i przedłuża. Władze zapominają tu często, że 50 zł. lub 3 dni aresztu, jakie można nakazem wymierzyć, są tylko maksymalną granicą dla wypadków wyjątkowych. Ten sam błąd popełniany jest przez władze przy stosowaniu kar wogóle. Wychodzą one z założenia, że jeśli np. ustawa przewiduje karę grzywny do 3.000 zł. wówczas kara 100, 200, a nawet 300 zł. jest w porównaniu z tem niska. Jest to pogląd zupełnie błędny. Maksimum kary jest przewidziane w ustawach dla specjalnych i rzadko się zdarzających wypadków, gdy tylko taka wysoka kara może osiągnąć skutek. W wypadkach takich wymagany jest jednak zbieg szeregu okoliczności, które wyjątkowo tylko mogą zaistnieć razem.

Niezależnie od słusznego niezadowolenia ludności, zbyt wysokie kary pociągają za sobą znaczne koszty tak dla zainteresowanych, jak i dla władz. Koszty te powstają wskutek wnoszenia próśb i sprzeciwów, osobistego stawiennictwa w urzędach i sądach, a wkońcu wskutek przymusowego wykonania kary (przymusowego sprowadzenia i kosztów utrzymania w areszcie). Ponieważ w wielu wypadkach koszty te są nieściągalne o barczają one Skarb Państwa, a liczne areszty zastępcze powodują przepełnienie aresztów i w związku z tem często wogóle niemożność wykonania kary.

Oczywiście mogą zajść przypadki, gdy wyższy wymiar kary będzie potrzebny i uzasadniony tak względami na konieczną prewencję jak i potrzebę represji indywidualnej. Tak np. gdy sprawca działa z wyraźną złą wolą, w szczególności gdy chodzi o powtarzanie tych samych wykroczeń, gdy niska kara niewspółmierna jest z korzyścią, jaką obwiniony z wykroczenia może uzyskać, (np. przy obowiązku szarwarkowym, gdy niedostarczenie środków przewozowych i uiszczenie grzywien bardziej się opłaca zainteresowanemu niż przestrzeganie przepisów), gdy chodzi o wykroczenia, bardziej ze stanowiska interesu społecznego szkodliwe (np. nielegalne posiadanie broni), gdy wykroczenia szerzą się masowo i szybkie ich powściągnięcie jest potrzebne (np. przy epidemjach), gdy wykroczenia mają charakter sabotażu lub świadomego nieprzestrzegania niektórych przepisów obowiązujących i t. p. W takich wypadkach jest oczywiście obowiązkiem władzy karzącej wymierzać kary wyższe i przechodzić w razie potrzeby do surowszego rodzaju kary (areszt zamiast grzywny). Jednakże i wówczas sprawy winny być zawsze należycie zbadane i wymiar odpowiednio dostosowany, masowe zaś i szablonowe wymierzanie kar bez brania pod uwagę indywidualnych okoliczności każdej z nich nie może mieć miejsca.

Zbyt wysokie kary są też jednym z powodów zaległości w referatach karno-administracyjnych, gdyż wielka ilość rozpraw, sprzeciwów, trudności wykonania kar uniemożliwiają szybkie załatwianie spraw.

Aby temu niedopuszczalnemu stanowi rzeczy zaradzić, polecam co następuje:

1) PP. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) zwrócą na wysokość nakładanych kar specjalną i osobistą uwagę i będą tę sprawę badać w związku z każdą inspekcją.

2) Władze karzące winny mieć stale na uwadze, że w czasie obecnych ciężkich warunków gospodarczych nakazana jest szczególna oględność przy wymiarze kar. Gdy bowiem przed kilku laty nawet stosunkowo wysoka kara nie stanowiła specjalnej uciążliwości dla ukaranego, obecnie najniższy wymiar kary jest często dla niego bardzo dotkliwy i zupełnie wystarcza, aby go powstrzymać od powtórzenia wykroczenia.

Wymierzanie zbyt wysokiej kary, a następnie stawianie przez władze wniosków o obniżenie kary w drodze łaski z tego powodu, że „rzeczywiście ukarany jest ubogi, a stan jego zdrowia nie pozwala na odbycie aresztu zastępczego“ lub że „kara w stosunku do winy i położenia materjalnego winnego jest zbyt wysoka“ jest niedopuszczalne. Jeśli okoliczności te istniały już w chwili wymiaru kary, zwrócenie na nie uwagi dopiero po ukaraniu jest dowodem pobieżnego postępowania władzy karzącej przy rozpatrywaniu sprawy.

3) W razie sprzeciwu od nakazu karnego, lub w razie nieuiszczenia grzywny z doraźnego nakazu karnego, władze administracji ogólnej stosownie do postanowienia art. 48 rozporządzenia o post. karno-admin. nie są wprawdzie związane wymiarem kary, orzeczonym w nakazie, nie powinny one jednak wymierzać schematycznie kary wielokrotnie wyższej, jak to ma często miejsce obecnie, traktując w ten sposób sprzeciw lub odmowę uiszczenia opłaty za czyn karygodny.

V. Wkońcu podkreślam, że stosowanie się ludności do wszelkiego rodzaju przepisów wymaga należytego jej uświadomienia, olbrzymia bowiem większość wykroczeń pochodzi nie ze złej woli, lecz z braku świadomości zainteresowanych. Dlatego też konieczne jest przy każdej okazji odpowiednie pouczenie ludności i duża oględność przy stosowaniu kar, zwłaszcza gdy chodzi o przepisy nowe, z któremi ludność nie jest jeszcze dostatecznie obeznana. Jednym z takich środków są ostrzeżenia, które winny być stosowane wszędzie tam, gdzie chodzi o uchybienia drobne, popełnione po raz pierwszy bez złej woli i gdy okoliczności sprawy nie wymagają wymierzenia kary. Zaznaczam jednak, że ostrzeżenia winny być stosowane z taktem i ostrożnością, mogą one bowiem stać się źródłem nadużyć oraz doprowadzić do bezkarności i braku poszanowania przepisów.

Zechcą P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) zarządzić ścisłe przestrzeganie powyższych wytycznych i baczyć, aby wszyscy urzędnicy, którym powierzone jest załatwianie spraw karno-administracyjnych zaznajomili się dokładnie z temi wytycznemi i stosowali je w praktyce. Do należytego prowadzenia polityki karno-administracyjnej przywiązuję szczególną wagę i będę stale zwracał uwagę przy inspekcjach na to, czy wytyczne powyższe wprowadzone zostały w życie i jaki dały skutek.

Ze swej strony zechcą P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) również położyć na to zagadnienie

nacisk przy wszelkich inspekcjach i objazdach. Zaznaczam, że na przyszłość zaległości w referatach będę oceniał z punktu widzenia powyższych zarządzeń i jeśli będą one winikiem ich nieodpowiedniego stosowania będę winnych pociągał do odpowiedzialności.

Szczegółowe wskazówki co do trybu postępowania w sprawach karno-administracyjnych, oraz wyjaśnienia zwłaszcza w związku z nowemi normami prawnemi urządzenia roków wyjazdowych etc. otrzymują Panowie w specjalnej instrukcji.

Zarządzeniem niniejszem uchylam wszystkie okólniki i pisma okólne dotyczące polityki karno-administracyjnej, a w szczególności okólniki: Nr. 6 z dnia 14 stycznia 1928 r., Nr. 88 z dnia 25 kwietnia 1929 r., Nr. 8 z dnia 21 stycznia 1930 r., Nr. 43 z dnia 22 marca 1930 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 445, 467, 481 i 482.

Okólnik Nr. 5 z dnia 23 stycznia 1933 r.

(Wojsk. J. 4/2/I) o postępowaniu przy niszczeniu dowodu tożsamości koni.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Okólnikiem Nr. 57 z dnia 13 kwietnia 1931 roku (Nr. Wojsk. 688/1) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wprowadziło uproszczoną procedurę przy niszczeniu dowodów tożsamości koni.

Ponieważ okólnik ten nie przewiduje postępowania z dowodami tożsamości koni wystawionemi na terenie innej powiatowej władzy administracji ogólnej, zachodzą wątpliwości, jak należy postępować z temi dowodami przy niszczeniu ich.

Wobec powyższego Ministerstwo w uzupełnieniu powołanego na wstępie okólnika, zarządza co następuje:

Dowody tożsamości koni wystawione na terenie innych powiatowych władz administracji ogólnej, powinny zgodnie z pkt. 4 powołanego okólnika, ulec na miejscu protokólarnemu spaleniu.

Okólnik Nr. 6 z dnia 27 stycznia 1933 r.

(Wojsk. F. 7/1) o podatku wojskowym.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z wątpliwościami, jakie nastręczyło stosowanie w praktyce przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 VIII. 1931 r. o podatku wojskowym, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Min. Spraw Wojskowych wyjaśnia, co następuje:

Do p. a § 1 rozporządzenia.

Osoby, przeniesione do rezerwy w myśl art. 60 ustawy o powsz. obow. wojsk., które przesłużyły w wojsku ponad 5 miesięcy, nie podlegają obowiązkowi opłacania podatku wojskowego.

Do p. p. d i e § 1 rozporządzenia.

Jakkolwiek na podstawie § 13 rozporządzenia wykazy osób, obowiązanych do opłacania podatku wojskowego na zasadzie § 1 p d i e sporządzają powiatowi komendanci uzupełnień, to jednak urzędy gminne wiedzieć powinny, że wojskowo-lekarska komisja szpitalna wydaje orzeczenie co do stanu zdrowia szeregowca odbywającego obowiązkową czynną służbę wojskową tylko w pierwszych 3-ch tygodniach jego służby wojskowej. Orzeczenie to jest ostateczne i nie wymaga zatwierdzenia Szefa Sanitarnego O. K.

W późniejszym okresie czynnej służby wojskowej, t. j. po upływie 3-ch tygodni od dnia wcielenia do szeregów poddawani są podoficerowie i szeregowcy normalnemu postępowaniu rewizyjnemu, przyczem orzeczenie wydaje wojskowo-lekarska komisja rewizyjna. Orzeczenie wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej staje się prawomocne dopiero po zatwierdzeniu przez Szefa Sanitarnego O. K.

Poza tem normalne postępowanie rewizyjne obowiazuje również przed upływem 3-ch tygodni, o ile zaszedł wypadek, mogący powodować uszkodzenie zdrowia na skutek pełnienia służby wojskowej.

W wypadkach wątpliwych przy obciążeniu podatkiem osób skreślonych w p. p. d, i, e § 1, należy zwracać się do właściwych komendantów uzupełnień.

Do § 2, ustęp ostatni.

Czas czynnej służby wojskowej w formacjach wyszczególnionych w § 517 p. b. rozp. wyk. do ustawy o powsz. obow. wojsk. podlega zaliczeniu na poczet obowiązkowej czynnej służby wojskowej na zasadzie art. 120 powołanej ustawy, a tem samem służby te są równoznaczne w rozumieniu ustępu ostatniego § 2 rozporządzenia Rady Ministrów o podatku wojskowym.

Dotyczy to również niżej wyszczególnionych formacyj, w których odbytą służbę zalicza się na poczet obowiązkowej służby wojskowej na zasadzie indywidualnych rozkazów Ministra Spraw Wojskowych, zgodnie z postanowieniami ostatniego ustępu powołanego paragrafu rozporządzenia wykonawczego do ustawy.

1) Organizacje plebiscytowe na Górnym Śląsku w okresie od dnia 19 II. 1919 r. do dnia 1 IX. 1921 r.

2) Organizacje plebiscytowe na Śląsku Cieszyńskim w okresie od dnia 1. IX. 1918 r. do dnia 30 IX. 1920 r.

3) Organizacje wojskowe na Spiszu i Orawie w okresie od dnia 1 IX. 1910 r. do dnia 1 VII. 1920 r.

4) Straż Mazurska lub podległe jej Lotne Oddziały Bojowe (L. O. B.) na Warmji i Mazurach w okresie od dnia 1 II. 1920 r. do dnia 15 VII. 1920 r.

5) „Związek Bezpieczeństwa Kraju“ w latach 1921—1922 i pierwszej połowie 1923 r.

6) „Milicja Wojskowa“ w latach 1918 i 1919, lecz tylko na froncie.

7) Pogotowie Młodzieży Obrony Kresów“, „Samoobrona Wileńska“, „Związek Obrony Ojczyzny i „Oddziały Ochotnicze Okręgu Wileńskiego“.

8) Samoobrona Ziemi Grodzieńskiej.

9) Kompanja Szkolna gen. Wejtko.

10) Ochotnicza Legja Obywatelska we Lwowie.

11) Wojska Ukraińskiej Republiki Ludowej w okresie od dnia 10 IV. 1920 r. do dnia 17 III. 1921 r.

Zaliczenia tej służby dokonują P. K. U.

Za ochotniczą służbę wojskową, uprawniającą do zwolnienia od obowiązku opłacania podatku wojskowego na zasadzie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów, uważać należy służbę wojskową małoletnich, odbytą w okresie

mobilizacji, gdyż służbę tę zalicza się na poczet obowiązkowej czynnej służby wojskowej.

Do § 3 p. d.

W myśl p. d. § 3 rozporządzenia, są w poszczególnym roku podatkowym zwolnieni od obowiązku opłacania podatku wojskowego ci z pośród osób wymienionych w § 1 tego rozporządzenia, którzy przed poborem ukończyli co najmniej I. stopień p. w. i po poborze w danym roku podatkowym co najmniej przez 6 miesięcy brali nadal czynny udział w pracy przysp. wojsk.

Pracy przysposobienia wojskowego w rozumieniu § 3 t. j. w hufcach, nie może zastąpić jedynie fakt należenia do organizacji Związku Strzeleckiego lub Harcerstwa Polskiego bez wykonania programowych ćwiczeń przysposobienia wojskowego.

Zwolnienie zatem od obowiązku opłacania przez dane osoby podatku wojskowego może nastąpić jedynie na podstawie zaświadczeń, do których wystawienia jest kompetentny tylko ten komendant powiatowy przysposobienia wojskowego, w którego ścisłej ewidencji znajdują się ćwiczący w hufcach przysp. wojsk. zarówno przedpoborowi, jak i rezerwiści.

Obowiązujący wzór zaświadczenia załącza się.

Co do osób korzystających z ulgi z art. 55 ust. o powsz. obow. wojsk.

Osoby stanu duchownego, korzystające z ulgi art. ust. o powsz. obow. wojsk. nie podlegają obowiązkowi opłacania podatku wojskowego, jako nie objęte przepisem art. 90 powołanej ustawy.

Osoby stanu duchownego wyznania rzymsko-katolickiego, które uzyskały ulgę z art. 55 ustawy o poborze, a przy poborze zostały zakwalifikowane do kat. D, D lub E, nie podlegają również obowiązkowi opłacania podatku wojskowego z chwilą przyznania im tej ulgi.

Co do synów gospodarzy rolnych, którzy nie posiadają własnego gospodarstwa.

Obowiązani do opłacania podatku wojskowego synowie gospodarzy rolnych, którzy pozostają na utrzymaniu rodziców i pracują w ich gospodarstwie, a sami nie posiadają własnego gospodarstwa — powinni sami opłacać podatek.

W razie nieściągalności podatku od płatnika, nie należy ściągać należnego podatku od rodziców płatnika.

Podatek w takich wypadkach powinien być bądź umorzony, bądź też egzekwowany od podatnika, gdy zdobędzie on własne środki utrzymania.

Okólnik niniejszy, który pośrednio wiąże się z okólnikami Nr. Nr. 46 z dnia 13 IV. 1932 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 6 poz. 74) i 117 z dnia 30 IX. 1932 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 15, poz. 117), należy podać do wiadomości podległych Panom Wojewodom urzędów gminnych (magistratów).

Załącznik do okólnika Nr. 6.

Dowództwo .... P. P.

Komenda Obwodu P. W.

Powiat ....

L. ....

ZAŚWIADCZENIE.

Na podstawie danych ewidencyjnych o pracy P. W. stwierdzam, że p. .... ukończył w m. .... roku .... stopień P. W. i w 193 ...... roku podatkowym od dnia .... dnia .... przez .... miesięcy .... dni pracuje czynnie w jednostce P. W. .... Organizacji ....

Zaświadczenie niniejsze, wydane na skutek prośby petenta, w celu przedstawienia władzom państwowym w związku z rozporządzeniem Rady Min. z dnia 24-go sierpnia 1931 r. o podatku wojskowym.

Komendant Powiatowy P. W.

Komendant Obwodowy P. W.

Pieczęć okrągła d-wa pułku.

Pismo Nr. Wojsk. J. 4/1/33 z dnia 13 stycznia 1933 r.

o duplikatach dowodów tożsamości koni bez opłaty stemplowej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wyciąg z zarządzenia Min. Spraw Wojskowych Dep. Uzup. z dnia 3 stycznia r. b. Nr. 1350-12/III. przesyła się do wiadomości.

Wyciąg z pisma Min. Spraw Wojskowych — Dep. Uzup. Nr. 1350 — 12/III. Koni, z dnia 3 stycznia 1933 r.

Na mocy ustępu drugiego art. 160 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413) w związku z punktem 17 art. 142 tej ustawy, duplikat dowodu tożsamości konia może być wydany bez pobrania opłaty stemplowej osobie, której stan niezamożności jest niewątpliwie znany R. I. K., jeżeli uiszczenie opłaty nie jest możliwe bez dotkliwego uszczerbku majątkowego tej osoby.

Ta ostatnia okoliczność — jeżeli nie jest R. I. K. dostatecznie znana — może być wykazana świadectwem ubóstwa, wystawionem bądź przez urząd gminny, bądź przez urząd policji państwowej, bądź przez inny właściwy urząd państwowy. Przy rozpatrywaniu przedstawionych świadect ubóstwa, R. I. K. zwrócą szczególną uwagę na to, czy świadectwo ubóstwa istotnie stwierdza takie okoliczności faktyczne, z których wynika niewątpliwie, że osoba której ma być wydany duplikat dowodu tożsamości konia, nie może uiścić opłaty, wynoszącej obecnie (w myśl art. 157 powołanej ustawy 2 zł, z dodatkiem 10% 2 zł 20 gr) bez dotkliwego uszczerbku majątkowego.

Decyzję swą o zwolnieniu duplikatu dowodu tożsamości konia od opłaty stemplowej uwidacznia R. I. K. przez wpisanie na pierwszej stronie dowodu, pod słowem: „duplikat“ adnotacji: „Zwolniono od opłaty stemplowej z powodu ubóstwa“.

Jeżeli R. I. K. nie znajduje dostatecznych powodów do zwolnienia duplikatu od opłaty stemplowej zarazem jednak uzna, że za wydaniem duplikatu bez uprzedniego pobrania opłaty przemawiają względy publiczne lub

wzgląd na ważny interes petenta, może w myśl ustępu drugiego art. 161 oraz ustępu trzeciego art. 152 powołanej ustawy — wydać duplikat bez uprzedniego pobrania należnej opłaty; R. I. K. winien jednak postąpić w sposób, wskazany — co do podań nieostemplowanych w § 180 rozporządzenia wykonawczego z dnia 10-go października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99 poz. 842), a w szczególneści, wystosować do osoby, otrzymującej duplikat, wezwanie do uiszczenia tej opłaty, według wzoru 12 do powołanego rozporządzenia wykanawczego, oraz umieścić na duplikacie adnotację: „Wezwanie do uiszczenia opłaty stemplowej w kwocie 2 zł. wystosowano dn. .... L. ....“ taką samą adnotację winien R. I. K. umieścić na podaniu, na skutek którego wydał ów duplikat. Drugi egzemplarz wezwania według wzoru 12 należy przechować w okładce pod napisem „Podania nieostemplowane“ (ustęp szósty powołanego § 180).

Gdy na skutek wezwania zostaną dostarczone znaczki stemplowe, to R. I. K. nakleja je na wymienionem wyżej podaniu i kasuje pieczęcią urzędową.

Jeżeli wezwany nie uiścił opłaty w ciągu dwóch tygodni od doręczenia mu wezwania ma R. I. K. postąpić zgodnie z przepisami, zawartemi w ustępie ostatnim powołanego §-u 180.

Szef Departamentu Uzupełnień
(—) Zabdyr Pułkownik.

Pismo Nr. SS. 117/4/2 z dnia 14 stycznia 1933 r.

o zatrudnianiu inwalidów wojennych i wojskowych w przedsiębiorstwach samorządowych.

Do

Panów Wojewodów

Ministerstwo Opieki Społecznej pismem okólnem z dnia 10 grudnia 1932 r. Nr. 11 148/P. Zm. zwróciło się do Pana Wojewody o wydanie p. p. kierownikom państwowych urzędów pośrednictwa pracy wytycznych, któremi urzędy te muszą się kierować przy zapośredniczaniu inwalidów do pracy w wykonaniu art. 59 ustawy z dnia 17 III. 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. Nr. 26 poz. 238).

Nawiązując ze swej strony do tych zarządzeń Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia, że jest w posiadaniu danych, iż zarządy związków komunalnych w niedostatecznym stopniu stosują się do wskazań wymienionej wyżej ustawy, pomimo, że na wykonanie odnośnych przepisów zawartych jeszcze w ustawie inwalidzkiej z 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195) zwracało uwagę w całym szeregu zarządzeń, obecnie obowiązujących, a zebranych w Zbiorze Zarządzeń M. S. Wewnętrznych na stronicach: 376, poz. 1; 380, poz. 5; 380, poz. 7; 381, poz. 9; 382, poz. 11.

W zawiązku ze szczególniejszem bezrobociem, panującem wśród inwalidów wojennych i wojskowych — Min. Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o przypomnienie zarządom związków komunalnych o nałożonym na związki komunalne obowiązku ustawowym co do zatrudnienia inwalidów i dopilnowanie, aby obowiązki te były wykonywane należycie. Organa dokonywujące inspekcji działalności zarządow zw. komun. obowiązane są zwracać uwagę na sposób wykonywania tego obowiązku, a to w celu najżywszego współdziałania z państwowemi urzędami pośrednictwa pracy i ułatwienia im zadania.

W dalszych zarządzeniach, o których niezwłoczne wydanie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę, należy również zwrócić uwagę na art. 60 ustawy z 17/III. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 238) o sankcjach karnych, który winien być wykorzystywany względem niestosujących się do ustawy.

Pismo Nr. AP. 26/8 z dnia 20 stycznia 1933 r.

o wydawaniu zaświadczeń celem uzyskania prawa ubogich w sprawach karnych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych otrzymało wiadomość, iż liczba wystawionych przez odnośne władze t. zw. świadectw ubóstwa, na podstawie których sądy przyznają okazicielom ich prawo ubogich w postępowaniu sądowem — znacznie zwrasta.

Aczkolwiek fakt ten da się wytłomaczyć do pewnego stopnia zubożeniem ludności wskutek przeżywanego kryzysu gospodarczego, niemniej jednak może być również wynikiem niezachowania należytej oględności i staranności przy badaniu i ocenie stanu majątkowego i dochodów danej osoby.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi p. Wojewodę (P. Komisarza Rządu) o przypomnienie właściwym władzom podległym, aby przeprowadzały wspomniane dochodzenia najskrupulatniej i uwidaczniały, w miarę możności, dokładnie stosunki majątkowe, zarobkowe i rodzinne petentów.

Niniejsze pozostaje w związku z pismem okólnem z 30/XI. 1924 r. Nr. AO. 2402 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1525) i z okólnikiem Nr. 166 z 16/IX. 1930 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1756).

Pismo Nr. Wojsk. B. 5/2 z dnia 25 stycznia 1933 r.

o odroczeniu służby wojskowej słuchaczom i uczniom zakładów naukowych teologicznych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W załączniku do rozporządzenia z dnia 23 marca 1931 r. Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 434), uzupełnionego rozporządzeniem z dnia 2 maja 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 601) nie zostały umieszczone w części 3-ciej załącznika zakłady naukowe teologiczne krajowe i zagraniczne (z wyjątkiem katolickich w Rzymie), których słuchaczom mogą być udzielane odroczenia służby wojskowej z art. 61 pkt. 3-ci ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym (do 25 lat życia).

Zestawienie tych kategorji zakładów będzie umieszczone w nowym załączniku, który będzie wydany rozporządzeniem Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych. Do czasu wydania tego rozporządzenia należy udzielać wspomnianych odroczeń uczniom (słuchaczom) zakładów naukowych według załączonego zestawienia.

Zestawienie zakładów naukowych teologicznych.

Część 3.

Odroczenia mogą być udzielane poświęcającym się studjom teologji wyznań chrześcijańskich na wyżej wymienionych wydziałach teologicznych oraz w zakładach naukowych teologicznych — najdalej do terminu wcielenia poborowych (ochotników), odbywających skróconą czynną służbę wojskową (art. 49) w tym roku kalendarzowym, w którym kończą 25 lat życia (art. 61 pkt. 3).

I. Wydziały Teologiczne Uniwersytetów krajowych.

Warszawa — Wydział Teologji Katolickiej Uniwersytetu Warszawskiego,
Warszawa — Studjum Teologji Prawosławnej Uniwersytetu Warszawskiego,
Warszawa — Wydział Teologji Ewangielickiej Uniwersytetu Warszawskiego,
Kraków — Wydział Teologji Katolickiej Uniwersytetu Jagiellońskiego,
Lwów — Wydział Teologji Katolickiej Uniwersytetu Jana Kazimierza,
Wilno — Wydział Teologji Katolickiej Uniwersytetu Stefana Batorego,
Lublin — Wydział Teologiczny Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego.

II. Zagraniczne zakłady naukowe teologiczne i wydziały teologiczne.

Austrja.

Solnogród — Samodzielny Wydział Teologiczny Katolicki,
Insbruck — Wydział Teologji Katolickiej,
Wiedeń — Samodzielny Wydział Teologiczny Ewangielicki,
Cała Austrja — Rzymsko-Katolickie Seminarjum Duchowne Diecezjalne.

Czechosłowacja.

Ołomuniec — Samodzielny Wydział Teologiczny Katolicki,
Cała Czechosłowacja — Rzymsko-Katolickie Seminarja Duchowne Diecezjalne.

Francja.

Paryż — Wydział Teologji Protestanckiej.

Włochy

Rzym — Akademja Papieska Teologiczna,
Rzym — Akademja Papieska Liturgiczna,
Rzym — Akademja Papieska Religji Katolickiej,
Rzym — Akademja Rzymska Świętego Tomasza z Akwinu,
Rzym — Akademja „Nuovi Lincei“,
Rzym — Rzymska Akademja Archeologiczna,
Rzym — Towarzystwo Konferencji Archeologji Chrześcijańskiej,
Rzym — Kolegjum „Cultores Martyrum“,
Rzym — Akademja Arkadyjska,
Rzym — Akademja Tyberyjska,
Rzym — Akademja Niepokalanego Poczęcia,
Rzym — Akademja Artystyczna Panteonu,
Rzym — Akademja „Nobilium“,
Rzym — Instytut Papieski Biblijny,
Rzym — Szkoła Wyższa Papieska Śpiewu Gregorjańskiego i Muzyki Kościelnej,
Rzym — Uniwersytet Gregorjański (Collegium Romanum),
Rzym — Kolegjum Papieskie i Międzynarodowe Św. Tomasza,
Rzym — Instytut Papieski Wschodni,
Rzym — Wyższe Seminarjum Papieskie Rzymskie,
Rzym — Seminarjum Papieskie „Leoninum“,
Rzym — Seminarjum SS. Apostołów Piotra i Pawła.

Część 4.

Odroczenia mogą być udzielane uczniom zakładów rabinackich najdalej do terminu wcielenia poborowych (ochotników), odbywających skróconą czynną służbę wojskową (art. 49) w tym roku kalendarzowym, w którym kończą 25 lat życia (art. 61, pkt. 3).

Warszawa — Seminarjum Religijne Żydowskie „Tachkemoni“,
Warszawa — Fakultet Rabiniczny Instytutu Nauk Judaistycznych.

Nr. 2 z roku 1933. Okólnik Nr. 9 z dnia 7 lutego 1933 r.

(AP. 42/1) o wykładni niektórych postanowień ustawy przeciwalkoholowej z dnia 21 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 423).

Do

P. P. Wojewodów (za wyjątkiem wojewody śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Postanowienia okólnika z dnia 10 marca 1932 r. Nr. 33 (Dz. U. M. S. Wewn. Nr. 5, poz. 54) o wykładni niektórych postanowień ustawy przeciwalkoholowej z dnia 21 marca 1931 r. ulegają następującym zmianom:

a) w punkcie 1 po słowach: „bufety klubowe, związkowe“ dodaje się przecinek i wyrazy „kasyna i kluby wojskowe“,

b) w punkcie 2 po wyrazach „I. i II. kl.“ skreśla się wyrazy: „i w kasynach wojskowych“.

Okólnik Nr. 11 z dnia 11 lutego 1933 r.

(Wojsk. L. 1/39/1) o zwolnieniu od obowiązku dostarczania podwód gminnych dla właścicieli koni, oddających konie do p. w. konnego.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Państwowy Urząd Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego przystąpił do organizowania oddziałów p. w. konnego t. zw. „krakusów“ na zasadach ustalonych przez Ministerstwo Spraw Wojskowych, które w porozumieniu z Min. Spraw Wewnętrznych między innemi przewidują stosowanie ulg w nakładaniu obowiązku dostarczania podwód gminnych na tych wła-

ścicieli koni, którzy oddadzą posiadane konie do szeregów krakusów.

Ponieważ rozwój organizacji p. w. konnego zależny będzie w znacznej mierze od stopnia zainteresowania się właścicieli koni temi ulgami, które zwiększać się będzie niewątpliwie w miarę wprowadzania ulg w życie, z tych względów proszę P. P. Wojewodów o wydanie zarządzenia, polegającego na odpowiedniem zaleceniu związkom komunalnym na podległym P. P. Wojewodom obszarze, aby powzięły uchwały zwalniające właścicieli koni, świadczących na rzecz p. w. konnego od obowiązku dostarczania podwód gminnych lub od obowiązku świadczeń pieniężnych (składki) na pocztę gminną, o ile powinność podwodową w naturze zastąpiono składką na utrzymanie poczty gminnej.

Równocześnie zechcą PP. Wojowodowie wydać polecenie starostom wywierania w tym względzie na gminy swego wpływu oraz wezwania zarządów gmin, aby sprawy udzielania wymienionych zwolnień traktowały z należytem zrozumieniem znaczenia P. W. konnego dla Państwa i konieczności stworzeniu korzystnych warunków dla rezwoju P. W. przez wprowadzenie wymienionych ułatwień w organizowaniu i pracy P. W. konnego.

Przy stosowaniu zwolnień od przypadającego na właścicieli koni obowiązku dostarczania podwód gminnych i ustalaniu wysokości ulg dla poszczególnych właścicieli koni, jako podstawę przyjmować należy procentowy stosunek zadeklarowanych koni do ilości koni, posiadanych przez danego właściciela. Np. właściciel, który zadeklarował jednego konia i posiada tylko tego jednego, zwolniony byłby w 100% od obowiązujących go świadczeń, posiadający dwa konie, z których jednego oddał do P. W. konnego w 50% i t. d.

Przyznawanie ulg dla właścicieli koni winno następować na pisemny wniosek, zgłoszony przez właściwego komendanta rejonu krakusów i przyznane zwolnienie od świadczeń przysługiwać ma właścicielom koni zasadniczo tak długo, jak długo koń jego pozostaje w szeregach krakusów.

W wypadkach jednak stwierdzenia przez tychże komendantów nieusprawiedliwionej nieobecności koni na zbiórkach. nakazanych właścicielom koni, przyznane ulgi powinny być bezzwłocznie cofnięte, każdorazowo na podstawie pisma komendanta rejonu krakusów, skierowanego do zainteresowanej gminy.

Okólnik Nr. 12. z dnia 14 lutego 1933 r.

(Wojsk. J. 3/1) o przeglądzie koni w roku 1933.

Do

PP. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na zasadzie art. 15 i 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r. o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 98/27, poz. 859), zarządzam przegląd (klasyfikacja wojskowa, wydawanie dowodów tożsamości, zapisywanie do ksiąg ewidencyjnych względnie poczynienie ewentualnych zmian w klasyfikacji), następujących kategoryj koni:

a) na terenie całego państwa:

1) 4-letnich (tj. urodzonych w 1929 r.),

2) starszych, które z jakichkolwiekbądź powodów dotychczas nie otrzymały dowodów tożsamości i nie zostały zapisane do ksiąg ewidencyjnych,

3) 13-to i 14-to letnich (t. j. urodzonych w 1919 r. i 1920 r. posiadających już w dowodach tożsamości wpisane kategorje: W_1, W_2, A_1, AC lub T,

4) 5-letnich i starszych, które mają w dowodach tożsamości wpisane kategorje: W_1, W_2, AL, AC lub T,

b) na terenie niektórych powiatów:

Przegląd koni wymienionych w punkcie 4 może być przeprowadzony jedynie na zasadzie uprzedniego porozumienia się właściwych dowódców O. K. z Panami Wojewodami (Panem Komisarzem Rządu).

Termin przeglądu koni w roku bieżącym jak i wszelkie czynności powiatowych władz administracji ogólnej oraz urzędów gminnych, związane z przeprowadzeniem przeglądu, powinny być ustalone i dokonane zgodnie z zarządzeniem z dnia 15 lutego 1932 r. Nr. Wojsk. J. 3/13.

W związku z powyższem wydadzą Panowie Wojewodowie (Pan Komisarz Rządu) ze swej strony podległym powiatowym władzom administracji ogólnej stosowne w tej mierze zarządzenia, kładąc specjalny nacisk by przegląd został przeprowadzony z jak największą dokładnością i sprawnością.

Pismo Nr. SF. 82/24/6 z dnia 6 lutego 1933 r.

o wymiarze opłat drogowych od gruntów kolejowych.

Do

P. P. Wojewodów w Tarnopolu, we Lwowie, Krakowie i Stanisławowie.

Opierając się na przeprowadzonej z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych korespondencji, Ministerstwo Komunikacji w r. 1929 wyjaśniło dyrekcjom kolejowym w województwach południowych, iż związki komunalne nie mogą pociągać zarówno kolei państwowych, jak również prywatnych, do jakichkolwiek świadczeń na rzecz swoich dróg.

Na podstawie takiego wyjaśnienia dyrekcje kolejowe wstrzymały się od zapłaty opłat drogowych od gruntów, stanowiących własność Polskich Kolei Państwowych na rzecz związków komunalnych.

W r. 1931 nastąpiła reasumcja stanowiska Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz Ministerstwo Komunikacji w sprawie powyższej, w szczególności ustalono, iż grunty kolejowe, opłacające państwowy podatek gruntowy, podlegają również obciążeniu opłatami drogowemi na rzecz pow. związków komunalnych.

Wobec tego powstała kwestja wyrównania powstałych w latach ubiegłych zaległości, w szczególności zaś także uiszczenia kar za zwłokę od zaległych sum.

Ponieważ jednakże zwłoka w uiszczeniu opłat drogowych za lata 1929—1931 nastąpiła bez winy dyrekcyj kolejowych, które opierały się na pouczeniu ze strony władz centralnych, iż opłaty te nie należą się, przeto słusznem zupełnie i uzasadnionem jest ich obecne żądanie, aby je za ten okres (t. j. do dnia wydania pisma wyjaśniającego Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 26/VIII. 1931 r. Nr. SF.4848/3) zwolnić od uiszczenia kar za zwłokę.

Ministerstwo prosi Pani Wojewodę o spowodowanie, aby powiatowe związki komunalne na obszarze powierzonego Panu województwa przeprowadziły umorzenie kar za zwłokę, nałożonych na dyrekcję kolejową z tytułu zaległych opłat drogowych za czas od r. 1929 do dnia 26/VIII. 1931 r.

Orzecznictwo Najwyższego Trybunału Administracyjnego i Sądu Najwyższego.

Rozwiązanie umowy z pracownikiem.

1) Nieskorzystanie pracodawcy z prawa niezwłocznego rozwiązania umowy z pracownikiem z ważnej przyczyny, nie pozbawia go prawa poszukiwania od tego pracownika wynagrodzenia za wyrządzone mu szkody i straty.

(Orzeczenie Izby Pierwszej Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 1932 Nr. I. c. 2952/31).

2) Pracownik, który dobrowolnie rozwiązał umowę pracy przed upływem okresu uprawniającego go do korzystania z płatnego urlopu, nie może domagać się wynagrodzenia za niewykorzystany urlop.

(Orzecznie Izby Pierwszej Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 1932 r. Nr. I c. 2612/31).

Roszczenie robotników do pracodawców.

Spory o roszczenia do pracodawców robotników zatrudnionych w ogrodnictwie nie podlegają sądom pracy, nawet gdy zakład ogrodniczy znajduje się w obrębie miasta i gdy robotnik zajęty był nie ogrodnictwem, lecz był woźnicą w zakładzie. Do tych robotników niema również zastosowania ustawa o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu.

(Orzeczenie Izby Pierwszej Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 1932 r. Nr. Ic. 2431/31).

Odpowiedzialność za skutki wynikłe ze zderzenia samochodów.

Przy zderzeniu się dwóch samochodów wywołanem zawinieniem kierowcy jednego z nich, przepisy §§ 1 i 2 ustawy z 9 sierpnia 1908 r. Dz. p. p. Nr. 162 mają zastosowanie do uszkodzenia osób jadących drugim samochodem.

Właściciel samochodu lub osoba w § 1 tej ustawy wskazana odpowiada zawsze za skutki zawinienia kierowcy tego samochodu, nawet w braku winy w wyborze kierowcy.

(Orzeczenie Izby Trzeciej (sek. 1) Sądu Najwyższego z 13 kwietnia 1932 Rw. 656/32).

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA.

31 MAJA 1933 R. **Nr. 5.** ROCZNIK LIV.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

OGŁOSZENIA.

DZIAŁ URZĘDOWY.

41.

Nr. IX. C. org./32.

OBWIESZCZENIE

Magistratu stoł. król. miasta Krakowa

z dnia 30 maja 1933 r.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa podaje do wiadomości zamieszczony poniżej Statut o opłatach za leczenie chorych w Miejskim Szpitalu epidemicznym w Krakowie oraz za czynności dezynfekcyjne, uchwalony na posiedzeniu Rady miasta w dniu 20 kwietnia 1933 r.

STATUT

o opłatach za leczenie chorych w Miejskim Szpitalu epidemicznym w Krakowie oraz za czynności dezynfekcyjne, nchwalony na posiedzeniu Rady miasta w dnin 20 kwietnia 1933 r.

§ 1.

Gmina stoł. król. miasta Krakowa pobierać ma opłaty za leczenie chorych w Miejskim Szpitalu epidemicznym oraz za czynności dezynfekcyjne wykonane przez Miejskie Zakłady sanitarne na zasadzie art. 27 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 884 z roku 1932).

§ 2.

Gmina miasta Krakowa pobiera opłaty te od leczonych względnie od osób do tego prawnie zobowiązanych, o ile specjalne przepisy względnie umowy inaczej nie stanowią.

§ 3.

Opłaty za leczenie na klasie I., II. i III. w Miejskim Szpitalu epidemicznym pobierane będą w wysokości odpowiadającej opłatom ustanowionym za leczenie na tych klasach w Państwowym Szpitalu św. Łazarza w Krakowie. Zmiana opłat w Państwowym Szpitalu św. Łazarza ogłoszona w Dzienniku urzędowym Wojewódzkim znajduje natychmiastowe zastosowanie w Miejskim Szpitalu epidemicznym.

§ 4.

Opłaty za przeprowadzenie dezynfekcji wynoszą:

1) dezynfekcja pokoju, w którym przebywał chory sublimatem lub formaliną . . . 2·25 zł.
2) każdego następnego pokoju . . . 1·— „
3) łazienki, schodów, piwnicy i t. p. . 0·60 „
4) za użycie pełnego pieca parowego . 10·— „

Za użycie tylko części pieca pobiera się odpowiednio zniżoną opłatę.

5) za użycie pieca z formaliną . . . 12·— „

Do kwot powyższych dolicza się cenę targową użytych środków dezynfekcyjnych, ponadto tytułem odszkodowania za użycie aparatów i środków przewozowych 20% od całej należytości.

Opłata za przewóz chorego wynosi 8 zł., a za kąpiel dezynfekcyjną 1 zł 50 gr.

§ 5.

Opłaty wymierza i pobiera Magistrat stoł. król. miasta Krakowa.

Opłaty należy zapłacić w Głównej Kasie miejskiej najpóźniej w terminie dni 14-tu po dniu doręczenia nakazu płatniczego.

§ 6.

Zaległe opłaty będą ściągane w drodze egzekucji przepisanej art. 55 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 884 z r. 1932 wraz z odsetkami za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi w myśl obowiązujących przepisów.

§ 7.

Przeciw wymiarowi opłaty można wnieść odwołanie w terminie i trybie przewidzianym w art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 884 z r. 1932.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia opłat.

§ 8.

Statut niniejszy obowiązuje od dnia ogłoszenia.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa.

42.

OKÓLNIK Nr. 24.

Zarządzenie

Prezydenta miasta Nr. Prez. B. praw. 5/33 z dnia 8 maja 1933 r. w sprawie uruchomienia Biura prawnego przy Biurze Prezydjalnem Magistratu.

Na podstawie § 87 statutu Gminy m. Krakowa, w wykonaniu zarządzenia z dnia 20 kwietnia 1933 r. Nr. Prez. B. praw. 5/33 w sprawie przekazania agend prawnych w Magistracie m. Krakowa Biuru prawnemu przy Biurze Prezydjalnem Magistratu — zarządzam co następuje:

Z dniem 15 maja 1933 r. należy wszelkie sprawy należące w myśl przepisu § 2 zarządzenia z dnia 20 kwietnia 1933 r. Nr. Prez. B. praw. 5/33 do kompetencji Biura prawnego kierować do tegoż Biura.

Biuro prawne pomieszczone jest w gmachu Ratusza I. p. oficyny drzwi Nr. 24, 26 i 27.

43.

OKÓLNIK Nr. 26.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 12 maja 1933 r. Nr. Prez. Przep. osob. 33/3, w sprawie odbywania urlopów przez Naczelników Wydziałów Magistratu i Dyrektorów Zakładów miejskich.

W uzupełnieniu mego zarządzenia z dnia 16 marca 1933 r. Nr. jw. o udzielaniu urlopów pracownikom m. (Okólnik Nr. 14) postanawiam co następuje:

Naczelnicy Wydziałów oraz Dyrektorzy Zakładów i Instytucji m. otrzymawszy urlop udzielony im w myśl przepisów zawartych w cyt. na wstępie okólnika, mają bezpośrednio przed rozpoczęciem urlopu zgłosić się u resortowego Wiceprezydenta w celu uzyskania zgody na rozpoczęcie urlopu, a następnie u Prezydenta m. poczem rozpoczęcie urlopu zgłoszą w Biurze Prezydjalnem.

W ten sam sposób mają postępować Dyrektorzy i Kierownicy Zakładów administrowanych przez Magistrat z tem, że przed uzyskaniem zgody resortowego Wiceprezydenta, mają oni rozpoczęcie urlopu uzgodnić najpierw z Naczelnikiem resortowego Wydziału.

Tensam sposób postępowania obowiązuje po powrocie z urlopu.

44.

OKÓLNIK Nr. 27.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 16 maja 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 78/33 w sprawie zmiany zarządzenia o kwartalnem budżetowaniu.

Utrzymanie równowagi budżetowej i niedopuszczenie do niedoboru budżetowego zależy od bezwzględnego dostosowania wydatków do rzeczywistych dochodów. Ponieważ jednak z początkiem roku budżetowego nie można przewidzieć jakie będą rzeczywiste dochody w ciągu całego roku, należy w wydatkowaniu stosować jaknajdalej idące ograniczenia.

W tym celu wprowadzono zarządzeniem z dnia 31 sierpnia 1932 r. Nr. Prez. Przep. bdż. 62/32 obowiązek przedkładania przez Wydziały i Biura Magistratu oraz Zakłady i Instytucje m. kwartalnych preliminarzy budżetowych i zamknięć rachunkowych.

W celu uproszczenia tego sposobu postępowania zmieniam powyższe zarządzenie, przyczem podaję zasady na jakich ma być opartą gospodarka gminna. A mianowicie:

§ 1. Uchylam postanowienia cyt. wyżej zarządzenia (Okólnik Nr. 41) dotyczące obowiązku przedkładania Magistratowi kwartalnych preliminarzy budżetowych przez

Wydziały i Biura Magistratu oraz Zakłady, Instytucje i Przedsiębiorstwa m.

§ 2. Miejska Izba Obrachunkowa ma przedkładać z początkiem każdego kwartału Biuru Prezydjalnemu sprawozdanie o rzeczywistych dochodach osiągniętych w ubiegłym kwartale, podając globalną kwotę rzeczywistych wpływów kasowych oraz procentowy stosunek tej kwoty do dochodów preliminowanych w budżecie. W razie obniżki dochodów, M. Izba Obrachunkowa ma określić procent o jaki należy obniżyć wydatki w najbliższym kwartale. Przy ustalaniu tego procentu M. Izba Obrachunkowa ma uwzględnić wydatki sztywne nie ulegające obniżce tak, by ustalony procent obniżki mógł być osiągnięty z obniżenia tylko wydatków elastycznych. Za wydatki sztywne należy uważać płace personalu m. oraz wydatki oparte na specjalnych tytułach prawnych, które muszą być w danym kwartale wykonane jak np. spłata długów, opłaty prawno-publiczne itp. Sprawozdania te ma Miejska Izba Obrachunkowa przedkładać Biuru Prezydjalnemu w następujących terminach:

za pierwszy kwartał	(IV, V, VI)	do dnia	4 lipca
za drugi	„ (VII, VIII, IX)	„ „	4 października
za trzeci	„ (X, XI, XII)	„ „	4 stycznia
za czwarty	„ (I, II, III)	„ „	4 kwietnia.

Równocześnie znosi się obowiązek przesyłania przez M. Izbę Obrachunkową zawiadomień o wpływach kasowych do poszczególnych Wydziałów, Biur i Zakładów.

Na podstawie tych sprawozdań M. Izby Obrachunkowej Prezydent miasta zarządzi w razie potrzeby stosowne procentowe obniżenie wydatków w najbliższym kwartale.

§ 3. Naczelnicy Wydziałów i Biur oraz Dyrektorzy Zakładów, Instytucyj i Przedsiębiorstw m. obowiązani są sporządzić i przedłożyć resortowemu Wiceprezydentowi do zatwierdzenia z początkiem każdego kwartału (najdalej do dnia 10 danego miesiąca tj. lipca, października, stycznia, kwietnia) kwartalny preliminarz wydatków na ten kwartał, opierając go na następujących zasadach:

a) dokonywanie wydatków nieuzasadnionych żadną koniecznością i niezbędnością jest zakazane,

b) wszelkie wydatki, które są wprawdzie niezbędne, ale co do których nie zachodzi bezwzględna konieczność dokonania ich w danym kwartale, należy przenosić na czas późniejszy tj. wtedy, kiedy Zarząd miasta będzie należycie zorjentowany o kształtowaniu się dochodów i wydatków w stosunku do całego roku budżetowego, a więc na koniec trzeciego kwartału budżetowego (listopad i grudzień). Wydatki takie należy, o ile możności przenosić nawet i na dalsze okresy budżetowe.

Postanowienie to dotyczy zarówno wydatków jednorazowych jak np. inwestycje preliminowane budżetem, zakupy, które nie muszą być natychmiast dokonane, roboty konserwacyjne itp. jak i wydatków obciążających trwale budżet jak np. przyjmowanie personalu, przyznawanie nadzwyczajnych zaopatrzeń w drodze łaski itp.

c) o ile wydatki o których mowa wyżej ad b) nie mogą być odroczone na czas późniejszy, lecz muszą być odrazu dokonane, należy preliminować je na dany kwartał w wysokości uwzględniającej obniżkę zarządzoną w myśl § 2.

O ile z bardzo ważnych powodów pewne wydatki nie mogą być stosownie obniżone w danym kwartale, to obniżka ta ma być dokonana w następnym kwartale w wysokości ustalonej dla kwartału poprzedniego wraz z obniżką ustaloną ewentualnie i dla kwartału następnego. Takie jednak przeniesienie obniżki z jednego kwartału na drugi musi być wyczerpująco uzasadnione.

Postanowienia zawarte ad b) c) nie mają zastosowania do takich wydatków, których terminowe dokonanie wynika z obowiązujących przepisów prawnych względnie zawartych przez Gminę zobowiązań jak np. podatki, opłaty prawno-publiczne (Fundusz Pracy, Fundusz Drogowy), należytości prawno-sądowe, spłata długów itp., dalej wydatków, od których zależy utrzymanie ciągłości administracji i ruchu Zakładów m.

Preliminarze, o których mowa w ustępie pierwszym tego §-fu mają być sporządzone w dwóch egzemplarzach, z których po zatwierdzeniu przez resortowego Wiceprezydenta, jeden pozostaje we właściwym Wydziale, Biurze lub Zakładzie, drugi zaś ma być bezzwłocznie przesłany Miejskiej Izbie Obrachunkowej. Preliminarze te mają być wewnętrznym programem gospodarczym dla danego Wydziału, Zakładu itp. M. Izba Obrachunkowa ma obowiązek czuwać, aby preliminowane kredyty kwartalne nie były przekraczane.

§ 4. Naczelnicy Wydziałów, Biur oraz Dyrektorzy Zakładów i Instytucyj m. mają o wykonaniu kwartalnego preliminarza sporządzonego w myśl § 3. przedkładać kwartalne sprawozdania w formie zamknięcia rachunkowego uzgodnionego z M. Izbą Obrachunkową, na osobnem w tym celu wyznaczonem posiedzeniu Magistratu w następujących terminach:

za pierwszy kwartał	(IV, V, VI)	do dnia	15 lipca
za drugi	„ (VII, VIII, IX)	„ „	15 października
za trzeci	„ (X, XI, XII)	„ „	15 stycznia
za czwarty	„ (I, II, III)	„ „	15 kwietnia.

W sprawozdaniach tych należy wyszczególnić ewentualne przekroczenia, usprawiedliwić je i wykazać w jaki sposób przekroczenia te zostaną rozłożone w następnych kwartałach w celu osiągnięcia zarządzonej obniżki.

§ 5. Inne postanowienia zawarte w cyt. wyżej zarządzeniu (Okólnik Nr. 41), dotyczące ewidencji kredytów, sporządzaniu zamknięć rachunkowych, sposobu dysponowania poszczególnymi kredytami, utrzymuję nadal w mocy.

§ 6. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

45.

OKÓLNIK Nr. 28.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 18 maja 1933 r. Nr. Prez. Przep. osob. 9/33 w sprawie sprostowania poz. 4 Dodatku II. tymczasowych przepisów o ubezpieczeniu pracowników m. na wypadek choroby.

Na podstawie § 87 statutu m. zarządzam co następuje:

Pozycję 4 Dodatku II. tymcz. przepisów o ubezpieczeniu pracowników m. na wypadek choroby — „zatrucie zęba, wyjęcie miazgi zębowej, leczenie korzeni, oraz wypełnienie zęba“ prostuję o tyle, że w miejsce kwoty 8 zł. należy wstawić 10 zł.

46.

OKOLNIK Nr. 29.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 23 maja 1933 r. Nr. Prez. Org. 79/33 w sprawie przeniesienia z Wydziału III. referatu spraw Funduszu drogowego i referatu opłat od środków przewozowych.

Z dniem 1 lipca 1933 r. przenoszę referat spraw Funduszu drogowego i referat opłat od środków przewozowych z Wydziału III. Magistratu do Wydziału II. Magistratu.

Z dniem tym należy wszystkie sprawy z zakresu tych referatów odstąpić Wydziałowi II. Magistratu.

Odnośnie do przydziału potrzebnego personalu dla Wydziału II. wydam osobne zarządzenie.

47.

OKÓLNIK Nr. 30.

Prezydenta m. z dnia 31 maja 1932 r. Nr. Prez. Org. 102/33 w sprawie sporządzania zestawień preliminarzy budżetowych.

W załączeniu przesyłam odpis reskryptu Pana Wojewody Krakowskiego z dnia 20 maja 1933 r. Nr. S. F. I. 8-3 33 w sprawie sporządzania zestawień preliminarzy budżetowych wraz z odnośnymi załącznikami, do wiadomości.

* * *

ODPIS.

Wojewódzki Urząd Krakowski
Wydział Samorządowy.
Nr. SF. I. 8-3/33.

Sporządzanie zestawień preliminarzy budżetowych.

Kraków, dnia 20 maja 1933 r.

Nr. Ok. Sam. 35.

Do

Wszystkich Panów Przewodniczących Tymczasowych Wydziałów Powiatowych na obszarze Województwa Krakowskiego i Pana Prezydenta m. Krakowa.

W załączeniu przesyłam okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 kwietnia 1933 r. Nr. 46/SF. 11/2/39 w sprawie okseślonej w nagłówku do wiadomości i stosowania.

Zarazem uzupełniając okólnik ten zarządzam co następuju:

(1) Termin przedkładania mi zestawień preliminarzy budżetowych ustalam zasadniczo na dzień 15 kwietnia każdego roku.

(2) Termin przedłożenia mi zestawień preliminarzy budżetowych na rok 1933/34 ustalam na dzień 5 czerwca 1933 r.

(3) Ponieważ na sporządzenie zestawień dla Ministerstwa pozostaje Urzędowi Wojewódzkiemu w tym roku tylko dni 10, proszę Panów Przewodniczących (Pana Prezydenta miasta), aby wyznaczony wyżej termin 5 czerwca był bezwarunkowo dotrzymany oraz by przesłane mi tablice były starannie opracowane w szczególności zaś by były one wolne od błędów rachunkowych.

(4) Zestawienia należy sporządzać na drukach przesłanych Panom przy okólniku moim z dnia 7/I. 1933 r. Nr. Sam. 3/SF. I. 11/5/33 przyczem oczywiście nagłówki (nazwy kolumn) należy wpisać z formularzy dołączonych do przyległego okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

(5) Do wymienionych wyżej formularzy wprowadzam tylko jedno uzupełnienie a mianowicie w tablicy V-tej „Preliminowane wpływy z danin komunalnych" należy dodać po kolumnie 27 nowe trzy kolumny: 27 a, 27 b i 27 c, przyczem dotychczasowa nazwa kolumny 27 będzie stanowiła nazwę wspólnego nagłówka dla wszystkich wymienionych wyżej 4-ch kolumn.

Wzór.

	Opłaty drogowe w związkach powiatowych				
	Razem	Od państw. podatku gruntowego	Od państw. podatku od nieruchom.	Od państw. podatku przemysł.	
26	27	27 a	27 b	27 c	28

(6) Postanowienia pktu 3-go dołączonego okólnika min. o łącznem wykazywaniu sum całych grup związków komunalnych, a więc tylko sum „razem gminy miejskie", „razem gminy wiejskie" odnoszą się tylko do zestawień Wojewódzkich dla Ministerstwa.

Natomiast w zestawieniach Panów dla Urzędu Wojewódzkiego należy wszystkie związki komunalne wykazać indywidualnie, grupami jak przy zestawieniach zamknięć rachunkowych.

(7) Zestawienia należy mi przedłożyć w (1) jednym egzemplarzu).

(8) Podkreślam postanowienie końcowego ustępu pkt 3-go dołączonego okólnika min., w myśl którego należy wykazywać sumy zaokrąglone do jednego złotego, zatem bez groszów.

(9) Przed przedłożeniem mi, tablice winny być poddane następującej kontroli rachunkowej:

Tablica I.	kolumna	4 do 20 = 3
Tablica II.	„	4 do 17 = 3
Tablica III.	„	4 do 14 = 3
Tablica IV.	„	4 do 12 = 3
Tablica V.	„	4 plus 5 = 3 Kol. 7 do 16 = 6,
„	„	18 do 29 = 17 (bez uwzględnienia kolumn 27 a, 27 b i 27 c, które mieszczą się w kolumnie 27).
Tablica VI.	kolumna	5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 19 = 3
„	„	6, 8, 10, 12, 14, 16, 18, 20 = 4
Pozatem	„	11 tabl. III. równa się kol. 3 tabl. V.
„	„	12 „ III. „ „ „ 6 „ V.
„	„	13 „ III. „ „ „ 17 „ V.

(10) Ponieważ zależy na pośpiechu tablice mogą być wypełnione ręcznie atramentem, należy to jednak uczynić w sposób przejrzysty, bez przekreślań itp. W tym celu zalecam sporządzenie tablic najpierw ołówkiem zwykłym, a dopiero po kontroli rachunkowej przeciągnięcie ich atramentem.

11) Tablice I i II należy zamieścić razem na jednym druku, podając najpierw wydatki zwyczajne a następnie wydatki nadzwyczajne.

Podobnie na jednym druku należy pomieścić tablice III i IV podając najpierw dochody zwyczajne, a następnie dochody nadzwyczajne.

12) Okólnik niniejszy załatwia zarazem wszystkie pisma Panów Przewodniczących wniesione w tej sprawie.

13) O ile Związek Komunalny przedłożył mi już zestawienia preliminarzy budżetowych według dawnych wzorów, winien wstrzymać się z ewentualnem przerobieniem tychże, względnie z przedłożeniem mi tablic przerobionych aż do osobnego mojego zarządzenia w tej sprawie.

14) Okólnik niniejszy uchyla mój okólnik Nr. 18 z dnia 18/IV 1932 r. Nr. S. F. I. 1a-2/32 w tej jego części, która dotyczy sporządzania zestawień preliminarzy budżetowych związków komunalnych.

Za Wojewodę:
(—) Osiecki
Naczelnik Wydziału.

ODPIS.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.
Nr. SF. 11/2/39.

Sporządzenie zestawień preliminarzy budżetowych związków komunalnych.

Warszawa, dnia 29 kwietnia 1933 r.

OKÓLNIK Nr. 46.

Do

wszystkich P. P. Wojewodów (z wyjątkiem p. wojewody śląskiego).

W związku ze zmianami przepisów ustawy, dotyczącej finansów komunalnych, oraz zmianami przepisów rozporządzenia o budżetowaniu w związkach komunalnych — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, wzamian wzorów zestawień preliminarzy budżetowych, dołączonych do okólnika Nr. 36/SF. 11/2 z dnia 21 marca 1932 r., ustaliło nowe wzory tych zestawień. Wzory te, według których winny być, poczynając od roku budżetowego 1933/34, sporządzone zestawienie preliminarzy budżetowych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła przy niniejszem.

Co do sporządzenia zestawień według załączonych wzorów udzielam następujących wskazówek:

1) zestawienia preliminarzy budżetowych należy nadsyłać w trzech egzemplarzach Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i w jednym egzemplarzu Prezesowi właściwej Izby Skarbowej, zestawienia te należy sporządzać na formularzach, przygotowanych stosownie do załączonych wzorów o jednakowym rozmiarze 59·4×21 cm.;

2) z uwagi na konieczność dostosowania preliminarzy budżetowych związków komunalnych do nowych przepisów budżetowych (Dz. U. R. P. z r. 1933 Nr. 11 poz. 71), termin nadesłania zestawień preliminarzy na rok 1933/34 przesuwam wyjątkowo z 15 maja do dnia 15 czerwca r. b.;

3) przewidziane w rubrykach wzorów dane należy podawać w następującej kolejności: I. związki powiatowe, II. miasta wydzielone w województwach centralnych, wschodnich i zachodnich, względnie miasta liczące powyżej 25.000 mieszkańców w województwach południowych, III. pozostałe gminy miejskie, IV. gminy wiejskie, dane te należy podawać w sumach łącznych dla danego rodzaju związków komunalnych, a więc łącznie dla wszystkich związków powiatowych, względnie gmin wiejskich, miast wydzielonych lub niewydzielonych (wzgl. poniżej 25.000 mieszkańców) z obszaru całego województwa (nieindywidualnie dla każdego związku); cyfry w załączonych zestawieniach należy podawać bez końcówek groszowych (nie uwzględniając końcówek do 50 groszy, zaokrąglając zaś końcówki powyżej 50 groszy do 1 złotego);

4) po zamieszczeniu danych dla poszczególnych rodzai związków komunalnych (I, II, III, IV) należy wyprowadzić dane dla wszystkich związków komunalnych na obszarze województwa łącznie;

5) dane co do preliminowanych wydatków i dochodów należy podawać możliwie na podstawie budżetów zatwierdzonych i odpowiednio skorygowanych. W wypadkach jednak, w których przyjęcie do zestawienia ustalonych stosownie do decyzji zatwierdzającej kwot budżetu nie pozwoliłoby na dotrzymanie terminu, wskazanego w okólniku Nr. 206 z 24/XII. 1931 r. (na rok 1933/34 — 15/VI. 1933) — należy do zestawienia przyjąć kwoty budżetu według stanu, w jakim zostały przedstawione do zatwierdzenia, względnie w wysokości preliminarza roku ubiegłego, jeżeli z powodu wyjątkowych okoliczności budżet na rok bieżący nie został uchwalony;

6) przy podawaniu danych, dotyczących przedsiębiostw i zakładów komunalnych (tabl. VI) nie należy włączać do wydatków przelewów nadwyżek (zysków) do budżetu administracyjnego, zaś do dochodów pokrycia niedoborów (dopłat) z budżetu administracyjnego. Natomiast do wydatków przedsiębiorstw należy zaliczać przelewy do budżetu administracyjnego z tytułu oprocentowania kapitału zakładowego przedsiębiorstwa;

7) w tablicy I rubryka 11, dz. VIII — udziały w podatkach państwowych należy objąć wpływy zarówno z udziału w państwowym podatku dochodowym, jak i wpływy przypadające na rzecz związku komunalnego z tytułu podatku od lokali;

3) dotychczasowej tablicy uchwalonych stawek danin komunalnych nie należy sporządzać.

Okólnik niniejszy uchyla okólnik Nr. 36(SF. 11/2 z dnia 21 marca 1932 r.) Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 5 str. 111) w tej jego części, która dotyczy sporządzenia zestawień preliminarzy związków komunalnych.

Bronisław Pieracki
Minister.

Uwaga! Odnośne wzory formularzy znajdują się w załączniku do okólnika Min. Spr. Wewn. z dnia 29/IV. b. r. Nr. S. F. 11/2/39 (przy aktach Mgtu Nr. Prez. Org. 102/33).

48.

Sprawozdania z posiedzenia Sekcyj i Komisyj Tymcz. Rady Miejskiej.

Komisja dla spraw Elektrowni miejskiej Rady miasta.

Dnia 10 maja 1933 odbyło się pod przewodnictwem Rm. Inż. K. Cybulskiego i w obecności Pana Wiceprezydenta m. Inż. St. Skoczylasa posiedzenie Komisji dla spraw Elektrowni, na którem uchwalono:

1) ustalenie cen maksymalnych za prąd i innych należytości w myśl uprawnienia rządowego Nr. 125, a mianowicie ceny dla światła z 80 na 70 gr za 1 kWh, a dla motorów z 35 na 30 gr za 1 kWh, oraz opłaty za uruchomienie instalacji elektr. na Zł. 9·—, i opłaty za ponowne włączenie na Zł. 2·70;

2) zakupno kabli za kwotę Zł. 55.589·— we Fabryce Kabli w Płaszowie;

3) pokrywanie zapotrzebowania na miedź elektrolityczną w miarę potrzeby we firmie Bcia Szajn w Będzinie;

4) kupno parceli od Karola Karwata przy ul. Mogilskiej L. 78 jako wskazane z tem, że Sekcja I. zajmie się ustaleniem warunków kupna.

Komisja teatralna Rady miasta.

Dnia 12 maja 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Prezydenta m. Dr. Kaplickiego posiedzenie Komisji teatralnej, na którem przyjęto sprawozdanie administracyjne Rm. Dr. Kudlińskiego i artystyczne Rm. Dr. Flacha za sezon 1932/33, które z odpowiednim wnioskiem przedłożone zostanie Radzie miej. na jednem z najbliższych posiedzeń.

Sprawozdanie stwierdza, że teatr krakowski pod Dyrekcją Osterwy i Bujańskiego spełnia dobrze swe zadanie służenia przedewszystkiem literaturze polskiej i że pomimo nader trudnych warunków bytu za ubiegły okres 7 miesięczny nie przyniósł deficytu poza kilkutysięcznym długiem bieżącym.

Dla zapewnienia frekwencji również i na miesiące letnie Dyrekcja przygotowała występy gościnne oraz odpowiednio urozmaicony repertuar.

Sekcja I. Rady miasta.

Dnia 19 maja 1933 r. odbyło się posiedzenie Sekcji I. Rady m. pod przewodnictwem Rm. Inż. Drobniaka i przy udziale Wiceprezydenta m. Ostrowskiego.

Na posiedzeniu tem Sekcja uchwaliła nabycie gruntów w Dz. XVIII. pod regulację ul. Celarowskiej i Sadowej, oraz gruntów w Dz. XIX. przy ul. Mogilskiej dla celów Elektrowni m.

Następnie przyjęto wnioski Magistratu w sprawie sprzedaży 2 parcel gm. przy Al. Focha w Dz. XII. na cele mieszkaniowe.

Uchwalono również zamianę gruntu gm. za grunty Związku młodzieży rękodzieln. i przemysł. w Dz. XIII. Nabyte grunty w drodze zamiany przeznaczone będą na cele urządzenia Al. Focha i ul. Król. Jadwigi.

Z kolei przyjęto do wiadomości sprawozdanie o zmianie granic Dz. XIV. Czarna Wieś i XVI. Łobzów.

W końcu omówiono sprawę planu zabudowania obszaru gruntów w Dz. XIV. między ul. Czarnowiejską, Szopena, Konarskiego i Parkiem Krakowskim, oraz sprawę planu zabudowania gruntów gminnych przy ul. Żuławskiego w Dz. V. Kleparz.

Komisja drogowo-kanałowa Rady miasta.

Dnia 22 maja br. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. Inż. Franciszka Drobniaka i w obecności Wiceprezydenta miasta Inż. Stanisława Skoczylasa, posiedzenie Komisji drogowo-kanałowej Rady m., na którem zatwierdzono:

a) urządzenie nawierzchni brukowej na części pl. Matejki, wymianę chodników i częściowo jezdni na moście Dębnickim na Wiśle, program robót drogowych konserwacyjnych na rok budżetowy 1933/34, budowę chodników w ul. Garbarskiej, Lubelskiej, Kujawskiej, Trynitarskiej i Al. Grottgera, sposób urządzenia ulic na parcelowanych prywatnych gruntach w Dz. XXII. i Dz. XV., oświetlenie ul. Pawła Popiela oraz szereg robót drogowych naprawczych na rachunek osób trzecich.

b) rozpatrzyła projekt regulacji Białuchy i równoległych kanałów zbiorczych na przestrzeni od ul. Prądnickiej aż do ujścia Wisły wykonany przez b. Kierownictwo regulacji Wisły i Rudawy obecnie Okręgowy Urząd Ziemski i Budownictwo miejskie i postanowiła przedłożyć wnioski pełnej Radzie miejskiej zdążające do uzyskania zatwierdzenia projektu przez Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i przeprowadzenia reambulacji.

c) zatwierdziła kanalizację części ul. Grzegórzeckiej i ul. Konarskiego oraz szereg domowych połączeń kanałowych w ulicach miasta.

d) rozstrzygnęła oferty na dostawę dla celów drogowych i kanałowych cementu, piasku wiślanego i wyrobów betonowych oraz zatwierdziła nowy cennik robót brukarskich.

Rada Artystyczna Rady miasta.

Dnia 24 maja 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta Inż. Skoczylasa posiedzenie Rady Artystycznej, która rozpatrzyła i przyjęła następujące projekty regulacyjne:

1) Plan zabudowania parceli miejskiej l. k. 717 przy ul. Grzegórzeckiej i Miedzianej w Dąbiu.

2) Plan zabudowania obszaru gruntów wł. Ajzensztata i Lesera przy Al. 29 Listopada na Warszawskiem.

3) Plan zabudowania obszaru gruntów własność Dettloffów przy Al. 29 Listopada i Wileńskiej.

4) Plan zabudowania gruntów J. Kaczmarczyka przy ul. Król. Jadwigi ze zmianą sposobu zabudowania przyległego gruntu Ski „Esge".

5) Plan zabudowania bloku gruntów miejskich przy ul. Czarodziejskiej w Dębnikach — przeznaczonego do rozsprzedaży pod budowę tanich domów mieszkalnych.

Następnie rozpatrzono czterdzieści trzy projekty, a to

budów domów parterowych	8
„ „ I. p.	9
„ „ III. p.	5
„ „ IV. p.	2
„ „ V. p.	1
„ ogrodzeń realności	2
budowy kościoła św. Szczepana przy pl. Kazim. Wielkiego (wznowienie konsensu budowlanego) . .	1
przerobienia fasad	1
przebudowy domów	1
nadbudów domów	5
przebudów portali sklepowych	2
urządzeń gablot wewnętrznych	1
„ skwerów w aleji Trzech Wieszczów, a zwłaszcza przed gmachem Akademji Górniczej .	1
urządzeń reklamowych (szyldy, napisy, wywieszki i t. d.)	4
Razem . .	43

w tem:

w Dz. I. przebudów domów 1, nadbudów domów 1, przebudów portali sklepowych 2, urządzeń reklamowych 2, gablot wewnętrznych 1,

w Dz. III. budowy domów III. p. 1, domów IV. p, 1, przerobienia fasad domów 1,

w Dz. IV. nadbudowy domów 2,

w Dz. VIII. urządzeń reklamowych 1,

w Dz. XI.—XII. budowy domów parter. 9, I. p. 8, III. p. 4, IV. p. 1, V. p. 1, nadbudów domów 2, budowy ogrodzeń realności 2, urządzenia skwerów 1, budowy kościoła 1, urządzeń reklamowych 1.

Sekcja szkolna Rady miasta.

Dnia 26 maja 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Rm. Ks. Molińskiego i w obecności P. Wiceprezydenta m. Ostrowskiego posiedzenie Sekcji szkolnej, na którem przyjęto wnioski na Radę miejską w sprawie uregulowania niektórych opłat administracyjnych Urzędu Ewidencji Ludności stosownie do obowiązujących przepisów. W dalszym ciągu przyjęto zapis księgozbioru śp. Adelmanowej na rzecz gminy.

Dnia 26 maja 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Rm. Ks. Molińskiego i w obecności Wiceprezydenta m. Ostrowskiego posiedzenie Sekcji szkolnej, na którem przyjęto projekt regulaminu nagrody literackiej m. Krakowa.

Od szeregu lat Gmina rozdawała t. zw. zasiłki z kredytu budżetowego na popieranie literatury, sztuki i nauki. Obecnie wzorem innych miast poraz pierwszy wprowadza się nagrodę literacką miasta Krakowa.

Odnośny regulamin postanawia, że nagrodę otrzymać może kandydat za wybitne dzieło literackie przyczyniające się do rozwoju kultury narodowej publikowane w ciągu ostatnich 3-ch lat kalendarzowych. Nagroda przyznawaną będzie w zasadzie jednemu autorowi.

Sąd konkursowy składa się z Prezydenta m. jako przewodniczącego, oraz 3-ch członków wybranych przez Radę m. ze swego grona, ponadto z prof. współczesnej literatury Uniw. Jagiel., oraz z delegata Min. Oświaty, Wydziału filologicznego Akademji Um. i krak. Związku Zawodowego literatów polskich.

Sąd konkursowy ustali regulamin obrad i przyznania nagrody. Nagroda literacka m. Krakowa w budżecie 1933/34 wynosi 4.000 zł.

Sekcja I. Rady miasta.

Dnia 29 maja 1933 odbyło się posiedzenie Sekcji gospodarczej Rady m. pod przewodnictwem Radcy m. Inż. Drobniaka i przy udziele Pana Wiceprezydenta m. Ostrowskiego.

Na posiedzeniu tem Sekcja uchwaliła nabycie gruntu w Dz. XIX. na cele regulacji ul. Mogilskiej.

Następnie rozpatrywano szereg planów. I tak: przyjęto plan zabudowania gruntów przy Al. 29 Listopada w Dz. XVIII. oraz plan zabudowania gruntu gminnego i gruntów sąsiednich przy ul. Grzegórzeckiej w Dz. XX. Uchwalono również plan zabudowania gruntów położonych przy ul. Król. Jadwigi w Dz. XIII. Zwierzyniec i przy ul. Wileńskiej w Dz. XVIII.

W związku z akcją budowy małych domów mieszkalnych na gruntach Gminy m. Krakowa — Sekcja przeprowadziła szczegółową dyskusję nad planem zabudowania gruntów, ograniczonych ul. Tyniecką, Czarodziejską i drogą Polną w Dz. XI. Grunty te przeznaczone są jako pierwsza partja pod budowę małych domów. Będą one w najbliższej przyszłości przygotowane do budowy t. zn. zostaną na tychże gruntach urządzone ulice — wraz z kanalizacją i instalacją wodociągową, elektryczną itd.

Poszczególne parcelki o obszarze około 400 m^2 będzie Gmina sprzedawać osobom chcącym budować małe, tanie domy mieszkalne.

49.

RUCH SŁUŻBOWY.

Przeniesieni w stan spoczynku:

1) Burzymowski Ludwik, zegarmistrz z Wodociągu z dniem 31/V. 1933 r.

2) Karamański Andrzej, robotnik z Wodociągu z dniem 31/V. 1933 r.

3) Jaroszowa Marja, kancelistka Mgtu z dniem 31/V. 1933 r.

4) Skrzyniarz Witold, wicesekretarz Mgtu z dniem 31/V. 1933 r.

Wystąpili:

1) Inż. Dziewoński Zbigniew, prow. referent Budownictwa miej. z dniem 31/V. 1933 r.

Zaopatrzenia i emerytury wdowie:

1) Bentkowska Ludwika, wdowa po rob. Bud. m. zaopatrzenie z łaski.

2) Jasiołek Marja, wdowa po rob. Z. Cz. M. zaopatrzenie z łaski.

3) Jamka Marja, wdowa po rob. Gazowni miej. zaopatrzenie z łaski.

4) Romańczuk Jan, manipulant Rzeźni miej. zaopatrzenie z łaski.

5) I-o Słyszowa II-o Holoubkowa Eugenja, wdowa po asystencie kanc. Mgtu pensja wdowia.

Zmarli:

1) Cedziński Czesław, emer. niższy prac. m. zmarł 28/V. 1933 r.

2) Ogórek Anna, wdowa po pompierze M. Str. Poż. zmarła 15/V. 1933 r.

3) Wilczyński Wojciech, emer. niższy prac. miej. zmarł 18/V. 1933 r.

4) Woźniak Józef, woźny prezydjalny Mgtu zmarł 13/V. 1933 r.

Nominacje:

1) Galli Feliks, kontr. asyst. Ogr. m. mianowany prow. młodszym inspektorem Ogrodów miej. z dniem 1/V. 1933 r.

2) Dr. Grzybowski Konstanty, przyjęty w charakterze przewodniczącego Biura Prawnego Magistratu z dniem 1/V. 1933 r.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

WYKAZ KONSENSÓW

na zamieszkanie, względnie użytkowanie wykonanych budowli, udzielonych w miesiącu maju 1933 r.

I. Nowe domy.

1) Ulica Król. Jadwigi L. or. 65 (lsp. 333 Dz. XIII.) własność Perkowej Stanisławy, dom 1-dno piętrowy z suterenami w trakcie tylnym (reskr. Mgtu Nr. B. a. Insp. 27/33/C.) z dnia 1 maja 1933 r.

2) Al. Art. Grottgera L. or. 32 (lsp. 232 Dz. XV.) własność p. Sapetów Aleksandra i Franciszki, dom 1-dno piętrowy (reskr. Mgtu Nr. B. a. Insp. 232/33/C.) z dnia 20 maja 1933 r.

3) Ulica P. Popiela L. or. 12 (lsp. 343 Dz. XV.) własność Paprockiego Pawła, dom 3-ch piętrowy (reskr. Mgtu Nr. B. a. Insp. 156/33/C.) z dnia 22 maja 1933 r.

4) Ulica Juljusza Lea L. or. 89a (lsp. 200 Dz. XI.) własność Nowakowskiego Jana, dom parterowy (odebrano część tj. pokój i kuchnia od strony podwórza reskr. Mgtu Nr. B. a. Insp. 134/33/C.) z dnia 4 maja 1933 r.

5) Ulica Kielecka L. or. 29 (lsp. 355 Dz. XIX.) własność Leitnera Władysława, dom parterowy z mieszkaniem na poddaszu (reskr. Mgtu Nr. B. a. Insp. 289/33/B.) z dnia 19 maja 1932 r.

6) Ulica Łagiewnicka L. or. 24a (lsp. 840 Dz. XXII.) własność Zacharowej Kunegundy, dom 1-dno piętrowy (reskr. Mgtu Nr. B. a. Insp. 344/33/D.) z dnia 19 maja 1933 r.

II. Nadbudowy, dobudowy i przebudowy.

1) Ulica Zagrody L. or. 21 (lsp. 146 Dz. XI.) własność Bilewskiej Heleny, mieszkanie na poddaszu (reskr. Mgtu Nr. B. a. Insp. 293/33/D.) z dnia 19 maja 1933 r.

2) Ulica Różana L. or. 21 (lsp. 231 Dz. XI.) własność Żyłów Ludwika i Stefanji, parterowa oficynka (reskr. Mgtu Nr. B. a. Insp. 323/33/D.) z dnia 5 maja 1933 r.

Zmiany w stanie posiadania realności w Krakowie w marcu 1933 r.

I. Przez kontrakt kupna.

1. Dom czteropiętrowy, przy ul. Juljusza Lea L. or. 21a na realności lwh. 644/XV. nabyli po połowie Leon i Dora Landererowie od Stanisława Oleszka, za cenę 14.500 dolarów.

2. Dom jednopiętrowy, przy ul. św. Sebastjana L. or. 6, L. sp. 40/VII. nabyli po połowie Arnold i Amalja Haberowie od Hanki Rakowerównej, za ceną 16.000 dolarów.

3. Część ($^{192}/_{1920}$) domu parterowego, przy ul. Tadeusza Kościuszki L. or. 65, L. sp. 8/XII. nabył Józef Panek od Julji z Drozdowskich Steczkowej i Jana Drozdowskiego, za cenę 1.000 złotych.

4. Dom dwupiętrowy, przy ul. Jana Kasprowicza L. or. 11, L. sp. 268/XIX., nabyli po połowie inż. Jan i Emilja Magurowie od Julji Michałowicz, za cenę 10.000 dolarów.

5. Dom trzechpiętrowy, przy ul. Kazimierza Wielkiego L. or. 61 na realności lwh. 611/XV. nabył Władysław Zieliński od Józefy z Rodaków Ławnikowej, za ceną 13.825 dolarów.

6. Dom trzechpiętrowy, przy ul. Rzeszowskiej L. or. 5, L. sp. 615/VIII. nabyła Wanda z Leszczyńskich Gluzińska od Heleny Żeleńskiej, za cenę 13.300 dolarów.

7. Grunt lwh. 149/XX. przy ul. Sierpowej, nabył Dr. Bolesław Komorowski od Antoniny z Kofinów Dońcowej, za cenę 1.200 złotych.

8. Dom dwupiętrowy, przy ul. Józefa Friedleina L. or. 16 na realności lwh. 858/XVI. nabyła Marja Skawińska od inż. Antoniego i Marji z Medyńskich Ripów, za cenę 70.575 złotych.

9. Grunt lwh. 139/XVII. przy ul. Wrocławskiej nabył Stanisław Kawales od Jędrzeja Kawalca, za cenę 10.000 złotych.

10. Grunt lwh. 219/XIV. przy ul. Czarnowiejskiej nabyła Mina Bardach od Maurycego Liebeskinda, za cenę 1.000 dolarów.

11. Dom parterowy, przy ul. Filareckiej L. or. 17, L. sp. 149/XII. nabyła Helena Hutnowa od Juljana Bocheńskiego, za cenę 24.000 złotych.

12. Część ($^{1}/_{2}$) gruntu lwh. 385/XV. przy ul. Misjonarskiej nabyła Florentyna Wójcik od Władysława Wójcika, za cenę 2.000 złotych.

13. Część ($^{3}/_{8}$) domu dwupiętrowego przy ul. Józefa L. or. 6, L. sp. 249/VIII. nabyła Gustawa Grünspanowa od Natana Grünspana, za cenę 2.167·60 dolarów.

14. Dom czteropiętrowy, przy ul. Starowiślnej L. or. 78, L. sp. 593/VIII. nabyli po ($^{1}/_{6}$) Leibisch i Sara Künstlerowie, Kalman i Mina Kalfusowie, Mojżesz Chaim 2 im. i Rozalja Blonderowie od Franciszka Oberlendera, Salomei Scheuer i Bronisławy Schenker, za cenę 30.000 dolarów.

15. Części ($^{12}/_{72}$) domu parterowego przy ul. Wróblej L. or. 11, L. sp. 148/IX. oraz gruntu lwh. 144/IX. przy tejże ulicy, nabył Józef Liszka od Jana Szczepańca, za cenę 300 złotych.

16. Część ($^{1}/_{2}$) domu parterowego, przy ul. Jana Tarnowskiego L. or. 9, L. sp. 295/XXII. nabył Stanisław Spyt od Emilji Zemkównej, za cenę 6.500 złotych.

17. Grunt lwh. 198/XXI. nabyła Barbara Mazurkowa od Stanisława Wójcika, za cenę 300 złotych.

18. Część ($^{3}/_{6}$) gruntu lwh. 893/XXI. nabyli po ($^{1}/_{6}$) Zofja Glasnerowa, Kazimiera Reinerowa i Dr. Maryla Grünberg od Gustawy Grünbergowej, za cenę 500 złotych.

19. Grunt lwh. 127/XXII. obok ul. Bonarka, nabył Dr. Jakób Kohn od Janiny Mantlowej i Dr. Adama Herza, za cenę 400 dolarów.

20. Dom parterowy, przy ul. Rękawka L. or. 20, L. sp. 162/XXII. nabyła Gitla Knoblochowa od Anny Drożdowej, za cenę 800 dolarów.

21. Dom parterowy przy ul. Wielickiej L. or. 31, L. sp. 356/XXII. nabyła Dwojra Reisel 2 im. Schäfler od Chany Fischer, za cenę 18.500 złotych.

22. Dom trzechpiętrowy, przy ul. Wita Stwosza L. or. 22, L. sp. 828/XXII. nabył Dr. Artur V. Anschel Herstein od Romana Maśnickiego, za cenę 6.400 dolarów.

23. Grunt lwh. 1400/XXI. nabyli po połowie Roman i Rozalja Ufirowie od Andrzeja Wojciechowskiego, za cenę 500 złotych,

24. Część ($^{1}/_{2}$) gruntu lwh. 1176/XXII. nabył Grzegorz Stankiewicz od Piotra i Julji Jachów, za cenę 2.870 złotych.

25. Dom dwupiętrowy, przy ul. Pędzichów-boczna L. or. 3, L. sp. 64/V. nabyła Elżbieta Sapieżanka od Klementyny Śląskiej, za cenę 14.000 dolarów.

26. Grunta, lwh. 459 i 640/XVI. nabyła Janina z Rosenbergów Meiselsowa od Süssli z Blaugrundów Weinbergowej, za cenę 2.200 dolarów.

II. Przez inne kontrakty.

1. Część ($^{1}/_{4}$) domu dwupiętrowego przy ul. Berka Joselewicza L. or. 3, L. sp. 448/VIII. wartości 11.000 złotych, nabył w drodze darowizny, Mojżesz Dawid 2 im. Neumann od Jakóba Saula 2 im. i Rozalji Hendli 2 im. Neumannów.

2. Grunt lwh. 536/IV. przy ul. Karmelickiej, wartości 3.000 złotych nabyła w drodze darowizny, Helena Fischerówna od Rozelji Fischerowej.

3. Części ($^{1}/_{2}$) gruntów lwh. 312, 569 i 583/XVI. wartości 4.000 złotych nabyła w drodze darowizny, Anna Eleonora 2 im. z Oleszków Gołąbowa od Franciszki Oleszkowej.

4. Część ($^{5}/_{32}$) domu trzechpiętrowego przy ul. Krakowskiej L. or. 2, L. sp. 99/VIII. wartości 14.000 złotych, nabyła w drodze darowizny, Gustawa Wetstein od Rozalji Wetstein.

5. Dom parterowy, przy ul. Łokietka L. or. 24, L. sp. 343/XVII. wartości 9.000 złotych, nabyła w drodze darowizny, Janina z Górskich Kawalcowa od Jędrzeja Kawalca.

6) Grunt lwh. 574/XIII. przy ul. Królowej Jadwigi, wartości 3.000 złotych, nabyła w drodze darowizny, Józefa z Jeleniów Turkowa od Leopolda Turka.

7. Grunt lwh. 290/X. wartości 4.000 złotych, nabyła w drodze darowizny, Irena Ohrensteinowa od Berty i Karola Zimmerspitzów.

III. Przez egzekucję.

1. Dom parterowy, przy ul. Kazimierza Wielkiego L. or. 58, L. sp. 35/XV. oraz grunt lwh. 404/XV. przy tejże ulicy, wartości ogólnej 104.000 złotych, nabył drogą licytacji Antoni Rogowski od Barbary z Chmurów Zbrojowej, Franciszka i Józefa Zbrojów.

IV. Przez śmierć właściciela.

1. Część ($^{142044}/_{931392}$) domu jednopiętrowego, przy ul. Józefa L. or. 12, L. sp. 252/VIII. wartości 10.000 złotych, nabyła w spadku Anna Isenberg po błp. Feidze vel Fany (Feitsche) Fendlerowej.

2. Dom trzechpiętrowy, przy ul. Biskupiej L. or. 14, L. sp. 117/IV. wartości 100.000 złotych, nabyła w spadku Modesta z Kwiatkowskich Giermańska po śp. Eugenji Kwiatkowskiej.

3. Dom dwupiętrowy, przy ul. Łobzowskiej L. or. 16, L. sp. 90/IV. wartości 80.000 złotych, nabyła w spadku Zofja z Gostkowskich Lisowiecka po śp. Dr. Antonim Lisowieckim.

4. Część ($^{4}/_{8}$) domu jednopiętrowego, przy ul. Garncarskiej L. or. 3, L. sp. 153/IV. wartości 25.000 złotych, nabyli w spadku po ($^{1}/_{8}$) Zofja i Tadeusz Sokołowscy oraz ze Sokołowskich: Jadwiga Miączyńska i Marja Górska po śp. Marji z Skrzyńskich Sokołowskiej.

Zmiany w stanie posiadania realności w Krakowie w kwietniu 1933 r.

I. Przez kontrakt kupna.

1. Dom dwupiętrowy, przy ul. Szpitalnej L. or. 6, L. sp. 379/I. nabył Hirsch Manne od Chaima Manne, za cenę 2.000 dolarów.

2. Dom jednopiętrowy, przy ul. Garncarskiej L. or. 3, L. sp. 153/IV. nabyli Dr. Natan ($^{3}/_{4}$) i inż. Henryk ($^{1}/_{4}$) Schönfeldowie od Jadwigi Miączyńskiej, Marji Górskiej, Zofji i Tadeusza Sokołowskich, za cenę 14.000 dolarów.

3. Dom czteropiętrowy, przy ul. Skawińskiej-boczna L. or. 6, L. sp. 598/VIII. nabyła Chana z Greschlerów Bojmanowa od Izaaka Horowitza, za cenę 11.300 dolarów.

4. Dom partery, przy ul. Zagrody L. or. 25, L. sp. 38/XI. nabył Franciszek Dziedzic od Wiktorji Pieniążkowej, za cenę 10.000 złotych.

5. Domy, dwupiętrowy przy ul. Długiej L. or. 12, L. sp. 5/V. oraz jednopiętrowy przy ul. Krowoderskiej L. or. 9, L. sp. 236/V. nabył Dr. Józef Guzikowski od Józefa i Antoniny Szczawińskich, za cenę 13.250 dolarów.

6. Dom parterowy, przy ul. Mazowieckiej L. or. 3, L. sp. 84/XVII. nabyli po połowie Józef i Karolina Jelonkiewiczowie od Mojżesza Józefa 2 im. i Adeli Schreiberów, za cenę 20.000 złotych.

7. Część ($^{6}/_{63}$) domu jednopiętrowego, przy ul. Chocimskiej L. or. 17/19, L. sp. 243/XV. nabyli Herman, Bernard, Chemin, Maks, Gustaw i Zygmunt Schneiderowie po ($^{1}/_{63}$) od Adolfa Schneidra, za cenę 600 dolarów.

8. Grunt lwh. 659/XV. obok ul. Juljusza Lea nabył Samuel Brand od Czewy Schajer, za cenę 2.626·50 dolarów.

9. Dom dwupiętrowy, przy ul. Chodkiewicza L. or. 7, L. sp. 78/XIX. nabyły Walerja (1/5), Władysława i Stanisława po (2/5) Bieleckie od Wacława, Władysława, Felicji i Zdzisława Tomaszewskich oraz Janiny Olejczyk, za cenę 63.000 złotych.

10. Część (1/9) domu dwupiętrowego, przy ul. Dajwór L. or. 4, L. sp. 390/VIII. nabyła Tauba Zweigowa od Józefa Himmelblaua, za cenę 1.000 dolarów.

11. Grunt lwh. 339/XVII. przy ul. Wrocławskiej nabył inż. Tadeusz Stoch od Franciszka Stypuły (syna), za cenę 10.500 złotych.

12. Dom dwupiętrowy, przy ul. Zwierzynieckiej L. or. 5, L. sp. 137/III. nabyli po połowie Stefanja z Dąbrowskich Zającowa i Aniela z Zająców Ohlowa od Zgromadzenia Sióstr św. Feliksa a Cantalicio III. Zakonu św. Franciszka vel Felicjanki, za cenę 8.000 dolarów.

13. Grunt lwh. 318/XII. przy ul. Syrokomli, nabyli po połowie Teiwel vel Ferdynand i Matylda Schenkerowie od inż. Ferdynanda Lieblinga i inż. Jozuego Oberlendera, za cenę 18.000 złotych.

14. Dom jednopiętrowy, przy ul. Towarowej L. or. 11, L. sp. 152/XVII. nabyli po połowie Stanisław i Sabina Sulikowscy od Emila Kołtki, za cenę 30.578·53 złotych.

15. Dom parterowy, przy ul. Wiśniowej L. or. 6, L. sp. 285/XVIII. nabył Franciszek Rychel od Stefana i Janiny Polewków, za cenę 11.500 złotych.

16. Dom dwupiętrowy, przy ul. Rakowickiej L. or. 11a L. sp. 383/VI. nabyła Ida Rebeka 2 im. z Madfesów Waldmanowa od Jana Peipera i Bertolda Mahlera, za cenę 13.800 dolarów.

17. Dom dwupiętrowy, przy ul. Czarnowiejskiej L. or. 84, L. sp. 15/XIV. nabył Izaak Horowitz od Stefanji z Białoruskiej Markiewiczowej, za cenę 11.000 dolarów.

18. Dom dwupiętrowy, przy Al. Artura Grottgera L. or. 30, L. sp. 309/XV. oraz grunt lwh. 566/XV. przy tejże ulicy, nabyli po połowie inż. Jan i Jadwiga Odrowąż-Pieniążkowie od Stefana i Ireny Mazarakich, za cenę 8.500 dolarów.

19. Dom jednopiętrowy, przy ul. Krzywda L. or. 31, L. sp. 163/XXI. nabyli po połowie Jan i Anna z Madejów Szarajowie od Andrzeja i Stefanji z Wątrobów Skałków oraz Marjanny Wątrobianki, za cenę 16.000 zł.

20. Grunt lwh. 241/X. przy ul. Kapelanka, nabyła Ksawera Tarnawska od Henryka Scheindlingera, za cenę 1.000 złotych.

21. Dom jednopiętrowy, przy pl. Zgody L. or. 3, L. sp. 251/XXII. nabył Roman Maśniki od Chaima i Gitli z Kollenderów Wertheimerów, za cenę 8.150 dolarów.

22. Dom trzechpiętrowy, przy ul. Zielnej L. or. 7, L. sp. 215/X. nabyli po połowie Gizela z Löblów Weinbergowa i Dr. Leon Königsberger od Franciszka Pierzchały, za cenę 72.500 złotych.

II. Przez inne kontrakty.

1. Część (32/80) domu jednopiętrowego przy ul. Miodowej L. or. 43, L. sp. 220/VIII. wartości 18.560 złotych nabyli w drodze darowizny, Anna Bazes (17/80) i Samuel Rachmiel 2 im. Schwarz (15/80) od Efroima Salomona 2 im. Bazesa.

2. Część (1/2) domu parterowego przy ul. Przeskok L. or. 20, L. sp. 46/XVI, wartości 3.000 złotych, nabyła w drodze darowizny Zofja Kwintówna od Heleny z Kwintów Sułkowskiej.

3. Dom parterowy, przy ul. Zajęczej L. or. 10, na realności lwh. 325/XX. wartości 3.000 złotych, nabył w drodze darowizny Walenty Strychalski od Katarzyny z Miechowiczów 1-o Nalepowej 2-o Strychalskiej.

4. Część (2/8) domu parterowego, przy ul. Bonarka L. or. 13, L. sp. 444/XXII. wartości 10.000 złotych, nabyli w drodze darowizny po (1/4) Kazimierz Augustynek i Bronisława z Gołębiowskich Pieczonkowa od Antoniny z Gołębiowskich Augustynkowej.

5. Dom partorowy, przy ul. Kobierzyńskiej. L. or. 71, L. sp. 178/X, wartości 4.500 złotych, nabył w drodze darowizny Józef Kamieniarczyk od Wiktorji z Florczyków Kamieniarczykowej.

6. Dom dwupiętrowy przy ul. Helclów L. or. 3, L. sp. 217/V. wartości 8.000 dolarów, nabył inż. Leopold Stuhr od Maksymiljana Kaufmanna w zamian za grunt lwh. 242 „Olsza“.

7. Grunt lwh. 17/IX. przy ul. Wróblej, wartości 3.500 złotych, nabyli po (1/4) Andrzej i Cecylja Szczygłowscy oraz Józef i Stefanja Sarnowie od Marjana i Stanisława Szczepańców w zamian za grunt lwh. 382/X. przy ul. Wróblej, wartości 1.500 złotych.

III. Przez śmierć właściciela.

1. Dom parterowy, przy ul. Król. Jadwigi L. or. 176, L. sp. 325/XIII. wartości 18.388·50 złotych, nabyła w spadku Józefa Gałczyńska i Helena Legutkówna po śp. Rozalji Legutko.

2. Część (3/12) domu jednopiętrowego, przy ul. Jana Tarnowskiego L. or. 6, L. sp. 605/XXII. wartości 70.500 Koron (kontrakt z r. 1917), nabyli w spadku po (1/12) z Czubków: Marja Grassi, Zofja Strąkowa i Jadwiga Hoffmanowa po śp. Janie Czubku.

WIADOMOŚCI O ROZPORZĄDZENIACH, OKÓLNIKACH, JUDYKATURZE I T. P. DOTYCZĄCYCH ADMINISTRACJI OGÓLNEJ.

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 4.

Okólnik Nr. 19 z dnia 4 marca 1933 r.

(Nr. G. L. 4 b. 3/3) o delegowaniu aplikantów sądowych do urzędów administracji ogólnej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W Dzienniku Ustaw Nr. 86 z dn. 12. X. 1932 roku pod poz. 734 ukazało się rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 7. X. 1932 r., zmieniające niektóre przepisy prawa o ustroju sądów powszechnych,

wprowadzające w punkcie 9 art. 1-go nowy przepis do art. 257 jako § 2 w następującem brzmieniu:

„Aplikanta sądowego można również delegować na czas określony do urzędu władzy administracji ogólnej celem zaznajomienia go z czynnościami tej władzy w zakresie orzecznictwa karnego“.

Nadto rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 825) unormowany został całokształt spraw, związanych ze stanowiskiem służbowem aplikantów, przebiegiem aplikacji i odpowiedzialnością dyscyplinarną aplikantów.

Na skutek porozumienia się Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z Ministerstwem Sprawiedliwości w wykonaniu tych przepisów, zechcą P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) porozumieć się z P. P. Prezesami właściwych sądów okręgowych co do sposobu praktycznego wprowadzenia tych przepisów w życie, a w szczególności co do liczby aplikantów, jaką P. P. Prezesi sądów okręgowych mogą delegować do podległych Panom urzędów, oraz co do wyznaczenia tych urzędów, w których aplikanci będą mogli być zatrudnieni w zakresie orzecznictwa karno-administracyjnego.

Przy porozumiewaniu się z P. P. Prezesami sądów okręgowych należy przedewszystkiem mieć na uwadze warunki miejscowe, a więc — ogólną ilość aplikantów w danym okręgu sądowym, zakres potrzeb sądownictwa, jak również zakres możliwości pożytecznego zatrudnienia aplikantów w poszczególnych starostwach. Pierwszeństwo przy umieszczaniu aplikantów w urzędach administracji ogólnej oddać przytem należy tym urzędom, które mają większą ilość spraw karno-administracyjnych i znajdują się w siedzibach sądów okręgowych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, że w myśl cytowanego poprzednio art. 257 § 2 prawa o ustroju sądów powszechnych aplikanci mogą być zatrudniani tylko w zakresie orzecznictwa karno-administracyjnego. Stosownie do porozumienia z Ministerstwem Sprawiedliwości okres delegacji do urzędów administracji ogólnej wynosić będzie 3 miesiące. Bezzwłocznie po ukończeniu przez aplikanta pracy w danym urzędzie, kierownicy tych urzędów sporządzą sprawozdanie z postępów, zdolności i sprawowania się aplikanta w okresie, gdy był zatrudniony w podległym im urzędzie i prześlą je prezesowi właściwego sądu okręgowego.

Stosunek służbowy aplikanta do kierownika urzędu normują przepisy powołanego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 825), które czynią kierowników urzędów przełożonymi służbowymi aplikantów w okresie czasu, w którym aplikant zatrudniony jest w podległym im urzędzie.

Zwrócić wreszcie należy uwagę na to, iż aplikanci należeć będą do tych referentów, do których w pierwszym rzędzie może być zastosowany w szerokiej mierze § 33 rozporz. Min. Spraw Wewn. i in. z dn. 30 czerwca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 464). Nie zwolni to naturalnie zastępców starostów od czuwania nad zasadniczą linją polityki karno-administracyjnej.

W sprawie ponoszenia kosztów przejazdu aplikanta i należnej mu diety za czas przejazdu, jeżeli wyznaczony zostaje do starostwa położonego poza siedzibą sądu okręgowego, wyda Ministerstwo osobne zarządzenie.

Okólnik Nr. 22 z dnia 11 marca 1933 r.

(SG. 71/9/14 o interpretacji punktu 10 art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o utworzeniu urzędów rozjemczych do spraw kredytowych małej własności rolnej.

Do

P. P. Wojewodów.

Według otrzymanych informacyj przez Państwową Radę Spółdzielczą przy Ministerstwie Skarbu, w niektórych urzędach rozjemczych do spraw kredytowych małej własności rolnej, powstała wątpliwość, co należy rozumieć przez określenie „uznanego związku rewizyjnego“, zawarte w punkcie 10 art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 653), wskutek czego urzędy te poczęły kwestjonować prawa spółdzielni kredytowych związkowych do wyłączania ich z pod mocy obowiązującej powyższego rozporządzenia.

W związku z powyższem i w uzupełnieniu okólnika Nr. 124 z dnia 19 października 1932 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości oraz Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych wyjaśnia, co następuje:

Przez określenie „uznanego związku rewizyjnego“, zawarte w punkcie 10 art. 16 wyżej powołanego rozporządzenia, należy rozumieć taki związek rewizyjny, któremu Państwowa Rada Spółdzielcza przy Ministerstwie Skarbu na podstawie art. 68 lub 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733) przyznała prawo rewizji należących do tegoż związku spółdzielni.

Co się tyczy stwierdzenia przynależności spółdzielni kredytowej do uznanego związku rewizyjnego, to wystarczającym dowodem tej okoliczności powinno być złożenie przez spółdzielnię kredytową zaświadczenia ze strony związku, ustalającego, że dana spółdzielnia w chwili wystawienia tego zaświadczenia należy do wspomnianego związku.

Wreszcie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nadmienia, że „uznanie“ danego związku, t. j. przyznanie mu prawa dokonywania rewizji przez Państwową Radę Spółdzielczą jest ogłaszane w myśl ustępu ostatniego art. 68 ustawy o spółdzielniach — w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu“.

O powyższem zechce Pan Wojewoda zawiadomić urzędy rozjemcze do spraw kredytowych małej własności rolnej, działające na podległym Mu terenie.

W załączeniu nadesłany przez Państwową Radę Spółdzielczą wykaz związków spółdzielczych, posiadających prawo rewizji.

Wykaz związków spółdzielczych, posiadających prawo dokonywania rewizji.

1. Związek Spółdzielni Zarobkowych i Gospodarczych w Poznaniu, Pl. Wolności 18.
2. Związek Spółdzielni Polskich w Warszawie, ul. Jasna 8.
3. Związek Stowarzyszeń Zarobkowych i Gospodarczych we Lwowie, ul. Głowa 2, I. p.

4. Związek Rewizyjny Spółdzielni Kółek Rolniczych w Krakowie, ul. Reformacka 3, II. p.

5. Związek Rewizyjny Spółdzielni Rolniczych w Warszawie, ul. Warecka 11 a.

6. Patronat Spółdzielni Rolniczych we Lwowie, ul. Mickiewicza 26.

7. Związek Spółek Rolniczych w Cieszynie, ul. Rynek 3.

8. Związek Rewizyjny Polskich Spółdzielni Reiffeisena-Stefczyka w Katowicach, ul. Gliwicka 3.

9. Związek Rewizyjny Spółdzielni Rolniczych w Toruniu, ul. Prosta 20.

10. Związek Spółdzielni Spożywców Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie, Mokotów, ul. Grażyny 13 (skrzynka pocztowa 38).

11. Związek Rewizyjny Spółdzielni Wojskowych w Warszawie, Żoliborz, Plac Inwalidów 6.

12. Związek Rewizyjny Spółdzielni Mieszkaniowych i Budowlano-Mieszkaniowych w Polsce z siedzibą w Warszawie, ul. Nowogrodzka 21.

13. Związek Żydowskich Towarzystw Spółdzielczych w Polsce z siedzibą w Warszawie, ul. Rymarska 6 m. 6.

14. Związek Żydowskich Kupieckich Stowarzyszeń Spółdzielczych w Polsce z siedzibą w Warszawie, ul. Marjańska 8 m. 2.

15. Powszechny Związek na własnej pomocy opartych spółdzielni we Lwowie, ul. Kościuszki 14, II. p.

16. Centralny Związek Spółdzielni Samopomocowych w Polsce z siedzibą we Lwowie, ul. Sykstuska 33.

17. Związek Rewizyjny Spółdzielni Ukraińskich we Lwowie, ul. Mickiewicza 12.

18. Ruski Związek Rewizyjny we Lwowie, ul. Rutowskiego 22.

19. Związek Spółek Niemieckich w Polsce z siedzibą w Łodzi, Al. Kościuszki 45/47.

20. Związek Spółdzielni Niemieckich w Polsce z siedzibą w Poznaniu, ul. Wjazdowa 3.

21. Związek Spółdzielni Rolniczych na Polskę Zachodnią w Poznaniu, ul. Wjazdowa 3.

22. Związek Niemieckich Spółdzielni Rolniczych w Polsce z siedzibą we Lwowie, ul. Chorążczyzna 12.

23. Związek Wiejskich Spółdzielni Województwa Pomorskiego w Grudziądzu, ul. Toruńska 6.

Okólnik Nr. 23 z dnia 11 marca 1933 r. **(AA. 5. b. 11) o stosowaniu przepisów prawa o stowarzyszeniach do spółdzielni i związków zawodowych pracowniczych.**

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Nawiązując do postanowień okólnika Nr. 160 z dn. 28 grudnia 1932 r. o nadzorze nad stowarzyszeniami, Ministersterstwo Spraw Wewnętrznych udziela niniejszem dodatkowo wskazówek co do zastosowania w praktyce tych przepisów prawa o stowarzyszeniach, które odnoszą się do spółdzielni i związków zawodowych pracowniczych.

Art. 11 wspomnianego prawa postanawia, że spółdzielnie, o ile uprawiają działalność kulturalną, w zakresie tej działalności podlegają m. in. przepisom art. 12 tegoż prawa: ten zaś ostatni artykuł dotyczy obowiązku zgłoszenia „założenia“ spółdzielni, pod którym to terminem należy rozumieć również rozpoczęcia uprawiania działalności kulturalnej przez spółdzielnię istniejącą, np. w wypadku odpowiedniej zmiany jej statutu.

Ponieważ w praktyce mogą wynikać wątpliwości co do kwestji, co należy rozumieć pod działalnością kulturalną, Ministerstwo wyjaśnia, że nie będzie taką działalnością, w rozumieniu prawa o stowarzyszeniach i nie będzie podlegała obowiązkowi zgłoszenia działalność propagandowa, związana ściśle z działalnością gospodarczą i organizacyjną spółdzielni, a mająca na celu:

1) zjednywanie członków do spółdzielni,

2) uświadamianie członków co do zadań i celów ruchu spółdzielczego,

3) przeszkolenie członków władz i personalu spółdzielni w zakresie umiejętności, niezbędnych do prowadzenia spółdzielni,

4) podniesienie i usprawnienie gospodarstwa członków,

5) utrzymywanie kontaktu gospodarczego ze spółdzielnią,

o ile zachowane będą przytem warunki następujące:

Urządzane przez spółdzielnie, w związku z powyższemi celami, odczyty, zebrania agitacyjne, będą miały treść wyłącznie spółdzielczą lub ze spółdzielczością bezpośrednio związaną; kursy i wykłady, jeśli nie odnoszą się do podniesienia lub usprawnienia gospodarstwa członków, dotyczyć będą wyłącznie umiejętności, związanych z prowadzeniem spółdzielni; bibljoteczki pomocnicze zawierać mogą wyłącznie książki o charakterze podręczników technicznych pracy spółdzielczej, bądź posiadać treść ekonomiczno-spółdzielczą, bądź okonomiczno-społeczną, związaną z gospodarczemi i społecznemi podstawami ruchu spółdzielczego; organa pomocnicze, jak komitety sklepowe (w spółdzielniach), bądź komitety rejonowe spółdzielczych organizacyj lokalnych i centralnych będą podejmować działalność organizacyjną o charakterze wyłącznie propagandowym, powyżej wyszczególnionym.

Spółdzielnie zatem, które na zasadzie ust. 2 art. 1 ustawy o spółdzielniach prowadzą działalność, mającą na celu podniesienie poziomu kulturalnego swych członków, a nie noszącą cech wyżej wymienionych, należy uznać za uprawiające działalność kulturalną, o której mowa w art. 11 prawa o stowarzyszeniach. Przy stosowaniu do nich art. 12 prawa o stowarzyszeniach, należy kierować się wytycznemi następującemi:

Do punktu 3. W tym punkcie ustawa żąda podania imion, nazwisk i miejsca zamieszkania założycieli. Ponieważ przy zastosowaniu tego punktu do spółdzielni w najbliższej przyszłości będzie się miało z reguły do czynienia ze zrzeszeniem już prawnie istniejącem winna zatem spółdzielnia w wykonaniu tego punktu przedstawić skład członków swego zarządu wraz z ich adresami co będzie jednocześnie wykonaniem przepisu ust. 2, art. 13.

Do punktów 4, 5 i 5. Wykonanie tych punktów może ograniczyć się do podania do wiadomości powiatowej władzy administracji ogólnej wyciągu ze statutu, zawierającego te paragrafy, które normują sprawy powoływania zarządu, wstępowania i ustępowania członków oraz rozwiązania spółdzielni.

Analogicznie do omówionej wyżej kwestji posiadania przez spółdzielnie bibljoteczek o charakterze fachowym przedstawiać się będzie taż sama kwestja w odniesieniu do związków zawodowych pracowniczych: utrzymywanie przez związki zawodowe bibljoteczek wyłącznie z zakresu ruchu zawodowego, należy uważać za wchodzące w zakres ich bezpośrednich zadań, wynikających z celu, dla którego zrzeszenia te są zawiązywane, a zatem związana z tem działalność nie uzasadnia jeszcze nadzorowania jej przez władze administracji ogólnej.

Okólnik Nr. 24 z dnia 14 marca 1933 r.

(SS. 60/10/3) o oznakach i pieczęciach urzędowych samorządu terytorjalnego.

Do
P. P. Wojewodów.

Komasując wydane dotychczas zarządzenia w sprawie oznak i pieczęci urzędowych samorządu terytorjalnego i częściowo je uzupełniając oraz zmieniając, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza co następuje:

Wprowadzenie w życie nowych oznak władz, urzędów, zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw samorządu terytorjalnego, jest obecnie jeszcze prawie niemożliwe, gdyż nie wyszły dotychczas przepisy wykonawcze do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o znakach, chorągwiach i pieczęciach, w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 629). Rozporządzenie bowiem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 marca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 245) odnosi się tylko do oznak władz, urzędów, zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw państwowych.

O ile chodzi o pieczęcie urzędowe samorządu terytorjalnego, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że według wyżej wymienionego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. z reguły pieczęcie urzędowe władz i urzędów samorządowych mają zawierać orła państwowego, natomiast pieczęcie zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw samorządu terytorjalnego mają zawierać nie orła państwowego, lecz herb wojewódzki.

Herby wojewódzkie dotychczas nie są ustalone, a nastąpi to przypuszczalnie w niedługim czasie rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej; aż do tego czasu pieczęcie z herbem wojewódzkim z natury rzeczy nie mogą być wykonywane.

Rozporządzenie z dnia 24 listopada 1930 r. przedłużyło czas przejściowy, określony w art. 26 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. do 1 kwietnia 1933 r. Obecnie więc aż do upływu tego czasu przejściowego związki komunalne mogą legalnie używać nadal oznak i pieczęci starego typu, dotychczas przez nie używanych.

Zasadniczo zamawianie i wykonywanie pieczęci nowego typu będzie mogło nastąpić dopiero po dokonaniu zmiany rozporządzenia wykonawczego Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 czerwca 1928 r. o pieczęciach urzędowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 593) względnie po wydaniu szczegółowych przepisów wykonawczych w tym przedmiocie.

W wypadkach koniecznej potrzeby natychmiastowego uzyskania nowych pieczęci urzędowych np. w razie zagubienia lub zniszczenia dotychczas używanych pieczęci, albo powstania nowych władz i urzędów samorządu terytorjalnego, władze i utrzędy te mogą obecnie starać się albo o nowe pieczęcie starego typu, których będą mogły używać oczywiście tylko przez wyżej wspomniany okres przejściowy, albo dla uniknięcia dwukrotnych kosztów, odrazu o pieczęcie nowego typu, które to ostatnie jednak ze względu na brak obecnie szczegółowych przepisów wykonawczych, możnaby zamawiać narazie — pomimo zniesienia w rozporządzeniu z dnia 24 listopada 1930 r. monopolu Mennicy Państwowej w sprawie wyrobu pieczęci urzędowej — tylko w Mennicy Państwowej, a nie u prywatnych grawerów.

Natomiast zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa samorządu terytorjalnego nie powinny w wypadkach nagłej potrzeby uzyskania nowych pieczęci, zamawiać takowych według nowego typu ze względu na to, że herby województw, które mają figurować na pieczęciach zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw, jak to powyżej powiedziano, nie są jeszcze ustalone i Mennica Państwowa nie mogłaby wskutek tego przystąpić natychmiast do wykonania zamówionych pieczęci.

O ile chodzi o pieczęcie nowego typu dla władz i urzędów samorządu terytorjalnego, zamawiane w myśl powyższego w wypadkach koniecznej potrzeby w Mennicy Państwowej, to Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia względnie zarządza, co następuje:

Zgodnie z postanowieniem § 17 ustęp (1) rozporządzenia wykonawczego Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 czerwca 1928 r. o pieczęciach urzędowych, zamówienia na pieczęcie powinny być kierowane do Mennicy Państwowej za pośrednictwem Pana Wojewody; przedkładanie ich Ministerstwu Spraw Wewnętrznych jest zbyteczne.

Tylko do P. P. Wojewodów w Poznaniu i Toruniu.

Na podstawie § 17 ustęp (2) tegoż samego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 20 czerwca 1928 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza aż do odwołania, ażeby także zamówienia na pieczęcie władz, urzędów, zakładów i instytucyj wojewódzkiego związku komunalnego kierowane były do Mennicy Państwowej za pośrednictwem Pana Wojewody, a nie bezpośrednio.

Do wszystkich P. P. Wojewodów.

Rozmiary zamawianych pieczęci powinny odpowiadać postanowieniom paragrafów 12, 13 i 14 rozporządzenia wykonawczego Pana Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 20 czerwca 1928 r.

Napis odpowiadający nazwie danej władzy, urzędu, instytucji, powinien być zamieszczony w dolnej połowie pieczęci w linjach prostych poziomych, w jednym, dwóch, trzech lub najwyżej czterech rzędach, zależnie od długości napisu.

Napis powinien obejmować ustawową nazwę danej władzy, urzędu, zakładu, instytucji i przedsiębiorstwa oraz nazwę miejscowości. Na pieczęciach dla gmin wiejskich napis powinien obejmować także nazwę powiatu, chyba, że zamieszczenie nazwy powiatu przy za-

stosowaniu nawet najdalej idących skrótów, o których mowa poniżej, byłoby technicznie niewykonalne, np. na pieczęciach o najmniejszych wymiarach (25×32 mm).

Napis nie powinien z reguły zawierać żadnych skrótów. W tych jedynie wypadkach, gdy napis jest długi i zamieszczenie go w całej rozciągłości bez skrótów jest technicznie niewykonalne, mogą być poszczególne wyrazy o mniej istotnem znaczeniu opuszczone, względnie mogą być użyte skróty poszczególnych wyrazów w tym napisie, przyczem w nazwie danej władzy, urzędu, zakładu, instytucji lub przedsiębiorstwa należy używać skrótów jedynie powszechnie używanych, jak np. zamiast: „powiat, powiatowy“: „pow.“, zamiast: „gmina, gminny“: „gm.“ i t. p.“ zaś w nazwie miejscowości można użyć tylko wtenczas skrótu, jeżeli składa się ona z dwóch wyrazów i skrócenie jednego z nich odpowiada zwyczajowi miejscowemu.

Przykładowo podaje się kilka nazw władz, urzędów i instytucyj samorządu terytorjalnego dla ilustracji, jak powinny te nazwy wyglądać nieskrócone i jak w ewentualnych skróceniach:

1) Zwierzchność gminna gminy Siekierczyna powiat limanowski (nazwa gminy w pierwszym przypadku, nazwa powiatu przymiotnikowa także w pierwszym przypadku);

2) Wójt gminny Chalin powiat lipnowski;

3) Magistrat miasta Różany (nazwa miast w pierwszym przypadku);

4) Wydział powiatowy w Łomży (nazwa miasta, w którem jest siedziba Wydziału powiatowego, w siódmym przypadku);

5) Miejski Urząd Bezpieczeństwa i Porządku Publicznego w Wągrowcu, (nazwa miasta, w którem jest siedziba urzędu, w siódmym przypadku);

6) Powiatowa Komunalna Kasa Oszczędności w Drohiczynie (nazwa miejscowości, w której jest siedziba Kasy, w siódmym przypadku).

Te same nazwy w skróceniu:

ad 1): Zwierzchność gminna gm. Siekierczyna powiat limanowski; skrót dalej idący: Zwierzchność gminna gm. Siekierczyna pow. limanowski;

ad 2): Wójt gminy Chalin pow. lipnowski;

ad 3): Magistrat m. Różany;

ad 4): Wydział pow. w Łomży;

ad 5): Miejski Urząd Bezp. i Porz. Publ. w Wągrowcu;

ad 6): Pow. Kom. Kasa Oszczędności w Drohiczynie.

Przy zamówieniach kierowanych do Mennicy Państwowej należy zawsze, a więc także przy dłuższych napisach podawać całkowity napis, obok niego zaś proponowany ewentualnie napis skrócony.

Mennica Państwowa w razie powzięcia wątpliwości, co do proponowanych napisów względnie skrótów z punktu widzenia technicznego, będzie wyjaśniać te wątpliwości w drodze porozumienia się z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych.

Każda nowozamówiona pieczęć otrzyma numer rozpoznawczy, zamieszczony w dolnej części pieczęci pod napisem. Jeżeli pieczęć będzie zamówiona tylko w jednym egzemplarzu, to numerem rozpoznawczym będzie zawsze jedynka arabska, jeżeli zaś zamówione będą dwie lub więcej pieczęci o jednakowej treści oraz tej samej kategorji i rozmiaru, ich numerami rozpoznawczemi będą kolejno bieżące liczby arabskie począwszy od jedynki.

Nowozamawiana pieczęć w miejsce zaginionej powinna otrzymać nie numer rozpoznawczy zaginionej pieczęci, lecz numer kolejny, następujący po najwyższym numerze rozpoznawczym już istniejącym w zakresie tej samej kategorji pieczęci danej władzy, urzędu, zakładu instytucji lub przedsiębiorstwa.

Nowozamianowana pieczęć w miejsce pieczęci zniszczonej lub uszkodzonej, powinna otrzymać numer rozpoznawczy egzemplarza pieczęci zniszczonego lub uszkodzonego.

Bezpośrednie władze nadzorcze odnośnych związków komunalnych powinny prowadzić ścisłą ewidencję pieczęci urzędowych, będących w posiadaniu władz, urzędów, zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw tychże związków.

W wypadkach zapotrzebowania przez nowopowstałe władze, urzędy, zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa więcej (niż jedna) pieczęci o jednakowej treści Pan Wojewoda upoważniony jest do ustalania potrzebnej koniecznie ilości pieczęci o jednakowej treści.

Równocześnie uchyla się: pismo okólne z dnia 19 maja 1920 r. Nr. SS. 297/7 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1063, poz. 6), okólnik Nr. 158 z dn. 3 września 1930 r. Nr. SS. 1663/1 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1064, poz. 9), pismo okólne z dn. 22 grudnia 1930 r. Nr. SS. 2431/1 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1751, poz. 2) i pismo okólne z dn. 30 kwietnia 1931 r. Nr. SS. 2726/2 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 3, poz. 119) wszystkie te bowiem zarządzenia wobec treści niniejszego okólnika stają się obecnie bezprzedmiotowe.

Okólnik Nr. 26 z dnia 18 marca 1933 r.

(SF. 11/3/4) o wprowadzenie w życie rozp. z 6 XII. 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych i o kasowości i rachunkowości tychże związków.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

W Nr. 11 „Dziennika Ustaw R. P.“ z dnia 22-go lutego r. b. pod pozycjami 71 i 72 ogłoszone zostały rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów oraz o kasowości i rachunkowości związków komunalnych.

W najbliższym czasie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyda okólniki, zawierające szczegółowe wyjaśnienia przepisów powyższych rozporządzeń.

Ponieważ jednak okólniki te prawdopodobnie nie będą mogły ukazać się przed dniem 1 kwietnia r. b., zatem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu podaje poniżej następujące wyjaśnienia i wskazówki, dotyczące wprowadzenia w życie wyżej wymienionych rozporządzeń.

I. Z dniem 22 lutego r. b., jako z dniem wejścia w życie przepisów rozporządzenia z dnia 6 grudnia 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych, budżety tych związków zarówno na rok

1933/4. jak i dodatkowe do budżetu zasadniczego na rok 1932/3, winny być sporządzane, uchwalane, zatwierdzane i wykonywane zgodnie z przepisami rozporządzenia z dnia 6 grudnia 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych.

Przepis o wejściu w życie wymienionego rozporządzenia z dniem jego ogłoszenia nie powinien wstrzymywać dalszego biegu prac budżetowych i nie wymaga reasumpcji uchwał i decyzyj dotyczących budżetów na rok 1932/3 i 1933/4, a powziętych zgodnie z dawniejszemi, obecnie już nieobowiązującemi przepisami budżetowemi z r. 1926. Dostosowanie natomiast rozpatrywanych preliminarzy budżetowych do nowych przepisów winno być uskutecznione w następnem zkolei stadjum rozpatrywania (ustalania) tych preliminarzy. O ile zatem zarząd związku komunalnego ustalił w całości projekt preliminarza jeszcze według dawniejszych przepisów, to w takim wypadku dostosowanie sporządzonego preliminarza budżetowego do nowych przepisów winno nastąpić w toku rozpatrywania budżetu przez organ stanowiący (komisję budżetową). Jeżeli natomiast według dawniejszych przepisów preliminarz budżetowy został uchwalony przez organ stanowiący, to dostosowanie uchwalonego budżetu do nowych przepisów winno znaleźć wyraz w decyzji władzy nadzorczej zatwierdzającej budżet. Jeżeli wreszcie budżet związku komunalnego nietylko został uchwalony, ale i zatwierdzony według dawniejszych przepisów, to zarówno organ stanowiący związku komunalnego, jak i władza nadzorcza, która zatwierdziła budżet, nie są obowiązane do zmiany powziętych w przedmiocie budżetu uchwał i decyzyj. Niemniej jednak uchwalony i zatwierdzony na r. 1933/4 budżet winien być wykonywany zgodnie z przepisami nowego rozporządzenia, przyczem zarząd związku komunalnego winien, nie naruszając wysokości preliminowanych sum, dostosować stronę formalną zatwierdzonego budżetu do nowych przepisów, przy powiadomieniu o tem organu stanowiącego związku komunalnego i władzy nadzorczej właściwej do zatwierdzenia budżetu.

Przepis § 40, ust. 1 rozporządzenia z dnia 6-go grudnia 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych, ustalający rozmiar formularza budżetowego, dotyczy egzemplarzy preliminarzy budżetowych zestawianych od dn. 22 lutego r. b. Natomiast przepis ten nie wymaga zmiany formularzy budżetowych, na których zestawione zostały preliminarze budżetowe na r. 1933/4 przed dniem 22 lutego r, b., choćby nawet preliminarze te dotąd nie zostały poddane rozpatrzeniu.

II. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 r. o kasowości i rachunkowości związków komunalnych w myśl § 54 tego rozporządzenia wchodzi w życie w dniu 31 marca r. b. Pod tą datą należy wyksięgować z rachunków sum pozabudżetowych t. zw. zaległości czynne, przenosząc je na ten rachunek, na którym wykazywane były dotychczas niedobory i nadwyżki budżetowe (t. zw. rachunek „wykonania budżetu"). Tak samo należy postąpić w tych wypadkach, w których sumy należnych a nieściągniętych dochodów budżetowych zapisywano nie na specjalnym rachunku „zaległości czynne", a na innych rachunkach, jak np. na rachunkach „sumy przechodnie", „różne", „sumy pozabudżetowe własne" i t. p.; wskazówka ta nie dotyczy jednak sum zainkasowanych na rzecz danego związku komunalnego, a jedynie niewpłaconych przez inne związki komunalne (vide § 47, ustęp 6, rozporządzenia o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych).

W dotychczasowej praktyce zaliczania zaległości budżetowych do wykonania budżetu, niektóre związki komunalne niewłaściwie zaliczały do zaległości budżetowych biernych nietylko faktyczne zobowiązania, ale również i niewykorzystane (niewykonane ani gotówkowo, ani kredytowo) kredyty budżetowe, przerzucając w ten sposób realizację kredytów wygasłych z upływem roku do sum pozabudżetowych następnego okresu obrachunkowego.

Sumy tego rodzaju niewykonanych kredytów, które nie stanowią faktycznych zobowiązań wobec osób trzecich, należy wyeliminować z rachunku t. zw. zaległości biernych, względnie z innych rachunków pozabudżetowych, o ile były na nich wykazywane. Wyksięgowanie takich sum należy dokonać na podstawie decyzji zarządu związku komunalnego. Księgowania te należy uskutecznić z jednej strony na dotychczasowym rachunku „zaległości budżetowe bierne", względnie na rachunku, na którym zaległości te zostały wykazane, z drugiej strony na rachunku, na którym są wykazywane niedobory i nadwyżki budżetowe. Księgowania te należy przeprowadzić w księgach roku 1932/33 pod datą 31 marca.

O ile na rachunkach sum pozabudżetowych figurują jakiekolwiek bądź wydatki o charakterze budżetowym, należy:

a) rachunki te zlikwidować (vide okólnik Nr. 204, pkt 6 z dnia 18 listopada 1930 r., Dz. Urz. M. S. Wewn. z 1930 r., Nr. 19, str. 779) (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1708, poz. 1), przenosząc salda na rachunek, na którym wykazywane są niedobory i nadwyżki budżetowe;

b) sporządzić wykaz poszczególnych sum z podaniem okresu obrachunkowego, w którym wydatek uskuteczniono, sumy i celu wydatku i przedstawić ten wykaz organowi stanowiącemu wraz ze sprawozdaniem rachunkowem za rok 1932/3 do zatwierdzającej wiadomości.

Również pod datą 31 marca należy z ksiąg kontowych (dziennik — główna, księgi kontowe — główna i szczegółowe) usunąć rachunki składników majątku trwałego (nieruchomości, ruchomości, aktywa przedsiębiorstw i fundacyj i t. p.), dla których prowadzi się oddzielne inwentarze w dziale „B" księgi inwentarzowej, księgi materjałowe i t. p. (vide § 23 rozporządzenia o kasowości i rachunkowości związków komunalnych), o ile rachunki takie są prowadzone.

Po przeprowadzeniu w księgach wyżej omówionych zmian, należy księgi rachunkowe zamknąć w sposób dotychczas praktykowany.

Ze względu na to, iż podział rachunków sum pozabudżetowych w księgach dotychczasowych z reguły nie pokrywa się z układem rachunku zamknięcia sum pozabudżetowych przewidzianych w § 46 rozporządzenia o kasowości i rachunkowości, należy zamknięcie rachunkowe sum pozabudżetowych (bilans zamknięcia) przerobić na podstawie sporządzonych wykazów sald poszczególnych rachunków księgi kontowej szczegółowej (grupując salda poszczególnych rachunków sum pozabudżetowych według układu, jaki został przewidziany w powołanym § 46 rozporządzenia (np. zaległości bierne

należy włączyć do rachunku wierzycieli różnych, z rachunku wierzycieli różnych należy ewentualnie wyodrębnić rachunek pożyczek krótkoterminowych, rachunek deponentów i t. p., w województwach południowych z rachunku sum pozabudżetowych własnych należy wyodrębnić rachunki: instytucyj finansowych, weksli obcych, niedobór budżetowy i t. p.); ogólna suma zamknięcia sum pozabudżetowych na skutek dostosowania tego zamknięcia do wzoru przewidzianego w § 46 rozporządzenia nie powinna ulec zmianie.

W powyższy sposób ustalone zamknięcie sum pozabudżetowych winno być podstawą otwarcia rachunków sum pozabudżetowych w księgach nowego okresu obrachunkowego.

Szczegółowe instrukcje kasowo-rachunkowe związków komunalnych wydane i zatwierdzone na podstawie § 53 uchylonego z dniem 31 marca r. b. rozporządzenia o kasowości i rachunkowości związków komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 345) obowiązywać będą do czasu wydania i zatwierdzenia nowych instrukcyj szczegółowych, jednak tylko w tych punktach, w których instrukcje te zgodne są z przepisami rozporządzenia o kasowości i rachunkowości związków komunalnych z dnia 6 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 11, poz. 72); w szczególności związki komunalne mogą w roku obrachunkowym 1933/4 posługiwać się dotychczasowemi wzorami druków i ksiąg rachunkowych oraz pomocniczych po odpowiedniem dostosowaniu tych wzorów do wymagań przepisów nowych rozporządzeń.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Panów Wojewodów o niezwłoczne podanie do wiadomości organom powyższych wskazówek i wyjaśnień, współdziałającym przy sprawowaniu nadzoru nad samorządem i podległym sobie władzom nadzorczym oraz zarządom związków komunalnych i dopilnowanie zastosowania się do nich.

Okólnik Nr. 30 z dnia 30 marca 1933 r.

(Wojsk. C. 8/2/1) o przenoszeniu poborowych do innego rocznika.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z zaszłym wypadkiem niewłaściwej interpretacji przepisów pktu 3 okólnika Nr. 181 z dnia 11. X. 1930 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1102, poz. 47) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że postanowienia tego pktu mają zastosowanie jedynie tylko do poborowych, zakwalifikowanych przez kom. pob. do kat. „A".

Co się tyczy poborowych, którzy otrzymali inne kategorje zdolności do służby wojskowej w wieku przedpoborowym (kat. C, D, E), to tych obowiązuje stawiennictwo do kom. pob. z właściwym rocznikiem, celem ostatecznego uregulowania stosunku ich do służby wojskowej.

Okólnik Nr. 32 z dnia 30 marca 1933 r.

(AP. 38/28) o pozwoleniach na broń.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z wydaniem rozporządzenia z dnia 23 marca r. b. o pozwoleniach na broń do użytku osobistego oraz o nabywaniu i pozbywaniu się tej broni (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 179) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

I. Pozwolenia na posiadanie lub posiadanie i noszenie broni.

Wzór tych pozwoleń ustalony został w załączniku Nr. 1 do powołanego wyżej rozporządzenia. Druki rozsyłać będzie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w miarę zapotrzebowania; druki w ilości, potrzebnej dla wydania pozwoleń w najbliższym czasie zostaną rozesłane bez specjalnego zapotrzebowania w miarę wykonywania ich przez Drukarnię Państwową.

Przy wydawaniu tych pozwoleń postępować należy w sposób następujący:

o ile pozwolenie wydane zostaje na okaziciela zamiast fotografji na str. 2-giej umieścić należy czerwonym atramentem wzmiankę: „Pozwolenie na okaziciela".

Przed wydaniem pozwolenia żądać należy podpisania go przez osobę uprawnioną; gdyby w konkretnym wypadku podpisanie natrafiało na trudności (np. pozwolenie na okaziciela) należy przy wydawaniu zwrócić uwagę na postanowienie § 5*).

Przy wypełnianiu str. 3 pozwolenia, w wypadkach, gdy pozwolenie nie obejmuje broni typu wojskowego, należy skreślić w powołanej podstawie prawnej słowa: „i 2".

W pozwoleniach na okaziciela, w miejscu, przeznaczonem na umieszczenie imienia i nazwiska osoby uprawnionej, wymienić należy dokładnie nazwę urzędu, instytucji, przedsiębiorstwa lub organizacji, której pozwolenie zostaje wydane i skreślić słowo: „zamieszkałe" oraz podać jej siedzibę.

W pozwoleniach tylko na posiadanie broni należy skreślić słowa: „i noszenia".

Broń na str. 3 wymieniać należy, podając jedynie jej rodzaj i kaliber, ewentualnie według uznania także i system. Przy wydawaniu pozwoleń na dubeltówki oraz broń białą, wystarczy podanie tylko rodzaju broni. Każdy wiersz służy dla wymienienia tylko jednej sztuki broni.

W pozwoleniach na okaziciela, uprawniających do posiadania większej ilości broni tego samego rodzaju, można wymienić tę broń w jednym wierszu, podając słownie jej ilość. Może to mieć miejsce jednak tylko w tych wypadkach, gdy wszystkie sztuki broni mają być przechowywane w jednem miejscu i noszone tylko w zwartych oddziałach jak np. w pozwoleniach, wydawanych zrzeszeniom przysposobienia wojskowego i wychowania fizycznego oraz stowarzyszeniom strzeleckim. Dowódca oddziału uzbrojonego obowiązany jest pozwolenie na broń posiadać przy sobie.

W wypadkach, gdy poszczególne sztuki broni, posiadanej na zasadzie pozwolenia na okaziciela, mają być przechowywane lub noszone oddzielnie, na każdą sztukę broni należy wystawić osobne pozwolenie, gdyż każda osoba, przechowująca lub nosząca broń powinna posiadać na nią pozwolenie przy sobie.

*) Paragrafy, powołane w niniejszem piśmie bez dalszego określenia, oznaczają odpowiednie przepisy rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 179) artykuły zaś — postanowienia prawa o broni, amunicji i materjałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 807).

Wolny wiersz służy dla oznaczenia w pozwoleniach na posiadanie broni, zgodnie z postanowieniem ostatniego zdania § 2 lokalu, w którym broń ma być przechowywana; adnotacja ta potrzebna jest tylko wtedy, gdy broń ma być przechowywana nie w obrębie mieszkania osoby uprawnionej, lecz np. w sklepie, w biurze i t. p.

Pozwolenie na broń, może uprawniać do nabywania amunicji do tej broni bez ograniczeń lub z ograniczeniami bądź nie zawierać wogóle takiego uprawnienia; stosownie do powyższego należy przy wystawianiu pozwolenia bądź wykreślić jedynie miejsce wykropkowane, bądź skreślić słowa: „bez ograniczeń" i dopisać w jakiej ilości lub jakiego rodzaju amunicję wolno nabywać, albo wreszcie między słowami: „Pozwolenie . . . . uprawnia" wpisać słowo: „nie" i skreślić słowa: „bez ograniczeń".

Z reguły nie należy wprowadzać ograniczeń co do nabywania amunicji, o ile niema obaw, że osoba uprawniona prawa tego może nadużyć.

W pozwoleniach na broń białą należy oczywiście skreślić wszystkie słowa, dotyczące nabywania amunicji.

Termin ważności pozwolenia określać należy przez podanie daty, do której włącznie pozwolenie jest ważne (miesiąc pisać słownie). § 7 wprowadza zasadniczo pozwolenia trzyletnie, termin ten jednakowoż w każdym poszczególnym wypadku może ulec ograniczeniu zależnie od uznania władzy lub potrzeby posiadania broni.

Jeżeli wydawane pozwolenie wolne jest od opłat stemplowych z mocy przepisów ustawy o opłatach stemplowych lub art. 22 ust. 6 należy skreślić słowa: „Opłatę stemplową pobrano" i na str. 3 umieścić adnotację o zwolnieniu z podaniem podstawy prawnej (stemplem, a w razie braku jego — czerwonym atramentem).

Wszystkie niewypełnione miejsca na str. 3 należy wykreślać.

Str. 4 i 5 służą dla dokonywania adnotacyj o zmianie miejsca zamieszkania (art. 23 ust. 2).

Na str. 6 odnotowuje się przedłużenia terminu ważności pozwolenia; w bezpłatnych pozwoleniach wzmiankę o zwolnieniu od opłat umieszczać należy analogicznie, jak na str. 3.

Jeżeli wydawane pozwolenie uprawniać ma do nabycia wszystkich sztuk broni, wymienionych na str. 3, należy pozostawić wszystkie karty na nabycie broni (str. 11, 13, 15 i 17), podając jedynie na każdej nazwę starostwa i numer sprawy. Str. 7, 8, 9 i 10 pozostają w tym wypadku niewypełnione.

W razie, gdy osoba uprawniona posiada już w chwili wydania pozwolenia część broni, wymienionej na str. 3, należy tę broń zapisać w odpowiednich rubrykach na str. 7 względnie 8, 9, 10 (przy zapisywaniu dubeltówek należy wymienić tylko rodzaj i kaliber broni, a przy broni białej tylko jej rodzaj), potwierdzając fakt posiadania jej pieczęcią i podpisem urzędowym; karty, które uprawniałyby do nabycia tej broni, należy z pozwolenia usunąć, pozostawiając jedynie karty na nabycie broni, której osoba uprawniona w chwili wydania pozwolenia nie posiada, a na którą pozwolenie zostało wydane.

W wypadkach, gdy osoba uprawniona ma już wszystkie sztuki broni, broń tę należy zapisać w pozwoleniu, jak wyjaśniono wyżej i pozwolenie wydać bez kart na nabycie broni.

W pozwoleniach na okaziciela, wydawanych na większą ilość broni tego samego rodzaju (patrz ważej), można nie zapisywać broni na str. 7 względnie 8, 9, 10; strony te wówczas należy przekreślić.

Mogą być wypadki, że osoba, która pozbyła się broni, względnie której broń ta została skradziona i t. p., pragnie nabyć broń ponownie, nie posiada jednak w pozwoleniu na broń karty na jej nabycie. Wydawanie w tych wypadkach nowego pozwolania nie jest konieczne, lecz wystarczy wydanie osobnego pozwolenia na nabycie określonej broni. W pozwoleniu tem należy umieścić zastrzeżenie, że ważne ono jest jedynie przy równoczesnem okazaniu pozwolenia na broń (powołać Nr. pozwolenia, władzę, która je wydała i Nr. aktów tej władzy); poza tem pozwolenie to podobnie jak karta na nabycie broni, powinno zawierać miejsce dla wpisania nabytej broni. Przy nabywaniu broni na zasadzie takiego pozwolenia mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 15.

Na str. 19, 20 i 21 uskuteczniać należy te adnotacje, dla których brak jest odpowiednich rubryk w pozwoleniu np. o zmianie lokalu, w którym broń ma być przechowywana (§ 2), o zmianie miejsca zamieszkania, o ile zabraknie na tę adnotację właściwych rubryk i t. p.

Zgłaszanie zmiany miejsca zamieszkania (art. 23 ust. 2), kradzieży lub zagubienia broni (§ 10) oraz składanie przez osoby, które pozbyły się broni, dowodów pozbycia się jej (§ 19) nie wymaga wnoszenia przez osoby do tego zobowiązane specjalnych podań, ani też jakichkolwiek opłat z tego tytułu.

Przy wydawaniu pozwoleń należy pobierać 20 gr. tytułem zwrotu kosztów druku.

II. Pozwolenia na posiadanie zbioru broni.

Wzór tego pozwolenia ustalony został w załączniku Nr. 2. Pozwolenia te drukowane nie będą, lecz w każdym poszczególnym wypadku powinny być sporządzane przez władzę, która pozwolenie zamierza wydać.

Przy wypełnianiu str. 1 pozwolenia należy kierować się wskazówkami, dotyczącemi wypełniania str. 3 pozwoleń na broń z tem, że:

przy udzielaniu takich pozwoleń organizacjom, instytucjom, zakładom i t. p., prócz wymienienia ich nazwy i siedziby, należy wymienić także imię, nazwisko i miejsce zamieszkania osoby, odpowiedzialnej za przechowywanie zbioru broni (np. Muzeum . . . . . . w . . . . . w osobie . . . . . .). Zmiana tej osoby nie będzie wymagała wydania nowego pozwolenia, lecz jedynie umieszczenia stosownej adnotacji na str. 4 dotychczasowego pozwolenia.

Wzmiankę o uprawnieniu do nabywania broni należy zredagować analogicznie, jak wzmiankę o uprawnieniu do nabywania amunicji w pozwoleniu na broń.

W wypadku posiadania większego zbioru broni, nie jest z reguły konieczne wymienianie na str. 2 i 3 pozwolenia każdej sztuki broni oddzielnie; wystarczy w tych razach zapisanie broni grupami, według jej rodzajów, z podaniem ilości sztuk broni każdego rodzaju i w miarę możności z oznaczeniem innych cech wspólnych w danej grupie. Fakt posiadania wymienionej broni należy potwierdzić analogicznie, jak w pozwoleniu na broń.

Jeżeli pozwolenie nie zawiera uprawnienia do nabywania broni, bezpośrednio pod wykazem posiadanej broni należy umieścić dalszy tekst pozwolenia (str. 4 wzoru), o ile zaś takie uprawnienie zawiera — należy

pozostawić odpowiednią ilość miejsca dla wpisywania broni nabytej.

Ilość stron pozwolenia podana jest we wzorze tylko przykładowo i przy wydawaniu pozwolenia może być zależnie od potrzeby zmniejszona lub zwiększona.

Równocześnie uchyla się wszystkie okólniki i zarządzenia dotychczasowe w sprawach, objętych niniejszem zarządzeniem, a w szczególności okólnik Nr. 132 z dnia 30 listopada 1921 r. oraz pisma okólne z dnia 10 stycznia 1922 r. Nr. BP. 3012/21 i z dnia 22 grudnia 1926 r. Nr. IV. AP. 15050/25 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 48, poz. 3; str. 52, poz. 4; str. 57, poz. 14).

Pismo Nr. AP. 117/Cz./2 z dnia 9 marca 1933 r.

O legitymacjach turystycznych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Nawiązując do okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 49 z dnia 31 marca 1931 r. Nr. AP. 1240/17, przesyła się wyjaśnienie Ministerstwa Skarbu w sprawie zwolnienia legitymacyj turystycznych od opłaty stemplowej, do wiadomości i przestrzegania.

Ministerstwo Skarbu
L. D. V. 6161/5/33.
Warszawa, dnia 17 lutego 1933 r.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydziału Skarbowego), Urzędów Opłat Stemplowych oraz tych Urzędów Skarbowych, którym jest poruczony wymiar opłat stemplowych.

Ministerstwo Skarbu stwierdziło, że niektóre starostwa wbrew wykładni Nr. 66, ogłoszonej w Nr. 16 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z 1927 r. jak również w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 1927 r. na str. 160 pod poz. 164, żądają uiszczenia opłat stemplowych po 5 zł. od podania o zatwierdzenie legitymacji turystycznej, przewidzianej w art. 4 Konwencji Turystycznej z Republiką Czechosłowacką (Dz. U. R. P. z r. 1926 Nr. 57, poz. 333) oraz od samego zatwierdzenia legitymacji. Nadto stwierdziło Ministerstwo Skarbu, że niektóre izby skarbowe również są zdania, iż w przypadkach, o których mowa, należy się opłata od podania i od świadectwa.

Ministerstwo Skarbu oznajmia wobec tego, że w najbliższym czasie zostanie ogłoszona w Dzienniku Urzędowym wykładnia, zmieniająca wykładnię wyżej powołaną tylko o tyle, że wyrazy „w art. 1 ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 672)“ zostaną zastąpione wyrazami: „w art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 kwietnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 394)“. Poza tą nieistotną zmianą (wynikającą ze zmiany przepisów o opłatach od paszportów) powołana wykładnia z 1927 r. nadal obowiązuje, a zatem podania i świadectwa, o których mowa, są wolne od opłaty stemplowej.

Pismo Nr. Apr. 56/7 z dnia 11 marca 1933 r.

o cenach nabiału w jadłodajniach, mleczarniach, bufetach kolejowych i t. p.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Mimo niesłychanie niskich cen, płaconych producentom rolnym np. za mleko, masło, sery — ceny detaliczne tych produktów stoją w dalszym ciągu na zbyt wysokim, gospodarczo nieuzasadnionym poziomie. Daje się to zauważyć przedewszystkiem w jadłodajniach, mleczarniach, restauracjach, bufetach kolejowych i t. p. gdzie za szklankę mleka pobiera się więcej, niż producent otrzymuje za 1 litr. Stwierdzono, że w przedsiębiorstwach wspomnianych zysk na mleku dochodzi do 400%, na serach, jajach do 200% i więcej.

Trwająca w tej dziedzinie drożyzna jest powodem zmniejszenia się konsumcji produktów krajowego gospodarstwa rolnego — co oczywiście odbija się nader niekorzystnie na dochodowości i tak wskutek kryzysu podupadłego rolnictwa.

Celem ukrócenia wyzysku konsumentów i producentów w tej dziedzinie, zwiększenia konsumpcji wspomnianych produktów — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu) o zarządzenie zbadania kalkulacji cen tych produktów w wymienionych lokalach oraz o wpłynięcie na ich obniżenie w drodze porozumienia się z przedstawicielami zainteresowanego przemysłu względnie handlu.

W wypadkach niemożności dojścia do porozumienia i nieuzasadnionej dysproporcji między cenami hurtowemi a detalicznemi omawianych produktów, należy — wobec braku podstawy prawnej do wyznaczania na nie cen — kierować sprawę do właściwych sądów o przekroczenie art. 268 k. k.

Pismo Nr. GB. 15/7 z dnia 27 marca 1933 r.

o opłatach na Fundusz Pracy.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

W myśl art. 15 ustawy o Funduszu Pracy, która będzie ogłoszona w najbliższych dniach, osoby pobierające uposażenie służbowe lub wynagrodzenie za najemną pracę z funduszu Skarbu Państwa, opłacają na rzecz Funduszu Pracy opłatę w wysokości 1% uposażenia (wynagrodzenia). Ustawa ta wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

Należy przeto zarządzić aby przy wypłacie uposażeń (wynagrodzeń), poczynając od 1 kwietnia 1933 r. potrącano na Fundusz Pracy 1% (jeden procent) od pełnego uposażenia brutto wraz z wszelkiemi dodatkami.

Potrącona suma ma być wpłacona do kasy właściwego urzędu skarbowego względnie na konto czekowe w P. K. O. Izby Skarbowej (Centralnej Księgowości) jako fundusz specjalny „Fundusz Pracy“.

O powyższem Ministerstwo zawiadamia zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 25 marca r. b. Nr. D. III. 5325/6/33.

Pismo Nr. Wojsk. O. P. L. G./21/1 z dnia 27 marca 1933 r.

o umieszczaniu w budżetach związków komunalnych wydatków na obronę przeciwlotniczą i przeciwgazową.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 r. wydanem w porozumieniu z Ministrem Skarbu o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych, które to rozporządzenie ukazało się w Dzienniku Ustaw R. P. Nr. 11 z r. b. pod poz. 71, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę (Pana Komisarza Rządu) o zwrócenie szczególnej uwagi na § 28 tegoż rozporządzenia, który głosi, iż w dziale XIII wydatków budżetu administracyjnego związków komunalnych, należy podawać między innemi — „wydatki na obronę przeciwlotniczą i przeciwgazową Państwa“.

Pismo Nr. SS. 85/4/1 z dnia 30 marca 1933 r.

o składzie osobowym magistratów miast wydzielonych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem stanisławowskiego i tarnowskiego).

Nawiązując do pisma z dnia 12 czerwca 1933 r. Nr. SS. 3121/1, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina o konieczności informowania Ministerstwa o zmianach, jakie zachodzą w składach osobowych magistratów miast wydzielonych.

W szczególności zaś ze względu na to, że Ministerstwo ma obowiązek podawania do wiadomości Prezydjum Rady Ministrów każdego miesiąca nazwisk prezydentów względnie burmistrzów miast wydzielonych, niezbędne jest utrzymywanie odnośnej ewidencji w stanie ciągłej aktualności. W związku z tem Ministerstwo prosi Pana Wojewodę o zarządzenie, aby przy dokonywaniu zmian na wyżej wymienionych stanowiskach zawiadamiano o tem równocześnie Ministerstwo, niezależnie zresztą od obowiązku zawiadamiania o wszelkich zmianach zachodzących w składzie magistratów.

Powyższe odnosi się również do komisarycznych zarządów.

Pismo Nr. GB. 15/7/2 z dnia 30 marca 1933 r.

o opłatach na Fundusz Pracy.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W uzupełnieniu pisma z dnia 27 marca r. b. Nr. GB. 15/7, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zgodnie z zawiadomieniem Ministerstwa Skarbu oznajmia, że do uiszczania 1% opłaty na rzecz Funduszu Pracy obowiązane są również osoby, pobierające uposażenie (wynagrodzenie), emeryturę z funduszów przedsiębiorstw państwowych.

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: KRAKÓW MAGISTRAT, BIURO PREZYDJALNE. TELEFON NR. 125-05.

PRENUMERATA: ROCZNA WYNOSI 12 ZŁ., (Z PRZESYŁKĄ POCZTOWĄ 14 ZŁ.), CENA JEDNEGO EGZEMPLARZA 1 ZŁ.

SPRZEDAŻ DZIENNIKA ORAZ PRZYJMOWANIE ZGŁOSZEŃ NA PRENUMERATĘ USKUTECZNIA DZIENNIK PODAWCZY MAGISTRATU.

OGŁOSZENIA: CAŁA STRONA 100 ZŁ., 1/2 STRONY 50 ZŁ., 1/4 STRONY 25 ZŁ. — DZIAŁ OGŁOSZEŃ PROWADZI P. A. T. W KRAKOWIE, ULICA MIKOŁAJSKA 32. — TELEFONY NR. 104-99, 105-00.

Nakładem Gminy stoł. król. miasta Krakowa. — Czcionkami Drukarni Muzeum Przemysłowego w Krakowie, ulica Smoleńska Nr. 9.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA.

30 CZERWCA 1933 R. Nr. 6. ROCZNIK LIV.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

OGŁOSZENIA.

DZIAŁ URZĘDOWY.

50.

OBWIESZCZENIE

Magistratu stoł. król. m. Krakowa

z dnia 10 czerwca 1933 r.

Na podstawie art. 47 ustawy o tymczasowem uregulowania finansów komunalnych Magistrat podaje do powszechnej wiadomości

STATUT

o poborze podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk na rzecz Gminy miasta Krakowa, uchwalony przez Radę miasta w dniu 23 stycznia 1933 r. i zatwierdzony reskryptem Pana Wojewody w Krakowie z dnia 30 maja 1933 r. Nr. SF. I. 4 b. 7/33.

Na podstawie art. 18 ust. 1. ustawy z dnia 11/VIII. 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106 poz. 884 i postanowień zawartych w §§ 74—93 rozp. wyk. z dnia 23/XI. 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 113 poz. 937. Gmina miasta Krakowa pobierać będzie podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk według następujących zasad:

Przedmiot podatku.

§ 1.

Podatkowi podlegają: 1) wszelkie wyszczególnione w niniejszym statucie publiczne zabawy, rozrywki i widowiska, w których uczestnictwo publiczności jest uzależnione od uiszczenia opłaty, 2) oraz wymienione niżej w § 3 II. ust. 1. lit. a i b i ust. 2 publ. zabawy, rozrywki i widowiska i t. p. chociaż za uczestnictwo w nich nie pobiera się osobnej opłaty.

Sposób wymiaru podatku.

§ 2.

Podatek wymierza się w regule w formie dodatku procentowego do ceny sprzedanych biletów wstępu, a w przypadkach w których tego sposobu wymiaru nie można zastosować, wymierza się podatek w kwocie ryczałtowej.

§ 3.

I. Podatek o wymiarze procentowym wynosi:

A. Od przedstawień kinomatograficznych.

1) Od filmów przedstawiających tematy polskie,
a) nie posiadających oceny 5%,
b) posiadających ocenę „Artystyczny“ . . 3%,
c) „ „ „Kształcący“ . . 2%
ceny biletów wstępu.

2) Od innych filmów:
a) nie posiadających oceny 35%,
b) posiadających ocenę „Artystyczny“ . . 25%,
c) „ „ „Kształcący“ . . 10%,

Ceny biletów wstępu:

3) Jeżeli w czasie jednego przedstawienia są wyświetlane dwa lub więcej filmów o różnej skali podatkowej i wobec tego od każdego filmu przypadałby podatek według różnych stawek, należy wymierzyć podatek:

a) według stawki podatkowej dla filmu o największym metrażu, gdy są wyświetlane filmy o różnym metrażu,

b) według stawki podatkowej dla filmu, od którego stawka podatkowa jest niższa — w razie wyświetlenia filmów o równym metrażu.

4) „Krótkometrażowe“ filmy o tematach polskich, wyświetlane jako dodatek do programu zasadniczego wpływają na obniżenie podatku tylko w granicach określonych w § 89 cyt. wyżej rozporządzenia wykonawczego.

5) W miesiącach letnich, w czasie od dnia 1 maja do 31 sierpnia wymiar podatku od przedstawień kinomatograficznych obniża się o 20% od ogólnej sumy przypadającego podatku.

B. Od innych widowisk, rozrywek i zabaw.

1) 100% od opłat za wejście do variete i kabaretów, oraz na imprezy sportowe zawodowców,

2) 30% od opłat za wejście na przedstawienia operetkowe, rewjowe, marjonetkowe, cyrkowe i farsy, na zabawy taneczne i ogrodowe, bale, reduty, rauty, na wyścigi konne oraz na wszystkie inne zabawy, rozrywki i widowiska nie połączone z atrakcjami o charakterze kabaretowym lub niewymienione w ustępach 1, 3 i 4,

3) 10% od opłat za wejście na wszelkie przedstawienia teatralne i występy o wyższej wartości artystycznej, na wieczorki, poranki i koncerty nie połączone z innemi atrakcjami jak np. z zabawami tanecznemi itp., na wystawy, zbiory dzieł sztuki, pokazy i odczyty, na ślizgawki, na urządzane przez prawnie istniejące stowarzyszenia i kluby, zabawy publiczne, rozrywki i widowiska, niemające celów zarobkowych oraz na zawody konne.

4) 1% od stawek od gry w totalizatora.

Przez opłatę za wejście rozumieć należy ogólną wysokość kwoty przypadającej za uczestnictwo z wyjątkiem podatku.

Prawo przyznawania pewnych ulg podatkowych przysługuje Magistratowi tylko w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych specjalnemi okolicznościami.

II. Podatek w wymiarze ryczałtowym opłaca się:

1) w kwocie od 0.10 do 20 zł. dziennie,

a) od koncertów i jakichkolwiek innych widowisk, rozrywek, przedstawień, zabaw tanecznych oraz produkcji muzyki mechanicznej urządzanych przez restauracje, kawiarnie i t. p. zakłady oraz przedsiębiorstwa rozrywkowe i sale tańca, bez pobierania osobnej opłaty,

b) od utrzymywanych przez wyżej wymienione zakłady, przedsiębiorstwa i sale tańca dla rozrywki gości instrumentów muzycznych, automatów muzycznych i świetlnych i t. p.,

c) od wszelkich widowisk i przedstawień, za które pobiera się od publiczności opłatę w sposób wykluczający zastosowanie wymiaru procentowego.

2) w kwocie od 0.20 do 50 zł. dziennie od utrzymywanych w kawiarniach, restauracjach i t. p. zakładach, przedsiębiorstwach rozrywkowych oraz w lokalach stowarzyszeń i klubów wszelkich gier towarzyskich n. p. bridżowych i t. p., bilardów, domin i wszelkich innych urządzeń do gry,

3) w kwocie od 4 do 25 zł. miesięcznie od każdego karuzelu, huśtawki, strzelnicy i innych t. p. imprez przez cały czas prowadzenia przedsiębiorstwa.

Wysokość podatku od wymienionych wyżej pod II. koncertów, widowisk, produkcji, gier i t. p. ustala w każdym przypadku Magistrat wedle frekwencji wypośrodkowanej na podstawie spostrzeżeń organów Magistratu.

Uwolnienie od podatku.

§ 4.

Nie podlegają podatkowi:

1) Wykłady i odczyty mające na celu szerzenie oświaty, jeżeli je urządzają instytucje naukowe i oświatowe,

2) przedstawienia i inne widowiska lub produkcje urządzane w budynkach szkolnych przez uczniów publicznych zakładów naukowych,

3) zabawy, przedstawienia i odczyty urządzane przez stowarzyszenia i instytucje służące wyłącznie celom towarzyskim, społecznym, oświatowym lub humanitarnym, jeżeli:

a) wstęp na nie dozwolony jest tylko członkom stowarzyszenia lub ich rodzinom, i

b) odbywają się we własnych lokalach stowarzyszeń.

Rzeczone stowarzyszenia winny jednak uiścić podatek przypadający od wstępu osób nie będących ich członkami. W tych wypadkach może być pobrany podatek w kwocie ryczałtowej zamiast podatku obliczonego w procentach.

4) Amatorskie zawody sportowe — z wyjątkiem zawodów konnych, w których uczestniczą wyłącznie osoby uprawiające sport z zamiłowania i w związku z tem nie otrzymują żadnych nagród pieniężnych. Za amatorskie zawody sportowe nie uważa się zawodów,

w których jedna ze stron lub poszczególne osoby są zawodowcami.

Sposób zapłaty podatku.

§ 5.

Podatek opłacają wszystkie osoby nabywające bilety wstępu lub w inny sposób uiszczające opłatę za wejście na publiczne zabawy, rozrywki i widowiska, inkasują zaś ten podatek i odpowiadają za należyty pobór i wniesienie tegoż do Kasy miejskiej przedsiębiorstwa oraz osoby zgłaszające względnie urządzające te widowiska, rozrywki i zabawy.

Natomiast gdy uczestnictwo nie jest uzależnione od wykupienia biletu wstępu względnie od uiszczenia opłaty za wejście, podatek opłacają w sposób ryczałtowy przedsiębiorstwa względnie osoby urządzające te imprezy.

W wypadkach, gdy przedsiębiorstwo nie jest prowadzone przez samego właściciela lecz przez inną osobę (dzierżawcę, zastępcę i t. p.) odpowiadają za podatek zarówno osoba prowadząca przedsiębiorstwo, jak i właściciel przedsiębiorstwa, względnie właściciel uprawnienia przemysłowego (koncesjonarjusz) na podstawie którego urządza się zabawy, rozrywki i przedstawienia, podlegające w myśl niniejszego statutu opodatkowaniu.

Wymienione wyżej osoby i przedsiębiorstwa inkasują podatek na rzecz Gminy równocześnie z pobraniem opłaty za wstęp. Zainkasowany podatek powinien być wpłacony do Kasy miejskiej nie później, niż na trzeci dzień po zainkasowaniu względnie, jeśli chodzi o podatek ryczałtowy, po urządzeniu publicznej zabawy, rozrywki lub widowiska, wreszcie w wypadkach, gdy podatek wymierza się na podstawie nakazu płatniczego, w terminie wyznaczonym w nakazie płatniczym. Na żądanie Magistratu są obowiązani przedsiębiorcy i osoby urządzające publiczną zabawę, rozrywkę lub widowisko, które podlegają podatkowi — złożyć kaucję w wysokości przypuszczalnego wpływu podatkowego dla zabezpieczenia należności z tytułu przypadającego podatku.

W wypadkach gdy zachodzą wątpliwości, co do możności poboru podatku w terminie i sposobem wyżej określonym, względnie gdy osoby obowiązane do zapłaty zalegają już ze znaczną kwotą z tytułu tego podatku, może Magistrat zarządzić pobór należnego podatku przez własnych inkasentów na miejscu zabawy, rozrywki lub widowiska bezpośrednio od publiczności, to jest z opłat za wstępy przez publiczność uiszczanych.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze egzekucyjnej w sposób i trybie przepisanym w art. 55 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106 poz. 884 z doliczeniem odsetek za zwłokę i kosztów egzekucyjnych.

Obowiązek zgłaszania.

§ 6.

Widowiska, zabawy i produkcje podlegające podatkowi, należy niezwłocznie zgłaszać Magistratowi do wymiaru podatku przy wskazaniu miejsca i czasu ich odbywania.

Przepisy wykonawcze.

§ 7.

Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu zawierać mające szczegółowe postanowienia co do sposobu uiszczenia podatku, wymiaru i poboru ryczałtu oraz kontroli wyda Magistrat.

Karanie przekroczeń.

§ 8.

Winni przekroczenia przeciw postanowieniom tego statutu, które nie podpadają pod postanowienia kodeksu karnego, będą karani według art. 62 i 63 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106 poz. 884.

Odwołania.

§ 9.

Odwołania w sprawach wymiaru od podatku winny być wnoszone w terminie i trybie przewidzianym w art. 48 ustawy z 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106 poz. 884.

Postanowienia końcowe.

§ 10.

Niniejszy statut wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem postanowienia § 3 I. nin. statutu odnoszących się do wysokości podatku od przedstawień kinematograficznych, które to postanowienia wchodzą w życie z dniem 1 kwietnia 1932 r. Przy opodatkowaniu filmów dopuszczonych do wyświetlania przed dniem 1 kwietnia 1933 r. i posiadających oceny stampilowe obowiązujące do tego czasu należy stosować normy zawarte w § 92 i 93 cyt. powyżej rozporządzenia wykonawczego z dnia 23/XI. 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 113 poz. 937.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

51.

OBWIESZCZENIE.

Nr. VIII. Róż. tg. 287/33.

Kraków. dnia 19 czerwca 1933 r.

Magistrat podaje do publicznej wiadomości, że z dniem 1-go lipca 1933 r. na czas aż do odwołania, przeniesioną zostaje sprzedaż jarzyn z wozów przez producentów z placu Szczepańskiego oraz z innych placów targowych, na plac targowy „Nowy Kleparz“.

Sprzedaż ta odbywać się będzie każdorazowo tylko do godziny 8-mej rano, po tej zaś godzinie na placu targowym „Nowy Kleparz“ odbywać się będzie jak dotychczas sprzedaż siana i słomy.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa.

52.

Zarządzenie
Prezydenta miasta z dnia 5 czerwca 1933 r.
o taryfie opłat administracyjnych za czynności i poświadczenia urzędowe Miej. Urzędu Ewidencji i Kontroli Ruchu Ludności w Krakowie.

W wykonaniu uchwały Rady miejskiej z dnia 1 czerwca 1933 r. ustanawiającej na zasadzie post.

art. 27 ust. z 11/VIII. 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z 28/IX. 1932 r. Dz. U. Nr. 106 p. 884, taryfę opłat administracyjnych za czynności i poświadczenia urzędowe Miej. Urzędu Ewid. i Kontroli Ruchu Ludności, wprowadzam w życie na podstawie par. 84 statutu Gminy następujące postanowienia:

Zatwierdza się następującą taryfę opłat administracyjnych za czynności i poświadczenia urzędowe Miejskiego Urzędu Ewidencji i Kontroli Ruchu Ludności.

I. 1) Opłaty za informacje o adresach:

a) dla urzędów niezwolnionych od opłat poza Krakowem, oraz dla stron prywatnych tak w Krakowie jak i poza Krakowem . . . . Zł. 0·30

2) Poświadczenie zamieszkania wzgl. czas pobytu . . . . „ 2·—

3) Wyciąg z rejestru mieszkańców, sprostowanie meldunku i rejestru mieszkańców:

a) dla pojedynczej osoby . . . . „ 3·—

b) „ rodziny tego samego nazwiska wspólnie zamieszkałej . . . . „ 5·—

4) Uwierzytelnienie duplikatów ksiąg meldunk. od każdej zaczętej stronicy „ 0·50

5) Uwierzytelnienie odpisu dokumentu od każdej zaczętej stronicy arkusza kancelaryjnego . . . . „ 0·30

6) Opłata manipulacyjna przy koresp. tak w Krakowie jak i poza Krakowem dla osób prywatnych, dla urzędów i instytucyj nie zwolnionych od opłat . . . . „ 0·20

7) Poświadczenia wydawane na podstawie poszukiwań archiwalnych:

a) dla stron prywatnych . . . . „ 3·—

b) dla urzędów i instytucyj niezwoln. od opłat . . . . „ 1·—

II. Zwalnia się od opłaty za informacje o adresach w drodze wyjątku tylko następujące instytucje:

a) żandarmerję wojskową,

b) sądy karne,

c) miejscowe Urzędy pocztowe — odnośnie do listów i kartek kor., przekazów pieniężnych, paczek oraz telegramów adresowanych do osób przebywających w Krakowie,

d) urzędy gminne, w drodze wzajemności.

Prezydentowi miasta służy — w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, prawo całkowitego lub częściowego zwolnienia od powyższych opłat.

Prezydent miasta:

Dr. Mieczysław Kaplicki mp.

53.

L. VII. Bp. 131/33.

Zarządzenie
Prezydenta stoł. król. miasta Krakowa
z dnia 15 czerwca 1933 r.
o miejscach do kąpieli w Wiśle.

Na podstawie § 102 lit. d. Statutu dla miasta Krakowa z dnia 6 października 1901 r. Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 108 zarządzam, co następuje:

§ 1. Kąpanie się, jak również pławienie i pojenie koni w Wiśle dozwolone jest jedynie w następujących miejscach:

A) **Do kąpieli:**

a) po prawym brzegu Wisły:

1. od km. 74 do 74·150 (dla wojska),
2. od km. 74·150 do 74·250,
3. od km. 74·500 do 74·800,
4. od km. 79·500 do 79·800 poniżej mostu kolejowego obok stacji Kraków-Wisła;

b) po lewym brzegu Wisły:

5. od km. 77·150 do 77·400.

B) **Do pławienia koni:**

a) po prawym brzegu Wisły:

1. naprzeciw garbarni w Ludwinowie;

b) po lewym brzegu Wisły:

2. przy folwarku PP. Norbertanek (zjazd z ulicy Księcia Józefa),
3. przy wylocie ulicy Dojazdowej powyżej prawej rampy,
4. przy placu Groble 100 m. poniżej mostu dębnickiego (do czasu rozpoczęcia robót regulacyjnych).

We wszystkich innych wyżej nie wymienionych miejscach kąpać się ani też poić koni nie wolno.

Miejsca przeznaczone do kąpieli i pojenia koni oznaczono stosownemi napisami zapomocą tablic ustawionych nad brzegami Wisły, a nadto miejsca do kąpieli pływakami, rozmieszczonemi w miejscach do kąpieli przeznaczonych. W razie nieoznaczenia miejsc do kąpieli pływakami, kąpiel w danym dniu i miejscu jest zakazana.

Kąpiel dozwolona jest przy stanie wody 2·50 poniżej 0 na wodowskazie, umieszczonym przy drewnianym moście u wylotu ul. Mostowej, jedynie w czasie od godziny 8-mej do godziny 21-szej.

§ 2. Zakazuje się:

a) kąpania się dzieciom i niedorostkom bez nadzoru i opieki,

b) kąpania się bez należytego ubrania kąpielowego,

c) wdrapywania się na mury bulwarowe Wisły, chodzenia po szkarpach Wisły i ich niszczenia, zanieczyszczania brzegów rzeki oraz wrzucania do Wisły kamieni, względnie usuwania kamieni, stanowiących opaski Wisły dla jej regulacji,

d) czerpania w miejscach, do kąpieli przeznaczonych, piasku i pogłębiania w ten sposób dna rzeki,

e) pływania i zatrzymywania się łodziami w miejscach na kąpiel przeznaczonych,

f) pławienia koni zaprzężonych w wozy.

§ 3. Przekraczający przepisy niniejszego rozporządzenia karani będą po myśli § 60 ustęp 30 Statutu dla miasta Krakowa z dnia 6 października 1901 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 108 przy zastosowaniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 9 poz. 89 grzywnami, ewentualnie karą aresztu zgodnie z postanowieniami Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 365.

§ 4. Nad przestrzeganiem przepisów tego zarządzenia czuwać będą organa miejskie, t. j. straż bezpieczeństwa, zorganizowana z personalu Miejskiej Straży Pożarnej, oraz organa Policji Państwowej.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Prezydent miasta:
Dr. Mieczysław Kaplicki m. p.

54.

OKOLNIK NR. 31.

Prezydenta miasta z dnia 1 czerwca 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 94/32 o przywłaszczaniu sobie stanowiska lub tytułu.

Stwierdzono, że niektórzy z pracowników m. używają nieprawnie tytułów naukowych względnie urzędowych, które im nie przysługują.

Stanowi to przestępstwo służbowe o ile chodzi o tytuł urzędowy, gdyż zgodnie z postanowieniami art. 25 Przepisów służbowych stoł. król. m. Krakowa z dnia 20 grudnia 1932 r. Nr. Prez. Pragm. 36/32 pracownik miejski ma prawo tylko do tytułu, przyznanego mu w piśmie nominacyjnem.

Zwracam uwagę, że po myśli postanowień art. 26 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 11 lipca 1932 r. Prawo o wykroczeniach Dz. U.R.P. Nr. 60 poz. 572: kto przywłaszcza sobie stanowisko lub tytuł, do których nie ma prawa podlega karze aresztu do miesiąca lub grzywny do 1.000 zł. Rozporządzenie to weszło w życie z dniem 1/IX. 1932 r. równocześnie utracił moc obowiązującą art. 8 ustęp ostatni ustawy z dnia 21 września 1922 r. w przedmiocie tytułu inżyniera.

Wobec tego w ślad tut. okólników z dnia 20/XII. 1927 r. L. Prez. 13235/27 i z dnia 26/IV. 1928 r. L. Prez. 4409/28 przestrzegam wszystkich pracowników m. przed przywłaszczaniem sobie stanowisk względnie tytułów naukowych lub urzędowych do których nie mają prawa, gdyż winni niezależnie od ewent. odpowiedzialności dyscyplinarnej narażą się na odpowiedzialność karno-administracyjną.

55.

OKÓLNIK Nr. 32.

Prezydenta miasta z dn. 3 czerwca 1933 r. Nr. Prez. Pers. og. 51/33 w sprawie zmian przydziału personalnego.

Zdarzają się przypadki, że w razie zarządzonych zmian personalnych, polegających na przydziale poszczególnych pracowników do innych Wydziałów, Biur względnie Zakładów, PP. Naczelnicy zainteresowanych Wydziałów i Biur względnie PP. Dyrektorzy Zakładów miejskich, a także interesowani pracownicy interwenjują o cofnięcie względnie zmianę zarządzonego przeniesienia, niejednokrotnie przeciwstawiając się takiemu zarządzeniu.

Postępowanie takie utrudnia Biuru Prezydjalnemu odpowiedni przydział personalu, co wpływa ujemnie na sprawne i należyte wykonywanie przez Gminę bardzo poważnych nieraz agend.

W najbliższym czasie wydawane będą zarządzenia przydziału pracowników miejskich do prac zmierzających do wprowadzenia w życie nowej ustawy o częściowej zmianie ustroju samorządów.

Zwracam przeto uwagę, że ze względu na doniosłość i terminowość tych prac, wszelkie interwencje o których wyżej mowa tak w Prezydjum m., jak i u Pana Naczelnika Biura Prezydjalnego, pod żadnym warunkiem nie będą tolerowane, a wydane w tym kierunku zarządzenia muszą być ściśle wykonane.

Wszelkie w tym kierunku uchybienia, a w szczególności interweniowanie o cofnięcie przeniesienia, utrudnianie przeniesienia itp. traktować będę jako akty nie subordynacji służbowej i wyciągnę wszelkie wynikające z tego konsekwencje.

56.

OKOLNIK Nr. 33.

Prezydenta miasta z dnia 2 czerwca 1933 r. Nr. Prez. Zarz. m. 49/33 w sprawie zastępstwa Prezydenta miasta.

Powierzam swe zastępstwo w razie mej nieobecności:

1) W miesiącu czerwcu 1933 r. Panu Wiceprezydentowi miasta Dr Klimeckiemu Stanisławowi.

2) W miesiącu lipcu 1933 r. Panu Wiceprezydentowi miasta Dr Landauowi Ignacemu.

3) W miesiącu sierpniu 1933 r. Panu Wiceprezydentowi miasta Ostrowskiemu Witołdowi.

4) W miesiącu wrześniu 1933 r. Panu Wiceprezydentowi miasta Inż. Skoczylasowi Stanisławowi.

Na wypadek nieobecności wyznaczonego zastępcy, wstępuje w jego miejsce następny z kolei Wiceprezydent miasta według powyższego porządku.

57.

OKÓLNIK Nr. 34.

Prezydenta miasta z dnia 21 czerwca 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 112/33 w sprawie godzin urzędowania.

Na czas ferji wakacyjnych t. j. od dnia 1 lipca do dnia 31 sierpnia br. zarządzam urzędowanie we wszystkich Wydziałach i Biurach Magistratu, Urzędach m., oraz w biurach Zakładów i Instytucyj m. przez Magistrat administrowanych, od godziny 8-mej do godziny 14-tej, w soboty zaś do godziny 13-tej.

Wprowadzenie zarządzenia tego odnośnie do urzędowania w biurach Zakładów miejskich odrębnie admi-

nistrowanych t. j. w Wodociągu m., Gazowni m., Elektrowni m. i Zakładów Ceramicznych, pozostawiam uznaniu PP. Dyrektorów odnośnych Zakładów, którzy winni o swojej decyzji zawiadomić mnie przez Biuro Prezydjalne.

Równocześnie zawiadamiam, że w czasie od 1-go lipca do 31-go sierpnia br. posiedzenia Magistratu odbywać się będą raz w tygodniu t. j. we środy.

58.

OKÓLNIK Nr. 35.

Zarządzenie

Prezydenta stoł. król. m. Krakowa z dnia 24 czerwca 1933 r. zawierające Instrukcję rachunkowo-kasową dla Rzeźni i targowic miejskich.

Na podstawie uchwały Rady m. z dnia 26/X. 1932 r. Nr. Prez. Org. Urz. 28/32 zarządzam co następuje:

§ 1.

Czynności rachunkowo-kasowe zakładu Gminy m. Krakowa pod nazwą „Rzeźnia i Targowice Miejskie", oznaczonego w dalszym ciągu niniejszej instrukcji skrótem „Rzeźnia", spełnia biuro rachunkowe Rzeźni. Wyjątki od tej zasady podane są w dalszych artykułach niniejszej instrukcji.

§ 2.

Na czele biura rachunkowego Rzeźni stoi kierownik, wyznaczony na to stanowisko przez Prezydenta miasta. Kierownik czuwa nad działalnością biura, dokonywa w porozumieniu z Dyrektorem Rzeźni podziału pracy pomiędzy pracowników biura i załatwia czynności rachunkowe, które należą do niego według podziału pracy oraz według dalszych przepisów niniejszej instrukcji.

Czynności, pozostające z sobą w takim stosunku, że jedna z nich stanowi kontrolę drugiej, nie mogą być nigdy powierzane jednej i tej samej osobie.

§ 3.

Rzeźnia prowadzi rachunkowość według zasad księgowości podwójnej systemem amerykańskim.

§ 4.

Rzeźnia prowadzi następujące księgi:
1) dziennik-główna,
2) księgę inwentarza,
3) księgi szczegółowe do rachunków zbiorowych dziennika-głównej
oraz potrzebne księgi pomocnicze.

Dziennik-główna nazywany jest w dalszym ciągu niniejszej instrukcji krótko dziennikiem.

§ 5.

Rachunkowość Rzeźni powinna być prowadzona zgodnie z przepisami, obowiązującemi dla przedsiębiorstw komunalnych, a w szczególności powinna uwzględniać układ budżetu. Każda pozycja budżetu powinna mieć odpowiednik w dzienniku lub księgach szczegółowych. Na rachunkach, dotyczących dochodów i wydatków budżetowych, należy w nagłówku oznaczyć dział, paragraf, pozycję i ew. podpozycję budżetu oraz wysokość preliminowanej kwoty i każdą jej zmianę. O grożącem przekroczeniu kredytu budżetowego powinien kierownik biura rachunkowego zawiadomić Dyrektora Rzeźni.

Osobny rachunek należy w dzienniku otworzyć dla głównej Kasy miejskiej.

§ 6.

Księga inwentarza ma zawierać spisy wszystkich składników majątkowych, tak czynnych jak i biernych, z podaniem ich wartości. Spisy te należy sporządzać z końcem każdego roku obrachunkowego, a układ ich powinien odpowiadać układowi bilansu.

Nadto należy prowadzić ewidencję bieżącą tak majątku stałego, jak i materjałów; szczegółowo regulują tę sprawę osobne przepisy.

§ 7.

Dla ewidencji należytości przypadających i otrzymywanych z pomieszczeń wchodzących w skład gospodarstwa Rzeźni, należy prowadzić osobną pomocniczą księgę pomieszczeń. W książce tej należy dla każdego pomieszczenia otworzyć konto, w którem należy podać: oznaczenie pomieszczenia, cechy mające znaczenie dla wymiaru opłaty lub czynszu, wyszczególnienie zobowiązanego do zapłaty, wysokość ewentualnej zaległości początkowej, oraz należytości bieżącej, terminy płatności, dnie zapłaty, kwoty zapłacone, pozycje dziennika i ewentualne zaległości z końcem roku. Przypisów należytości bieżącej dokonywa biuro rachunkowe na podstawie poleceń Dyrektora Rzeźni. Liczbę i datę tych poleceń należy wpisać do książki pomieszczeń przy odpowiednim przypisie. Zarząd Rzeźni prowadzi wykaz wszystkich pomieszczeń, w którym oprócz opisu pomieszczenia i wymienienia zobowiązanego do zapłaty, wpisuje należytość przypadającą za dane pomieszczenie.

Osobną książkę pomocniczą należy prowadzić dla bekoniarni.

Książka ta służy do wpisywania wszystkich danych, mających znaczenie dla wymiaru należytości, jakie dzierżawcy bekoniarni mają wnosić, tudzież do rejestracji tych należytości i wpłat dokonanych z tego tytułu.

§ 8.

Dla każdego zakładu pomocniczego Rzeźni (wytwórnia lodu, kafilerja) należy prowadzić osobną książkę produkcji i sprzedaży, wykazującą ilość wyprodukowaną, ilość i wartość sprzedaną, ilość zniszczoną, ogólną ilość rozchodu i pozostały zapas.

Wpisu produkcji i zniszczenia należy dokonywać na podstawie raportów, podpisanych przez kierownika ruchu i urzędnika, przydzielonego przez Dyrektora Rzeźni do nadzoru nad danym zakładem; wpis sprzedaży przeprowadza się na podstawie dowodów sprzedaży, uzgodnionych z wpływami kasowemi.

§ 9.

Kierowniczka pracowni trychinoskopijnej prowadzi wykaz próbek, pobranych do zbadania, podają w nim wagę ogólną próbek z danego dnia, wagę próbek zniszczonych i wagę próbek nadających się do sprzedaży.

W wykazie tym kierownik weterynaryjny Rzeźni oznaczy cenę sprzedażną, a po wyprowadzeniu wartości sprzedażnej — funkcjonarjusz biorący próbki do sprzedaży pokwituje ich odbiór.

W dniu sprzedaży w taniej jatce Kierowniczka pracowni wyprowadzi w wykazie ogólną wagę i wartość próbek, które mają być sprzedane i wyda sprzedającemu zaświadczenie następującej treści: „Wydano do sprzedaży taniej jatce dnia . . . . . próbki o wadze łącznej . . . . wartości . . . . . . “. Zaświadczenie to podpisuje kierowniczka pracowni oraz kierownik weterynaryjny.

Po sprzedaży zanotuje Kierowniczka Pracowni w wykazie próbek liczbę raportu sprzedaży i datę wpłaty do Kasy Rzeźni.

§ 10.

Urzędnik Rzeźni, przydzielony przez Dyrektora Rzeźni do taniej jatki, obowiązany jest prowadzić książkę konfiskat, według dołączonego wzoru, w której każda karta ma dwie kopje. Kartę zakłada się dla każdej konfiskaty z chwilą otrzymania o niej zawiadomienia. Karty konfiskaty zaopatruje w dniu sprzedaży kierownik weterynaryjny Rzeźni klauzulą: „Do sprzedaży dnia . . . . . “, oraz podpisuje ją.

W dniu sprzedaży w taniej jatce należy na zewnątrz jatki umieścić wywieszkę, podpisaną przez Dyrektora Rzeźni a podającą, jakie partje mięsa, jakiej jakości i po jakiej cenie będą w danym dniu sprzedawane. Mięso zaś znajdujące się w jatce należy odpowiednio oznaczyć w sposób widoczny dla kupujących.

Po ukończeniu sprzedaży w taniej jatce należy sporządzić w dwóch egzemplarzach raport sprzedaży według dołączonego wzoru; jeden egzemplarz raportu należy wraz z dwiema kopjami kart konfiskat i poświadczeniem wydanych próbek doręczyć biuru rachunkowemu Rzeźni a po dokonaniu przez nie sprawdzenia i likwidacji — uzyskaną gotówkę wpłacić do kasy Rzeźni. Zaznaczenie likwidacji i potwierdzenie wpłaty przez kasę umieścić należy na drugim egzemplarzu raportu, który należy przechować w biurze Zarządu Rrzeźni.

Kopje kart konfiskat przechowuje biuro rachunkowe aż do dokonania wypłaty. Przy dokonywaniu wypłat biuro rachunkowe wyda zgłaszającym się właścicielom, po stwierdzeniu ich identyczności, jedną kopję karty konfiskat, na drugiej zaś odbierze pokwitowanie i przechowa ją jako dowód wpłaty.

§ 11.

Dla pobierania wpłat i dokonywania wypłat prowadzi biuro rachunkowe centralną kasę Rzeźni nazwaną w dalszym ciągu niniejszej instrukcji krótko: kasą Rzeźni oraz kasy pomocnicze w ilości, odpowiadającej potrzebie.

Nadto poza obrębem biura rachunkowego pobierają funkcjonarjusze, wyznaczeni przez Dyrektora Rzeźni, następujące wpływy:

1) ze sprzedaży w taniej jatce,
2) ze sprzedaży lodu,
3) należytości wagowe zarówno na targowicy, jak i w halach Rzeźni,
4) należytości w rzeźni końskiej,
5) należytości na targowicy na zwierzęta hodowlane.

W razie, gdyby okazała się konieczność zmiany sposobu inkasowania poza obrębem biura rachunkowego, wyda Dyrektor Rzeźni odpowiednie zarządzenie po porozumieniu się z Miejską Izbą Obrachunkową.

§ 12.

Kasa Rzeźni przyjmuje zbiorowo dzienne wpływy z kas pomocniczych i od funkcjonarjuszów, którzy przeprowadzają pobór poza obrębem biura rachunkowego oraz wszystkie inne pojedyncze wpływy; nadto kasa Rzeźni dokonywa wszystkich wypłat z wyjątkiem zwrotu bieżących kaucyj rzezalnianych i mięsnych, dokonywanego drogą potrącenia.

Kasy pomocnicze pobierają wpływy o charakterze masowym a nadto dokonują zwrotu bieżących kaucyj rzezalnianych i mięsnych drogą potrącenia z należytości, jakie przypadają na rzecz Rzeźni.

Szczegółowy rozdział poboru wpływów pomiędzy kasę Rzeźni a kasy pomocnicze ustala Dyrektor Rzeźni na wniosek kierownika biura rachunkowego.

W miarę potrzeby kasy pomocnicze przelewają w ciągu dnia swoje wpływy do kasy Rzeźni za wewnętrznemi pokwitowaniami międzykasowemi, które przy końcowem rozliczeniu dziennem oddają kasie Rzeźni w miejsce gotówki.

§ 13.

Przyjmowanie wpływów — wyjątkiem sprzedaży w taniej jatce — odbywa się przy pomocy kwitarjuszy i druków o stałej wartości. Każdy kwit wypisuje się w dwóch egzemplarzach sposobem przebitkowym, przyczem oryginał pozostaje w kwitarjuszu.

Wszystkie wpłaty i wypłaty, dokonywane tak przez kasę Rzeźni jak i przez kasy pomocnicze z wyjątkiem wpłat na druki o stałej wartości, przyjmowanych przez kasjerów kas pomocniczych — muszą być uprzednio polikwidowane. Obroty kasy Rzeźni należy przy ich likwidacji wpisać do dziennika.

Przy wpłatach likwidator obliczy względnie stwierdzi należytość, wypełni i podpisze kwit, poczem przebitkowy egzemplarz kwitu poda kasjerowi. Jeżeli płatnik przedstawi do potrącenia boletę na bieżącą kaucję rzezalnianą lub mięsną, likwidator odbierze na bolecie pokwitowanie zwrotu, poczem wpisze do osobnego wykazu kaucyj potrąconych numer bolety, oznaczenie urzędu, który boletę wystawił i kwotę, na odwrocie kwitu zaznaczy potrącenie i wyprowadzi czystą kwotę do pobrania a następnie boletę i kwit poda kasjerowi. O ile dla jednego płatnika wystawia się kilka kwitów, likwidator wpisze na osobnej karteczce oznaczenie i kwoty poszczególnych kwitów oraz ewentualne potrącenie, następnie wyprowadzi ostateczną kwotę do pobrania, karteczkę zaś dołączy do kwitów.

Kasjer wpisze do książki kasowej wpłaconą kwotę bez uwzględnienia potrąceń, osobno zaś wpisze potrącenia, następnie przyjmie wpłatę, podpisze kwit i wyda go płacącemu. Likwidacja wpłat pobieranych zbiorowo przez kasę Rzeźni odbywa się na podstawie książeczek obrachunkowych przewidzianych w § 15 nin. instrukcji, a przy wpłatach z taniej jatki — na podstawie raportu sprzedaży; likwidacja przez kasę Rzeźni kaucyj zwróconych przez potrącenie, odbywa się na podstawie wykazu potrąconych kaucyj.

Przy wypłatach likwidator zbada prawidłowość asygnacji rozchodowej i jej należyte udokumentowanie, oraz pobierze pokwitowanie, w którem uprawniony do podjęcia stwierdzi otrzymanie kwoty, jej wysokość słowami i cyframi, jak również datę otrzymania; następnie wpisze wypłaconą kwotę do dziennika, zaznaczy jego pozycję na asygnacji i dołączonych dokumentach płatniczych, poczem asygnację wraz z dokumentami płatniczemi i pokwitowaniem poda kasjerowi celem dokonania wypłaty.

Przy wypłatach jakichkolwiek kaucyj należy ściągnąć boletę kaucyjną.

Przy wypłatach dokonywanych na zewnątrz biura, pokwitowanie należy dołączyć do asygnacji, po otrzymaniu tegoż od funkcjonarjusza, któremu dokonanie wypłaty powierzono.

§ 14.

Każdy pobrany wpływ i każdą dokonaną wypłatę wpisze kasjer kasy Rzeźni do podręcznej książki kasowej, kasjer kasy pomocniczej do książki kasowej pomocniczej. W pomocniczych książkach kasowych mają się znajdować dla każdego likwidatora dwie rubryki: dla wpłat i dla potrąconych kaucyj a nadto rubryka dla ewentualnych wpływów, pobieranych bezpośrednio przez kasjera przy pomocy druków o stałej wartości.

W książce kasowej pomocniczej należy codziennie wyprowadzić sumy wszystkich rubryk i sporządzić ich zestawienie, które podpisze kasjer kasy pomocniczej, poczem książkę wraz z boletami potrąconych kaucyj odda do kasy Rzeźni. Kasjer kasy Rzeźni po sprawdzeniu poprawności zestawienia przyjmie gotówkę i pod zestawieniem pokwituje jej odbiór a do swej książki kasowej wciągnie sumy poszczególnych rubryk książki pomocniczej.

Kasjer kasy Rzeźni zamknie codziennie prowadzoną przez siebie książkę kasową saldem, które wprowadzi, jako pierwszą pozycję dnia następnego.

Po dziennem uzgodnieniu kasy odda kasjer dowody wypłat kierownikowi biura rachunkowego, który po stwierdzeniu prawidłowości wszystkich dowodów i ich zgodności z dziennikiem, przechowa je w porządku pozycyj dziennika. Bolety kaucyj, zwróconych przez potrącenie, należy przechować osobno, jako załączniki do wykazów potrąconych kaucyj.

§ 15.

Wszelkie druki inkasowe otrzymuje Rzeźnia ponumerowane z biura kontroli druków w Mieskiej Izbie Obrachunkowej na podstawie zamówienia, wystawionego przez kierownika biura rachunkowego a podpisanego przez tegoż kierownika i przez Dyrektora Rzeźni. Zamówienie należy wystawiać w 2-ch egzemplarzach, z których jeden podpisany przez biuro kontroli druków w M. Izbie Obrachunkowej otrzyma Rzeźnia z powrotem wraz z zamówionemi drukami. Druki należy przechowywać pod zamknięciem.

Celem kontroli zużycia druków prowadzi biuro rachunkowe Rzeźni książkę druków inkasowych z podziałem na rubryki odpowiadające poszczególnym rodzajom druków, a podające ich numerację i ilość. Do książki tej wpisywać należy: stan początkowy, każdorazowy przychód, każdodzienne zużycie przez poszczególnych funkcjonarjuszów i każdodzienną pozostałość.

Dla każdego funkcjonarjusza, któremu powierza się druki inkasowe, należy prowadzić książeczkę obrachunkową z wyszczególnieniem rodzajów, ilości i numerów druków, pobranych w danym dniu, jak również druków zwróconych i wyprowadzeniem numeracji i ilości druków zużytych oraz ich wartości tak według poszczególnych rodzajów druków, jak i ogólnej. Wartość zużytych kwitów ustala się przez zsumowanie kwot w kwitarjuszu. W książeczce obrachunkowej stwierdzi pobierający swym podpisem zarówno pobór, jak i zwrot druków. Rozliczenie w książeczkach obrachunkowych przeprowadza kierownik biura rachunkowego i stwierdza je podpisem.

Na grzbiecie ostatniego zużytego w danym dniu druku każdego rodzaju, jak również na ostatnim grzbiecie każdego zużytego w całości w danym dniu zeszytu, lub arkusza, zaznaczy kierownik biura rachunkowego wpis do książeczki obrachunkowej oraz datę i położy swój podpis.

Wynik wyprowadzony w książeczce obrachunkowej, stanowi podstawę wpisu do książki druków inkasowych oraz podstawę likwidacji. Likwidację należy w książeczce zaznaczyć przez podanie artykułu dziennika i daty oraz umieszczenie podpisu likwidatora, wniesienie zaś gotówki przez umieszczenie podpisu kasjera i przybicie pieczątki kasowej.

W książeczkach obrachunkowych, zawierających wpływy, pobrane przez kasy pomocnicze, kasjer kasy Rzeźni potwierdzi odbiór słowami: „pobrano za pośrednictwem kasy pomocniczej" po porównaniu zgodności kwoty zalikwidowanej z sumą, jaka wpłynęła z kasy pomocniczej. Analogicznie stwierdzi kasjer zwrot potrąconych kaucyj.

W książeczce obrachunkowej, prowadzonej dla likwidatora kasy Rzeźni nie należy obliczać wartości zużytych kwitów, książeczka ta nie stanowi bowiem podstawy likwidacji, natomiast kierownik biura rachunkowego stwierdzi w niej, że sprawdził zaksięgowanie wszystkich kwitów z danego dnia w dzienniku, na każdym zaś kwicie zaznaczy pozycję dziennika.

Książeczki obrachunkowe należy przechowywać narówni z innemi książkami rachunkowemi.

§ 16.

Kwity uprawniające do jednorazowych świadczeń ze strony Rzeźni, powinny mieć odcinki kontrolne, zawierające numer kwitu, datę i kwotę. Przed wykonaniem świadczenia należy kwit — po sprawdzeniu jego formalnej poprawności — skasować przez oderwanie odcinka kontrolnego a druk o stałej wartości ściągnąć.

Oderwane odcinki kontrolne oraz ściągnięte druki o stałaj wartości należy odsyłać do biura rachunkowego celem zużytkowania przy kontroli miesięcznej.

§ 17.

Zużyte w ciągu miesiąca druki inkasowe należy sprawdzić przez:

1) przeprowadzenie cenzury merytorycznej;

1) zbadanie zgodności kwot, ustalonych na podstawie druków zużytych, z kwotami, jakie do kasy Rzeźni rzeczywiście wpłynęły;

3) porównanie odcinków kontrolnych oraz ściągniętych druków o stałej wartości z drukami zużytemi;

4) porównanie kwitów wagowych z odpowiedniemi kwitami na opłaty rzezalniane.

§ 18.

Rzeźnia dokonywa wypłat:

1) inkasowanych przez siebie należytości obcych,

2) kaucyj rzezalnianych i mięsnych,

3) na wykupno listów przewozowych oraz przesyłek amoniaku i soli przychodzących za zaliczeniem kolejowym,

4) wydatków rzeczowych na bieżące potrzeby Rzeźni nie przekraczających łącznie kwoty 500 złotych dziennie.

Wypłat dokonywa Rzeźnia na podstawie asygnacyj rozchodowych, podpisanych przez Dyrektora Rzeźni, a kontrasygnowanych przez kierownika biura rachunkowego. Wyjątek stanowią zwroty kaucyj, dokonywane drogą potrącenia.

Asygnacje rozchodowe wystawia się w dwóch egzemplarzach sposobem przebitkowym, przyczem oryginał pozostaje w asygnatarjuszu. Asygnacje powinny być ponumerowane; należy w nich podać datę, osobę lub instytucję mającą otrzymać gotówkę oraz tytuł wypłaty.

Asygnacje rozchodowe muszą być należycie udokumentowane, rachunki i inne dokumenty, uzasadniające wypłatę, muszą być uprzednio sprawdzone tak merytorycznie, jak i formalnie i dołączone do asygnacji. Uzasadnieniem wpłaty do Gł. Kasy miejskiej jest obrachunek dzienny.

O ile jednorazowy wydatek dokonywany na podstawie ustępu pierwszego p. 4) przekracza kwotę zł. 200·— dotyczącą asygnację rozchodową musi przed dokonaniem wypłaty zaaprobować Naczelnik W. VIII.

§ 19.

Wszystkich innych wypłat w zakresie gospodarstwa Rzeźni dokonywa Gł. Kasa miejska na rachunek Rrzeźni.

Przy wypłatach rzeczowych przygotuje Rzeźnia projekt polecenia wypłaty na podstawie dokumentu uzasadniającego wypłatę; biuro rachunkowe dopilnuje merytorycznego sprawdzenia dokumentu, sprawdzi go rachunkowo, zanotuje kwotę w ewidencji kredytów budżetowych, uwidoczni to na dokumencie i sporządzi odpis dokumentu i odpis ten przechowa do nadejścia zawiadomienia o obciążeniu rachunku Rzeźni w Głównej Kasie miejskiej. Projekt polecenia wypłaty wraz z dokumentem uzasadniającym wypłatę prześle Rzeźnia Wydziałowi VIII. Magistratu, który, po uzyskaniu aprobaty, sporządzeniu czystopisów i podpisaniu ich przez Prezydenta miasta lub jego zastępcę doręczy akt wraz z czystopisami Głównej Kasie miejskiej.

Listy płac robotniczych zestawiać będzie Biuro rachunkowe Rzeźni na podstawie dziennych raportów podających imiennie robotników pracujących w danym dniu. Raporty te sporządzane przez funkcjonarjuszy, którym Dyrektor Rzeźni powierzy bezpośredni nadzór nad poszczególnemi partjami robotniczemi podpisuje Dyrektor Rzeźni m. Listy płac robotniczych podpisuje sporządzający je następnie kierownik biura rachunkowego i Dyrektor Rzeźni. Biuro rachunkowe zanotuje kwotę listy w ewidencji kredytów budżetowych, uwidoczni to na liście i sporządzi z niej odpis, który przechowa do nadejścia z Gł. Kasy miejskiej zawiadomienia o wypłacie. Oryginał listy prześle Rzeźnia bezpośrednio Gł. Kasie miejskiej.

Definitywne księgowanie wypłat, dokonywanych przez Gł. Kasę miejską, przeprowadzi Biuro rachunkowe po otrzymaniu zawiadomienia z Gł. Kasy miejskiej o obciążeniu rachunku bieżącego Rzeźni przy pomocy not memorjałowych, do których należy dołączyć zawiadomienie. Nadto przy wydatkach rzeczowych należy dołączyć odpis dukumentu, uzasadniającego wypłatę, przy wypłatach zaś list robotniczych — odpis listy.

§ 20.

Gotówkę przechowuje Rzeźnia w ubezpieczonej kasie ogniotrwałej, umieszczonej w lokalu, należycie zabezpieczonym. Klucze od kasy podzielone są pomiędzy kasjera i kierownika biura rachunkowego, tak, że do otwarcia i zamknięcia kasy konieczne jest współdziałanie obydwóch. Wszystkie klucze od kasy nie mogą się nigdy znaleść w ręku jednej osoby.

Gotówkę, stwierdzoną przy zamknięciu dziennem, po potrąceniu kwoty zł. 1.000·— stanowiącej stały zapas kasowy Rzeźni, należy następnego dnia wnieść do Głównej Kasy miejskiej przy pomocy książeczki wpłat, w której kierownik biura rachunkowego wpisze cyframi i słowami kwotę odprowadzoną i dzień odprowadzenia. Główna Kasa miejska potwierdzi odbiór po uprzedniem zalikwidowaniu.

Kierownik Biura rachunkowego sprawdzi codziennie, czy kwota wpisana do książeczki wpłat została przez Główną Kasę miejską prawidłowo polikwidowana i pokwitowana oraz zgodnie zaksięgowana w dzienniku Rzeźni. Książeczkę wpłat należy przechować starannie narówni z innemi książkami rachunkowemi.

Do odnoszenia gotówki należy używać dwóch funkcjonarjuszów, ubezpieczonych od rabunku, z których conajmniej jeden powinien być etatowym pracownikiem Gminy.

Kasy Rzeźni nie mogą przyjmować ani przechowywać żadnych papierów wartościowych.

§ 21.

Z końcem dnia należy przeliczyć pozostałą w kasie Rzeźni gotówkę i według rodzajów pieniędzy wciągnąć do książki obrachunków dziennych. Przeliczenia dokonywa kierownik biura rachunkowego w obecności kasjera. Po dokonaniu przeliczenia należy kasę zamknąć. Następnie należy zesumować rachunek kasy w dzienniku, a ogólne sumy przychodu i rozchodu uwidocznić w obrachunku dziennym i wyprowadzić saldo. Również należy zesumować rachunek w książce kasowej sumę wpisać do obrachunku dziennego i wyprowadzić saldo. Salda sum rachunku kasy w dzienniku, sum książki kasowej, jak również stan przeliczonej gotówki muszą się z sobą zgadzać. Ewentualną niezgodność należy wyjaśnić. Gdyby okazał się brak kasowy, ma go kasjer natychmiast pokryć; w razie zaistnienia nadwyżki kasowej, należy przyjąć ją formalnie na przychód i zaksięgować w dzienniku, jako sumę do wyjaśnienia. Sumę roczną niewyjaśnionych nadwyżek należy zarachować jako nieprzewidziany do-

chód budżetowy. Po uzgodnieniu należy w obrachunku dziennym przez odjęcie kwoty stałego zapasu kasowego od ogólnego stanu gotówki wyprowadzić kwotę, jaką w dniu następnym należy wnieść do Gł. Kasy miejskiej. Obrachunek dzienny sporządza się sposobem przebitkowym w dwóch egzemplarzach, z których jeden pozostaje w książce a drugi stanowi uzasadnienie asygnacji rozchodowej na wpłatę do Gł. Kasy m. Obrachunek dzienny podpisuje kasjer i kierownik biura rachunkowego a aprobuje Dyrektor Rzeźni m. Książkę obrachunków dziennych należy starannie przechować.

Za dokładne wykonanie czynności, wskazanych w niniejszym artykule, odpowiada kierownik biura rachunkowego.

Dyrektor Rzeźni obowiązany jest przeprowadzić dokładną kontrolę kasy przynajmniej raz w miesiącu.

§ 22.

Pozycje niegotówkowe należy księgować na podstawie not memorjałowych, podpisanych przez kierownika biura rachunkowego i Dyrektora Rzeźni. W nocie należy wskazać rachunek obciążony i rachunek uznany. W sprawie udokumentowania not memorjałowych i ich badania przez prowadzącego dziennik obowiązują przepisy dotyczące asygnacyj rozchodowych. Na nocie i jej załącznikach należy zaznaczyć pozycję dziennika. Z końcem dnia zwróci prowadzący dziennik zaksięgowane noty memorjałowe kierownikowi biura rachunkowego, który po sprawdzeniu prawidłowości księgowania przechowa je w porządku pozycyj dziennika wraz z dowodami wypłat.

§ 23.

W przeciągu pierwszych 5-ciu dni każdego miesiąca należy sporządzić bilans surowy za miesiąc ubiegły. Bilans ten powinien objąć salda z poprzedniego okresu obrachunkowego, obroty od początku okresu bieżącego do miesiąca sprawozdawczego wyłącznie, obroty za miesiąc sprawozdawczy, łączne obroty do miesiąca sprawozdawczego włącznie, wraz z saldami początkowemi oraz salda na miesiąc następny.

Bilans surowy należy sporządzić w dwóch egzemplarzach, z których jeden należy przesłać Wydz. VIII. Magistratu, dołączając wykaz dochodów za miesiąc sprawozdawczy według poszczególnych pozycyj budżetowych oraz wykazy potrąconych kaucyj rzezalnianych i mięsnych wraz ze zwróconemi boletami kaucyjnemi.

§ 24.

Centralna Kasa Poborowa przy Wydziale VIII. po sporządzeniu ogólnego wykazu miesięcznego na podstawie zestawień urzędów poborowych — prześle Rzeźni:

1) wykaz dochodów budżetowych, pobranych w miesiącu sprawozdawczym przez urzędy poborowe;

2) wykaz kaucyj rzezalnianych i mięsnych, pobranych przez urzędy poborowe w miesiącu sprawozdawczym a nie zwróconych w tymże miesiącu.

Nadto Centralna Kasa Poborowa zwróci Rzeźni wykazy potrąconych kaucyj z klauzulą zgodności, zatrzymując wszakże bolety kaucyjne.

Kwotami wykazów, otrzymanych z Centralnej Kasy Poborowej, obciąży Rzeźnia rachunek Głównej Kasy miejskiej.

§ 25.

Przed rocznem zamknięciem rachunków należy dokonać odpisów za zużycie majątku stałego według stopy, odpowiadającej prawdopodobnemu faktycznemu zużyciu, w ramach, ustalonych obowiązującemi przepisami.

Powiększenie majątku stałego, dokonane w ciągu roku obrachunkowego z kredytów budżetu nadzwyczajnego Rzeźni, pokrytych dotacją z budżetu administracyjnego Gminy, należy z końcem roku obrachunkowego przeprowadzić, jako powiększenie kapitału zakładowego przy równoczesnem obciążeniu rachunku Głównej Kasy miejskiej i zawiadomieniu Miejskiej Izby Obrachunkowej.

Zaległości czynne należy zaksięgować z końcem okresu obrachunkowego na rachunku zaległości czynnych i na przeciwstawnym rachunku rezerwy na nieściągalne zaległości czynne. Z początkiem następnego okresu obrachunkowego należy przeprowadzić księgowanie odwrotne, znosząc obydwa rachunki. Wpływy z należności zaległych należy księgować, jako dochód bieżącego okresu budżetowego.

§ 26.

W przeciągu miesiąca po skończeniu okresu obrachunkowego należy sporządzić roczne sprawozdanie rachunkowe, obejmujące:

1) bilans surowy za rok sprawozdawczy,

2) bilans zamknięcia i rachunek strat i zysków oraz z szczegółowemi zestawieniami do pozycyj zbiorowych,

3) sprawozdanie rachunkowe z wykonania budżetu,

4) sprawozdanie ogólne, ilustrujące stan i rozwój zakładu.

Roczne sprawozdanie rachunkowe należy przesłać Wydziałowi VIII. Magistratu oraz — oddzielnie Miejskiej Izbie Obrachunkowej.

Nadto po uzyskaniu zatwierdzającej uchwały Rady miejskiej należy przesłać jeden egzemplarz zatwierdzonego sprawozdania M. Izbie Obrachunkowej z podaniem tekstu i daty uchwały.

§ 27.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1933 r.

59.

OKÓLNIK Nr. 36.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 24 czerwca 1933 r. zawierające Instrukcję rachunkowo-kasową dla Centralnej Kasy Poborowej przy Wydziale VIII. Magistratu utworzonej na podstawie p. VI. uchwały Rady m. z dnia 26/X. 1932 r.

Na podstawie uchwały Rady m. z dnia 26/X. 1932 r. Nr. Prez. Org. Urz. 28/32 zarządzam co następuje:

§ 1.

Centralna Kasa Poborowa przy Wydziale VIII. Magistratu jest organem Gminy, powołanym do sprawowania bieżącej kontroli rachunkowo-kasowej nad urzędami po-

borowemi i do poboru wnoszonych przez nie wpłat, celem ich zbiorowego odprowadzenia do Głównej Kasy miejskiej.

§ 2.

Centralna Kasa Poborowa składa się z biura rachunkowego i właściwej kasy.

§ 3.

Do zakresu działania biura rachunkowego należy:

1) likwidacja wpłat urządów poborowych, jak również wypłat sum, odprowadzanych do Głównej Kasy miejskiej,

2) likwidacja obrotów, dotyczących zaliczki, jaką otrzymuje Naczelnik Wydziału VIII.,

3) ewidencja i kontrola druków inkasowanych, przy pomocy których dokonują poboru urzędy poborowe,

4) kontrola miesięczna wszystkich obrotów urzędów poborowych, oraz sporządzanie ogólnych wykazów miesięcznych dla M. Izby Obrachunkowej,

5) sporządzanie dla Rzeźni wykazów kaucyj rzezalnianych i mięsnych, niezwróconych w tym samym miesiącu, oraz dochodów budżetowych Rzeźni, pobranych przez urzędy poborowe,

6) kontrola faktyczna rachunkowo-kasowa urzędów poborowych, niezależnie od kontroli, wykonywanej przez M. Izbę Obrachunkową,

7) kontrola dzienna kasy,

8) prowadzenie książki kredytów i wydatków budżetowych, któremi dysponuje Wydział VIII.,

9) prowadzenie ekonomatu podręcznego dla Wydziału VIII. i administrowanych przezeń jednostek organizacyjnych,

10) inne czynności rachunkowe, które Prezydent miasta, lub Naczelnik Wydziału VIII. do zakresu działania biura przydzieli.

§ 4.

Do zakresu działania właściwej kasy należy:

1) pobór wpłat i dokonywanie wypłat, zalikwidowanych przez biuro rachunkowe,

2) pobór wpłat i dokonywanie wypłat na rachunek Miejskich Zakładów Aprowizacyjnych.

§ 5.

Na czele Centralnej Kasy Poborowej stoi kierownik, wyznaczony przez Prezydenta miasta. Kierownik czuwa nad działalnością Centralnej Kasy Poborowej, dokonywa podziału pracy pomiędzy pracowników za zgodą Naczelnika Wydziału VIII. i załatwia czynności rachunkowe, które należą do niego według podziału pracy oraz według dalszych przepisów niniejszej instrukcji.

§ 6.

Kwoty pobrane w ciągu dnia po potrąceniu zwróconych kaucyj przesyłają urzędy poborowe w dniu następnym Centralnej Kasie Poborowej. Urzędy poborowe, których obroty dzienne nie dosięgają kwoty 200 zł., mogą za zezwoleniem Naczelnika Wydz. VIII. odprowadzać wpływy za kilka dni, nie rzadziej jednak, niż dwa razy w tygodniu. Jeśli pobrana przez urząd poborowy gotówka osiągnie kwotę 200 zł., odprowadzenie wpływów musi nastąpić w dniu następnym.

Z kwoty, uzyskanej w pierwszym dniu miesiąca, może urząd poborowy na podstawie zarządzenia Naczelnika Wydziału VIII. zatrzymać określoną tem zarządzeniem kwotę nie przekraczającą jednak 100 zł. na ewentualną wypłatę kaucyj. Kwotę tę wniesie urząd przy ostatniej wpłacie za dany miesiąc. Ostatnia wpłata ma nastąpić w pierwszym dniu następnego miesiąca. Ostatni dzień roku budżetowego włączą urzędy poborowe co roku następnego.

Odsyłanie kwot do Centralnej Kasy Poborowej odbywać się ma przed godziną 12-tą w południe. Odsyłanie to odbywa się przy pomocy książeczek wpłat i spisów wnoszonej gotówki według rodzajów pieniędzy. Kierownik urzędu wpisze do książeczki wpłat odsyłaną kwotę słowami i cyframi oraz datę odesłania i podpisze. Również spis gotówki zaopatrzy kierownik urzędu datą i podpisem. Funkcjonarjusz odnoszący gotówkę zgłosi się w biurze rachunkowem z książeczką celem likwidacji a po dokonaniu jej wniesie gotówkę, oddając równocześnie kasjerowi jej spis.

Likwidator biura rachunkowego wpisze kwotę wymienioną w książeczce do likwidacyjnego dziennika kasowego, prowadzonego według dołączonego wzoru, zaznaczy likwidację w książeczce, podając artykuł dziennika i datę oraz umieszczając swój podpis a kasjer po odebraniu gotówki również podpisze klauzulę likwidacyjną i przybije pieczątkę kasową. Spis gotówki zatrzyma kasjer, jako dowód przychodowy.

W razie pomyłki w spisie gotówki, w razie niezgodności pomiędzy spisem a kwotą wpisaną do książeczki lub różnicy pomiędzy spisem a kwotą faktycznie wpłaconą, zawiadomi kasjer kierownika biura rachunkowego, który sprostuje pomyłkę, stwierdzając to podpisem i w razie różnicy pomiędzy likwidacją a wpłatą poleci sprostowanie likwidacji.

Kierownik Urzędu poborowego obowiązany jest po zwrocie książeczki wpłat sprawdzić prawidłowość likwidacji i pokwitowania.

§ 7.

O godzinie 12-tej w południe sporządzi likwidator biura rachunkowego podpisany przez siebie i kierownika Centralnej Kasy Poborowej, oraz przez naczelnika Wydziału VIII. raport w dwóch egzemplarzach, do którego wpisze na podstawie dziennika sumę kwot wniesionych w danym dniu przez urzędy poborowe. Sumę tę wraz z jednym egzemplarzem raportu wniesie Centralna Kasa Poborowa tego samego dnia do Głównej Kasy miejskiej. Drugi egzemplarz raportu służy do przeprowadzenia likwidacji a po dołączeniu kwitu na dokonaną wpłatę, stanowi dowód rozchodowy.

Wpłaty dokonane przez urzędy poborowe w pierwszym dniu miesiąca za miesiąc poprzedni oraz wypłatę odpowiedniej kwoty Głównej Kasie miejskiej, należy wpisać do dziennika likwidacyjnego, jako ostatnie pozycje miesiąca poprzedniego.

§ 8.

Celem dokonywania niezbędnych i niecierpiących zwłoki wypłat otrzymuje Naczelnik Wydziału VIII. z Głównej Kasy miejskiej zaliczkę w wysokości zł. 1.500. Rozliczenie z wydatków powinno się odbywać w takich

terminach, aby zwrot wydatków mógł nastąpić przed wyczerpaniem zaliczki, conajmniej jednak, raz w miesiącu. Wypłat dokonywać będzie kasa po uprzedniem dokonaniu likwidacji, na podstawie sprawdzonych rachunków lub innych dokumentów, uzasadniających wypłatę, zaopatrzonych w klauzulę: „Wypłacić dnia . . . . . .“, podpisaną przez Naczelnika Wydziału VIII. a kontrasygnowaną przez Kierownika Centralnej Kasy Poborowej.

Otrzymanie zaliczki i zwrot wydatków należy również przeprowadzić przed dokonaniem czynności biurowych przez dziennik likwidacyjny.

§ 9.

Druki inkasowe dla urzędów poborowych i Rzeźni otrzymuje Centralna Kasa Poborowa z Miejskiej Izby Obrachunkowej. Dla ich ewidencji prowadzi biuro rachunkowe książkę kontową druków i książkę sumaryczną. W książce kontowej wszystkie urzędy poborowe mają oddzielne konta, w których należy uwidocznić ilości pobierane przez poszczególne urzędy, zużyte w ciągu miesiąca, skasowane z końcem miesiąca i pozostałe na miesiąc następny. Suma ilości zużytych i skasowanych musi się pokrywać z ilością zwróconą. Do sumarycznej książki druków należy wpisywać ilości otrzymywane z M. Izby Obrachunkowej, ilości wydawane poszczególnym urzędom poborowym i stan po każdorazowem wydaniu. Z końcem miesiąca należy stwierdzić zgodność ilości wydanych według książki sumarycznej z sumą ilości, zaksięgowanych jako wydane, na wszystkich kontach księgi kontowej.

Zamówienie potrzebnych druków dokonują kierownicy urzędów pisemnie w dwóch egzemplarzach, z których jeden podpisany przez kierownika stanowi kwit dla biura rachunkowego, drugi podpisany przez urzędnika biura rachunkowego wydającego druki i kierownika Centralnej Kasy Poborowej, otrzymuje kierownik urzędu wraz z zamówionemi drukami. Centralna Kasa Poborowa uwzględni zamówienie o tyle tylko, o ile ilość zamówiona wraz z zapasem pozostałym z poprzedniego miesiąca nie przekracza nadmiernie miesięcznego zapotrzebowania w przeciwnym razie obydwa egzemplarze zamówienia zwróci i zażąda nowego zamówienia.

Niezużyte druki w zeszytach i arkuszach, zaczętych a nieskończonych w tym samym miesiącu, skasuje kierownik urzędu z końcem miesiąca przez przebicie każdego druku widoczną pieczątką: „Nieważny“.

Druki należy przechowywać pod zamknięciem.

Urzędy poborowe prowadzą książkę druków, do której wpisują ilości otrzymane, zużyte każdodziennie, skasowane z końcem miesiąca i pozostałe na miesiąc następny. Wyciąg z tej książki przesyłają urzędy poborowe z końcem miesiąca w dwóch egzemplarzach Centralnej Kasie Poborowej wraz z zestawieniem miesięcznem przy dołączeniu zużytych druków. W wyciągu należy podać pozostałość z miesiąca poprzedniego, druki otrzymane w ciągu miesiąca, zużyte w ciągu miesiąca, skasowane i wreszcie pozostałość na miesiąc następny. Jeden egzemplarz wyciągu po stwierdzeniu zgodności na podstawie druków zwróconych i konta urzędu w księdze kontowej druków zwróci biuro rachunkowe z odpowiednią klauzulą kierownikowi urzędu.

§ 10.

Każdy urząd poborowy prowadzi książkę kasową, do której wpisuje codziennie osiągnięte wpływy tak według poszczególnych rodzajów, jak i sumarycznie, wypłacone kaucje, sumę wpływów z potrąceniem zwrotów kaucyj, wpłatę do Centralnej Kasy Poborowej i saldo kasowe. Saldo powinien kierownik urzędu uzgodnić codziennie z faktycznym stanem gotówki.

Celem obliczenia wpływów prowadzi kierownik urzędu książeczkę obrachunkową, do której z końcem dnia wpisuje numerację i ilości wyekspedjowane oraz ich wartość. Wyniki książeczki obrachunkowej są podstawą wpisu do książki kasowej i książki druków.

Numerację druków przeprowadza kierownik urzędu, zaczynając w każdym miesiącu od Nr. 1 w każdej kategorji druków.

Wpłatę dokonaną do Centralnej Kasy Poborowej w pierwszym dniu miesiąca za miesiąc poprzedni należy wpisać do książki kasowej, jako ostatnią pozycję miesiąca poprzedniego. Wobec tego książka kasowa nie wykaże z końcem miesiąca żadnego salda.

Zwrócone kaucje wpisze kierownik urzędu do osobnego wykazu, w którym poda datę złożenia kaucji, numer bolety, numer urzędu, który boletę wystawił, kwotę każdej kaucji z osobna i sumę dzienną. Wykaz zwróconych kaucyj prześle kierownik urzędu do Centralnej Kasy Poborowej wraz z zestawieniem miesięcznem. Do wykazu należy dołączyć ściągnięte bolety.

§ 11.

Z końcem miesiaca sporządzi kierownik urzędu zestawienie miesięczne, w którem poda:

1) numerację, ilość i wartość druków, zużytych w ciągu miesiąca według poszczególnych rodzajów druków,

2) wartość według poszczególnych rodzajów należytości względnie kaucyj, wartość ta ma się pokrywać z sumą miesięczną odpowiedniej rubryki książki kasowej,

3) ogólną sumę wpływów,

4) sumę zwróconych kaucyj,

5) kwoty wniesione do Centralnej Kasy Poborowej z datami ich wniesienia,

6) sumę tych kwot,

7) ogólną sumę wypłat. Suma wpływów powinna się zgadzać z sumą wypłat.

Biuro rachunkowe sprawdzi zestawienie miesięczne każdego urzędu przez:

1) porównanie numeracji podanej w zestawieniu z grzbietami zużytych druków,

2) porównanie odcinków kontrolnych kwitów ze zwróconemi grzbietami,

3) wyprowadzenie sum miesięcznych każdego rodzaju druków na podstawie zwróconych grzbietów i porównanie z odpowiedniemi sumami zestawienia,

4) cenzurę merytoryczną należytości, pobranych przez urząd poborowy,

5) porównanie zwróconych bolet kaucyjnych z wykazem zwróconych kaucyj a ich sumy z sumą wypłaconych kaucyj, zamieszczoną w zestawieniu,

6) porównanie każdej wpłaty do Centralnej Kasy Poborowej, podanej w zestawieniu, z dziennikiem likwidacyjnym tak co do daty, jak i co do kwoty i porównanie ich sumy miesięcznej w wykazie z sumą w dzienniku,

7) sprawdzenie rachunkowe samego wykazu i stwierdzenie zgodności sumy wpływów z sumą wypłat.

Nadto należy porównać bolety kaucyjne, zwrócone tak przez urzędy poborowe, jak i przez Rzeźnię, ze zwróconemi przez urzędy poborowe grzbietami odpowiednich druków.

§ 12.

Dziennik likwidacyjny należy z końcem miesiąca zamknąć. Sumy rubryk poszczególnych urzędów muszą się równać sumie ogólnej wpłat i sumie ogólnej wypłat, bez uwzględnienia jednak rubryk, dotyczących zaliczki Wydz. VIII. Rubryki te należy osobno zesaldować a saldo przenieść na miesiąc następny.

Po sprawdzeniu wszystkich zestawień miesięcznych sporządzi biuro rachunkowe ogólny wykaz miesięczny z podziałem według poszczególnych pozycyj dochodowych budżetu administracyjnego. W osobnych rubrykach wykazu należy podać 1) sumę dochodów budżetowych Rzeźni, pobranych w miesiącu sprawozdawczym przez urzędy poborowe, 2) sumę kaucyj rzezalnianych i mięsnych, pobranych w miesiącu sprawozdawczym przez urzędy poborowe a niezwróconych w tym samym miesiącu ani przez urzędy poborowe ani przez Rzeźnię, 3) sumę kaucyj rzezalnianych i mięsnych pobranych w miesiącu sprawozdawczym przez urzędy poborowe a zwróconych przez Rzeźnię. Wszystkiemi wymienionemi wyżej sumami uzna M. Izba Obrachunkowa rachunek bieżący Rzeźni.

Pobrane przez urzędy poborowe na podstawie obowiązujących przepisów a niezwrócone w tym samym miesiącu kaucje innego rodzaju, niż wyżej wymienione, należy wykazać w osobnej rubryce ogólnego wykazu miesięcznego, dołączając szczegółowy ich spis. Kaucje te zarachuje M. Izba Obrachunkowa według poszczególnych pozycyj na rachunek przejściowy.

Suma wszystkich rubryk ogólnego wykazu miesięcznego musi być równa ogólnej sumie, wniesionej za dany miesiąc przez Centralną Kasę Poborową do Głównej Kasy miejskiej.

Celem zebrania kwot poszczególnych zestawień miesięcznych w ogólny wykaz miesięczny prowadzi biuro rachunkowe książkę pomocniczą z rubrykami, odpowiającemi poszczególnym rubrykom wykazu.

Ogólny wykaz miesięczny za dany miesiąc należy przesłać M. Izbie Obrachunkowej w terminie do połowy następnego miesiąca. Równocześnie należy odesłać do M. Izby Obrachunkowej zużyte druki.

W tym samym terminie należy przesłać Rzeźni:

1) wykaz dochodów budżetowych Rzeźni, pobranych w miesiącu sprawozdawczym przez urzędy poborowe,

2) wykaz kaucyj rzezalnianych i mięsnych, pobranych w miesiącu sprawozdawczym przez urzędy poborowe a niezwróconych w tym samym miesiącu ani przez urzędy poborowe ani przez Rzeźnię.

Nadto przesłane przez Rzeźnię wykazy potrąconych kaucyj należy jej zwrócić z klauzulą zgodności, zatrzymując wszakże bolety kaucyjne.

Pomyłki rachunkowe w zestawieniach miesięcznych zbierze biuro rachunkowe w wykaz dla każdego funkcjonarjusza i wykaz ten prześle M. Izbie Obrachunkowej celem potrącenia kwoty wykazanej z płacy. O jakichkolwiek innych nieprawidłowościach, o poważniejszych pomyłkach rachunkowych, jak również o powtarzaniu się omyłek złoży biuro rachunkowe sprawozdanie Naczelnikowi Wydziału VIII.

§ 13.

Biuro rachunkowe Centralnej Kasy Poborowej jest obowiązane przeprowadzić faktyczną kontrolę rachunkowo-kasową przynajmniej raz w miesiącu w urzędach poborowych większych, conajmniej raz na kwartał w urzędach mniejszych. Które urzędy poborowe należy uważać za większe, ustali Naczelnik Wydziału VIII. w porozumieniu z M. Izbą Obrachunkową. Fakt przeprowadzenia kontroli należy zaznaczyć w książce kasowej i książce druków urzędu kontrolowanego, nadto w biurze rachunkowem należy prowadzić zapisek, do którego należy wpisywać w porządku chronologicznym, kto, kiedy i gdzie kontrolę przeprowadzał. Kontrola ma objąć zarówno gotówkę, jak i druki. Z każdej kontroli należy złożyć sprawozdanie pisemne Naczelnikowi Wydziału VIII.

§ 14.

Centralna Kasa Poborowa przechowuje gotówkę w ubezpieczonej kasie ogniotrwałej. Klucze od kasy są podzielone pomiędzy kasjera i kierownika Centralnej Kasy Poborowej, tak, że do otwarcia i zamknięcia kasy konieczne jest współdziałanie obydwóch. Klucze od kasy nie mogą się nigdy znaleść w ręku tej samej osoby.

Kasjerowi nie wolno pobrać wpłaty ani dokonać wypłaty bez uprzedniej likwidacji.

W zakresie obrotów, dokonywanych na rachunek Miejskich Zakładów Aprowizacyjnych podlega kasjer przepisom obowiązującym te Zakłady.

Każdą wpłatę i wypłatę wpisze kasjer do podręcznej książki kasowej, podzielonej tak po stronie przychodu jak i po stronie rozchodów na dwie kolumny, z których jedna przeznaczona jest na obroty Centralnej Kasy Poborowej, druga na obroty Miejskich Zakładów Aprowizacyjnych. Dla każdej z tych dwóch kategoryj obrotów należy codziennie wprowadzać osobne saldo.

Dowody kasowe, dotyczące obrotów Centralnej Kasy Poborowej, oddaje kasjer z końcem dnia kierownikowi Centralnej Kasy Poborowej, który stwierdzi prawidłowość dowodów i ich zgodność z pozycjami dziennika likwidacyjnego.

§ 15.

Z końcem dnia należy przeliczyć pozostałą gotówkę i według rodzajów pieniędzy wciągnąć do osobnego zestawienia, czyli obrachunku dziennego. Przeliczenia i wpisu do obrachunku dziennego dokonywa Kierownik Centralnej Kasy Poborowej w obecności kasjera. Po dokonaniu przeliczenia należy kasę zamknąć. Następnie należy zsumować wszystkie rubryki dziennika likwidacyjnego, uzgodnić sumy rubryk poszczególnych urzędów poborowych i Rzeźni z sumą rubryki ogólnej a następnie wpisać do obrachunku dziennego: sumę ogólną przychodów i sumę ogólną rozchodów bez uwzględnienia rubryk, dotyczących zaliczki oraz saldo tych sum, sumy rubryk, dotyczących zaliczki i ich saldo, nadto na podstawie pisemnego zestawienia, podanego przez biuro rachunkowe M. Zakładów Aprowizacyjnych sumę przychodów tych Zakładów, sumę rozchodów i saldo tych sum

a wreszcie sumę wszystkich trzech wymienionych sald. Nadto należy do obrachunku dziennego wpisać sumy kolumn podręcznej książki kasowej, wyprowadzić osobne salda dla obrotów Centralnej Kasy Poborowej oraz dla obrotów M. Zakładów Aprowizacyjnych i salda te dodać. Ich suma musi się zgadzać z sumą sald dzienników i z rzeczywistym stanem gotówki. Nadto należy sprawdzić, czy saldo obrotów Centralnej Kasy Poborowej w podręcznej książce kasowej jest zgodne z ogólnem saldem obrotów w dzienniku likwidacyjnym.

Za dokładne wykonanie czynności wskazanych w niniejszym artykule odpowiada kierownik Centralnej Kasy Poborowej.

W razie stwierdzenia przy obrachunku dziennym jakiejkolwiek niezgodności złoży kierownik Centralnej Kasy Poborowej bezzwłocznie sprawozdanie Naczelnikowi Wydziału VIII.

Obrachunek dzienny podpisuje kasjer i kierownik a aprobuje Naczelnik Wydziału VIII. Zestawienie obrotów, podane przez biuro rachunkowe M. Zakładów Aprowizacyjnych należy dołączyć do obrachunku. Obrachunki dzienne należy przechować narówni z dowodami kasowemi.

Naczelnik Wydziału VIII. obowiązany jest dokonać przeliczenia stanu kasy przynajmniej raz w miesiącu.

§ 16.

Dowody kasowe zarówno kasy własnej, jak i urzędów poborowych, których przepisy niniejszej instrukcji nie nakazują odsyłać do Miejskiej Izby Obrachunkowej przechowa biuro rachunkowe w porządku chronologicznym według ich rodzajów.

Zużyte książeczki wpłat i książeczki obrachunkowe należy przechować narówni z innemi książkami rachunkowemi.

§ 17.

Książka kredytów i wydatków budżetowych dzieli się na konta odpowiadające pozycjom budżetu, któremi dysponuje Wydział VIII. Ma ona zawierać następujące rubryki: data i liczba asygnaty, treść, kwota. Rubrykę kwot należy prowadzić sposobem drabinkowym, wyprowadzając każdorazowo ogólną sumę obciążeń danego kredytu.

§ 18.

Dla ewidencji przyborów otrzymywanych z ekonomatu m. oraz ich rozdziału prowadzi biuro rachunkowe książkę, z podziałem na rubryki odpowiadające poszczególnym rodzajom przyborów, w której zapisuje każdorazowy przychód i każdorazowy rozchód.

§ 19.

Zawarte w niniejszej instrukcji przepisy, odnoszące się do urzędów poborowych poda do wiadomości tych urzędów Naczelnik Wydziału VIII.

§ 20.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1933 r.

60.

Sprawozdanie z posiedzenia Tymcz. Rady Miejskiej.

Sprawozdanie z 36-tego jawnego posiedzenia Rady miasta, które się odbyło w dniu 1 czerwca 1933 r. w sali Radnej na Ratuszu Krakowskim.

Dnia 1 czerwca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Prezydenta miasta Dra Mieczysława Kaplickiego oraz w obecności Wiceprezydentów miasta Dra Klimeckiego, Dra Landaua, Ostrowskiego i Inż. Skoczylasa i przy udziale 97 członków Rady m., posiedzenie Rady m.

Przed porządkiem dziennym Pan Prezydent miasta poświęca kilka gorących słów zmarłemu w ostatnich dniach ś. p. Dr Bolesławowi Rzegocińskiemu Radcy miejskiemu i lekarzowi Kasy Chorych.

Rada miasta oddała hołd Zmarłemu przez powstanie.

Następnie Pan Prezydent miasta zawiadomił, że następujące osoby powołane zostały jako nowi członkowie Rady miasta:

1) P. Łubieńska Róża,
2) „ Ehrlich Emanuel,
3) „ Dr Florczyk Piotr,
4) „ Prof. Dr Szyszko Michał,

poczem odbiera od wymienionych przyrzeczenie radzieckie.

Wkońcu Pan Prezydent miasta podał do wiadomości, że dotychczasowy członek Rady m. p. Dr Konstanty Grzybowski zrezygnował z godności członka Rady z powodu objęcia stanowiska przełożonego Biura Prawnego Mgtu.

Porządek dzienny:

I. Fundusz budowy Muzeum Narodowego.

Referent Pan Prezydent miasta Dr Kaplicki wygłasza następujące przemówienie:

„Przychodzę dziś na Radę z wnioskiem o wznowienia akcji dla budowy Muzeum Narodowego, która to akcja była już przez poprzednie Rady prowadzona, jednakże z powodu takich przeszkód jak wojna, inflacja itp. nie została dotychczas zrealizowana. Panowie słusznie mogą mnie zapytać dlaczego ja teraz przychodzę z tą inicjatywą, zwłaszcza że mam zamiar postawić Panom wniosek, abyśmy Muzeum budowali nie z pożyczanych pieniędzy, lecz abyśmy zaapelowali do Społeczeństwa o datki na ten cel. Rada miasta ma obowiązek wobec ofiarodawców, którzy swe cenne dary w nasze ręce składali z przeznaczeniem dla Muzeum Narodowego. Wychodzili oni z dwóch założeń. Po pierwsze, w odniesieniu do przedwojennych czasów, wiedzieli oni, że Kraków w owym czasie był tą częścią Polski, która dawała gwarancję, że zbiory te nie zostaną przez zaborcę rozgrabione. Drugim był wgląd, aby dary te zostały odpowiednio rozmieszczone, aby w ten sposób uprzystępnić je dalszym pokoleniom.

Pierwszy obowiązek spełniliśmy w stu procentach. Dary te nie zmarniały i trwają nadal. Przypominam, że kiedy w r. 1914 nawałnica wojenna groziła upadkiem

Krakowa, znalazło się w Krakowie wielu miłośników sztuki, którzy dniem i nocą zbiory te przechowywali, aby na wypadek wkroczenia wroga, dzieła te przed okiem wroga ukryć.

Gorzej jest z drugim warunkiem, którego nie dopełniliśmy. Zbiory nie są tak umieszczone, jakby sobie tego ofiarodawcy życzyli. Mieszczą się niektóre z nich w setkach pak w nieodpowiednich miejscach, gdy tymczasem honor miasta wymaga godnego ich rozmieszczenia. Obecny stan jest hamowaniem ofiarności obywateli na przyszłość, dlatego uważam, że jest obowiązkiem naszym w najkrótszym czasie przystąpić do budowy Muzeum.

Ale czy to jest czas, aby w okresie kiedy delegaci świata zbiorą się w niedługim czasie na konferencję gospodarczą — zajmować się sprawą, która raczej ma charakter idealny? Na to pytanie już eście Panowie odpowiedzieli. Generalny referent budżetu Pan Dr. Kannenberg, jak również i Pan Dr. Gross w swoich przemówieniach poruszyli kwestję kryzysu i zwrócili uwagę, aby ze słowem „kryzys" zerwać, albowiem tak się dzieje, że często nieróbstwo kryje się za słowem „kryzys" i słusznie, gdyż kryzys jest groźny nietylko przez sam fakt swego istnienia, ale w równej mierze jako psychoza, która zabija wszelką twórczość. Dlatego ja przychodzę z wnioskiem w kierunku realizacji naszej myśli i aby z inicjatywą nie pozostawać w tyle.

Czy Krakowowi brak problemów gospodarczych, że wciąż z tą pierwszą inicjatywą przychodzę? Niestety problemów tych jest dużo, a to kwestja komunikacji, naprawa nawierzchni ulic, dróg itp. Ja jednak sprawę budowy Muzeum wysuwam na pierwszy plan i mam zamiar celem zrealizowania tego planu — zaprosić Panów do wspólnej pracy. Nie wątpię, że gdy idzie o budowę Muzeum, datki szerokim strumieniem popłyną na ten cel.

Nie wątpię również, że hasło zbierania datków na budowę Muzeum jest dostatecznie popularne, zrozumiałe i że głęboko zapadło w duszę obywateli, na dowód czego przytoczę następujące cyfry:

Na budowę Muzeum Narodowego dotychczas złożyli:

Ś. p. Karol Corazzy	Zł.	200.000·—
Komunalna Kasa Oszczędności Kraków	„	200.000·—
Edmund Kaleński, konsul w Ameryce	„	100.000·—
Jaworznickie Kopalnie Węgla	„	20.000·—
Dzisiaj firma Froncz złożyła na moje ręce datek w kwocie	„	2.000·—

Jeśli inicjatywa ma być zdrowa, drugim warunkiem jest, aby ci, którzy z tą inicjatywą przychodzą, wierzyli w to co głoszą. My musimy mieć głęboką wiarę w to, że przychodzimy z czemś pożytecznem i że cel nasz osiągniemy. Mam to przekonanie, że wiara krakowskiej Rady miejskiej jest mocna. Na tydzień przedtym dzisiejszem posiedzeniem zwróciłem się do Panów z apelem, o złożenie datku na budowę Muzeum, bo wychodziłem z założenia, że kto wzywać ma drugich, sam musi świecić przykładem. Wynik mego apelu był nadspodziewany, bo datki wyniosły kwotę Zł. 150.000·—. Kwota ta jest ofiarą w najpiękniejszem tego słowa znaczeniu i twierdzę z całą świadomością, że cały szereg Panów Radców złożyło więcej niż ich stać na to było. Z pośród ofiarodawców wybija się na czoło Pan Redaktor poseł Marjan Dąbrowski, który złożył kwotę Zł. 100.000·—, a któremu imieniem mojem i całej Rady miasta składam gorące podziękowanie za tak królewski dar i zaznaczam, że nazwisko tak hojnego ofiarodawcy godnie będzie uczczone w przyszłym gmachu Muzeum, Panów Radców, którzy złożyli swe datki proszę o w pisanie swych nazwisk do złotej księgi.

Koszta budowy Muzeum obliczamy na Zł. 4,500.000·— i dlatego Muzeum budować będziemy w dwóch etapach. Pierwszy etap obejmie budowę gmachu samego Muzeum, gdzie zostaną pomieszczone zbiory i wyniesie Zł. 2,000.000·—. Naszym więc celem jest zebrać tę kwotę i ten gmach wystawić. Zebrane dotychczas fundusze wynoszą kwotę Zł. 781.000·—, brak jest zatem kwoty Zł. 1,200.000·—, którą mamy zebrać przy pomocy komitetu, który w tym celu zostanie wybrany. Intenzywną zbiórkę prowadzić się będzie do 1 stycznia 1934 roku, gdyż uważam, że akcja ta nie może być zbyt długo prowadzona, gdyż są jeszcze inne problemy przed nami. Około jesieni będzie można prawdopodobnie rozpocząć roboty ziemne.

Z tą inicjatywą przychodzę i proszę Panów o pomoc".

Rada miasta przyjęła przemówienia Pana Prezydenta oklaskami, poczem Sekretarz Dr Piotrowski odczytuje następujące wnioski Pana Prezydenta:

Rada miasta uchwali:

1) Celem pomnożenia funduszów potrzebnych na przeprowadzenie uchwalonej przez Radę m. w dniach 10 czerwca i 9 października 1931 roku Muzeum Narodowego w Krakowie, powołuje się Obywatelski Komitet popierania budowy Muzeum Narodowego, w skład którego mają wejść reprezentanci wszystkich warstw społecznych z Honorowem Prezydjum na czele.

Podstawę powyższego Komitetu stanowić ma poprzednio przez Radę m. wybrany Komitet budowy Muzeum Narodowego, którego rozszerzenie w myśl podanych wyżej zasad, przeprowadzi Prezydent m. w drodze odpowiedniej kooptacji.

2) Dla przeprowadzenia organizacji zbierania funduszów oraz ciągłości prac wykonawczych, powołuje Prezydent miasta pod swoim przewodnictwem Komitet wykonawczy.

3) Zakres działania M. Komitetu budowy oraz poszczególnych Sekcyj tegoż Komitetu jako organu Rady m. nie ulega zmianie.

Rada miasta wniosek jednomyślnie u c h w a l i ł a.

Następnie Sekretarz Dr Piotrowski przedkłada imieniem Pana Prezydenta miasta następujący dodatkowy wniosek:

Rada miasta uchwali:

1) Rada miejska składa serdeczne podziękowanie Radcy m. Marjanowi Dąbrowskiemu za wyjątkowo hojny dar Zł. 100.000·—, ofiarowany na budowę Muzeum Narodowego.

Rada m. poleca Komitetowi budowy obmyślec w projekcie gmachu muzealnego sposób trwałego uczczenia pamięci wyjątkowo hojnych ofiarodawców budowy Muzeum Narodowego, a to na razie śp. Karola Corazzy, Komunalnej Kasy Oszczędności m. Krakowa oraz pp. Edmunda Kaleńskiego i Marjana Dąbrowskiego.

Rada miasta wniosek jednogłośnie u c h w a l i ł a.

Na wniosek Pana Prezydenta punkt II. porządku dziennego zostaje przesunięty na koniec porządku dziennego posiedzenia jawnego.

III. Uzupełnienie Komisji teatralnej.

Imieniem Komisji Matki Rm. Dr Korolewicz stawia wniosek o uzupełnienie Komisji teatralnej w ten sposób, że w miejsce Rm. Prof. Pochmarskiego i Rm. śp. Załęskiego powołać Rm. Inż. Rollego i Rm. Dra Gwiazdomorskiego.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

IV. Samoistny podatek od budynków na rzecz Gminy.

Imieniem Sekcji II. i III. St. Rca Mgtu Latacz wnosi: Rada miasta uchwali:

Rada miasta Krakowa stwierdza, że po wejściu w życie ustawy z dnia 18 marca 1933 r. Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 168, wymiar i pobór gminnego podatku od nieruchomości w formie samoistnego podatku od budynków na obszarze m. Krakowa leży w żywotnym interesie Gminy m. Krakowa, gdyż podatek ten, jako dający się specjalnie w Krakowie oprzeć na podstawach wymiaru podatku wodociągowego i z wymiarem tym połączyć, nie spowoduje osobnych wydatków z wymiarem i poborem połączonych, a natomiast zaoszczędzi Gminie znaczniejsze wydatki z tytułu odszkodowania Urzędów skarbowych w razie dokonywania wymiaru i poboru podatku przez te urzędy. Zarazem Rada m. stwierdza, że wprowadzenie podatku w powyższej formie przyczyni się skutecznie do powiększenia płynności gotówki potrzebnej Gminie do codziennego obrotu kasowego, temsamem więc odpowie lepiej potrzebom i celom gospodarki gminnej, niż pobieranie tego podatku w dotychczasowej formie dodatku, dla Gminy kosztowniejszej i powodującej opóźnienie w uzyskiwaniu wpływów.

Wobec tego Rada miasta, zmieniając swą uchwałę z dnia 29 września 1932 r. w przedmiocie poboru gminnego dodatku do państwowego podatku od nieruchomości przypadającego za III. i IV. kwartał 1933 r. względnie za ten kwartał, w którym wymiar i pobór państwowego podatku od nieruchomości przejdzie na Urzędy Skarbowe i za lata następne — będzie pobierać na zasadzie art. 6 ustawy z dnia 11/VIII. 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 884 z r. 1932 samoistny gminny podatek od budynków.

Wymiaru i poboru samoistnego gminnego podatku od budynków tak za rzeczony wyżej okres, jak również w latach następnych dokonywać będzie Magistrat w myśl postanowień przyległego statutu o tym podatku, który uchwala się równocześnie.

Magistrat spowoduje wydanie przez Władze skarbowe zarządzenia w kierunku zaniechania poboru gminnego dodatku do państwowego podatku od nieruchomości za III. i IV. kwartał 1933 r., jak również zaniechania dodatkowych lub uzupełniających wymiarów tego dodatku za wzmiankowane kwartały.

Wzywa się Magistrat o wyjednanie przepisanego zatwierdzenia niniejszej uchwały przez Władze nadzorcze.

Następnie Rdca Latacz wnosi o uchwalenie drobnej poprawki w Statucie na str. 2-giej § 8, wiersz 4-ty zamiast słów: obejmować mogą — wstawić: „obejmować będą".

W dyskusji zabiera głos Rm. Dr. Kannenberg wzywa do uchwalenia przedłożonego statutu i stawia imieniem Grupy Gospodarczej następującą rezolucję:

Rada miasta Krakowa wita z uznaniem przedłożenie o podatku od budynków, widząc w niem wyraz dążności Prezydjum miasta do uwzględniania — w granicach możliwości budżetowych — zmienionych warunków gospodarczych i osłabionej siły podatkowej, a zarazem jako zasadniczy krok na drodze do celowego i słusznego rozdziału źródeł dochodowych między Skarb Państwa i Samorządy.

Rada miasta Krakowa wzywa Prezydjum miasta do dołożenia wszelkich starań dla uzyskania zatwierdzenia statutu przez władze nadzorcze.

Rada miasta wniosek z poprawką oraz rezolucję uchwala.

V. Opłaty administracyjne M. Urzędu Ewidencji Ludności.

Imieniem Sekcji II. i IV. sprawozdawca Rm. Dr. Krzetuski wnosi:

Rada miasta uchwali:

Zatwierdza się następującą taryfę opłat admin. za czynności i poświadczenia urzędowe M. Urzędu Ewid. Ludności i Kontroli Ruchu Ludności:

I. 1) Opłaty za informacje o adresach:
a) dla urzędów niezwolnionych od opłat poza Krakowem oraz dla stron prywatnych, tak w Krakowie jak i poza Krakowem . . . . Zł. 0·30
2) Poświadczenie zamieszkania wzgl. czas pobytu . . . . „ 2·—
3) Wyciąg z rejestru mieszkańców, sprostowanie meldunku i rejestru mieszkańców:
a) dla pojedynczej osoby . . . . „ 3·—
b) „ rodziny tego samego nazwiska „ 5·—
4) Uwierzytelnienie duplikatów ksiąg meldunk. od każdej zaczętej stronicy „ 0·50
5) Uwierzytelnienie odpisu dokumentu od każdej zaczętej stronicy arkusza kancelaryjnego . . . . „ 0·30
6) Opłata manipulacyjna przy koresp. tak w Krakowie, jak i poza Krakowem dla osób prywatnych dla urzędów i instytucji niezwolnionych od opłat . . . . „ 0·20
7) Poświadczenia wydawane na podstawie poszukiwań archiwalnych:
a) dla stron prywatnych . . . . „ 3·—
b) dla urzędów i instytucji niezwolnionych od opłat. . . . . . „ 1·—

II. Zwalnia się od opłaty za informacje o adresach w drodze wyjątku tylko następujące instytucje:
a) żandarmerję wojskową,
b) sądy karne,
c) miejscowe Urzędy pocztowe — odnośnie do listów i kartek korespondencyjnych, przekazów pieniężnych, paczek oraz telegramów adresowanych do osób przebywających w Krakowie,

d) urzędy gminne w drodze wzajemności.

Prezydentowi miasta służy, w wypadkach zasługujących na uwzględnienie — prawo całkowitego lub częściowego zwolnienia od powyższych opłat.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

Nr. U. E. L. org. 25/32.

VI. Zatwierdzenie oferty na urządzenie odwadniania i chłodzenia ścieków z budynku kafilerji w Rzeźni m.

Imieniem Sekcji VIII. Rady m. i Komisji dla Spraw Rzeźni i Targowicy miejskiej Rm. Kazimierz Broczyner wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Zatwierdza się ofertę firmy „Autogen" Inż. E. Kołomyjski, na urządzenie odwadniania i chłodzenia ścieków z budynku Kafilerji Rzeźni miejskiej na łączną kwotę Zł. 10.328·15, na następujących warunkach zapłaty:

25% płatne przy zamówieniu, dalsze 25% w czasie wykonania robót po odpowiednim dostarczeniu materjałów, resztę po zupełnem ukończeniu instalacji.

2) Wydatek pokryć z Dz. I. § 2 budżetu Rzeźni miejskiej na rok 1933/34.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

Nr. VIII. Kafil. 164/33/B.

VII. Sprawa budowy stacji filtrów przy studni na terenie Targowicy miejskiej.

Imieniem Sekcji VIII. Rady m. i Komisji dla Spraw Rzeźni i Targowicy miejskiej, Rm. Kazimierz Broczyner wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Przystąpić do urządzenia stacji filtrów przy studni na Targowicy miejskiej.

2) W tym celu zatwierdzić ofertę firmy „Ekonomja" w Bielsku na budowę stacji filtrowej przy studni na Targowicy miejskiej za łączną cenę Zł. 32.700·—.

3) Rachunek wypłacić stosownie do warunków podanych przez firmę „Ekonomja" w dwóch ratach tj. połowa w ciągu 3-ch miesięcy po uskutecznieniu dostawy, reszta w ciągu maja roku budżetowego 1934 z procentami według stopy Banku Polskiego, a wydatek pokryć z Dz. I. § 2 budżetu Rzeźni.

Rada miasta wniosek uchwala.

Nr. VIII. Wod. lok. 184/33/B.

Następne punkty porządku dziennego, z wyjątkiem punktu XIII. i XIX. uchwaliła Rada m. „en bloc" a mianowicie:

VIII. Projekt regulacji Białuchy.

Rada m. akceptując w zasadzie projekt regulacji Białuchy wraz z obustronnymi kolektorami w granicach Wielkiego Krakowa, wykonany przez b. Kierownictwo obwałowania Wisły i regulacji Rudawy, oraz Budownictwo miejskie Oddz. B. w Krakowie uznaje go jako pierwszorzędny czynnik dla prawidłowego rozwoju północno-wschodnich dzielnic Wielkiego Krakowa i uprasza P. Prezydenta miasta o interwencję w Ministerstwie Rolnictwa i w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w sprawie szybkiego zatwierdzenia projektu przesłanego do tych Ministerstw przez Okręgowy Urząd Ziemski w Krakowie i Gminę stoł. król. m. Krakowa, przeprowadzenia reambulacji i zwrócenia projektów Okręgowemu Urzędowi Ziemskiemu i Gminie dla rozpisywania na miejscu wodno-prawnego dochodzenia i uzyskania konsensu jako podstawy prawnej dla stworzenia „Funduszu regulacji potoku Białuchy i budowy równoległych kolektorów".

Nr. Bb. Kan. 198/33.

IX. Zmiana granic Dz. XIV. Czarna Wieś i XVI. Łobzów.

Zmienia się granice dzielnicy XIV. Czarna Wieś i dzielnicy XVI. Łobzów w ten sposób. że parcele lkat. 634/1 i 634/2 z dzielnicy XVI. Łobzów włączone zostają do obszaru dzielnicy XIV. Czarna Wieś jako parcele oznaczone nowemi liczbami kat. 480/2 i 480/3.

Nr. I. Gran. 260/32/B.

X. Nabycie parceli przy ul. Mogilskiej L. 78.

I. Zakupić dla Gminy m. Krakowa (Elektrowni miejskiej) od PP. Karola i Pauliny Karwatów parcelę lkat. 912, objętą wykazem hip. L. 441 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XIX. Grzegórzki o powierzchni 461 metr. kwadr. za cenę po zł. 25·— (dwadzieściapięć) za 1 m^2, a to pod następującemi warunkami:

1) Cena kupna wypłacona będzie w ciągu dni 14-tu po otrzymaniu przez Gminę uchwały hipotecznej, zezwalającej na wykreślenie wszystkich długów i ciężarów hip., obciążających powyższą parcelę.

2) Powyższą parcelę odstępują sprzedawcy w stanie wolnym od wszelkich długów i ciążarów hip. i zobowiązują się istniejące długi i ciężary, parcelę tę obciążające, własnym kosztem pokryć i wykreślić z księgi gruntowej.

3) Koszty kontraktu, intabulacji i ewentualne opłaty stemplowe i przenośne pokryje Gmina.

II. Do podpisania kontraktu upoważnia się obok P. Prezydenta miasta wzgl. jego zastępcy PP. Radców miejskich Inż. Franciszka Drobniaka i Inż. Wierzchowskiego, a w razie przeszkody Dra J. Kuhna i Dra R. Radzyńskiego, względnie innych upoważnionych wogóle do podpisywania umów.

III. Powyższą parcelę nabywa Gmina miasta Krakowa na cele rozbudowy miasta, w szczególności pod transformator Elektrowni miejskiej.

IV. Cenę kupna pokryć z § 52 wydatków nadzwyczajnych budżetu Elektrowni miejskiej na rok 1933/34.

L. E. m. 1577/Adm.

XI. Związek młodzieży przemysłowej i rękodzielniczej w Krakowie — zamiana gruntów w Dz. XIII.

I. Odstąpić na własność Związkowi młodzieży przemysłowej i rękodzielniczej w Krakowie części parcel gminnych lkat. 124/1, 125/1 i 125/3 objętych lwh. 142 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XIII. Zwierzyniec oznaczone kolorem błękitnym na planie Budownictwa miejskiego z dnia 23 marca 1933 r. o łącznej powierzchni około 10 ar. 34 m. kw. w zamian za części parcel lkat. 33,

115 i 121/2 objętych lwh. 63 tej samej księgi oznaczone kolorem różowym na wspomnianym planie o łącznej powierzchni 10 ar. 34 m. kw. pod następującemi warunkami:

1) Zamiana następuje bez żadnej dopłaty.

2) Wartość gruntów, będących przedmiotem zamiany, przyjmuje się na 7 (siedm) złotych za jeden metr kwadr.

3) Strony odstępują sobie powyższe grunty w stanie wolnym od długów i ciężarów oraz najmów i dzierżaw.

4) Gmina m. Krakowa nie bierze terminowego obowiązku urządzenia Alei Focha ani ul. Król. Jadwigi przed gruntem, który odstępuje Związkowi młodzieży przemysłowej i rękodzielniczej.

5) Związek młodzieży przemysłowej i rękodzielniczej:

a) wystawi własnym kosztem parkan w linjach regulacyjnych Alei Focha i ul. Król. Jadwigi tak od strony gruntów, które nabędzie w drodze niniejszej zamiany, jakoteż od strony części parcel lkat. 33, 115 i 121/2 Dz. XIII., których pozostaje właścicielem,

b) pokryje wszelkie opłaty i koszty (świadczenia) przypadające na podstawie prawa budowlanego, ustawy kanałowej z dnia 1 lipca 1914 r. Nr. 2 dz. u. kr. gal. z 1915 r. i ustawy z dnia 26 października 1920 r. Nr. 103 poz. 683 D. U. R. P. oraz innych przepisów z tytułu własności tak części parcel lkat. 33, 115 i 121/2 Dz. XIII., których własność zatrzymuje, jakoteż gruntów, które nabędzie w drodze niniejszej zamiany a to odnośnie do Alei Focha i ul. Król. Jadwigi.

6) Wszelkie koszty, opłaty i należytości, związane z niniejszą transakcją ponoszą obie strony po połowie.

II. Powyższe grunty nabywa Gmina m. Krakowa na potrzeby rozbudowy miasta w szczególności na cele urządzenia przedłużonej Alei Focha oraz ul. Król. Jadwigi.

III. Do podpisania kontraktu upoważnia się obok P. Prezydenta m. względnie jego zastępcy PP. Radców m. Dra K. Jelonka i J. Kuhna a wrazie przeszkody Dra Radzyńskiego i Inż. L. Skarżeńskiego względnie innych upoważnionych wogóle do podpisywania umów.

Nr. I. Nab. 387/33/B.

XII. Sprzedaż parceli gm. przy Al. Focha P. Władysławowi Tarłowskiemu.

I. Sprzedać P. Władysławowi Tarłowskiemu część parceli gminnej lkat. 2018/1, objętej lwh. 25 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XII. Półwsie oznaczoną kolorem żółtym na planie Budownictwa miejskiego z dnia 24-go kwietnia 1933 r. o powierzchni około 841 metr. kwadr. i o długości frontu 21 metrów przy Alei Focha za cenę po 31 (trzydzieścijeden) złotych za jeden metr kwadr. pod następującemi warunkami:

1) Cena kupna zapłacona będzie w gotówce w ciągu 30 dni po zawiadomieniu o niniejszej uchwale.

2) Kupujący względnie jego prawni następcy wybudują na powyższym gruncie dom wolnostojący (willę) zgodnie z zastrzeżeniami, zawartemi w uchwale Rady miejskiej z dnia 7 czerwca 1929 r. do L. Bb. 1105/29.

3) Gmina nie bierze terminowego obowiązku urządzenia Alei Focha przed powyższym gruntem.

4) Koszty wykonania toru jezdnego, krawężnika, ulicznego przewodu kanałowego, przewodu wodociągowego, gazowego i przewodu elektrycznego dla oświetlenia ulicznego w Alei Focha przed powyższym gruntem oraz opłatę kanałową pokryje gmina z własnych funduszów.

5) Koszty urządzenia chodnika przed powyższym gruntem oraz należności za połączenie instalacyj domowych ze sieciami miejskiemi poniesie kupujący względnie jego prawni następcy.

6) Gmina sprzedaje powyższy grunt celem budowy domu mieszkalnego w myśl ustawy z dnia 24 marca 1933 r. Nr. 22 poz. 173 D. U. R. P. w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych z wyjątkiem wymienionych zastrzeżeń.

7) Wszelkie koszty, opłaty i należytości związane ze zawarciem niniejszej transakcji i intabulacją poniesie kupujący względnie jego prawni następcy.

II. Do podpisania kontraktu upoważnia się obok P. Prezydenta miasta względnie jego zastępcy PP. Radców miejskich Dra K. Jelonka i J. Kuhna a w razie przeszkody Dra R. Radzyńskiego i Inż. L. Skarżeńskiego względnie innych, upoważnionych wogóle do podpisywania umów. Nr. I. Nab. 362/33/B.

XIV. Plan zabudowania parceli miejskiej l. k. 550 ograniczonej ulicą Tyniecką, Czarodziejską i drogą polną l. k. 551 w Dębnikach Dz. XI.

W związku z akcją budowy małych domów mieszkalnych na gruntach Gminy m. Krakowa, uchwala się na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 22 maja 1933 r. (LIV) w myśl art. 29 prawa budowlanego, szczegółowy plan zabudowania parceli miejskiej l. k. 550 Dz. XI. Dębniki, ograniczonej od zachodu ulicą Tyniecką, od północy drogą polną l. k. 551, zaś od południowego wschodu ulicą Czarodziejską — według projektu Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 19 maja 1933 r., opartego na prawomocnym planie zabudowania zachodniej części Dębnik.

Wszczególności uchwala się:

1) linję regulacyjną północnej strony ulicy Czarodziejskiej oznaczoną na powyższym planie kolorem czerwonym i głoskami: a-b-c-d, oraz linją budowlaną oznaczoną głoskami: a'-b'-d',

2) linję regulacyjną wschodniej strony przy ul. Tynieckiej w obrębie parceli l. k. 550, oznaczoną czerwono głoskami: d-e-f-g-h z linją budowlaną d'-e'-f'-g'-h',

3) linję regulacyjną południowej strony drogi polnej l. k. 551 oznaczoną głoskami: h-i,

4) linję regulacyjną wschodniej strony bloku budowlanego na parceli l. k. 550 oznaczoną głoskami: i-a,

5) uchwala się parcelację powyższego bloku budowlanego według planu zabudowania z przeznaczeniem parcel od 1—54 pod budowę małych domów mieszkalnych parterowych o wymiarach i usytuowanych w sposób na planie uwidoczniony — przyczem zastrzega się:

a) Wysokość wszystkich budynków liczone od niwelety chodnika do gzymsu głównego ma wynosić 4·60, zaś wysokość otworów okiennych oraz kąt nachyleń dachu ustala się w sposób określony w planie zabudowania szczegół „S“ (profil).

b) Wysokość progów budynków ma odpowiadać niwelecie przyległych ulic oznaczonej w planie zabudowania kolorem czerwonym.

6) Wewnątrz bloku projektuje się boisko dla

starszej młodzieży oraz ogródek Jordanowski dla dzieci, według linji regulacyjnych oraz głosek n-o-p-r-s.

7) Dojście do boiska od ulicy Czarodziejskiej i drogi l. k. 551 stanowić ma ścieżka o szerokości 3 metrów oznaczona na planie głoskami: k-l-m-n--s-j.

Plan powyższy należy wyłożyć do publicznego przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały. do Nr. Bb. Reg. 255/33.

XV. Plan zabudowania gruntów Bettloffów lwh. 65 przy ul. Wileńskiej na Warszawskiem Dz. XVIII.

Na podstawie ogłoszenia z dnia 22/IX. 1931 r. L. Bb. 3578/31 (XXXII) uchwala się plan zabudowania odnośnie do gruntów lwh. 65 Dz. XVIII., a w szczególności uchwala się:

1) otwarcie ulicy równoległej do Alei 29 Listopada, określonej na planie Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 24/IV. 1933 r. Nr. I. z linjami regulacyjnemi, oznaczonemi czerwono i literami: a-b od strony północno-zachodniej zaś c-d-e od strony południowo-wschodniej z linją budowlaną c'-d'-e'.

2) Otwarcie ulicy równoległej do Alei 29 Listopada, określonej na planie Budownictwa m. B. z dnia 22/IV. 1933 r. Nr. II. z linjami regulacyjnemi oznaczonemi czerwono i literami: f-g-h od strony północno-zachodniej zaś i-j-k od strony południowo-wschodniej.

3) Otwarcie ulicy równoległej od Alei 29 Listopada określonej na planie Budownictwa m. B. z dnia 22/IV. 1933 r. Nr. III. z linjami regulacyjnemi oznaczonemi czerwono i literami: m-n-o od strony północno-zachodniej, zaś p-q-r od strony południowo-wschodniej.

4) Otwarcie ulicy równoległej do Alei 29 Listopada określonej na planie Budownictwa m. B. z dnia 22/IV. 1933 r. Nr. IV. z linjami regulacyjnemi oznaczonemi czerwono literami: s-t od strony północno-zachodniej, zaś u-v od strony południowo-wschodniej.

5) Reasumując częściowo uchwałę Rady miasta do L. Bb. 2637/27 z dnia 27/X. 1927 południowo-zachodnią linją regulacyjną ul. Bulwarowej nad Białuchą, uzgodnioną ze szczegółowym planem uregulowania Białuchy według linji czerwonej na planie Budownictwa oznaczonej czerwono i literami w-x-y.

6) Sposób zabudowania dla bloku zawartego między Aleją 29 Listopada a ul. I. zwarty w maksymalnej szerokości traktu od aleji 17 m. a od ul. I. 15 m., o wysokości ustawowej bez oficyn i mieszkalnych suteren, zaś dla reszty gruntów luźny z ograniczeniem wysokości do II pięter i 12 m., przyczem poszczególne domy mają być usytuowane ściśle według planu Budownictwa m. B. z dnia 24/IV. 1933 r.

7) Rada miasta przyjmuje do wiadomości oświadczenie protokolarne złożone przez współwłaścicieli realności lwh. 65/XVIII. z dnia 29 marca 1933 r. o zabezpieczeniu hipotecznem obowiązku urządzenia własnym kosztem ulic kaucją w kwocie 81.000 zł. z tem, że

a) sposób urządzenia ulic po myśli art. 172, 173 i 174 prawa budowlanego oznaczy Rada miasta,

b) z powodu braku kolektora nad Białuchą, projektowane kanały uliczne mają narazie odprowadzać do Białuchy tylko wody opadowe i gospodarcze, natomiast wychodki muszą mieć doły kloaczne do wywozu nieczystości sposobem Talarda aż do chwili wybudowania wyżej wspomnianego kolektora,

c) Gmina m. Krakowa po myśli art. 66 prawa budowlanego obejmie ulice, skoro przynajmniej $^1/_3$ część długości frontów będzie zabudowaną, do tego zaś czasu utrzymanie tych ulic obciążać będzie właścicieli gruntów względnie ich prawonabywców,

d) ulice będą przekazane Gminie m. Krakowa bezpłatnie i w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych.

Powyższy plan należy wyłożyć do przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia, następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały,

do Nr. Bb. Reg. 221/33.

XVI. Plan zabudowania gruntów Kaczmarczyka i Ski „Esge" lwh. 47, 187, 472 i 567 przy ul. Królowej Jadwigi na Zwierzyńcu Dz. XIII.

Na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 7-go kwietnia 1933 r. L. Bb. Reg. 201/33/III uchwala się po myśli art. 29 prawa budowlanego, plan zabudowania gruntów objętych lwh. 47 i 49, Dz. XIII. Zwierzyniec, własność Józefa Kaczmarczyka oraz gruntu objętego lwh. 472 Dz. XIII. własność W. i St. Chwałów przy ul. Król. Jadwigi według projektu Budownictwa m. Oddz. B., z dnia 11 maja 1933 r.

Wszczególności uchwala się:

1) otwarcie ulicy na parceli lk. 234, mającej iść od ul. Królowej Jadwigi do ulicy projektowanej wzdłuż drogi wojskowej lk. 1549/2 z linjami regulacyjnemi, oznaczonemi w powyższym planie czerwono głoskami n-m od strony północno-zachodniej, zaś głoskami k-l od strony południowo-wschodniej w odstępie 9 metrów, oraz linją budowlaną po stronie północno-zachodniej n'-m',

2) linje budowlane od strony ulicy Król. Jadwigi oznaczone głoskami a-b-c, oraz d-e-f-g-h-i-j, przyczem zabudowanie na gruncie Spółki „Esge" oznaczone w planie zabudowania z dnia 2/VIII. 1930 uchwalonym przez Radę m. dnia 18/XII. 1930, zostaje zmienione w ten sposób, że linja budowlana na długości g-h-i-j ma być identyczną z linją regulacyjną ul. Królowej Jadwigi,

3) zabudowanie parcel wydzielić się mających po południowo-wschodniej stronie ulicy w punkcie 1 wymienionej, zwarte bez suteren i oficyn o wysokości do 15 m. (III. piętrowe), zaś dla parcel projektowanych po zachodnio-północnej stronie tej ulicy — willami łączonemi w grupy, jak oznaczono na planie o wysokości do 12 metrów (2 piętra) również bez oficyn i suteren.

Rada miasta przyjmuje do wiadomości oświadczenie złożone do protokołu przez właściciela gruntu lwh. 47 Dz. XIII., że pokryje koszta pierwszego urządzenia ulicy w punkcie 1 niniejszej uchwały wymienionej zastrzegając:

a) sposób urządzenia ulicy po myśli art. 172, 173 i 174 prawa budowlanego oznaczy Komisja drogowo-kanałowa i gruntowa Rady m.

b) Gmina m. Krakowa obejmie ulicę, skoro przynajmniej $^1/_3$ część długości frontów będzie zabudowana, do tego zaś czasu utrzymanie tej ulicy obciążać będzie właściciela gruntu względnie jego prawonabywców,

c) ulica będzie przekazana bezpłatnie i w stanie wolnym od ciężarów i długów hipotecznych.

Orzeczenie zatwierdzające parcelację gruntu lwh. 47 Dz. XII. wyda Magistrat po uprawomocnieniu się planu zabudowania i zabezpieczeniu kosztów urządzenia ulicy w p. 1 wymienionej.

Powyższy plan zabudowania należy wyłożyć do publicznego przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

do Nr. Bb. Reg. 257/33.

XVII. Plan zabudowania gruntu gminnego l. k. 717 i gruntów sąsiednich przy ul. Grzegórzeckiej w Dąbiu Dz. XX.

Na podstawie ogłoszenia z dnia 3/III. 1933 r. L. Bb. reg. 140/33 (LI.) uchwala się plan zabudowania parceli gminnej l. k. 717 i gruntów sąsiednich w Dąbiu, według planu Budownictwa miejskiego Oddział B. z dnia 2 maja 1933 r. a w szczególności uchwala się:

1) otwarcie na parceli gminnej l. k. 717 ulicy łączącej ulicę Grzegórzecką z ulicą Miedzianą narazie z linją regulacyjną północno-wschodnią według linji czerwonej i liter a-b-c,

2) sposób zabudowania dla gruntów w obrębie powyżej ustalonej linji regulacyjnej i ul. Grzegórzeckiej zwarty o wysokości ustawowej bez suteren i oficyn.

Powyższy plan zabudowania należy wyłożyć do publicznego przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu uchwały. do Nr. Bb. Reg. 118/33.

XVIII. Plan zabudowania gruntów Ajzensztata i Lesera lwh. 243 przy Alei 29 Listopada na Warszawskiem, Dz. XVIII.

Na podstawie ogłoszenia z dnia 22/IX. 1931 r. L. Bb. 3578/31 (XXXII) uchwala się plan zabudowania odnośnie do gruntów lwh. 243 Dz. XVIII. a w szczególności uchwala się:

1) otwarcie ulicy równoległej do Alei 29 Listopada, określonej na planie Budownictwa m. Oddział B. z dnia 24/IV. 1933 r. Nr. I. z linjami regulacyjnemi, oznaczonemi czerwono i literami: a-b od strony północno-zachodniej, zaś c-d od strony południowo-wschodniej z linją budowlaną c'- d',

2) otwarcie ulicy równoległej do Alei 29 Listopada, określonej na planie Budownictwa miejskiego Oddział B. z dnia 24/IV. 1933 r. Nr. III. z linjami regulacyjnemi oznaczonemi czerwono i literami: e-f od strony północno-zachodniej z linją budowlaną: e'-f', zaś g-h od strony południowo-wschodniej,

3) otwarcie ulicy wzdłuż południowo-wschodniej granicy gruntów realności określonej na powyższym planie Budownictwa miejskiego B. Nr. V. z linją regulacyjną oznaczoną czerwono i literami: i-j od strony północno-zachodniej z linją budowlaną i'-j',

4) otwarcie ulicy równoległej do północno-wschodniej granicy projektowanego rozszerzenia cmentarza, określonej na planie Budownictwa miejskiego Oddział B. z dnia 24/IV. 1933 r. Nr. VI. z linjami regulacyjnemi oznaczonemi czerwono i literami: k-l od strony południowo-zachodniej, zaś m-n od strony północno-wschodniej z linją budowlaną m'-n',

5) otwarcie zapoczątkowania ulicy określonej na planie Budownictwa miejskiego Oddział B. Nr. IV. z linjami regulacyjnemi oznaczonemi czerwono i literami: o-p od strony północno-zachodniej, zaś r-s od strony południowo-wschodniej,

6) reasumując częściowo uchwałę Rady miasta z dnia 14/XII. 1923 r. do L. Bb. 1754/23 północno-wschodnią linję regulacyjną ulicy wzdłuż projektowanego rozszerzenia cmentarza zgodnie z nowo opracowanym projektem tegoż rozszerzenia do L. Bb. Reg. 89/32 oznaczoną na planie Budownictwa miejskiego Oddział B. czerwono i literami t-i z linją budowlaną: t'-i',

7) sposób zabudowania dla bloków przyległych do Alei 29 Listopada i ulicy wzdłuż projektowanego rozszerzenia cmentarza zwarty w maksymalnej szerokości traktu od alei 17 m., a od innych ulic 15 m. o wysokości ustawowej bez oficyn i mieszkalnych suteren, zaś dla reszty gruntów otwarty z ograniczeniem wysokości do II-ch pięter i 12 m., przyczem poszczególne domy mają być usytuowane ściśle według planu Budownictwa miejskiego Oddział B. z dnia 24/IV. 1933 r.

8) Rada miasta przyjmuje do wiadomości oświadczenie protokolarne złożone przez współwłaścicieli realności lwh. 243/XVIII. z dnia 29 grudnia 1932 r. o zabezpieczeniu hipotecznem obowiązku urządzenia własnym kosztem nowopowstających ulic kaucją w kwocie 222.000 zł. z tem, że:

a) sposób urządzenia ulic po myśli art. 172, 173 i 174 prawa budowlanego oznaczy Rada miasta,

b) z powodu braku kolektora nad Białuchą, projektowane kanały uliczne mają narazie odprowadzać do Białuchy tylko wody opadowe i gospodarcze, natomiast wychodki muszą mieć doły kloaczne do wywozu nieczystości sposobem Talarda do chwili wybudowania wyżej wspomnianego kolektora,

c) Gmina miasta Krakowa po myśli art. 66 prawa budowlanego obejmie ulice, skoro przynajmniej 1/3 część długości frontów będzie zabudowaną, do tego zaś czasu utrzymanie tych ulic, obciążać będzie właścicieli gruntów, względnie ich prawonabywców,

d) ulice będą przekazane Gminie miasta Krakowa bezpłatnie i w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych.

Powyższy plan należy wyłożyć do przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni począwszy od 1-go dnia następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

do Nr. Bb. Reg. 166/33.

II. Sprawozdanie z działalności Teatru miejskiego w sezonie 1933/34.

Rm. Dr. Kudliński przedkłada sprawozdanie administracyjne z działalności teatru im. J. Słowackiego za okres 1932/33, z którego wynika, że budżet teatru jest ruchomy, a manco wynosi około Zł. 3.000·—, co dobrze świadczy o gospodarce teatru. Referent porusza również kwestję stworzonego w tym okresie teatru szkolnego, który dał dobre wyniki. Odnośnie do ceny biletów Magistrat postanowił obniżyć jeszcze ceny biletów, aby udostępnić biedniejszej ludności korzystanie

z teatru. Ogólne wyniki są zdaniem referenta pomyślne i można żywić nadzieję, że przy pracowitości i wytrwałości dotychczasowego zespołu aktorskiego teatr wyjdzie z kryzysu zwycięsko.

Następnie Rm. Dr. Flach przedkłada imieniem Komisji teatralnej sprawozdanie z artystycznego stanu teatru. Referent przypomina, że uchwałą Rady miasta z dnia 14 marca 1932 r. Rada m. przekazała Prezydentowi miasta prawo powoływania dyrektorów teatru, przydając mu do pomocy Komisję teatralną jako organ doradczy. Referent stwierdza, wbrew opinji panującej w bardzo blizkich kołach, że Komisja teatralna nie rości sobie pretensji do rządzenia teatrem, jest tylko organem kontrolnym, a wszystkie zarządzenia wydaje Dyrekcja teatru. W omawianym okresie teatralnym zaszła zmiana w kierownictwie artystycznem teatru, mianowicie kierownictwo artystyczne teatru powierzono Dyr. Osterwie. Administrację teatru objął Dyr. Bujański.

Program Dyr. Osterwy obejmował większość sztuk polskich, a także i wznowienie dawnych sztuk.

Dalej Referent zaznacza, że zespół aktorski mimo najlepszych chęci, nie mógł nieraz podołać zadaniu, wobec czego musi w pierwszej linji nastąpić powiększenie personelu artystycznego.

Omawiając sprawę opery Referent stwierdza, że opera krakowska walczy z wielkiemi trudnościami natury finansowej i niestety — nie znajduje takiego uznania i pomocy, jakiej koniecznie potrzebuje.

Wkońcu Referent podkreśla, że zaufanie, które Komisja miała do Dyrektora Osterwy i p. Bujańskiego trwa nadal i wyraża nadzieję, że doświadczenie ubiegłego okresu nie miną bezowocnie i te postulaty, które zostaną postawione Dyrekcji teatru w imię ogólnego dobra sceny krakowskiej, zostaną spełnione.

Imieniem Prezydenta miasta i Komisji teatralnej Rm. Dr. Flach wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Przyjmuje się do wiadomości sprawozdanie administracyjne i artystyczne z działalności teatru im. J. Słowackiego w Krakowie za sezon 1932/33.

2) Moc obowiązującą dotychczasowego regulaminu w teatrze m. przedłuża się na sezon 1933/34 do 30-go września 1934 r.

W dyskusji zabiera głos Rm. Felsztyński, który podnosi zasługi i zdolności Dyr. Osterwy i zaznacza, że tak kierownictwo artystyczne, jak i finansowe teatru można śmiało powierzyć jednemu kierownikowi nie utrzymując drugiego, oraz stwierdza, że zawieranie kontraktów na parę miesięcy niekorzystnie odbija się na teatrze i na psychice aktora i dlatego stawia następujący wniosek:

„Przedłuża się umowę z p. Dyr. Osterwą na 3 lata i łączy się w jego osobie funkcje kierownika artystycznego i finansowego teatru".

Dalej Rm. Felsztyński przedkłada jeszcze następujące wnioski:

a) „Redukuje się dotychczasowe 4 premiery do 2 w miesiącu i postanawia urządzać 2 razy w miesiącu akademje literackie lub muzyczne".

b) „Rada miasta uchwala przyjść z pomocą Konserwatorjum muzycznemu przez umożliwienie korzystania z sali Starego Teatru przez wydzierżawienie tejże sali do użytku konserwatorjum".

Rm. Pronaszko stwierdza, że różnica między poprzednim sezonem, a omawianym wypada na korzyść obecnego. Odnośnie jednak do kwestji dekoracyjnej zauważa, że należałoby większą kwotę przeznaczyć na dekoracje, aby przynajmniej poważniejsze sztuki posiadały odpowiednie dla siebie dekoracje i w tym celu stawia następujący wniosek:

„Upraszam o wstawienie dodatkowej kwoty Zł. 15.000·— w budżecie teatru na dekoracyjną stronę teatru".

Rm. Inż. Wierzchowski proponuje stworzenie Komisji ekspertów, któraby zbadała zawartość magazynów rekwizytorskich przy ul. Radziwiłłowskiej, celem sprzedania rzeczy niezbyt zniszczonych objazdowym teatrom oraz uprasza o zajęcie się sprawą uregulowania uposażeń aktorskich, które uważa za niedostateczne.

W toku dalszej dyskusji zabiera głos Rm. Dr. Gwiazdomorski, i stawia wniosek, aby w § 5 Regulaminu jako ustęp 2-gi dodać następujące słowa: „Ceny miejsc w teatrze oznacza Prezydent miasta po wysłuchaniu opinji Komisji Teatralnej".

Rada miasta u c h w a l i ł a wniosek referenta Dra Flacha z poprawką Rm. Dra Gwiazdomorskiego, zaś wszystkie inne wnioski odsyła do Komisji teatralnej dla rozpatrzenia.

XIII. Ulgi dla budowy tanich małych domów.

Imieniem Sekcji II. Rady m., Komisji drogowo-kanałowej i Komisji dla miejskich Zakładów przemysłowych, Rm. Inż. Strojek wnosi:

Rada miasta uchwali:

W wykonaniu uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 10 I. 1933 r. i reskryptów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15 II. 1933 r. Nr. B. O. 47/150 i Pana Wojewody w Krakowie z dnia 25 II. 1933 r. L. R. P. B. II. 1-3-18 w sprawie ulg dla poparcia budowy tanich, małych domów, Rada miasta postanawia:

A) Uzupełnia się na czas przejściowy statut o kosztach komisji, podwód i kosztach doręczenia pism urzędowych przez dodanie w § 1 statutu jako punktu 6 postanowień następującej treści:

Opłaty za komisje budowlane przy zatwierdzaniu planów i wydaniu zezwolenia na budowę tanich małych domów, obniża się na okres od r. 1933 do r. 1935 o 25% w stosunku do opłaty ustanowionej wyżej pod 2 a.

Takiej samej obniżce ulegają opłaty za komisje budowlane wymienione wyżej w punktach 4 i 5, o ile komisje te podejmywane są w związku z budową tanich i małych domów.

Zezwolenie na budowę domów rzeczonego wyżej rodzaju według typowych projektów zatwierdzonych przez Ministerstwo Spraw Wewn. nie podlegają żadnej opłacie.

B) W celu poparcia budowy tanich, małych domów w okresie od roku 1933 do 1935.

I. Zniżyć o 50%:

1) obowiązujące, a wynikłe z ustawy z dnia 17/VII. 1914 r. opłaty za połączenia kanałów domowych z kanałem miejskim ulicznym,

2) obowiązujące opłaty za składanie materjałów budowlanych przy ulicach i placach publicznych,

3) administracyjną opłatę parcelacyjną przy parce-

lacjach przeznaczonych w okresie od 1933 — 1935 r. prawomocnym planem zabudowania na budowę tanich, małych domów.

Na gruntach przeznaczonych prawomocnym planem zabudowania na budowę małych tanich domów przy określeniu sposobu urządzenia ulic (art. 64 prawa budowlanego) względnie ich pierwszemu urządzeniu i rozkładzie kosztów tego urządzenia na realności w myśl art. 174 prawa budowlanego głębokość wykopu, jakoteż jego koszta dla przewozów kanałowych oznaczać względnie obliczać nie według faktycznej głębokości lecz według głębokości najmniejszej, potrzebnej dla odwodnienia piwnic i podwórz realności położonych przy kanalizowanych ulicach.

III. Poleca się Magistratowi podania o parcelację gruntów przeznaczyć się mających na budowę tanich domów, a znajdujących się w okolicach suchych z głębokim zwierciadłem wód gruntowych, jak również na terenach wysoko położonych — względnie dozwalających swojem pionowem ukształtowaniem na powierzchowne odwodnienie ulic i nieleżących w dzielnicach zalewowych wielkiemi wodami Wisły, Rudawy i Wilgi, traktować w zasadzie, jak tereny budowlane — mimo tego, że nie będą mogły być narazie zaopatrywane ani w wodociąg, ani w kanalizację.

IV. Z uwagi na możliwość potanienia połączeń ulicznych z kanalizacją miejską, poleca się Magistratowi rozważyć sprawę wykonywania tych połączeń ulicznych dla tanich, małych domów przez przedsiębiorstwa prywatne pod nadzorem Magistratu, przyczem na powyższe roboty należałoby w zasadzie rozpisać licytację publiczną.

W każdym razie przy zastosowaniu uchwały Prezydjalnej z dnia 12/II. 1916 r. do L. BB. 124294/15 dla obliczenia kosztów połączeń ulicznych dla tanich małych domów należy opuścić poz. ad 2) i ad 3).

V. Dla zmniejszenia kosztów urządzenia ulic należy przy projektowaniu osiedli i przy określaniu sposobu urządzenia nawierzchni ulicznej dla tanich małych domów zastosować się do wskazówek w tym przedmiocie wyrażonych w reskrypcie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15/II. 1933 r. Nr. B. O. 47/150 pod pkt. 2, a w szczególności poleca się Magistratowi bezpłatne wykonywanie projektów urządzenia ulic, bezpłatne sprawowanie nadzoru nad urządzeniem tychże i udzielanie pomocy przez ewentualne wypożyczenie inwentarza drogowego tj. walców, maszyn itp. za zwrotem kosztów własnych — przyczem Magistratowi przysługuje prawo zwolnienia od tychże kosztów w wyjątkowych wypadkach w sprawie wyboru materjałów drogowych stosowanie kamienia miejscowego względnie z najbliższych okolic.

C. Przyznaje się następujące ulgi w pobieranych w myśl § 35 przepisów wykonawczych do ustawy wodociągowej dla m. Krakowa opłatach za przewody i połączenia wodociągowe dla tanich małych domów wybudować się mających w okresie od r. 1933—1935:

1) W wypadkach położenia rurociągu po przeciwnej stronie ulicy, względem danego zabudowania, zaliczać się będzie własne koszta tylko za długość na przestrzeni od osi ulicy do granicy tej realności, przyczem przy ulicach szerszych jak 20 mb. będą pobierane koszta najwyżej za 10 mb. połączenia, zaś nadwyżkę kosztów poniesie Gmina m. Krakowa. Ponadto na prośbę interesowanych właścicieli realności, w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, stosowane będą dalsze ulgi, przez rozkładanie przypadających należytości na dogodne spłaty miesięczne.

2) Dodatek doliczany na koszta administracyjne w wysokości 25% obniża się na 15%.

3) Przy zaliczaniu zwrotu kosztów budowy rurociągu w danej ulicy należy brać za podstawę koszt odpowiadający założeniu rurociągu o najmniejszym rozmiarze stosowanym w Krakowie, przyczem zainteresowani właściciele realności płacą 50% rzeczywistych kosztów tej budowy, zaś przy realnościach nieprzekraczających 12 mb. frontu opłaty te obniżone zostaną do 25% rzeczywistych kosztów.

D. W zakresie kosztów przewodów, połączeń i wewnętrznych instalacji gazowych, o ile tanie małe domy wybudować się mające w czasie od r. 1933—1935 nie będą zbyt odległe położone od istniejącej sieci gazowej, co w każdym poszczególnym wypadku będzie osobno ustalone, to w takim razie

1) jeśli w ulicach tych zostanie zadecydowane oświetlenie gazowe, Krakowska Gazownia Miejska

a) ułoży rurociąg główny oraz ustawi latarnie gazowe bez zaliczenia jakichkolwiek kosztów,

b) wykona dopływy do domów i instalacje wewnętrzne bez zaliczenia jakichkolwiek kosztów.

2) W razie zadecydowania oświetlenia elektrycznego w odnośnych ulicach Krakowska Gazownia Miejska wykona rurociąg gazowy podziemny z 50% opustem — natomiast roboty pod 1 b) wykona bez kosztów.

E. W zakresie kosztów urządzeń oświetlenia elektrycznego w związku z powyższymi celami Elektrownia Miejska pobierać będzie:

1) opłaty za przyłącza napowietrzne do domu oddalonego do 20 m od linji rozdzielczej według kosztów własnych tj. zł. 58·— (cena przeciętna) — bez stojaka, a zł. 115·— ze stojakiem ryczałtowo.

2) Koszty rozgałęzienia od przyłącza do liczników obliczać będzie Elektrownia według rzeczywiście zużytego materjału i czasu pracy po cenach kosztów własnych.

F. Wymienione wyżej pod A. do E. ulgi należy stosować w zasadzie dla domów budowanych według typu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i domów uznanych przez Magistrat za równorzędne.

L. II. 72/33 R.

W dyskusji zabiera głos Rm. Dr. Gertler, który stawia wniosek o zmianę w punkcie XV. lit. F. treści na następującą:

„Wymienione wyżej pod A) do E) ulgi należy stosować w zasadzie dla budowy domów według ustalić się mającego przez Min. Spraw Wewn. typu małych, tanich domów, które Magistrat uzna za tanie małe domy".

Rm. Inż. Wierzchowski popiera wniosek referenta, a sprzeciwia się wnioskowi Rm. R. Gertlera.

Rada m. wniosek uchwala z poprawką Rm. Dra Gertlera.

St. Rca Inż. Kłeczek stawia następujący wniosek nagły na podstawie § 14 Regulaminu obrad Rady m.

Rada miasta uchwali:

Reasumuje się uchwałę Rady miasta z dn. 20/XII. 1932 r. do L. Bb. Reg. 208/32, odnoszącą się do planu zabudowania gruntu Skarbu Państwa lwh. 182

Dz. XXII. przy ul. Ks. Piotra Skargi w tym kierunku, że ustęp 4 powyższej uchwały ma otrzymać następujące brzmienie:

„Sposób zabudowania bliźniaczymi domami murowanemi, parterowemi z jednym pokojem na poddaszu i wspólnym murem ogniowym o szerokości frontu 8 m, zaś głębokości zabudowania 13 m o jednolitym wyglądzie zewnętrznym, bez oficyn i bez suteren mieszkalnych.

Przypadające na powyższą realność koszta urządzenia przyległych ulic musi zobowiązać się ponieść Spółdzielnia „Osiedle Legjonowe" i obowiązek powyższy odpowiednio zabezpieczyć".

Pozostałe punkty uchwały z dnia 20/XII. 1932 r. pozostawia się bez zmiany.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

L. Bb. Reg. 249/33.

Następnie przystąpiono w dalszym ciągu do porządku dziennego:

XIX. Zapis śp. Adelmanowej.

Imieniem Sekcji IV. sprawozdawca P. Wiceprezydent Ostrowski w zast. Dyr. Tora, wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Przyjmuje się zapis ś. p. Heleny z Bielaków Adelmanowej na rzecz gminy miasta Krakowa na zasilenie bibljoteki Muzeum Przemysłowego i bibljoteki publicznej.

2) Rada miasta wyraża cześć pamięci zmarłej śp. Helenie Adelmanowej, działaczce społecznej.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

XX. Upoważnienie dla Sekcji III. (prawniczej) do załatwiania imieniem Rady m. odwołań od decyzji Prezydenta miasta w sprawach personalnych.

Na podstawie § 82 Statutu gminnego przekazuje się Sekcji III. (prawniczej) do załatwienia następujące sprawy zastrzeżone uchwałami Rady miejskiej:

1) rozpatrywanie zażaleń od odmownej decyzji Prezydenta miasta dotyczącej dobrowolnego wystąpienia ze służby (art. 47 Przep. sł.),

2) rozpatrywanie odwołań od orzeczeń Prezydenta miasta wydanych w postępowaniu dyscypl. (art. 83, 109, 134 Przep. sł.),

3) rozpatrywanie odwołań od decyzji Prezydenta miasta w sprawach emeryt. (art. 32, 33, 41 Stat. emeryt.).

Nr. Prez. R. m. 129/32.

Po wyczerpaniu porządku dziennego posiedzenia jawnego odbyło się

Posiedzenie tajne.

Sprawy osobowe.

Imieniem Pana Prezydenta miasta Naczelnik Biura Prezydjalnego P. St. Herget przedkłada następujące wnioski:

1) Z dniem 1 czerwca 1933 r. przenosi się w stan nieczynny Józefa Rybickiego kanc. Mgtu.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

2) Z dniem 1 czerwca 1933 r. przenosi się w stan nieczynny adj. Wł. Cholewińskiego.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

3) Z dniem 1 czerwca 1933 r. przenosi się w stan nieczynny Stanisława Sulikowskiego adj. Mgtu.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

Z dniem 1 czerwca 1933 r. przyznaje się Radcy Mgtu Kasprowi Nowakowi V. grupę uposażenia służbowego i mianuje się go st. radcą Mgtu.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

Na tem posiedzenie zamknięto.

Załącznik do sprawozdania z posiedzenia Rady miasta.

STATUT
o podatku od budynków na rzecz Gminy stoł. król. m. Krakowa.

Uchwalony przez Radę m. dnia 1/VI. 1933 r. do Nr. II. 318/32 R.

§ 1.

Na zasadzie art. 6 ustawy z dnia 11/VIII. 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 884 z r. 1932 Gmina m. Krakowa pobierać będzie podatek od budynków w obrębie miasta Krakowa położonych jako podatek samoistny na rzecz Gminy.

Gmina m. Krakowa nie będzie wymierzała dodatku do państwowego podatku od nieruchomości za czas, za który wymierzony będzie samoistny podatek od budynków.

§ 2.

Podatkowi podlegają wszystkie budynki będące przedmiotem państw. podatku od nieruchomości.

§ 3.

Od podatku są wolne:

1) budynki niepodlegające państw. podatkowi od nieruchomości w myśl § 2 pkt 1 do 7 rozporządzenia P. R. P. z dnia 17/VI. 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 523,

2) budynki lub części budynków, którym jako nowowykończonym przysługuje czasowe uwolnienie od podatków budynkowych w myśl obowiązujących przepisów o ulgach dla nowowznoszonych budowli przez okres 15-letni od chwili chociażby tylko częściowego ich użytkowania.

§ 4.

Podstawę wymiaru podatku stanowi czynsz lub wartość czynszowa budynków przyjęta za podstawę wymiaru państw. podatku od nieruchomości w myśl §§ 3 do 6 rozp. P. R. P. z dnia 17/VI. 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 523 i rozporządzeń późniejszych o państw. podatku od nieruchomości.

§ 5.

Podatek za III. i IV. kwartał 1933 r. wynosi w stosunku rocznym 7% sumy stanowiącej podstawę wymiaru w myśl § 4 statutu. Wysokość stopy procentowej podatku na każdy rok następny począwszy od roku 1934 oznaczy Rada miasta.

§ 6.

Podatek za III. kwartał 1933 r. jest płatny w ciągu listopada 1933 r. a za IV. kwartał 1933 r. w ciągu lutego 1934 r.

Podatek w latach następnych od roku 1934 należy uiszczać w czterech ratach kwartalnych, płatnych w ciągu drugiego miesiąca następnego kwartału.

§ 7.

Wymiaru podatku od budynków dokonuje Magistrat na podstawie danych miarodajnych dla wymiaru państwowego podatku od nieruchomości.

W tym celu Magistrat zażąda od Urzędów Skarbowych stosownie do przepisów art. 44 ustawy z dnia 11/VIII. 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 884 z r. 1932 udzielenia podstaw opodatkowania ustalonych na każdy rok podatkowy dla wymiaru państwowego podatku od nieruchomości.

§ 8.

Do uiszczenia podatku jest obowiązany właściciel lub użytkowca budynku. Podatek należy wpłacać bezpośrednio w Głównej Kasie miejskiej na podstawie nakazów płatniczych, które począwszy od roku 1934 obejmować mogą równocześnie przypis stałej opłaty wodociągowej z danego budynku.

Podatek obciąża dany budynek także w razie przeniesienia jego prawa własności na osobę trzecią mimo, że odnosi się do czasu z przed przeniesienia własności.

§ 9.

W razie stwierdzonego próżnostania budynku lub części budynku albo w razie wykazanej w drodze urzędowej nieściągalności czynszów będzie Magistrat miał prawo odpisywania na prośbę płatnika stosunkowej części podatku.

Wreszcie w wyjątkowych wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, gdyby uiszczenie podatku mogło narazić egzystencję gospodarczą płatnika, Magistratowi przysługuje prawo odpisywania podatku w części lub całości.

Ponadto w razie stwierdzonego trudnego położenia majątkowego danego płatnika może Magistrat na jego prośbę zezwolić na spłatę zaległego podatku w odpowiednich ratach,

Ulgi podatkowe przewidziane w § 21 powołanego wyżej rozporządzenia P. R. P. z dnia 17/VI. 1924 r. o państw. podatku od nieruchomości będą analogicznie stosowane przy gminnym podatku budynkowym.

§ 10.

Nieuiszczony w terminie podatek będzie ściągnięty egzekucyjnie z policzeniem odsetek za zwłokę i kosztów egzekucyjnych w trybie przepisanym w art. 55 ustawy z dnia 11/VIII. 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 884 z r. 1932.

§ 11.

Przeciw wymiarowi podatku można odwołać się w terminie i trybie przewidzianym w art. 48 cyt. wyżej ustawy z dnia 11/VIII. 1923 r.

§ 12.

Winni przekroczeń wymienionych w art. 62—64 ustawy z dnia 11/VIII. 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 884 z r. 1932 karani będą po myśli tych artykułów, a kary wymierzane i ściągane będą w myśl art. 65 i 66 tejże ustawy.

Winni przekroczeń przeciw postanowieniom niniejszego statutu będą karani po myśli art. 67 powołanej ustawy karą porządkową do wysokości 345 zł. 90 gr.

§ 13.

Niniejszy statut wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez Władzę nadzorczą.

61.

Sprawozdania z posiedzenia Sekcyj i Komisyj Tymcz. Rady Miejskiej.

Komisja dla spraw Elektrowni miejskiej.

Dnia 7 czerwca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Rm. Inż. K. Cybulskiego i w obecności Pana Wiceprezydenta m. Inż. St. Skoczylasa posiedzenie Komisji dla spraw Elektrowni miejskiej, na którem zatwierdzono:

1) Sprawozdanie z działalności i zamknięcie rachunkowe Elektrowni miejskiej za czas od 1 kwietnia 1932 r. do 31 marca 1933 r.

2) Szereg drobnych spraw a mianowicie:

a) zakupno 1.000 m. kabla we Fabryce Kabli w Płaszowie,

b) powierzenie robót budowlanych stacji transf. przy ul. Lubicz L. 12 najtańszej firmie arch. Mączyński za kwotę Zł. 4.482.09,

c) wybudowanie szosy na terenie Elektrowni m. przez Budownictwo miejskie kosztem Zł. 7.000.

Komisja dla spraw wodociągowych Rady miasta.

Dnia 14 czerwca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Prof. Dr. Odo Bujwida i w obecności P. Wiceprezydenta m. Inż. Stanisława Skoczylasa posiedzenie Komisji dla spraw wodociągowych, na którem Dyrektor Wodociągu m. przedstawił sprawozdanie z ruchu i robót za I. kwartał 1933 r., sprawozdanie oddziału wymiaru należytości za IV. kwartał 1932 r., zamknięcie rachunkowe i sprawozdanie roczne za okres 1932/33. Następnie uchwaliła Komisja wnioski w sprawie zakupna gruntu pod nowy osadnik w Bielanach, w sprawie zatwierdzenia ofert na roboty i materjały, w sprawie przyznania ulg w opłatach i zniżek cen taryfowych za wodę.

Komisja plantacyjna Rady miasta.

Dnia 19 czerwca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. Dra Roupperta przy współudziale P. Wiceprezydenta miasta Ostrowskiego posiedzenie

Komiaji plantacyjnej Rady m. na którem rozpatrywano i omawiano szereg spraw plantacyjnych i ogrodowych.

I tak zatwierdzono projekt zadrzewienia Aleji 3-ch Wieszczów w szczególności skweru przed Akademją Górniczą.

Z kolei rozpatrywano sprawę wycinania drzew na plantach, ulicach i parkach m. i uchwalono wezwać Inspektora Ogrodów m. o wydanie potrzebnych zarządzeń.

Dalej uchwalono prowizorycznie ogrodzić park Dra Jordana od strony ulicy Żwirki i Wigury.

Następnie wybrano projekt afisza propagandowego zwierzyńca w Lesie Wolskim. Afisz ten ma być w roku bież. odbity jako zachęta do zwiedzania tegoż zwierzyńca.

Po załatwieniu kilku spraw bieżących, przyjęto także do wiadomości sprawozdania Lasu Wolskiego za przejazdy oraz Budownictwa m. o smołowaniu ścieżek na plantach.

W końcu poruszono sprawę ożywienia plant przez dzieła sztuki, nad którą to sprawą wywiązała się dłuższa dyskusja.

Sekcja VII. Rady miasta.

Dnia 20 czerwca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. Dra Jarszyńskiego i w obecności P. Wiceprezydenta miasta Dra Klimeckiego posiedzenie Sekcji VII. Rady miejskiej, na którem przyjęto do wiadomości sprawozdanie Naczelnika Wydziału VII-go Magistratu co do stanu fasad w mieście, a następnie odbyła się ogólna dyskusja o różnych sprawach dotyczących wyglądu miasta oraz zaprowadzenia urządzeń wielkomiejskich, jak: publiczne mównice telefoniczne, aparaty telefoniczne dla stanowisk autodorożkarskich, unormowanie ruchu kołowego i pieszego i urządzenie w tym celu pasów ulicznych, wskazujących miejsca do przechodzenia przez jezdnię, podniesienie estetycznego wyglądu doróżek i doróżkarzy, umieszczenie tablicy przed dworcem kolejowym z zaznaczeniem dworca, z którego odnośne pociągi odjeżdżają, dążenie do intenzywniejszego skrapiania ulic itp.

Odnośne wnioski zostaną rozesłane do poszczególnych Wydziałów celem przedłożenia Magistratowi stanu sprawy.

Komitet fundacyjny śp. Jerzego Gaffenki.

W dniu 20 czerwca b. r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprez. m. Dra Klimeckiego Stanisława posiedzenie Komitetu fundacji śp. Jerzego Gaffenki dla wsparcia biednych wstydzących się żebrać.

Komitet przyznał z dochodów fundacji 30 wsparć po 10 zł. i 23 wsparć po 15 zł.

Rozdawnictwo wsparć odbędzie się w dniu 26 czerwca br. tj. w dniu, w którym zostanie odprawiona Msza św. za duszę Fundatora.

Komisja dla spraw Miejskich Zakłaków Ceramicznych.

Komisja Rady miasta dla spraw Miejskich Zakładów Ceramicznych pod przewodnictwem Radcy m. Inż. Strojka i w obecności P. Wiceprezydenta m. Senatora Prof. Inż. Skoczylasa przyjęła na posiedzeniu w dniu 21 bm. do zatwierdzającej wiadomości zamknięcie rachunkowe Miejskich Zakładów Ceramicznych za rok 1932 i udzieliła Dyrekcji absolutorjum.

Nadto przeprowadzono dyskusję nad stosunkami panującymi w przemyśle materjałów budowlanych i upoważniono Dyrektora MZC. Inż. Menaschégo do dalszej obniżki cen wapna i cegły, celem poparcia i wzmożenia ruchu budowlanego.

Sekcja I. Rady miasta.

Dnia 22 czerwca 1938 r. odbyło się posiedzenie Sekcji gospodarczej Rady m. pod przewodnictwem Radcy m. Inż. Drobniaka przy współudziale PP. Wiceprezydentów m. Dra Landaua i Ostrowkiego.

Na posiedzeniu tem uchwalono sprzedaż gruntów gminnych w Dz. XV. przy Al. Słowackiego i ul. Sienkiewicza na cele mieszkaniowe.

Dalej postanowiono sprzedać Djecezji Śląskiej grunt gminny w Dz. IV. obciążony prawem zabudowy na rzecz tejże Djecezji.

Z kolei przyjęto wniosek w sprawie nabycia realności przy ul. Tad. Kościuszki w Dz. XII. Grunt ten przeznaczony jest pod rampy dojazdowe do projektowanego mostu na Wiśle.

Następnie zatwierdzono plan zabudowania części gruntów przy ul. J. Lea w Dz. XV.

W końcu swych obrad załatwiła Sekcja kilka spraw bieżących drobniejszej wagi.

Komisja teatralna Rady miasta.

Dnia 27 czerwca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Prezydenta m. Dr. Kaplickiego posiedzenie komisji teatralnej, na którem przyjęto projekt repertuaru na przyszły sezon. Następnie Komisja omówiła sprawę budżetu teatralnego i zespołu artystów na sezon 1933/34. W dalszym ciągu Komisja przyjęła do wiadomości dotychczasowy system przedstawień operowych w teatrze miejsk. upoważniając dyr. Bujańskiego do dalszego prowadzenia opery na tych samych warunkach.

Komisja drogowo-kanałowa Rady miasta.

Dnia 28 czerwca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. Inż. Franciszka Drobniaka i w obecności Wiceprez. miasta Inż. Stanisława Skoczylasa posiedzenie Komisji drogowo-kanałowej Rady miasta, na którem przyjęto:

a) Sprawozdanie Budownictwa m. Oddz. B. z wykonywanych robót drogowych w ulicach miasta zatwierdzono projekty chodników w Al. Skrzyneckiego, Placu Kleparskim i w ul. Sienkiewicza, smołowanie ścieżek plantacyjnych, koszta rzeczywiste uporządkowania Placu Kossaka oraz zatwierdzono odbiór dróg bulwarowych około mostu im. Marszałka Józefa Piłsudskiego na Wiśle.

b) Zatwierdzono projekt skanalizowania ul. Żółkiewskiego i gruntów gminnych w Dz. XI. Dębniki przeznaczonych na budowę małych tanich domków, poleca-

jąc Budownictwu rozpisać zaraz przetarg publiczny na tą budowę.

c) Przyjęto wnioski w sprawie skanalizowania parcelowanych prywatnych gruntów w Dz. XV. Nowa Wieś i ul. Bocznej od ul. Chocimskiej, jak również zatwierdzono koszta wykonawcze szeregu domowych połączeń kanałowych.

d) Rozstrzygnięto dostawę asfaltu na ul. św. Anny, materjałów brukarskich na ul. Stolarską, cementu do robót drogowych i kanałowych oraz oddano wywóz ziemi z podworza budynków Wojsk. Fund. Kwaterunkowego przy ul. Wrocławskiej na Al. Marszałka Focha.

62.

RUCH SŁUŻBOWY.

Przeniesieni w stan spoczynku:

1) Chwałek Czesław, kancelista Mgtu z dniem 30/VI. 1933 r.

2) Dąbrowski Piotr, woźny miejski z dniem 30/VI. 1933 r.

3) Freege Karol, kier. pom. Z. W. z dniem 30/VI. 1933 r.

4) Hospond Jan, niższy prac. Z. Cz. M. z dniem 30/VI. 1933 r.

5) Kłodowski Stanisław, woźny miejski z dniem 30/VI. 1933 r.

6) Krawczyk Wojciech, woźny miejski z dniem 30/VI. 1933 r.

7) Orzeł Marcin, respicjent Wydz. VIII. z dniem 30/VI. 1933 r.

8) Szostak Piotr, woźny miejski z dniem 30/VI. 1933 r.

9) Zabierzewska Stanisława, rew. M. I. O. z dniem 30/VI. 1933 r.

Przeniesieni w stan nieczynny:

1) Cholewiński Władysław, adj. adm. z dniem 1/VI. 1933 r.

2) Rybicki Józef, kancelista Mgtu z dniem 1/VI. 1933 r.

3) Sulikowski Stanisław, oficjał z dniem 1/VI. 1933 r.

4) Ścibora Juljan, wicesekr. Mgtu z dnim 1/VI. 1933 r.

Zwolnieni:

1) Barańska Stefanja, pom. rach. Elektrowni m. z dniem 30/VI. 1933 r.

2) Pauliowa Katarzyna, pom. rach. Elektrowni m. z dniem 30/VI. 1933 r.

Zmarli:

1) Chmiołek Franciszek, n. prac. Z. Cz. M., zmarł dnia 21/VI. 1933 r.

2) Dąbrowski Michał, referent Bud. A., zmarł dnia 1/VI. 1933 r.

3) Dyczek Antoni, woźny miejski, zmarł dnia 25/VI. 1933 r.

4) Kurpiel Jan, zast. nadstr. W. VIII., zmarł dnia 12/VI. 1933 r.

Emerytury wdowie:

1) Cedzińska Ewa, wdowa po dozorcy Z. Cz. M., pensja wdowia od 1/VI. 1933 r.

2) Woźniak Anna, wdowa po woźnym prezydj., pensja wdowia od 1/VI. 1933 r.

Przyjęcia:

Dr. Bunsch Karol, syndyk miejski.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

WYKAZ KONSENSÓW

na zamieszkanie, względnie użytkowanie wykonanych budowli, udzielonych w miesiącu czerwcu 1933 r.

I. Nowe domy.

1) Ul. św. Wawrzyńca L. or. 32 (lsp. 618 Dz. VIII.) własność Grossowej Adeli, dom III. piętr. (reskr. Mgtu z dnia 13/VI. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 544/33/A.).

2) Ul. Starowiślna L. or. 93 a. i 93 b. (lsp. 619 Dz. VIII.) własność Jakober Cyny Ruchli 2 im., III. piętr. dom narożny o 2 bramach wejściowych (reskr. Mgtu z dnia 13/VI. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 540/32/A.).

3) Ul. Lelewela L. or. 4 (lsp. 192 Dz. XII.) własność Grünberg Cecylji, dom III. piętr. (reskr. Mgtu z dnia 17/VI. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 155/33/C.).

4) Ul. Mydlnicka L. or. 10 (lsp. 147 Dz. XIV.) własność Dutkiewicz Stef., prowiz. dom parter. z poddaszem i budynkami gosp. (reskr. Mgtu z dnia 12/VI. 1933 r. L. B. a. Insp. 233/33/C.).

II. Nadbudowy, dobudowy i przebudowy.

1) Ul. A. Grabowskiego L. or. 11 (lsp. 446 Dz. IV.) własność Łukasiewicza Adama, ubikacja mieszk. na poddaszu w parter. bud. ofic. (reskr. Mgtu z dnia 16/VI. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 118/33/C.).

2) Ul. J. Sarego L. or. 12 (lsp. 149 Dz. VII.) własność Grossa Jakóbu, nadbudowa I. i II. piętra w części prawcj ofic., oraz przebudowu dawnych ustępów na ubikacje kuchenne na parterze I. i II. piętrze w tejże oficynie (resk. Mgtu z dnia 7/VI. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 307/33/A.).

3) Ul. Miodowa L. or. 17 (lsp. 483 Dz. VIII.) własność Inż. Abramowicza Abrahama, II. piętrowa dobudowa w ofic. mieszcząca po 1 ubikacji na kondygnacji (reskr. Mgtu z dnia 30/V. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 36/33/A.).

4) Ul. Grzegórzecka L. or. 95 (lsp. 161 Dz. XIX.) własność Wojtaszka Andrzeja, parterowa oficyna (reskr. Mgtu z dnia 6/VI. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 229/33/B.).

5) Ul. Gęsia L. or. 26 (lsp. 34 Dz. XIX.) własność Zajączów Michała i Marji, przybudówka parterowa (reskr. Mgtu z dnia 13/VI. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 301/33/B.).

6) Ul. Gromadzka L. or. 91 (lsp. 165 Dz. XXI.) własność Cetery Stanisława, nadbudowa I. piętr. z ubikacją na poddaszu (reskr. Mgtu z dnia 29/V. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 258/33/D.).

Zmiany w stanie posiadania realności w Krakowie w maju 1933 r.

I. Przez kontrakt kupna.

1. Część (1/2) gruntu lwh. 20/XVI. przy ul. Kazimierza Wielkiego nabył Władysław Wachel od Bolesława Wachla, za cenę 1.300 złotych.

2. Część (3/28) domu dwupiętrowego przy ul. Kurniki L. or. 6, L. sp. 160/V. nabył Abraham Raber od Seldy Monderer, za cenę 450 dolarów.

3. Dom parterowy przy Aleji Słowackiego L. or. 31, L. sp. 25 nabyli Dr. Bernard Grühut i Dr. Jan Rose od Janiny Bogackiej i Marji Dubowskiej, za cenę 7.326 dolarów.

4. Dom trzechpiętrowy przy ul. Florjańskiej L. or. 49, L. sp. 367/I. nabył Uniwersytet Jagielloński od Szymona Strassberga i Dawida Birnbauma za cenę 25.880 dolarów.

5. Dom parterowy przy ul. Lucjana Rydla L. or. 14, L. sp. 166/XVI. nabyła Jadwiga Dobrowolska od Heleny Bielawskiej za cenę 8.000 złotych.

6. Dom trzechpiętrowy przy ul. Pawła Popiela L. or. 11, L. sp. 334/XV. nabyli po połowie Zdzisław i Włodzimierz Leszyńscy od Karola Olmy, za cenę 102.835 złotych.

7. Grunt lwh. 616/XVII. przy ul. Zbożowej nabyła Marja Sarnecka od Wiktora i Heleny Ziąbków, za cenę 2.000 dolarów i 10.000 złotych.

8. Część (3/72) domu dwupiętrowego przy ul. A. Grabowskiego L. or. 13, L. sp. 445/IV. nabyła Paulina Neufeld od Edwarda Neufelda, za cenę 1.000 złotych.

9. Część (8/32) domu jednopiętrowego przy ul. Gęsiej L. or. 8, L. sp. 112/XIX. oraz grunt lwh. 61/XIX. przy tejże ulicy nabyła Helena Heublum od Pinkusa i Salomona Heublumów, za cenę 1.300 złotych.

10. Grunt lwh. 552/XV. przy ul. Urzędniczej nabyli po połowie Wolf i Genani Silberowie od Anny Führer, za cenę 13.500 złotych.

11. Dom dwupiętrowy przy ul. Retoryka L. or. 9, L. sp. 131/III. nabyli po połowie Emil i Marja Czerlunczakiewiczowie od Konwentu OO. Cystersów w Szczyżycu ad Limanowa, za cenę 81.172 złotych.

12. Grunt lwh. 143/XIX. przy ul. Moniuszki nabyła Marja Zonnerowa od Henryka i Rozalji Waldinów, za cenę 6.000 złotych.

13. Dom dwupiętrowy przy ul. Rakowickiej L. or. 5, L. sp. 108/VI. nabyła Róża Rakower od Naftalego Drobnera, za cenę 500 dolarów.

14. Dom trzechpiętrowy przy ul. Lubomirskiego L. or. 25, L. sp. 392/VI. nabył Uniwersytet Jagielloński w Krakowie od Samuela Kreisberga, Karoliny Kon, Heleny Newer i Aleksandra Pachuckiego, za cenę 15.000 dolarów.

15. Część (2/10) domu parterowego przy ul. Rakowickiej L. or. 33, L. sp. 16/XVIII. nabyli Stefan i Mieczysław Lepuccy od Szczepana Francuza, za cenę 4.500 dolarów.

16. Część (3/6) gruntu lwh. 339/VIII. przy ul. Wąskiej nabył Izrael Kohn od Ewy Diamant, Franciszki Feldsteinowej i Menasche Moslowitza, za cenę 100 dolarów udziału materjalnego.

17. Część (22/32) domu dwupiętrowego przy ul. Konarskiego L. or. 10, L. sp. 17/XIV. nabyła Marja Kopytkiewiczówna od Dr. Stanisława, Dr. Jana i Wandy Gołąbów, za cenę 50.000 złotych.

18. Dom parterowy przy ul. Rzeczysko na realności lwh. 274/XX. nabył Józef Hejno od Stefanji ze Solarzów Mikowskiej, za cenę 7.600 złotych.

19. Dom trzechpiętrowy przy ul. Syrokomli L. or. 16, L. sp. 139/XII. nabyli po połowie Henryk i Józef Lichtigowie od Hirscha Kannera i Władysława Lieblinga, za cenę 22.500 dolarów.

20. Grunt lwh. 115/XIX. przy ul. Wiślisko nabyła Stefanja Odziomkówna od Adama i Klementyny Rokowskich, Kaspra i Józefy Michalskich, za cenę 14.500 złotych.

21. Część (2/4) gruntu lwh. 532/XIII. przy ul. Król. Jadwigi nabyli po (1/4) Franciszek i Antonina Lenczowscy od Józefa i Aliny Schöpplów, za cenę 625.75 dolarów.

22. Grunt lwh. 402/XIX. przy ul. Bocznej Rzeźniczej nabyła Irena Głębocka od Stanisława Burtana, za cenę 2.055 dolarów.

23. Grunt lwh. 406/XIX. przy ul. Bocznej Rzeźniczej nabyła Irena Głębocka od Stanisława Burtana, za cenę 1.641.60 dolarów.

24. Część (4/12) domu parterowego przy ul. Misjonarskiej L. or. 18, L. sp. 94/XV. nabyła Albina z Szotów Muniakowa od Antoniego i Katarzyny ze Starmachów Niedzielskich, za cenę 3.000 złotych.

25. Dom trzechpiętrowy przy ul. Starowiślnej L. or. 74, L. sp. 34/VIII. nabyła Cyperla Eisenowa od Szymona Hirscha 2-im. Eisena, za cenę 20.000 złotych.

26. Dom trzechpiętrowy przy ul. Biskupiej L. or. 2, L. sp. 101/IV. nabyli po połowie Brunon i Dora Regenstreifowie od Mojżesza i Sary Zuckermannów, za cenę 24.000 dolarów.

27. Część (1/2) gruntu lwh. 713/XVII. przy ul. Wrocławskiej nabyła Teresa z Zacharjasiewiczów Zaufalowa od Józefa Zaufala, za cenę 2.500 złotych.

28. Dom dwupiętrowy przy ul. Biskupiej L. or. 14, L. sp. 117/IV. nabyli Inż. Zbigniew Odrzywolski i Prof. Dr. Leon Sternbach od Dominiki Kwiatkowskiej i Modesty z Kwiatkowskich Germańskiej, za cenę 41.500 zł.

29. Grunt lwh. 499/XVII. przy ul. Mazowieckiej nabyli po (1/4) Djonizy i Marja Mogilniccy, Wawrzyniec i Marja Gackowie od Stefanji Jędrzejczykowej, za cenę 19.500 złotych.

30. Część (1/2) gruntu lwh. 453/XVII. przy ul. Poznańskiej nabyła Zofja z Jacków Zaćwilichowska od Abrahama Izaaka 2-im. Kornreicha i Benjamina Ganza, za cenę 10.000 złotych.

31. Część (1/2) gruntu lwh. 453/XVII. przy ul. Poznańskiej nabyła Feiga Debora 2-im. Brandysowa od Benjamina Ganza, za cenę 4.000 złotych.

32. Dom parterowy przy ul. Racławickiej L. or. 9, L. sp. 99/XV. nabyli po połowie Marcin i Leokadja Chmielnikowscy od Izaaka Neulingera i Heleny z Neulingerów Steinowej, za cenę 13.000 złotych.

33. Grunt lwh. 444/XV. przy ul. Szopena nabył Powiatowy Związek Komunalny w Krakowie od Sary Lei z Schererów Frischerowej, Saula Rafaela i Hirscha Schererów, Geldy z Schererów Wolfgangowej, Jakóba Scherera, oraz masy spadkowej po błp. Esterze vel Ernestynie ze Schererów Finkelsteinowej, za cenę 28.845 złotych.

34. Dom parterowy przy ul. Kazimierza Wielkiego

L. or. 18, L. sp. 75/XV. nabyli po połowie Jan i Franciszka z Frączków Pielowie od Stanisławy z Lamensdorfów Schererowej, za cenę 20.000 złotych.

35. Dom parterowy przy ul. Kapelanka L. or. 40, L. sp. 210/X. nabyli po połowie Andrzej i Władysława Góreccy od Marji ze Szczypczyków Toporkowej, za cenę 10.000 złotych.

36. Grunt lwh. 1205/XXII. przy ul. Łagiewnickiej nabyła Firma „Magna“ Fabryka wyr. gumowych Ska z o. o. w Krakowie od Czesława, Emila i Walerji Pazdorów oraz Balbiny Stochowej, za cenę 9.327.50 zł.

37. Grunt lwh. 1206/XXII. przy ul. Łagiewnickiej nabyła Firma „Magna“ od Heleny Kaszyckiej, Józefa, Julji i Stefana Pazdorów, za cenę 9.360 złotych.

39. Część (2/8) domu trzechpiętrowego przy ul. Wałowej L. or. 9, L. sp. 626/XXII. nabyli Jan i Genowefa Paszkiewiczowie od Jana i Wiktorji Tyrańskich, za cenę 5.000 złotych.

39. Grunt lwh. 524/XXI. przy ul. Bocznej Gromadzkiej nabył Jan Kot od Zofji z Grünbergów Glasnerowej, Kazimiery z Grünbergów Reinerowej i Maryli Grünberg, za cenę 365 złotych.

40. Część (1/6) gruntu lwh. 1144/XXII. przy ul. Wita Stwosza nabyła Róża Rakower od Naftalego Drobnera, za cenę 500 dolarów.

41. Część (3/6) gruntu lwh. 1050/XXII. przy ul. Parkowej nabyli po (2/6) Anna Hoffmannowa, Józef i Salomea Herzogowie od Inż. Bronisława Libana, za cenę 1.920 dolarów.

42. Część (1/2) domu jednopiętrowego przy ul. Janowa Wola L. or. 8, L. sp. 301/XXII. nabyła Julja z Lepuckich Górkowa od Szczepana Francuza, za cenę 19.300 złotych.

43. Dom jednopiętrowy przy ul. Czarnieckiego L. or. 4, L. sp. 483/XXII. nabyła Adela Schreiberowa od Fischla Redlicha i Glitli Redlich recte Bleiberg, za cenę 4.300 dolarów.

44. Grunt lwh. 1292/XXI. przy ul. Prokocimskiej nabyła Marja z Walochów Irzykowa od Biszki Lipermana i Szymona Feltschera, za cenę 694.10 dolarów.

45. Grunt lwh. 1204/XXII. przy ul. Łagiewnickiej nabyli po (1/4) Izrael, Maurycy, Józef i Róża Bazesowie od Eugenji, Zofji, Edwarda i Antoniego Pazdorów, za cenę 7.200 złotych.

II. Przez inne kontrakty.

1. Dom dwupiętrowy przy ul. Długosza L. or. 15, L. sp. 473/XXII. wartości 8.110.40 złotych, nabyła w drodze darowizny Dora Rosenfeld od Róży z Katzów Rosenfeldowej.

2. Część (5/8) domu trzechpiętrowego przy ul. Długiej L. or. 14, L. sp. 268/V. wartości 27.800 złotych, nabył w drodze darowizny Natan Birn od Mendla Birna.

3. Dom parterowy przy ul. Kasprowicza L. or. 14, L. sp. 272/XIX. wartości 8.000 złotych, nabyła w drodze darowizny Marja Śliz od Piotra Śliza.

4. Grunt lwh. 677/XVII. przy ul. Obożnej wartości 9.500 złotych, nabyła w drodze darowizny Irena Kłeczkówna od Andrzeja i Olgi z Czoponowskich Kłeczków.

5. Dom parterowy przy Aleji 29 Listopada L. or. 85, L. sp. 209/XVIII. oraz grunt lwh. 135/XVIII. przy ul. Sadowej ogólnej wartości 22.000 złotych, nabyła w drodze darowizny po połowie Irena i Zofja Rolanowskie od Aleksandra i Czesławy Rolanowskich.

6. Grunt lwh. 1303/XXI. przy ul. Gromadzkiej (wartość w świadczeniach), nabyła w drodze zamiany Gmina stoł. król. miasta Krakowa od Franciszka Teodora 2-im. i Kazimiery Pawłowskich.

III. Przez śmierć właściciela.

1. Dom dwupiętrowy przy ul. Kurniki L. or. 6, L. sp. 160/V. wartości 74.595.83 złotych, nabyli w spadku Benjamin Mozes 2-im. (7/28), Dawid, Wolf recte Wilhelm, Abraham, Seldo, i Jetti Mondererowie, Sara Nelken i Chaja recte Ryfka Mond po (3/28), po błp. Frejdzie Mondererowej.

2. Część (1/8) domu jednopiętrowego przy ul. Kupa L. or. 10, L. sp. 142/VIII. wartości 7.200 złotych, nabyła w spadku Feigla ze Spanlangów Steinerowa po błp. Medlu Steinerze.

3. Dom dwupiętrowy przy ul. Kupa L. or. 26, L. sp. 154/VIII. wartości 10.568.75 złotych, nabyli w spadku Ryfka (4/16), zaś Emanuel, Erna, Szymon i Halina (3/16) Orderowie po błp. Józefie Panzer recte Order.

4. Dom trzechpiętrowy przy ul. Długiej L. or. 61, L. sp. 272/V. wartości 95.750 złotych, nabyli w spadku po (1/4) Karolina, Józef i Stanisław Śliwińscy, oraz Władysław Jabłonowski po śp. Kasprze Śliwińskim.

5. Dom trzechpiętrowy przy ul. Lubomirskiego L. or. 25, L. sp. 392/VI. wartości około 15.000 dolarów, nabyli w spadku Samuel Kreisberg (3/6), zaś Karolina Kon, Helena Nower i Aleksander Pachucki po (1/6) po błp. Irenie 1-go Heiman 2-go Kreisbergowej.

WIADOMOŚCI O ROZPORZĄDZENIACH, OKÓLNIKACH, JUDYKATURZE I T. P. DOTYCZĄCYCH ADMINISTRACJI OGÓLNEJ.

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 5.

Okólnik Nr. 36 z dnia 11 kwietnia 1933 r.

(SS. 114/64/7) o ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia robotników zatrudnionych w samorządowych zakładach pracy.

Do

Panów Wojewodów województw centralnych i wschodnich.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 546) zakłady pracy związków komunalnych winny zabezpieczyć swych robotników na wypadek bezrobocia bądź w Funduszu Bezrobocia, bądź też we własnym zakresie na mocy specjalnych statutów, o ile statutem takim zapewniają zwalnianym robotnikom możność otrzymywania świadczeń niemniej korzystnych niż świadczenia z Fun-

duszu Bezrobocia. Nie podlegają natomiast zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia ani z Funduszu Bezrobocia, ani we własnym zakresie na mocy miejscowego statutu zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, robotnicy, którzy już nabyli uprawnienia do świadczeń z tytułu ubezpieczenia emerytalnego lub do otrzymania odprawy (niemniej korzystnej niż świadczenia z Funduszu Bezrobocia) oraz robotnicy wymienieni w § 3 cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów.

Ponieważ § 22 wzorowego statutu emerytalnego zaleconego przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych okólnikiem Nr. 148 z dnia 18/VII. 1929 r., uzupełnionego okólnikiem Nr. 87 z dnia 4/VI. 1930 r. przewiduje poza świadczeniami emerytalnemi — trzymiesięczną odprawę w razie rozwiązania umowy o pracę bez winy pracownika po roku służby, a więc świadczenie nie niższe aniżeli zapewnione przez Fundusz Bezrobocia, robotnicy przeto ubezpieczeni w miejscowych funduszach emerytalnych nie podlegają po roku pracy obowiązkowi ubezpieczenia w Funduszu Bezrobocia.

Dopóki jednak robotnik nie nabędzie prawa do jednorazowej odprawy na podstawie § 22 statutu emerytalnego, winien on być ubezpieczony w Funduszu Bezrobocia narówni z innymi robotnikami nieubezpieczonymi w miejscowym Funduszu Emerytalnym. Z chwilą zaś nabycia uprawnień do wspomnianej wyżej odprawy robotnik taki winien być wykreślony z listy robotników ubezpieczonych w Funduszu Bezrobocia.

W związku z tem związki komunalne muszą podawać do wiadomości właściwych zarządów obwodowych Funduszu Bezrobocia nazwiska tych robotników, którzy byli zabezpieczeni w Funduszu Bezrobocia i za których opłacane były do Funduszu Bezrobocia wkładki, a którzy wskutek nabycia praw do emerytury, bądź odprawy, przestali w myśl § 2 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia Rady Ministrów, podlegać obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia. Robotników zaś, którzy nie nabyli praw emerytalnych lub odpraw na podstawie statutów emerytalnych, o czem była mowa wyżej winni być zgodnie z omawianem rozporządzeniem Rady Ministrów ubezpieczeni w Funduszu Bezrobocia lub we własnym zakresie zgodnie ze specjalnym statutem, którego wzór Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła w załączeniu.

Jednakże Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa, że z reguły robotnicy zatrudnieni w samorządowych zakładach pracy powinni być ubezpieczeni w Funduszu Bezrobocia, a to ze względów zarówno zdrowej gospodarki finansowej związków komunalnych, jak i ze względu na interes robotników. Ubezpieczenie robotników na wypadek bezrobocia we własnym zakresie czy to w miejscowych funduszach emerytalnych czy też w miejscowych funduszach bezrobocia należy uznać za zjawisko wyjątkowe i może zachodzić jedynie wówczas, gdy robotnik ów już poprzednio był ubezpieczony przez związek komunalny we własnym zakresie i gdy na tej postawie nabył już pewne dogodniejsze dla siebie prawa do świadczeń.

Zaznaczyć ponadto należy, że ubezpieczenie na wypadek bezrobocia na podstawie własnych statutów mogłoby objąć robotników stale zatrudnionych, przyczem związki komunalne decydujące się na to, muszą być dość silne finansowo i posiadać znaczną liczbę robotników, aby mogły podołać świadczeniom wynikającym z miejscowego statutu.

W razie uchwalenia statutu o ubezpieczeniu robotników na wypadek bezrobocia odbiegającego od wzorowego statutu należy przesłać tenże statut do Min. Spraw Wewn. w 4-ch egzemplarzach. Statut taki będzie musiał uzyskać zatwierdzenie Ministerstwa Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych.

Wreszcie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę na konieczność ścisłego wykonywania postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r., a w szczególności § 5.

STATUT

zabezpieczenia na wypadek bezrobocia robotników w zakładach pracy związku komunalnego.

§ 1.

Uprawnienia na wypadek bezrobocia, określone niniejszym statutem, przysługują robotnikom podlegającym w myśl ustaw i rozp. podanych w obwieszczeniu Min. Pracy i Op. Społ. z dnia 24 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58/32, poz. 555) i rozp. Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. ogłoszonego w Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 546 z tytułu zatrudnienia w zakładach pracy . . . . obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, którzy nie zostaną zabezpieczeni w Funduszu Bezrobocia. Ubezpieczeniu według niniejszego nie podlegają . . . . . .

§ 2.

Swiadczenia na wypadek bezrobocia przysługują robotnikowi, jeśli odpowiada następującym warunkom:

a) jeśli został zwolniony z pracy wskutek redukcji, lub z powodu przedłużającej się choroby, albo też z powodów, które dają robotnikowi prawo rozwiązania umowy bez wypowiedzenia;

b) jeśli podlegał obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia co najmniej przez 26 tygodni w okresie 12 miesięcy przed dniem zgłoszenia prawa do zasiłków — w zakładzie, lub kilku zakładach pracy, ... Bezrobotnemu, który pozostawał w stosunku najmu pracy w zakładzie pracy, objętym obowiązkiem zabezpieczenia w Funduszu Bezrobocia, zaś później lub wcześniej objętym zabezpieczeniem we własnym zakresie, a także bezrobotnemu, który pozostawał w stosunku najmu pracy w różnych zakładach, zabezpieczających robotników we własnym zakresie, zalicza się czas zatrudnienia we wszystkich wymienionych zakładach pracy do czasokresu wymienionego powyżej w ustępie 1-ym niniejszego punktu.

Czas spędzony w służbie wojskowej oraz czas choroby stanowią przerwy, o które przedłuża się 12 mies. okres czasu, wspomniany powyżej w ustępie 1-ym niniejszego punktu;

c) jeśli zarejestruje się jako bezrobotny w P. U. P. P. i w okresie 10 dni od daty zarejestrowania się w P. U. P. P. nie otrzyma zatrudnienia;

d) jeśli praca zarobkowa jest głównym środkiem utrzymania robotnika i jego rodziny;

e) jeśli ubiegający się o zasiłek robotnik przedstawi następujące dokumenty:

1) przy pierwszej wypłacie zasiłku — zaświadczenie P. U. P. P., że został zarejestrowany w tym urzędzie przed 10-ciu dniami i odpowiednia praca nie została mu zaofiarowana, a przy każdej następnej wypłacie, zaświadczenie P. U. P. P. z datą danego tygodnia, że jest nadal bezrobotnym,

2) dowód osobisty, wzgl. inne dokumenty, stwierdzające dostatecznie tożsamość osoby zgłaszającej się o zasiłek,

3) potwierdzony przez właściciela lub rządcę domu wykaz osób utrzymywanych przez niego oraz zaświadczenie, że głównym źródłem utrzymania bezrobotnego jest praca najemna, przyczem zgodność zaświadczenia oraz podpisu osoby potwierdzającej powinna być zaświadczona przez właściwy organ Policji Państwowej.

§ 3.

Wykluczeni od prawa do zasiłku są bezrobotni:

a) w czasie pobierania zasiłków przysługujących im z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby, jak również po ich wyczerpaniu, jeśli bezrobotny jest nadal niezdolny do pracy i z tego powodu nie może być zarejestrowany w P. U. P. P.;

b) wskutek strajku, podczas jego trwania;

c) zwolnieni z pracy wskutek okoliczności, które w myśl obowiązującego regulaminu pracy powodują karne rozwiązanie umowy;

d) robotnicy, którzy samowolnie z przyczyn nieuzasadnionych rozwiązali stosunek najmu pracy.

§ 4.

Prawo do zasiłku trwa w ciągu jednego roku najwyżej przez okres 13-tu tygodni. Okres ten może być przedłużony przez Radę Miejską lub Sejmik Powiatowy do normy stosowanej na danym obszarze i danym czasie przez Fundusz Bezrobocia.

W okresie jednego roku, w którym bezrobotny ma prawo do pobierania zasiłków należy zastosować przerwy w wypłatach na czas, w którym uprawniony został zatrudniony, względnie stał się niezdolnym do pracy wskutek choroby, lub inwalidztwa.

§ 5.

Prawo do zasiłku rozpoczyna się:

a) dla robotników zwolnionych po upływie 2-tygodniowego wypowiedzenia umowy, lub wskutek przedłużającej się choroby — z dniem 11-ym od daty zarejestrowania się bezrobotnego w P. U. P. P.;

b) dla robotników zwolnionych z 2-tygodniowem odszkodowaniem najpóźniej od dnia następującego po ukończeniu 2-tygodniowego okresu, o ile od daty zarejestrowania się robotnika w P. U. P. P. upłynęło do tego terminu 10 dni;

c) w razie przerw przewidzianych w § 3 wznowienie wypłat zasiłków następuje z dniem 11-ym od daty ponownego zarejestrowania się w P. U. P. P., za wyjątkiem przerw, spowodowanych chorobą, względnie niezdolnością do pracy lub zatrudnieniem trwającem krócej niż 10 dni, po upływie których prawo do zasiłku wznawia się bez okresu 10-dniowego wyczekiwania.

§ 6.

Zasiłek dla bezrobotnych składa się z zasiłku zasadniczego i zasiłku rodzinnego.

Zasiłek zasadniczy wynosi 30% podstawy wymiaru zasiłku. Dodatek rodzinny wynosi:

5% podstawy wymiaru zasiłku dla bezrobotnego, obarczonego rodziną, złożoną z 1—2 osób.

10% podstawy wymiaru zasiłku dla bezrobotnego, obarczonego rodziną, złożoną z 3—5 osób.

20% podstawy wymiaru zasiłku dla bezrobotnego, obarczonego rodziną, złożoną z więcej niż 5 osób.

Zasiłki nie podlegają zajęciu sądowemu ani administracyjnemu.

Podstawą wymiaru zasiłku dla uprawnionego do niego robotnika stanowi przeciętny dzienny zarobek w podlegających zaliczeniu do zabezpieczenia ostatnich 13-tu tygodniach, przepracowanych przed dniem zgłoszenia się o zasiłek.

Dla otrzymania przeciętnego zarobku, stanowiącego podstawę do obliczenia zasiłku dla robotnika, dzieli się sumę zarobków, wypłaconych robotnikowi w ciągu ostatnich 13-tu tygodni, przepracowanych przed dniem zgłoszenia się o zasiłek, a podlegających zaliczeniu do zabezpieczenia, bez jakichkolwiek potrąceń, przez liczbę dni, za które zarobki te zostały wypłacone. O ile obliczony w ten sposób zarobek przeciętny wyniesie więcej niż 6 złotych — wówczas zasiłek oblicza się od 6 złotych.

Przy zmniejszeniu czasu pracy do kilku godzin dziennie należy obliczać dniówkę przez podzielenie faktycznego zarobku za ostatni okres płatniczy przez ilość przepracowanych godzin, następnie pomnożyć przez 46 i podzielić przez 6.

Obliczony w powyższy sposób zasiłek przysługuje bezrobotnemu za każdy dzień tygodnia za wyjątkiem niedziel.

§ 7.

Do członków rodziny, których uwzględnia się przy ustaleniu wysokości zasiłku, wlicza się:

a) żonę niezarobkującą, względnie męża niezarobkującego przy zarobkującej żonie;

b) dzieci i pasierbów w wieku do lat 16-tu życia, oraz ponad 16-cie lat życia, o ile są niezdolne do zarobkowania;

c) dzieci i pasierbów od 16 do 18 lat, o ile kształcą się w średnich zakładach naukowych, ogólnokształcących i zawodowych;

d) rodziców i dziadków niezdolnych do zarobkowania.

§ 8.

Zasiłki wpłaca się co tydzień, w terminach, które zarząd zakładu powinien podać do wiadomości zainteresowanych.

§ 9.

Prawo do zasiłku ustaje:

a) po upływie okresu określonego w § 4;

b) z dniem, w którym bezrobotny otrzymał pracę i przez zatrudnienie ponowne w tem samem, lub innem przedsiębiorstwie nabył nowe prawo do zasiłków na wypadek bezrobocia;

c) jeżeli nie przyjmie odpowiedniej pracy, wskazanej mu przez państwowy urząd pośrednictwa pracy na warunkach w danej miejscowości ogólnie przyjętych, z wyjątkiem, jeżeli odmówi przyjęcia pracy w zakładach, objętych strajkiem, lub lokautem. Praca winna być uwa-

żana za odpowiednią, o ile odpowiada zdolnościom fizycznym bezrobotnego, nie jest niebezpieczna ani dla jego zdrowia, ani moralności, jeżeli jest opłacana wystarczająco wedle przyjętych w danej miejscowości norm i nie spowoduje dla bezrobotnego poważnych przeszkód przy powrocie do jego pracy zawodowej;

d) jeśli bezrobotny nie przyjmie ofiarowanej mu pracy w innej miejscowości, aczkolwiek ofiarowano mu tam mieszkanie;

c) na skutek decyzji zarządu związku komunalnego, o ile bezrobotny nie zachowuje przepisów zawartych w niniejszym statucie.

§ 10.

Na pokrycie świadczeń wynikających z przepisów niniejszego statutu potrąca się z zarobków robotniczych $^1/_2$%; $1^1/_2$% zaś dopłaca zakład pracy z funduszów własnych. Potrącenie należy uskutecznić przy każdorazowej wypłacie zarobków, nie potrącone wkładki z zarobków robotniczych nie mogą być potrącane przy wypłacie następnej.

Okólnik Nr. 37 z dnia 14 kwietnia 1933 r.

(SF. 20/61/1) o dodatkach na mieszkanie dla nauczycieli szkół powszechnych.

Do

P. P. Wojewodów.

Według § 2 rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 11 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 197) gminy mają obowiązek wypłacania nauczycielom szkół powszechnych dodatku na mieszkanie w przypadkach, gdy nie mogą im dostarczyć mieszkania w naturze lub też jeżeli nauczyciel nie przyjmie mieszkania, zaofiarowanego mu w budynku, nieprzeznaczonym na cele szkolne. W razie niewypłacenia dodatku w przepisanym terminie dodatek ten wypłaca kasa urzędu skarbowego z sum komunalnych właściwej gminy.

Powyższy tryb wypłacania dodatku na mieszkanie nauczycielom szkół powszechnych okazał się niewłaściwym, często się bowiem zdarza, że nauczyciele otrzymują dodatek ten z opóźnieniem lub nie otrzymują go wcale, gdy gmina nie wypłaca dodatku z własnych funduszów, zaś sumy komunalne tej gminy, będące na ten cel w dyspozycji urzędu skarbowego, nie starczają na pokrycie takiego wydatku. Poza tem określony wyżej sposób wypłaty dodatku na mieszkanie nauczycielom szkół powszechnych wprowadza pewną zależność nauczycieli od zarządu gminy, co wywołuje niezadowolenie w sferach nauczycielskich.

W związku z powyższem projektowana jest zmiana dotychchczasowego systemu wypłaty dodatku, a to przez zmianę wymienionego we wstępie rozporządzenia w tym kierunku, aby w przypadkach niedostarczenia mieszkania w naturze, dodatek mieszkaniowy wypłacały nauczycielom urzędy skarbowe z sum komunalnych odnośnych gmin, przyczem — mają one być dopełniane przez odpowiednie dopłaty odnośnych gmin.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o zawiadomienie o powyższem zarządów gmin oraz władz nadzorczych nad niemi, jak również o polecenie wydziałom powiatowym, aby dopilnowały wstawienia przez gminy, których budżety podlegają zatwierdzeniu wydziału powiatowego, dostatecznych kredytów budżetów na pokrycie wydatku na dodatek mieszkaniowy dla nauczycieli, przyczem — o ile w gminach wiejskich wydatek ten nie znajdzie pokrycia w ogólnych dochodach gminnych łącznie z podatkiem wyrównawczym, niedobór powinien uzupełnić powiatowy związek komunalny na podstawie art. 34 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

W gminach, które zalegają z wypłatą dodatków na mieszkanie dla nauczycieli, zaległości te powinny być wyrównane najpóźniej do końca roku budżetowego 1933/34.

Pismo Nr. GB. 31/15/5 z dnia 3 kwietnia 1933 r.

o uskutecznianiu wpłat do kas urzędów skarbowych za pośrednictwem P. K. O.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z wprowadzeniem w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r. niektórych postanowień części II przepisów rachunkowo-kasowych (Przepisy dla kas urzędów skarbowych), Ministerstwo Skarbu zwróciło się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych pismem z dnia 25 marca 1933 r. L. D. III. 5113/6 z prośbą o wydanie podległym władzom (urzędom) zarządzeń, aby nie wpłacały do miejscowych kas urzędów skarbowych należności na rachunki otwarte w innych kasach urzędów skarbowych, lecz uskuteczniały te wpłaty za pośrednictwem P. K. O. wprost na właściwe konta czekowe oraz aby władze (urzędy) tak znajdujące się w siedzibie izby skarbowej jak i poza siedzibą tej izby uskuteczniały wpłaty zamiejscowe za pośrednictwem P. K. O.

Powyższe podaje się do wiadomości i wykonania

Pismo Nr. Wojsk. G./18/1 z dnia 6 kwietnia 1933 r.

o wpłacaniu do Skarbu przez Gminy miejskie podatku od lokali i regulowaniu należności przez Fund. Kwat. Wojsk. za kwatery stałe.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku ze zwracaniem się niektórych gmin z prośbą o interwencję w sprawie zalegania przez Fundusz Kwaterunku Wojskowego z opłatami, przypadającemi od tej instytucji w myśl art. 13 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681) za dostarczone kwatery stałe, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważa co następuje:

Według danych posiadanych przez Ministerstwo Skarbu duża ilość gmin miejskich zalega z wpłatą pobranego podatku od lokali, a zadłużenie to w stosunku do Skarbu Państwa sięga już miljonowych sum.

Podatek ten w części, przypadającej Funduszowi Kwaterunku Wojskowego, stanowi finansową podstawę F. K. W. wobec czego gminy, dopuszczające się zadłużenia, obniżają świadczenia skarbowe na rzecz Funduszu, ograniczają ze szkodą dla Państwa działalność Funduszu oraz uniemożliwiają mu terminowe opłacanie należności, przypadających gminom od Funduszu w myśl powołanego wyżej art. 13 ustawy kwaterunkowej.

Wobec takiego stanu rzeczy Fundusz Kwaterunku Wojskowego będzie mógł regulować należności tylko tym gminom, które nie zalegają z wpłatą sum z podatku od lokali i jedynie tylko te gminy będą mogły liczyć na interwencję zarówno Pana Wojewody, jak i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w wypadku nieuregulowania należności przez F. K. W. z jakichkolwiek innych powodów.

Ponieważ sprawdzenie czy dana gmina nie zalega z wpłatą podatku od lokali nie da się centralnie wykonać, przeto zechce Pan Wojewoda zawiadomić zainteresowane gminy miejskie, położone na podległym Panu Wojewodzie terenie, że w wypadku zwracania się o uregulowanie należności, czy to bezpośrednio do Dyrekcji F. K. W., czy też z prośbą o interwencję do Panów Wojewodów, powinny one dołączać zaświadczenie właściwego urzędu skarbowego, że nie zalegają z wpłatą podatku, o którym wyżej mowa, i że zwracania się w tej sprawie bez dołączenia takiego zaświadczenia będą postawione bez biegu.

Niezależnie od tego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina wskazówki zawarte w p. 2 okólnika Nr. 204 z 1931 r. (Dz. Urz. M. Spraw Wewn. Nr. 20, p. 319) do których należy się stosować w wypadku stwierdzenia opieszałości ze strony gmin miejskich.

Zarządzenie niniejsze wiąże się z pismem okólnem z dnia 15 lutego 1932 r. Nr. Wojsk. G./7/1.

Pismo Nr. GL. 47/6 z dnia 7 kwietnia 1933 r.

o zmianie trybu uzgadniania projektów legislacyjnych — idących na Radę Ministrów.

P. Szefowi Gabinetu Ministra, P. P. Dyrektorom Departamentów I — IV, P. P. Szefom Biur (Sekretarjatu Ministra), P. P. Naczelnikom Wydziałów.

Podaję do wiadomości i ścisłego przestrzegania uchwałę Rady Ministrów z tem, że ulegają odpowiedniej zmianie postanowienia § 121 i załącznik Nr. 9 do tego paragrafu na str. 77 Regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz § 133 ust. 2 i 4, § 134 ust. 2 i załącznik Nr. 5 do § 118 str. 73 Regulaminu.

Poza tem tryb uzgadniania pozostaje bez zmiany.

PREZYDJUM RADY MINISTRÓW
Nr. 55-7/2
z dnia 30 marca 1933 r.

Uchwała Rady Ministrów z dnia 30 marca 1933 r. w spr. zmiany uchwały Rady Ministrów z dnia 23 marca 1927 r. w sprawie trybu uzgadniania projektów, kierowanych na Radę Ministrów.

Do

wszystkich Ministrów w Warszawie.

Prezydjum Rady Ministrów zawiadamia, że Rada Ministrów na posiedzeniu dnia 28 marca 1933 r. uchwaliła zmienić § 1 uchwały Rady ministrów z dnia 23 marca 1927 r. w sprawie trybu uzgadniania między ministerstwami projektów ustawodawczych, rozporządzeń i zarządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej i rozporządzeń Rady Ministrów — w tym kierunku, że przewidziany w tym paragrafie 7-mio względnie 10-cio dniowy termin, w którym zainteresowani ministrowie winni przesyłać ministrowi wnioskodawcy uwagi do projektu, przedłużono do 28 dni, zasadniczo dla wszystkich projektów; wyznaczenie terminu krótszego wymaga każdorazowo zgody Prezesa Rady Ministrów.

Nadto postanowiono, że Prezdjum Rady Ministrów będzie otrzymywało do uzgodnienia wszystkie projekty w 4 egzemplarzach.

Pismo Nr. Wojsk. OPLG/7/2 z dnia 15 kwietnia 1933 r.

o przyznawaniu posad państwowych i samorządowych lekarzom, którzy przeszli przeszkolenie w O. P. L. G.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Nawiązując do zarządzenia Ministerstwa Opieki Społecznej z dnia 6 kwietnia 1933 r. Nr. ZW./6/33 (okólnik Nr. 18/33) rozesłanego P. P. Wojewodom, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ze swej strony komunikuje, co następuje:

Do czasu ukazania się specjalnej ustawy O. P. L. G. podany w wymienionem zarządzeniu Ministerstwa Opieki Społecznej sposób ustalony w myśl dezyderatów Min. Spraw Wewnętrznych, zamierzający do możliwie szybkiego i jak najszerszego wyszkolenia lekarzy w zakresie ratownictwa przeciwgazowego, jako najzupełniej racjonalny, winien być bezwzględnie stosowany.

W związku z tem zechce Pan Wojewoda wydać odpowiednie zarządzenia podległym powiatowym władzom administracji ogólnej, jak również powiadomić o treści omawianego zarządzenia miejscową Izbę lekarską. Należy również wejść w kontakt z Wydziałami Medycznemi Wyższych uczelni (nie dotyczy P. Wojewody w Krakowie, gdzie to już zostało uskutecznione jeszcze przed wydaniem niniejszego zarządzenia) celem ewentualnego uzupełnienia dotychczasowych programów.

Pismo Nr. SS. 114/64/7 z dnia 15 kwietnia 1933 r.

o ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia robotników zatrudnionych w samorządowych zakładach pracy.

Do

P. P. Wojewodów województw zachodnich i południowych.

W związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 546), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina o obowiązku ubezpieczenia robotników zatrudnionych w zakładach pracy związków komunalnych w Funduszu Bezrobocia lub też we własnym zakresie zgodnie ze specjalnym statutem, którego wzór Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła w załączeniu.

Jednakże Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa, że z reguły robotnicy zatrudnieni w samorządowych zakładach pracy powinni być ubezpieczeni w Funduszu

Bezrobocia, a to ze względów zarówno zdrowej gospodarki finansowej związków komunalnych, jak i ze względu na interes pracowników.

Ubezpieczenie robotników na wypadek bezrobocia we własnym zakresie, czy to w miejscowych funduszach emerytalnych, czy też w miejscowych funduszach bezrobocia, należy uznać za zjawisko wyjątkowe i może zachodzić jedynie wówczas, gdy robotnik już poprzednio był ubezpieczony przez związek komunalny we własnym zakresie i gdy na tej podstawie nabył już pewne dogodniejsze dla siebie prawa do świadczeń.

Zaznaczyć ponadto należy, że ubezpieczenie na wypadek bezrobocia na podstawie własnych statutów mogłoby objąć robotników stale zatrudnionych, przyczem związki komunalne decydujące się na to, muszą być dość silne finansowo i posiadać znaczną liczbę robotników, aby mogły podołać świadczeniom, wynikającym z miejscowego statutu.

W razie uchwalenia statutu o ubezpieczeniu robotników na wypadek bezrobocia, odbiegającego od wzorowego statutu należy przesłać tenże statut do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w 4-ch egzemplarzach. Statut taki będzie musiał uzyskać zatwierdzenie Ministerstwa Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych.

Wreszcie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę na konieczność ścisłego wykonywania postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r., a w szczególności § 5 [1]).

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 6.

Okólnik Nr. 39 z dnia 19 kwietnia 1933 r.

(SB. 28/11/3) o badaniu przydatności lokalu szkoły prywatnej.

Do

P. P. Wojewodów (prócz śląskiego).

W związku z zapytaniem jednego z P. P. Wojewodów co do trybu postępowania i zakresu kompetencji P. P. Wojewodów przy orzekaniu o przydatności lokali szkół prywatnych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego udziela następujących wyjaśnień:

Szkoły prywatne mogą być urządzane w budynkach, na ten cel specjalnie wybudowanych lub przebudowanych, lub też w budynkach istniejących, które nie były przeznaczone na cele szkolne.

1. Gdy chodzi o budowę, przebudowę lub wogóle zmianę budynku, przeznaczonego na szkołę prywatną, władza, udzielająca pozwolenia na budowę, przebudowę lub zmianę odnośnego budynku powinna ze względu na postanowienia § 10 rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 7 czerwca 1932 r. o prywatnych szkołach oraz zakładach naukowych i wychowawczych (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 473), przed wydaniem pozwolenia zasięgnąć opinji władz szkolnych, stosując analogicznie przepis art. 347 prawa budowlanego (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202 z r. 1928), który ma zastosowanie przy udzielaniu pozwoleń na wzniesienie, przebudowę albo zmianę budynków przeznaczonych na pomieszczenie szkół powszechnych.

Omawiane pozwolenie o ile udzieliła je wojewódzka władza administracji ogólnej (art. 384 prawa budowlanego), należy traktować równocześnie jako orzeczenie, przewidziane w § 10 wymienionego rozporządzenia z dnia 7/VI. 1932 r.; — gdy zaś pozwolenie na budowę szkoły zostało udzielone nie przez wojewódzką władzę administracji ogólnej (art. 386 prawa budowlanego), to pozwolenie takie nie zwalnia wojewódzkiej władzy administracji ogólnej od wydania orzeczenia o przydatności budynku na szkołę prywatną. Orzeczenie to będzie wydane na podstawie projektu (planu), zatwierdzonego przez właściwą władzę budowlaną.

2. W przypadkach, gdy szkoła prywatna ma być urządzona w istniejącym budynku, który uprzednio nie był przeznaczony na cele szkolne i w którym nie mają być wykonane roboty wymagające uzyskania wyżej omawianego pozwolenia, należy zbadać budynek, a w szczególności lokal przeznaczony na szkołę, przed wydaniem orzeczenia w myśl § 10, powołanego rozporządzenia Min. Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Zgodnie z przytoczonym § 10 o „przydatności lokalu, przeznaczonego na szkołę“, orzeka wojewódzka władza administracji ogólnej, a „pod względem potrzeb szkolnych“ — władze szkolne.

3. Z brzmienia i intencji przytoczonego przepisu wynika, że władze administracji ogólnej, orzekając o „przydatności lokalu, przeznaczonego na szkołę“, powinny oceniać tę przydatność z punktu widzenia wymogów, stosowanych ze względów bezpieczeństwa życia i zdrowia ludzkiego, władze zaś szkolne — z punktu widzenia potrzeb, podyktowanych względami pedagogiczno-wychowawczemi.

4. Wskazanem przytem jest, by, o ile to jest możliwe, w każdym poszczególnym wypadku, badanie na gruncie przydatności lokalu na szkołę prywatną przez władzę administracji ogólnej i przez władzę szkolną odbywało się równocześnie i łącznie.

Zgodnie z powyższem zechcą P. P. Wojewodowie wydać stosowne zarządzenia.

Okólnik Nr. 40 z dnia 19 kwietnia 1933 r.

(SF. 63/2/2) o opłatach związków komunalnych na rzecz Funduszu Pracy.

Do

P. P. Wojewodów.

W myśl art. 28 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 163) związki komunalne przekazują do Funduszu Pracy corocznie kwoty, odpowiadające: dla gmin miejskich miast wydzielonych — 1% ich budżetów zwyczajnych, a dla powiatowych związków komunalnych — 5% ich budżetów zwyczajnych. Stosownie zaś do § 24 rozporządzenia

[1]) Niniejsze pismo jest uzupełnieniem okólnika Nr. 36 z roku bieżącego.

Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 marca 1933 r. o świadczeniach na rzecz Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 176) podstawą obliczenia tych wpłat stanowią objęte budżetem administracyjnym dochody zwyczajne, osiągnięte w ciągu poprzedniego roku budżetowego.

Z powyższego wynika, że do podstawy obliczania wpłat, przypadających od związków komunalnych na rzecz Funduszu Pracy, wliczyć należy wszelkie osiągnięte przez związki komunalne dochody, m. in. również dochody z podatków i opłat celowych, w szczególności — jeśli chodzi o powiatowe związki komunalne — opłaty drogowe. Pokrywanie z opłat drogowych wpłat, przypadających od powiatowych związków komunalnych na rzecz Funduszu Pracy, nie będzie w niezgodzie z celowością opłat drogowych także i z tego względu, że bezpośrednim celem Funduszu Pracy jest zatrudnienie bezrobotnych, który to cel na obszarze powiatowych związków komunalnych będzie osiągany przez podejmowanie robót przy budowie i utrzymaniu dróg, zaś pokrywanie wydatków na takie roboty jest również celem oraz uzasadnieniem poboru opłat drogowych.

Po stronie wydatków w budżecie kredyt na omawiane wpłaty zamieszczać należy w oddzielnym paragrafie w rozdziale „pośrednictwo pracy i pomoc bezrobotnym" działu IX. „opieka społeczna". W związku z wstawieniem tego kredytu ulegną, oczywiście, odpowiedniej redukcji inne wydatki budżetowe; redukować należy przedewszystkiem te wydatki, które mogą być zaniechane w wyniku reorganizacji i oszczędności następnie wydatki, które nie należą do ustawowych zadań samorządu, wreszcie wydatki o charakterze pokrewnym do akcji Funduszu Pracy, a więc wydatki na opiekę społeczną, a w powiatowych związkach komunalnych, wydatki na drogi.

W związkach komunalnych, których budżety są już zatwierdzone, zmiany powyższe znajdą wyraz w budżetach dodatkowych.

W myśl powyższego zechcą P. P. Wojewodowie wydać dalsze zarządzenia.

Okólnik Nr. 41 z dnia 24 kwietnia 1933 r.

(AP. 128/60) w sprawie polityki paszportowej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

1. Wyjazdy za granicę z natury rzeczy powodują wywóz waluty, co w mniejszym lub większym stopniu ujemnie wpływa na bilans płatniczy Państwa. Obecna sytuacja Państwa wymaga wytężenia wszystkich sił w kierunku opanowania kryzysu gospodarczego i niedopuszczenia do jego dalszego pogłębienia się, przyczem jednym ze środków prowadzących do tego celu jest ochrona naszego bilansu płatniczego przez ograniczenie wyjazdów obywateli polskich zagranicę.

2. Z przedstawianych przez Panów Wojewodów (Pana Komisarza Rządu) kwartalnych wykazów statystycznych wydanych paszportów wynika, że liczba tych paszportów nie wykazuje tendencji zniżkowej, co przypisać należy temu, że władze paszportowe bądź nie wykorzystują należycie uprawnień, przewidzianych w § 7 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 kwietnia 1932 r. o dokumentach upoważniających do przekraczania granicy (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 548), bądź też zbyt liberalnie interpretują przepisy §§ 4, 5 i 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 maja 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 397).

W związku z powyższem zarządzam, co następuje:

a) udzielanie paszportów bezpłatnych z §§ 5 i 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z 7 maja 1932 należy wstrzymać, o ile Ministerstwo w poszczególnych wypadkach nie zarządzi inaczej,

b) udzielanie paszportów za opłatą ulgową z §§ 2 i 4 rozporządzenia z dnia 7 maja 1932 r. należy uzależnić od przedstawienia dowodu, stwierdzającego istotną i konieczną potrzebę wyjazdu zagranicę oraz od bezwzględnego zadośćuczynienia wszystkim warunkom, przewidzianym w powołanem rozporządzeniu a omówionym w okólniku Min. Spraw Wewnętrznych; Nr. 21 z dnia 14/II. 1930 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1048, poz. 43), Nr. 109 z dnia 20/VI. 1931 r. AP. 1523/14, Nr. 189 z dnia 4/XI. 1931 r., Nr. AP. 5409/2, Nr. 97 z dnia 15/VII. 1932 r. Nr. AP. 131/1, Nr. 107 z dnia 9/VIII. 1932 r., Nr. AP. 128/31 i w piśmie okólnem z dnia 14 marca 1932 r., Nr. AP. 131/1,

c) udzielanie paszportów za opłatą normalną należy ograniczyć do minimum, a w każdym razie przyznanie paszportu uzależnić od wykazania nieodzownej potrzeby wyjazdu zagranicę.

W wypadkach wymienionych wyżej pod a), b) i c) podstawą do odmówienia paszportu będzie zawsze § 7 pkt. 1 rozporządzenia z dnia 14 kwietnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 548).

Przywiązując wielką wagę do wyżej poruszonej sprawy, czynię P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu) osobiście odpowiedzialnymi za należyte i ścisłe przestrzeganie wytycznych niniejszego okólnika.

Równocześnie uchylam okólnik Nr. 58 z dnia 4 maja 1932 r. Nr. AP. 131/1.

Okólnik Nr. 43 z dnia 28 kwietnia 1933 r.

(SS. 88/Z/10/3) o postępowaniu w sprawach ułaskawienia funkcjonarjuszów komunalnych skazanych dyscyplinarnie.

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich) i Magistratu m. st.

W uzgodnieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości oraz Kancelarją Cywilną Prezydenta Rzeczypospolitej zostało ustalone, że ułaskawienie na zasadzie art. 47 Konstytucji, możliwe co do wszystkich kar (nietylko sądowych), będących objawem państwowego prawa karania, może mieć zastosowanie także do kar dyscyplinarnych, wymierzanych funkcjonarjuszom samorządowym, gdyż i te kary w konsekwencji ogólnie przyjętego zapatrywania, że administracja samorządowa jest dalszym ciągiem administracji państwowej, są w swej istocie objawem państwowego prawa karania.

W sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów samorządowych należy stosować analogicznie zasady oraz tryb postępowania, przepisane w okólniku Nr. 102 z dnia 3/VIII. 1932 r. (Nr. Pers. 502/6) (Dz. Urz. M. S. Wewn.

Nr. 13, poz. 158) o postępowaniu w sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów państwowych skazanych dyscyplinarnie (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 13, poz. 158) z następującemi modyfikacjami względnie uzupełnieniami:

1) Pod wymienioną w tym okólniku władzą bezpośrednio podległą Ministerstwu Spraw Wewnętrznych należy rozumieć, o ile chodzi o sprawy ułaskawienia ukaranych dyscyplinarnie funkcjonarjuszów samorządowych, władzę nadzorczą, nad danym związkiem komunalnym, podległą bezpośrednio Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, a więc wykonującą nad odnośnym związkiem samorządowym nadzór w I lub II instancji. To też tej władzy nadzorczej, podległej bezpośrednio Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, przysługuje przewidziane w cz. II B. p. 2 okólnika z dnia 3/VIII. 1932 r. prawo pozostawienia prośby o ułaskawienie funkcjonarjusza samorządowego ukaranego dyscyplinarnie, bez dalszego biegu z powodu braku podstawy do wystąpienia z wnioskiem przychylnem.

2) Każda prośba o ułaskawienie funkcjonarjusza samorządowego musi być zaopinjowana przez właściwy związek samorządowy, a mianowicie przez organ zarządzający i organ stanowiący tego związku oraz przez bezpośrednią władzę nadzorczą związku.

3) Przewidziane w okólniku z dnia 3/VIII. 1932 r. wzory wniosków o ułaskawienie powinny być, o ile chodzi o sprawy ułaskawienia funkcjonarjuszów samorządowych, uzupełnione dodatkową rubryką: „Opinja właściwego związku samorządowego", która powinna być zamieszczona w tych wzorach pomiędzy rubryką: „Treść prośby o ułaskawienie", a rubryką: „Opinja władzy". Rubryka ta analogicznie jak rubryka: „Opinja władzy" powinna zawierać tak we wniosku pozytywnym jak i we wniosku negatywnym odpowiednie uzasadnienie opinji związku samorządowego. Tym sposobem wnioski w sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów samorządowych będą zawierać pięć rubryk względnie punktów, a nie cztery, jak wnioski w sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów państwowych.

4) W sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów m. st. Warszawy uprawnienia władz nadzorczych, wynikające z okólnika z dnia 3/VIII. 1932 r. w związku z p. 1) i p. 2) niniejszego okólnika, przysługują Ministerstwu Spraw Wewnętrznych jako władzy nadzorczej pierwszej i ostatniej instancji nad miastem stoł. Warszawą.

Proszę Pana Wojewodę o podanie powyższego do wiadomości związkom samorządowym na obszarze podległego Panu województwa.

Okólnik Nr. 45 z dnia 29 kwietnia 1933 r.

(GL. 47-7) o biegu spraw legislacyjnych w Ministerstwie.

Do

P. P. Dyrektorów Departamentów I—IV, Szefów Biur, Naczelników Wydziałów i wszystkich urzędników Min. Spraw Wewnętrznych.

I. Postanowienia §§ 115 — 130 Regulaminu Min. Spraw Wewnętrznych, które normują bieg własnych prac legislacyjnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, pozostawiają zarówno opracowywanie, jak uzgadnianie i publikacje projektów prawodawczych właściwym wydziałom Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, w przeciwieństwie postanowień §§ 133 do 140 Regulaminu, które tak zwaną legislację obcą, czyli uzgadnianie projektów prawodawczym innych Ministerstw centralizują całkowicie w Wydziale GL.

Praktyka wykazała potrzebę ściślejszej centralizacji także w zakresie własnych poczynań legislacyjnych Ministerstwa. W szczególności jest konieczne ustalenie zasady:

1) iż bez względu na to, który wydział wystąpił z inicjatywą przygotowania projektu ustawy lub rozporządzenia, nadanie projektowi dalszego biegu należy do tego wydziału, który jest dla danego zagadnienia właściwym stosownie do szczegółowego podziału czynności Ministerstwa Spraw Wewnętrznych;

2) że wyłącznie do tego właściwego wydziału należą wszystkie czynności, opisane w §§ 115 do 130 Regulaminu;

3) że w wydziale GL. koncentruje się ewidencja wszystkich własnych poczynań legislacyjnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w poszczególnych stadjach obiegu, uregulowanego w §§ 115 do 130 Regulaminu.

W związku z powyższem zarządzam, co następuje:

1. Dotychczasowa treść § 115 Regulaminu otrzymuje numerację porządkową, jako ustęp pierwszy (1).

Do § 115 dodaje się ustępy 2, 3 i 4 treści następującej:

„(2). Właściwym wydziałem w rozumieniu ustępu pierwszego jest ten wydział, do którego zakresu działania należy wyłącznie lub w przeważnej mierze odnośna materja ustawodawcza, stosownie do szczegółowego podziału czynności Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. W razie wątpliwości znajduje zastosowanie § 32 Regulaminu.

(3). Każdy wydział Ministerstwa, który w ciągu swego urzędowania skonstatował konieczność wydania względnie zainicjowania przez Min. Spraw Wewnętrznych nowego przepisu (ustawy, rozporządzenia) lub też konieczność zmiany względnie uzupełnienia przepisu obowiązującego, winien umotywowany wniosek skierować do wydziału właściwego w myśl postanowień ustępu drugiego.

(4). Wydział właściwy ma wyłączny obowiązek i prawo przeprowadzania wszystkich czynności, opisanych w §§ 115—130 Regulaminu. Wszelka korespondencja, dotycząca danego projektu legislacyjnego, odbywa się wyłącznie za numerami tego wydziału".

2. Po § 130 Regulaminu dodaje się § 130 A następującej treści:

„Wydział Organizacyjno-Prawny utrzymuje centralną ewidencję wszystkich własnych prac legislacyjnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, odnotowuje w tej ewidencji poszczegulne stadja opracowania projektu, wynikające z postanowień § 118, 119, 120, 123 i 129 Regulaminu i czuwa nad ścisłem stosowaniem postanowień §§ 115 do 130. W tym celu wydział właściwy obowiązany jest udzielać projekt oraz związaną z nim korespondencję w poszczególnych jej fazach do wglądu Wydziałowi Organizacyjno-Prawnemu „przed ekspedycją".

II. W myśl § 133 ustęp 1 Regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych „Wszystkie projekty ustaw, rozporządzeń i zarządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej oraz rozporządzeń i uchwał Rady Ministrów, jako też

rozporządzeń poszczególnych Ministrów, przesyłane Ministerstwu Spraw Wewnętrznych przez inne Ministerstwa do uzgodnienia względnie do opinji, oznacza Biuro Informacyjno-Podawcze napisem „Legislacja" i skierowuje natychmiast bezpośrednio do Wydziału GL".

Wydział GL. odnośnym projektom nadaje bieg opisany w §§ 133 do 140 Regulaminu, w szczególności w myśl § 135 ustęp 4 „na podstawie zgłoszonych przez wydziały opinji przygotowuje ostateczne załatwienie".

W myśl § 136 Regulaminu również „wszystkie zaproszenia na konferencje, nadesłane do Ministerstwa, Biuro Inf.-Podawcze kieruje do Wydziału GL.".

Zdarza się, iż poszczególne Ministerstwa i inne urzędy centralne przesyłają do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych swoje projekty legislacyjne bądź w drodze nieurzędowej (bez pisma), bądź za pośrednictwem swoich urzędników, bezpośrednio na ręce poszczególnych Departamentów, Wydziałów, względnie urzędników Min. Spraw Wewnętrznych. Ponieważ taki sposób uzgadniania projektów legislacyjnych z jednej strony pozostaje w sprzeczności z zasadami, ustalonemi w tym względzie przez Prezydjum Rady Ministrów, z drugiej strony narusza podstawową zasadę rozdziału II C. Regulaminu Min. Spraw Wewnętrzych, w myśl którego cała korespondencja Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawach legislacyjnych odbywa się wyłącznie za pośrednictwem Wydziału GL., przeto zarządzam:

„W ustępie pierwszym § 133 Regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych dodaje się drugie zdanie następującej treści: Również wszystkie projekty legislacyjne, o których wyżej mowa, nadesłane lub doręczone bezpośrednio pod adresem poszczególnych Departamentów, Biur i Wydziałów, lub na ręce poszczególnych urzędników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, należy natychmiast skierować do Wydziału Organizacyjno-Prawnego. Poszczególne Departamenty, Biura i Wydziały nie są uprawnione do nadawania powyższym projektom innego biegu urzędowego. Jeżeli sprawa jest szczególnie pilna, właściwy Departament (Biuro, Wydział) zaznaczy to wyraźnie na akcie i przesyłając projekt Wydziałowi GL. dołączy odrazu swoją opinję o projekcie ewent. inne potrzebne uwagi".

Okólnik niniejszy stosuje się analogicznie do zaproszeń na konferencje (§ 136 Regulaminu).

Orzecznictwo Sądów Polskich

za miesiąc maj 1933 r.

Wypowiedzenie najmu mieszkania.

W razie śmierci lokatora wypowiedzenie najmu mieszkania musi być skierowane łącznie przeciwko wszystkim osobom, które z mocy art. 12 ust. 1 ustawy o ochronie lokatorów wstępują w miejsce lokatora w umowę najmu.

(Orzeczenie Izby Trzeciej (sek. 1) Sądu Najwyższego z 20 kwietnia 1932 Rw. 295/32).

Ryczałtowe wynagrodzenie za pracę.

Umowa, którą strony oznaczyły ryczałtowe wynagrodzenie za pracę, wyłącza dochodzenie osobnego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

(Orzeczenie Izby Trzeciej sek. 1) Sądu Najwyższego z 4 maja 1932 Rw. 33/32).

Odpowiedzialność sprawcy pożaru wobec Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń wzajemnych.

Sprawca powstałego z jego winy pożaru odpowiada wobec Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń wzajemnych (poz. 410 1927 Dz. U.) za wynagrodzenie szkody wyrządzonej tym pożarem, jakie Zakład ten musiał wypłacić właścicielowi spalonego budynku.

(Orzeczenie Izby Trzeciej (sek. 1) Sądu Najwyższego z 3 listopada 1932 Rw. 1350/32).

Wzięcie pod ulicę gruntu stanowiącego współwłasność Gminy oraz innych osób.

Przeciwko Gminie, która jako współwłaścicielka gruntu użyła część tegoż samowolnie na ulicę publiczną, naruszeni w swych prawach współwłaściciele mogą wystąpić ze skargą bądź o zaniechanie używania rzeczy wspólnej w sposób nieumówiony, bądź o dopuszczenie do współposiadania.

(Orzeczenie Izby Trzeciej (sek. 1.) Sądu Najwyższego z 16 listopada 1932 Rw. 1510/32).

Odpowiedzialność za wadliwe zgłoszenie pracownika w Zakładzie Ubezpieczeń.

Podział odpowiedzialności za wadliwe zgłoszenie pracownika w Zakładzie Ubezpieczeń między pracodawcą i pracownika, jeżeli zarazam zachodzi wina pracownika w wyrządzaniu szkody, jest dopuszczalny.

(Orzeczenie Izby Trzeciej (sek. 1) Sądu Najwyższego z 7 grudnia 1932 Rw. 2297/32).

Umowa o pracę na okres próbny.

W wypadku umowy o pracę zawartej na okres próbny ustawowy t. j. trzy miesięczny — stosunek służbowy jako próbny bez względu, czy wypowiedzenie miało miejsce i odpowiada ustawie, nie może się przedłużyć.

(Orzeczenie Izby Trzeciej (sek 1.) Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1932 Rw. 1998/32).

Bezprawne przywłaszczenie upolowanej zwierzyny.

Strażnik leśny, przywłaszczający sobie upolowaną przez siebie bezprawnie w lesie swego służbodawcy zwierzynę łowną, dopuszcza się występku z art. 270 k. k., nie zaś występku przywłaszczenia.

(Wyrok Izby Karnej (sek. 3.) Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 1933 II. 3 K. 13/33).

Pojęcie pożaru w rozumieniu art. 215 k. k.

Za pożar w rozumieniu art. 215 k. k. uważać należy ogień o wielkich rozmiarach, obejmujący siłą żywiołową znaczne objekty stanowiące cudze mienie ruchome lub nieruchome.

Pożar, podobnie jak zalew, zawalenie się budowli lub katastrofa w komunikacji lądowej, wodnej lub powietrznej, jest klęską połączoną z niebezpieczeństwem powszechnem, przyczem niebezpieczeństwo to wypływa z samej istoty tych klęsk.

(Wyrok Izby Karnej (sek. 3.) Sądu Najwyższego z 27 lutego 1932 Il. 3 K. 28/33).

Roszczenia Związków komunalnych wynikłe ze sprawowania opieki.

Związki komunalne mogą dochodzić swych roszczeń o zwrot wydatków, wynikłych ze sprawowania opieki na podstawie art. 14 ust. 2 ustawy z 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej poz. 726 Dz. Ust. tylko w drodze sądowej.

(Wyrok N. T. A. z 30 listopada 1932 r. L. Rej. 8784/30).

Świadectwo władzy administracyjnej jako dowód prawa własności samochodu.

Aczkolwiek świadectwo władzy administracyjnej, a w szczególności książka rejestracyjna samochodu nie jest stanowczym i bezspornym dowodem własności samochodu, sądy mają jednak prawo uznać je za wystarczający dowód, jeżeli nietylko żadnych przeciwdowodów, lecz nawet żadnych twierdzeń odmiennych zaświadczeniu temu nie przeciwwstawiono.

(Orzeczenie Izby Pierwszej Sądu Najwyższego z 9 listopada 1932 r. Nr. I. C. 411/32).

SPRAWOZDANIE

z czynności Spółki mieszkaniowej dla miast, Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Krakowie za czas od 1 stycznia 1932 r. do 31 grudnia 1932 r.

Przedkładamy poniżej bilans zamknięcia i Rachunek zysków i strat za rok 1932.

I. Z bilansu tego wynika, że rachunek budów powiększył się w roku 1932 w stosunku do roku 1931 o kwotę Zł 6.307·57.

Kwota ta została zużytkowana na zapłatę dodatkowych rachunków głównie z domów przy ul. Jerzego Żuławskiego L. 10—12 i 14 i będącego w budowie narożnika przy Al. Słowackiego i ul. Śląskiej.

Majątek Spółki mieszkaniowej z końcem roku 1932 w porównaniu ze stanem z 31 grudnia 1931 przedstawia się jak następuje:

Z końcem roku 1931 wynosił kapitał udziałowy Spółki . . . . . . Zł 978.000·—
a wpłaty na podwyższenie udziałów . „ 336.114·70
razem Zł 1,314.114·70
zaś z końcem roku 1932 wynosił kapitał udziałowy tak jak w poprzednim roku . . . . . Zł. 978.000·—
a wpłaty na podwyższenie udziałów . . . . „ 375.414·23 Zł 1,353·414·23
nadwyżka w kwocie Zł 39.299·53

stanowi dywidendę względnie procent w wysokości 3% przypisany spólnikom za rok 1931 od udziałów Zł 978.000·— i od wpłat na udziały per Zł 336.114·70, którą to kwotę rozdzielonono między spólników z zysków za rok 1931, lecz jej nie wypłacono, gdyż spólnicy przeznaczyli ją na podwyższenie udziałów.

Ponadto fundusze rezerwowe zostały podwyższone
z kwoty . . . . Zł 559.849·49
do kwoty . . . . „ 647.849·49
tj. o kwotę Zł 88.000·—
którą przeznaczono na amortyzację budynków.

W kapitale udziałowym w kwocie Zł 978.000·— i we wpłatach na podwyższenie udziałów po koniec r. 1932 w łącznej kwocie Zł 375.414·23 uczestniczą poszczególni spólnicy jak następuje:

L. p.	Nazwa	A) Rachunek udziałów Zł	B) Rachunek wpłat na podwyższenie udziałów Zł	C) Razem po dzień 31. XII 1932 r. Zł
1.	Bank Gosp. Krajowego	343.440·—	31.846·16	375.286.16
2.	Gmina m. Krakowa	390.470·32	320.840·92	711.311·24
3.	Gmina m. Tarnowa	50.582·—	4.663·78	55.245·78
4.	Gmina m. N. Sącza	30.228·02	2.802·96	33.030·98
5.	Gmina m. Rzeszowa	161.449·66	14.970·74	176.420·40
6.	Gmina m. Przemyśla	1.151·—	182·19	1.333·19
7.	Gmina m. Białej	679·—	107·48	786·48
	Razem	978.000·—	375.414·23	1,353.414·23

Wszystkie wpłaty na podwyższenie udziałów (ad B) stanowią dywidendę od udziałów względnie procenty od kwot wpłaconych na podwyższenie udziałów jedynie w kwocie ad B. 2) wynoszącej Zł. 320.840·92 od Gminy miasta Krakowa mieszczą się oprócz niewypłaconej dywidendy i procentu od wpłaty na udziały
w łącznej kwocie . . . . Zł 49.146·24
wpłacona przez Gminę gotówką kwota „ 127.666·18
i aport w gruntach w kwocie . . . . „ 144.028·50
tj. razem jak wyżej Zł 320.840·92

czyli w kwocie łącznej ad B) mieści się:

a) tytułem dywidendy od udziałów, względnie tytułem procentu dopisanego

w miejsce dywidendy od wpłat na podwyższenie udziałów . . . . Zł 103.719·55

b) kwoty wpłacone przez Gminę m. Krakowa w gotówce, lub w równowartości gruntów . . . . „ 271.694·68

razem jak wyżej Zł 375.414·23

Z wyżej przedstawionego stanu sprawy wynika, że największe wpłaty na podwyższenie swego udziału uskuteczniła Gmina m. Krakowa a to w czasie do końca roku 1931, starając się w ten sposób popierać akcję mieszkaniową Spółki i wskutek tego przyczyniła się w znacznej mierze do dostarczenia ludności miasta Krakowa kilkuset mieszkań w czasie, kiedy ludność kryzys mieszkaniowy najdotkliwiej odczuwała.

Gmina miasta Krakowa domaga się w dalszym ciągu tak jak w latach poprzednich uregulowania sprawy wpłat na podwyższenie udziałów tj. formalnego przypisania do udziału Gminy m. Krakowa kwoty Zł 320.840·92, która to sprawa w braku zgody Banku Gospodarstwa Krajowego dotąd nie mogła być załatwioną.

Zarząd Spółki czyni starania w tym kierunku. Sprawa ta ma więcej znaczenie formalne bo Gminie nie grozi żadna szkoda z powodu niepodwyższenia udziału; ewentualnie bowiem w razie niepodwyższenia udziału Gmina będzie traktowaną przy rozwiązaniu Spółki jako wierzycielka odnośnie do powyższej kwoty i cała powyższa kwota z przynależnościami bez uszczuplenia przyjdzie do zaspokojenia przed pokryciem udziałów.

II. a) Z rachunku zysków i strat wynika, że tytułem czynszów z mieszkań w r. 1932 w stosunku do r. 1931 wpłynęło mniej o około 30.000 Zł, w rzeczywistości stosunkowy ubytek czynszowy jest większy bo wynosi około 60.000 Zł, albowiem z domów przy ulicy Jerzego Żuławskiego w Krakowie, które zostały wynajęte dopiero w lipcu 1931 r. wpłynęły czynsze w r. 1931 tylko za pół roku, a w r. 1932 za cały rok.

Ubytek czynszu jest wynikiem dalszego obniżenia komornego lokatorom, dalej gorszej wypłacalności lokatorów i częściowo (głównie co do Tarnowa) jest wynikiem próżnostania.

Dalszem zjawiskiem kryzysowem, które wpłynęło na zmniejszenie dochodowości domów były częste zmiany lokatorów i w związku z tem znaczne wydatki na remont opróżnionych mieszkań co znalazło swój wyraz w zwiększeniu się pozycji wydatków na domy.

b) Rachunek zysków i strat wykazuje wzrost procentów biernych w stosunku do roku 1931, a to dlatego, że w roku 1931 procenty od długów zaciągniętych na budowę domów przy ul. Jerzego Żuławskiego obciążały czynsze dopiero od 1 lipca 1931 r. to jest od dnia zamieszkania zaś w roku 1932 musiały być procenty pokryte z Rachunku czynszów już za cały rok.

c) na amortyzację budynków potrącono tylko $2^1/_4$ % zamiast 3% ponieważ dochody były mniejsze, a w czasie kryzysowym jest powszechna praktyka, że się mniejszy procent wartości potrąca na amortyzację.

d) Czysty zysk za rok 1932 wynosi tylko kwotę Zł 13.533·92, zaś po doliczeniu reszty zysku pozostałej z r. 1931 w kwocie 6.608·61 Zł wypadła kwota Zł 20.142·53, z której proponuje się kwotę 13.534·14 Zł na 1% dywidendy od udziałów i na 1% od kwot wpłaconych na podwyżkę udziałów, ale tak jak po inne lata proponuje się by kwoty te nie zostały wypłacone, lecz przeznaczone jako dalsza wpłata na podwyższenie udziałów, zaś pozostała reszta w kwocie Zł 6.608·39 ma być przeniesiona na rok 1933.

Szczegóły co do pozycji bilansu i rachunku zysków i strat są podane w allegatach, przedłożonych Radzie Nadzorczej i Walnemu Zgromadzeniu.

III. Jak wynika z powyższego sprawozdania Spółka w roku 1932 nie kontynuowała budowy 4 wzgl. 5-piętrowego narożnika, rozpoczętego w jesieni 1931 r., ponieważ stosunki, które spowodowały w roku 1931 zastanowienie budowy nie uległy zmianie w ciągu roku 1932, w szczególności nie zostały przeznaczone żadne kredyty ulgowe na cele budowlane, a w żadnym wypadku nie można obecnie tak czynszów kalkulować, ażeby odpowiadały dzisiejszym stosunkom zarobkowym, a przytem wystarczały na pokrycie procentów i amortyzacji, jeżeli pożyczka ulgowa nie będzie udzieloną do najwyższej granicy.

Wskutek tego ilość mieszkań, które Spółka oddała do użytku po koniec r. 1931 nie uległa zmianie w r. 1932 tj. łączna liczba mieszkań wybudowanych przez Spółkę mieszkaniową w Krakowie, Tarnowie, Nowym Sączu i Rzeszowie wynosi 340 o 944 ubikacjach a ponadto 6 lokali sklepowych z czego przypada na Kraków 250 mieszkań o 733 ubikacjach prócz 6 lokali sklepowych, na Tarnów 54 mieszkań o 126 ubikacjach, na Nowy Sącz 15 mieszkań o 32 ubikacjach, na Rzeszów 21 mieszkań o 53 ubikacjach. Budowę dalszych 77 ubikacji na parceli narożnej przy Al. Słowackiego i ulicy Śląskiej Spółka z wyż podanych powodów na razie nie kontynuuje.

Kryzysowe stosunki gospodarcze wywołały pewien przewrót w psychologji lokatorów także i u nas. Podczas gdy dotąd Spółka była traktowaną jako dobrodziej lokatora, który znalazł dach nad głową, to obecnie spotykał się Zarząd z ciągłymi zarzutami, że za mało obniża się czynsze i z żądaniami dalszych obniżek nawet ze strony tych lokatorów, którzy już bardzo niskie czynsze płacą. Zarząd obniżał czynsze do ostatnich możliwych granic wychodząc oczywiście z założenia, że naprzód trzeba obniżać czynsze od mieszkań, od których się płaci stosunkowo wyższe czynsze. Wszelkie ulgi, które Zarząd uzyskał ze strony wierzycieli w oprocentowaniu lub w amortyzacji kapitału zostały zużytkowane na obniżenie czynszów i to jeszcze z nadwyżką znaczniejszą.

I tak, gdy rząd wprowadził przedłużenie okresu amortyzacyjnego fakultywne dla pożyczek w listach zastawnych do lat 36, a dla pożyczek w obligacjach mieszkaniowych do lat 25 czyniliśmy starania, ażeby uzyskać także przedłużenie, a skorośmy tylko uzyskali przyrzeczenie ze strony Władz Banku, że otrzymamy dotyczące ulgi, to nie czekając na realizację w tej chwili użyliśmy tych ulg na obniżenie czynszu.

Jeszcześmy nie zdołali zrealizować ulg powyższych, które miały być dopiero skuteczne od 1 stycznia 1933 r., a już została wydana ustawa z dnia 20 grudnia 1932 r. poz. 950 Dz. U. R. P. Nr. 115, która przewiduje obniżenie procentu i dalsze przedłużenie terminu amortyzacyjnego od pożyczek emisyjnych w ogólności z wyłączeniem pożyczek zaciągniętych w Banku Gospodarstwa Krajowego, co do których rzecz miała być uregulowaną

dopiero w rozporządzeniu wykonawczem. Rozporządzenie to z 6/II. 1933 r. poz. 46 zostało dopiero ogłoszone 10/II. 1933 (Dz. U. R. P. z r. 1933, Nr. 7), ale dowiedzieliśmy się, o zamiarze przyznania ulg także przez Bank Gospodarstwa Krajowego jeszcze z końcem grudnia 1932 r. wskutek czego natychmiast nie czekając na wydanie rozporządzenia obniżyliśmy w dalszym ciągu czynsze począwszy od 1 stycznia 1933 r. Łączna obniżka tych czynszów wynosiła kwotę około 42.000 Zł w stosunku rocznym. Po pojawieniu się rozporządzenia otrzymaliśmy zawiadomienie poszczególne co do wszystkich domów i obliczyliśmy, że ulgi te czynią około Zł 27.000·—, a więc opust czynszowy przez nas przyznany lokatorom był znacznie wyższy niż przyznane ulgi. Lokatorzy napierali na dalsze opusty ale oświadczyliśmy, że możemy dalsze opusty przyznać dopiero po otrzymaniu zarządzeń co do ulg, które mają być przyznane dla pożyczek gotówkowych analogicznie do ulg przyznanych dla pożyczek emisyjnych w rozporządzeniu z 6/II. 1933 r. Otóż w tym względzie wyszło dopiero rozporządzenie z 12/IV. 1933 r. poz. 220 (Dz. U. R. P. Nr. 26), jednakże nie mamy żadnych danych co do terminów amortyzacyjnych, ponieważ rozporządzenie to ich nie zawiera, a promesy dawne zostały unieważnione. Przyjmując, że otrzymamy termin amortyzacyjny 36-letni dla krakowskich pożyczek tak, jak było w dawnych promesach — płacilibyśmy tedy razem z amortyzacją i dodatkiem administracyjnym 5·1% względnie 5·35% zyskamy więc w stosunku do 6% w najlepszym razie 0·9% rocznie czyli około 7.000.— Zł rocznie. Mimo to proponowana jest obniżka dalsza czynszów o około 15.000 Zł rocznie. Zarząd Spółki uwzględnia w znacznym stopniu położenie lokatorów, ale nie może naruszyć podstaw gospodarczych egzystencji Spółki.

Gdy obecne czasy kryzysowe miną i pewne zrównoważenie gospodarcze znowu będzie przywrócone, wtedy Spółka będzie w możności swoją czynność kontynuować i tak jak w czasach największej mizerji mieszkaniowej tj. od roku 1920—1930 dostarczać mieszkańcom zrzeszonych w Spółce miast tanich i hygienicznych mieszkań.

Obecnie rząd ogranicza swą pomoc do budowy własnych małych domków.

Byłoby wskazanem, ażeby Spółka podjęła odpowiednie kroki dla oddania swego doświadczenia kilkunastoletniego na polu mieszkaniowem i swoich zasobów na usługi tej akcji, która może być bardzo zbawienną jeżeli będzie należycie pokierowaną. Doświadczenie poczynione właśnie w czasie kryzysowym na tem polu w innych państwach są bardzo zachęcające.

W Krakowie, dnia 4 maja 1933 r.

Zarząd Spółki Mieszkaniowej:

Dr. Adolf Gross mp. *Inż. Jan Peltz* mp.

Za Radę Nadzorczą:

Witołd Ostrowski mp.

Prezes Rady Nadzorczej.

Przyjęto na Walnem Zgromadzeniu dnia 26 czerwca 1933 roku.

Bilans zamknięcia z dniem

STAN CZYNNY.

	Zł	Zł
1) Rachunek Kasy		1.650·47
2) Rachunek lokaty gotówki		117.247·86
3) Rachunek gruntów		661.076·27
4) Rachunek budów (bez gruntów)		
a) domy wykończone	3,910.910·79	
b) domy w budowie	45.218·76	3,956.129.55
5) Rachunek materjałów budowlanych		912·98
6) Rachunek dłużników		2.005·17
7) Rachunek różnicy kursu przy realizacji zwyczajnej pożyczki amortyzacyjnej 60.000 Zł.		9.000·—
8) Rachunek inwentarza		2.777·15
9) Rachunek przechodni		7.552·66
		4,758.352·11

Rachunek zysków

WINIEN.

	Zł	Zł
1) Wydatki za lokatorów (należytość wodociągowa i inne wydatki z realności)		89.198·94
2) Procenty zapłacone w roku 1932		178.144·20
3) Wydatki administracyjne		43.621·73
4) Koszta Komitetu Wykonawczego, Rady Nadzorczej i Komisji Rewizyjnej		8.280·—
5) Podatki i należytości stemplowe		240·62
6) Amortyzacja częściowa kwoty 12.000·— Zł, jako różnicy kursu przy realizacji pożyczki 60.000·— Zł, zaciągniętej w listach zastawnych Banku Gospodarstwa Krajowego		1.000·—
7) Amortyzacja urządzenia biurowego		464·—
8) Amortyzacja budynków		88.000·—
9) Reszta zysku za rok 1931	6.608·61	
Czysty zysk za rok 1932	13.533·92	20.142·53
		429.092·02

31-go grudnia 1932 roku.

STAN BIERNY.

	Zł	Zł
1) Rachunek udziałów		978.000·—
2) Rachunek wpłat na podwyższenie udziałów		375.414·23
3) Rachunek pożyczek hipotecznych (skryptowych) zaciągiętych w Zakładzie Kredytowym Miast Małopolskich (obecnie Bank Gospodarstwa Krajowego)		214.097·—
4) Rachunek pożyczek hipotecznych budowlanych kaucyjnych zaciągniętych w Banku Gospodarstwa Krajowego		885.700·—
5) Rachunek pożyczek amortyzacyjnych ulgowych zaciągniętych w Banku Gospodarstwa Krajowego		852.632·36
6) Rachunek pożyczki amortyzacyjnej (zwyczajnej) zaciągniętej w Banku Gospodarstwa Krajowego		58.066·25
7) Rachunek pożyczki amortyzacyjnej 21.000 dolarów zaciągniętej w Komunalnej Kasie Oszczędności miasta Krakowa		184.912·45
8) Rachunek weksli		430.321·91
9) Rachunek wierzycieli		
A) Rachunek kaucji mieszkaniowych i pożyczek od lokatorów domów w formie przedpłat czynszowych	21.083·32	
B) Rachunek niewypłaconych dostaw budowlanych	76.834·97	97.918·29
10) Rachunek funduszów rezerwowych		
a) na amortyzację budynków	509.000·—	
b) na ogólny fundusz rezerwowy	138.849·49	647.849·49
11) Rachunek przechodni		13.297·60
12) Reszta zysku nierozdzielonego za rok 1931	6.608·61	
Czysty zysk za rok 1932	13.533·92	20.142·53
		4,758.352·11

i strat za rok 1932.

MA.

	Zł	Zł
1) Czynsze z mieszkań wraz ze zwrotem opłat wodociągowych i innych wydatków zwracanych przez lokatorów		416.935·56
2) Inne dochody z lokaty gotówki		5.547·85
3) Przeniesiona reszta zysku za rok 1931		6.608·61
		429.092·02

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: KRAKÓW MAGISTRAT, BIURO PREZYDJALNE. TELEFON NR. 125-05.

PRENUMERATA: ROCZNA WYNOSI 12 ZŁ., (Z PRZESYŁKĄ POCZTOWĄ 14 ZŁ.), CENA JEDNEGO EGZEMPLARZA 1 ZŁ.

SPRZEDAŻ DZIENNIKA ORAZ PRZYJMOWANIE ZGŁOSZEŃ NA PRENUMERATĘ USKUTECZNIA DZIENNIK PODAWCZY MAGISTRATU.

OGŁOSZENIA: CAŁA STRONA 100 ZŁ., 1/2 STRONY 50 ZŁ., 1/4 STRONY 25 ZŁ. — DZIAŁ OGŁOSZEŃ PROWADZI P. A. T. W KRAKOWIE, ULICA MIKOŁAJSKA 32. — TELEFONY NR. 104-99, 105-00.

Nakładem Gminy stoł. król. miasta Krakowa. — Czcionkami Drukarni Muzeum Przemysłowego w Krakowie, ulica Smoleńska Nr. 9.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA.

31 LIPCA 1933 R. | Nr. 7. | ROCZNIK LIV.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

OGŁOSZENIA.

DZIAŁ URZĘDOWY.

63.

L. II. R. 75/33.

OBWIESZCZENIE
Prezydenta stoł. król. m. Krakowa
z dnia 22 lipca 1933 r.

Na podstawie art. 47 ustawy o tymcz. uregulowaniu finansów komunalnych podaję do powszechnej wiadomości:

STATUT
o podatku od lokali wynajmowanych w hotelach, pensjonatach, pokojach umeblowanych, domach noclegowych i t. p. zakładach, w brzmieniu uchwały Rady miasta z dnia 20 kwietnia 1933 r. zatwierdzonej reskryptem Pana Wojewody w Krakowie z dnia 28 czerwca 1933 r. Nr. S. F. I.-4 b-21/3.

§ 1.

W myśl art. 7 ustęp 4 b. ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106 poz. 884 Gminie miasta Krakowa przysługuje prawo poboru podatku od lokali lub ich części wynajmowanych w hotelach, domach noclegowych, pensjonatach, pokojach umeblowanych itp.

§ 2.

Podatkowi nie podlegają pokoje wynajmowane:

a) posłom sejmowym i senatorom Rzeczypospolitej Polskiej,

b) urzędnikom państwowym i komunalnym urzędującym w Krakowie lub delegowanym czasowo w interesie służbowym, oraz wojskowym przebywającym w Krakowie w celach służbowych,

c) osobom, którym przysługuje uwolnienie od danin i opłat publicznych na podstawie prawa narodów lub na zasadzie specjalnych umów państwowych — i

d) młodzieży uczęszczającej do publicznych zakładów naukowych w Krakowie przez czas rzeczywistego uczęszczania do tych zakładów.

§ 3.

Podatek wymierza się w regule w formie dodatku procentowego do ceny należnej za wynajem pokoju,

w wypadku wymienionym poniżej w § 8 nin. statutu może być wymierzony podatek w kwocie ryczałtowej.

§ 4.

Stopa podatku wynosi 15% sumy należnej za najem pokoju wraz z świadczeniami ściśle związanemi z używaniem pokoi jako to: należytością za meble, dodaną pościel i oświetlenie.

W stosunku do:

1) osób, będących obywatelami Państwa Polskiego, które z konieczności, spowodowanej brakiem mieszkań w mieście, zamieszkują w hotelach, pensjonatach itd. ponad dni 14,

2) osób biorących udział w charakterze uczestników w zjazdach o charakterze naukowym lub społecznym, uczestniczących w wycieczkach krajoznawczych, lub turystycznych, może Magistrat zastosować stopę podatkową 10%.

W wyjątkowych, na szczególne uwzględnienie zasługujących przypadkach może Magistrat m. Krakowa udzielać ulg podatkowych nie wyłączając zwolnienia od powyższego podatku w całości.

§ 5.

Celem urzeczywistnienia prawa do uwolnienia od podatku w myśl § 2. oraz do ulg w myśl § 4. statutu interesowane osoby, z wyjątkiem posłów sejmowych i senatorów, winny postarać się o poświadczenie Magistratu, stwierdzające przyznanie ulgi i poświadczenie to złożyć w zarządzie odnośnego zakładu hotelowego lub pensjonatu.

§ 6.

Podatek opłacają osoby, najmujące pokoje w hotelach, pensjonatach, domach noclegowych i t. p. Właściciele względnie dzierżawcy rzeczonych przedsiębiorstw są obowiązani pobierać od powyższych osób przypadający podatek przy odbiorze należytości za wynajem pokoi i pobrany za każdą połowę miesiąca wnosić do Głównej Kasy miejskiej w ciągu 5-ciu następnych dni.

Przy wnoszeniu podatku do Kasy miejskiej wzmiankowani przedsiębiorcy winni wykazać na przepisanych formularzach numery pokoi, od których podatek się uiszcza, kwotę przypadającej należytości za wynajem pokoi wraz z wszystkiemi ubocznemi świadczeniami, oraz okres czasu, za który podatek się należy, tudzież dołączyć do odnośnego wykazu odebrane od najemców poświadczenia uwolnienia od podatku względnie przyznania ulgowej stawki podatku.

§ 7.

W celu należytej kontroli podatku obowiązani są dający w najem prowadzić osobną księgę podatku hotelowego t. zw. „Dziennik najmu“, według wzoru ustalonego przez Magistrat. Księga ta ma być parafowana i zaopatrzona pieczęcią Miejskiej Izby Obrachunkowej. Do dziennika najmu należy wpisać każdego najemcę pokoi równocześnie z wypełnieniem karty meldunkowej, oraz wpisać numer wynajętego pokoju cenę najmu danego pokoju wraz z wszystkiemi ubocznemi świadczeniami, kwotę przypadającego podatku, oraz ilość dni, przez które pokój przez tę samą osobę był zajęty. Do dziennika najmu mają być nadto dołączone poświadczenia Magistratu, stwierdzające zwolnienie od podatku względnie przyznanie ulgowej stawki zanim zostaną przedłożone Kasie miejskiej.

Nieprawidłowe prowadzenie dziennika najmu, a w szczególności zaniedbanie wpisu każdorazowych najemców, opuszczanie w nim wymaganych dat, jak również wpisywanie nieprawdziwych szczegółów pociągnie za sobą skutki po myśli § 15 nin. statutu. Dziennik najmu oraz książkę meldunkową winien przedsiębiorca hotelowy przechowywać w lokalu przedsiębiorca tak, aby o każdej porze księgi te były udostępnione dla organów kontrolnych Magistratu.

§ 8.

Właścicielom mniejszych hoteli, pensjonatów, domów noclegowych itp. zakładów, utrzymujących nie więcej niż 10 pokoi, przeznaczonych do wynajmu, może Magistrat wymierzyć podatek hotelowy w kwocie ryczałtowej, ustalonej w każdym przypadku na okres półroczny według frekwencji gości, wypośrodkowanej na podstawie spostrzeżeń organów Magistratu. Podatek ryczałtowy uiszczać będą płatnicy na podstawie nakazów płatniczych, w ratach półmiesięcznych płatnych do dni 5-ciu po upływie każdego okresu półmiesięcznego.

§ 9.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie egzekucyjnie, z doliczeniem odsetek za zwłokę i kosztów egzekucyjnych, w trybie ustanowionym obowiązującymi przepisami egzekucyjnemi.

§ 10.

Za należyty pobór i odprowadzenie podatku są odpowiedzialni właściciele względnie dzierżawcy hoteli, pensjonatów, domów noclegowych itp. całym swoim majątkiem.

W wypadkach gdy przedsiębiorstwo hotelowe nie jest prowadzone przez samego właściciela lecz przez inną osobę (dzierżawcę, zastępcę itp.) odpowiadają za podatek zarówno osoba prowadząca przedsiębiorstwo, jak i właściciel tegoż, względnie właściciel uprawnienia przemysłowego (koncesjonarjusz), na podstawie którego prowadzone jest przedsiębiorstwo.

§ 11.

Właściciele hoteli, pensjonatów itp. winni przedkładać Magistratowi cenniki pokoi z oznaczeniem numerów poszczególnych pokoi, tudzież pisemnie zgłaszać każdy przybytek i ubytek pokoi oraz każdorazową zmianę cennika pokoi do 3 dni po zaszłej zmianie.

§ 12.

Cenniki umieszczone w pokojach hoteli, domów noclegowych itp. mają zawierać klauzulę tej treści, że od ceny pokoju wraz z wszystkiemi ubocznemi świadczeniami goście są obowiązani uiścić 15% podatek gminny.

§ 13.

Nad przestrzeganiem przepisów niniejszego statutu czuwa Magistrat.

Dla kontroli należytego poboru i wnoszenia podatku do Głównej Kasy miejskiej przysługuje Magistratowi prawo żądania przedłożenia mu ksiąg meldunkowych, rachunkowych, dziennika najmu oraz wszelkich innych

dowodów, jak również delegowanie organów kontrolnych o każdej porze dla dokonania kontroli i wglądu do ksiąg na miejscu.

Szczegółowe przepisy o wykonaniu tej kontroli wyda Magistrat.

§ 14.

Odwołania w sprawach wymiaru podatku wnosić należy w czasie i trybie przewidzianym w art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106 poz. 884.

§ 15.

Winni przekroczeń przeciwko postanowieniom niniejszego statutu, które nie podpadają pod postanowienia kodeksu karnego będą karani według art. 62 — 66 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106 poz. 884, o ile nie zachodzi porządkowe przekroczenie przeciwko przepisom statutu karalne w myśl art. 67 tejże ustawy.

§ 16.

Niniejszy statut wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent miasta:

Dr. Mieczysław Kaplicki m. p.

64.

OKÓLNIK Nr. 37.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 6 lipca 1933 r. Nr. Prez. Zarz. gm. 203/33 w sprawie utrzymywania porządku i czystości w gmachach urzędowych Magistratu.

Stwierdziłem, że stan wielu ubikacyj biurowych Magistratu pod względem czystości i porządku pozostawia dużo do życzenia. W pokojach ściany są zakurzone, okna i drzwi zanieczyszczone, podłogi w nienależytym stanie utrzymywane, klamki u drzwi, części metalowe okien zczerniałe, grzejniki centralnego ogrzewania opylone i dawno nieczyszczone. Nadto napisy na drzwiach, zawierające objaśnienia dla stron, oraz kartki z nazwiskami i charakterem służbowym pp. urzędników danego biura, zniszczone.

Przewietrzanie poszczególnych ubikacyj biurowych nie jest należyte, nie przestrzega się bowiem polecenia, że okna mają być przed rozpoczęciem urzędowania na godzinę lub conajmniej na pół godziny otwierane.

Doszło także do mojej wiadomości, że w jednym z pokoji biurowych Magistratu znajdowały się w koszu na papiery niedopałki papierosów, przyczem papiery w koszu były częściowo opalone. Wynika z tego, że przepisy o bezpieczeństwie ogniowem gmachów urzędowych Magistratu nie są należycie przestrzegane.

Z uwagi na utrzymanie w stanie należytym wyglądu gmachów urzędowych Magistratu pod względem porządku i czystości, nadto celem zabezpieczenia gmachów tych od pożaru, zarządzam:

1) codziennie zamiatanie i czyszczenie podłóg, ścieranie prochów z biurek, krzeseł, szaf i okien,

2) codzienne przewietrzanie ubikacyj biurowych najmniej na pół godziny przed rozpoczęciem urzędowania i po godzinach urzędowych, a zwłaszcza w czasie sprzątania ubikacyj, zaś w porze zimowej przed rozgrzewaniem pieców,

3) zamykanie biur po uprzątnięciu, gaszenie światła w biurach, zamykanie kurków wodociągowych, przechowywanie kluczy biurowych w portjerni gmachu,

4) conajmniej raz na tydzień czyszczenie części metalowych przy drzwiach, oknach, grzejnikach itp.

Zakazuję surowo wrzucania niedopałków papierosów i zapałek do znajdujących się w biurach i korytarzach gmachów urzędowych koszów na papiery i odpadki.

Zarządzenie ad 1) do 4) udzielą PP. Naczelnicy (Dyrektorzy, Kierownicy) Wydziałów, Urzędów i Biur Magistratu do wiadomości podległymmi woźnym biurowym — z wezwaniem ścisłego przestrzegania pod rygorem surowych środków dyscyplinarnych, oraz dopilnują, by wygląd biur pod względem czystości i porządku nie tylko nie dawał na przyszłość powodu do ujemnych spostrzeżeń, lecz przeciwnie stale się poprawiał.

Zarządzenie co do bezpieczeństwa ogniowego podadzą PP. Naczelnicy, Dyrektorzy, Kierownicy do wiadomości podległego Im służbowo personalu z tem, że niestosujący się do tego zarządzenia poniosą pełną odpowiedzialność.

65.

OKÓLNIK Nr. 39.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 8 lipca 1933 r. Nr. Prez. Pers. og. 55/33 do Wydziałów, Urzędów i Biur Magistratu, oraz Zakładów i Instytucyj miejskich w Krakowie, w sprawie przestrzegania przez niższych pracowników miejskich przepisów mundurowych.

Wobec zachodzących wypadków, że niżsi pracownicy miejscy, mający przydzielone pełne umundurowanie, nie pełnią służby w mundurach, lecz w ubraniach cywilnych lub tylko w czapkach służbowych, dalej wobec zdarzających się faktów przerabiania przez wymienionych pracowników poszczególnych części mundurów na ubrania cywilne, zarządzam, co następuje:

1. Niżsi pracownicy miejscy, mający przydzielone umundurowanie, obowiązani są w czasie pełnienia służby tak zewnętrznej, jak i wewnętrznej, nosić przepisane umundurowanie.

2. Przerabianie otrzymanego umundurowania w czasie, kiedy jest ono jeszcze własnością Gminy, jest wzbronione.

3. Niestosowanie się do powyższych postanowień karane będzie dyscyplinarnie według postanowień przepisów służbowych pracowników miejskich.

PP. Naczelnicy (Dyrektorzy, Kierownicy) Wydziałów, Urzędów i Biur Magistratu oraz Zakładów i Instytucyj m. czuwać mają z urzędu nad przestrzeganiem niniejszego zarządzenia i o wykroczeniach w tym kierunku personalu służbowego donosić Prezydjum m. w drodze służbowej.

O niniejszem zarządzeniu powiadomią PP. Naczelnicy, (Dyrektorzy, Kierownicy) podległych służbowo niższych pracowników, mających przydzielone umundurowanie, z wezwaniem do ścisłego przestrzegania.

66.

OKÓLNIK Nr. 41.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 18 lipca 1933 r. Nr. Prez. Pers. og. 58/33 w sprawie zatrudniania stale zamieszkałych w mieście Krakowie bezrobotnych przy robotach, prowadzonych w zarządzie Gminy miasta Krakowa.

Z powodu wyczerpania funduszów Miejski Komitet Pomocy bezrobotnym przy Wydziale VI. Magistratu przystąpił do likwidacji swej działalności i wstrzymał akcję dożywiania bezrobotnych i ich rodzin, ograniczając ją jedynie w wyjątkowych wypadkach do udzielania im doraźnej pomocy.

Celem przyjścia z pomocą znacznej liczbie bezrobotnych zamieszkałych na terytorjum miasta, koniecznem jest danie im możności zarobku przy robotach, podejmowanych przez Zakłady i Przedsiębiorstwa miejskie.

Polecam przeto PP. Naczelnikom odnośnych Wydziałów Mgtu, oraz PP. Dyrektorom Zakładów m., aby przy robotach prowadzonych w zarządzie Wydziału wzgl. Zakładu, zatrudniali wyłącznie bezrobotnych stale przynajmniej od roku w Krakowie zamieszkałych. Zatrudnianie bezrobotnych z okolic Krakowa może mieć miejsce jedynie w wyjątkowych wypadkach i to w każdym poszczególnym wypadku za osobnem zezwoleniem Prezydenta miasta. Zapotrzebowanie robotników zgłaszać należy jak dotychczas do Biura Prezydjalnego Mgtu, które przed uzyskaniem zatwierdzenia Prezydenta m. na przyjęcie porozumie się w krótkiej drodze co do kandydatów z Wydziałem VI. Magistratu (M. Biuro Rejestracji bezrobotnych), prowadzącym ewidencję bezrobotnych na terytorjum miasta.

67.

OKÓLNIK Nr. 42.

Prezydenta miasta z dnia 24 lipca 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 78/33 w sprawie sporządzania kwartalnych zamknięć rachunkowych.

W uzupełnieniu mego zarządzenia z dn. 16 V. br. (Okólnik Nr. 27) zawartego w § 4. polecam, aby kwartalnemi zamknięciami rachunkowemi obejmowano nietylko rzeczywiste wydatki poczynione w kwartale sprawozdawczym, lecz także i te, które wprawdzie w chwili przedkładania sprawozdania nie zostały faktycznie dokonane, ale dokonanie których jest wynikiem czynności przeprowadzonych w kwartale sprawozdawczym i zostanie dokonane na poczet wydatków tegoż kwartału.

68.

OKÓLNIK Nr. 43.

Prezydenta miasta z dnia 29 lipca 1933 r. Nr. Prez. Zarz. Og. 131/33 w sprawie ściągania czynszów najmu w budynkach miejskich.

W celu należytego unormowania sposobu ściągania czynszów za pomieszczenia wynajmowane w budynkach miejskich zarządzam, aby w przypadkach gdy najmobiercy zalegają z zapłatą czynszu przez dwa miesiące, Wydziały i Biura administrujące takiemi czynszowemi objektami miejskimi, bezzwłocznie przekazywały sprawy takie Biuru Prawnemu, które wdroży stosowne kroki.

69.

OKÓLNIK Nr. 44.

Prezydenta miasta z dnia 29 lipca 1933 r. Nr. Prez. Org. 120/33 w sprawie wejścia w życie ustawy z dnia 23 marca 1933 r. poz. 294/33 Dz. U. R. P. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego.

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr. 35 z dnia 13 maja 1933 r. ukazała się pod poz. 294 ustawa o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego. Ustawa ta weszła w życie w 60 dni po ogłoszeniu tj., dnia 13 lipca 1933 r. Jest to kodyfikacja nie obejmująca wprawdzie całości zagadnienia organizacji samorządu terytorjalnego, gdyż z pewnemi zmianami utrzymuje częściowo w mocy dotychczas w tym zakresie obowiązujący porządek prawny, jednakże wprowadza zasady, których celem jest jednostajne uregulowanie na całym obszarze Rzpltej P. z wyjątkiem Województwa Śląskiego, podstaw samorządu terytorjalnego w gminach wiejskich, miastach oraz w powiatowych związkach samorządowych. W ten sposób w mowie będąca ustawa posuwa wydatnie naprzód dzieło ujednostajnienia prawnego poszczególnych części Rzplitej P. i to w jednym z najważniejszych przejawów życia publicznego, bo właśnie w dziedzinie samorządu terytorjalnego. Ustawa ta oczywiście powinna być znaną wyczerpująco, przedewszystkiem funkcjonarjuszom samorządu terytorjalnego, a więc i pracownikom stoł. król. m. Krakowa, to też celem niniejszego okólnika jest uprzystępnienie zrozumienia ustawy z dnia 23 marca oraz wyjaśnienie ewentualnych wątpliwości, któreby przy stosowaniu ustawy nasunąć się mogły, oczywiście o tyle, o ile to leży w zakresie władzy Prezydenta miasta. Ostateczne bowiem rozstrzygnięcie należy do Władz Centralnych i do rozporządzeń wykonawczych, które władze te wydadzą.

I. Terminologja ustawy.

Dla zorjentowania się w całości ustawy koniecznem jest zapoznanie się zaraz na wstępie z terminami, z nazwami, których ustawa ta używa. I tak organem stanowiącym i kontrolującym w stoł. król. m. Krakowie jest — Rada miejska, zaś organem zarządzającym i wykonawczym — Zarząd miejski, który działa albo kolegjalnie i wtenczas nosi nazwę Magistratu, albo też jednoosobowo przez przełożonego Gminy tj. Prezydenta Miasta. Na czele Zarządu miejskiego stoi Prezydent Miasta (art. 1, 44, 46 cyt. ustawy).

Członkowie Rady miejskiej wybierani na lat 5, noszą nazwę radnych z wyjątkiem członków Magistratu, którzy są członkami Rady miejskiej, lecz nie radnymi. W skład Magistratu wchodzą zawodowi i niezawodowi członkowie Zarządu miejskiego: zawodowymi członkami są Prezydent Miasta i Wiceprezydenci wybierani przez

Radę miejską na lat 10, niezawodowi t. zw. ławnicy tj. wybrani przez Radę miejską członkowie niezawodowi Zarządu miejskiego na przeciąg lat 5 (art. 1, 37, 49).

Przez organy ustrojowe miasta rozumie się zarówno Radę miejską, jak i Zarząd miejski (art. 1).

II. Wprowadzenie w życie ustawy.

Wprowadzenie ustawy w życie następuje stopniowo pewnemi etapami. Etap pierwszy (obecny) stanowi okres przejściowy od wejścia w życie nowej ustawy tj. od dnia 13 lipca 1933 r. aż do chwili ukonstytuowania się nowych organów ustrojowych stoł. król. m. Krakowa po dokonanych na podstawie nowej ustawy wyborów. Aż do tej chwili przepis ustawy z dnia 14 marca 1933 r. poz. 142/33 Dz. U. R. P. przedłużył okres urzędowania dotychczasowych organów ustrojowych stoł. król. m. Krakowa tj. Rady miejskiej, Magistratu i Prezydenta oraz Wiceprezydentów Miasta. Przedłużono jednakowoż tylko okres urzędowania tych organów. Tem samem ich organizacja i kompetencja musi być dostosowaną do przepisów omawianej ustawy. Na tej podstawie Rada miejska stoł. król. m. Krakowa na posiedzeniu w dniu 10 lipca 1933 r. powzięła uchwałę, mocą której w miejsce dotychczasowego podziału na sekcje (§ 75 statutu m.), ustanowiła podział na komisje zgodnie z art. 45 ustawy z dnia 23 marca. I tak ustanowiono komisje: dla spraw gospodarczych, skarbową, prawniczą, oświatową (dla spraw oświatowych, szkolnych, przynależności i obywatelstwa), opieki społecznej z podkomisją opieki dziecka, budowlaną (dla spraw budowlanych, porządkowych i komunikacyjnych), targową (dla spraw targowych i aprowizacyjnych), oraz zdrowia publicznego. Komisje te są powołane do rozpatrywania spraw im przedłożonych, ich opinjowania, przedkładania wniosków na plenum Rady miejskiej oraz do decydowania w zastępstwie Rady w poszczególnych sprawach wymagających uchwały Rady (sprawy te muszą być przez Radę imiennie wyszczególnionemi, a nie podane generalnie, kategorjami). Ponadto Rada miejska uchwałą z tego samego dnia powołała do życia przepisaną przepisem art. 62 cyt. ustawy Komisję Rewizyjną w składzie 9 radnych, której zadaniem, jako stałego organu kontrolnego Rady miejskiej, jest sprawowanie kontroli nad działalnością finansową i gospodarczą Magistratu stoł. król. m. Krakowa. Równocześnie uchwalono regulamin czynności dla tej Komisji.

Nazwę „Magistrat stoł. król. m. Krakowa“ stosuje się jedynie i wyłącznie dla określenia kolegjalnego Zarządu miejskiego. Magistrat składa się w okresie przejściowym z Prezydenta miasta i wszystkich Wiceprezydentów. Urzędnicy nie wchodzą w skład kolegjum Magistratu.

Etap drugi zaistnieje z chwilą ukonstytuowania się nowych organów ustrojowych tj. nowej Rady miejskiej (organu stanowiącego) i nowego Zarządu miejskiego (organu zarządzającego) po przeprowadzeniu wyborów na podstawie przepisów ordynacji wyborczej zawartej w Rozdziale 2 oraz w art. 34, 39, 40 — 42 cyt. ustawy, oraz regulaminu wyborczego w drodze rozporządzenia przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

Etap trzeci zaistnieje z chwilą wydania przez Pana Prezydenta Rzpltej P. na podstawie art. 38 nowej ustawy prawa o ustroju stoł. król. m. Krakowa, które to prawo może Pan Prezydent wydać w ciągu lat 3-ch, liczonych od chwili wejścia w życie cyt. ustawy tj. od dnia 13 lipca 1933 r.

III. Organizacja i kompetencja organów ustrojowych.

O organizacji była już częściowo mowa powyżej, jednakowoż dla lepszego zrozumienia powtórzonem będzie to obecnie w związku z przedstawieniem całości organizacji i kompetencji.

Rada miejska w okresie przejściowym tj. do nowych wyborów składa się, jak powyżej zaznaczono, w dalszym ciągu ze 127 radnych. Po wyborach w skład Rady miejskiej wchodzić będzie tylko 64 radnych (art. 34 cyt. ust.). Pozatem w skład Rady miejskiej wchodzić będą bez względu na to, czy będą radnymi, czy też nie: Prezydent Miasta, Wiceprezydenci oraz ławnicy tj. wszyscy członkowie kolegjalnego Zarządu miejskiego (art. 84 cyt. ust.).

Do zakresu działania Rady miejskiej należy powołanie organu zarządzającego i kontrola nad jego działalnością oraz stanowienie norm i zasad, dotyczących zarządu sprawami Gminy i jej gospodarki a w szczególności:

a) stanowienie o dobrowolnem podejmowaniu zadań o charakterze publicznym, jeżeli nie sprzeciwiają się temu postanowienia ustaw szczególnych oraz jeżeli zadania te nie są zastrzeżone innym związkom publiczno-prawnym;

b) wybór członków Zarządu gminy oraz członków komisyj;

c) uchwalanie regulaminów obrad Rady i jej komisyj;

d) ustanawianie rodzaju i ilości stanowisk służbowych oraz wysokości przywiązanych do nich uposażeń;

e) ustanawianie norm wynagrodzenia, względnie odszkodowania dla członków Zarządu gminy oraz norm, dotyczących diet i kosztów podróży;

f) uchwalanie przepisów o obowiązkach i prawach funkcjonarjuszów gminnych, tudzież ustanawianie dla nich przepisów dyscyplinarnych (miejscowy statut służbowy);

g) uchwalanie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnem dla zawodowych członków Zarządu gminy oraz dla funkcjonarjuszów gminnych, tudzież pozostałych po nich wdów i sierot;

h) uchwalanie statutów miejscowych (miejscowych przepisów prawnych), jeżeli w myśl obowiązujących przepisów prawo takie gminie przysługuje;

i) podejmowanie uchwał w sprawach: nabycia, zamiany, zbycia i oddania w zastaw praw i nieruchomości, hipotecznego obciążenia i oddania w dzierżawę (najem) na okres ponad 6 lat wszelkich nieruchomości oraz zakładów i przedsiębiorstw gminnych, jak również udzielenia na nie koncesyj ponad powyższy okres;

j) podejmowanie uchwał .w sprawach uczynienia lub przyjęcia darowizny i zapisu oraz ustanowienia bądź objęcia zarządu fundacji;

k) stanowienie o założeniu, przekształceniu i zwinięciu urządzeń, zakładów i przedsiębiorstw gminnych oraz o wznoszeniu, przekształceniu i znoszeniu wszelkich budowli kosztem gminy;

l) podejmowanie uchwał w sprawie udzielenia przez gminę poręki finansowej oraz zaciągnięcia pożyczki dłu-

goterminowej, jak również w sprawie upoważnienia Zarządu gminy do zaciągania pożyczek krótkoterminowych na czasowe zasilenie funduszów kasowych w granicach zasad, warunków i wysokości, określonych przez Radę;

m) uchwalanie preliminarza budżetowego gminy;

n) ustanawianie zasad lokaty kapitałów oraz zasad zarządu i użytkowania majątku i dobra gminnego, jak również wszelkich urządzeń, zakładów i przedsiębiorstw gminnych;

o) uchwalanie danin komunalnych, stanowienie o obowiązku innych świadczeń na cele gminy oraz ustalanie sposobu poboru tych danin i świadczeń;

p) podejmowanie uchwał w sprawie ustalania i zmiany nazw dzielnic, ulic i placów oraz w sprawie wznoszenia pomników na placach publicznych;

r) ustalanie zasad postępowania przy oddawaniu i przyjmowaniu robót i dostaw oraz ustanawianie norm postępowania w sprawach przetargów publicznych przy sprzedaży, kupnie i oddawaniu w dzierżawę nieruchomości i ruchomości gminnych;

s) podejmowanie uchwał w sprawie umarzania należności, przypadających gminie z tytułów prywatnoprawnych;

t) kontrola nad działalnością zarządu gminy w szczególności zatwierdzanie sprawozdań z wykonania budżetu oraz rocznych zamknięć i bilansów zakładów, tudzież przedsiębiorstw gminnych z wyjątkiem spraw, o których mowa w art. 48;

u) uchwalanie wniosków oraz wydawanie opinji w sprawie zmiany granic gminy;

w) wydawanie opinji w sprawach potrzeb gminy oraz uchwalanie w tym zakresie petycyj;

y) nadawanie obywatelstwa honorowego gminy;

z) inne sprawy przewidziane obowiązującemi przepisami i ustawą z 23 marca (art. 8, 36 ust. 1, 38 ust. 3, 63), jeżeli nie mają charakteru czynności zarządzających i wykonawczych.

Rada miejska jest jedynie i wyłącznie ciałem stanowiącym i kontrolującym, niema zaś żadnych atrybucyj zarządzających i wykonawczych tj. przestaje być władzą administracyjną, jak to miało miejsce dotychczas według przepisów §§ 59 lit. a i 60 statutu m.

Rada miejska może powoływać stale, czasowo albo do poszczególnych spraw komisje lub podkomisje, których zakres działania podano powyżej pod II. przy cytowaniu uchwały Rady miejskiej z dnia 10 lipca 1933 r. Przewodnictwo w tych komisjach należy do Prezydenta Miasta lub powołanego przez niego członka Zarządu miejskiego. Wszystkie inne komisje Rady miejskiej, dotychczas istniejące, a posiadające charakter organów Rady miejskiej o zakresie działania zarządzającym lub wykonawczym stają się organami wyłącznie opinjodawczemi Zarządu miejskiego. Dotyczy to komisyj: dla spraw elektrowni, gazowni, wodociągu, zakładów ceramicznych, rzeźni i targowicy, drogowo-kanałowej, teatralnej, muzeum narodowego, budowy muzeum narodowego, muzeum przemysłowego, dla popierania budowy pałacu sprawiedliwości, archiwalnej, statutowej, statystycznej, plantacyjnej i parku „Las Wolski", dla popierania rozwoju Krakowa, dla spraw cmentarnych, łowieckiej i sprawunkowej. Komisje te na zaproszenie Prezydenta miasta i pod jego przewodnictwem przy współudziale wszystkich Wiceprezydentów Miasta działają w zakresie opinjodawczym (doradczym) w miarę uznania potrzeby takiej opinji (rady) ze strony Prezydenta Miasta.

W związku z odebraniem Radzie miejskiej atrybucyj ciała zarządzającego i wykonawczego oraz w związku z powołaniem Komisji Rewizyjnej według przepisu art. 62 nowej ustawy, przestają istnieć: Komisja Rewizyjna Głównej Kasy miejskiej i nadzoru nad Miejską Izbą Obrachunkową oraz Komisja dla podpisywania kontraktów, ta ostatnia z uwagi na szczególny ponadto przepis art. 46 ust. 6 cyt. ustawy, który do podpisywania dokumentów mocą której stoł. król. m. Kraków zaciąga zobowiązania, upoważnia jedynie Prezydenta miasta i jednego z członków Zarządu miejskiego (odmiennie niż dotychczas zob. § 86 statutu m.).

Pozostają bez zmiany: komisja dyscyplinarna dla urzędników m. i wszystkie delegacje radnych do różnych instytucyj.

Wskład zarządu miejskiego działającego kolegjalnie tj. Magistratu wchodzi w okresie przejściowym według wyjaśnienia do art. 43 — 48 cyt. ustawy podanego w Okólniku Nr. 61 b. z dnia 22 czerwca 1933 r. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych — Prezydent miasta oraz Wiceprezydenci miasta, zaś po ukonstytuowaniu się nowej Rady miejskiej — Prezydent miasta, trzech Wiceprezydentów oraz nadto ławnicy w liczbie 7 (10 % z liczby 64 radnych składających Radę miejską) przez tę Radę wybranych, przyczem bliższe zasady wyboru ławników ustali regulamin wyborczy. Kolegjum Magistratu obraduje pod przewodnictwem Prezydenta miasta lub zastępującego go Wiceprezydenta miasta. Do ważności uchwał wymaganą jest obecność więcej niż połowy ustawowej liczby członków Magistratu, a więc obecnie 3 członków, w przyszłości 6. Uchwały zapadają większością głosów, przyczem przewodniczący, który głosuje, rozstrzyga w razie równości (art. 37 i 44 cyt. ustawy). Urzędnicy występują w kolegjum Magistratu tylko jako referenci spraw tj. z głosem doradczym.

Wszyscy Wiceprezydenci są pomocnikami Prezydenta miasta i zastępują go w zakresie przez niego ustalonym. Jeden z nich zastępuje Prezydenta miasta w czasie nieobecności lub niemożności pełnienia przez niego czynności służbowych.

Praca ławników ogranicza się do udziału w posiedzeniach kolegjum Zarządu gminy oraz w posiedzeniach komisyj, wyłonionych przez Zarząd lub Radę gminy, a ponadto do opracowywania i referowania na posiedzeniach Zarządu na zlecenie przełożonego gminy poszczególnych spraw bieżących. Postanowienie to nie wyklucza większego dobrowolnego udziału ławników w pracach bieżących Zarządu z zastrzeżeniem, że wszelkie prace w tym zakresie są honorowe.

Do właściwości kolegjalnego Zarządu miejskiego (Magistratu) należą następujące sprawy:

a) przygotowanie wszystkich spraw, w których stanowi Rada gminy;

b) ustalanie planu wykonania budżetu;

c) uchwalanie regulaminów dla siebie oraz udzielanie na żądanie przełożonego gminy opinji o regulaminach i instrukcjach dla urzędów, zakładów i przedsiębiorstw gminnych;

d) decydowanie o zaciągnięciu pożyczki krótkoterminowej na czasowe zasilenie funduszów kasowych zgodnie z zasadami i warunkami, ustalonemi przez Radę gminy;

e) ustanawianie opłat za korzystanie z urządzeń zakładów i przedsiębiorstw gminnych, jak również ustalanie opłat administracyjnych i taks za korzystanie w obrębie gminy z własnych publicznych środków lokomocji;

f) umarzanie należności przypadających gminie z tytułów publiczno-prawnych, gdy ściągnięcie danej należności staje się niemożliwe, albo upoważnienie przełożonego gminy do wydawania w tym zakresie decyzyj;

g) decydowanie w sprawie oddania w dzierżawę (najem) na okres nie przekraczający 6 lat, nieruchomości, zakładów i przedsiębiorstw gminnych, jak również udzielenia na okres nie dłuższy koncesji na te zakłady i przedsiębiorstwa zgodnie z zasadami i warunkami, ustalonemi przez Radę gminy;

h) ustalanie sposobu wykonania uchwał Rady gminy w sprawie wzniesienia budowli oraz założenia, reorganizacji lub zwinięcia zakładów i przedsiębiorstw gminnych, jak również w sprawie innych ważniejszych inwestycyj;

i) rozpatrywanie i zatwierdzanie ofert, składanych przy wszelkich przetargach publicznych w myśl zasad, ustalonych przez Radę gminy;

j) decydowanie o wszczęciu i odstąpieniu od sporu sądowego oraz ustalenie warunków układu pojednawczego w sprawach prywatno-prawnych oraz w tych publiczno-prawnych, w których na zawarcie takich układów zezwalają przepisy ustaw;

k) decydowanie o dokonaniu wydatku, nieprzewidzianego w budżecie, bądź też uwzględnionego w niedostatecznej wysokości, w przypadkach, gdy obowiązujące przepisy uprawniają zarząd do takiej decyzji;

l) inne sprawy, zastrzeżone do kolegjalnego decydowania w myśl postanowień ustawy z dnia 23 marca tj. sprawy przewidziane w art. 6 ust. 4 i 5 art. 8 i art. 66 ust. 2.

Jednoosobowy Zarząd miejski sprawuje Prezydent Miasta wzgl. zastępujący go Wiceprezydent Miasta. W tym zakresie działa Prezydent Miasta samodzielnie i pod osobistą odpowiedzialnością przy pomocy innych członków Zarządu miejskiego i funkcjonarjuszów miejskich. Prezydent Miasta jest przełożonym i kierownikiem całej administracji i gospodarki miejskiej, jest zwierzchnikiem zawodowych członków Zarządu miejskiego i całego personalu miejskiego oraz sprawuje nadzór nad czynnościami niezawodowych członków Zarządu (ławnicy). Prezydent reprezentuje miasto oraz on wyłącznie działa na Zarząd miejski nazewnątrz.

Korespondencje i wszelkie dokumenty urzędowe Zarządu gminy podpisuje przełożony gminy. Przełożony gminy może upoważnić do podpisywania w swojem zastępstwie ściśle określonej kategorji pism i dokumentów urzędowych swego zastępcę lub swych zastępców oraz poszczególnych urzędników gminnych. Dokumenty, przez które gmina zaciąga zobowiązania, muszą być opatrzone urzędową pieczęcią Zarządu gminy oraz własnoręcznym podpisem przełożonego gminy i jednego z członków Zarządu. W przypadku, gdy mandaty członków Zarządu gminy uległy zawieszeniu lub wygaśnięciu, dokumenty powyższe w miejsce członka Zarządu gminy podpisuje właściwy urzędnik gminny.

W wypadkach niecierpiących zwłoki, dla uniknięcia szkody, jakiej mógłby doznać interes Państwa lub gminy, przełożony gminy obowiązany jest wydać decyzję w zastępstwie kolegjum Zarządu, powinien jednak bezzwłocznie zwołać posiedzenie Zarządu celem przedstawienia mu wydanej decyzji do zatwierdzenia.

Prezydent Miasta załatwia nadto jednoosobowo i pod osobistą odpowiedzialnością wszelkie czynności organów ustrojowych miasta, działających jako organy wykonawcze władz rządowych, bądź jako władze administracji ogólnej oraz sprawy wchodzące w zakres policji miejscowej art. (48 i 110).

Prezydentowi Miasta w wyniku jego wyżej określonych funkcyj przysługuje prawo bezpośredniej kontroli nad czynnościami biur Zarządu miejskiego, nad czynnościami urządzeń Zakładów i Przedsiębiorstw miejskich, którą wykonuje za pośrednictwem Miejskiej Izby Obrachunkowej oraz Inspektora administracji miejskiej (art. 61).

W zakresie odpowiedzialności służbowej pracowników miejskich pozostają nadal właściwemi do wymiaru sprawiedliwości dyscyplinarnej komisja dyscyplinarna, w składzie określonym w § 57 ust. 2 statutu m. oraz z kompetencją tymże przepisem oznaczoną i Prezydent miasta z kompetencją określoną przepisem § 91 statutu m. Pozatem do spraw dyscyplinarnych mają zastosowanie i nadal przepisy Przepisów służbowych dla pracowników stoł. król. m. Krakowa z tą zmianą, że od orzeczenia dyscyplinarnego Prezydenta Miasta niema odwołania do Rady miejskiej.

IV. Nadzór państwowy.

Nadzór państwowy nad działalnością z zakresu samorządowego stoł. król. m. Krakowa sprawuje Wojewoda Krakowski przy współdziale Wydziału Wojewódzkiego. Dotyczy to przedewszystkiem zatwierdzania spraw wymienionych pod III. przy wyliczeniu spraw należących do właściwości Rady miejskiej pod literami d), e), f), g), h), i), j), p) oraz uchwał Rady miejskiej dotyczących świadczeń w naturze, które to wszystkie uchwały uzyskują moc prawną dopiero po zatwierdzeniu przez Wojewodę. Podobnie rzecz się przedstawia z uchwałami Magistratu dotyczącemi dzierżaw lub koncesyj, których czas trwania przekracza 3 lata. Zatwierdzenie winno być danem w przeciągu 60 dni, przyczem brak odpowiedzi uważa się za zatwierdzenie (zob. art. 39 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. ex 1932 poz. 884), który to przepis ma odpowiednie zastosowanie do powyższych zatwierdzeń. Przeciwko odmowie zatwierdzenia istnieje środek prawny odwołanie do Ministra Spraw Wewnętrznych, którego decyzja jest ostateczną.

Nadzór państwowy nad działalnością Prezydenta Miasta w charakterze władzy administracji ogólnej oraz w sprawach policji miejscowej, sprawuje Wojewoda. Przy wykonywaniu funkcyj administracji ogólnej (art. 27 i 67 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. poz. 86 (28 Dz. U. R. P.), jeżeli one wkraczają w zakres niebezpieczeństwa i porządku publicznego, działa Prezydent Miasta w porozumieniu ze Starostą Grodzkim.

Uprawnienia władz nadzorczych w stosunku do organów ustrojowych stoł. król. m. Krakowa, określają przepisy art. 66—73.

Władze administracji niezespolonej porozumiewają się odnośnie administracji im podlegającej, a wykonywanej przez Prezydenta Miasta za pośrednictwem i w porozumieniu z właściwą władzą nadzorczą. Dotyczy to wydawania ogólnych instrukcyj dla odnośnej gałęzi administracji potrzebnych zarządzeń, jak również lustracji odnośnych agend, wykonywanych przez Prezydenta Miasta, do czego władza administracji niezespolonej ma prawo.

Z tytułu nadzoru państwowego przysługuje również prawo Zarządowi miejskiemu do zawieszenia z urzędu lub na wezwanie Wojewody w ciągu dni 14-tu uchwał Rady miejskiej, która zdaniem Zarządu miejskiego jest niewykonalną lub sprzeczną z interesem miasta. To samo prawo przysługuje Prezydentowi miasta w odniesieniu do uchwał kolegjalnego Zarządu miejskiego (Magistratu).

V. Ustawa z dnia 23 marca 1933 r., a statut m.

Według przepisu art. 130 ust. 2 nowej ustawy z dniem wejścia w życie ustawy z 23 marca 1933 r. tracą moc wszelkie przepisy prawne dotyczące spraw uregulowanych ustawą z 23 marca 1933 r. oraz przepisy sprzeczne z jej postanowieniami. W następstwie tego postanowienia podlegają doniosłym zmianom przepisy statutu m. z dnia 6 października 1901. I tak ulegają skreśleniu ustawa wprowadza, dalej §§ 1, 2, 3 ust. 2 18—54, 56, ust. 1, 57, ust. 1 i 5, 58, 59, 60, 62, 65, 68 ust. 1, 70 ust. 1, 72 zdanie 2 i 3 ust. 2, 73, 74 ust. 2 i 3, 75—90, 91 zdanie ostatnie ust. 2, 92—102, 106—112 i 117.

Pozostają w mocy bez zmiany lub ze zmianami wynikającemi z nowej ustawy następujące przepisy: §§ 3 ust. 1, 4—13, 14 ze skreśleniem lit. f) oraz ustępu „Bliższe określenie atrybucyj władz gminnych zawiera dział IV.“, 15, 16, 17 ze skreśleniem słów „Rada miejska względnie“, 55 ze skreśleniem słów „Rady miejskiej w czynnościach kontroli i organem pomocniczym Magistratu“, w których miejsce należy wstawić „Prezydenta“, oraz przy końcu „i Radzie miejskiej, 56 ust. 2, 3 i 4, 57 ust. 2, 3 i 4, 61 ze skreśleniem słów początkowych „Na polecenie Namiestnictwa, Wydziału krajowego lub“, 64, 66, 67, 68 ust. 2, 3 i 4, 69, 70 ust. 2 ze skreśleniem słów w wierszu pierwszym tego ustępu „jednak“ oraz w wierszu 3 i 4 po przecinku „przez sekcję lub komisję nie rozbierany, lub“, 71 ze skreśleniem słowa „sekcja“ w wierszu drugim, 72 ust. 1 i zdanie 1 ust. 2, 74 ust. 1, 91 ust. 1 i zdanie 1 i 2 ust. 2, 103—105 z tem, że wszędzie w miejsce słowa „Magistrat“ należy wstawić „Zarząd miejski“ 113—116.

Przepisy §§ 61, 63, 64, 66—72 obowiązują przejściowo, aż do uchwalenia przez Radę miejską w myśl postanowienia przepisu art. 43 ust. 1 i lit. c) tegoż ustępu ustawy z dnia 23 marca — regulaminu obrad Rady. Przypisy te bowiem, jako natury regulaminowej dla obrad Rady miejskiej będą objęte regulaminem Rady.

Wszystkie przepisy statutu m. pozostające w mocy należy w każdym przypadku stosować w związku logicznym z postanowieniami ustawy z dnia 23 marca 1933 r. oraz ewentualnie z dawniej już wydanemi przepisami, regulującemi zagadnienia odnośnym przepisem statutowym określone.

70.

OKÓLNIK Nr. 45.

Prezydenta miasta z dnia 31 lipca 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 127/33 w sprawie prolongaty cech legalizacyjnych wag.

Miejscowy Urząd Miar w Krakowie (ul. Czapskich L. 5. Telef. Nr. 135-00) zwrócił się do Magistratu z wezwaniem o zalegalizowanie wszystkich wag posiadanych przez Urzędy i Zakłady miejskie w terminie do dnia 31 grudnia 1933 r., o ile ważność dotychczasowej cechy legalizacyjnej wygasła z końcem roku 1932.

W odnośnem piśmie Urząd Miar zawiadamia, że w razie niezastosowania się do powyższego wagi będą opieczętowane, a ich właściciel lub użytkownik zostanie pociągnięty do odpowiedzialności.

Praktyka wskazuje, że wagi fundamentowane po paroletniem nawet używaniu wykazują znaczne uchybienia, wskutek czego przed ponownem zalegalizowaniem wymagają zazwyczaj gruntownej reparacji.

Reparację wag należy powierzyć firmie, posiadającej koncesję, wydaną przez Główny Urząd Miar, na naprawę wag fundamentowanych.

Ponieważ koszty sprawdzenia wagi nie zależą od tego, czy waga okaże się godną cechowania czy też nie, tj. są jednakowe zarówno w wypadku zalegalizowania jak i zbrakowania wagi, przeto ścisłe zastosowanie się do powyższej wskazówki leży w interesie Magistratu. Stosując się do niej unika się daremnych kosztów, któreby wynikły w wypadku zbrakowania wagi.

Zwraca się uwagę, że urzędnicy legalizacyjni nie naprawiają wag.

O ile odnośne Biura i Zakłady gminne żądałyby sprawdzenia odnośnych wag bez uprzedniego naprawienia ich, należy porozumieć się z Urzędem Miar co do terminu delegowania urzędnika legalizacyjnego i sposobu wysłania odpowiednich przyborów do sprawdzenia.

Podając powyższe do wiadomości, wzywam odnośne Wydziały, Biura Magistratu oraz Zakłady m., aby w zakreślonym terminie zastosowały się do zarządzenia Urzędu Miar odnośnie legalizacji wag znajdujących się w ich posiadaniu.

71.

Sprawozdanie z posiedzenia Tymcz. Rady Miejskiej.

Sprawozdanie z 38-go jawnego posiedzenia Rady miasta, które się odbyło w dniu 10 lipca 1933 r. w sali Radnej na Ratuszu Krakowskim.

Dnia 10 lipca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Prezydenta miasta Dra Mieczysława Kaplickiego oraz w obecności Wiceprezydentów miasta Dra Landaua i Inż. Skoczylasa, oraz przy udziale 90 członków Rady m., posiedzenie Rady miejskiej.

Po otwarciu posiedzenia przez Pana Prezydenta miasta przystąpiono do porządku dziennego:

I. Sprawa wykonania nowej ustawy samorządowej i zatwierdzenie regulaminu Komisji rewizyjnej Rm.

Referent Doc. Dr. Wachholz podaje, że z dniem 13 lipca br. wchodzi w życie nowa ustawa samorządowa i niektóre postanowienia tej ustawy mają być natychmiast wprowadzone w życie i wymagają uchwały Rady miasta, jak zniesienie dotychczasowych Sekcyj Rady, wybór Komisji rewizyjnej i uchwalenie regulaminu czynności tej komisji. Dotychczas Rada miejska podzielona była na tyle sekcyj ile jest departamentów w Magistracie, a każdy radca miejski powinien był należeć przynajmniej do jednej sekcji. Sekcje były częściami Rady miejskiej czyli podgrupami, obecnie według nowej ustawy Rada miejska nie dzieli się na grupy, ale może powoływać komisje, które pewne sprawy mogą rozpatrywać, opinjować, wnioskować i decydować. Jeżeli chodzi o skład personalny sekcyj, to może on pozostać niezmieniony, a zmieni się tylko nazwa sekcji na Komisja, która znowu swoją nazwę brać będzie od spraw, jakie będzie miała załatwiać. Następnie ma być według nowej ustawy powołana Komisja rewizyjna, do której będzie należeć kontrola czynności Mgtu według opracowanego regulaminu.

Wobec powyższego Referent imieniem Sekcji III. wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Począwszy od dnia 13 lipca br. istniejące dotychczas Sekcje Rady m. znosi się, a w ich miejsce powołuje się w dotychczasowym składzie osobowym Sekcyj następujące komisje:

1) Komisja dla spraw gospodarczych,
2) „ skarbowa,
3) „ prawnicza,
4) „ oświatowo-szkolna, przynależności i obywatelstwa,
5) „ opieki społecznej,
6) „ budowlano-porządkowo-komunikacyjna,
7) „ targowo-aprowizacyjna,
8) „ zdrowia publicznego.

II. Do zakresu działania pod I. określonych Komisyj należy:

1) rozpatrywanie spraw im przedłożonych,
2) opinjowanie tych spraw lub
3) przedkładanie wniosków na Radę miejską,
4) decydowanie w zastępstwie Rady m. w poszczególnych sprawach wymagających uchwały Rady m.

III. Jako stały organ Rady miejskiej w zakresie kontroli nad działalnością finansową i gospodarczą Magistratu m. Krakowa powołuje się Komisję rewizyjną w składzie 1 przewodniczącego, 2 zastępców przewodniczącego i 6 członków wybranych przez Radę miejską ze swego grona.

IV. Uchwala się dołączony regulamin czynności Komisji rewizyjnej.

W dyskusji nad powyższą sprawą zabiera głos p. Rm. Bobrowska przypominając sprawę scalenia opieki nad dzieckiem i stawia wniosek o stworzenie podkomisji dla spraw dziecka.

Następnie Rm. Dr. Gertler wnosi poprawkę do stylizacji punktu 1-go porządku obrad tj. do pozycji 4, 6 i 7, w tym kierunku, by nazwy Komisji zmienić w następujący sposób: Komisja oświatowa (dla spraw szkolnych, oświatowych itd.), Komisja budowlana (dla spraw budowlanych, porządkowych i komunikacyjnych), Komisja targowa (dla spraw targowych i aprowizacyjnych).

Rada miasta wniosek wraz z poprawką p. Rm. Bobrowskiej i Dr. Gertlera uchwaliła.

II. Upoważnienie Rady m. dla Komisji gospodarczej do załatwiania w jej imieniu spraw sprzedaży gruntów miejskich.

Imieniem Sekcji I. i III. Rm. Mikosz wnosi:

Rada miasta uchwali:

Rada miasta w związku z wejściem w życie w dniu 13 bm. art. 45 p. 1 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35 poz. 294) upoważnia Komisję dla spraw gospodarczych do decydowania w jej zastępstwie aż do czasu zwołania najbliższego posiedzenia Rady m. po ferjach letnich w sprawach dotyczących sprzedaży następujących gruntów stanowiących własność Gminy m. Krakowa:

I. Parcele przy ul. Żuławskiego lkat. 13/I., 14/I., Dz. V. Nr. 1, 2, 3, 7, 8, 9, 10, 11, 12.

II Parcele przy ul. Pomorskiej lkat. 8/1, 8/7, 8/8 Dz. XV. Nr. 1, 2, 3.

III. Parcele przy ul. Słowackiego i Sienkiewicza lkat. 437/1 Dz. XV. Nr. 23, 20, 19, 18, 6, 5.

IV. Parcele przy ul. Smoczej lkat. 211/3 Dz. VII. Nr. 9 i 10.

V. Parcele przy ul. Syrokomli narożnik ul. Ujejskiego lkat. 1833/5, Dz. XII. Nr. 6.

VI. Parcele przy ul. Starowiślnej, św. Wawrzyńca, Podgórskiej lkat. 736/1 Dz. VIII. Nr. 1, 2, 3, 4.

VII. Parcele przy ul. Słonecznej lkat. 1779/21, 1779/22, 1779/3 Dz. XII. Nr. 1, 2.

VIII. Parcele przy Al. Focha, Słonecznej i Wyczółkowskiego lkat. 2019/1 Dz. XII. Nr. 9, 10, 11, 1, 2, 3, 4.

IX. Parcele przy Al. Focha, Kraszewskiego i Fałata lkat. 2018/1, 1786, Dz. XII. Nr. 5, 11, 12 i 13.

X. Parcele przy Al. Pod Kopcem lkat. 854/7, 854/8, 854/9, 854/10 Dz. XXII. Nr. 45, 46, 47, 48.

XI. Parcele przy ul. Czarodziejskiej i Tynieckiej przeznaczone dla Budownictwa drobnicowego od 1—54.

XII. Parcele narożnik ul. Wielopole i Dietla lwh. 220, lkat. 380/1 i 380/2.

XIII. Parcele przy ul. Pomorskiej lwh. 584 Dz. XV. lkat. 8/98, 8/99, 8/101.

XIV. Parcele przy ul. Kobierzyńskiej lwh. 86 Dz. X. lkat. 888.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

III. Upoważnienie Rady m. dla Komisji prawniczej do udzielania opinji w myśl art. 43 prawa przemysłowego.

Imieniem Sekcji III. Rm. Mikosz wnosi:

Rada miasta uchwali:

Rada miasta w związku z wejściem w życie w dniu 13 bm. art. 45 p. 1 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35 poz. 294) upoważnia Komisję prawniczą do opinjowania w jej imieniu spraw taryf maksymalnych ustanawianych przez władzę przemysłową

I. instancji dla przedsiębiorstw prowadzących przemysł przewozu osób i towarów, dla publicznych posłańców, tragarzy, przewodników i dla kominiarzy w myśl art. 43 prawa przemysłowego.

Do powyższego wniosku Referent Rm. Mikosz wnosi następującą poprawkę: do słów „upoważnia Komisję prawniczą“ dodać słowa: „łącznie z Komisją budowlaną“.

Rada miasta wniosek z poprawkę Referenta uchwaliła.

IV. Pożyczka Funduszu Pracy Zł. 345.000·—.

Prezydent miasta Pan Dr. Kaplicki referuje sprawę pożyczki z Funduszu Pracy, dając na wstępie pewne wyjaśnienia dotyczące tego tematu. Fundusz Pracy stworzony został mianowicie w tym celu, aby likwidował bezrobocie jako takie, to znaczy, że z Funduszu tego będą rozdawane pożyczki tylko tym instytucjom, które się wykażą, że za te pieniądze chcą stworzyć coś co później samoistnie będzie zatrudniało robotników. Np. pożyczka na uzbrojenie gruntów, na których robotnicy będą zatrudnieni, tak przy robotach zbrojeniowych jak i przy budowie domów na tych gruntach. Zasada ta jest zdrowa również ze względów moralnych, dając robotnikowi przekonanie, że pracuje pożytecznie i celowo.

Prezydjum m. Krakowa odbyło z Dyrekcją Funduszu Pracy szereg konferencji przedkładając swoje żądania. Obecnie fundusze są już rozdzielone między poszczególne województwa, w czem województwo krakowskie otrzymało Zł. 6,000.000·—. Z tej kwoty przeznaczono Zł. 78.000·— na regulację rzek, Zł. 912.000·— na obwałowanie rzek, Zł. 1,500.000·— na budowę tak ważnej dla Krakowa kolei Kraków-Miechów, Zł. 250.000·— na rozbudowę stacji osobowej, Zł. 250.000·— na dokończenie budowy Kliniki Ginekologicznej, Zł. 200.000·— na budowę portu na Wiśle w Płaszowie itd. Sprawa budowy portu na Wiśle jest bardzo ważna i postępuje raźno naprzód. Dotychczas znaczenie Wisły pod względem gospodarczem jest minimalne, gdyż spławną jest ona zaledwie 4 miesiące w roku jeśli chodzi o Kraków. Rząd jednak postanowił zająć się w najbliższej przyszłości usprawnieniem Wisły i ma zamiar na drugi rok przeznaczyć kilkadziesiąt miljonów złotych na ten cel. W ten sposób zostałaby stworzona tania komunikacja dla przewozu surowców jak węgiel i drzewo, a z drugiej strony zostałaby usunięta klęska powodzi.

Budowa Kliniki Ginekologicznej w Krakowie to czarna karta w dziejach budownictwa powojennego. Przed 13 laty rozpoczęto budowę tej Kliniki i dopiero teraz może być nadzieja na ostateczne wykończenie i uruchomienie tejże, gdyż oprócz przeznaczonej już kwoty Zł. 250.000·—, p. min. Jędrzejewicz obiecał jeszcze dodać Zł. 350.000·—.

Odnośnie do sprawy pożyczki w kwocie Zł. 345.000, zaciągnąć się mającej z Funduszu Pracy, nadmienia Pan Prezydent, że kwoty tej użyć pragnie na wybudowanie kanału przy ul. Żółkiewskiego na Grzegórzkach oraz uzbrojenie gruntów pod osiedle dla tanich domów przy ul. Czarodziejskiej i gruntów poaugustjańskich, które zostaną rozparcelowane, a na których staną kiedyś hale targowe i „Dom dziecka“.

Wobec powyższego stawia Pan Prezydent miasta imieniem Sekcji II. następujący wniosek:

Rada miasta uchwali:

Upoważnia się Pana Prezydenta miasta do zaciągnięcia w Funduszu Pracy długoterminowej pożyczki w kwocie zł. 345.000·—, oprocentowanej 2% p. a. spłacalnej w 10 (dziesięciu) ratach rocznych wstawianych do budżetu, poczynając od budżetu na rok 1935/6, oraz na warunkach w umowie bliżej określonych.

II. Pożyczka zużyta będzie na wykonanie robót przy uzbrojeniu gruntów tzw. poaugustjańskich, gruntów w Dębnikach oraz skanalizowanie ul. Żółkiewskiego.

Do podpisania odnośnych dokumentów, pokwitowania i odbioru waluty powyższej pożyczki upoważnia się Pana Prezydenta miasta względnie jego zastępcę oraz Radców miejskich: pp. Dr. Krzetuskiego Karola i Dr. Tillesa Samuela a w razie przeszkody któregokolwiek z nich radców m.: pp. Dr. Jana Kuhna i Jana Mikosza. (L. M. I. O. F. Pr. 26/33).

W dyskusji zabiera głos Rm. Illukiewicz, który imieniem dzielnicy Grzegórzki wyraża Panu Prezydentowi gorące podziękowanie za starania około skanalizowania ul. Żółkiewskiego.

Rm. Dr. Radzyński wskazuje na dzielnice Krowodrza i Czarna Wieś, które domagają się skanalizowania oraz na konieczność zregulowania Białuchy.

Rada miasta wniosek Prezydenta jednogłośnie uchwaliła.

V. Udzielenie gwarancji Komitetowi parafjalnemu w Dębnikach.

Imieniem Sekcji II. Dyr. Jan Krzyżanowski wnosi:

Rada miasta uchwali:

Upoważnia się Pana Prezydenta miasta do udzielenia Komitetowi parafjalnemu w Dębnikach gwarancji dla zaciągnięcia pożyczki w wysokości kwoty Zł. 90.000·— z tem, że amortyzacja powyższego zobowiązania nastąpi w okresie dziewięciu lat po Zł. 10.000·— wstawianych corocznie do budżetu Gminy m. Krakowa poczynając od budżetu na rok 1934/35.

L. M. I. O. Gw. 27/33.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

VI. Wybór członków Komisji rewizyjnej Rady miejskiej, przydział członków do Komisji oraz powołanie członka Komitetu rozbudowy miasta Krakowa.

W związku z postanowieniem nowej ustawy samorządowej, wedle której członkowie Zarządu miasta nie mogą być obecni przy wyborze Komisji rewizyjnej, oraz wobec wydalenia się członków Prezydjum m. z sali posiedzeń, Rada m. powołuje na przewodniczącego w tej sprawie najstarszego wiekiem radcę miejskiego Prof. Dr. Bujwida, który obejmuje przewodnictwo.

a) Imieniem Komisji Matki Rm. Epstein wnosi:

Wybrać do Komisji rewizyjnej Rady m. następujące osoby:

1. Przewodn. Komisji rewiż. Rm. Dr. August Chan,
2. Zast. przew. „ „ „ Dr. Krause Jan,
3. Członek „ „ „ Dr. Kuhn Jan,
4. „ „ „ „ Inż. Drobniak Franc.,
5. „ „ „ „ Dr. Radzyński Rudolf,
6. „ „ „ „ Dr. Kannenberg M.,
7. „ „ „ „ Dr. Korolewicz Bol.,
8. „ „ „ „ Wohl Artur,
9. „ „ „ „ Jelonek Kazimierz.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

Przewodnictwo obejmuje ponownie Pan Prezydent miasta.

b) Imieniem Komisji Matki Rm. Epstein wnosi wybrać:

do Komisji targowej i aprowizacyjnej Rm. Spirę Leopolda,

do Komisji opieki społecznej Rm. Ehrlicha Emanuela,

do Komisji szkolnej Rm. Dra Florczyka Piotra.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

c) Imieniem Komisji Matki Rm. Epstein wnosi o przyjęcie do wiadomości rezygnacji P. Dra Cikowskiego Franciszka z godności członka Komitetu Rozbudowy miasta Krakowa, a powołanie w miejsce wspomnianego na członka tegoż Komitetu P. Dzielskiego Józefa prok. Banku Gosp. Krajowego.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

VII. Sprawa herbu miasta Krakowa.

Imieniem Sekcji III. i IV. Rm. Prof. Gałęzowski wnosi:

Rada miasta uchwali:

W myśl art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 13 grudnia 1927 o godłach i barwach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 115 poz. 980) w brzmieniu ustalonem rozp. Prez. R. P. z dn. 24 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80 poz. 629) wnieść prośbę do Pana Ministra Spraw Wewnętrznych oraz P. Ministra W. R. i O. P. o zezwolenie Gminie m. Krakowa na używanie w swej oznace zamiast herbu państwowego i herbu wojewódzkiego wyłącznie historycznego herbu miejskiego według przedłożonego wzoru.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

VIII. Wypożyczenie Komitetowi Wystawy Jubileuszowej Króla Jana III. na Wawelu eksponatów Muzeum Narodowego w Krakowie.

Imieniem Komisji Muzealnej sprawozdawca Rm. Dr. Juljan Nowak wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Ze względu na wyjątkowe znaczenie wystawy jubileuszowej Króla Jana III. urządzić się mającej na Wawelu z okazji 250-letniej rocznicy odsieczy wiedeńskiej, wypożyczyć Komitetowi wystawy wyszczególnione w uchwale Komisji muzealnej z dnia 8/VI. 1933 r. exponaty z Muzeum Narodowego w liczbie 16.

II. Upoważnia się Wydział muzealny do ściągnięcia od Komitetu Wystawy wszelkich związanych z tem zabezpieczeń przed ewentualnem uszkodzeniem wypożyczonych exponatów z tem, że po zamknięciu wystawy mają być bezzwłocznie zwrócone, oraz że koszta ich przeniesienia pokryje w całości Komitet.

III. Zezwolenie powyższe odnosi się wyłącznie do wymienionej wystawy na Wawelu.

(Do L. M. IV. Ms. 141/33).

Rada miasta wniosek uchwaliła.

IX. Regulamin nagrody literackiej.

Imieniem Sekcji IV. sprawozdawca Rm. Dr. Beaupré wnosi:

Rada miasta uchwali:

Zatwierdza się załączony regulamin nagrody literackiej miasta Krakowa. (Nr. IV. nagr. 201/32).

Rada miasta wniosek uchwaliła.

Na wniosek Rm. Dr. Gwiazdomorskiego Rm. Inż. Wierzchowski referuje po kolei punkt X., XI., XIII., i XVI. porządku obrad a mianowicie:

X. Sprzedaż parceli przy ul. Sienkiewicza w Dz. XV.

Rada miasta uchwali:

I. Sprzedać p. Maurycemu i Romanie Voglerom parcelę gminną przy ul. Sienkiewicza lkat. 437/1, Dz. XV., oznaczoną na planie Budown. miejsk. Oddz. B. z dnia 27 maja 1933 r. Nr. 20, o powierzchni około 410 m^2, za cenę Zł. 75 (siedemdziesiąt pięć) Zł. za 1 m^2, pod następującemi warunkami:

1) Cena kupna zapłaconą będzie bezzwłocznie gotówką.

2) Koszty wykonania toru jezdnego, krawężnika ulicznego, przewodu kanałowego, wodociągowego i oświetlenia ulicznego przed powyższym gruntem, oraz ustaw. opłatę kanałową pokryje Gmina.

3) Koszty urządzenia chodnika przed powyższym gruntem, oraz należności za połączenie instalacyj domowych ze sieciami miejskiemi, poniesie kupujący, względnie jego prawni następcy.

4) Gmina sprzedaje powyższy grunt w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych.

5) Wszelkie koszty, opłaty i należytości związane ze zawarciem niniejszej transakcji i intabulacją, poniesie kupujący względnie jego prawni następcy.

II. Sprzedaż parceli następuje pod budowę domu mieszkalnego, po myśli art. 8 ustawy z dnia 24/III. 1933 r. Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 173.

III. Do podpisania kontraktu upoważnia się obok P. Prezydenta miasta względnie jego zastępcy PP. Radców m. Dra K. Jelonka i Dra J. Kuhna, a w razie przeszkody Dra K. Radzyńskiego i Inż. L. Skarżeńskiego, wzgl. innych upoważnionych wogóle do podpisywania umów imieniem Gminy m. Krakowa.

IV. Niniejszą uchwałę należy przedłożyć Panu Ministrowi Spraw Wewnętrznych z prośbą o zatwierdzenie z uwagi na to, że kupujący nie jest obywatelem Państwa Polskiego, a to po myśli Rozp. Prez. Rzptej z dnia 3 grudnia 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 109 poz. 897.

(Nr. I. Nab. 362/33/C).

XI. Sprzedaż parceli przy ul. Sienkiewicza w Dz. XV.

Rada miasta uchwali:

I. Sprzedać PP. Maurycemu i Jachecie Knopfom część parceli gminnej lkat. 437/1 objętej lwh. 2 ks. gr.

gm. kat. Kraków Dz. XV. Nowa Wieś, oznaczoną kolorem czerwonym na planie Budownictwa miejskiego z dnia 20 kwietnia 1933 r. o powierzchni około 452 metrów kwadr. za cenę po 75 (siedemdziesiąt pięć) złotych, przyjmując wartość wewnętrzną złotego określoną rozp. Prez. R. P. z dnia 23/X. 1927 r. Nr. 88 poz. 790 Dz. U. R. P. za jeden metr kwadr. pod następującymi warunkami:

1. Część ceny kupna w kwocie 20.000 (dwadzieścia tysięcy) zł. zapłacona będzie zaraz po zawiadomieniu kupujących o niniejszej uchwale.

2. Pozostałą resztę ceny kupna zapłacą kupujący do dnia 31/XII. 1933 r. (tysiąc dziewięćset trzydziestego trzeciego roku) bez doliczenia odsetek. W razie nieuiszczenia tej reszty w umówionym czasie zapłacą kupujący odsetki zwłoki w najwyższym dopuszczalnie wymiarze za czas od 1 stycznia 1934 r. do dnia rzeczywistej zapłaty.

Zapłata reszty ceny kupna i odsetek zwłoki ma być hipotecznie zabezpieczona.

3. Przy budowie zastosują się kupujący i ich prawni następcy do obowiązującego planu zabudowania tej części miasta.

4. Koszty wykonania toru jezdnego, krawężnika, ulicznego przewodu kanałowego i wodociągowego, oraz koszty urządzenia oświetlenia publicznego przed powyższym gruntem tudzież ustawową opłatę kanałową pokryje Gmina m. Krakowa z własnych funduszów.

5. Koszty urządzenia chodnika przed powyższym gruntem oraz należności za połączenie instalacyj domowych ze sieciami miejskiemi poniosą kupujący względnie ich prawni następcy.

6. Gmina sprzedaje powyższy grunt pod budowę domu mieszkalnego na podstawie ustawy z dnia 24/III. 1933 r. Nr. 22 poz. 173 Dz. U. R. P., a to w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych z wyjątkiem wymienionego prawa zastawu i zastrzeżeń objętych niniejszą uchwałą.

7. Wszelkie koszty, opłaty i należytości związane ze zawarciem niniejszej transakcji i intabulacją oraz wykreśleniem prawa zastawu pokryją kupujący względnie ich prawni następcy.

II. Do podpisania kontraktu upoważnia się obok P. Prezydenta miasta względnie jego zastępcy PP. Radców miejskich Dr. K. Jelonka i Dr. J. Kuhna a w razie przeszkody Dr. R. Radzyńskiego i Inż. L. Skarżeńskiego względnie innych, upoważnionych wogóle do podpisywania umów. (Nr. I. Nab. 457/33/B.).

XIII. Sprzedaż parceli przy Al. Słowackiego w Dz. XV.

Rada miasta uchwali:

I. Sprzedać P. Prof. Dr. Janowi Glatzelowi część parceli gminnej lkat. 437/1 objętej lwh. 2 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XV. Nowa Wieś, oznaczoną kolorem niebieskim na planie Budownictwa m. z dnia 20 maja 1933 r. o powierzchni około 466 m kwadr. za cenę po 110 (sto dziesięć) złotych za 1 m kwadr. pod następującemi warunkami:

1) Cena kupna zapłaconą będzie zaraz.

2) Kupujący względnie jego prawni następcy pokryją koszty urządzenia chodnika przed powyższym gruntem, oraz koszty połączenia instalacyj domowych ze sieciami miejskiemi, natomiast inne koszty urządzenia ulicy wzdłuż tego gruntu tudzież ustawową opłatę kanałową poniesie Gmina m. Krakowa.

3) Powyższy grunt sprzedaje Gmina pod budowę domu mieszkalnego na podstawie ustawy z dnia 24/III. 1933 r. Nr. 22 poz. 173 Dz. U. R. P. a to w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych.

4) Wszelkie koszty, opłaty i należytości połączone ze zawarciem kontraktu i intabulacją pokryje w całości kupujący względnie jego prawni następcy.

II. Do podpisania kontraktu upoważnia się obok P. Prezydenta m. względnie jego zastępcy PP. Radców m. Dr. K. Jelonka i Dr. J. Kuhna, a w razie przeszkody Dr. R. Radzyńskiego i Inż. L. Skarżeńskiego, względnie innych upoważnionych wogóle do podpisywania umów.

III. Niniejszą uchwałę przedłożyć P. Wojewodzie z prośbą o zatwierdzenie. (Nr. I. Nab. 499/33/B.).

XVI. Plan zabudowania gruntów w Dz. XV. Nowa Wieś między ulicami Kazim. Wielkiego, Juljusza Lea, Józefitów i Nowowiejską.

Rada miasta uchwali:

Uwzględniając sprzeciwy Stanisławy Schererowej i spólników z dnia 29/XII. 1932 r. oraz Szyfry Westreichowej, Ernestyny Ettingerowej z dnia 28/XII. 1932 r. wniesione przeciwko planowi zabudowania 6 bloków na Nowej Wsi, ograniczonych ulicami: Juljusza Lea, Nowowiejską, Kazim. Wielkiego i Józefitów, Rada m. reasumuje swą uchwałę z dnia 26/X. 1932 r. odnośnie do sposobu zabudowania powyższych bloków, natomiast uchwala:

Na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 21/XI. 1930 r. L. Bb. 5030/30 i po myśli art. 29 prawa budowlanego z dnia 16 lutego 1928 r. uchwala się sposób zabudowania 6 bloków pomiędzy ulicami: Juljusza Lea, Kazim. Wielkiego, Nowowiejską i Józefitów w granicach prawomocnych linji regulacyjnych według planu Budownictwa miejskiego Oddział B. z dnia 15/IX. 1930, jednak bez zmian wkreślonych w tymże planie kolorem niebieskim, a w szczególności uchwala się:

1) Zwarty sposób zabudowania z tylnemi linjami budowlanemi i traktami oficynowymi wkreślonymi w powyższym planie kolorem czerwonym i oznaczonemi cotami odległościowemi.

2) Wysokości budynków frontowych zgodne z ustawą, natomiast dla traktów oficynowych wysokości odpowiadające 3 kondygnacjom, nie więcej jednak aniżeli 12 m. Suteren mieszkalnych ani we frontowych budynkach ani w oficynowych budować nie wolno.

W drodze wyjątku można udzielać konsensów na budowę prowizorycznych budynków niezbędnych do prowadzenia gospodarstwa ogrodniczo-rolnego na tyłach realności położonych przy ul. Kazim. Wielkiego nie dalej jednak jak do linji oznaczonej w planie kolorem czerwonym kreskami i literami A-B, C-D, E-F.

Plan powyższy należy wyłożyć do publicznego przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały. (Do Nr. Bb. Reg. 317/32).

Rada miasta wnioski ad X., XI., XIII. i XVI. uchwaliła.

Rm. Inż. Drobniak referuje punkt XII., XIV. i XV. porządku obrad, a mianowicie:

XII. Sprawa sprzedaży gruntu Djecezji Śląskiej.

Rada miasta uchwali:

I. Nawiązując do uchwały Rady m. z dnia 6/VIII. 1926 r. w sprawie ustanowienia prawa zabudowy na rzecz Djecezji Śląskiej w Katowicach — sprzedać tej Djecezji grunt objęty lwh. 387 Dz. IV. o powierzchni 5947.45 m² a zabudowany obecnie przez Djecezję za cenę Zł. 260.000·— (słownie dwieście sześćdziesiąt tysięcy złotych) pod następującemi warunkami:

1) Grunt powyższy sprzedaje Gmina w stanie wolnym od długów i ciężarów.

2) Cena kupna zostanie zapłacona gotówką do 15 lipca 1933 r.

3) Postanowienia Art. XI. umowy o prawo zabudowy z dnia 11/II. 1927 r. odnoszące się do obowiązków Djecezji wynikających z krakowskiej ustawy budowlanej i kanałowej a obecnie także z prawa budowlanego z roku 1928 — obowiązuje Djecezję Śląską również w charakterze właścicielki gruntów będących przedmiotem umowy.

4) O ile transakcja niniejsza dojdzie do skutku wówczas Djecezja Śląska nie będzie obowiązana do zapłaty rat czynszowych za prawo zabudowy, płatnych od dnia 1 lipca 1933 r.

II. Wszelkie koszta połączone z niniejszą transakcją poniesie wyłącznie Djecezja Śląska z tem zastrzeżeniem, że należytość przenośną na rzecz Skarbu Państwa pokryje Djecezja Śląska a na rzecz Gminy — Gmina m. Krakowa.

III. Do podpisania wszystkich potrzebnych dokumentów upoważnia się Pana Prezydenta m. względnie jego zastępcy oraz PP. Radców m. Dra Rudolfa Radzyńskiego i Dra J. Kuhna, a w razie przeszkody u któregokolwiek z nich PP. Rm. Dra Kazimierza Jelonka i Dra Ludwika Merza.

IV. Uchwałę niniejszą przedłożyć do zatwierdzenia P. Wojewodzie w myśl § 60 ust. 11 Statutu miejskiego.

(Nr. I. Zab. 528/33/B.).

XIV. Nabycie realności przy ul. Tadeusza Kościuszki L. 63.

Rada miasta uchwali:

Na cele regulacji miasta, a w szczególności urządzenia ramp dojazdowych do projektowanego mostu w km 75·60 rzeki Wisły i ulicy równoległej do przyszłej rampy mostowej:

I. Nabyć od p. Marji Dżułowej całą realność przy ul. Tad. Kościuszki L. 63 lkat. 177 bud. i lkat. 1645, objętą lwh. 146 Dz. XII. składającą się z budynku frontowego murowanego parterowego, oficyn i komórek, tudzież parceli o łącznej powierzchni 489 metr. kwadr. (vide plan Bud. m. Oddz. A i B z dnia 21 kwietnia 1932 r.) za cenę Zł. 24.282.50 — pod następującemi warunkami:

1) Cena kupna wypłacona będzie w ratach miesięcznych bez odsetek zwłoki, począwszy od dnia 1 miesiąca, następującego po podpisaniu kontraktu przyczem pierwsza wyniesie 5.000 zł. następne zaś po 2.000 złotych.

2) Gmina kupuje realność tj. grunt i budynki w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych.

3) Gmina obejmie realność w posiadanie i administrację po zapłaceniu ostatniej raty. Z dniem objęcia nastąpi rozrachunek co do dochodów i rozchodów z własnością owej nieruchomości połączonych.

4) Koszty kontraktu, stempli, planów, intabulacji i pomiarów poniesie Gmina m. Krakowa.

II. Realność powyższą nabywa Gmina m. Krakowa na cele rozbudowy miasta na podstawie rozp. Prez. Rz. P. z dnia 22 IV. 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 42 poz. 372, a w szczególności na cele urządzenia ramp dojazdowych do projektowanego mostu w km. 75·60 rzeki Wisły i ulicy równoległej do przyszłej rampy mostowej.

III. Do podpisania kontraktu upoważnia się obok P. Prezydenta miasta względnie jego zastępcy — Rm. P. Dra Kazimierza Jelonka i Dra Jana Kuhna, a w razie przeszkody u któregokolwiek z nich, P. Dra Ludwika Merza względnie Inż. Leona Skarżeńskiego, wreszcie któregokolwiek z PP. Radców m. upoważnionych do podpisywania imieniem Gminy.

IV. Wydatek opędzić z § 143 Dz. II. wydatki nadzwyczajne budżetu 1933/34.

(L. I. Nab. 239/32/C.)

XV. Plan zabudowania gruntów Dembowskich przy ul. J. Lea Dz. XV. Nowa Wieś.

Rada miasta uchwali.

Po myśli art. 29 Prawa budowlanego z dn. 16/II. 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 202 uchwala się plan zabudowania gruntów lk. 244/5, 242, 241 i 302 w Dz. XV. Nowa Wieś w Krakowie.

W szczególności uchwala się:

1) Ulicę równoległą do ulicy Nowowiejskiej na zachodniej granicy parcel lk. 241, 242 i 244/5 z linjami regulacyjnemi oznaczonemi na planie Bud. m. B. z dnia 1 czerwca 1933 r. czerwono i literami a-b-c-d wraz z linją budowlaną a'-b'-c'-d' po stronie zachodniej, oraz literami e-f-g po stronie wschodniej.

2) Linję regulacyjną po północnej stronie ul. J. Lea oznaczoną na powyższym planie Bud. m. Oddz. B. czerwono i literami e-h wraz z linją budowlaną e'-h'.

3) Uchwala się dla parcel lk.244/5, 242, 241 i 302 sposób zabudowania zwarty oraz w odległości 15 m od frontowych linji budowlanych tylne linje budowlane poza któremi nie mogą być stawiane żadne budynki mieszkalne.

4) Blok projektowany na powyższych parcelach przeznacza się jedynie na cele mieszkaniowe.

5) Rada miasta przyjmuje do wiadomości deklarację złożoną przez właścicieli parcel lk. 242, 241, 244/5 i 302, że pokryją koszta pierwszego urządzenia ulicy projektowanej na ich gruntach.

6) Grunt pod projektowaną ulicę będzie przekazany gminie m. Krakowa bezpłatnie i w stanie wolnym od wszelkich długów i ciężarów hipotecznych.

7) Gmina m. Krakowa po myśli art. 66 Prawa bud. obejmie ulice, skoro przynajmniej 1/3 część długości obu frontów będzie zabudowana, do tego zaś czasu utrzymanie ulicy obciążać będzie właścicieli gruntu względnie ich prawonabywców.

8) Sposób urządzenia ulic po myśli art. 172, 173 i 174 Prawa bud. oznaczy Komisja drogowo-kanałowa działająca imieniem Rady m.

9) Orzeczenie parcelacyjne powyższych gruntów wyda Magistrat na podstawie art. 57 Prawa budowlanego po uprawomocnieniu się planu zabudowania i hipotecznem zabezpieczeniu kosztów urządzenia projektowanej ulicy.

10) Wysokość domów będzie odpowiadać przepisom rozporządzenia b. Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 21/IV. 1923 r. Nr. 49 poz. 346 Dz. U. R. P. oraz uchwały Rady m. z dnia 5/X. 1923 r.

11) Urządzenie suteren jest niedopuszczalne w myśl art. 245 Prawa budowlanego.

12) Poleca się Magistratowi wszcząć pertraktacje z właścicielami parcel, na których projektowane są ogródki, celem nabycia tych parcel dla gminy m. Krakowa.

13) Przedłożony plan zabudowania z dnia 1/VI. 1933 r. należy wyłożyć do przeglądu publicznego na przeciąg 4 tygodni począwszy od 1-go dnia najbliższego względnie następnego miesiąca po zapadnięciu niniejszej uchwały. (Do Nr. Bb. Reg. 271/33).

Rada miasta wnioski ad XII., XIV. i XV. uchwaliła.

Następnie P. Prezydent miasta zawiadamia o wpłynięciu 3 nagłych wniosków, które z koleji zostały przedstawione, a mianowicie:

1. Naczelnik Biura Pan Herget zawiadamia, że z powodu wejścia w życie nowej ustawy z dnia 23/III. 1933 r. i mających się przeprowadzić wyborów do Rady miejskiej, zachodzi konieczność wydatkowania w bieżącym miesiącu kwoty Zł. 50.000·— na prace przygotowawcze, wobec czego stawia następujący wniosek

Rada miasta uchwali:

W dziale I. Wydatków nadzwyczajnych budżetu miejskiego na rok 1933/34 ustanawia się kredyt dodatkowy na koszta prac przygotowawczych do wyborów do Rady miasta w wysokości Zł. 50.000·—.

Wydatek, jako nadzwyczajny, znajdzie pokrycie w zaciągnąć się mającej na ten cel specjalnej pożyczce.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

2. Radca Budow. Inż. Boratyński przedkłada następujący wniosek:

Rada miasta uchwali:

Z uwagi na obecny stan zagrażający bezpieczeństwu publicznemu, zarządza się natychmiastową przebudowę stropów w miejskich szkołach powszechnych przy ul. Zamojskiego L. 58 — 60 Dz. XXII. kosztem około Zł. 75.000·—.

W budżecie na rok 1933/34 w Wydatkach nadzwyczajnych Dz. VI. § 158 otwiera się nową pozycję „b" pod tytułem: „Przebudowa stropów w szkołach miejskich przy ul. Zamojskiego L. 58—60", z kwotą Zł. 75.000·—.

Wydatek ten znajdzie pokrycie w dochodach nadzwyczajnych z pożyczki inwestycyjnej Zł. 1,000.000·— zaciągniętej w Komunalnej Kasie Oszczędności m. Krakowa uchwałą T. Rady miasta z dnia 20/IV. 1933 r.

W planie zużycia powyższej pożyczki preliminowany kredyt na zakupno nowych gruntów w kwocie Zł. 150.000·— redukuje się o Zł. 75.000·—.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

3. Imieniem Sekcji II. Dyr. M. I. O. Krzyżanowski wnosi:

Rada miasta uchwali:

Członkom Komisji rewizyjnej Komunalnej Kasy Oszczędności m. Krakowa wyznacza się za rok 1932 wynagrodzenie w łącznej kwocie Zł 6.000·—.

Wydatek ten znajdzie pokrycie z budżetu na rok 1933/34, Dz. IV. § 16 poz. p. 4.

L. M. I. O. K. O. 25/33.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

Załącznik do sprawozdania z posiedzenia Rady miasta.

REGULAMIN

uchwalony przez Radę m. w dniu 1933 roku w sprawie nagrody literackiej przyznawanej przez Gminę m. Krakowa.

§ 1.

Nagroda literacka m. Krakowa udzielona jest co roku w wysokości oznaczonej w każdorazowym budżecie m. Krakowa pod nazwą „Nagroda literacka m. Krakowa".

§ 2.

Nagrodę literacką przyznaje Sąd konkursowy najpóźniej w ciągu IV. kwartału danego roku budżetowego kandydatowi za wybitne dzieło literackie, przyczyniające się do rozwoju kultury narodowej, publikowane w ciągu ostatnich 3-ch lat kalendarzowych.

§ 3.

Nagroda przyznaną będzie w zasadzie jednemu pisarzowi.

§ 4.

Sąd konkursowy przyznający nagrodę składa się z Prezydenta miasta jako przewodniczącego, oraz:

a) z 3-ch członków wybranych przez Radę miasta ze swego grona,

b) z delegata Min. Wyzn. Rel. i O. P.,

c) z delegata wydziału filologicznego Akademji Umiejętności,

d) z Prof. współczesnej literatury na Uniwersytecie Jagiellońskim,

e) z delegata krakowskiego Związku Zawodowego Literatów polskich.

Uchwała zapada większością głosów, w razie równości rozstrzyga przewodniczący.

§ 5.

Sąd konkursowy rozpatruje ponownie sprawę przyznania nagrody w ciągu danego roku budżetowego w wypadku:

a) zrzeczenia się nagrody przez autora,

b) niepodjęcia jej w terminie 3-ch miesięcy.

Nagroda niepodjęta z jakiegokolwiek bądź powodu w ciągu dni 30-tu po upływie roku budżetowego, przepada na rzecz funduszu miejskiego.

§ 6.

O przyznaniu nagrody zawiadamia laurenta Prezydent miasta w obecności Sądu konkursowego.

§ 7.

Sąd konkursowy ustali regulamin obrad i przyznania nagrody.

72.

RUCH SŁUŻBOWY.

Przeniesieni w stan spoczynku:

1) Eminowicz Stanisław, st. radca M. I. O. z dniem 1/VII. 1933 r.

2) Fuzakowski Jerzy, komisarz Mgtu z dniem 31/VII. 1933 r.

3) Kowalewski Jan, radca M. I. O. z dniem 1/VII. 1933 r.

4) Krupiński Andrzej, dróżnik miejski z dniem 31/VII. 1933 r.

5) Inż. Nowicki Zygmunt, st. radca Bud. z dniem 1/VII. 1933 r.

6) Stopa Jan, woźny miejski z dniem 31/VII. 1933 r.

7) Szuliński Szymon, monter Elekrowni miejskiej z dniem 31/VII. 1933 r.

8) Urban Jan, strażnik Wydziału VIII. Mgtu z dniem 31/VII. 1933 r.

Wystąpili:

1) Korolewicz Mieczysław, urzędnik kontr. z dniem 31/VII. 1933 r.

2) Kunze Stanisław, pom. rach. M. I. O. z dniem 30/VI. 1933 r.

3) Talaga Jan, urzędnik kontr. z dniem 30/VI. 1933 r.

Zwolnieni:

1) Ostrowski Stanisław, urzędnik kontr. z dniem 31/VII. 1933 r.

2) Siess Bronisław, prow. woźny miejski z dniem 15/VII. 1933 r.

Przyjęcia:

1) Kostrzewski Jan, urzędnik kontr. Mgtu.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

WYKAZ KONSENSÓW

na zamieszkanie, względnie użytkowanie wykonanych budowli, udzielonych w miesiącu lipcu 1933 r.

I. Nowe domy.

1) Ulica Pawła Popiela L. or. 6 (lsp. 347 Dz. XV.) własność małoletniej Marji Krzyżanowskiej IV. piętrowy dom (reskrypt Magistratu z dnia 5 lipca 1933 r. L. B. a. Insp. 105/33/C.).

2) Ulica Wojciecha Halczyna L. or. 19 (lsp. 202 Dz. XVI.) własność Załubskiego Jana, parterowy drewniany dom z poddaszem (reskrypt Magistratu z dnia 6 lipca 1933 r. L. B. a. Insp. 317/33/C.).

3) Ulica Wojciecha Halczyna L. or. 23 (lsp. 203 Dz. XVI.) własność Inż. Józefa i Eweliny Godzińskich dom parterowy z poddaszem (reskrypt Magistratu z dnia 17 lipca 1933 r. L. B. a. Insp. 336/33/C.).

4) Ulica Gnieźnieńska L. or. 11 (lsp. 201 Dz. XVI.) własność Tombińskiej Marji, dom I. piętrowy (reskrypt Magistratu z dnia 17 lipca 1933 r. L. B. a. Insp. 191/33/C.).

5) Ulica Wojciecha Halczyna L. or. 7 a. (lsp. 204 Dz. XVI.) własność Jadwigi Zajdzikowskiej, dom parterowy (reskrypt Magistratu z dnia 24 lipca 1933 r. L. B. a. Insp. 232/33/C.).

6) Ulica Księdza Siemaszki L. or. 58 (lsp. 436 Dz. XVII.) własność Władysława i Stefanji Bałusów, dom I. piętrowy z poddaszem (reskrypt Magistratu z dnia 7 lipca 1933 r. L. B. a. Insp. 20/33/B.).

7) Ulica Duchacka L. or. 24 (lsp. 54 Dz. XVIII.) własność Bolesława i Klary Strebów, dom parterowy z poddaszem (reskrypt Magistratu z dnia 27 lipca 1933 r. L. B. a. Insp. 270/33/B.).

8) Ulica Kielecka boczna L. or. 16 (lsp. 356 Dz. XIX.) własność Józefa Pogorzelskiego, dom parterowy z poddaszem (reskrypt Magistratu z dnia 27 lipca 1933 r. L. B. a. Insp. 174/33/B.).

9) Ulica Jana Kasprowicza L. or. 22 (lsp. 357 Dz. XIX.) własność Stanisława Butki dom I. piętrowy z poddaszem (reskrypt Magistratu z dnia 21 lipca 1933 r. L. B. a. Insp. 313/33/B.).

10) Ulica Rzeczysko L. or. 6 a. (lsp. 203 Dz. XX.) własność Józefa Heina dom parterowy (reskrypt Magistratu z dnia 21 lipca 1933 r. B. a. Insp. 89/33/B.).

11) Ulica Przewóz L. or. 5 c. (lsp. 330 Dz. XXI.) własność Wojciecha Bysieka część nowego parterowego domu (reskrypt Magistratu z dnia 12 lipca 1933 r. L. B. a. Insp. 244/33/D.).

II. Nadbudowy, dobudowy i przebudowy.

1) Ulica Poselska L. or. 17 (lsp. 496 Dz. I.) własność Anny Krumholz nadbudowa III. piętra na budynku front. (reskrypt Magistratu z dnia 6 lipca 1933 r. L. B. a. Insp. 290/33/A.).

2) Ulica Syrokomli L. or. 11 a. (lsp. 240 Dz. XII.) własność Inż. Janusza Niedziałkowskiego mieszkania na I. piętrze w III. piętrowym domu konsens uzupełniający (reskrypt Magistratu z dnia 30 czerwca 1933 r. L. B. a. Insp. 312/33/C.).

Zmiany w stanie posiadania realności w Krakowie za czerwiec 1933 r.

I. Przez kontrakt kupna.

1. Część (2/4) gruntu lwh. 153/XVI. przy ul. Bronowickiej nabyli po (1/4) Inż. Fryderyk i Emilja Germanowie od Dr. Ottona i Franciszki Germanów za cenę 4.000 złotych.

2. Część (1/2) domu jednopiętrowego przy ul. Miodowej L. or. 33, L. sp. 351/VIII. nabyła Leonora Rolnicka od Leiba Rolnickiego za cenę 8.000 złotych.

3. Część (1/14) domu parterowego przy ul. Kazimierza Wielkiego L. or. 146, L. sp. 21/XVI. nabył Jan Nowak od Wojciecha Nowaka za cenę 500 złotych.

4. Dom dwupiętrowy przy ul. J. Friedleina L. or. 16b L. sp. 428/XVII. nabyli po (1/3) Dr. Edmund, Aniela, Witold Wójtowiczowie od Władysława i Marji Szumielewiczów za cenę 70.000 złotych.

5. Dom trzechpiętrowy z gruntem przy ul. Karmelickiej L. or. 55, L. sp. 175/IV. nabyli (1/2) Dr. Norma z Taubów Pronaszkowa, po (1/4) Dr. Juljan i Dr. Helena Chudykowie od Romana i Honoraty Główniów za cenę 160.000 złotych.

6. Dom jednopiętrowy z gruntem przy Aleji 29 Listopada L. or. 567b, L. sp. 48/XVIII. nabyli (3/4) Emilja Stachurowa, (1/4) Helena Moskalewiczowa od Pauliny Karniowskiej za cenę 29.250 złotych.

7. Grunt lwh. 46/III. przy ul. Felicjanek nabył Prof. Dr. Arnold Bolland od Wojciecha Bika za cenę 28.476 złotych.

8. Dom parterowy przy ul. Krowoderskiej L. or. 72, L. sp. 34/IV. nabyli po (1/2) Felicja i Antoni Jasińscy od Marji i Szymona Schudmaków za cenę 30.000 złotych.

9. Dom jednopiętrowy z gruntem przy ul. H. Sienkiewicza L. or. 16, L. sp. 277/XV. nabył Inż. Leonard Zgliński od Inż. Stefana Polańskiego za cenę 15.000 dolarów.

10. Grunt lwh. 443/XV. przy ul. Szopena nabył Dr. Karol Osiek od Stanisławy Schererowej za cenę 36.000 złotych.

11. Dom jednopiętrowy przy ul. A. Grottgera L. or. 16, L. sp. 232/XV. nabyli po (1/2) Inż. Bolesław i Konstancja Muchliccy od Franciszki Sapetowej za cenę 58.000 złotych.

12. Grunt lwh. 578/XV. przy ul. Kazimierza Wielkiego nabył Władysław Liebling od Anny Führerowej za cenę 19.000 złotych.

13. Dom cztoropiętrowy z gruntem przy ul. Syrokomli L. or. 5, L. sp. 166/XII. nabyli po (1/3) Ruth Thiebergerowa, Dr. Bernard Engländer i Blima Reisla 2-im Selingerowa od Dawida Schenkera, Jozuego Oberlendera i Józefa Schenera za cenę 4.750 dolarów.

14. Grunt lwh. 175/XIX. przy ul. Piaski nabyli po (1/2) Robert i Marja Pradlowie od Wandy Pluteckiej za cenę 8.000 złotych.

15. Grunt lwh. 650/XV. przy ul. Kujawskiej nabyły po (1/2) Marja Kowalska i Emilja Sanakiewiczowa od Stefana i Katarzyny Zderkowskich za cenę 8.000 złotych.

16. Ogród lwh. 93/XX. przy ul. Grzegórzeckiej nabył Piotr Czapliński od Heleny Czaplińskiej za cenę 100 złotych.

17. Dom jednopiętrowy przy Rynku Dębnickim L. or. 11, L. sp. 166/XI. nabyła Helena Wadlerówna za cenę 1.350 dolarów.

18. Grunt lwh. 662/XV. przy ul. Nowowiejskiej nabyła Józefa Ławnikowa od Kazimierza Misiaka za cenę 610 dolarów.

19. Część (1/2) domu trzechpiętrowego przy ul. Radziwiłłowskiej L. or. 15, L. sp. 209/VI. nabyła Gusta Wilkenfeldowa od Leizera Dawida 2-im. Wilkenfelda za cenę 2.000 dolarów.

20. Część (141/200) domu dwupiętrowego przy Pl. Nowym L. or. 8, L. sp. 567/VIII. nabyły (61/200) Beila Fakler i (80/200) Estera Szapiro od Hirscha Stapplera i Szymona Grubnera za cenę 20.400 złotych.

21. Grunt lwh. 596/XIII. przy ul. Wodociągowej nabyła Anna Wierzbicka od Tadeusza Walerowskiego za cenę 2.420·50 złotych.

22. Dom jednopiętrowy z ogrodem przy ul. Gnieźnieńskiej L. or. 11, L. sp. 201/XVI. nabyła Marja Tombińska od Magdaleny Rusinowej za cenę 32.800 złotych.

23. Część (2/4) domu trzechpiętrowego przy ul. Krakowskiej L. or. 31, L. sp. 7/VIII. nabyli Józef i Lea Steifowie od Benjamina Ganza za cenę 10.700 dolarów.

24. Grunt lwh. 519/XIII. przy ul. Król. Jadwigi nabyła Marta Katzowa od Marji i Jerzego Biesiekierskich za cenę 7.341·60 złotych.

II. Przez inne kontrakty.

1. Część (2/4) domu dwupiętrowego z gruntem przy ul. Długiej L. or. 76, L. sp. 265/V. wartości 30.000 złotych nabyli, w drodze darowizny po (1/4) Leon i Zygmunt Rothweinowie od Marji Rothweinowej.

2. Dom czteropiętrowy przy ul. Siennej L. or. 2, L. sp. 44/I. wartości 180.000 złotych, nabyła w drodze darowizny Róża Sperlingowa od Adolfa Rosego.

3. Część (5/56) gruntu lwh. 333/XIII. przy ul. Król. Jadwigi wartości 625 złotych, nabył w drodze darowizny Józef Antończyk od Marjanny Antończykowej.

4. Część (2/8) domu dwupiętrowego przy ul. Kołłątaja L. or. 10, L. sp. 317/VI. wartości 19.000 złotych, nabyły w drodze darowizny po (1/8) części Anna i Ewa Nürnbergerówny od Estery Nürnbergerowej.

5. Część (21/120) domu parterowego przy ul. Barskiej L. or. 54, L. sp. 169/XI. wartości 700 złotych, nabyła w drodze darowizny Rozalja Morawska od Leona Morawskiego.

III. Przez śmierć właściciela.

1. Dom dwupiętrowy przy ul. Studenckiej L. or. 29, L. sp. 240/IV. wartości 64.220 złotych, nabył w spadku Jacek Heggenberger po śp. Joannie 1-o Seifertowej 2-o Heggenbergerowej.

2. Część (24/48) domu dwupiętrowego przy ul. Grodzkiej L. or. 31, L. sp. 96/I. wartości 338.960 złotych, nabyli w spadku (6/48) Paulina Poserowa, po (3/48) Paweł, Zygfryd Ozjasz 2-im, Jakób, Henryk, Salomon i Alfred Poserowie po błp. Izaaku Aronie 2-im. Poserze.

3. Dom trzechpiętrowy przy ul. Długiej L. or. 28, L. sp. 13/V. wartości 92.000 złotych, nabył w spadku Izaak Bauminger po błp. Szymonie Baumingerze.

4. Dom dwupiętrowy z gruntem na Pl. Na Groblach L. or. 20, L. sp. 23/III. wartości 129.000 złotych, nabyła w spadku Sara Gitla Freylichowa po błp. Szymonie Baumingerze.

5. Dom dwupiętrowy z gruntem przy ul. A. Grabowskiego L. or. 10, L. sp. 294/IV. wartości 80.000 złotych, nabyli w spadku po (1/2) Izaak Bauminger i Sara Gitla 2-im Freylichowa po błp. Szymonie Baumingerze.

6. Dom dwupiętrowy przy ul. Zwierzynieckiej L. or. 21, L. sp. 145/III. wartości 229.028·65 złotych, nabyło w spadku Stowarzyszenie Ochron Dzieci Żydowskich w Krakowie po błp. Jetti Pelzowej.

7. Część (35/56) domu dwupiętrowego przy ul. Kurniki L. or. 6, L. sp. 160/V. wartości 93.244·78 złotych, nabyli w spadku po (5/56) Dawid, Abraham, Izrael,

Wilhelm i Jetti Mondererowie; Sara Nelkenowa i Helena Mondowa po błp. Benjaminie Mozesie 2-im. Mondererze.

UWAGA: W powyższym wykazie brak transakcyj z dzielnic IX., X., XXI. i XXII. z powodu zniesienia Sądu grodzkiego w Podgórzu. Uzupełnienie nastąpi w przyszłym numerze.

WIADOMOŚCI O ROZPORZĄDZENIACH, OKÓLNIKACH, JUDYKATURZE I T. P. DOTYCZĄCYCH ADMINISTRACJI OGÓLNEJ.

Orzecznictwo Sądów Polskich

za miesiąc lipiec 1933 r.

Rozwiązanie umowy o pracę.

W przypadku nieobecności robotnika przy pracy wskutek choroby, trwającej dłużej niż 4 tygodnie, prawo pracodawcy do rozwiązania z tego powodu umowy nie wygasa z upływem siedmiu dni od otrzymania wiadomości o czterotygodniowej nieobecności robotnika, gdyż w przypadku tym ważna przyczyna, upoważniająca pracodawcę do zwolnienia pracownika, wyraziła się nie w jakiemś sporadycznem zdarzeniu, od którego należałoby liczyć 7-dniowy termin, przewidziany w art. 19 rozp. Prez. Rzp. o umowie o pracę rob., lecz w zjawisku, mającem charakter ciągły

(Orzeczenie Izby Cywilnej (sek. I.) Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 1933 r. Nr. 1. C. 1677/32).

Świadectwo przemysłowe dla przedsiębiorcy autobusowego.

Przedsiębiorca posiadający dwa autobusy, z których drugi jest zapasowym, używanym w czasie zepsucia się pierwszego, powinien wykupić świadectwo przemysłowe II. kategorji.

(Wyrok Izby Karnej (sek. 3) Sądu Najwyższego z 16 maja 1933 r., 3 K. 315/33).

Właściwość władz administracyjnych do rozpatrywania spraw.

Po wydaniu wyroku przez Najwyższy Trybunał Administracyjny, oddalającego skargę na decyzję władzy administracyjnej, przyjmującą właściwość tejże władzy do rozpoznania sprawy, sprawa ta przed sąd powszechny już wytoczoną być nie może.

(Orzeczenie Trybunału Kompetenc. z 30 marca 1933 r., Rej. 5/32).

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: KRAKÓW MAGISTRAT, BIURO PREZYDJALNE. TELEFON NR. 125-05.

PRENUMERATA: ROCZNA WYNOSI 12 ZŁ., (Z PRZESYŁKĄ POCZTOWĄ 14 ZŁ.), CENA JEDNEGO EGZEMPLARZA 1 ZŁ.

SPRZEDAŻ DZIENNIKA ORAZ PRZYJMOWANIE ZGŁOSZEŃ NA PRENUMERATĘ USKUTECZNIA DZIENNIK PODAWCZY MAGISTRATU.

OGŁOSZENIA: CAŁA STRONA 100 ZŁ., 1/2 STRONY 50 ZŁ., 1/4 STRONY 25 ZŁ. — DZIAŁ OGŁOSZEŃ PROWADZI P. A. T. W KRAKOWIE, ULICA MIKOŁAJSKA 32. — TELEFONY NR. 104-99, 105-00.

Nakładem Gminy stoł. król. miasta Krakowa. — Czcionkami Drukarni Muzeum Przemysłowego w Krakowie, ulica Smoleńska Nr. 9.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA.

31 SIERPNIA 1933 R. Nr. 8. ROCZNIK LIV.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

OGŁOSZENIA.

DZIAŁ URZĘDOWY.

73.

OKOLNIK Nr. 46.

Zarządzenie

Prezydenta stoł. król. m. Krakowa z dnia 9 sierpnia 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 65/33 w sprawie wysyłania urzędowych przesyłek listowych.

Ustawa z dnia 3/VI. 1924 (jednolity tekst w Dz. U. R. P. Nr. 12 poz. 57/31) o poczcie, telegrafie i telefonie, postanawia w art. 23 co następuje:

A) Postanowienia ustawy o poczcie, telegrafie i telefonie.

1) Od opłat pocztowych wolne są:

a) wszelkie urzędowe przesyłki władz, urzędów oraz organów pocztowych, telegraficznych i telefonicznych;

b) urzędowe przesyłki listowe, zwykłe i polecone oraz za zwrotnem poświadczeniem odbioru, wysyłane przez władze i urzędy (organa) państwowe w stosunku wzajemnym, do władz i urzędów (organów) samorządowych, tudzież w sprawach dotyczących służby publicznej, do osób i instytucyj, niezwolnionych od opłaty pocztowej;

c) urzędowe zwykłe przesyłki listowe, wysyłane przez władze i urzędy (organa) samorządowe w wykonywaniu poruczonego zakresu działania, w stosunku wzajemnym, do władz i urzędów (organów) państwowych oraz do osób i instytucyj, niezwolnionych od opłaty pocztowej;

d) urzędowe zwykłe i polecone przesyłki listowe oraz paczki pocztowe, przesyłane między Pocztową Kasą Oszczędności a urzędami (agencjami) pocztowemi jako zbiornikami Pocztowej Kasy Oszczędności w myśl postanowień § 14 rozporz. Prezydenta R. P. z dnia 27 czerwca 1924 r. o Pocztowej Kasie Oszczędności i rozdziału V. Statutu Pocztowej Kasy Oszczędności (Dz. U R. P. Nr. 55 poz. 545);

e) zwykłe przesyłki listowe, wysyłane przez osoby i instytucje niezwolnione od opłaty pocztowej, do władz i urzędów państwowych oraz samorządowych na wezwanie urzędowe tych władz i urzędów, jak również doniesienia o chorobach zakaźnych i zawodowych, w wykonaniu obowiązku doniesienia, nałożonego przepisami prawnemi;

f) przesyłki pocztowe, dotyczące jeńców wojennych i osób internowanych, przeznaczone dla tych osób lub

przez nie wysyłane, w granicach ustalonych światową umową pocztową;

g) przesyłki poczty polowej, w granicach określonych przepisami dla poczt polowych.

Minister Poczt i Telegrafów osobnem rozporządzeniem określi warunki, tudzież zasady obowiązujące przy wysyłaniu przesyłek zwolnionych od opłaty pocztowej.

2) a) Poza zwolnieniami od opłat pocztowych, podanemi w ustępie 1. niniejszego artykułu, nikt nie ma prawa do bezpłatnego korzystania z poczty.

Postanowienie powyższe nie narusza obowiązków nałożonych na pocztę w ordynacji ubezpieczeniowej Rzeszy Niemieckiej z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. U. Rzeszy str. 509).

b) W razie stwierdzenia w wypadku wskazanym w punkcie e) ustępu 1., że zwykła przesyłka listowa winna być opłacona, obowiązany jest adresat tj. władza lub urząd kopertę odnośnej przesyłki, a przy kartkach, odpis jej adresu wraz z adresem nadawcy oddać urzędowi pocztowemu oddawczemu, który zarządzi ściągnięcie od nadawcy podwójnej taryfowej opłaty pocztowej.

c) Zwolnienie od opłat pocztowych przesyłek listowych wymienionych w punktach b) i c) ustępu 1., nie odnosi się to do:

I. Przesyłek listowych przeznaczonych dla adresatów zamieszkałych w miejscowości, w której ma siedzibę swoją nadająca te przesyłki władza względnie urząd.

II. Przesyłek listowych przeznaczonych do zagranicy.

III. Innych pocztowych należności za przesyłki listowe, nieprzewidzianych w punktach b) i c) ustępu 1.

Wymienione pod I. i II. przesyłki muszą być opłacone przy nadaniu. Również przy nadaniu muszą być uiszczone należności wskazane pod III.

d) Wymienione w punktach b) i c) ustępu 1. urzędowe przesyłki listowe, wysyłane przez władze i urzędy państwowe względnie samorządowe w wyłącznym interesie adresatów niezwolnionych od opłat pocztowych, podlegają pojedynczej, zwykłej taryfowej opłacie pocztowej, ustanowionej dla danego rodzaju przesyłek pocztowych; opłatę tę uiszcza adresat przy odbiorze przesyłki.

W razie niedoręczalności listu lub kartki z przerzuconą na adresata opłatą, zwraca, się je nadawcom bezpłatnie.

B) Postanowienia rozporządzenia ministerjalnego w urzędowych przesyłkach.

Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 22/VII. 1933 r. o przesyłkach listowych urzędowych oraz o postępowaniu cywilnem i karnem (Dz. U. R. P. Nr. 59 poz. 448) wprowadza następujące zasady opłacania urzędowych przesyłek:

I. Urzędowe przesyłki listowe.

§ 1. 1) Do opłaty przesyłek urzędowych, a to listów i kartek, używane będą znaczki pocztowe, wprowadzone rozporządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 19 maja 1933 r. o wprowadzeniu w obieg znaczków pocztowych do opłaty urzędowych przesyłek listowych (Dz. U. R. P. Nr. 46 poz. 370) a mianowicie:

a) do opłaty zwykłych listów i kartek 1 znaczek fioletowy,

b) do opłaty poleconych listów i kartek 1 znaczek ciemno-oranżowy,

c) do opłaty zwykłych listów i kartek za zwrotnem poświadczeniem odbioru 2 znaczki fioletowe,

d) do opłaty zwykłych listów za dowodem doręczenia (nadawanych na obszarze województwa pomorskiego, poznańskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego) 2 znaczki fioletowe,

e) do opłaty poleconych listów i kartek za zwrotnem poświadczeniem odbioru 1 znaczek ciemno-oranżowy i 1 znaczek fioletowy.

2) Wartość znaczka fioletowego i ciemno-oranżowego ustali na każdy rok budżetowy rozporządzenie Ministrów: Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych.

§ 2. Do nadawania korespondencji, opłaconej zapomocą znaczków pocztowych, wymienionych w § 1. są uprawnione:

a) władze i urzędy państwowe, samorządu terytorjalnego i gospodarczego w poruczonym zakresie działania, sądy i prokuratury w sprawach administracji sądowej oraz przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe“;

b) osoby lub instytucje dla listów i kartek zwykłych, wysyłanych w wykonaniu ustawowego obowiązku lub na wezwanie władz i urzędów tak państwowych jak samorządu terytorjalnego i gospodarczego w poruczonym zakresie działania; nie dotyczy to pism wysyłanych przez osoby lub instytucje w ich własnym interesie.

Korespondencję wysyłaną przez osoby lub instytucje, wymienione pod lit. b), doręcza się zapomocą książek odbiorczych. Opłatę pocztową za tę korespondencję uiszcza adresat, naklejając na książce odbiorczej, w pojedynczej wysokości, odpowiednie znaczki pocztowe, wymienione w § 1.

§ 3. Zarząd Poczt i Telegrafów przesyła według zapotrzebowania urzędowe znaczki pocztowe (§ 1) właściwym władzom naczelnym, które rozdzielają je pomiędzy podległe im władze, urzędy, pomiędzy władze i urzędy samorządu terytorjalnego i gospodarczego oraz pomiędzy sądy i komorników.

§ 4. Należności za znaczki urzędowe, zużyte do dnia 31 marca 1934 r., ustali osobne rozporządzenie Ministrów: Poczt i Telegrafów, Skarbu oraz Spraw Wewnętrznych.

Począwszy od dnia 1 kwietnia 1934 r., będą pokrywały władze naczelne należności za dostarczone im urzędowe znaczki pocztowe z przeznaczonych na ten cel kredytów.

§ 5. Władze i urzędy, wymienione w § 2. zaopatrzą wysyłaną korespondencję odciskiem pieczęci, adresem, numerem nadanego pisma oraz napisem „Zwykła“ lub „Zwykła za zwrotnem poświadczeniem odbioru“ lub też „Zwykła za dowodem doręczenia“ albo „Polecona“ lub „Polecona za zwrotnem poświadczeniem odbioru“.

Na przesyłkach listowych, wysyłanych przez osoby i instytucje, wymienione w § 2 lit. b) należy na stronie zewnętrznej podać nazwisko (firmę) nadawcy, jego adres oraz umieścić napis: „Na wezwanie urzędowe“ lub „W wykonaniu ustawowego odbioru“.

§ 6. Jeżeli adresat, o którym mowa w ostatnim ustępie § 2. stwierdzi, że nadeszła przesyłka listowa

powinna była być przez nadawcę opłacona, prześle kopertę, a przy kartkach odpis strony adresowej kartki, z podaniem adresu nadawcy — urzędowi pocztowemu, który pobierze od nadawcy podwójną normalną opłatę taryfową.

§ 7. Władza lub urząd jako nadawca może przerzucić na adresata uiszczenie opłaty pocztowej, jeżeli wysyłane pismo dotyczy wyłącznie interesu adresata. W tym celu należy na przesyłce umieścić dodatkową wzmiankę: „Sprawa urzędowa — opłatę uiści adresat". Opłata ta pobrana będzie od adresata w pojedynczej wysokości normalnej opłaty taryfowej dla danego rodzaju przesyłek. W razie niedoręczalności, przesyłkę zwraca się nadawcy bezpłatnie.

II. Przesyłki listowe w sądowem postępowaniu cywilnem i karnem.

§ 8. Zamiejscowe pisma sądów i prokuratur, wysyłane w postępowaniu karnem, i zamiejscowe pisma komorników w postępowaniu egzekucyjnem, wysyłane na polecenie sądów, podlegając opłatom, przypadającym za danego rodzaju przesyłkę — według przepisu § 1.

§ 9. Przesyłki listowe, wysyłane w sądowem postępowaniu cywilnem i karnem, z wyjątkiem wymienionych w § 8. opłacane będą według niżej podanej taryfy.

§ 10. 1) Miejscowe i zamiejscowe pisma sądowe, wysyłane w postępowaniu cywilnem, miejscowe pisma sądów i prokuratur, wysyłane w postępowaniu karnem, miejscowe pisma komorników, wysyłane w postępowaniu egzekucyjnem, bądź na polecenie sądów, bądź na żądanie stron, oraz zamiejscowe pisma komorników w postępowaniu egzekucyjnem wysyłanem na żądanie stron, podlegają następującym opłatom:

a) list zwykły za zwrotnem poświadczenie odbioru 35 groszy,

b) list polecony za zwrotnem poświadczeniem odbioru 60 groszy.

2) Miejscowe i zamiejscowe pisma sądowe, wysyłane w postępowaniu cywilnem w sprawach wszczętych przed dniem 1 stycznia 1933 r., oraz miejscowe pisma komorników, wysyłane w postępowaniu egzekucyjnem, w sprawach, w których egzekucja wszczęta została przed dniem 1 stycznia 1933 r., podlegają następującym opłatom:

a) list zwykły 20 groszy,

b) list zwykły za dowodem doręczenia nadany na obszarach sądów apelacyjnych w Poznaniu, Toruniu i Katowicach 45 groszy,

c) list polecony za zwrotnem poświadczeniem odbioru 60 groszy.

§ 11. Opłaty za pisma wymienione w § 8 i za pisma sądów i prokuratur, wymienione w § 10, są kredytowe i są uiszczane:

a) za pisma sądów i prokuratur, wysyłane w postępowaniu karnem, oraz za pisma komorników, wymienione w § 8. Ministerstwu Poczt i Telegrafów przez Ministerstwo Sprawiedliwości;

b) za pisma sądowe, wysyłane w postępowaniu cywilnem — właściwym terytorjalnie Dyrekcjom Poczt i Telegrafów przez właściwe sądy okręgowe.

Pisma komorników, wymienione w § 10, podlegają opłacie przy nadaniu normalnemi znaczkami pocztowemi.

Opłaty ustalone w § 10 nie mogą być przerzucone na adresatów.

III. Postanowienia końcowe.

§ 12. Przesyłki omówione w rozdz. I. dopuszczone są w obrocie wewnętrznym, w obrocie z polskim urzędem pocztowym Gdańsk 1 oraz z W. M. Gdańskiem.

Przesyłki listowe omówione w rozdz. II. dopuszczone są tylko w obrocie wewnętrznym.

§ 13. Specjalne świadczenia poczty oraz przesyłki listowe, nie wymienione w rozporządzeniu niniejszem podlegają normalnym taryfom opłatom pocztowym.

§ 14. Waga przesyłek listowych, unormowanych rozporządzeniem niniejszem, nie może przekraczać 500 g., a wymiary 45 cm. w każdym kierunku, rulony zaś 75 cm. na długość i 10 cm. średnicy. Wymiary kartek pocztowych nie mogą przekraczać 15×10·5 cm.

§ 15. Powołane rozporządzenie w niczem nie narusza postanowień ordynacji pocztowej.

§ 16. Powołane rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1933 r.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą:

a) rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 21 maja 1931 r. o warunkach i zasadach, obowiązujących przy wysyłaniu przesyłek, zwolnionych od opłaty pocztowej (Dz. U. R. P. Nr. 56 poz. 452);

b) z taryfy pocztowej ogłoszonej w części pierwszej załącznika do rozporz. Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 19 maja 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40 poz. 317), przepisy, dotyczące listów urzędowych z opłatą przerzuconą na adresata, zawarte w rozdz. I. lit. A. we wszystkich 3-ch punktach, oznaczonych lit. b) przepisy, dotyczące tychże listów, zawarte w rozdziale I. lit. B. w punkcie oznaczonym lit. b) oraz rozdział II.

C) Zarządzenia wykonawcze Prezydenta miasta.

Podając powyższe do wiadomości, uchylam dotychczasowe zarządzenie Prezydenta m. z dnia 27 października 1932 r. (Okólnik Nr. 59) i z dnia 20 grudnia 1932 r. (Okólnik Nr. 75) oraz zarządzam co następuje:

1) W celu wykonywania powyżej podanych postanowień referenci wszystkich Wydziałów i Biur Magistratu wygotowując z zakresu spraw poruczonych referat, którego czystopis ma być przesłany przez pocztę, mają zamieścić na tym referacie stosowne polecenie dla Kancelarji (§ 22 Przepisów o biurowości z dnia 1 grudnia 1931 r. L. Prez. 11227/31). Polecenie to ma zawierać dla Kancelarji informację, że sprawa dana należy do zakresu poruczonego — ewentualnie, że opłatę uiści adresat. Kancelarja, po wygotowaniu czystopisów takich spraw ma opatrzyć je odpowiednią pieczątką według polecenia znajdującego się na referacie, a mianowicie: „Sprawa urzędowa" albo „Sprawa urzędowa, opłatę uiści adresat". Przy przesyłkach poleconych należy nadto umieścić pieczątkę „Polecone". W razie wątpliwości lub w razie braku polecenia na referacie należy porozumieć się referentem.

2) Gł. Kancelarja doręczycielska otrzymawszy czystopisy do wysłania zaopatrzy koperty dla odnośnych czystopisów w stosowne znaczki pocztowe w myśl postanowień zawartych ad II. wzgl. zamieści pieczątkę:

„Sprawa urzędowa — opłatę uiści adresat“. Zaopatrywanie przez Kancelarję doręczycielską przepisanemi znaczkami pocztowemi wzgl. pieczątkami korespondencji nieoznaczonej przez Wydział jako sprawa urzędowa, jest niedozwolone. Pisma takie należy wysyłać za opłatą pocztową.

3) P. P. Naczelnicy Wydziałów i Biur wydadzą potrzebne zarządzenia w celu wykonania powyższych postanowień i dopilnują ich wykonania.

W załączeniu przesyłam odpisy reskr. Urzędu Wojewódzkiego z dnia 14 lipca br. Nr. B. G. 48/19-8 i okólnika Min. Poczt i Telegrafów z dnia 27 lipca br. Nr. P. W. 400/57.

Odpis z odpisu.

Urząd W.
Ministerstwo Spraw Wewnętrznych

Nr. BG. 48/19-8 Warszawa, dnia 14 lipca 1933 r.

Znaczki pocztowe do opłaty przesyłek urzędowych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów pismem z dnia 13/VII. rb. Nr. PW. 400/40 oznajmiło, że równocześnie zarządziło wysłanie bezpośrednio do urzędów wojewódzkich narazie części zapasu zapotrzebowanego znaczków pocztowych do opłaty przesyłek listowych zwyczajnych i poleconych; reszta znaczków zostanie przesłana w późniejszym czasie.

Przy obliczaniu potrzebnych zapasów Ministerstwo Poczt i Telegrafów uwzględniło tak zapotrzebowanie dla władz i urzędów państwowych jak i zapotrzebowanie dla instytucyj samorządu terytorjalnego zgłoszone przez związki komunalne w związku z zarządzeniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1933 r. L. SS. 19/1.

Z otrzymanego zapasu należy przeto pewną część przydzielić instytucjom samorządu terytorjalnego, występującym w poruczonym zakresie działania.

Do korzystania ze znaczków pocztowych poza tem uprawnione są:

a) urzędy stanu cywilnego w ścisłem tego słowa znaczeniu t. j. prowadzące wyłącznie tylko rejestrację stanu cywilnego i b) inne urzędy i osoby (np. urzędy parafjalne), które stosownie do obowiązujących przepisów prowadzą rejestrację stanu cywilnego w poruczonym zakresie działania.

W związku z tem należy i tym urzędom oraz osobom również przydzielić pewną ilość znaczków pocztowych do opłacania listów urzędowych, pouczając zarazem urzędy i osoby wymienione pod b), aby na przesyłkach, wysyłanych przez nie, jako urzędy stanu cywilnego i opłacanych urzędowemi znaczkami pocztowemi, zaznaczyły wyraźnie swój charakter urzędu stanu cywilnego przez umieszczenie na kopercie adnotacji tej treści: „Sprawa urzędowa, dotyczące aktów stanu cywilnego“.

Za Naczelnika Wydziału:
Lohman
Radca Ministerjalny.

Urząd Wojewódzki Krakowski
Oddział budżetowo-gospodar.

L. O. B. 28/b/1/33. Kraków, dnia 28 lipca 1933 r.

Wszystkim PP. Starostom Wojewódz. Krakowskiego, Państwowym Urzędom Pośrednictwa Pracy w Białej, Chrzanowie, Krakowie, Nowym Sączu, Państwowej Szkole Położnych w Krakowie, Referatowi dla Spraw Inwalidów Wojennych w Krakowie, Nowym Sączu, Tarnowie i Wadowicach, Wydziałowi Kom. Bud. Dróg Wodnych, Państ. Zarządowi Wodnemu w Krakowie, Nowym Sączu, Sandomierzu, Tarnowie i Żywcu, Państw. Zakł. Wet. badań rozpoznawczych w Krakowie, P. Naczelnikowi Kanc. Głównej Urzędu Wojew. w/m.

Udziela Urząd Wojewódzki do wiadomości z oznajmieniem, że P. T. przesłane zostaną w osobnej zapieczętowanej kopercie znaczki pocztowe na listy zwykłe i polecone w odpowiedniej ilości

Koperty te należy komisyjnie w obecności 3-ch urzędników otworzyć, otrzymany zapas przeliczyć i wciągnąć na przychód w osobnej na ten cel przeznaczonej ewidencji.

Wydatek tych znaczków aż do dalszego zarządzenia należy zapisywać każdodziennie na rozchód w tej ewidencji na podstawie księgi pocztowej doręczeń.

Specjalne przepisy o postępowaniu z tymi znaczkami zostaną ewentualnie wydane później po otrzymaniu instrukcji z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

O ile nadesłany zapas znaczków powyżej wymienionych nie odpowiadałby ilości wykazanej w wykazie do wysyłki dołączonym, należy zaraz sporządzić odpowiedni protokół i nadesłać takowy bezzwłocznie tut. Urzędowi Wojewódzkiemu z podaniem czy pieczęcie lakowe na kopercie umieszczone zostały naruszone, co też należałoby w Urzędzie pocztowym na miejscu zareklamować.

W przyszłości należy zawiadomić tut. Urząd Wojewódzki na miesiąc naprzód przed wyczerpaniem zapasu tych znaczków urzędowych celem spowodowania wysyłki nowego zapasu.

Z otrzymanych zapasów znaczków należy odwrotnie nadesłać potwierdzenie odbioru co do ilości i jakości tych znaczków.

Za Wojewodę:
Fetter mp.

Urząd Wojewódzki Krakowski
Wydział Samorządowy.

Nr. S. F. I. 10.2/33. Kraków, dnia 28 lipca 1933 r.

Zapotrzebowanie na znaczki pocztowe instytucyj samorządowych.

Panom Przewodniczącym Tymczasowych Wydziałów Powiatowych na obszarze Województwa Krakowskiego (wszystkich) i Magistratom miast Krakowa, Nowego Sącza i Tarnowa

przesyłam do wiadomości nawiązując do mojego reskryptu z dnia 22/III. 1933 r. Nr. SF. I.-10-2/33 z tem, że znaczki zostają jednocześnie wysłane w osobnych kopertach.

Zarazem przesyłam odpis okólnika Min. Poczt i Telegrafów z dnia 27/VII. 1933 r. Nr. PW. 400/57. Ponieważ zapotrzebowanie związków samorządowych zostało pokryte tylko częściowo, należy przesłane znaczki rozdzielić między podległe związki samorządowe stosunkowo do ich zapotrzebowania, względnie potrzeb.

Gminy miejskie Nowy Sącz i Tarnów otrzymują znaczki od odnośnych Wydziałów Powiatowych, ponieważ i zapotrzebowanie było objęte zapotrzebowaniem tych Wydziałów.

Za Wojewodę:

Starosolski

Radca Wojewódzki.

Odpis odpisu.

Ministerstwo Poczt
i Telegrafów

Nr. PW. 400/57. Warszawa, dnia 27 lipca 1933 r.

Przesyłki listowe
urzędowe.

Do

Dyrekcji Poczt i Telegrafów

w Krakowie.

W związku z wejściem w życie z dniem 1 sierpnia br. ustawy z dnia 24 marca 1933 r. zmieniającej niektóre postanowienia ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 275) podaje się urzędom i agencjom pocztowym do wiadomości co następuje:

1) Urzędowe przesyłki listowe władz i urzędów państwowych i samorządowych, wysłane dotychczas jako wolne od opłat pocztowych, będą od dnia 1 sierpnia br. opłacane znaczkami urzędowemi, wprowadzonemi w obieg rozporządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 19 maja 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46 poz. 370) a mianowicie:

a) zwykłe listy i kartki 1 znaczkiem fioletowym,

b) polecone listy i kartki 1 znaczkiem oranżowym,

c) zwykłe listy i kartki za zwrotnem poświadczeniem odbioru 2 znaczkami fioletowemi,

d) zwykłe listy za dowodem doręczenia (nadane na obszarze województwa pomorskiego, poznańskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego) 2 znaczkami fioletowemi,

e) polecone listy i kartki za zwrotnem poświadczeniem odbioru 1 znaczkiem oranżowym i 1 znaczkiem fioletowym.

2) Władze i urzędy państwowe i samorządowe będą zaopatrywać wysyłaną korespondencję odciskiem pieczęci, adresem, numerem nadanego pisma oraz napisem „Zwykła“ lub „Zwykła za zwrotnem poświadczeniem odbioru“ lub też „Zwykła za dowodem doręczenia“ albo „Polecona“ lub „Polecona za zwrotnem poświadczeniem odbioru“.

3) Pisma sądów i prokuratur, tak miejscowe jak i zamiejscowe, wysyłane w postępowaniu cywilnem i karnem oraz zamiejscowe pisma komorników w postępowaniu egzekucyjnem wysyłane na polecenie sądów, będą od 1 sierpnia br. nadawane za opłatą kredytową. Miejscowe pisma komorników, wysyłane w postępowaniu egzekucyjnem, bądź na polecenie sądów bądź na żądanie stron oraz zamiejscowe pisma komorników w postępowaniu egzekucyjnem, wysyłane na żądanie stron, będą podlegać opłacie przy nadaniu normalnemi znaczkami pocztowemi.

4) Waga wysyłek listowych urzędowych oraz wysyłanych w postępowaniu cywilnem i karnem nie może przekraczać 500 g. a wymiary 45 cm. w każdym kierunku, rulony zaś 75 cm. na długość i 10 cm. średnicy. Wymiary kartek pocztowych nie mogą przekraczać 15×10·5 cm.

5) W ciągu miesiąca sierpnia br. winny urzędy i agencje pocztowe przyjmować i doręczać urzędowe przesyłki listowe, wysyłane przez władze i urzędy państwowe i samorządowe w sposób dotychczasowy, jako wolne od opłat, chociażby nie były opłacone znaczkami urzędowemi.

6) W ciągu miesiąca sierpnia br. winny urzędy i agencje pocztowe zaznaczać w książkach nadawczych każdorazowo, czy nadane przesyłki są zaopatrzone znaczkami urzędowemi, czy też wysyłane są bez znaczków.

7) Powyższe podaje się do wiadomości z poleceniem bezzwłocznego wydania dalszych zarządzeń podległym urzędom i agencjom pocztowym i z oznajmieniem, że w najbliższym numerze Dziennika Ustaw R. P. oraz Dziennika Urzędowego Ministerstwa Poczt i Telegrafów będzie ogłoszone rozporządzenie Ministrów Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych zawierające postanowienia o przesyłkach listowych urzędowych oraz w postępowaniu cywilnem i karnem.

Dyrektor Departamentu:

J. Walcher mp.

74.

OKÓLNIK Nr. 47.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 23 sierpnia 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 85/33 w sprawie podziału czynności organów miejskich w zakresie dozoru nad artykułami żywności i przedmiotami użytku.

Celem racjonalnego podziału czynności organów miejskich w zakresie dozoru nad artykułami żywności i przedmiotami użytku zarządzam co następuje:

Dozór nad artykułami żywności i przedmiotami użytku na terenie miasta rozdziela się zasadniczo na dwie części na:

A. kontrolę sanitarno-porządkową,

B. pobieranie prób artykułów żywności i przedmiotów użytku do badania laboratoryjnego.

Jako organa dozoru z ramienia Gminy działają:

1) kontrolorzy żywności Miejskiej Pracowni Chemicznej podlegli bezpośrednio Chemikowi m.,

2) sanitarjusze miejscy jako organa pomocnicze lekarzy okręgowych,

3) niższe organa weterynaryjne podlegające bezpośrednio Naczelnemu Lekarzowi weterynaryjnemu,

4) komisarze targowi jako organa Komisarjatu targowego.

A. Zakres działania wymienionych organów odnośnie do kontroli sanitarno-porządkowej rozdziela się następująco:

1) do kontrolorów żywnościowych M. Pracowni chemicznej należy:

a) kontrola sanitarno-porządkowa w handlach wszelkich artykułów żywności i przedmiotów użytku oraz ich ewidencja (za wyjątkiem jatek i masarń),

b) kontrola sanitarna we wszystkich wytwórniach środków spożywczych i przedmiotów użytku oraz ich ewidencja,

c) ewidencja mleczarń i ich urządzeń.

2) Do sanitarjuszy miejskich należy:

a) kontrola sanitarno-porządkowa w mleczarniach i sklepach ze sprzedażą mleka,

b) dozór nad sprzedażą mleka sposobem okrężnym,

c) dozór nad wozami przewożącemi mleko i jego przetwory,

d) dozór nad sprzedażą lodów sposobem okrężnym,

e) kontrola studzien prywatnych w dzielnicach przyłączonych.

3) Do organów weterynaryjnych należy:

a) nadzór nad sprzedażą mięsa oraz wędlin w lokalach i na placach targowych,

b) nadzór nad miejscami uboju i jeliciarniami,

c) kontrola wozów przewożących mięso i wędliny.

4) Do komisarzy targowych należy:

a) nadzór nad sprzedażą wszelkich artykułów spożywczych na placach targowych, na stoiskach ulicznych oraz sposobem okrężnym,

b) kontrola wozów przewożących wszelkie artykuły spożywcze, w szczególności mleczywo, pieczywo oraz mięso i jego wyroby.

B. Pobieranie prób żywności i przedmiotów użytku do badania laboratoryjnego.

1) Do kontrolorów żywnościowych M. Pracowni Chemicznej należy:

a) branie prób wszelkich artykułów spożywczych oraz przedmiotów użytku ze sklepów i wytwórni za wyjątkiem jatek i masarń oraz za wyjątkiem mleczywa ze sklepów i mleczarń,

b) branie prób mleczywa z placów targowych w niedziele i święta.

2) Do sanitarjuszy miejskich należy:

a) branie prób mleczywa ze sklepów i mleczarń,

b) branie prób wody ze studzien prywatnych.

3) Do organów weterynaryjnych należy:

a) branie prób mięsa i wyrobów masarskich do kontroli weterynaryjnej,

b) branie prób do chemicznego badania z masarń i jatek na szczególne polecenie Naczelnego Lekarza Weterynaryjnego.

4. Do Komisarzy targowych należy:

a) branie prób wszelkich artykułów spożywczych i przedmiotów użytku sprzedawanych na placach targowych oraz na stoiskach ulicznych,

b) podejmowanie i przesyłanie prób żywności dostarczonych przez zgłaszające się i poszkodowane osoby prywatne, o ile próby te posiadają podejrzane cechy.

Wszelkie doniesienia o przekroczeniach przepisów sanitarnych organa dozoru przesyłają do Wydziału IX. Magistratu.

Protokoły pobrania próby artykułów żywności do badania laboratoryjnego, mają być wygotowywane na formularzach według wzoru ustalonego przez Miejską Pracownię Chemiczną.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1933 r.

75.

OKÓLNIK Nr. 48.

Prezydenta miasta z dnia 28 sierpnia 1933 Nr. Prez. Zarz. og. 112/33 w sprawie godzin urzędowania.

W ślad tut. zarządzenia z dnia 21 czerwca 1933 Nr. Prez. Zarz. og. 112/33 wprowadzam z dniem 1-go września br. normalne godziny urzędowe w Wydziałach i Biurach Zarządu miejskiego, Urzędach miejskich, oraz Zakładach i Instytucjach m. t. j. od 8-mej do 15-tej, a w soboty od 8-mej do $13^1/_2$.

76.

OKÓLNIK Nr. 49.

Prezydenta miasta z dnia 31 sierpnia 1933 Nr. Prez. Org. 120/33 w sprawie nadzoru władz administracji ogólnej nad czynnościami przełożonych gmin.

Urząd Wojewódzki Krakowski reskryptem z dnia 16 sierpnia br. Nr. SA. I-2-4/33 podaje do wiadomości oraz zastosowania się następujący okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie nadzoru władz administracji ogólnej nad czynnościami przełożonych gmin:

„Ministerstwo Spraw Wewnętrznych Nr. SS. 19-a/5/3 Warszawa, dnia 5 sierpnia 1933 r. Okólnik Nr. 72. Nadzór władz administracji ogólnej nad czynnościami przełożonych gmin. Do P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

Z dniem 13/VII. 1933 r. wchodzi w życie art. 68 ustawy z dn. 23/III. 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294) a z nim i postanowienia art. 110, dotyczące bezpośredniego nadzoru ze strony władz administracji ogólnej nad czynnościami przełożonych gmin z zakresu administracji rządowej tak działów zespolonych jak i działów niezespolonych.

I. Ustęp (1) art. 68 u. s.

W myśl postanowienia ustępu 1 art. 68 ten bezpośredni nadzór zarówno w stosunku do gmin wiejskich jak i miast i to wydzielonych jak i niewydzielonych z powiatowych związków samorządowych — sprawują właściwi starostowie. Nadzór ten odnosi się zgodnie z art. 110 i 48 omawianej ustawy do spraw z zakresu poruczonego oraz do spraw, wchodzących w zakres policji miejscowej.

W związku z tem zachodzi potrzeba ustalenia pojęcia zakresu poruczonego.

Z uwagi jednak na wielką trudność zdefinjowania

tego pojęcia gdyż zarówno teorja jak i praktyka nie podaje ścisłych w tym względzie określeń, Ministerstwo podaje szereg wskazówek, które mogą stanowić podstawę do rozróżnienia spraw należących do zakresu p o r u c z o n e g o gminy.

a) Poza sferą zakresu poruczonego leżą te wszystkie sprawy, które j. np. w myśl art. 11 dekretu z dnia 4/II. 1919 r. o samorządzie miejskim są wymienione jako należące do „własnego" zakresu działania, o ile późniejsze ustawy nie wprowadziły w tym względzie jakichkolwiek zmian. Sam fakt, że pewna ustawa zalicza pewne czynności do obowiązku gminy, nie przesądza sam przez się o charakterze tych czynności jako poruczonych, względnie własnych. Ustalając, czy dana czynność należy do własnego, czy poruczonego zakresu, należy przedewszystkiem stwierdzić, czy nie jest ona wyliczona w danym przypadku w jednym z 12 punktów art. 11 dekretu, czy innej ustawy, następnie z kolei, czy nie należy jej zakwalifikować do spraw, o których mówi wstęp art. 11-go dekretu, czy innej ustawy wreszcie, czy jest to czynność, która mieści się w określeniu zawartem w art. 10 tegoż dekretu (względnie ust. 2 art. 10 ustawy samorządowej). Zasadniczem kryterjum podziału jest zagadnienie, czy dana czynność jest sprawowana w przeważającym interesie mieszkańców gminy (określonym w art. 11 dekretu), czy w innych analogicznych przepisach dzielnicowych, czy też w interesie Państwa i jego administracji.

b) W razie wątpliwości, czy czynność należy do własnego, czy poruczonego zakresu, należy przyjąć, że należy raczej do własnego.

c) Czynnościami poruczonemi są oczywiście wszystkie te czynności, które obowiązujące ustawy i rozporządzenia określają jako „poruczone".

d) Czynności, które są lub będą poruczone prezydentowi miasta na podstawie art. 76, 78 i 90 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o organizacji władz, uważa się za czynności z zakresu poruczonego.

e) Czynności, które rozporządzenie o organizacji władz administracji ogólnej zaliczyło do zadań władz administracji ogólnej, a które zostały jednak z mocy ustaw przekazane następnie w całości gminom, jak np. ewidencja ludności, czynności meldunkowe, są również czynnościami poruczonemi.

f) Poruczonemi są wszelkie czynności wykonawcze i pomocnicze dla władz rządowych, których wykonywanie odbywa się zgodnie z postanowieniami ustaw, względnie opartych na ustawach rozporządzeń, pod kierunkiem i na polecenia władz rządowych, np. egzekwowanie świadczeń.

Zgodnie z art. 48 i 46 (ust. 1) ustawy samorządowej sprawy z zakresu poruczonego przełożeni gminy (prezydent, burmistrz) mają załatwiać jednoosobowo (samodzielnie) i pod osobistą odpowiedzialnością przy pomocy innych członków zarządu i funkcjonarjuszów gminnych.

II. Ustęp (2) (3) art. 68 u. s.

W przypadkach, gdy prezydenci miast „orzekają" (działają) w charakterze powiatowej władzy administracji ogólnej w rozumieniu § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27/IV. 1932 r. o powiatach miejskich (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 408) nadzór nad nimi wykonywa nie starosta lecz wojewoda (ust. 2 art. 68).

Natomiast w sprawach z zakresu bezpieczeństwa i porządku publicznego prezydenci tych miast obowiązani są działać w porozumieniu z właściwymi starostami grodzkimi (ust. 3 art. 68).

Wprawdzie ustawa używa w tym przypadku (ust. 2 art. 68) wyrażenia „orzekają" zamiast np.: „działają", jednakże biorąc ten wyraz literalnie doszłoby się do tej konsekwencji, że na terenie całego kraju prezydenci miast, sprawujący funkcje starostów, podlegaliby w sprawach nie będących „orzecznictwem" starostom grodzkim i to (w myśl ust. 6 lit. c.) w toku instancji. Dlatego też w drodze interpretacji logicznej należy przyjść do przekonania, że wyraz „orzekają" jest użyty w znaczeniu szerszem „działają" co potwierdza również zestawienie terminologji użytej w ust. (2) i (4) tegoż artykułu.

III. Ustęp (5) art. 68 u. s.

Dalszą konsekwencją sprawowania przez władze administracji ogólnej bezpośredniego nadzoru nad samorządem w zakresie administracji rządowej (poruczonej) są postanowienia ust. 5 art. 68, ograniczające bezpośrednią ingerencję władz rządowych działów niezespolonych w stosunku do przełożonych gmin.

Również lustracji agend samorządowych mogą władze niezespolone dokonywać tylko w porozumieniu z władzami administracji ogólnej. Ostatnie postanowienie nie dotyczy władz wojskowych w zakresie ich uprawnień.

O ile zaś władze samorządowe otrzymają zarządzenia bezpośrednio od władz niezespolonych, to winny je zwracać starostom (wzgl. wojewodom, którzy w tym przypadku nadają dalszy bieg sprawie po porozumieniu się z odnośną władzą niezespoloną.

Do czasu wydania rozporządzenia wykonawczego do art. 68 określającego m. in. pojęcie „ogólne instrukcje" należy przejściowo posługiwać się przepisami § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 2/VII. 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 546).

Równocześnie zwracam się do Panów Ministrów działów niezespolonych z prośbą o wydanie zarządzeń, aby podległe im organa stosowały się w tym względzie ściśle do postanowień ust. 5 art. 68 ustawy.

Zanim Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z innemi Ministerstwami wyda instrukcję, określającą bliżej ten stosunek P. P. Wojewodowie wejdą w porozumienie z P. P. Naczelnikami władz niezespolonych w kierunku ustalenia pierwszych zasad postępowania w tych sprawach. Uważam, że do omówienia tych spraw nadawałyby się w szczególności zebrania perjodyczne, które w tym celu należałoby przy najbliższej sposobności wykorzystać.

Bronisław Pieracki
Minister.

O czem Wydziały i Biura Magistratu zawiadamiam z poleceniem zapoznania się i stosowania.

77.

STATUT

Fundacji Inż. Karola Rollego b. Prezydenta m. Krakowa dla dzieci ubogich pracowników Gminy m. Krakowa zagrożonych gruźlicą

zatwierdzony reskr. Wojewody lwowskiego z dnia 21/VI. 1933 r. S. W. F. 5239/33.

Reskryptem Wojewody Lwowskiego z dnia 29-go października 1921 r. L. 518/III/2/1921 został zatwierdzony Statut fundacji „Wieczysta Fundacja Wiceprezydenta miasta Inż. Karola Rollego — ku żywieniu ubogich dzieci miasta Krakowa" — z majątkiem zakładowym stanowiącym 20 zawinkulowanych listów polskiej pożyczki premjowej z 1920 r. o łącznej wartości nominalnej 20.000 Mkp., przedstawiających po ich skonwertowaniu na 5% pożyczkę konwersyjną z 1924 r. wartość 40 zł. Gmina miasta Krakowa przyjęła w zarząd powyższy majątek, lecz do realizacji celu fundacyjnego nie przystąpiono z powodu dewaluacji kapitału.

Fundator złożył dodatkowo następujące ofiary, celem zasilenia zdewaluowanego kapitału fundacyjnego.

15 października 1914 r. 5 obligacji 8% pożyczki złotowej z 1922 r. na łączną sumę	Zł.	50·—
27 grudnia 1924 r. 2 obligacje 5% pożyczki konwersyjnej z 1924 r. na łączną sumę	„	60·—
25 października 1928 r. książeczkę wkładkową Kasy Oszczędności m. Podgórza Nr. 25.375 na sumę	„	500·—
23 listopada 1928 r. w gotówce	„	66·55
16 kwietnia 1930 r. „	„	200·—

Zakładowy kapitał fundacji uzupełniony powyższemi ofiarami wynosi obecnie 1.242 zł. 03 gr. i jest ulokowany w następujący sposób:

a) w 5% państwowej pożyczce konwersyjnej z 1924 r.	Zł.	100·—
b) na książeczce Kasy Oszczędności miasta Podgórza Nr. 25.375 na	„	1.142·03

Pismem z dnia 26 listopada 1920 r. wyraził fundator życzenie, aby cel niniejszej fundacji został zmodyfikowany na walkę z gruźlicą specjalnie dla dzieci pracowników Gminy w szczególności, aby odsetki corocznie od kapitału fundacyjnego były przeznaczone przez każdoczesnego Prezydenta miasta Krakowa na pobyt niż jednomiesięczny. — Fundacja ma wejść w życie, gdy odsetki kapitału wyniosą przynajmniej 240 zł. rocznie.

Wojewoda lwowski, jako państwowa władza fundacyjna, reskryptem z dn. 8 września 1931 r. L. W. 22210/F zarządził zgodnie z opinją Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej sporządzenie nowego Statutu fundacyjnego, przy uwzględnieniu zmienionego stanu rzeczy, ponieważ w niniejszym przypadku chodzi o zmianę pierwotnego celu fundacyjnego, tudzież o wstrzymanie wejścia w życie pierwotnej fundacji, a więc o zasadniczą permutację fundacji.

Reprezentacja stoł. król. miasta Krakowa zeznaje niniejszem

STATUT FUNDACYJNY.

I.

Nazwa fundacji opiewa na wieczne czasy:

„Fundacja Inż. Karola Rollego, b. Prezydenta miasta Krakowa dla dzieci ubogich pracowników Gminy miasta Krakowa, zagrożonych gruźlicą".

Siedzibą fundacji jest miasto Kraków.

II.

Majątek zakładowy fundacji, wynoszący 1.242 zł. 03 gr. jest ulokowany w następujący sposób:

a) 5% państwowa pożyczka konwersyjna z 1924 r.	Zł.	1.142·03
b) książeczka Kasy Oszczędności m. Podgórza Nr. 25.375	„	100·—

Powyższe walory zostały zawinkulowane na rzecz fundacji.

Majątek fundacji jest po wieczne czasy nienaruszalny.

Do kapitału fundacyjnego zalicza się odsetki kapitału, które nie zostały rozdzielone względnie użyte na cele fundacyjne, lub ułamkowe kwoty pozostałe po wypłacie.

Wszelkie ewentualne dary lub zapisy ze strony osób trzecich na rzecz tej fundacji mają być użyte do zasilenia kapitału fundacyjnego.

III.

Kapitał fundacyjny został oddany w opiekę i zarząd Gminie miasta Krakowa, która opiekę i zarząd nad majątkiem fundacji przyjmuje i zobowiązuje się do lokaty każdoczesnego kapitału fundacyjnego w walorach dających pupilarne zabezpieczenie.

Jako zwrot kosztów administracji przysługuje Gminie miasta Krakowa prawo pobierania 5% rocznie od normalnych dochodów fundacji.

IV.

Celem fundacji jest pomieszczenie jednego lub więcej dzieci zagrożonych gruźlicą w kolonji leczniczej lub wypoczynkowej, o ile możności przez dłuższy czasokres niż jednomiesięczny.

Corocznie każdoczesny Prezydent miasta Krakowa zarządzi w miesiącu maju zawiadomienie — w drodze okólnika — wszystkich Wydziałów Magistratu i Zakładów Gminy miasta Krakowa o przeznaczeniu dochodów fundacyjnych na pomieszczenie dzieci ubogich pracowników Gminy, a zagrożonych gruźlicą na pobyt w kolonji leczniczej względnie wypoczynkowej, oraz o terminie i warunkach ubiegania się o korzyści z tej fundacji.

Na podstawie otrzymanych zgłoszeń Prezydent miasta po zasięgnięciu opinji odnośnej Sekcji Reprezentacji miasta postanowi, komu i na jaki okres czasu zostaną przyznane korzyści z tej fundacji.

V.

O zasiłek z niniejszej fundacji mogą ubiegać się tylko ubodzy pracownicy gminni, posiadający dzieci w wieku od lat 7 po lat 14 włącznie.

Te same dzieci, które korzystały z pobytu w kolonji jednego roku, mogą być wysłane na kolonję i w następnych latach, o ile Prezydent miasta na podstawie sprawozdania lekarskiego o skutkach pobytu dziecka na kolonji, uzna wysłanie na kolonję w następnych latach za potrzebne ze względu na zagrożony stan zdrowia.

VI.

Powyższa fundacja wejdzie w życie, gdy roczne odsetki kapitału fundacyjnego wyniosą przynajmniej 240 zł.

VII.

Fundacja obowiązuje prawnie z chwilą zatwierdzenia Statutu fundacyjnego przez Wojewodę lwowskiego, jako Państwową władzę fundacyjną dla Małopolski.

VIII.

We wszystkich sprawach niniejszym Statutem fundacyjnym bliżej nieokreślonych należy stosować każdoczesne, ogólnie obowiązujące przepisy prawne.

IX.

W razie, gdyby niniejsza fundacja kiedykolwiek przez władzę została uchyloną względnie unieważnioną, przyjdzie jej majątek na Gminę miasta Krakowa, która obowiązaną będzie użyć go na pokrewne cele opieki społecznej.

X.

Zwierzchni nadzór nad tą fundacją wykonuje Wojewoda Lwowski, jako Państwowa Władza fundacyjna na terenie Małopolski.

XI.

Statut fundacyjny zeznaje się w dwu równobrzmiących egzemplarzach, z których po jednym egzemplarzu otrzyma Wojewoda lwowski oraz Gmina miasta Krakowa.

Kraków, dnia 24 maja 1933 r.

Radcowie miejscy:
Ks. Józef Niemczyński wr.
Dr. B. Korolewicz wr.

Prezydent stoł. król. m. Krakowa:
Dr. Kaplicki wr.

Gmina stoł. król. miasta Krakowa
(pieczęć okrągła).

WOJEWODA LWOWSKI

LW. 5239/33.
F.

We Lwowie, dnia 21 czerwca 1933 r.

Jako państwowa Władza fundacyjna na terenie Województw Małopolski zatwierdzam niniejszy statut fundacyjny w całej osnowie.

Wojewoda lwowski:
Wł. Belina-Prażmowski wr.

Rzeczpospolita Polska — Wojewoda Lwowski
(pieczęć okrągła).

78.

RUCH SŁUŻBOWY.

Przeniesieni w stan spoczynku:

1) Maślanka Franciszek, naczelnik biura rachunk. Elektrowni z dniem 31/VIII. 1933 r.

2) Kaczor Wojciech, dozorca placu Gazownia z dniem 31/VIII. 1933 r.

3) Czech Jan, woźny miejski z dniem 31/VIII. 1933 r.

Wystąpili:

1) Darewski Janusz, kontr. urzęd. Mgtu z dniem 10/VII. 1933 r.

Zwolnieni:

1) Biedrawa Kazimierz, prow. niższy prac. Mgtu z dniem 31/VII. 1933 r.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

WYKAZ KONSENSÓW

na zamieszkanie, względnie użytkowanie wykonanych budowli, udzielonych w miesiącu sierpniu 1933 r.

I. Nowe domy.

1) Ulica Retoryka L. or. 20 (lsp. 166 Dz. III.) własność Inż. M. Hochwalda, arch. J. Jakubowicza i Inż. S. Wexnera, dom IV. piętrowy (reskrypt Magistratu Nr. B. a. Insp. 172/33/C. z dnia 24/VIII. 1933 r.).

2) Ulica Arjańska L. or. 7 (lsp. 401 Dz. VI.) własność Eisenów Jakóba i Berty, dom III. piętrowy (reskrypt Magistratu Nr. B. a. Insp. 218/33/B. z dnia 17/VIII. 1933 r.).

3) Ulica Słoneczna L. or. 30 (lsp. 250 Dz. XII.) własność Inż. Jerzego Webera I. piętrowa willa (reskrypt Magistratu Nr. B. a. Insp. 407/33/C. z dnia 4/VIII. 1933 r.

4) Ulica Na Stawach L. or. 8 (lsp. 249 Dz. XII.) własność Kotapkowej Franciszki dom II. piętrowy (reskrypt Magistratu Nr. B. a. Insp 104/33/C. z dnia 4/VIII. 1933 r.).

5) Ulica Emaus L. or. 35 a. (lsp. 343 Dz. XIII.) własność Wawrzusiaka Franciszka, mieszkanie na parterze po lewej stronie od wejścia w nowo wybudowanym domu parterowym (reskrypt Magistratu Nr. B. a. Insp. 252/33/C. z dnia 2/VIII. 1933 r.).

6) Ulica Królowej Jadwigi L. or. 188 a. (lsp. 344 Dz. XIII.) własność Biedowej Katarzyny, dom parterowy drewniany, stajnia i stodoła (reskrypt Magistratu Nr. B. a. Insp. 275/33/C. z dnia 9/VIII. 1933 r.).

7) Ulica Królowej Jadwigi L. or. 107 a. (lsp. 345 Dz. XIII.) własność Moskalów Władysława i Franciszki, 1 izba mieszkalna od ulicy w północno-zachodniej części nowo wybudowanego parterowego domu (reskrypt Magistratu Nr. B. a. Insp. 421/33/C. z dnia 9/VIII. 1933 r.).

8) Ulica Konarskiego L. or. 40 (lsp. 348 Dz. XV.) własność Schajera Arnolda, dom III. piętrowy z IV. piętrem od frontu (reskrypt Magistratu Nr. B. a. Insp. 153/33/C. z dnia 5/VIII. 1933 r.).

9) Ulica Urzędnicza L. or. 3 (lsp. 349 Dz. XV.) własność Marcinkiewicza Tadeusza, dom II. piętrowy (reskrypt Magistratu Nr. B. a. Insp. 274/33/C. z dnia 23/VIII. 1933 r.).

10) Ulica Wojciecha Halczyna L. or. 3 (lsp. 206 Dz. XVI.) własność Sulikowskich Franciszka i Józefy, mieszkanie 2 pokojowe na I. piętrze po lewej stronie od wejścia w nowowybudowanym domu I. piętrowym (reskrypt Magistratu Nr. B. a. Insp. 231/33/C. z dnia 9/VIII. 1933 r.).

11) Ulica Obopólna L. or. 21 (lsp. 205 Dz. XVI.) własność Pawlikowskiej Rozalji, dom I. piętrowy (reskrypt Magistratu Nr. B. a. Insp. 393/33/C. z dnia 9/VIII. 1933 r.).

12) Ulica Jadwigi z Łobzowa L. or. 21 b. (lsp. 207 Dz. XVI.) własność Wadowskich Stanisława i Bolesławy dom I. piętrowy (reskrypt Magistratu Nr. B. a. Insp. 385/33/C. z dnia 9/VIII. 1933 r.).

13) Ulica Prądnicka L. or. 47 (lsp. 437 Dz. XVII.) własność Inż. Kubiczka Tadeusza, dom I. piętrowy z poddaszem (reskrypt Magistratu Nr. B. a. Insp. 246/33 z dnia 5/VIII. 1933 r.).

14) Aleja 29 Listopada L. or. 36 (lsp. 55 Dz. XVIII.) własność Marszałkowej Joanny, dom II. piętrowy (reskrypt Magistratu Nr. B. a. Insp. 185/33/B. z dnia 2/VIII. 1933 r.).

15) Ulica Olszyny L. or. 14 (lsp. 358 (Dz. XIX.) własność Korneckiego Wiktora, dom I. piętrowy (reskrypt Magistratu Nr. B. a. Insp. 265/33/B. z dnia 18/VIII. 1933 r.).

16) Ulica Lotnicza L. or. 12 (lsp. 359 Dz. XIX.) własność Pawłowskiego Mieczysława, dom parterowy (reskrypt Magistratu Nr. B. a. Insp. 408/33/B. z dnia 24/VIII. 1933 r.).

17) Ulica Feliksa Brodowicza L. or. 17 (lsp. 360 Dz. XIX) własność Zięciaków Stanisława i Zofji, dom parterowy z poddaszem (reskrypt Magistratu Nr. B. a. Insp. 397/33/B. z dnia 17/VIII. 1933 r.).

II. Nadbudowy, dobudowy i przebudowy.

1) Ulica Podzamcze L. or. 20 (lsp. 122 Dz. III.) własność Weinling Eleonory nadbudowa 3-go piętra (reskrypt Magistratu Nr. Ba. Insp. 70/33/C. z dnia 3 sierpnia 1933 r.).

2) Ulica Dietlowska L. or. 105 (lsp. 375 Dz. VIII.) własność Schneiderowej Anny nadbudowa II. i III. piętra nad budynkiem frontowym i lewą oficyną oraz 3-go piętra nad prawą oficyną (reskrypt Magistratu Nr. Ba. Insp. 177933/A. z dnia 16 sierpnia 1933 r.).

3) Ulica św. Jacka L. or. 16 (lsp. 109 Dz. X.) własność Zgromadzenia XX. Salwatorjanów nadbudowa 1-go piętra i przebudowa parteru i poddasza budynku oficynowego (reskrypt Magistratu Nr. Ba. Insp. 526/33/D. z dnia 24 sierpnia 1933 r.).

4) Ulica Juljusza Lea L. or. 67 (lsp. 40 Dz. XVI.) własność Zgromadzenia SS. Miłosierdzia św. Wincentego à Paulo wyciąg osobowy w szpitalu z popędem elektr. (reskrypt Magistratu Nr. Ba. Masz. 95/33/L. z dnia 14 sierpnia 1933 r.).

5) Ulica Syrokomli L. or. 11 a. (lsp. 240 Dz. XII.) własność Inż. Niedziałkowskiego Janusza wyciąg węglowy ręczny (reskrypt Magistratu L. Ba. Masz. 46/33/L. z dnia 24 sierpnia 1933 r.).

6) Plac Zgody L. or. 16 (lsp. 224 Dz. XXII.) własność Brühanda Chiela przebudowa 2-go piętra budynku frontowego (reskrypt Magistratu Nr. Ba. Insp. 298/33/D. z dnia 5 sierpnia 1933 r.).

Zmiany w stanie posiadania realności miasta Krakowa w lipcu 1933 r. wraz z uzupełnieniem za miesiąc czerwiec 1933 r.

I. Przez kontrakt kupna.

1. Dom trzechpiętrowy przy ul. Lwowskiej L. or. 41, L. sp. 694/XXII. nabyli po połowie Dr. Aron i Helena z Freimanów Schwarzbartowie od Zygmunta i Eugenji z Amsterów Wienerów, za cenę 10.250 dolarów.

2. Część ($^{15620}/_{19800}$) gruntu lwh. 18/X. przy ul. Twardowskiego nabył Stanisław Nowak od Walerego Mleko i Stanisławy z Brzozowskich 1^0 Dąbrowej 2^2 Kowalikowej, za cenę 11.000 złotych.

3. Część ($^1/_{72}$) domu jednopiętrowego przy ul. Lwowskiej L. or. 16, L. sp. 213/XXII. oraz gruntu lwh. 787/XXII. przy tejże ulicy nabyła Ida Engländer od Róży z Kornów Engländerowej, za cenę 300 złotych.

4. Dom jednopiętrowy przy ul. Zamkniętej L. or. 10, L. sp. 285/XXII. oraz grunt lwh. 232/XXII. przy tejże ulicy nabyła Helena Piekarska od Jadwigi z Słowickich 1^0 Wójcikowej 2^0 Fitowej i Marjana Wójcika, za cenę 10.000 złotych.

5. Grunt lwh. 1628/XXI. przy ul. Płaszowskiej nabyła Józefa Rokitowa od Wojciecha, Stanisława, Józefa, Mieczysława i Tadeusza Kosteckich, Albiny Górkównej oraz małoletnich Jana, Józefa i Marji Górków, za cenę 4.750 złotych.

6. Dom parterowy przy ul. Rękawka L. or. 20, L. sp. 162/XXII. nabyła Franciszka Stankiewiczowa od Gitli Knoblochowej, za cenę 6.600 złotych.

7. Dom jednopiętrowy (w budowie) przy ul. Widok na realności lwh. 1037/XXII. nabyła Stefanja Kucowa od Tadeusza Zamory, za cenę 12.500 złotych.

8. Dom jednopiętrowy przy ul. Krzemionki L. or. 14, L. sp. 403/XXII. nabyli po połowie Marcin i Helena z Janików Łakomowie od Marji z Kowalów Styczniowej, Heleny z Kowalów Bylicowej, Ludwika Kowala i Franciszka Stycznia, za cenę 25.000 złotych.

9. Dom dwupiętrowy (w budowie) przy ul. Smolki na realności lwh. 1203/XXII. nabyła Akademja Górnicza w Krakowie od Leji Selingerowej, za cenę 100.000 złotych.

10. Grunt lwh. 803/XXI. przy ul. Krzywda nabyła Płaszowska Fabryka Dachówek i Cegieł S. A. w Krakowie od Pauliny, Pawła, Siegfryd (Ozjasz), Jakóba (Jack), Henryka i Alfreda Poserów, Stanisława Grünberga, Franciszki, Juljana i Stefanji Lustigów oraz Fryderyka Jeżowera, za cenę 306 dolarów.

11. Dom dwupiętrowy przy ul. Kalwaryjskiej L. or. 18, L. sp. 287/XXII. nabyli po ($^1/_3$) Eleonora i Marja Goldstein oraz Freda Anfrichtowa od Anieli z Żurków Pietruszkowej, za cenę 75.000 złotych.

12. Grunt lwh. 171/XVII. przy ul. Ks. Siemaszki nabyli Stefan i Paulina z Krasowskich Kamiowscy od Józefa Chwastka, za cenę 3.000 złotych.

13. Grunt lwh. 653/XV. przy ul. Lucjana Rydla nabyli Helena (3/5) i Edward (2/5) Galikowie od Pawła i Janiny Paprockich, za cenę 90.000 złotych.

14. Dom dwupiętrowy przy ul. Piaski L. or. 55, L. sp. 239/XIX. nabyła Leonora Romer od Franciszka i Eleonory Krzyżanowskich, za cenę 79.250 złotych.

15. Dom trzechpiętrowy przy ul. Bożego Ciała L. or. 14, L. sp. 554/VIII. nabyli po połowie Majer i Małka Jakubowiczowie od Aleksandra i Stefanji Markiewiczów, za cenę 16.500 dolarów.

16. Grunt lwh. 691/XVI. przy ul. Bartosza Głowackiego nabyła Halina Wazowska od Michaliny Jarosławieckiej, za cenę 3.000 złotych.

17. Dom jednopiętrowy przy ul. Mazowieckiej L. or. 57, L. sp. 219/XVII. nabyła Fryda Polland od Władysława i Wiktorji Dąbrowskich, za cenę 23.500 złotych.

18. Część (1/2) gruntu lwh. 183/XV. przy ulicy Konarskiego nabyła Gizela Federbusch od Dr. Pinkasa Kupfera, za cenę 40.750 złotych.

19. Dom dwupiętrowy przy ul. Karmelickiej L. or. 48, L. sp. 53/IV. nabył Związek Lekarzy Kas Chorych Okręgu Krakowskiego od Marji, Zdzisława i Zygmunta Urslów, Heleny Schutterleyowej i Zofji Stolarzewiczowej, za cenę 92.000 złotych.

20. Dom dwupiętrowy przy ul. J. Kochanowskiego L. or. 25, L. sp. 441/IV. nabyła Wanda Kłodzińska od Stanisławy i Antoniny Bratczyków, za cenę 91.189 złotych 16 gr.

21. Dom parterowy przy ul. Lucjana Rydla L. or. 6, L. sp. 152/XVI. nabyli po połowie Ludwik i Florentyna Wilkowie od Bronisława Klee, za cenę 14.000 złotych.

22. Dom trzechpiętrowy przy ul. Słonecznej L. or. 11, L. sp. 244/XII. nabyli Karol Holeksa (2/3) i Helena Wójcikówna (1/3) od Karoliny Wolickiej, za cenę 89.000 złotych.

23. Dom dwupiętrowy przy ul. Murowanej L. or. 8, L. sp. 153/XVII. nabyła Dorota Vogler od Szymona i Ernestyny Stambergerów, za cenę 6.000 dolarów.

24. Grunt lwh. 303/XII. przy ul. Syrokomli nabyli Jakób, Izaak i Rachela Thorn po (8/38) części, zaś Süssel Waldman (12/38) od Aschera Spiry, za cenę 41.627·30 złotych.

25. Dom dwupiętrowy przy ul. Topolowej L. or. 27, L. sp. 139/VI. nabyli Moses Hirschprung (2/3) części i Maja Engländer (1/3) od Marji Tuchlinowiczowej, Stefana i Karoliny Dowgiałłów, za cenę 43.500 złotych.

26. Dom jednopiętrowy przy ul. Krupniczej L. or. 11 a., L. sp. 19/IV. nabyła Izba Lekarska w Krakowie od Bronisławy, Henryka i Adama Bochenków oraz Gizeli Finderowej, za cenę 28.000 dolarów.

27. Dom dwupiętrowy przy ul. św. Jana L. or. 26, L. sp. 301/I. nabyła Polska Akademja Umiejętności w Krakowie od Kazimierza Wanickiego, Janiny, Celiny, Elżbiety, Władysława, Zygmunta i Anny Stobieckich, za cenę 64.000 złotych.

28. Dom parterowy przy ul. Czarnowiejskiej L. or. 67, L. sp. 65/XIV. nabyła Helena Wawrausch od Karola Fradymy, za cenę 3.600 dolarów.

29. Dom trzechpiętrowy przy ul. Szczepańskiej L. or. 7, L. sp. 236/I. nabyła Józefa Dembińska od Aleksandra Grabowskiego, za cenę 18.400 dolarów.

30. Dom trzechpiętrowy przy ul. Szlak L. or. 1 a., L. sp. 197/IV. nabył Dr. Zygmunt Trzop od Dr. Antoniego Mikulskiego, za cenę 4.000 dolarów, 3.500 dolarów w złocie i 58.000 złotych.

31. Dom trzechpiętrowy przy ul. Kraszewskiego L. or. 23, L. sp. 212/XII. nabyła Helena Borek od Marji Korzeniak, za cenę 118.000 złotych

32. Dom parterowy przy ul. Juljusza Lea L. or. 35, L. sp. 98/XV. nabył Stanisław Śpiewak od Tomasza Marońskiego, za cenę 3.200 złotych.

33. Dom trzechpiętrowy przy ul. Wrocławskiej L. or. 7, L. sp. 372/XVII. nabyli po połowie Maksymiljan i Róża Heusteinowie od Stanisława i Marji Skoczeniów, za cenę 119.309 złotych.

34. Dom trzechpiętrowy przy ul. Lenartowicza L. or. 5, L. sp. 487/IV. nabyli po połowie Joel i Blima Holcmanowie od Wiktora i Adeli Fieberów, oraz Józefa Krona, za cenę 118.000 złotych.

35. Dom dwupiętrowy przy ul. św. Gertrudy L. or. 8, L. sp. 135/VII. nabyła Berta Fisch od Felicji Lehrowej i Maryli Kornfeldowej, za cenę 13.500 dolarów.

36. Grunt lwh. 463/XVII. przy ul. Kmiecej nabyła Władysława Borecka od Piotra i Stanisława Strzelichowskich oraz Franciszki Grabkowej, za cenę 3.000 złotych.

37. Dom w budowie przy ul. Cieszyńskiej L. or. 4, na realności lwh. 354/XVII. nabyli po połowie Regina i Samuel Haubenstockowie od Wiktorji Haraschin, za cenę 14.500 złotych.

38. Dom parterowy przy ul. Zagrody L. or. 3, L. sp. 266/XI. nabyli po połowie Marcin i Kunegunda Kołodziejowie od Józefa i Stanisława Sadkowskiego, za cenę 20.000 złotych.

39. Grunt lwh. 29/XI. przy ul. Zagrody nabyli po połowie Paweł i Stefanja Czujowie od Marji Jasińskiej, za cenę 2.000 złotych.

40. Grunt lwh. 476/XV. przy ul. Juljusza Lea nabył Inż. Władysław Jurgowski od Józefa Krona, za cenę 17.800 złotych.

41. Dom dwupiętrowy przy ul. Strzeleckiej L. or. 17, L. sp. 128/VI. nabyło Stowarzyszenie Zakładu Wychowawczego Sierót Izrael. od Emila i Jadwigi Thierbergerów, za cenę 4.500 dolarów i 39.905 złotych.

42. Grunt lwh. 514/XV. przy ul. Henryka Sienkiewicza nabyli Józef i Daniela Klipperowie po (1/4) części, zaś Lila Holzer (2/4) od Stefana i Zofji Filipkiewiczów, za cenę 62.000 złotych.

43. Dom dwupiętrowy przy ul. Księcia Józefa L. or. 11, L. sp. 323/XIII. nabyli po połowie Piotr i Marja Aniołowie od Heleny, Karola, Kasi i Janiny Sikberzweigów, za cenę 89.000 złotych.

44. Dom trzechpiętrowy przy ul. Pawła Popiela L. or. 18, L. sp. 350/XV. nabyli Szymon Schudmak (400/1000), Natalja (350/1000), zaś Zygmunt i Karol po (125/1000) Kalmusowie od Józefy Klimczykowej, za cenę 86.000 złotych.

45. Dom dwupiętrowy przy ul. Senackiej L. or. 6, L. sp. 135/I. nabył Stanisław Nycz od Markusa Lesera, za cenę 69.750 złotych.

46. Grunt lwh. 579/XV. przy ul. Urzędniczej nabyli

po połowie Simche i Perla Ganzowie od Ernestyny Ettinger i Szyfry Westreich, za cenę 15.000 złotych.

47. Dom dwupiętrowy przy ul. Wolskiej L. or. 11, L. sp. 400/IV. nabył Inż. Ferdynand Poss od Zenona hr. Beliny-Brzozowskiego, za cenę 5.150 dol. i 103.150 złotych.

48. Dom jednopiętrowy, przy ul. Mogilskiej L. or. 57, L. sp. 185/XIX. nabył Franciszek Soczyński od Franciszka i Wandy Albińskiej, za cenę 60.000 złotych.

49. Dom jednopiętrowy, przy ul. Obopólnej L. or. 21, L. sp. 205/XVI. nabyła Zofja Masłowska od Rozalji Pawlikowskiej, za cenę 37.500 złotych.

50. Dom parterowy, przy ul. Chocimskiej L. or. 25, L. sp. 239/XV. nabyła Antonina Tyralska od Anny Dębogórskiej, za cenę 14.000 złotych.

51. Części ($^{180}/_{340}$) domów dwupiętrowego przy ul. Starowiślnej L. or. 32, L. sp. 482/VII. czteropiętrowego, przy ul. Stradomskiej L. or. 27, L. sp. 26/VII. i czteropiętrowego przy ul. Dietlowskiej L. or. 40, L. sp. 150/VII. nabyli Simche Friedman ($^{72}/_{340}$), Juda i Chaim Driedmanowie oraz Rozalja Korsak po ($^{36}/_{340}$), od Róży i Eljasza Ohrensteinów, za cenę 50.292 dolarów.

52. Grunt lwh. 742/XVII. przy ul. Wrocławskiej, nabyła Zofja Smoluchowska od „ESGE“ Ski Gruntowej i Budowlanej w Krakowie, za cenę 4.500 złotych.

53. Dom dwupiętrowy, przy ul. Wolskiej L. or. 34, L. sp. 136/III. nabyli po połowie Jadwiga i Piotr Rokoszowie od Józefy i Edwarda Mohrów, za cenę 85.000 zł.

54. Dom trzechpiętrowy, przy ul. Lelewela L. or. 4, L. sp. 192/XII. nabyli Stanisław Piontek ($^{5}/_{10}$), Dr. Jan Kubiński ($^{3}/_{10}$) i Dr. Edward Braun ($^{2}/_{10}$) od Cecylji Grünberg, za cenę 122.000 złotych.

55. Dom trzechpiętrowy, przy ul. św. Sebastjana L. or. 31, L. sp. 343/VII. nabyli Zdzisław i Artur 2-im. ($^{2}/_{4}$) i Tadeusz Nikodem 2-im. ($^{1}/_{4}$) Warchałowscy oraz Zofja Barbacka ($^{1}/_{4}$) część od Joachima Henryka 2-im. Reichenbauma, za cenę 53.100 złotych.

56. Część ($^{1}/_{2}$) domu jednopiętrowego, przy ul. Tynieckiej L. or. 32, L. sp. 75/XI. nabyła Marja Orelówna od Romualda Smidowicza, za cenę 1.500 dolar.

57. Część ($^{3}/_{48}$) domu dwupiętrowego przy ul. Czystej L. or. 10, L. sp. 291/IV. nabył Jan Budkiewicz od Ludwika Kuliga za cenę 2.000 złotych.

58. Dom parterowy, przy ul. Misjonarskiej L. or. 18, L. sp. 94/XV. nabyła Marja Muniak od Feliksa i Franciszki Nawrotów, za cenę 3.000 złotych.

59. Dom jednopiętrowy, przy ul. Lwowskiej L. or. 16, L. sp. 213/XXII. nabyła Ida Korn od Chaima Korna, za cenę 300 złotych.

60. Grunt lwh. 823/XXI. przy ul. Golikówka, nabyła Aniela Walusiakowa od Zofji, Mateusza i Marji Mazurków oraz Bronisławy z Mazurków Bielcowej, za cenę 340 złotych.

61. Dom parterowy, przy ul. Czyżówka L. or. 39, L. sp. 129a/XXII. oraz grunt lwh. 112/XXII. przy tejże ulicy, nabyli po połowie Kazimierz i Karolina Wieczorkowie od Wiktorji i Jana Golików, oraz Pauliny Fedynowej, za cenę 6.000 złotych.

62. Dom parterowy, przy ul. Wodnej L. or. 4, L. sp. 776/XXII. nabyła Janina Mrzygłocka od Marjanny Mrzygłockiej, za cenę 1.000 złotych.

63. Dom trzechpiętrowy, przy ul. św. Wawrzyńca L. or. 32, L. sp. 618/VIII. nabyli po połowie Izaak Horowitz i Majer Nirenstein od Mali Gross, za cenę 11.000 dolarów.

II. Przez inne kontrakty.

1. Część ($^{3}/_{20}$) gruntów lwh. 35 i 36/XXII. wartości 4.350 złotych, nabył w drodze darowizny Ignacy Zweig recte Jurowicz od Celiny Janiny 2-im. z Schleicherów Zweigowej.

2. Część ($^{2}/_{4}$) domu parterowego, przy ul. Rozdroże L. or. 15, L. sp. 2/IX. wartości 1.500 złotych, nabyli w drodze darowizny po ($^{1}/_{4}$) Stefanja Słowikówna i Franciszek Zgraja od Stefana i Anny Słowików.

3. Część ($^{1}/_{2}$) domu parterowego przy ul. Zielnej L. or. 18, L. sp. 145/X. wartości 7.000 złotych, nabył w drodze darowizny Wincenty Poklewski-Koziełł od Jadwigi z Piotrowskich Poklewskiej-Koziełł.

4. Grunt lwh. 1568/XXI. wartości 1.000 złotych, nabyli po połowie w drodze darowizny Jan i Marja z Ceterów Drożdżakowie od Stanisława i Anieli Ceterów.

5. Grunt lwh. 97/XIV. przy ul. Reymonta, wartości 7.100 złotych, nabyli w drodze darowizny po połowiej Andrzej Mikulski i Marja z Mikulskich Szufowa od Barbary z Rosołów Mikulskiej.

6. Grunt lwh. 105/XIV. przy ul. Reymonta, wartości 8.880 złotych, nabyli w drodze darowizny po ($^{1}/_{3}$) Aniela z Mikulskich Kaszycka, Franciszek i Adam Mikulscy od Barbary z Rosołów Mikulskiej.

7. Część ($^{5}/_{56}$) gruntu lwh. 333/XIII. przy ul. Piastowskiej wartości 625 złotych, nabył w drodze darowizny Józef Antończyk od Marjanny Antończykowej.

8. Dom trzechpiętrowy, przy ul. Kremerowskiej L. or. 4, L. sp. 489/IV. wartości 8.000 złotych, nabyły po połowie w drodze darowizny Marja Guschlbauerowa i Antonina Gabryelowa od Dr. Piotra Wielgusa.

9. Część ($^{1}/_{3}$) domu jednopiętrowego przy ul. Jakóba L. or. 15, L. sp. 184/VIII. wartości 4.000 złotych, nabyła w drodze darowizny Hanna Schanzerówna od Estery Schanzerowej.

10. Część ($^{1}/_{8}$) domu jednopiętrowego, przy ul. Ciemnej L. or. 5, L. sp. 208/VIII. wartości 2.520 złotych, nabyła w drodze darowizny Anna Rosenzweig od Samuela Emanela 2-im. Rosenzweiga.

11. Dom jednopiętrowy, przy ul. Król. Jadwigi L. or. 134a, L. sp. 308/XIII. wartości 7.000 złotych, nabyła w drodze darowizny Marja Godyń od Rozalji Godyń.

12. Część ($^{1}/_{6}$) domu trzechpiętrowego, przy ul. Grodzkiej L. or. 10, L. sp. 58/I. wartości 10.000 złotych, nabyła w drodze darowizny Leja Chana 2-im. Wassermann od Salomona Wassermanna.

13. Dom trzechpiętrowy, przy ul. Retoryka L. or. 1, L. sp. 123/VII. wartości 76.000 złotych, nabyli w drodze darowizny po połowie Antoni i Dr. Jerzy Stolfowie od Antoniny Stolfowej.

14. Dom parterowy, przy ul. Kilińskiego L. or. 21, L. sp. 116/XI. wartości 15.000 złotych, nabyli w drodze darowizny po ($^{1}/_{5}$) Janina, Marja, Zofja, Edmund i Irena Stępniewscy od Marji Stępniewskiej.

III. Przez śmierć właściciela.

1. Część ($^{1}/_{2}$) domu parterowego, przy ul. Konfederackiej L. or. 13, L. sp. 241/XI. (wartości nie po-

dano) nabyła w spadku Marja z Maślanków Klimczakowa po śp. Bronisławie z Kulińskich Maślankowej.

2. Dom dwupiętrowy, przy ul. Pijarskiej L. or. 5, L. sp. 521/I. przeciętna wartość 177.500 złotych, nabyła w spadku Helena z Krzyżanowskich Münnich-Kowalska po śp. Stanisławie Błażeju Andrzeju 3-im. Krzyżanowskim.

3. Dom dwupiętrowy, przy ul. Krupniczej L. or. 16, L. sp. 9/IV. wartości około 9.004 dolarów, nabyły w spadku Wanda Sycowa i Helena Czarnek po (3/9), zaś Janina Bronakowska, Irena Terlecka i Zofja Dłużyńska po (1/9) części po śp. Janie Schneidrze.

4. Dom jednopiętrowy, przy ul. Jakóba L. or. 15, L. sp. 184/VIII. wartości 12.000 złotych, nabyli w spadku po (1/3) Bazdel i Abraham Rosenzweigowie oraz Hanna Schanzerówna, po błp. Salomonie Rosenzweigu.

5. Dom dwupiętrowy przy ul. Studenckiej L. or. 8, L. sp. 246/IV. wartości 137.364 złotych, nabyli w spadku po (1/5) Marja Fischinger, Inż. Stanisław, Zdzisław, Zofja i Marja Leowie po śp. Eugenji Strzelbickiej.

WIADOMOŚCI O ROZPORZĄDZENIACH, OKÓLNIKACH, JUDYKATURZE I T. P. DOTYCZĄCYCH ADMINISTRACJI OGÓLNEJ.

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 11.

Okólnik Nr. 61-a z dnia 22 czerwca 1933 r. **(SS. 16/2/13) o wprowadzenie w życie nowej ustawy samorządowej.**

Do

P. P. Wojewodów na obszarze województw centralnych.

Całkowite wprowadzenie w życie ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, p. 294) wymagać będzie wydania ze strony Min. Spraw Wewnętrznych jak i P. P. Wojewodów szeregu zarządzeń oraz podjęcia niektórych prac przygotowawczych. Na niektóre z nich zwróciło uwagę Ministerstwo w okólniku Nr. 51 z dnia 22 maja 1933 r. L. SS. 16/2/1 oraz na Zjeździe P. P. Wojewodów w dniu 29 maja b. r. Szereg jednak postanowień wymagać będzie stosowania odrazu z dniem wejścia w życie nowej ustawy. W celu ustalenia rodzaju i kalendarza prac ważną jest rzeczą ustalić, które postanowienia ustawy muszą być wprowadzone odrazu w życie, t. j. z dn. 13 lipca 1933 r. (z upływem 60 dni po dniu ogłoszenia ustawy) bez oczekiwania jakichkolwiek zarządzeń ze strony Ministerstwa, które zaś tylko formalnie wchodzą w życie w powyższym terminie, wykonanie ich jednak zależne jest od uprzedniego wydania przepisów wykonawczych, rozporządzeń specjalnych i regulaminów wyborczych.

Pragnąc przyjść w tym zakresie z pomocą PP. Wojewodom i władzom im podległym, ażeby mogli Panowie bezzwłocznie podjąć prace nad wykonaniem odnośnych przepisów ustawy, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

Do art. 1.

Art. ten odrazu wchodzi w życie z zastrzeżeniem, że instytucja ławników w gminach wiejskich będzie wprowadzona dopiero po wydaniu regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w art. 12 ust. (3) i dokonaniu wyboru ławników przez rady gminne w obecnym ich składzie.

Do art. 2.

1) Odrazu wchodzi w życie tylko ust. (4).

2) Postanowienia ust. (1) — (2) nie wymagają narazie stosowania z uwagi na ustawę z dn. 30 marca 1922 r. w przedmiocie przedłużenia okresu urzędowania organów samorządowych na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 28, p. 225). 5-letnia kadencja będzie miała zastosowanie dopiero do nowych organów ustrojowych, wybranych na zasadzie nowych regulaminów wyborczych.

3) Ust. (3) będzie wprowadzony w życie dopiero po bliższem określeniu kwalifikacyj zawodowych przełożonych gminy w myśl art. 49 ustawy i po powołaniu do życia instytucji zawodowych członków zarządów gmin, co nastąpi dopiero po generalnem odnowieniu składu obecnych rad gminnych i miejskich.

Do art. 3 — 4.

1) Przepisy tych artykułów wchodzą odrazu w życie, będą jednak miały tylko wyjątkowo zastosowanie np. w związku z art. 19 ust. (1) ustawy, uzależniającym prawo uczestnictwa w zebraniu gromadzkiem od posiadania prawa wybierania do organów ustrojowych w myśl art. 3, z art. 20 ust. (2), gdy chodzić będzie o powołanie sołtysa wzgl. podsołtysa w drodze nominacji oraz art. 73 ustawy, wymagającym, ażeby członkowie rady przybocznej posiadali prawo wybieralności do rady gminnej względnie miejskiej. Poza tem przepisy art. 3 i 4 nie będą wymagały stosowania ze względu na ustawowe przedłużenie kadencji obecnych organów ustrojowych i niemożności odnowienia ich składu do czasu wydania regulaminów wyborczych.

2) Członkowie organów ustrojowych czynnych w dniu wejścia w życie ustawy samorządowej, zachowują swe mandaty, choćby nie odpowiadali warunkom prawa wyborczego, przewidzianego w art. 4 ustawy. Co do członków organów zarządzających wskazuje na to wyraźnie art. 116 ustawy, co zaś do członków organów stanowiących, zasada ta się domniemywa i wynika z intencji ustawodawczej. Jedynie tylko postanowienia ust. (6) art. 4 wymagają stosowania już z dniem wejścia w życie ustawy i dotyczą członków obecnych wydziałów powiatowych.

Do art. 5.

Postanowienia ust. (1) muszą być odrazu wprowadzone w życie, pozostałe zaś ustępy nie będą praktycznie stosowane wobec wyjaśnień ad 2) i 3) do art. 2.

Do art. 6.

Będzie stosowany dopiero po wydaniu regulaminów wyborczych i bliższem określeniu sposobu zgłaszania kandydatów.

Do art. 7 — 9.

Wymagają odrazu stosowania (t. j. z dniem 13-go lipca 1933 r.).

Do art. 10.

Odrazu wchodzi w życie.

Do art. 11.

Ust. (1) odrazu wchodzi w życie z zastrzeżeniem, o którem jest wzmianka w wyjaśnieniach do art. 1. Ust. (2) będzie wprowadzony w życie przy generalnem odnowieniu składu rad gminnych po wydaniu nowego regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w art. 29 ust. (7).

Do art. 12.

Tylko ust. (4) wchodzi odrazu w życie, postanowienia zaś pozostałych ustępów będą wykonane po bliższem określeniu zasady głosowania ściślejszego (art. 2) oraz wydaniu regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w art. (3).

Do art. 13.

Tylko ust. (1) wchodzi odrazu w życie, pozostałe zaś ustępy będą stosowane po wydaniu przepisów specjalnych, przewidzianych w ust. (4).

Do art. 14.

Artykuł ten wchodzi odrazu w życie z zastrzeżeniem, o którem mowa w dalszych wyjaśnieniach do art. 44 ustawy.

Do art. 15 i 16.

Ust. (1) i (2) art. 15 i cały art. 16 wchodzą w życie dopiero po dokonaniu podziału gminy na gromady w myśl art. 107 ust. (1), postanowienia zaś ust. (3) i (4) art. 15 stosuje się odrazu.

Do art. 17.

Artykuł ten wchodzi odrazu w życie.

Do art. 18 i 19.

Odrazu wchodzą w życie tylko postanowienia zawarte w art. 19 ust. (1) i (5), pozostałe zaś postanowienia obydwóch artykułów będą wprowadzone dopiero po wydaniu regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w art. 26 ust. (3) i dokonaniu wyborów do rad gromadzkich.

Do art. 20.

Stosować należy odrazu, t. j. z dniem 13 lipca 1933 r. ust. (1) i (2) przy powoływaniu sołtysa i podsołtysa w drodze nominacji, przyczem dyspensa o której mowa w art. 4 ust. (3) łącznie z art. 20 ust. (2) możliwa będzie w miarę wydania odnośnych rozporządzeń. Odrazu stosować należy również art. 20 ust. (7) i (8).

Pozostałe zaś ustępy art. 20 ustawy będą wprowadzone w życie dopiero po wydaniu regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w ust. (4) i przepisów specjalnych, przewidzianych w ust. (9).

Do art. 21 i 22.

Wchodzą odrazu w życie, przyczem art. 21 wymaga stosowania niezależnie od wydania regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w art. 20 ust. (4), gdyż dotyczy również przypadków powoływania sołtysa (podsołtysa) w drodze nominacji.

Do art. 23.

Będzie mógł być stosowany dopiero po wydaniu przepisów specjalnych, zapowiedzianych w ust. (8).

Do art. 24 — 25.

Wchodzą odrazu w życie i wymagają stosowania jeszcze przed wydaniem przepisów wykonawczych z zastrzeżeniem, że ust. (7) i zdanie pierwsze ust. (8) art. 24 są narazie bezprzedmiotowe.

Do art. 26 — 32.

Będą stosowane dopiero po wydaniu regulaminu wyborczego, przewidzianego w art. 26 ust. (3) i art. 29 ust. (7), przyczem postanowienia art. 32 ponadto po wydaniu przewidzianych w końcowem zdaniu przepisów specjalnych względnie rozporządzeń wykonawczych.

Do art. 33.

Wchodzi odrazu w życie.

Do art. 34.

Artykuł ten będzie wykonany po wydaniu regulaminu wyborczego do rad miejskich i przy generalnem odnowieniu ich składu.

Do art. 35.

Wymaga wprowadzenia w życie zaraz z dniem wejścia w życie ustawy. Stąd więc Panowie Wojewodowie wydadzą wcześniej potrzebne zarządzenia.

Do art. 36.

Odrazu wchodzi w życie.

Do art. 37.

Ust. (4) i (5) będą stosowane po bliższem określeniu w przepisach wykonawczych zasady głosowania ściślejszego oraz wydanie regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w ust. (5). Pozostałe postanowienia wchodzą odrazu w życie z zastrzeżeniem, że powiększenie liczby wiceprezydentów oraz ławników zgodnie z ust. (2) i (3) nastąpić może dopiero po wprowadzeniu w życie ust. (4) i (5) w myśl powyższych wyjaśnień.

Do art. 38.

Będzie miał zastosowanie po odnowieniu składu obecnych rad miejskich w odnośnych miastach.

Do art. 39, 40, 41 i 42.

Będą miały zastosowanie dopiero po wydaniu regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w art. 41 ust. (1) i zarządzeniu wyborów.

Do art. 43 — 48.

Odrazu wchodzą w życie i wymagają stosowania z dniem 13 lipca b. r. z zastrzeżeniem, że kolegjalny zarząd gminny w gminach wiejskich będzie wprowadzony po wydaniu regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w art. 12 ust. (3) i dokonaniu wyborów ławników przez rady gminne w obecnym ich składzie. Nastąpi to po wydaniu regulaminu wyborczego. Sprawy, wymagające uchwały kolegjum zarządu, muszą być do czasu ukonstytuowania się kolegjum poddane pod obrady rady gminnej, która dotychczas łączy funkcje organu częściowo stanowiącego, a częściowo wykonawczego.

Do art. 49.

Artykuł ten będzie wprowadzony w życie dopiero po wydaniu przepisów, zapowiedzianych w ust. (1), oraz bliższem określeniu kwalifikacyj zawodowych burmistrzów i prezydentów miast oraz ich zastępców w myśl ust. (5) i (6).

Do art. 50.

Będzie wprowadzony w życie po wydaniu przepisów wykonawczych, bliżej określających zasadę głosowania ściślejszego w wyborach przełożonego gminy i jego zastępcy w myśl art. 12 ust. (2) i art. 37 ust. (4), co zaś tyczy się zatwierdzenia wyborów zawodowych przełożonych gminy i ich zastępców po wprowadzeniu ponadto w życie postanowień art. 49 w myśl wyjaśnień podanych do tego artykułu.

Do art. 51.

Będzie wprowadzony w życie po ustaleniu roty przysięgi i przyrzeczenia przez Ministra Spraw Wewn.

Do art. 52.

Ustęp (1) będzie wymagał stosowania po wprowadzeniu instytucji zawodowych członków zarządu gminy w myśl art. 49. Pozostałe zaś postanowienia wchodzą odrazu w życie, sprawę wprowadzenia ich w życie i stosowania w praktyce wyjaśniło Ministerstwo okólnikiem Nr. 51 z dnia 22 maja b. r. L. SS. 16 2/1.

Do art. 53.

Ust. (4) — (10) będą wprowadzone w życie po powołaniu do życia instytucji zawodowych członków zarządu gminy, pozostałe zaś postanowienia art. 53 wchodzą odrazu w życie (Zob. cyt. wyżej okóln. Nr. 51).

Do art. 54 — 55.

Wprowadzenie w życie tych artykułów zależne jest od wydania rozporządzeń, przewidzianych w ust. (1) art. 54.

Do art. 56.

Wchodzi odrazu w życie.

Do art. 57 — 58.

Wprowadzenie w życie nastąpi po wydaniu regulaminów wyborczych, zapowiedzianych w art. 57 ust. (6) i zarządzeniu wyborów w myśl art. 115 ust. (3).

Do art. 59 i 60.

Podlegają odrazu wykonaniu.

Do art. 61 — 63.

Wchodzą odrazu w życia.

Do art. 64.

Wchodzi odrazu w życie, nie wymaga jednak stosowania przez P. P. Wojewodów i władze podległe.

Do art. 65 — 74.

Wchodzą odrazu w życie. Jedynie postanowienia, zawarte w końcowem zdaniu ust. (7) art. 69 w ust. (3) i (7) art. 70 oraz w ust. (2) i (3) art. 71 będą stosowane dopiero po wprowadzeniu instytucji zawodowych członków zarządu gmin w stosunku do osób, powołanych w swoim czasie na te stanowiska.
Do tego czasu również nie wchodzą w grę zawodowi członkowie zarządu gminy, o których mowa w art. 72 ust. (4).

Do art. 75.

Odrazu wchodzi w życie. Kompetencje zebrań gminnych przechodzą na rady gminne w obecnym ich składzie do czasu ukonstytuowania się nowych rad w myśl art. 29 ustawy na podstawie nowego regulaminu wyborczego.

Do art. 76.

Odrazu wchodzi w życie z zastrzeżeniem, że kolegjalny zarząd gminy będzie wprowadzony po wydaniu regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w art. 12 ust. (3) i dokonaniu wyborów ławników w gminach wiejskich (Zob. wyjaśnienie pod art. 43 — 48).

Do art. 77 — 78.

Artykuły te będą wprowadzone w życie dopiero po dokonaniu podziału gmin na gromady w myśl art. 107 ust. (1) ustawy i ukonstytuowaniu się nowych organów gromadzkich.

Do art. 79 — 81.

Wchodzą odrazu w życie.

Do art. 102 ust. (1),

Odrazu wchodzi w życie, wymaga jednak stosowania w przypadkach wyjątkowych, gdyż generalna rewizja obecnego podziału administracyjnego na gminy

na obszarze woj. centralnych i wschodnich nie jest obecnie przewidziana.

Do art. 104 i 106.

Wchodzą odrazu w życie z zastrzeżeniem, że do czasu wydania regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w art. 2 ust. (3) i ukonstytuowania się rad gromadzkich czynne będą dotychczasowe zebrania gromadzkie w gromadach istniejących, a to w myśl art. 107 ust. (2).

Do art. 107 ust. (1) i (2).

Wchodzi odrazu w życie i wymaga już obecnie podjęcia prac przygotowawczych, ażeby rozporządzenia P. P. Wojewodów wydawane były możliwie jak najwcześniej, a najpóźniej w październiku — listopadzie br.

Do art. 110 — 111.

Wchodzą odrazu w życie.

Do art. 115 ust. (3).

Wybory do organów samorządowych będą zarządzone dopiero po wydaniu regulaminów wyborczych, w gromadach zaś po dokonaniu ponadto podziału na nie gmin wiejskich w myśl art. 107 ust. (1).

Do art. 116.

Stosować należy odrazu t. j. z dniem 13 lipca br.

Do art. 120.

Wchodzi odrazu w życie i wymaga stosowania bez oczekiwania na przepisy wykonawcze.

Do art. 121 ust. (1).

Wchodzi odrazu w życie, będzie jednak stosowany po wydaniu przepisów zapowiedzianych w art. 13 ust. (4).

Do art. 122 i 127.

Wchodzą odrazu w życie (nie wymagają stosowania przez P. P. Wojewodów i władze podległe).

Do art. 128.

Wymaga stosowania z dniem 13 lipca b. r.

Do art. 129 — 130.

Wchodzą odrazu w życie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o podanie treści okólnika władzom podległym i odnośnym związkom samorządowym oraz wydanie zarządzeń, zmierzających do wprowadzenia w życie i stosowania z dniem 13 lipca b. r. tych postanowień nowej ustawy, które w myśl powyższych wyjaśnień odrazu wchodzą w życie. Ministerstwo prosi o nadesłanie do wiadomości odpisu wydanych zarządzeń.

Okólnik Nr. 61-b z dnia 22 czerwca 1933 r. **(SS. 16/2/13) o wprowadzeniu w życie nowej ustawy samorządowej.**

Do

P. P. Wojewodów na obszarze województw południowych.

Ustawa z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego z upływem 60 dni po jej ogłoszeniu t. j. z dniem 13 lipca 1933 r.

Zwrócić należy jednak uwagę na postanowienia nowej ustawy, które całkowicie albo częściowo zawieszają jej moc do czasu dokonania reformy ustroju gminnego w okresie, przez ustawę określonym.

Całkowicie więc moc ustawy jest zawieszona i zachowuje się dotychczasowy stan prawny w zakresie ustroju gminnego oraz nadzoru nad samorządem gmin w myśl art. 109 ustawy w stosunku do gmin, liczących nie więcej niż 3.000 mieszkańców i podlegających ustawie krajowej z dnia 3 lipca 1896 r. Do każdej z tych gmin automatycznie nowa ustawa będzie miała pełne zastosowanie po podniesieniu danej gminy do rzędu miast, objętych ustawą z dnia 13 marca 1889 r. w myśl art. 82 ust. (3), a w stosunku do miast nieobjętych rozporządzeniami, o których mowa w cyt. art. 82 ust. (3) ustawy, z upływem roku po dniu wejścia w życie nowej ustawy, t. j. z dniem 13 lipca 1934 r.

Częściowo zawiesza moc nowej ustawy art. 114, wymieniając poszczególne artykuły, które wejdą w życie po przeprowadzeniu reformy gminnej i rozpoczęciu działalności przez nowoutworzone gminy wiejskie. Postanowienia te dotyczą gmin wiejskich i powiatowych związków samorządowych, jak to wynika z wyliczenia wśród zamieszczonych postanowień art. 56 57 i 58 ustawy.

Pozostałe artykuły nowej ustawy wchodzą formalnie w życie z dniem 13 lipca, faktycznie jednak wykonanie przepisów wymagać będzie wydania ze strony M-stwa Spraw Wewnętrznych, jak i P. P. Wojewodów szeregu przepisów i zarządzeń oraz podjęcia niektórych prac przygotowawczych. Na niektóre z nich zwróciło już uwagę Ministerstwo w okólniku Nr. 51 z dnia 22/V. 1933 r. L. SS. 16/2/1 oraz na Zjeździe P. P. Wojewodów w dniu 29 maja r. b.

Należy mieć na uwadze, że poza tem szereg postanowień nowej ustawy wymaga stosowania już z dniem wejścia w życie ustawy. Stąd więc w celu ustalenia rodzaju i kalendarza prac ważną rzeczą jest ustalić, które postanowienia ustawy muszą być wprowadzone odrazu w życie t. j. z dniem 13 lipca 1933 r. (z upływem 60 dni po dniu ogłoszenia ustawy), bez oczekiwania jakichkolwiek zarządzeń ze strony Ministerstwa, które zaś tylko formalnie wchodzą w życie w powyższym terminie, wykonanie ich jednak zależne jest od uprzedniego wydania przepisów wykonawczych, rozporządzeń specjalnych, regulaminów wyborczych.

Pragnąc przyjść w tym zakresie z pomocą P. P. Wojewodom i władzom im podległym, ażeby mogli Panowie bezzwłocznie podjąć prace nad wykonaniem odnośnych przepisów ustawy, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

Do art. 1.

Art. ten w stosunku do gmin, objętych ustawą krajową z dnia 12/VIII. 1866 r. oraz miast podlegających dotychczas ustawie z dnia 13/III. 1889 r. jak również miast, o których mówi ust. (2) art. 82 ust. sam., t. j. liczących ponad 3.000 mieszkańców, — wchodzi odrazu w życie.

Stąd naczelnicy gmin otrzymują nazwy przewidziane w ust. (3), asesorowie zaś względnie przysiężni — nazwę ławników zgodnie z ust. (4). Nazwę ławników otrzymują również delegaci miejscy, przewidziani w § 63 statutu m. Lwowa z dn. 14/X. 1870.

Natomiast zachowują nadal dotychczasowe nazwy organa gmin, objętych dotychczas ustawą krajową z dnia 3 lipca 1896 r. i nie liczących więcej niż 3.000 mieszkańców, zgodnie z wyjaśnieniami podanemi na wstępie niniejszego okólnika oraz tymczasowe organa powiatowych związków samorządowych do czasu powołania normalnych organów w myśl art. 57 ustawy po dokonaniu reformy gminnej i ukonstytuowania się organów gmin nowoutworzonych.

Do art. 2.

Odrazu wchodzi w życie tylko ust. (4). Postanowienia ust. (1) — (2) nie wymagają narazie stosowania z uwagi na ustawę z dnia 14 marca 1933 r. o przedłużeniu okresu urzędowania organów samorządowych. (Dz. U. R. P. Nr. 21, pkt 142) 5-letnia kadencja będzie miała zastosowanie dopiero do nowych organów ustrojowych, wybranych na zasadzie nowych regulaminów wyborczych. — Ust. (3) będzie wprowadzony w życie dopiero po bliższem określeniu kwalifikacyj zawodowych przełożonych gminy w myśl art. 49 ustawy i po powołaniu do życia instytucji zawodowych członków zarządów gmin, co nastąpi dopiero po generalnem odnowieniu składu obecnych rad gminnych i miejskich.

Do art. 3 — 4.

Przepisy tych artykułów wchodzą odrazu w życie, będą jednak miały tylko wyjątkowe zastosowanie np. w związku z art. 73 ustawy, wymagającym, ażeby członkowie rady przybocznej posiadali prawo wybieralności do rady gminnej wzgl. miejskiej. Poza tem przepisy art. 3 i 4 nie będą wymagały stosowania ze względu na ustawowe przedłużenie kadencji obecnych organów ustrojowych i niemożność odnowienia ich składu do czasu wydania regulaminów wyborczych.

Członkowie organów ustrojowych, czynnych w dniu wejścia w życie ustawy samorządowej, zachowują swe mandaty, choćby nie odpowiadali warunkom prawa wyborczego, przewidzianego w art. 4 ustawy. Co do członków organów zarządzających wskazuje na to wyraźnie art. 116 ustawy, co zaś do członków organów stanowiących, zasada ta się domniemywa i wynika z intencji ustawodawczej. Jedynie tylko postanowienia ust. (6) art. 4 wymagają stosowania już z dniem wejścia w życie ustawy i dotyczą członków tymczasowych wydziałów powiatowych.

Do art. 5.

Postanowienia ust. (1) muszą być odrazu wprowadzone w życie, pozostałe zaś ustępy nie będą praktycznie stosowane wobec wyjaśnień do art. 2.

Do art. 6.

Będzie stosowany dopiero po wydaniu regulaminów wyborczych i bliższem określeniu sposobu zgłaszania kandydatów.

Do art. 7 — 9.

Wymagają odrazu stosowania (t. j. z dniem 13-go lipca 1933 r.).

Do art. 10.

Wchodzi odrazu w życie, postanowienia jednak ust. (2) będą wykonane dopiero przy przeprowadzeniu reformy gminnej zgodnie z art. 102 i 103 ustawy.

Do art. 11.

Ust. (1) wchodzi odrazu w życie w gminach, objętych ustawą z 12 sierpnia 1866 r., przyczem ławnikami są dotychczasowi asesorowie (przysiężni).

Ustęp (2) będzie wprowadzony dopiero przy generalnem odnowieniu składu rad gminnych po dokonaniu reformy ustroju gminy wiejskiej.

Do art. 12.

Ustęp (1) odrazu wchodzi w życie w gminach, objętych ustawą z 12 sierpnia 1866 r., z zastrzeżeniem, że zmiana liczby ławników (dotychczasowych asesorów, względnie przysiężnych) nastąpi dopiero po przeprowadzeniu reformy gminnej i ukonstytuowaniu organów ustrojowych gmin nowoutworzonych. To samo dotyczy postanowień ust. (2) — (4) art. 12.

Do art. 13.

Moc artykułu tego została zupełnie zawieszona (art. 114).

Do art. 14.

Wchodzi odrazu w życie.

Instytucja zastępcy sekretarza gminnego może być wprowadzona w niektórych gminach dopiero po dokonaniu reformy gminnej zgodnie z art. 102 ust. (2) i art. 103 ustawy. Należy ponadto z całą oględnością stosować postanowienia ustępu (5), ażeby nie stworzyć nowych obciążeń finansowych w gminach wiejskich.

Do art. 15.

Moc artykułu tego została formalnie zawieszona (art. 114).

Do art. 16 — 30.

Przepisy te będą miały zastosowanie dopiero po przeprowadzeniu reformy gminnej.

Do art. 31 — 32.

Przepisy tych artykułów będą miały zastosowanie po wydaniu regulaminów wyborczych, zapowiedzianych w art. 12 ust. (3), art. 26 ust. (3) i 29 ust. (7), a co do wyborów przełożonych gminy i zastępców po wy-

daniu przepisów, ustalających bliżej sposób wyborów na te urzędy. Art. 32 ponadto będzie mógł być wprowadzony w życie po wydaniu przepisów, zapowiedzianych w zdaniu końcowem tego artykułu.

Do art. 33.

Wchodzi odrazu w życie.

Do art. 34.

Artykuł ten będzie wykonany po wydaniu regulaminu wyborczego do rad miejskich i przy generalnem odnowieniu ich składu.

Do art. 35 — 36.

Wchodzą odrazu w życie.

Do art. 37.

Ustępy (4), (5) i (6) będą stosowane dopiero po bliższem określeniu w przepisach wykonawczych zasady głosowania ściślejszego oraz wydaniu regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w ust. (5). Pozostałe postanowienia wchodzą odrazu w życie z zastrzeżeniem, że powiększenie, jak wogóle zmiana liczby wiceprezydentów oraz ławników (t. j. dotychczasowych asesorów, a w m. Lwowie — delegatów miejskich) zgodnie z ust. (2) i (3) nastąpić może dopiero po wprowadzeniu w życie ust. (4) i (5) w myśl powyższych wyjaśnień.

Do art. 38.

Będzie miał zastosowanie po odnowieniu składu obecnych rad miejskich w odnośnych miastach.

Do art. 39, 40, 41 i 42.

Będą miały zastosowanie dopiero po wydaniu regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w art. 41 ust. (1) i zarządzeniu wyborów.

Do art. 43 — 48.

Odrazu wchodzą w życie. W kolegjum zarządu gminnego względnie miejskiego (magistratu) przewidzianem w art. 44 ust. (5) ustawy w charakterze ławników zasiadać winni dotychczasowi asesorowie (przysiężni). W skład magistratu m. Lwowa wchodzić będą: prezydent miasta, wiceprezydenci i ławnicy, t. j. dotychczasowi delegaci miejscy, w skład zaś magistratu m. Krakowa — jedynie prezydent miasta i wiceprezydenci. Natomiast urzędnicy miejscy zarówno we Lwowie, jak i Krakowie, wyłączeni są ze składu magistratu, gdyż postanowienia zastrzegające ich udział w myśl § 63 statutu m. Lwowa z dn. 14 października 1870 r. i § 54 statutu m. Krakowa z dn. 6 października 1901 r., tracą moc obowiązującą z dniem wejścia w życie nowej ustawy, t. j. z dniem 13 lipca r. b.

Do art. 49.

Moc ust. (1) jest zawieszona zgodnie z wyjaśnieniami podanemi na wstępie niniejszego okólnika (art. 114 ust. (3) ustawy).

Pozostałe ustępy będą wprowadzone w życie dopiero po bliższem określeniu kwalifikacyj zawodowych burmistrzów i prezydentów miast oraz ich zastępców w myśl ust. (5) i (6).

Do art. 50.

Moc ust. (2) jest zawieszona (art. 114 ust. (3) ustawy).

Postanowienia pozostałych ustępów będą wprowadzone w życie po wydaniu przepisów wykonawczych, bliżej określających zasadę głosowania ściślejszego w wyborach przełożonego gminy i jego zastępców w myśl art. 12 ust. (2) i art. 37 ust. (4), co się zaś tyczy zatwierdzenia wyborów zawodowych przełożonych gminy i ich zastępców — po wprowadzeniu ponadto w życie postanowień art. 49 w myśl wyjaśnień, podanych do tego artykułu.

Do art. 51.

Będzie wprowadzony w życie po ustaleniu roty przysięgi i przyrzeczenia przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

Do art. 52 — 53.

Moc tych artykułów jest zawieszona w stosunku do gmin, objętych ustawą z dn. 12 sierpnia 1866 r. do czasu przeprowadzenia reformy gminnej w myśl art. 102 i 103 ustawy samorządowej oraz w stosunku do gmin, objętych ustawą z dnia 3 lipca 1896 r. z uwagi na art. 109 ustawy.

Poza tem ust. (1) art. 52 i ust. (4) — (10) art. 53 będą wymagały stosowania dopiero po wprowadzeniu instytucji zawodowych członków zarządu gminy w myśl art. 49. Pozostałe zaś postanowienia wchodzą odrazu w życie, jak to Ministerstwo wyjaśniło okólnikiem Nr. 51 z dn. 22 maja b. r. L. SS. 16/2/1.

Do art. 54 — 55.

Wprowadzenie w życie tych artykułów zależne jest od wydania rozporządzeń, przewidzianych w ust. (1) art. 54.

Do art. 56 — 57 — 58.

Moc tych artykułów jest zawieszona z uwagi na postanowienia, zawarte w art. 114 ust. (2) ustawy.

Do art. 59 i 60.

Podlegają odrazu wykonaniu.

Do art. 61 — 63.

Wchodzą odrazu w życie.

Do art. 64.

Wchodzi odrazu w życie, nie wymaga jednak stosowania przez P. P. Wojewodów i władze podległe.

Do art. 65 — 74.

Wchodzą odrazu w życie. Jedynie postanowienia, zawarte w końcowem zdaniu ust. (7) art. 69 w ust. (3)

i (7) art. 70 oraz w ust. (2) i (3) art. 71 będą stosowane dopiero po wprowadzeniu instytucji zawodowych członków zarządu gmin w stosunku do osób, powołanych w swoim czasie na te stanowiska.

Do tego czasu również nie wchodzą w grę zawodowi członkowie zarządu gminy, o których mowa w art. 72 ust. (4).

Do art. 82.

Ust. (2), (5) i (6) wchodzą odrazu w życie t. j. z dniem 13 lipca 1933 r., pozostałe zaś postanowienia art. 82 będą wykonane w ciągu roku po dniu ogłoszenia ustawy t. j. przed dniem 13 lipca 1934 r. (Żob. cyt. wyżej okóln. Nr. 51 z 1933 r.).

Do art. 83.

Wchodzi odrazu w życie. Szersze stosowanie tego artykułu nie jest obecnie przewidziane.

Do art. 84.

Wchodzi odrazu w życie. Dotychczasowe łączenie mandatu radnych i członków zarządów będzie zachowane do czasu generalnego odnowienia składu rad miejskich na podstawie nowych regulaminów wyborczych i ukonstytuowania się nowego zarządu miejskiego.

Do art. 85 — 87.

Wchodzą odrazu w życie z zastrzeżeniem, że nowe organa ustrojowe powiatowych związków samorządowych będą powołane w drodze z wyborów dopiero po przeprowadzeniu reformy gminnej w myśl art. 102 ust. (2) i art. 103 ustawy. Do tego czasu ma tu zastosowanie przepis art. 113 ustawy.

Do art. 88.

Moc tego artykułu została zawieszona.

Do art. 102 i 103.

Postanowienia tych artykułów będą wykonane w terminie, zakreślonym w art. 103. W sprawie przeprowadzenia nowego podziału administracyjnego powiatów na gminy, P. P. Wojewodowie otrzymają niebawem szczegółowe wskazówki (instrukcje).

Do art. 104.

Wchodzi odrazu w życie.

Do art. 105.

Wchodzi odrazu w życie; wobec jednak generalnej reformy gminnej indywidualne stosowanie tego artykułu, jak wogóle ustawy z dn. 22 września 1922 r. nie jest przewidziane.

Do art. 106.

Artykuł ten nie stosuje się do obszarów województw południowych.

Do art. 107.

Ust. (1) i (3) będzie wprowadzony w życie po przeprowadzeniu reformy gminnej. Ust. (2) nie dotyczy województw południowych.

Do art. 108.

Postanowienia tego artykułu będą miały zastosowanie po przeprowadzeniu reformy gminnej i dokonaniu podziału gmin na gromady.

Do art. 109.

Wchodzi odrazu w życie.

Do art. 110 i 111.

Wchodzą odrazu w życie.

Do art. 113 i 114.

Wchodzą odrazu w życie.

Do art. 115.

Wybory do rad miejskich będą zarządzone dopiero po wydaniu regulaminów wyborczych, do rad gminnych zaś gromadzkich i powiatowych po przeprowadzeniu reformy gminnej w myśl art. 102 ust. (2) i art. 103 ustawy.

Do art. 116.

Wchodzi odrazu w życie.

Do art. 120.

Wchodzi odrazu w życie.

Do art. 121 ust. (4).

Będzie miał zastosowanie po dokonaniu reformy gminnej w myśl art. 102 ust. (2) i art. 103 ustawy.

Do art. 122 i 127.

Wchodzą odrazu w życie (nie wymagają stosowania przez P. P. Wojewodów i władze podległe).

Do art. 128.

Wymaga stosowania z dn. 13 lipca 1933 r.

Do art. 129 — 130.

Wchodzą odrazu w życie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o podanie treści okólnika władzom podległym i odnośnym związkom samorządowym oraz wydanie zarządzeń, zmierzających do wprowadzenia w życie i stosowania z dniem 13 lipca b. r. tych postanowień nowej ustawy, które w myśl powyższych wyjaśnień odrazu wchodzą w życie. Ministerstwo prosi o nadesłanie do wiadomości odpisu wydanych zarządzeń.

Okólnik Nr. 61-c z dnia 22 czerwca 1933 r.
(SS. 16/2/13) o wprowadzeniu w życie nowej ustawy samorządowej.

Do

P. P. Wojewodów w Poznaniu i Toruniu.

Ustawa z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294) wchodzi w życie z upływem 60 dni po jej ogłoszeniu t. j. z dn. 13 lipca 1933 r.

Ustawa nie stosuje się zupełnie do wojewódzkich związków komunalnych i ich organów (art. 123). Należy ponadto zwrócić uwagę na postanowienia, zawarte w art. 114, zawieszające moc szeregu artykułów ustawy do czasu przeprowadzenia reformy gminy wiejskiej zgodnie z art. 102 ust. (1) i art. 103 ustawy.

Pozostałe artykuły nowej ustawy wchodzą formalnie w życie z dniem 13 lipca b. r., faktycznie jednak wykonanie przepisów wymagać będzie wydania ze strony Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jak i P. P. Wojewodów szeregu przepisów i zarządzeń oraz podjęcia niektórych prac przygotowawczych. Na niektóre z nich zwróciło już uwagę Ministerstwo w okólniku Nr. 51 z dn. 22 maja 1933 r. L. SS. 16/2/1, oraz na Zjeździe P. P. Wojewodów w dniu 29 maja b. r.

Należy mieć na uwadze, że poza tem szereg postanowień nowej ustawy wymaga stosowania już z dniem wejścia w życie ustawy. Stąd więc w celu ustalenia rodzaju i kalendarza prac ważną rzeczą jest ustalić, które postanowienia ustawy muszą być wprowadzone odrazu w życie t. j. z dniem 13 lipca 1933 r. (z upływem 60 dni po dniu ogłoszenia ustawy), bez oczekiwania jakichkolwiek zarządzeń ze strony Ministerstwa, które zaś tylko formalnie wchodzą w życie w powyższym terminie, wykonanie ich jednak zależne jest od uprzedniego wydania przepisów wykonawczych, rozporządzeń specjalnych, regulaminów wyborczych.

Pragnąc przyjść w tym zakresie z pomocą P. P. Wojewodom i władzom im podległym, ażeby mogli Panowie bezzwłocznie podjąć prace nad wykonaniem odnośnych przepisów ustawy, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

Do art. 1.

Artykuł ten wchodzi odrazu w życie z zastrzeżeniem, że zgodnie z art. 114 łącznie z art. 89 organem uchwalającym w niektórych gminach wiejskich pozostaje nadal zgromadzenie gminne do czasu przeprowadzenia reformy gminnej w myśl art. 102 ust. (2) i art. 103 ustawy oraz do tego czasu w szczególności do czasu wykonania art. 91 przełożony gminy wiejskiej zachowuje nazwę sołtysa.

Do art. 2.

Moc postanowień tego artykułu została zawieszona w stosunku do gmin wiejskich w myśl art. 114.

W miejsce więc zawieszonych postanowień stosować należy dotychczasowe przepisy prawne z uwzględnieniem ustawy z dn. 10/III. 1932 r. o przedłużeniu okresu urzędowania organów samorządowych na obszarze województw pomorskiego i poznańskiego (Dz. U. R. P. Nr 32, p. 331). Ze względu jednak na cyt. ustawę z dn. 10 marca 1932 r. i art. 112 nowej ustawy samorządowej oraz brak bliższych przepisów wyborczych (regulaminów wyborczych) do rad miejskich i stanowiska ławników — postanowienia art. 2 nie wymagają narazie stosowania.

Dytyczy to również ust. (3), który będzie wprowadzony w życie dopiero po określeniu kwalifikacyj zawodowych członków zarządów miejskich w myśl art. 49 i wydaniu bliższych przepisów w sprawie wyboru przełożonych gminy i ich zastępców w miastach w myśl art. 37 ust. (4).

Do art. 3 — 4.

Przepisy tych artykułów wchodzą odrazu w życie, będą jednak miały tylko wyjątkowe zastosowanie np. w związku z art. 73 ustawy, wymagającym, ażeby członkowie rady przybocznej posiadali prawo wybieralności do rady gminnej wzgl. miejskiej. Poza tem art. 3 i 4 nie będą wymagały stosowania ze względu na ustawowe przedłużenie kadencji obecnych organów ustrojowych i niemożność odnowienia ich składu do czasu wydania regulaminów wyborczych.

Członkowie organów ustrojowych, czynnych w dniu wejścia w życie ustawy samorządowej, zachowują swe mandaty, choćby nie odpowiadali warunkom prawa wyborczego, przewidzianego w art. 4 ustawy. Co do członków organów zarządzających wskazuje na to wyraźnie art. 116 ustawy, co zaś do członków organów stanowiących zasada ta się domniemywa i wynika z intencji ustawodawczej. Jedynie tylko postanowienia ust. (6) art. 4 wymagają stosowania już z dniem wejścia w życie ustawy i dotyczą członków obecnych wydziałów powiatowych.

Do art. 5.

Postanowienia ust. (1) muszą być odrazu wprowadzone w życie, pozostałe zaś ustępy nie będą praktycznie stosowane wobec wyjaśnień do art. 2.

Do art. 6.

Będzie stosowany dopiero po wydaniu regulaminów wyborczych i bliższem określeniu sposobu zgłaszania kandydatów.

Do art. 7 — 9.

Wymagają odrazu stosowania (t. j. z dn. 13 lipca 1933 r.).

Do art. 10.

Wchodzi odrazu w życie, postanowienia jednak ust. (2) będą wykonane dopiero przy przeprowadzeniu reformy gminnej zgodnie z art. 102 i 103 stawy.

Do art. 11.

Ust. (1) wchodzi odrazu w życie.

Ust. (2) będzie wprowadzony dopiero przy generalnem odnowieniu składu rad gminnych po dokonaniu reformy ustroju gminy wiejskiej.

Do art. 12.

Ust. (1) odrazu wchodzi w życie z zastrzeżeniem, że zmiana liczby ławników nastąpi dopiero po przeprowadzeniu reformy gminnej i ukonstytuowaniu organów ustrojowych gmin nowoutworzonych. To samo dotyczy postanowień ust. (2) — (4) art. 12.

Do art. 13.

Moc artykułu tego została zupełnie zawieszona (art. 114).

Do art. 14.

Wchodzi odrazu w życie.

Instytucja zastępcy sekretarza gminnego może być wprowadzona w niektórych gminach dopiero po dokonaniu reformy gminnej zgodnie z art. 102 ust. (2) i art. 103 ustawy. Należy ponadto z całą oględnością stosować postanowienia ust. (5), ażeby nie stworzyć nowych obciążeń finansowych w gminach wiejskich.

Do art. 15.

Moc artykułu tego została formalnie zawieszona (art. 114).

Do art. 16 — 30.

Przepisy te będą miały zastosowanie dopiero po przeprowadzeniu reformy gminnej.

Do art. 31 — 32.

Przepisy tych artykułów będą miały zastosowanie po wydaniu regulaminów wyborczych, zapowiedzianych w art. 12 ust. (3), art. 26 ust. (3) i 29 ust. (7), a co do wyborów przełożonych gminy i zastępców, po wydaniu przepisów, ustalających bliżej sposób wyborów na te urzędy. Art. 32 ponadto będzie mógł być wprowadzony w życie po wydaniu przepisów, zapowiedzianych w zdaniu końcowem tego artykułu.

Do art. 33.

Wchodzi odrazu w życie.

Do art. 34.

Artykuł ten będzie wykonany po wydaniu regulaminu wyborczego do rad miejskich i przy generalnem odnowieniu ich składu.

Do art. 35 — 36.

Wchodzą odrazu w życie.

Sprawa skasowania odrębnych prezydjów rad miejskich w myśl art. 35 ustawy wymaga wydania już obecnie ze strony P. P. Wojewodów odpowiednich zarządzeń.

Do art. 37.

Ustępy (4), (5) i (6) będą stosowane dopiero po bliższem określeniu w przepisach wykonawczych zasady głosowania ściślejszego oraz wydaniu regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w ust. (5). Pozostałe postanowienia wchodzą odrazu w życie z zastrzeżeniem, że powiększenie liczby wiceprezydentów oraz ławników zgodnie z ust. (2) i (3) nastąpić może dopiero po wprowadzeniu w życie ust. (4) i (5) w myśl powyższych wyjaśnień.

Do art. 38.

Będzie miał zastosowanie po odnowieniu składu obecnych rad miejskich w odnośnych miastach.

Do art. 39, 40, 41 i 42.

Będą miały zastosowanie dopiero po wydaniu regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w art. 41. ust. (1) i zarządzeniu wyborów.

Do art. 43 — 48.

Wchodzą odrazu w życiu.

Zgodnie z art. 44 we wszystkich gminach wiejskich działać muszą zarządy kolegjalne, do którego składu wchodzą dotychczasowi ławnicy.

Co do miast zwrócić należy uwagę na art. 93 ust. (2), zachowującego ustrój burmistrzowski w miastach, w których nowa ustawa go zastanie.

Do art. 49.

Ustęp (1) będzie wprowadzony w życie po przeprowadzeniu reformy gminnej w myśl art. 102 ust. (2) i art. 103 oraz po określeniu kwalifikacyj wymaganych na urząd wójtów zawodowych.

Postanowienia pozostałych ustępów będą wprowadzane w życie dopiero po wydaniu przepisów wykonawczych, bliżej określających kwalifikacje naukowe i ewent. fachowe, wymagane od kandydatów na urzędy przewidziane w art. 49 ust. (2) — (6), oraz bliższem wyjaśnieniu sposobu wyboru tych osób.

Do art. 50.

Moc ust. (2) jest zawieszona (art. 114 ust. (3) ustawy).

Postanowienia pozosłałych ustępów będą wprowadzone w życie po wydaniu przepisów wykonawczych, bliżej określających zasadę głosowania ściślejszego w wyborach przełożonego gminy i jego zastępcy w myśl art. 12 ust. (2) i art. (4), co się zaś tyczy zatwierdzenia wyborów zawodowych przełożonych gminy i ich zastępców — po wprowadzeniu ponadto w życie postanowień art. 49 w myśl wyjaśnień, podanych do tego artykułu.

Do art. 51.

Będzie wprowadzony w życie po ustaleniu roty przysięgi i przyrzeczenia przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

Do art. 52.

Ust. (1) dotyczy osób, o których mowa w art. 117 i 119 ust. (1) ustawy, wchodzi więc odrazu w życie.

Ustępy pozostałe stosują się również odrazu z tem, że ust. (4) nie dotyczy ławników płatnych, czynnych

w dniu wejścia w życie ustawy, będzie więc miał całkowite zastosowanie dopiero po wygaśnięciu lub utraty przez nich mandatów (art. 117 ust. (2).

Do art. 53.

Ust. (1), (2), (3), (4), (7), (8) i (10) wchodzą odrazu w życie z zastrzeżeniem, wynikającem z art. 117 i 119. Pozostałe zaś postanowienia ustawy będą miały zastosowanie dopiero do zawodowych członków zarządu gminy, wybranych na podstawie nowych przepisów wyborczych.

Do art. 54 — 55.

Wprowadzenie w życie tych artykułów zależne jest od wydania rozporządzeń, przewidzianych w ust. (1) art. 54.

Do art. 56 — 57 — 58.

Moc tych artykułów jest zawieszona z uwagi na postanowienia, zawarte w art. 114 ust. (2) ustawy.

Do art. 59 i 60.

Podlegają odrazu wykonaniu.

Do art. 61 — 63.

Wchodzą odrazu w życie.

Do art. 64.

Wchodzi odrazu w życie, nie wymaga jednak stosowania przez P. P. Wojewodów i władze podległe.

Do art. 65 — 74.

Wchodzą odrazu w życie.

Do art. 89.

Moc tego artykułu jest zawieszona (art. 114) do czasu przeprowadzenia reformy gminnej.

Do art. 90.

Wchodzi odrazu w życie.

Do art. 91 i 92.

Z uwagi na ust. (3) art. 91 i ust. (3) art. 92 zachowany jest dotychczasowy stan rzeczy, przepisy zaś cyt. ustaw będą wykonane przy przeprowadzeniu roformy gminnej w myśl art. 102 ust. (2) i art. 103 ustawy.

Do art. 93, 94 i 95.

Postanowienia tych artykułów wchodzą odrazu w życie.

Do art. 96.

Wprowadzenie w życie tego artykułu zależne jest od wydania przewidzianych w nim rozporządzeń. Sprawa ta jest wyświetlona okólnikiem Nr. 51 z dnia 22 maja 1933 r. Nr. SS. 16/2/1.

Do art. 97.

Postanowienia tego artykułu, dotyczące wyborów sołtysa, podsołtysa oraz do rad gromadzkich i gminnych będą miały zastosowanie po dokonaniu reformy gminnej, pozostałe zaś postanowienia — po wydaniu odnośnych regulaminów wyborczych, wzgl. przepisów wykonawczych, określających bliżej sposób dokonywania wyborów przełożonych gmin i ich zastępców w gminach wiejskich w myśl art. 12 ust. (2) i w miastach w myśl art. 37 ust. (4). Co do spraw jednak, będacych w toku, które nie zostaną załatwione przed dniem 13 lipca r. b., postanowienia art. 97 będą miały odpowiednie zastosowanie.

Do art. 98 i 99.

Wchodzą odrazu w życie.

Do art. 100.

Moc tego artykułu jest zawieszona do czasu przeprowadzenia reformy gminnej w myśl art. 102 ust. (2) i art. 103 ustawy.

Do art. 101.

Postanowienia tego artykułu wchodzą odrazu w życie.

Do art. 102 i 103.

Postanowienia tych artykułów będą wykonane w terminie, zakreślonym w art. 103. W sprawie przeprowadzenia nowego podziału administracyjnego powiatów na gminy P. P. Wojewodowie otrzymają niebawem szczegółowe wskazówki (instrukcje).

Do art. 104.

Wchodzi odrazu w życie.

Do art. 106.

Artykuł ten nie stosuje się do obszarów województw zachodnich.

Do art. 107.

Ust. (1) i (3) będzie wprowadzony w życie po przeprowadzeniu reformy gminnej.
Ust. (2) nie dotyczy województw zachodnich.

Do art. 108.

Postanowienia tego artykułu będą miały zastosowanie po przeprowadzeniu reformy gminnej i dokonaniu podziału gmin na gromady.

Do art. 110 — 111.

Wchodzą odrazu w życie.

Do art. 112.

Wchodzi odrazu w życie.

Do art. 114.

Wchodzi odrazu w życie.

Do art. 115.

Wybory do rad miejskich będą zarządzone dopiero po wydaniu regulaminów wyborczych do rad gminnych zaś gromadzkich i powiatowych — po przeprowadzeniu reformy gminnej w myśl art. 102 ust. (2) i art. 103 ustawy.

Do art. 116.

Wchodzi odrazu w życie.

Do art. 117—118—119.

Wchodzą odrazu w życie.
Postanowienia ust. (2) i (3) art. 119 będą miały zastosowanie dopiero po przeprowadzeniu refomy gminnej.

Do art. 120.

Wchodzi odrazu w życie.

Do art. 121 ust. (2) i (3).

Postanowienia tego artykułu będą miały zastosowanie dopiero po dokonaniu reformy gminnej w myśl art. 102 ust. (2) i art. 103 ustawy.

Do art. 122.

Wchodzi odrazu w życie, nie wymaga jednak stosowania przez P. P. Wojewodów i władze podległe.

Do art. 123—126.

Wchodzi odrazu w życie.

Do art. 127.

Wchodzi odrazu w życie, nie wymaga jednak stosowania przez P. P. Wojewodów i władze podległe.

Do art. 128.

Wymaga stosowania z dniem 13 lipca 1933 r.

Do art. 129—130.

Wchodzą odrazu w życie.
Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o podanie treści okólnika władzom podległym i odnośnym związkom samorządowym oraz wydanie zarządzeń, zmierzających do wprowadzenia w życie i stosowania z dniem 13 lipca b. r. tych postanowień nowej ustawy, które w myśl powyższych wyjaśnień odrazu wchodzą w życie. Ministerstwo prosi o nadesłanie do wiadomości odpisu wydanych zarządzeń.

Okólnik Nr. 61-d z dnia 22 czerwca 1933 r.

(SS. 16/2/13) o wprowadzeniu w życie nowej ustawy samorządowej.

Do

P. P. Wojewodów na obszarze województw wschodnich.

Całkowite wprowadzenie w życie ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, p. 292) wymagać będzie wydania ze strony Ministerstwa Spraw Wewnętrznych jak i P. P. Wojewodów szeregu zarządzeń oraz podjęcia niektórych prac przygotowawczych. Na niektóre z nich zwróciło uwagę Ministerstwo w okólniku Nr. 51 z dnia 22 maja 1933 r. L. SS. 16/2/1 oraz na Zjeździe P. P. Wojewodów w dniu 29 maja b. r. Szereg jednak postanowień wymagać będzie stosowania odrazu — z dniem wejścia w życie nowej ustawy. W celu ustalenia rodzaju i kalendarza prac ważną rzeczą jest ustalić, które postanowienia ustawy muszą być wprowadzone odrazu w życie, t. j. z dniem 13 lipca 1933 r. (z upływem 60 dni po ogłoszeniu ustawy) bez oczekiwania jakichkolwiek zarządzeń ze strony Ministerstwa, które zaś tylko formalnie wchodzą w życie w powyższym terminie, wykonanie ich jednak zależne jest od uprzedniego wydania przepisów wykonawczych, rozporządzeń specjalnych i regulaminów wyborczych.

Pragnąc przyjść w tym zakresie z pomocą P. P. Wojewodom i władzom im podległym, ażeby mogli Panowie bezzwłocznie podjąć prace nad wykonaniem odnośnych przepisów ustawy, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

Do art. 1.

Artykuł ten odrazu wchodzi w życie z zastrzeżeniem, że powiększenie liczby ławników w gminach wiejskich nastąpi dopiero po wydaniu regulaminów wyborczych, zapowiedzianych w art. 12 ust. (3), art. 26 ust. (3) art. 29 ust. (7) oraz po ukonstytuowaniu się nowych rad gminnych.

Do art. 2.

1) Odrazu wchodzi w życie tylko ust. (4).

2) Postanowienia ust. (1) — (2) nie wymagają narazie stosowania z uwagi na ustawę z dnia 30 marca 1922 r. w przedmiocie przedłużenia okresu urzędowania organów samorządowych na obszarze b. zab. rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 28, p. 225). 5-letnia kadencja będzie miała zastosowanie dopiero do nowych organów ustrojowych, wybranych na zasadzie nowych regulaminów wyborczych.

3) Ust. (3) będzie wprowadzony w życie dopiero po bliższem określeniu kwalifikacyj zawodowych przełożonych gminy w myśl art. 49 ustawy i po powołaniu do życia instytucji zawodowych członków zarządów gmin, co nastąpi dopiero po generalnem odnowieniu składu obecnych rad gminnych i miejskich.

Do art. 3 — 4.

1) Przepisy tych artykułów wchodzą odrazu w życie, będą jednak miały tylko wyjątkowe zastosowanie np. w związku z art. 19 ust. (1) ustawy, uzależniającym prawo uczestnictwa w zebraniu gromadzkiem od posiadania prawa wybierania do organów ustrojowych w myśl art. 3. z art. 20 ust. (2). gdy chodzić będzie o powołanie sołtysa wzgl. podsołtysa w drodze nominacji oraz art. 73 ustawy, wymagającym, ażeby członkowie rady przybocznej posiadali prawo wybieralności do rady gminnej wzgl. miejskiej. Poza tem przepisy art. 3 i 4 nie będą wymagały stosowania ze względu na ustawowe przedłużenie kadencji obecnych organów ustrojowych

i niemożność odnowienia ich składu do czasu wydania regulaminów wyborczych.

2) Członkowie organów ustrojowych czynnych w dniu wejścia w życie ustawy samorządowej, zachowują swe mandaty, choćby nie odpowiadali warunkom prawa wyborczego, przewidzianego w art. 4 ustawy. Co do członków organów zarządzających wskazuje na to wyraźnie art. 116 ustawy, co zaś do członków organów stanowiących zasada ta się domniemywa i wynika z intencji ustawodawczej. Jedynie tylko postanowienia ust. (6) art. 4 wymagają stosowania już z dniem wejścia w życie nowej ustawy i dotyczą członków obecnych wydziałów powiatowych.

Do art. 5.

Postanowienia ust. (1) muszą być odrazu wprowadzone w życie, pozostałe zaś ustępy nie będą praktycznie stosowane wobec wyjaśnień ad 2) i 3) do art. 2.

Do art. 6.

Będzie stosowany dopiero po wydaniu regulaminów wyborczych i bliższem określeniu sposobu zgłaszania kandydatów.

Do art. 7 — 9.

Wymagają odrazu stosowania (t. j. z dnia 13 lipca 1933 r.).

Do art. 10.

Odrazu wchodzi w życie.

Do art. 11.

Ust. (1) odrazu wchodzi w życie z zastrzeżeniem, o którem jest wzmianka w wyjaśnieniach do art. 1. Ust. (2) będzie wprowadzony w życie przy generalnem odnowieniu składu obecnych rad gminnych po wydaniu nowego regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w art. 29 ust. (7).

Do art. 12.

Tylko ust. (4) wchodzi odrazu w życie, postanowienia zaś pozostałych ustępów będą wykonane po bliższem określeniu zasady głosowania ściślejszego (art. 2) oraz wydaniu regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w art. 3.

Do art. 13.

Tylko ust. (1) wchodzi odrazu w życie, pozostałe zaś ustępy będą stosowane po wydaniu przepisów specjalnych, przewidzianych w ust. (4).

Do art. 14.

Artykuł ten wchodzi odrazu w życie.

Do art. 15, 16 i 17.

Artukuły te wchodzą odrazu w życie.

Do art. 18 i 19.

Odrazu wchodzą w życie tylko postanowienia zawartę w art. 19 ust. (1) i (5), pozostałe zaś postanowienia obydwóch artykułów będą wprowadzone dopiero po wydaniu regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w art. 26 ust. (3), i dokonania wyborów do rad gromadzkich.

Do art. 20.

Stosować należy odrazu, t. j. z dniem 13 lipca 1933 r. ust. (1) i (2) przy powoływaniu sołtysa i podsołtysa w drodze nominacji, przyczem dyspensa, o której mowa w art. 4 ust. (3) łącznie z art. 20 ust. (2) możliwa będzie w miarę wydania odnośnych rozporządzeń. Odrazu stosować należy również art. 20 ust. (7) i (8).

Pozostałe zaś ustępy art. 20 ustawy będą wprowadzone w życie dopiero po wydaniu regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w ust. (4) i przepisów specjalnych, przewidzianych w ust. (9).

Do art. 21 i 22.

Wchodzą odrazu w życie, przyczem art. 21 wymaga stosowania zależnie od wydania regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w art. 20 ust. (4), gdyż dotyczy również przypadków powoływania sołtysa (podsołtysa) w drodze nominacji.

Do art. 23.

Będzie mógł być stosowany dopiero po wydaniu przepisów specjalnych, zapowiedzianych w ust. (8).

Do art. 24 — 25.

Wchodzą odrazu w życie i wymagają stosowania jeszcze przed wydaniem przepisów wykonawczych z zastrzeżeniem, że ust. (7) i zdanie pierwsze ust. (8) art. 24 są narazie bezprzedmiotowe.

Do art. 26 — 32.

Będą stosowane dopiero po wydaniu regulaminu wyborczego, przewidzianego w art. 26 ust. (3) i art. 29 ust. (7), przyczem postanowienia art. 32 ponadto po wydaniu przewidzianych w końcowem zdaniu przepisów specjalnych wzgl. rozporządzeń wykonawczych.

Do art. 33.

Wchodzi odrazu w życie.

Do art. 34.

Artykuł ten będzie wykonany po wydaniu regulaminu wyborczego do rad miejskich i przy generalnem odnowieniu ich składu.

Do art. 35 — 36.

Wchodzą odrazu w życie.

Do art. 37.

Ustępy (4), (5) i (6) będą stosowane dopiero po bliższem określeniu w przepisach wykonawczych zasady głosowania ściślejszego oraz wydaniu regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w ust. (5). Pozostałe postanowienia wchodzą odrazu w życie z zastrzeżeniem, że

powiększenie liczby wiceprezydentów oraz ławników zgodnie z ust. (2) i (3) nastąpić może dopiero po wprowadzeniu w życie ust. (4) i (5) w myśl powyższych wyjaśnień.

Do art. 38.

Będzie miał zastosowanie po odnowieniu składu obecnych rad miejskich w odnośnych miastach.

Do art. 39, 40, 41 i 42.

Będą miały zastosowanie dopiero po wydaniu regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w art. 41 ust. (1) i zarządzeniu wyborów.

Do art. 43 — 48.

Odrazu wchodzą w życie i wymagają stosowania z dniem 13 lipca b. r. z zastrzeżeniem, że skład kolegjum zarządu gminnego (art. 44 ust. (5), będzie uzupełniony po powiększeniu w swoim czasie liczby ławników zgodnie z wyjaśnieniami, podanemi do art. 1 ustawy. Do tego czasu kolegjum będzie działało na podstawie postanowień nowej ustawy w dotychczasowym składzie.

To samo dotyczy składu magistratów (art. 37 ust. (3) i (5).

Do art. 49.

Artykuł ten będzie wprowadzony w życie dopiero po wydaniu przepisów, zapowiedzianych w ust. (1), oraz bliższem określeniu kwalifikacyj zawodowych burmistrzów i prezydentów miast oraz ich zastępców w myśl ust. (5) i (6).

Do art. 50.

Będzie wprowadzony w życie po wydaniu przepisów wykonawczych, bliżej określających zasadę głosowania ściślejszego w wyborach przełożonego gminy i jego zastępcy w myśl art. 12 ust. (2) i art. 37 ust. (4), co zaś tyczy się zatwierdzenia wyborów zawodowych przełożonych gminy i ich zastępców po wprowadzeniu ponadto w życie postanowień art. 49 w myśl wyjaśnień podanych do tego artykułu.

Do art. 51.

Będzie wprowadzony w życie po ustaleniu roty przysięgi i przyrzeczenia przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

Do art. 52.

Ustęp (1) będzie wymagał stosowania po wprowadzenia instytucji zawodowych członków zarządu gminy w myśl art. 49. Pozostałe zaś postanowienia wchodzą odrazu w życie; sprawę wprowadzenia ich w życie i stosowania w praktyce wyjaśniło Ministerstwo okólnikiem Nr. 51 z dnia 22 maja b. r. L. SS. 16/2/1.

Do art. 53.

Ust. (4) — (10) będą wprowadzone w życie po powołaniu do życia instytucji zawodowych członków zarządu gminy, pozostałe zaś postanowienia art. 53 wchodzą odrazu w życie. (Zob. cyt. wyżej okóln. Nr. 51).

Do art. 54 — 55.

Wprowadzenie w życie tych artykułów zależne jest od wydania rozporządzeń, przewidzianych w ust. (1) art. 54.

Do art. 56.

Wchodzi odrazu w życie.

Do art. 57 — 58.

Wprowadzenie w życie nastąpi po wydaniu regulaminów wyborczych, zapowiedzianych w art. 57 ust. (6) i zarządzenia wyborów w myśl art. 115 ust. (3).

Do art. 59 i 60.

Podlegają odrazu wykonaniu.

Do art. 61 — 63.

Wchodzą odrazu w życie.

Do art. 64.

Wchodzi odrazu w życie, nie wymaga jednak stosowania przez P. P. Wojewodów i władze podległe.

Do art. 65 — 74.

Wchodzą odrazu w życie. Jedynie postanowienia, zawarte w końcowem zdaniu ust. (7) art. 69 w ust. (3) i (7) art. 70 oraz w ust. (2) i (3) art. 71 będą stosowane dopiero po wprowadzeniu instytucji zawodowych członków zarządu gmin w stosunku do osób, powołanych w swoim czasie na te stanowiska.

Do tego czasu również nie wchodzą w grę zawodowi członkowie zarządu gminy, o których mowa w art. 72 ust. (4).

Do art. 102 ust. (1).

Odrazu wchodzi w życie, wymaga jednak stosowania w przypadkach wyjątkowych, gdyż generalna rewizja obecnego podziału administracyjnego na gminy na obszarze wojew. centralnych i wschodnich nie jest obecnie przewidziana.

Do art. 104 i 106.

Wchodzą odrazu w życie z zastrzeżeniem, że do czasu wydania regulaminu wyborczego, zapowiedzianego w art. 2 ust. (3) i ukonstytuowania się rad gromadzkich, czynne będą dotychczasowe zebrania gromadzkie w gromadach istniejących, a to w myśl art. 107 ust. (2).

Do art. 107 ust. (2).

Postanowienie, zawarte w zdaniu pierwszem, wchodzi odrazu w życie, zdanie końcowe ust. (2) i pozostałe postanowienia tego artykułu nie dotyczą obszaru województw wschodnich.

Do art. 110 — 111.

Wchodzą odrazu w życie.

Do art. 115 ust. (3).

Wybory do organów samorządowych będą zarządzone dopiero po wydaniu regulaminów wyborczych.

Do art. 116.

Stosować należy odrazu, t. j. z dniem 13 lipca b. r.

Do art. 120.

Wchodzi odrazu w życie i wymaga stosowania bez oczekiwania na przepisy wykonawcze.

Do art. 121 ust. (1).

Wchodzi odrazu w życie, będzie jednak stosowany po wydaniu przepisów zapowiedzianych w art. 13 ust. (4).

Do art. 122 i 127.

Wchodzą odrazu w życie (nie wymagają stosowania przez P. P. Wojewodów i władze podległe).

Do art. 128.

Wymaga stosowania z dniem 13 lipca 1933 r.

Do art. 129 — 130.

Wchodzą odrazu w życie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o podanie treści okólnika władzom podległym i odnośnym związkom samorządowym oraz wydanie zarządzeń, zmierzających do wprowadzenia w życie i stosowania z dniem 13 lipca b. r. tych postanowień nowej ustawy, które w myśl powyższych wyjaśnień odrazu wchodzą w życie. Ministerstwo prosi o nadesłanie do wiadomości odpisu wydanych zarządzeń.

Pismo Nr. BS. 22/6 z dnia 19 czerwca 1933 r.

w sprawie wniosków do Funduszu Pracy.

Do

P. P. Wojewodów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych bierze udział przez swych przedstawicieli w posiedzeniach nowoutworzonej Komisji Techniczno-Ekonomicznej przy Związku Miast Polskich, w której są rozpatrywane wnioski Panów Wojewodów, dotyczące robót publicznych w gminach, ubiegających się o pożyczki w Funduszu Pracy.

Jest rzeczą konieczną, aby przedstawiciele Ministerstwa byli przed każdem posiedzeniem Komisji Techniczno-Ekonomicznej dobrze zaznajomieni z wnioskami P. P. Wojewodów, bowiem udział tych przedstawicieli polega głównie na koordynowaniu tych wniosków z dążeniami i zarządzeniami władz centralnych, a w szczególności Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Wobec powyższego proszę P. Wojewodę o wydanie zarządzeń, aby wszelkie wnioski gmin i instytucyj, ubiegających się o pomoc w Funduszu Pracy, w zakresie robót, należących według kompetencji do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, były jednocześnie przesyłane w odpisie temu Ministerstwu do wiadomości.

Pismo Nr. SS. 53/22/2 z dnia 26 czerwca 1933 r.

Tryb postępowania w sprawach, dotyczących zwolnienia związków samorządowych od wykonywania czynności Funduszu Bezrobocia.

Do

P. P. Wojewodów (za wyjątkiem woj. śląskiego, pomorskiego i poznańskiego).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych za zgodą Min. Opieki Społecznej ustala następujący tryb załatwiania podań związków samorządowych o zwolnienie od zastępczego wykonywania czynności Funduszu Bezrobocia.

Ministerstwo Opieki Społecznej otrzymawszy podanie związku samorządowego, będzie zwracało się o opinję jednocześnie do Dyrekcji Funduszu Bezrobocia i do Pana Wojewody.

Przed wydaniem opinji, wojewódzki wydział samorządowy winien zbadać przytoczone przez związek samorządowy motywy, uzasadniające żądanie zwolnienia, w szczególości, czy wykonywanie czynności Funduszu Bezrobocia naraża związek samorządowy na wydatkowanie sum samorządowych i czy stan finansowy związku pozwala na tego rodzaju wydatkowanie.

W opinji swej P. Wojewoda wskaże, w jaki sposób, zdaniem Pana Wojewody, czynności te mogłyby być spełniane bez narażenia związku samorządowego na straty.

Opinję swą Pan Wojewoda będzie przesyłał Ministerstwu Opieki Społecznej, która wyda decyzję po porozumieniu się z Min. Spr. Wewn.

Orzecznictwo Sądów Polskich.

Zaliczenie przez Kasę Chorych robotników do grup zarobkowych.

Kasa Chorych przy zaliczaniu do odpowiednich grup zarobkowych robotników, którzy pracowali w przedsiębiorstwie z przerwami, nie wszystkie dni w tygodniu, winna przyjąć za podstawę do obrachunku dzienny zarobek każdego robotnika, wyprowadzony nie z podzielenia otrzymanej płacy przez ilość faktycznie przepracowanych dni, lecz z podzielenia tej płacy przez ilość dni, przeznaczonych do pracy w całym tygodniu.

Orzeczenie Izby Cywilnej (sekcji I.) Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 1933 r. Nr. I. C. 477/32.

(Orzecznictwo Sądów Polskich, sierpień 1933 r. str. 346).

Urzędy państwowe podlegające ustawie o czasie pracy w przemyśle i handlu.

Okoliczność, iż w rozporządzeniu Ministra dana instytucja państwowa została nazwana „urzędem“, nie stoi jeszcze na przeszkodzie uznaniu, iż instytucja ta stanowi zakład pracy, prowadzony przez Państwo, na którego pracowników rozciąga się moc ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu, o ile z uprawnień jej przysługujących wynika, że nie ma ona nic wspólnego z wykonywaniem aktów władzy, co stanowi zasadniczą

atrybucję urzędów państwowych, lecz powołana została do wykonania ściśle określonych funkcyj natury gospodarczej.

Orzeczenie Izby Cywilnej (Sekcji I.) Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 1933 r. Nr. I. C. 498/32.

(Orzecznictwo Sądów Polskich, sierpień 1933 r. str. 347).

Właściwości Sądu pracy.

Stronom, spór wiodącym, nie wolno zrzec się właściwości sądu pracy na rzecz sądów powszechnych (z zastrzeżeniem przepisu art. 24 tego rozp.), natomiast rozporządzenie o sądach pracy nie zabrania stronom zrzeczenia się właściwości sądu powszechnego na rzecz sądu pracy.

Zrzeczenie się takie należy przyjąć jako domniemane w takim wypadku, gdy pozwany przed wdaniem się w spór do istoty sprawy, nie zgłosił w myśl § 441 p. c. zarzutu niewłaściwości sądu pracy.

Orzeczenie Izby Cywilnej (Sekcji II.) Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 1933 r. C. II. R. 144/33.

(Orzecznictwo Sądów Polskich, sierpień 1933 r. str. 357).

Właściwość Ministerstwa Spraw Wojskowych i Sądów Powszechnych w sprawach stałego kwaterunku wojskowego.

Ministerstwo Spraw Wojskowych może uchylić włączony do umowy, zawartej z właścicielem koszar w sprawie użycia ich na cele stałego kwaterunku wojskowego, akt administracyjny o zajęciu tych koszar, gdy stwierdzonem zostało, że wydanie aktu administracyjnego wywołane było błędnem mniemaniem władzy o ustalaniu dawniejszego stosunku kwaterunkowego.

Do orzekania, czy umowa powyższa, o ile reguluje prywatno-prawne stosunki stron, jest nieważna z powodu błędu, powołane są sądy powszechne.

Orzeczenie N. T. A. z 8 listopada 1932 r. L. Rej. 3998/31.

(Orzecznictwo Sądów Polskich, sierpień 1933 r. str. 375).

Podstawa wymiaru podatku od nieruchomości.

Przepis § 1 ustęp ostatni rozporządzenia z dnia 30 kwietnia 1925 r. poz. 333 Dz. Ust. nie uwłacza prawu podatnika do żądania określenia podstawy wymiaru w sposób, przepisany w § 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. poz. 523 Dz. Ust. o państwowym podatku od nieruchomości.

Wyrok N. T. A. z 20 stycznia 1933 r. L. Rej. 9166/31 i 9167/31.

(Orzecznictwo Sądów Polskich, sierpień 1933 r. str. 378).

Kwestjonowanie przez strony zasadności statutu związku komunalnego wprowadzającego daninę.

Zasadność uchwalonego przez związek komunalny statutu, wprowadzającego daninę, jak również legalność zatwierdzającej go decyzji właściwej władzy nadzorczej, może być przez stronę zakwestjonowana, w toku instancyj tylko w związku ze skargą przeciw wezwaniu do uiszczenia daniny.

Wyrok N. T. A. z dnia 8 marca 1933 r. L. Rej. 1613/32.

(Orzecznictwo Sądów Polskich, sierpień 1933 r. str. 380).

Odpisanie na zużycie budynków i maszyn płatnikom podatku dochodowego.

Przepis art. 6 ustawy o podatku dochodowym, zezwalający na coroczne prawidłowe odpisanie na zużycie budynków i maszyn, może mieć zastosowanie tylko do tego podatnika, który z użytkowanej nieruchomości czerpie i wykazuje dochód do opodatkowania, względnie u którego dane źródło dochodowe jest włączone do podstaw wymiaru.

Wyrok N. T. A. z 6 kwietnia 1933 r. L. Rej. 2047/31.

(Orzecznictwo Sądów Polskich, sierpień 1923 r. str. 381).

Pojęcie terytorjum fabrycznego w rozumieniu ust. 4 art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 23 grudnia 1927 r. poz. 983 Dz. Ust.

1) Pojęcie terytorjum fabrycznego w rozumieniu ust. 4 art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 23 grudnia 1927 r. poz. 983 Dz. Ust. oznacza obszar ziemi, na którym znajduje się zakład fabryczny i który tworzy w tym celu jedną odgraniczoną i zamkniętą w sobie przestrzenną całość.

2) Za budowle fabryczne w rozumieniu tegoż przepisu mogą być uznane tylko takie zabudowania gospodarcze i mieszkalne, które znajdują się na tym samym co i zakład fabryczny terenie.

Wyrok N. T. A. z 18 kwietnia 1933 r. L. Rej. 9359/30.

(Orzecznictwo Sądów Polskich, sierpień 1933 r. str. 382).

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: KRAKÓW MAGISTRAT, BIURO PREZYDJALNE. TELEFON NR. 125-05.

PRENUMERATA: ROCZNA WYNOSI 12 ZŁ., (Z PRZESYŁKĄ POCZTOWĄ 14 ZŁ.), CENA JEDNEGO EGZEMPLARZA 1 ZŁ.

SPRZEDAŻ DZIENNIKA ORAZ PRZYJMOWANIE ZGŁOSZEŃ NA PRENUMERATĘ USKUTECZNIA DZIENNIK PODAWCZY MAGISTRATU.

Nakładem Gminy stoł. król. miasta Krakowa. — Czcionkami Drukarni Muzeum Przemysłowego w Krakowie, ulica Smoleńska Nr. 9.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ
STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA.

30 WRZEŚNIA 1933 R. Nr. 9. ROCZNIK LIV.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

DZIAŁ URZĘDOWY.

79.

ZARZĄDZENIE
Prezydenta stoł. król. m. Krakowa

z dnia 7 września 1933 r.

w sprawie nazwy ul. Józefa Dietla.

Na podstawie postanowienia art. 47 ust. z 23/III. 1933 r. Dz. U. Rz. P. Nr. 35, poz. 294 o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego i zgodnie z uchwałą Magistratu z 28/VII. b. r. zarządzam sprostowanie mylnej nazwy ul. Dietlowska, na właściwą nazwę: ul. „Józefa Dietla“.

80.

OBWIESZCZENIE
Prezydenta stoł. król. m. Krakowa

z dnia 1 sierpnia 1933 r.

o zniesienie sądu grodzkiego w Podgórzu i zmianie okręgu sądu grodzkiego w Krakowie.

Niniejszem podaję do wiadomości Rozporządzenie Prez. Rzp. ogłoszone w Dz. U. R. P. Nr. 50 poz. 392, które brzmi jak następuje:

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 25 marca 1933 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 249) postanawiam co następuje:

Art. 1. Znosi się sąd grodzki na Podgórzu w Krakowie.

Art. 2. Włącza się do okręgu sądu grodzkiego w Krakowie część miasta Krakowa, obejmującą dzielnice: IX Ludwinów, X Zakrzówek, XXI Płaszów i XXII Pod-

górze, tudzież z powiatu krakowskiego gminy: Bodzów, Borek Fałęcki, Golkowice, Jugowice, Kobierzyn, Kosocice, Kurdwanów, Łagiewniki, Olszowice, Piaski Wielkie, Prokocim, Pychowice, Rajsko, Soboniowice, Świątniki Górne, Wola Duchacka, Wróblowice, Wrząsowice i Zbydniowice.

Art. 3. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc ces. rozporządzenie z dnia 18 czerwca 1915 r. (Dz. u. p. austr. Nr. 170) i z tym dniem do prowadzenia ksiąg gruntowych dla realności, położonych w dzielnicach miasta Krakowa, wymienionych w art. 2 rozporządzenia niniejszego, właściwy jest sąd okręgowy w Krakowie.

Art. 4. Sprawy wszczęte w sądzie grodzkim na Podgórzu w Krakowie i nieukończone przed dniem 1 sierpnia 1933 r. przekazane będą sądowi grodzkiemu w Krakowie.

Art. 5. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1933 r.

81.

OKÓLNIK Nr. 51.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 15 września 1933 r. Nr. Prez. Org. 87/33 w sprawie odbywania posiedzeń Magistratu i Kolegjów międzywydziałowych, oraz opracowywanie i przedkładanie wniosków na Kolegja, oraz na posiedzenia Magistratu, Komisji i Rady m.

I. Magistat.

§ 1.

W myśl art. 44 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35 poz. 294) Zarząd gminy (t. j. Prezydent, wiceprezydenci i ławnicy) działający kolegjalnie, nosi nazwę Magistratu.

§ 2.

Do zakresu działania Magistratu należy decydowanie w następujących sprawach:

a) przygotowanie wszystkich spraw, w których stanowi rada gminy,

b) ustalenie planu wykonania budżetu.

c) uchwalanie regulaminów dla siebie oraz udzielanie na żądanie przełożonego gminy opinji o regulaminach i instrukcjach dla urzędów, zakładów i przedsiębiorstw gminnych,

d) decydowanie o zaciągnięciu pożyczki krótkoterminowej na czasowe zasilenie funduszów kasowych zgodnie z zasadami i warunkami, ustalonemi przez radę gminy,

e) ustanawianie opłat za korzystanie z urządzeń zakładów i przedsiębiorstw gminnych, jak również ustalanie opłat administracyjnych i taks za korzystanie w obrębie gminy z własnych publicznych środków lokomocji,

f) umarzanie należności, przypadających gminie z tytułów publiczno-prawnych, gdy ściągnięcie danej należności staje się niemożliwe, albo upoważnienie przełożonego gminy do wydawania w tym zakresie decyzji,

g) decydowanie w sprawie oddania w dzierżawę (najem) na okres, nieprzekraczający 6 lat, nieruchomości, zakładów i przedsiębiorstw gminnych, jak również udzielenia na okres nie dłuższy, koncesji na te zakłady i przedsiębiorstwa zgodnie z zasadami i warunkami, ustalonemi przez radę gminy,

h) ustalanie sposobu wykonania uchwał rady gminy w sprawie wzniesienia budowli oraz założenia, reorganizacji lub zwinięcia zakładów i przedsiębiorstw gminnych, jak również w sprawie innych ważniejszych inwestycyj,

i) rozpatrywanie i zatwierdzanie ofert, składanych przy wszelkich przetargach publicznych w myśl zasad, ustalonych przez radę gminy,

j) decydowanie o wszczęciu i odstępieniu od sporu sądowego oraz ustalenie warunków układu pojednawczego w sprawach prywatno prawnych oraz w tych publiczno-prawnych, w których na zawarcie takich układów zezwalają przepisy ustaw,

k) decydowanie o dokonaniu wydatku, nieprzewidzianego w budżecie, bądź też uwzględnionego w niedostatecznej wysokości, w przypadkach, gdy obowiązujące przepisy uprawniają zarząd do takiej decyzji,

l) inne sprawy, zastrzeżone do kolegjalnego decydowania w myśl postanowień ustawy cytowanej w § 1.

II. Kolegja międzywydziałowe.

§ 3.

Doradczym i opinjodawczym organem Prezydenta miasta są Kolegja międzywydziałowe złożone z Naczelników Wydziałów, Dyrektora M. I. O. oraz Dyrektorów Zakładów i Przedsiębiorstw m.

Kolegja te obradują w dwóch kompletach, a mianowicie:

a) Kolegjum dla spraw gospodarczych i skarbowych,

b) Kolegjum dla spraw administracyjnych, kulturalnych i społecznych.

§ 4.

W skład poszczególnych Kolegjów wchodzą członkowie stali i członkowie powołani.

Członkami stałymi są:

a) w Kolegjum dla spraw gospodarczych i skarbowych:

Naczelnicy Wydziałów I, II, III, VIII, Budownictwa m. i Dyrektor M. I. O.,

b) w Kolegjum dla spraw administracyjnych, kulturalnych i społecznych:

Naczelnicy Wydziałów IV, VI, VII, IX i Kierownik Budownictwa m. oddz. A.

Naczelnik Biura Prezydjalnego bierze udział w obu Kolegjach.

Członkami powołanymi są:

a) Naczelnicy Wydziałów i Dyrektorzy Zakładów, którzy przedkładają wnioski na posiedzeniu danego Kolegjum,

b) Naczelnicy Wydziałów, Dyrektorzy Zakładów oraz urzędnicy miejscy, których Prezydent m. powoła do wzięcia udziału w posiedzeniu, zwłaszcza w przy-

padkach, gdy sprawy rozpatrywane na Kolegjum mogą dotyczyć ich zakresu działania.

Kolegjum przewodniczy Prezydent miasta względnie wyznaczony przez Prezydenta m. jeden z Wiceprezydentów.

§ 5.

Do zakresu działania Kolegjów należą te sprawy, które nie są zastrzeżone w myśl § 2 Magistratowi, a które wymagają kolegjalnego rozpatrzenia.

W szczególności należy:

a) do Kolegjum dla spraw gospodarczych i skarbowych:

Wydawanie opinji w sprawach gospodarczych Gminy dotyczących zakupywania i sprzedaży ruchomości, w sprawach z których wynikają dla Gminy zobowiązania, w sprawach dotyczących nabywania, pozbywania i zamiany praw, sprawy zarządu majątkiem Gminy itp.

Wydawanie opinji w sprawach skarbowych Gminy dotyczących finansów miejskich, podatków i opłat przez Gminę pobieranych, w sprawach wszelkich należytości Gminy itp.

b) do Kolegjum dla spraw administracyjnych, kulturalnych i społecznych:

Wydawanie opinji w sprawach zakresu administracji ogólnej, w sprawach policji budowlanej, ogniowej, porządkowej, sanitarnej, w sprawach statystycznych, w sprawach opieki społecznej, zakładów opiekuńczych, w sprawach szkolnych, oświatowych, muzeów, teatrów itp.

III. Odbywanie posiedzeń i sposób opracowywania i przedkładanie wniosków.

§ 6.

Posiedzenia Magistratu odbywać się będą stale 2-go, 10-go i 20-go każdego miesiąca o godzinie 9-tej.

Posiedzenia Kolegjów odbywać się będą:

a) Kolegjum dla spraw gospodarczych i skarbowych — we środy o godzinie 9-tej.

b) Kolegjum dla spraw administracyjnych, kulturalnych i społecznych — w soboty o godzinie 9-tej.

§ 7.

Wnioski na posiedzenia Magistratu i Kolegjów mają być redagowane w sposób treściwy i wyczerpujący całokształt zagadnienia. Wniosek ma być podpisany przez Naczelnika Wydziału względnie Dyrektora Zakładu.

Wywód poprzedzający wnioski ma obejmować zwięźle przedstawienie stanu faktycznego i prawnego.

§ 8.

Wszelkie wnioski, które mają być przedkładane kolejno na posiedzenia Magistratu, Komisji, oraz Rady m. mają być pod względem treści wygotowane już na posiedzenie Magistratu w ostatecznem brzmieniu takiem, w jakiem według referenta (Wydziału) mają przejść do dalszego regulaminowego traktowania t. j. na Komisje i Radę m.

Pod względem formy wnioski mają być ułożone w następujący sposób:

1) tytuł wniosku,

2) wstęp (zależny na jakiem posiedzeniu wniosek ma być przedłożony),

a) Magistrat uchwali:

b) Komisja . . . . uchwali:

c) Imieniem Komisji . . . . . . N. N. wnosi:

Rada miasta uchwali:

3) Treść wniosku,

4) Numer bieżący sprawy.

§ 9.

Wszystkie sprawy, które mają być przedkładane Magistratowi względnie Kolegjum w myśl niniejszego zarządzenia, mają odnośni PP. Naczelnicy Wydziałów i Dyrektorzy Zakładów m. zgłaszać w Sekretarjacie Prezydjalnym w przeddzień posiedzenia, na którem dana sprawa ma być referowana (t. j. 1-go, 9-go i 19-go, o ile chodzi o posiedzenie Magistratu, zaś we wtorek i w piątek, o ile chodzi o Kolegja) najdalej do godziny 13·30 w południe. Zgłoszenia należy uskuteczniać pisemnie.

Zgłaszanie spraw po oznaczonym wyżej terminie dopuszczalne jest tylko w wyjątkowo ważnych przypadkach.

Na podstawie zgłoszonych materjałów Sekretarjat Prezydjalny ma przygotować porządek dzienny posiedzenia i przedłożyć go Naczelnikowi Biura Prezydjalnego w przeddzień odnośnego posiedzenia do godziny 14-tej. Ustalony porządek dzienny Naczelnik Biura Prezydjalnego przedłoży przed posiedzeniem Prezydentowi miasta. PP. Naczelnicy Wydziałów i Biur Magistratu mają zwracać specjalnie uwagę Sekretarjatowi Prezydjalnemu na te zgłaszane przez nich sprawy, które dotyczą lub mają związek z agendami zakładów i przedsiębiorstw miejskich. Sekretarjat ma o takich sprawach zawiadomić odnośne Zakłady w przeddzień danego posiedzenia do godziny 14·30, a to celem wzięcia udziału w posiedzeniu tem Dyrektora interesowanego Zakładu.

§ 10.

Wszelkie wnioski Zakładów m. (Gazowni, Elektrowni, Wodociągu i M. Zakładów Ceramicznych) przed przedłożeniem ich na posiedzeniu mają być uzgodnione i aprobowane przez resortowego Wiceprezydenta.

§ 11.

Wszystkie wnioski, które mają być przedmiotem obrad Komisji i Rady m. należy wygotować w dwóch egzemplarzach, z których jeden (oryginał) pozostaje w aktach, drugi zaś (kopja) służyć ma referentowi wniosku na Komisji względnie Rady m. do czynienia swych uwag, poprawek, zmian itp.

§ 12.

Wszystkie wnioski, które mają być przedłożone Radzie miejskiej, mają być po uchwaleniu ich przez odnośne Komisje przedstawione resortowemu Wiceprezydentowi m., który w porozumieniu z Prezydentem m. zadecyduje czy wnioski te należy przed Radą m. przedłożyć odnośnym Grupom Rady m.

§ 13.

Wnioski, które mają być przedłożene Radzie m. należy przeprowadzić regulaminowo przez Magistrat i Ko-

misje w takim terminie, by mogły one być na czas przygotowane na posiedzenie Rady m.

Wnioski te należy w przeciągu 24 godzin po uchwaleniu ich przez Komisje przesłać na piśmie w formie ustalonej w § 8 Sekretarjatowi Prezydjalnemu, celem przedstawienia ich Naczelnikowi Biura Prezydjalnego, który wnioski te przedłoży Prezydentowi m. do wglądu i decyzji.

§ 14.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 18 września 1933. Równocześnie traci moc obowiązującą § 3 zarządzenia Prezydenta m. z dnia 20 października 1932 r. Nr. Prez. Zarz. og. 95/32 (Okólnik Nr. 58).

82.
OKÓLNIK Nr. 53.
Zarządzenie
Prezydenta miasta z dnia 26-go września 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 134/33 w sprawie przedkładania spraw Biuru Prawnemu.

W celu usprawnienia urzędowania Biura Prawnego zarządzam co następuje:

1) Akta spraw przesyłanych Biuru Prawnemu do opinji względnie do zaskarżenia winny być ułożone i zeszyte w chronologicznem porządku.

2) Każdą spraw przesyłaną Biuru Prawnemu do opinji należy uzupełnić dokładnem przedstawieniem jej stanu faktycznego.

3) W każdej sprawie należy dokładnie sprecyzować żądanie tzn. określić, co do których punktów sprawy Wydział życzy sobie wyjaśnień Biura Prawnego.

4) Przy sprawach, w których Wydział żąda wniesienia skargi należy:

a) podać dokładne brzmienie firmy względnie imienia i nazwiska osoby, której zaskarżenia się żąda wraz z dokładnym adresem,

b) dołączyć do aktów umowę, regulującą stosunek, z którego powstało roszczenie,

c) podać dokładną wysokość pretensji z rozliczeniem za jakie okresy ona przypada,

d) określić dokładnie w jakim kierunku mają iść żądania pozwu.

5) Sprawy terminowe należy o ile możności przesyłać Biuru Prawnemu conajmniej na pięć dni przed wyznaczonym Wydziałowi terminem załatwienia sprawy.

83.
OKÓLNIK Nr. 54.
Zarządzenie
Prezydenta miasta z dnia 27-go września 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 145/33 w sprawie wykonywania kontroli, inspekcji itp. przez organa państwowe.

W celu ustalenia sposobu wykonywania przez organa Władz i Urzędów państwowych (Ministerstw, Województwa, Izby Skarbowej, Zarządu Funduszu Pracy itp.) inspekcji wzgl. kontroli urzędów oraz instytucyj miejskich, zarządzam co następuje:

1) Inspekcje wzgl kontrole urzędów oraz instytucyj miejskich wykonywane przez organa Władz i Urzędów przełożonych względnie nadzorczych mogą się odbywać tylko za moją wiedzą.

2) W przypadkach, gdy delegat odnośnego organu kontrolującego zwróci się bezpośrednio do interesowanego Naczelnika Wydziału, Dyrektora Zakładu, Kierownika Biura itp. celem przeprowadzenia kontroli wzgl. inspekcji, odnośny Naczelnik względnie Dyrektor obowiązany jest bezzwłocznie zawiadomić mnie o tem, oraz postarać się o przedstawienie mi owego delegata i dopiero potem może nastąpić kontrola wzgl. inspekcja danego Urzędu czy Zakładu.

3) O ukończeniu przeprowadzanej kontroli wzgl. inspekcji winien odnośny Naczelnik wzgl. Dyrektor bezzwłocznie mnie zawiadomić oraz skierować do mnie danego delegata.

4) Za należyte przestrzeganie powyższego zarządzenia czynię PP. Naczelników Wydziałów, Dyrektorów Zakładów i Kierowników Biur osobiście odpowiedzialnymi.

84.
OKÓLNIK Nr. 55.
Zarządzenie
Prezydenta miasta z dnia 29-go września 1933 r. Nr. Prez. Org. 150/33 w sprawie zmiany zakresu działania Wydziału II. Magistratu.

Z dniem 1 października b. r. przydzielam do zakresu działania Wydziału II. Magistratu następujące sprawy:

a) z Wydziału I. Mgtu sprawy nowych opłat za urządzenie ulic,

b) z Wydziału III. Mgtu sprawy gm. opłat od środków przewozowych konnych,

c) z Wydziału VI. Mgtu sprawy opłat za trzymanie otworem lokali po godzinach policyjnych.

85.

Nr. Prez. Org. 120/33.

REGULAMIN
czynności Komisji Rewizyjnej Rady miejskiej

zatwierdzony rekr. Wojewody krakowskiego z dn. 2/VIII. 1933 r. Nr. S. A. I.-1a-26/33.

§ 1.

Stałym organem Rady miejskiej w zakresie kontroli nad działalnością finansową i gospodarczą Zarządu m. Krakowa jest komisja rewizyjna.

§ 2.

Komisja rewizyjna składa się z Przewodniczącego, 2 zastępców Przewodniczącego i 6 członków, wybranych przez Radę miejską z pośród siebie zwykłą większością głosów.

§ 3.

Do zakresu działania komisji rewizyjnej należy:

a) bezpośrednia kontrola nad całokształtem i poszczególnemi kierunkami działalności Gminy m. Krakowa zarówno w zakresie administracji, jak i urządzeń, zakładów i przedsiębiorstw Gminy m. Krakowa pod względem prawidłowości i zgodności tej działalności z obowiązującemi przepisami, z postanowieniami statutów i uchwał Rady miejskiej oraz budżetem i zasadami oszczędności w gospodarce publicznej, a w szczególności coroczne sprawdzanie sprawozdań Zarządu miejskiego z wykonania budżetu, badanie zamknięć rachunkowych za ubiegły rok budżetowy i rocznych bilansów zakładów i przedsiębiorstw m., badanie prawidłowości i zgodności z zasadami oszczędności dokonywanych wydatków i pobieranych dochodów, sprawdzanie formalnej prawidłowości czynności kasowych i rachunkowych w biurach Zarządu m. oraz w zakładach i przedsiębiorstwach m., jak również

b) należyte informowanie o stwierdzonym stanie rzeczy w powyższym zakresie Rady miejskiej.

Do zakresu działania komisji rewizyjnej nie należą sprawy zakresu poruczonego oraz sprawy policji miejscowej.

§ 4.

Komisja rewizyjna zbiera się na posiedzenie conajmniej raz na trzy miesiące. Z działalności swej powinna komisja rewizyjna przedstawić corocznie szczegółowe sprawozdanie Radzie m. oraz władzy nadzorczej.

Posiedzenia komisji rewizyjnej są tajne. Posiedzenia komisji zwołuje przewodniczący albo jego zastępca. Do ważności uchwał komisji rewizyjnej potrzebną jest obecność przynajmniej 5 członków łącznie z Przewodniczącym komisji. Uchwały zapadają względną większością głosów, przyczem w razie równości głosów decyduje głos Przewodniczącego.

§ 5.

Komisja rewizyjna w wykonywaniu swych funkcyj ma prawo wglądu do wszelkich spraw, aktów, urządzeń etc. na terenie Gminy, ma prawo czynienia potrzebnych dla siebie wyciągów, odpisów i notatek. Komisja rewizyjna może zwrócić się do Prezydenta miasta z prośbą o wydanie odpowiednich zarządzeń do podległych mu funkcjonarjuszów m. a w szczególności funkcjonarjuszów M. Izby Obrachunkowej, by ułatwić Komisji pełnienie jej funkcji.

86.

Sprawozdanie z posiedzenia Tymcz. Rady Miejskiej.

Posiedzenie 38 Rady miasta, które się odbyło dnia 27-go września 1933 r. w sali Radnej na Ratuszu Krakowskim.

Dnia 27 września 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Prezydenta miasta Dra Mieczysława Kaplickiego i w obecności Wiceprezydentów Dra Klimeckiego, Dra Landaua, Ostrowskiego i Inż. Skoczylasa i przy udziale 94 członków Rady, posiedzenie Rady m.

Przed porządkiem obrad Prezydent miasta odebrał ślubowanie od nowo mianowanego radcy m. Oremusa.

Porządek dzienny:

I. Las Wolski — dojście od strony Przegorzał.

Imieniem Komisji gospodarczej R. m. Inż. Drobniak wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Celem udostępnienia parku m. „Las Wolski“ od strony Przegorzał, należy wykonać drogę mającą łączyć chodnik Hanny z przystankiem autobusowym, w myśl planu Budownictwa m. Oddz. B., z dnia 7 czerwca br., przypuszczalnym kosztem zł. 2.000 (dwa tysiące), pod następującemi warunkami:

a) P. Zofja Bunschowa, właścicielka gruntu lkat. 34/1 lwh. 189 Przegorzały, nada bezpłatnie Gminie m. Krakowa prawo służebności przejazdu, przechodu i przegonu przez kawałek gruntu z parceli lkat. 347/1 stanowiącego jej własność, a potrzebnego dla wykonania drogi z tem, że szkarpa opadająca z parceli do drogi będzie przez Gminę m. Krakowa w sposób stały zabezpieczona od usuwania się, oraz, że z drogi tej sporządzone będą na obu końcach wjazdy na parcelę.

b) P. Piotr Czopek, jako pełnomocnik właścicieli gruntów lkat. 346 gmina Przegorzały lwh. 28 i jako dożywotnik, nada prawo służebności przejazdu, przechodu i przegonu Gminie m. Krakowa przez część parceli lkat. 346 zajętej pod drogę w zamian za 10 brzemion liści i 1 kupkę drzewa objętości 3 mb. rocznie, przez czas jego życia, oraz życia jego synów Jana i Józefa, o ile będą właścicielami tejże parceli.

c) P. Józef Małecki, jako właściciel hipoteczny parceli lkat. 347/2 lwh. 26 gminy Przegorzały, nada prawo służebności przejazdu, przechodu i przegonu przez część parceli lkat. 347/2 zajętej pod drogę w zamian za 6 brzemion liści rocznie, przez czas swego życia i jego wnuczki Zofji.

II. Wykonać się mająca droga służyć będzie do przejścia dla publiczności i do przejazdu wozów dla celów gospodarczych Zarządu Lasu Wolskiego.

III. Koszty powyższego urządzenia drogi zostaną pokryte z funduszów uzyskanych z opłat za przejazd przez Las Wolski.

Nadane prawo służebności będzie zahipotekowane na wyżej wyszczególnionych parcelach.

IV. Uchwałę należy po myśli art. 43 i 65 nowej ustawy samorządowej przedłożyć Panu Wojewodzie do zatwierdzenia. Nr. I. — Las 411/33/F.

W związku z powyższym wnioskiem Rm. Dr. Gwiazdomorski wnosi o wydrukowanie planów objaśniających dokąd każda ścieżka w Lesie Wolskim prowadzi i sprzedawanie tychże przy wejściu do Lasu oraz o skierowanie autobusu kursującego stale do restauracji Bisanza na Woli Justowskiej nie, jak dotychczas Błoniami, lecz ul. Zwierzyniecką i ul. Królowej Jadwigi.

Rm. Mikosz kwestjonuje stylizację wniosku referenta odnośnie do sprawy wynagrodzenia i czasu służebności przejazdu.

Po wyjaśnieniach referenta Rm. Drobniaka, Rm. Dr. Tilles stawia wniosek, aby kontrakt z odnośnymi właścicielami gruntów zawarty został w porozumieniu z Komisją prawniczą.

Rada miasta wniosek referenta z poprawką Rm. Tillesa uchwaliła.

Wniosek nagły:

Budowa ptaszarni w Lesie Wolskim.

Rm. Inż. Drobniak wnosi:

Rada miasta uchwali:

Zatwierdza się uchwałę Zarządu miasta z dnia 13 b. m. treści następującej:

1) Przystąpić bezzwłocznie do budowy schronu murowanego, opalanego wraz z wygonami letniemi wedle planów Budownictwa m. z dnia 8 b. m. wykonanych w porozumieniu z Dyrekcją Lasu Wolskiego.

2) Zatwierdzić kosztorys powyższej budowy, sporządzony dnia 11 b. m. przez Budownictwo m. na kwotę Zł. 9.000·—.

3) Na razie przystąpić do budowy głównej części schronu zimowego dla bażantów i pawi (część wschodnio-południowa) kosztem Zł. 3.127·40.

4) Wydatek powyższy opędzić z kwoty Zł. 3.127·40 uzyskanej z premji pogorzelowej za spalony barak, wynoszącej Zł. 2.997·54 z odsetkami, ulokowanej na książeczce P. K. O. m. Krakowa.

5) Dalsze części budowy będą wykonane w latach następnych w miarę rozporządzalnych funduszów z ogólnego budżetu Lasu Wolskiego.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

II. Nabycie na licytacji realności lwh. 330 Dz. XIII.

Imieniem Komisji gospodarczej Rm. Inż. Drobniak wnosi:

Rada miasta uchwali:

Upoważnia się Pana Prezydenta miasta do zakupna na licytacji realności lwh. 330 Dz. XIII. Kraków na cele rozbudowy miasta na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, z dnia 22 kwietnia 1927 r. Nr. 42 poz. 372, a w szczególności na założenie Parku łączącego wzgórze św. Bronisławy z Lasem Wolskim, za cenę Zł. 1.200·— do Zł. 1.300·—.

Wydatek należy pokryć z budżetu na rok 1933/34, wydatki nadzw. Dz. II § 143.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

Nr. I. Hip. 704/33/B/C.

III. Franciszek i Marja Paproccy — kupno gruntu w Dz. XVI.

Imieniem Komisji gospodarczej Rm. Inż. Drobniak wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Sprzedać na cele wyrównania granic parceli lkat. 274/1 lwh. 57 przy ul. Jadwigi z Łobzowa, w Dz. XVI. pp. Franciszkowi i Marji Paprockim skrawek parceli gminnej lkat. 271, lwh. 5, oznaczony na przyległym planie Bud. m. Oddz. B. z dn. 10/VII. b. r. literami a-b-c, o powierzchni około 45 m², po cenie Zł. 9·— (dziewięć) za 1 m², pod następującemi warunkami:

a) Cena kupna zapłacona będzie w 5-ciu równych ratach miesięcznych wraz z odsetkami zwłoki w stosunku 6% rocznie,

b) Gmina sprzedaje grunt powyższy w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych,

c) Wszelkie koszty związane z powyższą transakcją, a w szczególności koszty kontraktu, stempli, należytości przenośnych, intabulacji planów i pomiarów, poniosą nowonabywcy względnie ich prawni następcy,

d) Umowa powyższa nie zwalnia nowonabywców, względnie ich prawnych następców od obowiązków płynących z ustaw: kanałowej i budowlanej, a w szczególności od ponoszenia kosztów urządzenia ulic, kanałów itp.

2) Grunt powyższy sprzedaje Gmina m. na cele rozbudowy miasta, na podstawie rozp. Prez. Rzpltej z dnia 22 kwietnia 1927 r. Nr. 42, poz. 372.

3) Uchwałę powyższą należy po myśli art. 65 ustawy samorządowej przedłożyć Panu Wojewodzie do zatwierdzenia.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

Nr. I. Nab. 383/33/C.

Wniosek nagły:

Józef Stojak — nabycie gruntu w Dz. XII.

Radca m. Inż. Drobniak wnosi:

Rada miasta uchwali:

Zatwierdza się uchwałę Zarządu miasta z dnia 27 bm. następującej treści:

Na podstawie upoważnienia Rady miasta z dnia 10/VII. 1933 r. uchwala się co następuje:

I. Sprzedać p. Józefowi Stojakowi (Stoyakowi) parcelę gminną lkat. 1779/3 objętą lwh. 328 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XII. Półwsie przy ul. Słonecznej, oznaczoną kolorem zielonym na planie Budownictwa miejskiego z dnia 27 maja 1933 o powierzchni około 350 metrów kwadr. za cenę po 45 (czterdzieści pięć) złotych za jeden metr kwadr. oraz udzielić praw przytyku domu, który będzie wybudowany na tejże parceli po północnej ściany domu miejskiego w realności lwh. 307 tej samej księgi przy ul. Słonecznej L. p. 4, za jednorazowem wynagrodzeniem w kwocie Zł. 1.678·18 (tysiąc sześćset siedemdziesiąt osiem 18/100) złotych pod następującemi warunkami:

1) Cena kupna i wynagrodzenie za prawo przytyku mają być zapłacone bezzwłocznie.

2) Zabudowanie powyższego gruntu ma być zwarte, z tem, że wysokość budynku nie może przekraczać 15·20 metrów i że należy uwzględnić tylną linję budowlaną, biegnącą w odległości 15 (piętnastu) metrów od frontu.

3) O ile chodzi o koszty urządzenia ulicy przed powyższym gruntem, to kupujący pokryje tylko koszty urządzenia chodnika i zwolniony będzie od ustawowej opłaty kanałowej,

4) Gmina sprzedaje powyższy grunt w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych, z wyjątkiem podanych wyżej zastrzeżeń.

5) Kupujący względnie jego prawni następcy nie będą mogli wpuszczać do wspomnianej realności miejskiej (muru) żadnych belek ani wylotów kominowych.

6) Wszelkie koszty, opłaty i należytości związane z niniejszą sprzedażą i ustanowieniem prawa przytyku poniesie w całości kupujący.

II. Powyższy grunt sprzedaje Gmina na podstawie ustawy z dnia 24 marca 1933 r. Nr. 22 poz. 173, Dz. U. R. P. celem budowy domu mieszkalnego.

III. Niniejszą uchwałę przedłożyć do zatwierdzenia a) Panu Wojewodzie po myśli art. 65 ustawy z dnia 23 marca 1933 Nr. 35 poz. 294 Dz. U. R. P., b) Panu Ministrowi Spraw Wewn. po myśli rozporządzenia Prezydenta Rzpltej z dnia 3 grudnia 1932 Nr. 109, poz. 897 Dz. U. R. P., z uwagi na to, że kupujący nie jest obywatelem Państwa Polskiego.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

Nr. I. — Nab. 922/33/B.

IV. A. i S. Bratczykowie — kupno gruntu w Dz. XV.

Imieniem Komisji gospodarczej Radca m. Prof. Dr. Krauze wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) sprzedać na cele regulacji granic p. Stanisławie Bratczykowej 1/3 (jedną trzecią) i p. Antoninie Bratczykowej 2/3 (dwie trzecie) części parceli gminnej lkat. 188/2 lwh. 519 Dz. XV. Kraków, położonej przy ul. Konarskiego, oznaczonej na planie Budownictwa m. Oddz. B., z dn. 9 sierpnia 1933 kolorem niebieskim, o powierzchni 147·7 m^2 po cenie Zł. 35·— (trzydzieści pięć) za 1 m^2, pod następującemi warunkami:

a) Cena kupna zapłacona będzie natychmiast gotówką,

b) Gmina m. Krakowa sprzedaje grunt powyższy w stanie wolnym od wszelkich ciężarów i długów hipotecznych.

c) Wszelkie koszty połączone z powyższą transakcją, jak koszty kontraktu, stempli, należytości przenośnej, intabulacji, planów i pomiarów, poniosą nowonabywczynie, względnie ich prawonabywcy.

d) Umowa powyższa nie uwalnia nowonabywczyń od obowiązków płynących z ustaw kanałowej i budowlanej, a w szczególności od ponoszenia kosztów urządzenia ulicy, kanałów i t. p.,

e) Nowonabywczynie (wzgl. ich prawonabywcy) zobowiązują się równocześnie — zgodnie z przewidzianym planem zabudowania — wydzierżawić od Gminy m. Krakowa grunt o szerokości 5 m przed domem (między linją budowlaną a regulacyjną) za czynszem uznawczym, który wyznaczy Gmina m. Krakowa, ogrodzić go i utrzymywać ogródek.

II. Grunt powyższy sprzedaje Gmina m. Krakowa na cele rozbudowy miasta na podstawie Rozp. Prez. Rzptej z dnia 22 kwietnia 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372 i ustawy z dnia 24 marca 1933 r. Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 17, art. 8.

III. Uchwałę powyższą należy po myśli art. 65 ustawy, z dnia 23 marca 1933 r. Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294 przedłożyć Panu Wojewodzie do zatwierdzenia.

Nr. I. — Nab. 403/33/C.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

V. Dawid Grünberg nabycie skrawka gruntu w Dz. XV.

Imieniem Komisji gospodarczej Rm. Prof. Dr. Inż. Krauze wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Sprzedać na cele regulacji granic p. Dawidowi Grünbergowi skrawek parceli gminnej lkat. 188/2, lwh. 520 Dz. XV. Kraków, przy ulicy Konarskiego, oznaczonej na planie Bud. m. Oddz. B., z dnia 17 lipca 1933 r. kolorem zielonym, o powierzchni 85 m^2 po cenie zł. 35 (trzydzieści pięć) za 1 m^2, pod następującemi warunkami:

1) Cena kupna zapłaconą będzie natychmiast gotówką.

2) Gmina m. Krakowa odstępuje grunt powyższy w stanie wolnym od wszelkich ciężarów i długów hipotecznych.

3) Wszelkie koszty połączone z powyższą transakcją, jak koszty kontraktu, stempli, należytości przenośnych, intabulacji, planów i pomiarów poniesie nowonabywca, względnie jego prawonabywcy.

4) Umowa powyższa nie uwalnia nabywcy od obowiązków płynących z ustaw kanałowej i budowlanej, a w szezególności od ponoszenia kosztów urządzenia ulicy, kanałów itp.

II. Grunt powyższy sprzedaje Gmina m. Krakowa na cele rozbudowy miasta na podstawie Rozp. Prezydenta Rzpltej z dnia 22 kwietnia 1927 Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372 i ustawy z dnia 24 marca 1933 Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 17, art. 8.

III. Uchwałę powyższą należy po myśli art. 65 ustawy z dnia 23 marca 1933 Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 294, przedłożyć Panu Wojewodzie do zatwierdzenia.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

Nr. I. — Nab. 384/33/C.

VI. Dodatek gminny do państwowego podatku przemysłowego na rok 1934.

Imieniem Komisji skarbowej Rm. Wiceprez. Dr. Landau wnosi:

Rada miasta uchwali:

Na zasadzie art. 8 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 884 i art. 120 ustawy z 15/7 1925 Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 110, z roku 1932, Gmina m. Krakowa pobierać będzie w roku 1934 dodatki gminne:

a) do państwowego podatku od obrotu w dotychczasowej wysokości 25% tego podatku,

b) do ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych w dotychczasowej wysokości 30% ceny tych świadectw i kart.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

L. II. R. 160/33.

VII. Dodatek gminny do państwowego podatku gruntowego na rok 1934.

Imieniem Komisji skarbowej Rm. Wiceprez. Dr. Landau wnosi:

Rada miasta uchwali:

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 15/VI. 1923 Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505 i art. 4 ustawy z dnia

11/VIII. 1923 Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 884 z roku 1932, ustanawia się stopę procentową dodatku gminnego do państwowego podatku gruntowego na rzecz Gminy m. Krakowa na rok 1934 w dotychczasowej wysokości 135% tego podatku z zastrzeżeniem, że dodatek 45% ponad normę 90% będzie pobierany od kwot podatku państwowego bez dodatku progresywnego.

Magistrat wyjedna przepisane zezwolenie Władzy nadzorczej na pobór powyższego dodatku.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

L. II. R. 162/33.

VIII. Dodatek gminny do państwowego podatku od nieruchomości na rok 1934.

Imieniem Komisji skarbowej Rm. Wiceprezydent Dr. Landau wnosi:

Rada miasta uchwali:

Na zasadzie art. 6 ustawy z dnia 11-go sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 884 z r. 1932 pobierać się będzie na potrzeby Gminy miasta Krakowa na rok 1934 podatek od nieruchomości z dotychczasowej wysokości 100% państwowego podatku od nieruchomości, jako dodatek od tego podatku.

W dyskusji zabiera głos Rm. Dr. Józef Steinberg, który przedkłada następującą rezolucję:

Rada miasta stoł. król. m. Krakowa wyraża zapatrywanie, że w razie nowelizacji lub przy wydaniu ordynacji podatkowej, należy zamieścić postanowienie, że w wypadku wykazanego próżnostania przedmiotu najmu, w całości, względnie w części, oraz w razie urzędownie stwierdzonej nieściągalności czynszu nastąpić winno odpisanie stosunkowej części podatku od nieruchomości.

Następnie Rm. Dr. Steinberg wnosi poprawkę do wniosku referenta, mianowicie, aby po słowach: podatku od nieruchomości, dodać słowa: „bez dodatku kryzysowego“.

Rada miasta wniosek referenta wraz z rezolucją i poprawką Rm. Dr. Steinberga uchwaliła.

L. II. R. 103/33.

IX. Dodatek gminny do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków i przetworów wódczanych i spirytusowych.

Imieniem Sekcji skarbowej St. Radca Mgtu Dr Jan Wydro wnosi:

Rada miasta uchwali:

Dodatek gminny do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków i przetworów wódczanych i spirytusowych pobierać w roku 1934 w wysokości 100% przy wyrobie, a 200% przy sprzedaży trunków, tj. w wysokości dopuszczalnej art. 11 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych z 11 sierpnia 1923 Nr. 94, poz. 747, Dz. U. R. P.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

X. Przystosowanie niektórych postanowień statutu Komunalnej Kasy Oszczędności m. Krakowa do statutu wzorowego.

Imieniem Komisji Prawniczej Radca m. Dr. Czuchajowski wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Statut Kom. Kasy Oszczędności m. Krakowa uchwalony przez Radę m. z dnia 28 grudnia 1928 r., a zatwierdzony przez Województwo w dniu 5 marca 1929 r. zmienia się następująco:

§ 9 punkt 10, otrzymuje następujące brzmienie: „postanowienie o użyciu funduszu zasobowego w granicach ustawowych i stawianie wniosków o rozdziale zysków powstałych z obrotów kasy“,

§ 9 punkt 18, ma brzmieć: „ustanawianie wynagrodzenia stale w Kasie zatrudnionych członków Zarządu Kasy z wyboru oraz ewentualne przyznawanie remuneracji dla członków Zarządu Syndyka i pracowników Kasy“,

§ 21 a) W ustępie 1 we wierszu czwartym ma być „sześciu członków“,

b) Między ustępem pierwszym, a drugim wstawia się ustęp: „Na członków Komisji Rewizyjnej wybierane mogą być tylko osoby posiadające prawo wybieralności do Rady jednej z Gmin na obszarze Państwa“,

c) W ustępie piątym, w wierszu trzecim ma być „czterech członków“.

§ 22 W ustępie końcowym skreśla się ostatnie wyrazy „za regresem do Kasy Oszczędności“.

§ 25 a) W ustępie trzecim, we wierszu trzecim skreśla się wyrazy: „dobroczynne“ i,

b) W ustępie końcowym, we wierszu siódmym ma być „Rada Kasy“.

§ 26. Ustęp drugi ma brzmieć: „Fundusz wyrównawczy tworzy się wyłącznie z wykazanych księgami zwyżek kursowych przy rocznem zamknięciu rachunków“.

§ 28. W ustępie końcowym, we wierszu drugim zamiast wyrazów „wykazywać w bilansie“ ma być „bilansować“.

§ 46. W punkcie dziesiątym skreśla się cały ustęp pod literą d).

§ 55. W ustępie drugim skreśla się wyrazy „o ileby Kasie Oszczędności groziła strata“.

2) Sprawę przedłożyć Urzędowi Wojewódzkiemu do zatwierdzenia po myśli § 60 statutu Kasy.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

Nr. I. Z. P. 22/33/G.

Wniosek nagły:

Pożyczka Funduszu Pracy Zł. 6.000·—.

Imieniem Komisji Skarbowej Dyr. M. I. O. Krzyżanowski wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Upoważnia się Pana Prezydenta miasta do zaciągnięcia w Funduszu Pracy długoterminowej pożyczki w kwocie Zł. 6.000.—, oprocentowanej 2% p. a., spłacalnej w 10 (dziesięciu) ratach rocznych wstawianych do budżetu — poczynając od budżetu na rok 1934/35, oraz na warunkach w umowie bliżej określonych.

2) Pożyczka zużyta będzie na wykonanie robót przy regulacji potoku Drwini.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

W końcu Rm. Bobrowska wnosi na ręce Pana Prezydenta Dra M. Kaplickiego interpelację w sprawie zwinięcia na Uniwersytecie Jag. Katedry historji i sztuki oraz innych Katedr i prosi o poczynienie starań w kierunku utrzymania tych Katedr. Pan Prezydent przyrzeka dołożyć wszelkich starań, aby sprawę tę pomyślnie załatwić.

Na tem posiedzenie zamknięto.

87.

Sprawozdania z posiedzeń Komisji Rady m. i Komisji Zarządu m.

Komisja drogowo-kanałowa.

Dnia 1 września 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. Senatora Inż. Karola Rollego i w obecności Wiceprezydenta miasta Inż. Stanisława Skoczylasa posiedzenie Komisji drogowo-kanałowej Zarządu miejskiego, na którem zatwierdzono:

a) projekt uporządkowania części ul. Krowoderskiej między ul. Basztową a pl. Biskupim i placu nad Wisłą u wylotu pl. Groble, projekt urządzenia ulic na parcelowanych prywatnych gruntach w Dz. XXI., projekt chodników w ul. Słonecznej, Senatorskiej i Pawła Popiela oraz projekt oświetlenia ul. Podgórskiej.

b) zatwierdziła projekt budowy kolektora w ul. Wiślisko, który będzie wykonywany z kredytów uzyskanych z Funduszu Pracy, oraz przyjęła sprawozdanie z będącej już w toku budowy kanałów w ul. Żółkiewskiego i Czarodziejskiej pokrywanej również z kredytów Funduszu Pracy.

c) zatwierdziła projekt skanalizowania ul. Bronowickiej, części ul. Kazimierza Wielkiego oraz parcelowanych prywatnych gruntów w Dz. XIII. jak również koszty szeregu domowych połączeń kanałowych.

d) przyjęła do wiadomości przejęcie na własność Gminy m. Krakowa ul. Fenne'a w Dz. IV. od Towarzystwa Wzajemnych Ubezpieczeń „Florjanka“ w Krakowie.

Komisja gospodarcza.

Dnia 9 września 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprez. m. Ostrowskiego posiedzenie Komisji gospodarczej Rady m.

Na posiedzeniu tem Radca m. Dr. Krzetuski imieniem dotychczasowych członków Sekcji I R. m. złożył gorące podziękowanie długoletniemu przewodniczącemu tejże Sekcji R. m. Inż. Drobniakowi za sprawne i energiczne przewodnictwo.

Następnie Komisja gospodarcza przystąpiła do porządku dziennego, i z upoważnienia Rady m. uchwaliła sprzedaż 2-ch parcel gminnych na cele budowlane w Dz. XII. i XV. W kilku innych sprawach gruntowych Komisja wydała opinję, która będzie przedłożona Radzie m. do rozpatrzenia wraz z wnioskami Zarządu miejskiego.

W końcu Komisja przeprowadziła szczegółową i ożywioną dyskusję nad rozwiązaniem sprawy dojścia do Lasu Wolskiego od strowy Przegorzał. Uchwalono w tym celu w najbliższym czasie wykonać drogę mającą łączyć chodnik Hanny z przystankiem autobusowym.

Rada Artystyczna.

W dniu 26 września b. r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprezydenta Inż. Stan. Skoczylasa posiedzenie Rady Artystycznej, na którem rozpatrzono piętnaście spraw, a to:

projektów budów domów parterowych	2
„ „ „ I. p.	1
„ „ „ III. „	4
„ „ „ IV. „	1
„ nadbudów III. p.	2
„ przebudów parter.	1
„ budowy kolumny reklamowej	1
„ urządzeń reklamowych (gabloty, wywieszki, szyldy)	3
Razem	15

W tem, w Dz. I. bud. kolumny reklam. 1, przebudow. przy kościele XX. Pijarów 1, w Dz. IV. nadbud. III. p. 1, w Dz. VIII. nadbud. III. p. 1, w Dz. XII. budowy domu IV. p. 1, w Dz. XV. budowy domów III. p. 3, w Dz. XVII. budowy domu I. p. 1, budowy domu III. p. 1, w Dz. XVIII. budowy domu parter. 1, w Dz. XIX. budowy domu pater. 1.

W dniu 26 września 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprezydenta Inż. Skoczylasa posiedzenie Rady Artystycznej, która rozpatrzyła i przyjęła następujące projekty regulacyjne:

1) Zmiana zabudowania wschodniego bloku gruntów miejskich przy ul. Głębokiej w Podgórzu.

2) Plan zabudowania gruntu Rubinfelda i Sp. przy ul. Łagiewnickiej w Podgórzu.

3) Plan zabudowania części gruntu Grünwalda przy ul. Rydlówki w Podgórzu.

4) Regulacja ul. Klonowej w Dębnikach.

5) Nowy plan zabudowania realności Hausnerowej przy ul. Dekerta w Podgórzu.

6) Plan zabudowania gruntów Skarbu Państwa i Gminy m. Krakowa przy ul. Płaszowskiej Dz. XXI. i XXII.

7) Nowy plan zabudowania dwóch parcel miejskich na Zwierzyńcu.

8) Zmiana zabudowania parcel miejskich przy ul. Żuławskiego na Kleparzu.

Sprawę planu zabudowania wschodniej części pl. Marjackiego (punkt 2 porządku dziennego) po dyskusji Wiceprezydent Skoczylas wycofał z porządku dziennego.

88.

RUCH SŁUŻBOWY.

Przeniesieni w stan spoczynku:

1) Dr. Bąkowski Klemens, syndyk miejski z dniem 30/IX. 1933 r.

2) Dylski Witold, werkmistrz Rzeźni m. z dniem 30/IX. 1933 r.

Przeniesieni w stan nieczynny:

1) Duszyna Cecylja, sekretarka M. Szkoły Gosp. Dom. z dniem 30/IX. 1933 r.

2) Owsińska Marja, kancelistka Mgtu z dniem 30/IX. 1933 r.

3) Kraj Józef mł., niższy prac. m. z dniem 30/IX. 1933 r.

Wystąpili:

1) Bandułowa Jadwiga, urz. kontr. z dniem 7/IX. 1933 r.

2) Berych Roman, pom. rach. Z Cz. M. z dniem 18/IX. 1933 cz. sł. wojsk.

3) Czaja Kazimierz, urz. kontr. z dniem 1/IX. 1933 r.

4) Kozub Tadeusz, pom. techn. Gaz. m. z dniem 18/IX. 1933 r. cz. sł. wojsk.

5) Schlesinger Wiktor, urz. kontr. z dniem 1/IX. 1933 r.

6) Sarlińska Stanisława, urz. kontr. z dniem 30/IX. 1933 r.

Zwolnieni:

1) Bernalowa Marja, urz. kontr. z dniem 30/IX. 1933 r.

2) Rychwicki Jan, urz. kontr. z dniem 30/IX. 1933.

3) Słabczyński Stefan, urz. kontr. z dniem 30/IX. 1933 r.

Zmarli:

1) Bogatyński Emil, emer. kontr. M. I. O., zmarł 20/IX. 1933 r.

2) Koziarzowa Olga, kancelista M. I. O., zmarła 18/IX. 1933 r.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

WYKAZ KONSENSÓW

na zamieszkanie, względnie użytkowanie wykonanych budowli, udzielonych w miesiącu wrześniu 1933 r.

I. Nowe domy.

1. Ulica Warszawska L. or. 12a, (lsp. 304 Dz. V.) własność Borgenichtów Izaaka i Gizeli, dom 3-ch piętrowy narożny (reskrypt Magistratu z dnia 9/IX. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 416/33/B).

2. Ulica Pawła Popiela L. or. 18, (lsp. 350 Dz. XV.) własność Kalmusowej Natalji, dom 3-ch piętrowy (reskrypt Magistratu z dnia 9/IX. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 291/33/C).

3. Ulica Włodzimierza Tetmajera L. or. 15a, (lsp. 208 Dz. XVI.) własność Konecznej Ireny Anny 2-im. dom 1-no piętrowy (reskrypt Magistratu z dnia 30/IX. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 469/33/C).

4. Ulica Miedziana L. or. 18, (lsp. 35 Dz. XX.) własność Trynki Michała, dom parterowy (reskrypt Magistratu z dnia 31/VIII. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 322/33/B).

5. Ulica Sarmacka L. or. 21a (lsp. 331 Dz. XXI.) własność Szepanowskiej Julji, część domu parterowego (reskrypt Magistratu z dnia 9/IX. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 249/33/D).

6. Ulica Bronowicka L. or. 14, (lsp. 195 Dz. XVI.) własność Frasik Marji, dom parterowy (reskrypt Magistratu z dnia 25/IX. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 71/33/C).

II. Nadbudowy, dobudowy i przebudowy.

1. Plac Kossaka L. or. 2, (lsp. 158 Dz. III.) własność Zuckerowej Leidwa ręczne wyciągi węglowe (reskrypt Magistratu z dnia 18/IX. 1933 r. Nr. B. a. Masz. 94/33/L.).

2. Ulica św. Wawrzyńca L. or. 27, (lsp. 565 Dz. VIII.) własność Gemeinera Adolfa, nadbudowa I. piętra na lewej oficynie (reskrypt Magistratu z dnia 15/IX. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 457/33/A.).

3. Ulica Rolna L. or. 10, (lsp. 279 Dz. XI.) własność Lubaczewskiej Karoliny, oficynka parterowa (reskrypt Magistratu z dnia 10/IX. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 110/33/D.).

4. Ulica Grzegórzecka L. or. 47, (lsp. 236 Dz. XIX.) własność Fiuta Onufrego, nadbudowa I. piętra nad oficyną (reskrypt Magistratu z dnia 12/IX. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 115/33/B.).

5. Ulica Dąbrowskiego L. or. 14, (lsp. 641 Dz. XXII.) własność Majki Józefa, przebudowa lokalu restauracyjnego na 2 mieszkania w parterze budynku II. piętrowego (reskrypt Magistratu z dnia 15/IX. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 579/33/D.).

6. Ulica Józefińska L. or. 35, (lsp. 77 Dz. XXII.) własność Schöngutów Jakóba i Róży, oficyna parterowa i ustępy spłukiwane w suterenie, parterze i 1-szem piętrze budynku frontowego (reskrypt Magistratu z dn. 3/IX. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 378/33/D.).

Zmiany w stanie posiadania realności w Krakowie w sierpniu 1933 r.

I. Przez kontrakt kupna.

1. Grunt lwh. 511/XVII. przy ul. Pod Fortem nabyli po połowie Marja Krämer i Ks. Kazimierz Niepokój od Stanisława Kawalca za cenę 7.000 złotych.

2. Grunt lwh. 566/XVII. przy ul. Pod Fortem nabyli po połowie Marja Krämer i Ks. Kazimierz Niepokój od Pawła Worytkiewicza (syna) za cenę 7.000 zł.

3. Dom pięciopiętrowy przy Pl. Kossaka L. or. 2, L. sp. 158/III. nabyły Leja z Grossbartów ($^{26}/_{40}$), Tauba i Regina po ($^{7}/_{40}$) Zucker od Toni ze Sachsów Mehlowej za cenę 305.000 złotych.

4. Grunt lwh. 39/XIII. wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 637/XIII. nabył Dr. Inż. Witold Budryk od Józefa i Aliny Schöpplów, za cenę 8.790 zł. 40 gr.

5. Część ($^{4}/_{5}$) domu dwupiętrowego przy ul. Szlak L. or. 36, L. sp. 175/V. nabyli po ($^{2}/_{5}$) Stanisław i Anna Strączkowie od Ireny, Janiny i Tadeusza Dembowskich za cenę 47.200 złotych.

6. Grunt lwh. 21/XVI. przy ul. Kazimierza Wielkiego nabyli po ($^{1}/_{4}$) Leon i Anna Waldowie, oraz Elkan i Róża Rosenzweigowie od Bernarda Horowitza i Debory z Horowitzów Markiewiczowej za cenę 2.800 dolarów.

7. Grunt lwh. 219/XVI. przy ul. Jadwigi z Łobzowa nabyli po połowie Stanisław i Bolesława Wadowscy od Ludwika i Marji Szczepaników za cenę 4.000 złotych.

8. Dom parterowy przy ul. Halczyna L. or. 7a, L. sp. 204/XVI. nabył Inż. Zygmunt Francki od Jadwigi Zajdzikowskiej za cenę 15.000 złotych.

9. Dom dwupiętrowy przy Pl. Serkowskiego L. or. 3, L. sp. 655/XXII. nabyła Lola Pomeranz od Dawida i Rozalji Eksteinów za cenę 43.000 złotych.

10. Dom dwupiętrowy przy ul. Zwierzynieckiej L. or. 9, L. sp. 139/III. nabył Edward Mohr od Tomasza i Teresy Kapałków za cenę 110.000 złotych.

11. Grunt lwh. 442/XV. przy ul. Szopena nabyli po połowie Izrael i Marja Gitla 2-im Lipnerowie od Saula Rafaela 2-im, Hirscha, i Jakóba Schererów, z Schererów: Sary Lei 2-im Frischerowej i Goldy Wolfgangowej, oraz Masy spadkowej po błp. Esterze vel Ernestynie z Schererów Finkelsteinowej za cenę 40.000 zł.

12. Część domu trzechpiętrowego ($^{96}/_{224}$) przy ul. Nowowiejskiej L. or. 25, oraz grunt lwh. 662/XV. przy tejże ulicy nabyli po połowie Michał i Frymeta Weitzowie od Józefy z Rodaków Ławnikowej za łączną kwotę 70.000 złotych.

13. Dom parterowy przy ul. Ks. Józefa L. or. 37-39, L. sp. 202/XIII. nabyli po połowie Franciszek i Marja Tęczyńscy od Czesława i Ignacego ($^{2}/_{3}$) Wilków za cenę 10.333·32 złotych, a ($^{1}/_{3}$) część od Jana Wilka za cenę 5.166·66 złotych.

14. Dom parterowy przy ul. Mogilskiej L. or. 39, L. sp. 231/XIX. oraz grunt lwh. 422/XIX. przy tejże ulicy nabyli po połowie Karol i Laura Wasserbergerowie od Marji Mólowej za cenę 14.500 złotych.

15. Dom jednopiętrowy przy ul. św. Kingi L. or. 3, L. sp. 678/XXII. nabyli po połowie Antoni i Helena Hildebrandowie od Franciszka Mikulskiego za cenę 40.000 złotych.

16. Grunt lwh. 668/XVII. przy ul. Ks. Siemaszki nabyła Marja Tyrałowa od Marji Krzyżanowskiej za cenę 2.332·80 złotych.

17. Dom jednopiętrowy przy ul. Pawiej L. or. 24, L. sp. 151/V. nabyła Kazimiera Fallenbüchlowa od Zofji Kaweckiej, Władysława i Juljusza Panków za cenę 36.000 złotych.

18. Grunt lwh. 694/XVII. przy ul. Poznańskiej nabyła Marja Zięcikowa od Józefa Szostka za cenę 9.000 zł.

19. Dom dwupiętrowy przy ul. Jana Kasprowicza L. or. 22, L. sp. 357/XIX. nabyli po ($^{1}/_{3}$) Inż. Walerjan, Zygmunt i Jan Maszewscy od Stanisława Batki za cenę 75.750 złotych.

20. Grunt lwh. 645/XV. przy ul. Józefitów nabyli po połowie Salomea Natowicz i Naftul Fischmann od Herminy Rumpler za cenę 16.600 złotych.

21. Grunt lwh. 1348/XXI. przy ul. Gromadzkiej nabyli po połowie Adam i Helena Mazurkowie od Szymona Feltschera za cenę 1.500 złotych.

22. Część ($^{1}/_{3}$) domu parterowego przy ul. Twardowskiego L. or. 72, L. sp. 78/X. nabyła Estera Breindla 2-im Silberstein od Henryka Silbersteina za cenę 1.000 złotych.

23. Dom dwupiętrowy przy ul. Lwowskiej L. or. 19, L. sp. 415/XXII. nabyli po połowie Józef i Pinkus Schönbergowie od Jana Pietruszki i Anieli Mrożkowej za cenę 76.800 złotych.

24. Dom parterowy przy ul. Bzowej L. or. 3, L. sp. 83/X. nabyła Zofja Kłosowska od Karola Karwata za cenę 14.500 złotych.

25. Dom dwupiętrowy przy ul. św. Tomasza L. or. 32, L. sp. 413/I. nabyli po połowie Adam i Antoni Szarscy od Adama Potockiego za cenę 54.100 złotych.

26. Dom dwupiętrowy przy ul. Powiśle L. or. 2, L. sp. 80/III. nabyli po połowie Molly Weintraub i Rachela Weinstoch od Zofji i Franciszka Missonów, Wandy Schindlerowej, Władysława i Zdzisława Miedniaków za cenę 83.000 złotych.

27. Grunt lwh. 567/XV. przy ul. Chocimskiej nabyła Rozalja Pawlikowska od Hirscha Weinfelda za cenę 9.135·75 złotych.

II. Przez inne umowy.

1. Część ($^{1}/_{2}$) domu jednopiętrowego przy ul. Kalwaryjskiej L. or. 70, L. sp. 559/XXII. wartości 8.000 zł. nabyła w drodze darowizny Paulina Goldfinger od Majera Dawida 2-im Goldfingera.

2. Część ($^{26}/_{560}$) domu trzechpiętrowego przy ul. Dietlowskiej L. or. 27, L. sp. 504/VIII. wartości 2.500 zł. nabyli w drodze darowizny małoletni Saul i Natan Wassertheilowie od Ruchli Wassertheilowej.

3. Część ($^{1}/_{2}$) domu parterowego przy ul. Świętokrzyskiej L. or. 12, L. sp. 204/XVII. oraz część ($^{1}/_{2}$) gruntów lwh. 831/XVII. i lwh. 386/XIX. przy tejże ulicy wartości 12.000 zł. nabyła w drodze darowizny Marja z Radwańskich 1-o Bremerowa 2 o Woroniecka od Kazimierza Woronieckiego.

4. Grunt lwh. 789/XVII. przy ul. Rzecznej wartości 2.000 zł. nabyli w drodze darowizny po ($^{1}/_{3}$) Józef, Marja i Wanda Chwastkowie od Agnieszki Chwastkowej.

5) Część ($^{286}/_{4480}$) domu parterowego przy ul. Lubelskiej L. or. 6, L. sp. 110/XVII. wartości 1.800 zł. nabyła w drodze darowizny Anna Rypalska od Marji Sulikowskiej.

6. Część ($^{6}/_{16}$) domu parterowego przy ul. Płaszowskiej L. or. 63, L. sp. 222/XXI. wartości 1.200 zł. nabyła w drodze darowizny Rozalja Kretowa od Karola Kreta.

7. Dom parterowy przy ul. Ks. Józefa L. or. 1, L. sp. 88/XIII. oraz grunt lwh. 118/XIII. przy tejże ulicy wartości 19.000 złotych nabyli w drodze darowizny po połowie Wiktorja i Adela Pobudkiewicz od Agnieszki Pobudkiewicz.

8. Część ($^{1}/_{2}$) domu parterowego przy ul. Krowoderskiej L. or. 75, L. sp. 34/IV. wartości 15.000 zł. nabył w drodze darowizny Józef Karol 2-im Jasiński od Felicji Jasińskiej.

III. Przez śmierć właściciela.

1. Dom trzechpiętrowy przy ul. Botanicznej L. or. 6, L. sp. 369/VI. wartości 162.631 zł. nabyła w spadku Zofja Leszczyńska po śp. Alojzym Franciszku 2-im Dudku.

2. Dom dwupiętrowy przy ul. Lenartowicza L. 10, L. sp. 237/IV. wartości 18.000 zł. nabył w spadku Stanisław Dudek po śp. Alojzym Franciszku 2-im Dudku.

3. Dom dwupiętrowy przy ul. Grzegórzeckiej L. or. 12, L. sp. 83/VI. wartości 48.602 zł. nabył w spadku Józef Jan 2-im Piotrowski po śp. Marji Piotrowskiej.

4. Dom czteropiętrowy przy ul. Estery L. or. 5, L. sp. 520/VIII. wartości 50.000 zł. nabyli w spadku Izak ($^{4}/_{16}$), zaś Eljasz, Basia i Helena po ($^{3}/_{16}$) Rosenfeldowie, oraz Estera Schreiber ($^{3}/_{16}$) po błp. Emilji Rosenfeldowej.

5. Część ($^{1}/_{2}$) domu parterowego przy ul. Juljusza Lea L. or. 48, L. sp. 43/XVI. wartości 7.037·50 zł. nabyły w spadku z Zielińskich: Antonina Dukatowa, Dorota Jabłońska i Marja Hawliczkowa po śp. Magdalenie Zielińskiej.

6. Część ($^{23}/_{80}$) gruntu lwh. 379/XIII. oraz ($^{103}/_{160}$) części gruntów lwh. 484/XIII. i 485/XIII. przy ul. Król.

Jadwigi łącznej wartości 21.983 zł. nabyli w spadku w równych częściach Marja, Stefanja, Edward, Agnieszka, małoletni: Teofila i Władysław Oprochowie, oraz Józefa z Oprochów Niemczykiewiczowa po śp. Agnieszce ze Stanków Oprochowej.

7. Część ($^{2}/_{16}$) domu parterowego przy ul. Żytniej L. or. 17, L. sp. 34/XVIII. wartości 1.075·50 zł. nabyli w spadku po ($^{1}/_{16}$) małoletnia Janina i Mieczysław Zapałowie po śp. Leopoldzie Zapale.

WIADOMOŚCI O ROZPORZĄDZENIACH, OKÓLNIKACH, JUDYKATURZE I T. P. DOTYCZĄCYCH ADMINISTRACJI OGÓLNEJ.

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 12.

Okólnik Nr. 65 z dnia 11 lipca 1933 r.

(GL. 36-15) o wykonaniu ustawy o częściowej zmianie samorządu terytorjalnego (sprawa podziału administr.)

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

Przedmiotem niniejszego okólnika są zarządzenia, dotyczące zmian w podziale administracyjnym, jakie bezpośrednio lub pośrednio wynikają z postanowień ustawy z dnia 23 III. 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego.

I. Zagadnienia podziału administracyjnego dotyczą postanowienia następujące:

art. 10, który podaje kryterja obszaru gminy wiejskiej;

art. 15, który podaje kryterja podziału gmin wiejskich na gromady;

art. 16, który ustala właściwość w sprawie podziału administracyjnego na gromady i związanych z tem rozrachunków;

art. 33, dotyczący znoszenia niektórych miast;

art. 43, (ust. 1 lit. u.), który ustala właściwość rady gminy, w niektórych sprawach, dotyczących podziału administracyjnego;

art. 78, który dotyczy rozdziału majątku między gminami a gromadami, istniejącemi lub nowopowstałemi;

art. 79, który znosi ustrój gromadzki w gminach wiejskich, których obszar obejmuje tylko jedną miejscowość;

art. 81, rozciągający na obszar gminy masiewskiej i suchopolskiej moc obowiązującą dekretu z 4 II. 1919 r. o samorządzie miejskim (więc i art. 4 tego dekretu oraz ustawa z 20 II. 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 92, o ile chodzi o zmianę granic miast), co w tej chwili nie spowoduje żadnych zmian na obszarze tych gmin;

art. 82, który dotyczy miast i miasteczek na obszarze województw południowych, podlegających dotąd ustawie z 3 VII. 1896 r.;

art. 83, który dotyczy zaliczania na obszarach województw południowych niektórych miejscowości w poczet miast;

art. 85, który na województwa południowe rozciąga dekret z 4 II. 1919 r. o ordynacji powiatowej (a więc i art. 3 tego dekretu, w myśl którego miasta wyżej 25.000 mieszkańców są wyłączone ze związku powiatowego;

art. 91, dotyczy skasowania wójtostw na obszarach województw zachodnich;

art. 92, dotyczący skasowania obszarów dworskich na obszarze województw zachodnich;

art. 99, rozciągający na województwo poznańskie ordynację powiatową z 13 XII. 1872 r. (a więc i § 4 tej ordynacji, dotyczący miast z ludnością powyżej 25.000 mieszkańców oraz częściowo § 3, dotyczący likwidacji spraw majątkowych), co w istotnym stanie rzeczy nic nie zmienia;

art. 102, dotyczący podziału na gminy wiejskie wogóle, a w wojew. południowych i zachodnich w szczególności;

art. 103, dotyczący tej samej sprawy;

art. 104, który gminy wiejskie w rozumieniu nowej ustawy poddaje m. in. przepisom dotychczasowym o zmianie granic;

art. 105, który nowelizuje ustawę z 22 IX. 1922 r. o zmianie granic gmin wiejskich na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego;

art. 107, dotyczący podziału gmin wiejskich na gromady;

art. 108, dotyczący likwidacji spraw majątkowych gmin i gromad na obszasze wojew. południowych i zachodnich;

art. 109, pozostający w ścisłym związku z art. 82;

art. 114, który moc obowiązującą art. 15 na obszarze wojew. południowych i zachodnich czasowo zawiesza;

art. 115, który ustala terminy wyborów, z czem wiąże się sprawa ukonstytuowania się organów ustrojowych w dalszym ciągu wejścia w całości w życie niektórych przepisów, dotyczących podziału administracyjnego;

art. 128, który wskazuje sposób ustalania liczby mieszkańców;

art. 130, kasujący wyraźnie pewne normy dotychczasowe, które zawierały przepisy, regulujące sprawy podziału administracyjnego, w szczególności pod lit. k) i l) ustępu 1 tegoż artykułu.

II. Z pośród wymienionych wyżej przepisów niektóre obowiązują na obszarze wszystkich województw, inne na obszarze niektórych województw lub ich części.

Na obszarze wszystkich województw obowiązują; art. 10, 15, 16, 33, 43 (1) p), u); 65 (1), (2), (3), 102 (1), 104, 115 (3) odnośnie do wyborów w miastach; 128 i częściowo art. 107.

Województw południowych dotyczą art.: 82, 83, 85, 102 (2), 103, 105, 107 (1), 108, 109, 114, 115 (1, 2) oraz ust. 3 odnośnie do wyborów w miastach.

Województw zachodnich dotyczą: art. 91, 92, 99, 102, 103, 107, 108, 114, 115, 125.

Województw centralnych z wyjątkiem części woj. białostockiego dotyczą art. 78, 79, 81, 107 (1 i 2), 115 (3).

Ministerstwo, podając do wiadomości powyższe wyczerpujące zestawienie przepisów, dotyczących podziału terytorjalnego, zaznacza, że w zestawieniu tem zawarte są wszelkie przepisy, dotyczące tego problemu, niezależnie od tego, czy według niniejszego okólnika i instrukcji mają być one przez P. P. Wojewodów niezwłocznie, czy też stopniowo, w miarę nasuwającej się potrzeby, stosowane.

Województw wschodnich oraz części woj. białostockiego dotyczy zdanie ostatnie art. 107 (1), które zostawia dla tych obszarów wyjątek od art. 107 (1).

III. Zestawienie przepisów wyżej przytoczonych z dotychczasowemi przepisami, regulującemi sprawy podziału administracyjnego wykazuje, że:

a) postanowienia ustawy z 23 III. 1933 r. zajmują się tylko niektóremi zagadnieniami w tym przedmiocie;

b) wobec czego niektóre z przepisów dotychczasowych, regulujących sprawy podziału administracyjnego, pozostają nadal w mocy (dotyczy to m. in. dotychczasowych granic województw, ustawy z dnia 22 kwietnia 1926 r. Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 269 w spr. przyłączania gmin wiejskich z jednego województwa do innego, przepisów o zmianie i ustalaniu nazw jednostek administracyjnych poza wyjątkiem, wynikającym z art. 103 ustawy — i t. d. Wynika to zresztą, o ile chodzi o gminy wiejskie wyraźnie z art. 104 i 105 ustawy, poza tem zaś art. 130 (2).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych opracowuje i poda w swoim czasie do wiadomości szczegółowe zestawienie wszystkich przepisów, obowiązujących obecnie w zakresie podziału administracyjnego.

IV. Ustawa z 23 III. 1933 r. podaje szereg terminów, dotyczących wejścia względnie wprowadzenia w życie poszczególnych zmian w podziale administracyjnym. Terminy te winny posłużyć P. P. Wojewodom do rozplanowania wszystkich zarządzeń wykonawczych i ustalenie ich kolejności.

I tak:

1) W/g art. 130 ustawa wchodzi w zasadzie w życie „po upływie 60 dni od dnia następującego po ogłoszeniu“, czyli w dniu 13 lipca r. b.

2) Artykuł 115 w zwiazku z art. 103 ustala terminy wyborów do organów nowoutworzonych lub utrzymanych w dotychczasowych granicach gmin wiejskich i gromad jako też miast i związków powiatowych. Oczywistą jest rzeczą, iż zarządzenia w sprawach podziału administracyjnego muszą przystosować się ściśle do powyższych terminów.

A) w województwach centralnych:

a) w/g art. 115 (3) wybory w miastach mają być zarządzone do dnia 13 lipca 1934 (czwartego) roku.

Wszelkie wnioski, dotyczące zmian w podziale administracyjnym na miasta, należy zatem tak przygotować i przedłożyć, ażeby mogły być w normalnym trybie załatwione do tego terminu, o ile sprawy, dotyczące miast będą na obszarze poszczególnych woj. aktualne. Dotyczy to w szczególności:

aa) wniosków z art. 33 ustawy o skasowaniu miasta, liczącego mniej niż 3.000 mieszkańców

bb) zmiany granic miasta (powyższa ustawa). W tym względzie w piśmie okólnem z 31 III. 1933 r. Nr. SS. 1775/1/p. udzielono P. P. Wojewodom potrzebnych wskazówek;

cc) zniesienia w drodze ustawowej miasta, liczącego ponad 3.000 ludności (art. 33);

b) w/g art. 115 (3) wybory do organów ustrojowych gromad i gmin wiejskich mogą być zarządzone do dnia 13 lipca 1934 r.

Do tego czasu:

aa) stosownie do art. 102 (1) obszar gmin dotychczasowych, nieodpowiadających warunkom, ustalonym w art. 10 ma być odpowiednio zmieniony. Wobec dokonanego w ostatnich latach na obsz. b. zab. ros. uporządkowania granic gmin wiejskich, wnioski w tym zakresie mogą być zgłaszane wyjątkowo;

bb) stosownie do art. 107 (1) obszar gmin, obejmujących dwie lub więcej miejscowości, ma być podzielony w drodze rozporządzeń P. P. Wojewodów na gromady (stosownie do art. 16 ustawy), przyczem podział ten winien być dokonany do dnia 1 XI. 1933 r., a to związku z koniecznością przyspieszenia wyborów do rad gromadzkich, a następnie dokonania wyborów do rad gminnych;

cc) w myśl art. 15 (4) w gminach, obejmujących tylko jedną miejscowość, ustrój gromady będzie skasowany. Zwraca się uwagę, że postanowienia art. 15 (4) i art. 79 wchodzą w życie z dniem 13 VII. 1933 r.;

c) według art. 115 (3) wybory do organów ustrojowych powiatowych będą zarządzone w 4 miesiące po zarządzeniu wyborów do gmin wiejskich i miast, czyli najpóźniej do 13 listopada 1934 (czwartego roku).

Do tego czasu musiałyby być załatwione ewentualne zmiany w podziale administracyjnym na powiaty, t. j. kasowanie istniejących powiatów, tworzenie nowych lub zmiany granic.

B) w województwach wschodnich oraz gminach białowieskiej i masiewskiej.

Do tego obszaru odnoszą się te same przepisy które wyszczególniono wyżej odnośnie do województw centralnych, z wyjątkiem ustępu (1) art. 107, który obszar województw wschodnich wyraźnie wyłącza.

C) w województwach południowych.

a) W/g art. 115 (3) wybory w miastach mają być zarządzone do dnia 13 lipca 1934 r. (czwartego roku): do tego czasu podział na gminy miejskie musi być całkowicie uporządkowany, w szczególności:

aa) stosownie do art. 85 z chwilą wejścia w życie ustawy zostają wyłączone ze związku powiatowego samorządowego miasta, liczące ponad 25.000 ludności. W tym względzie Min. Spraw Wewnętrznych powołuje się na swoje zarządzenie, wydane okólnikiem Nr. 51 z r. b.;

bb) stosownie do art. 82 (2) z dniem wejścia w życie ustawy miasta i miasteczka, objęte obecnie ustawą z 3 VII. 1896 r., a liczące ponad 3.000 mieszkańców zostają podniesione do rzędu miast, objętych ustawą z 13 III. 1889 r.;

cc) stosownie do art. 82 (3) w ciągu roku Minister Spraw Wewnętrznych może i inne z pośród miejscowości, objętych ustawą z 1896 r. podnieść do rzędu miast.

dd) w myśl art. 33 Rada Ministrów może znieść miasto, liczące mniej, aniżeli 3.000 mieszkańców, przyczem Min. Spraw Wewnętrznych nie przesądza w jakim rozmiarze przepis ten znajdzie praktyczne zastosowanie.

ee) w myśl art. 33 w drodze ustawodawczej może być zniesione miasto, liczące ponad 3.000 mieszkańców. Upoważnienia ee) nie są zresztą co do terminu ograniczone.

ff) w terminie, o którym mowa pod a) należałoby również przygotować zawczasu wszelkie wnioski, dotyczące zmian granic gmin miejskich na podstawie ustawy z 1-go sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 719). Szczegółowe instrukcje w tym względzie zawiera pismo okólne Min. Spr. Wewn. z dnia 31 III. 1933 r. Nr. SS. 1775/1.

b) Według art. 103 (1) Minister Spraw Wewnętrznych w ciągu 18 miesięcy od wejścia w życie ustawy, t. j. do 13 stycznia 1935 (piątego) roku ma ustalić obszary gmin wiejskich, ich siedziby i nazwy.

W szczególności według art. 102 (2) mają być w tej drodze połączone w gminy większe te gminy dotychczasowe, które nie posiadają potrzebnej zdolności gospodarczej i finansowej.

Według art. 104, 105 tryb tych zmian opiera się w zasadzie na przepisach dotychczasowych.

Według art. 103 (2) Rada Ministrów może termin ostateczny przedłużyć do 13 stycznia 1936 r. (szóstego). Przedłużenie to jednak ma charakter wyjątku, uzasadnionego odnośnie do „poszczególnych powiatów".

c) Według art. 107 (1) w ciągu 2 miesięcy po ogłoszeniu rozporządzeń Min. Spr. Wewn., o których mowa wyżej pod b) Wojewodowie dokonają podziału tych gmin wiejskich, które obejmują dwie lub więcej miejscowości — na gromady.

d) W ciągu tych samych 2 miesięcy mają być stosownie do art. 115 (1) zarządzone wybory do organów nowoutworzonych lub utrzymanych w dotychczasowych granicach gmin wiejskich, jako też do organów gromadzkich.

e) Ponieważ wybory do rad powiatowych w myśl art. 115 (2) mają być zarządzone w ciągu dalszych 2 miesięcy — po zarządzeniu wyborów gminnych, przeto w obrębie tych terminów musiałyby być załatwione ewentualnie zmiany w podziale na powiaty (patrz wyżej pod A. c).

D) Województwa zachodnie.

a) W/g art. 115 (3) wybory w miastach mają być zarządzone do dnia 13 lipca 1934 (czwartego roku). Do tego czasu podział na gminy miejskie musi być całkowicie uporządkowany, w sposób określony w piśmie okólnem z 13 III. 1933 r. Nr. SS. 1775/1, w szczególności:

aa) w/g art. 99 ordynacja powiatowa z 13 XII. 1872 r. zostaje z dniem wejścia w życie ustawy rozciągnięta na województwo poznańskie i w myśl § 4 powyższej ordynacji miasta, liczące ponad 25.000 mieszkańców mogą być wyłączone ze związku powiatowego, co w tej chwili nie wprowadza zmiany w stanie faktycznym;

bb) w/g art. 33 Rada Ministrów może miasta, liczące mniej niż 3.000 mieszkańców znieść w drodze rozporządzenia, co nie przesądza, w jakim zakresie Rząd z tego przepisu skorzysta;

cc) w/g tegoż artykułu miasta, liczące ponad 3.000 mieszkańców, mogą być zniesione w drodze ustawodawczej;

dd) na postawie art. 104 rozporz. Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) mogą być dokonywane zmiany granic gmin miejskich.

b) W/g art. 103 (1) Minister Spraw Wewnętrznych w ciągu 18 miesięcy od wejścia w życie ustawy, t. j. do 13 stycznia 1935 r. (piątego) ma ustalić obszary gmin wiejskich, ich siedziby i nazwy.

aa) w szczególności w/g art. 102 (2) mają w tej drodze być połączone w gminy większe te gminy dotychczasowe, które nie posiadają potrzebnej zdolności gospodarczej i finansowej;

bb) w/g art. 104 tryb tych zmian opiera się w zasadzie na przepisach dotychczasowych;

cc) w/g art. 103 (2) Rada Ministrów może termin ostateczny przedłużyć do 13 stycznia 1936 r. (szóstego). Przedłużenie to jednak ma charakter wyjątku uzasadnionego odnośnie do „poszczególnych powiatów".

c) Według art. 107 (1) w ciągu 2 miesięcy po ogłoszeniu rozporządzeń Min. Spraw Wewnętrznych, o których mowa wyżej pod b) Wojewodowie dokonają podziału tych gmin wiejskich, które obejmują dwie lub więcej miejscowości — na gromady.

d) Podział na gminy wiejskie i gromady na obszarze województw zachodnich w porównaniu z takiemi zmianami w województwach południowych, komplikuje się o tyle, że w myśl art. 91 i 92 następuje równocześnie skasowanie wójtostw oraz obszarów dworskich.

Skasowanie tych podziałów następuje już z mocy samej ustawy, jednak w myśl art. 91 i 92.

aa) wójtostwa i obszary dworskie mają funkcjonować aż do czasu wejścia w życie rozporządzeń Min. Spr. Wewn. z art. 103, t. j. ewentualnie do dn. 13-go stycznia 1935 r. (piątego) względnie do 13 stycznia 1936 r. (szóstego);

bb) Min. Spraw Wewnętrznych ma w myśl art. 92 (1) terytorja obszarów dworskich włączyć do gmin „wiejskich", powstałych w myśl art. 103.

e) W ciągu 2 miesięcznego terminu, o którym mowa wyżej pod c) mają być stosownie do art. 115 (1) zarządzone wybory do organów nowoutworzonych lub utrzymanych w dotychczasowych granicach gmin wiejskich, jako też do organów gromadzkich.

f) Ponieważ wybory do rad powiatowych w myśl art. 115 (2) mają być zarządzone w ciągu dalszych czterech miesięcy — po zarządzeniu wyborów gminnych — przeto w obrębie tych terminów musiałyby być załatwione ewentualne zmiany w podziale na powiaty. Postanowienie art. 104 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) daje ku temu potrzebne upoważnienia.

V. Załączona instrukcja normuje zasady, według których należy opracować wyszczególnione wyżej zmiany w podziale administracyjnym. Do postanowień tej instrukcji należy ściśle się stosować. W szczególności zwrócić należy uwagę na trzy momenty zasadnicze, których dokładne uwzględnienie jest niezbędne.

1) pierwszy moment stanowią kryterja, jakim mają odpowiadać jednostki nowego podziału administracyjnego; kryterja te zamieszczone są częścią w ustawie (n. p.

art. 10), częścią wynikają z natury rzeczy i z dawniejszych okólników i instrukcyj Min. Spr. Wewn. w sprawach podziału administracyjnego (porównaj Zbiór Zarz. M. S. Wewn. Tom II. str. 1159;

2) drugim momentem są wszystkie wymagania prawne, przepisane w obowiązujących ustawach i rozporządzeniach, które normują właściwość w sprawach podziału administracyjnego, zarówno o ile chodzi o kompetencje do wydawania odnośnych norm, jak i współdziałania w formie opinij, wniosków i t. p., jako też formę prawną odnośnych aktów i sposób ich ogłaszania;

3) trzecim momentem jest przygotowanie poszczególnych elaboratów pod względem technicznym w sposób, umożliwiający czynnikom, do których należy decyzja, a w szczególności czynnikom centralnym, całkowity i łatwy wgląd we wszystkie szczegóły zagadnienia, takiej, czy innej zmiany w podziale administracyjnym.

Kryterja, o których mowa pod 1), są niezmiernie ważne z tego względu, ponieważ od nich zależy głównie, czy nowy podział administracyjny spełni swoje zadanie, dając w rezultacie takie gromady, gminy wiejskie, miasta i powiaty, które okażą się zdolne do spełnienia zadań, włożonych na nie przez ustawy, zgodnie z interesami lokalnemi i ogólnym interesem Państwa.

Kryterja o których mowa pod 2) muszą być ściśle przestrzegane, ponieważ ich niezachowanie stanowić może w przyszłości przyczynę do obalenia odnośnych rozporządzeń w drodze skarg administracyjno-sądowych, m. in. z powodu wadliwości postępowania.

Kryterja, o których mowa pod 3) są konieczne dla uniknięcia zbędnej korespondencji, co nastąpić by musiało, gdyby Min. Spraw Wewnętrznych uznało za potrzebne poszczególne operaty zwracać do uzupełnienia, dołączenia brakujących ważnych załączników i t. p. Należy zresztą mieć na uwadze, że wszystkie zmiany w podziale administracyjnym, o których mowa w ustawie, są uzależnione od terminów prekluzyjnych, wobec czego w konkretnych wypadkach dodatkowe uzupełnienie lub przerobienie poszczególnych elaboratów może się okazać niemożliwem z powodu braku czasu.

Za najpilniejsze prace, które konieczne są dla przeprowadzenia reformy gminnej i z któremi nowa ustawa wiąże określone terminy, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa:

1) w wojew. centralnych podział gmin na gromady (art. 107 ust. 1), do którego należy przystąpić bezzwłocznie, ażeby na jesieni r. b. można już było zarządzić wybory do rad gromadzkich, a w następstwie potem do rad gminnych (art. 115 ust. 3);

2) w wojew. centralnych i wschodnich sprawa uporządkowania granic miast w związku z nową ordynacją wyborczą do rad miejskich w szczególności podziałem miast na okręgi wyborcze (art. 39 ust. 2) oraz terminem wyborów do rad miejskich (art. 115 ust. 3);

3) na obszarze woj. południowych reforma ustroju gmin, objętych ustawą z dn. 3 VII. 1896 r., a liczących nie więcej niż 3.000 mieszkańców, w szczególności nadesłanie wniosków i materjałów w celu wydania rozporządzeń, przewidzianych w ust. (3) art. 82 i wydania decyzji co do zaliczenia poszczególnych gmin do rzędu miast, bądź też co do poddania ich ustawie z dn. 12 VIII. 1866 r.;

4) na obszarze woj. południowych i zachodnich przygotowanie projektów nowego podziału administracyjnego powiatów na gminy wiejskie, ażeby rozporządzenia, przewidziane w art. 103 ust. (1) mogły być wydane dla poszczególnych powiatów, począwszy już od wiosny r. b.

5) zagadnienie ad 4) jest szczególnie pilne na obszarze woj. południowych w odniesieniu do tych powiatów, w obrębie których położone są gminy, liczące nie więcej niż 3.000 mieszkańców, a objęte ustawą z dn. 3 VII. 1896 r., bowiem ze względu na art. 114 ustawy gminy, objęte cyt. ustawą, nie podniesione do rzędu miast, nie będą mogły być uruchomione aż do chwili przeprowadzenia reformy gminnej w myśl art. 103 ust. (1), ustawa zaś z 1896 r., któremi przejściowo się rządzą, traci moc obowiązującą z dniem 13 VII. 1934 r. Jeśli więc do tego czasu reforma gminna nie zostałaby w odnośnych powiatach przeprowadzona, wówczas pozostałby w gminach powyższych stan ex lex, gdyż stare przepisy wygasną, a nowe nie mogłyby być wprowadzone w życie;

6) z zagadnieniem reformy gminnej na obszarze woj. zachodnich łączy się jako pilna sprawa, zniesienia obszarów dworskich i wójtostw (art. 91 i 92 ustawy), w szczególności potrzeba nadesłania ze strony P. P. Wojewodów wniosków w sprawie wykonania ust. (2) i (4) art. 91 ustawy.

Inne zagadnienia rewizji dotychczasowego podziału terytorjalnego, poza wyżej wymienionemi, będą na odnośnych obszarach rozważane i rozwiązywane jedynie w związku z reformą gminną i tylko w miarę potrzeby.

Natomiast na obszarze woj. centralnych i wschodnich nie jest aktualna generalna rewizja granic gmin wiejskich, kwestja zaś podnoszenia osad do rzędu miast i znoszenia miast może być jak dotychczas, traktowana indywidualnie w miarę nieodpartej konieczności.

Pan Wojewoda zechce wezwać właściwych urzędników, którym będzie poruczone przygotowanie wniosków w sprawach podziału administracyjnego, zarówno urzędników w urzędzie wojewódzkim jak i w starostwach, ażeby zapoznali się natychmiast dokładnie z odnośnemi przepisami ustawy z dn. 23 marca 1933 r. oraz innych ustaw i rozporządzeń w tym przedmiocie, a przy załatwieniu tych spraw stosowali się ściśle do postanowień załączonej instrukcji.

Równocześnie Ministerstwo dołącza do wiadomości:

1) jeden egzemplarz „Kryterja podziału gmin wiejskich na gromady na obszarze województw centralnych".

2) „Kryterja nowego podziału terytorjalnego powiatu na gminy wiejskie w województwach południowych i zachodnich".

INSTRUKCJA NR. 1
w sprawie podziału administracjnego

(w związku z ustawą z dnia 23 marca 1933 r. o częciowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego*).

Uwagi ogólne.

1) Zadania władz administracji ogólnej w sprawie podziału administracyjnego w związku z ustawą z dnia

*) Artykuły cytowane w nawiasach wskazują przepisy ustawy z 23 marca 1933 r.

23 marca 1933 r. (o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego) obejmują:

a) czynności i zarządzenia, wynikające bezpośrednio z postanowień ustawy;

b) czynności i zarządzenia wtórne.

Bezpośrednio z postanowień ustawy wynikają zmiany w podziale administracyjnym na gminy miejskie, wiejskie i gromady oraz skasowanie podziału na obszary dworskie i wójtostwa, jako też tworzenie powiatów miejskich dla celów administracji komunalnej:

jako zarządzenia wtórne mogą okazać się koniecznemi zmiany w podziale na województwa i powiaty rządowe.

2) Dyrektywy, dotyczące przeprowadzenia zmian, wynikających bezpośrednio z ustawy, a wspomnianych powyżej, zawarte są w części szczegółowej niniejszej instrukcji. Co do ewentualnych zarządzeń, które określono wyżej jako „wtórne“, nie jest zamiarem Ministerstwa dokonywanie, w związku z wykonaniem ustawy z 23 marca 1933 r., zasadniczych i daleko idących zmian w podziale na województwa i powiaty; wnioski dotyczące zmian granic województw winny być utrzymane w ramach upoważnień, wynikających z ustawy z dnia 22 kwietnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 269).

Wnioski w sprawie zmian w podziale na powiaty dla celów administracji rządowej, nie mogą dotyczyć pomnożenia liczby istniejących obecnie powiatów, a mają realizować jedynie takie zmiany w podziale administracyjnym na powiaty, które są wynikiem bądź potrzeby usunięcia pewnych wadliwości w obecnie istniejącym podziale administracyjnym na powiaty, bądź spowodowane są tem, że po wydzieleniu miasta z powiatowego związku samorządowego, pozostały obszar powiatu ziemskiego okaże się pod względem finansowym niewystarczalnym i zajdzie konieczność wzmocnienia go kosztem sąsiednich powiatów.

3) Ostatecznem zadaniem zmian w podziale administracyjnym jest naprawa obecnego podziału administracyjnego w kierunku stworzenia jednostek, które zgodnie z podstawową ideą regjonalizmu administracyjnego reprezentują wspólność interesu publicznego na odpowiednim stopniu podziału, a równocześnie posiadają niezbędną zasobność w środki intelektualne i materjalne do wykonywania poruczonych im zadań.

Zamierzone zmiany winny dążyć do pogodzenia słusznych interesów ludności z wymaganiami prawidłowego biegu administracji rządowej i samorządowej. W razie kolizji tych interesów pierwszeństwo należy przyznać momentom samowystarczalności finansowo-gospodarczej.

4) Podział administracyjny na powiaty, gminy miejskie i wiejskie oraz gromady stanowi splot zagadnień wzajemnie się zazębiających.

Podobnie, jak w obrębie województwa nie da się oddzielić zmian granic jednego powiatu od zmian granic sąsiednich powiatów, tak i przy rozważaniu podziału administracyjnego w obrębie powiatów, nie można oddzielić podziałów na gminy miejskie i wiejskie, a nawet gromady, lecz wszystkie te podziały łączą się razem i ściśle zazębiają i dlatego, jakkolwiek wskazane jest w chronologicznym porządku ustalić najpierw granice miast (o czem mowa poniżej), to jednak ostatecznie podział administracyjny całego powiatu, zarówno na miasta, jak gminy wiejskie, musi być traktowany jako jedno łączne zagadnienie i opracowany według jednolitego planu, jako całość. Tylko w tym wypadku będzie on należycie sharmonizowany.

5) Częste zmiany w podziale administracyjnym są niepożądane, gdyż stwarzają chaos i są niedogodne zarówno ze stanowiska interesów administracji, jak ludność, wreszcie uniemożliwiają poważne prace statystyczne, o ile te opierają się na wynikach, gromadzonych odnośnie do poszczególnych jednostek administracyjnych. Dlatego też Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zgóry zaznacza, że po dokonaniu obecnej rewizji podziału administracyjnego w związku z wejściem w życie ustawy z 23 marca 1933 r., nie będzie na terenie tych województw, w których obecnie podział administracyjny będzie przepracowany w sposób zasadniczy, — przez dłuższy czas brało pod rozwagę wniosków o zmianę tego podziału. Z tych powodów podział obecny powinien być dobrze obmyślany z uwzględnieniem wszystkich aktualnych na obszarze powiatu problemów.

Z drugiej strony jednak Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie uważa za wskazane, ażeby zarządzenia, dotyczące zmian w podziale administracyjnym, zwłaszcza odnośnie powiększania granic miast, szły bez istotnej potrzeby zbyt daleko i zgóry zaznacza, iż wniosków takich realizować nie będzie. Chcąc zatem uniknąć konieczności przerabiania i poprawiania projektów podziału administracyjnego powiatów, co byłoby nie tylko uciążliwe, ale i ze względu na ścisłe terminy, zakreślone przez ustawę, niewskazane, należy utrzymać wnioski w sprawie podziału administracyjnego w granicach istotnych potrzeb życiowych.

6) Szczególniejszą wagę przywiązuje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do tego, ażeby w sprawach podziału administracyjnego daną była możność wypowiedzenia się nietylko tym czynnikom, których opinja w myśl przepisów obowiązujących jest prawnie konieczna, ale i tych czynników, które w takim czy innym podziale administracyjnym są bezpośrednio zainteresowane, lub ze względu na znajomość stosunków miejscowych mogą całe zagadnienie w należyty sposób oświetlić. Związki samorządowe, o których granice w danym wypadku się rozchodzi, zbyt często niestety skłonne są kierować się podrzędnemi względami lokalnemi, nie traktując zagadnienia ze stanowiska ogólnego i w sposób dość bezstronny. Z drugiej strony opinje tych czynników, jako znających najlepiej stosunki lokalne, stanowią niekiedy cenny przyczynek do oświetlenia pewnych zagadnień pozornie podrzędnych, w istocie zaś bardzo ważkich. Będzie rzeczą urzędów wojewódzkich w każdym wypadku wszystkie przytoczone argumenty pro i contra zestawić, zbadać i krytycznie oświetlić, tak, ażeby decydujące czynniki centralne w nadesłanych aktach znalazły odpowiedź na wszystkie możliwe wątpliwości i zarzuty.

7) Doświadczenie wykazało, że wnioski, niekiedy nawet opracowane zupełnie racjonalnie i dokładnie zawierają luki (czasem bardzo drobne), które uniemożliwiają sformułowanie tekstów właściwej normy prawnej, t. j. rozporządzenia, przeznaczonego do publikacji Dlatego też Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w okólniku Nr. 71 z 9 lipca 1923 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. Tom II str. 1162) poleciło, ażeby każdy wniosek w sprawach podziału administracyjnego był ujęty w formę konkret-

nego projektu rozporządzenia, tylko bowiem przy sposobności formułowania takiego projektu urzędy wojewódzkie mogą uświadomić sobie dokladnie ewentualne braki, które poprzednio uszły ich uwagi. Dotyczy to zwłaszcza niezbędnego w każdem rozporządzeniu dokładnego określenia granicy danej jednostki terytorjalnej, czy to sposobem opisowym, przez wskazanie biegu tej granicy w terenie, czy przez wyliczenie parcel, czy przez wskazanie nazwy miejscowości, o ile one stanowią całość dostatecznie rozgraniczoną.

Powyższy nakaz przedkładania gotowych projektów rozporządzeń obowiązuje także i przy przedkładaniu wniosków w związku z wykonaniem ustawy z 23 marca 1933 r.

8) Jest oczywiście pożądane, ażeby ilość tych rozporządzeń, przeznaczonych do opublikowania, nie była nadmiernie wielka. Pożądane i konieczne są wobec tego wnioski kumulatywne. Z niejednego względu byłoby pożądane, ażeby każdy powiat rządowy objęty był tylko jednym wnioskiem, któryby wyczerpywał cały podział wewnętrzny tego powiatu. Na przeszkodzie takiemu załatwieniu sprawy stoją jednak względy prawne, a mianowicie ten wzgląd, że niektóre podziały administracyjne należą do kompetencji Rady Ministrów, inne — Ministra Spraw Wewnętrznych, inne wreszcie — do kompetencji P. P. Wojewodów.

Ten stan prawny zmusza oczywiście do wydawania odrębnych rozporządzeń.

Nie mniej przeto każde z tych rozporządzeń powinno w miarę możności łączyć większą ilość zmian tego samego gatunku, w obrębie tegoż samego powiatu, o ile zaś chodzi o zmianę granic powiatów, w obrębie całego województwa.

Nie należy kumulować zmian granic powiatów dla celów administracji rządowej ze zmianami granic miast, wydzielonych z powiatów samorządowych i nadawaniem miastom ustroju gmin wiejskich. Natomiast w pierwszym rzędzie do kumulowania w jednym wniosku nadaje się podział całego powiatu ziemskiego na gminy wiejskie, łącznie ze zmianą granic miast niewydzielonych.

Miasta.

9) Ustawa nie podaje definicji miasta, a zatrzymuje względnie wprowadza jedynie kryterjum statystyczne, o ile chodzi o podział miejscowości na miasta i gminy wiejskie. Tem kryterjum statystycznem jest liczba mieszkańców, przyczem miarodajne są wyniki „ostatniego urzędowego powszechnego spisu ludności“ (art. 128).

Zasadniczo, jako dolną granicę, przyjmuje ustawa liczbę 3.000 mieszk. (art. 33), zastrzegając zniesienie miasta, liczącego powyżej 3.000 mieszk. dla drogi ustawodawczej. Tę samą liczbę 3.000 mieszk. wymieniają również art. 82 i 83.

Ustawa liczy się jednak z tem, że liczba 3.000 mieszk. może się okazać zbyt wysoką t. zn. że także niektóre miejscowości, mające mniej aniżeli 3.000 mieszk. mogą wykazywać warunki dla nadania im ustroju miejskiego (art. 82 ustęp 3), niezależnie od obowiązujących w tym względzie przepisów na obszarze b. zaboru rosyjskiego i pruskiego.

10) Pod „miastem“ art. 33 rozumie oczywiście miejscowość, posiadającą ustrój miejski. Z chwilą nadania miastu ustroju gminy wiejskiej, przestaje ono należeć do rzędu „miast“. Jedynie na obszarze województw południowych (w myśl art. 82 ustęp 5) te miejscowości, które dotychczas objęte były ustawą z 3 lipca 1896 r., po rozciągnięciu na nie ustawy z 12 sierpnia 1866 r. zachowują posiadane historyczne nazwy „miast i miasteczek“.

Z zestawienia powyższych przepisów sądzić należy a contrario, że wszystkie miejscowości, na które zostają lub będą rozciągnięte przepisy o ustroju miast, otrzymują nazwę „miasta“. Wynika to m. in. z art. 82 ust. 2 i art. 83 ustawy, w myśl którego Minister Spraw Wewnętrznych może niektóre miejscowości „zaliczać do rzędu miast“ — rozciągając na nie moc ustawy o ustroju miejskim.

11) Przystępując do rozważania sprawy podziału administracyjnego każdego powiatu (t. j. powiatu dla celu administracji rządowej) należy przedewszystkiem rozważyć zagadnienie miast, ponieważ ustalenie granic miast wpłynie następnie w decydujący sposób na podział pozostałego, po wyeliminowaniu miast, terytorjum powiatu, na gminy wiejskie.

12) W pierwszym rzędzie należy ustalić granice miast wydzielonych ze związku powiatowego, czyli stanowiących osobne powiaty dla celów administracji rządowej.

Jako kryterjum dla miast wydzielonych z powiatów ustawa utrzymuje liczbę 25.000 mieszk. (art. 3 dekretu Naczelnika Państwa z 4 lutego 1919 r. o tymczasowej ordynacji powiatowej dla obszaru b. zaboru rosyjskiego Dz. P. P. P. Nr. 13, poz. 141, który to dekret w myśl art. 85 ustawy z dniem wejścia w życie tej ustawy zostaje rozciągnięty na województwa południowe). Takie samo kryterjum statystyczne przyjmuje również ordynacja powiatowa z 13 grudnia 1872 r., obowiązująca w województwie pomorskiem, którą ustawa w art. 99 rozciąga z chwilą wejścia ustawy w życie, na obszar województwa poznańskiego.

13) Ustalenie granic miast wydzielonych ma szczególne znaczenie jako punkt wyjścia dla opracowania podziału administracyjnego całego obszaru pozostałego powiatu ziemskiego.

Planując podział administracyjny powiatu należy zatem ustalić, które miasta są wydzielone z powiatu i czy ewentualnie nie zachodzi nagląca konieczność zmiany ich granic.

14) Następnie należy rozważyć podział pozostałego obszaru powiatu ziemskiego na gminy wiejskie i miejskie.

W tym wypadku należy również planowanie rozpocząć od miast, przyczem należy rozważyć:

a) ile na obszarze powiatu ziemskiego jest miast niewydzielonych z powiatowego związku samorządowego, oraz wyjątkowo, granice którego z tych miast nie wymagają zmiany;

b) które miasta, nie posiadające warunków na prowadzenie gospodarki miejskiej, powinny być zniesione czy to:

aa) w drodze rozporządzenia Rady Ministrów (art. 33), jako liczące mniej niż 3.000 mieszkańców;

bb) czy to w drodze ustawodawczej (art. 33) co obecnie (ze względu na ustawę z dnia 17 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165) nastąpićby mogło w drodze rozporządzenia Prezydenta R. P. z mocy ustawy).

c) Przy rozważaniu problemu granic miast należy mieć również na uwadze łączność tych spraw z zagadnieniami reformy rolnej. W tym względzie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych powołuje się na treść okólnika Nr. 97 z 28 kwietnia 1927 r. oraz Nr. 214 z 2 grudnia 1927 r., a wreszcie Nr. 184 z 10 października 1928 r. (ogłoszone w Zb. Zarz. M. S. Wewn. Tom II, str. 1164, 1165 i 1167), przyczem uzgodnienie to wobec uzależnienia urzędów ziemskich od P. P. Wojewodów jest ułatwione.

15) Co do strony formalnej wniosków, dotyczących podziału administracyjnego na gminy miejskie, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych pragnie zwrócić uwagę na to, że:

a) jakkolwiek art. 104 i 105 ustawy z 23 marca 1933 r. postanawiają jedynie w stosunku do gmin wiejskich, że w zakresie zmiany ich granic stosuje się dotychczasowe przepisy, to jednak niewątpliwie w związku z art. 130 ustawy należy przyjąć, że również co do zmian granic gmin miejskich należy stosować pod względem właściwości władz i trybu załatwiania przepisy dotychczasowe ze zmianami, wynikającemi z ustawy z 23 marca 1933 r.

b) wskazówki co do przygotowywania wniosków w sprawie zmian granic gmin wiejskich, co do konieczności zgromadzenia odpowiednich materjałów statystycznych, kartograficznych, budżetowych i t. p. wskazówki szczegółowe zawierają instrukcje i okólniki, zamieszczone w drugim tomie Zb. Zarz. M. S. Wewn. (w rozdz. „podział terytorjalny“ str. 1159 do 1168). Rozumie się samo przez się, — że treść tych okólników należy obecnie stosować w związku ze zmienionym wskutek ustawy samorządowej stanem faktycznym i tendencją ustawy.

c) Do zagadnienia podziału administracyjnego na gminy miejskie mają zastosowanie ogólne zasady traktowania problemu podziału administracyjnego w związku z ustawą z 23 marca 1933 r., o którym mowa we wstępie niniejszej instrukcji.

Gminy wiejskie.

16) Jednym z celów ustawy z 23 marca 1933 r. jest zorganizowanie silnej gminy, zdolnej sprostać pod względem intelektualnym i materjalnym tym zadaniom, jakie obowiązujące ustawy oraz cały ustrój administracji publicznej wyznaczają gminie.

W przeciwieństwie do miast, ustawa nie posługuje się kryterjum statystycznem, t. j. liczbą mieszkańców, lecz podaje kryterja ogólne. W szczególności według art. 10 ust. 2 wielkość obszaru gminy powinna:

a) odpowiadać naturalnemu, o ile możności, zasięgowi wspólnego zainteresowania lokalnemi sprawami publicznemi ogółu mieszkańców połączonych miejscowości,

b) jak również zapewnić gminie zdolność wykonywania ciążących na niej zadań.

Ta zdolność wykonywania zadań zależy od kilku momentów: od środków materjalnych, od zasobów intelektualnych, a niewątpliwie także od konfiguracji gminy i możliwości komunikacyjnych, które są warunkiem prawidłowej admistracji.

17) Ustawa (art. 10 i 102) nie przesądza, czy powyższym kryterjom odpowiadać będzie gmina „zbiorowa“, czy też gmina, złożona z jednej tylko miejscowości (art. 15 ustęp 4). Oczywistą jest jednak rzeczą, że wobec nadmiernego rozdrobnienia w województwach południowych i zachodnich podziału na gminy, obecny podział w tych województwach będzie musiał być poddany daleko idącej rewizji w sensie tworzenia gmin wiejskich, zdolnych do życia, złożonych z większej liczby miejscowości.

18) Według art. 104 w sprawie zmian granic gmin wiejskich obowiązują nadal dotychczasowe przepisy ze zmianami, wynikającemi z ustawy z 23 marca. W szczególności na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego utrzymana jest wyraźnie w mocy ustawa z 22 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 770). Na obszarze b. zaboru pruskiego znajdzie zastosowanie art. 104 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) w brzmieniu rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 3 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 895).

19) Na obszarach b. zaboru rosyjskiego, t. j. województw centralnych i wschodnich, problem obejmuje rewizję obecnego podziału na gminy z jednej strony celem zrewidowania granic gmin podmiejskich w stosunku do miast, z drugiej strony celem wprowadzenia najbardziej koniecznych poprawek do istniejącego obecnie podziału na gminy.

Bardziej skomplikowane jest zagadnienie na obszarze województw południowych, gdzie ilość gmin wynosi około 6.000, podczas gdy w 5-ciu województwach centralnych ilość gmin wiejskich = 1.305.

Jeszcze bardziej skomplikowanym jest problem podziału na gminy wiejskie w województwach zachodnich, w których dotychczas utrzymał się jeszcze podział na obszary dworskie oraz wójtostwa.

20) Według art. 92 obszary dworskie zostają zniesione, a terytorja ich Minister Spraw Wewnętrznych włączy do obszarów gmin wiejskich, które w trybie art. 103 będą przez tegoż Ministra utworzone. Ustawa w art. 92 postanawia, że terytorja obszarów dworskich mają być włączone do obszarów gmin „wiejskich“, powstałych w myśl art. 103.

Jakkolwiek art. 92 nie wspomina, że zniesione obszary dworskie mogą być włączone w całości lub części także do miast, to jednak logiczna interpretacja tego art. nie wyklucza tej możliwości.

21) Art. 91 ustawy znosi wójtostwa. Zniesienie ich łączy się tylko pośrednio z zagadnieniem podziału administracyjnego, gdyż wójtostwa nie stanowią jednostek komunalnych, lecz są okręgami policyjnemi, dla celów sprawowania administracji rządowej. Przy kasowaniu wójtostw nie zachodzi zatem potrzeba podziału dotychczasowego ich okręgu (jak to ma miejsce np. w wypadku skasowania gminy, której terytorjum musi być podzielone między gminy sąsiednie), lecz skasowanie wójtostw pociąga za sobą jedynie potrzebę podziału funkcyj. Na tem stanowisku stoi także art. 91, który przewiduje podział obowiązków wójtów między organa komunalne i rządowe.

Niemniej przeto skasowanie wójtostw pośrednio łączy się z problemem podziału administracyjnego, jak to wynika zresztą z brzmienia art. 91 ust. 3, który ustanie funkcyj wójtów łączy z uprzedniem załatwieniem sprawy podziału na gminy wiejskie (art. 103). Gdy bowiem wójtostwa były dotychczas ważnem ogniwem w zakresie administracji, zwłaszcza rządowej, a obecnie część ich funkcyj mają przejąć gminy, przeto oczywistą jest

rzeczą, że nowy podział na gminy musi liczyć się także z koniecznością zapewnienia należytego sprawowania i tych funkcyj.

W sprawie skasowania wójtostw Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyda osobne zarządzenie.

22) Jak poprzednio wspomniano, ustawa z 23 marca 1933 r., podając w art. 10 kryterja ogólne, dotyczące wielkości obszaru gminy, nie podaje kryterjów statystycznych. Takie kryterja wydedukować można jednak pośrednio z tych postanowień ustawy, które;

a) podają kryterja statystyczne odnośnie do miast,

b) ustalają liczbę radnych i organizacyj zarządu gminy w stosunku do liczby mieszkańców.

Jak poprzednio wspomniano, kryterjum statystyczne dla miast wynosi zasadniczo 3.000 mieszkańców z możnością przekroczenia tej cyfry nietylko (oczywiście) wzwyż, ale i w dół.

Jeżeli chodzi o liczbę radnych (art. 11), organizację zarządu gminy (art. 12) i organizację biura (art. 13), liczba mieszkańców brana w rachubę przekracza 10.000. Równocześnie, o ile chodzi o zaludnienie gromady, art. 19 bierze pod uwagę liczbę mieszkańców, przenoszącą 2.000.

Z zestawienia powyższych cyfr wynika, że gmina wiejska może liczyć powyżej 10.000 mieszkańców (art. 11), a gromada powyżej 2.000 (art. 19) zaś ustrój gminy wiejskiej może być ewentualnie nadany (art. 33) miejscowości, liczącej poniżej 3.000 mieszkańców, stąd płynie wniosek, że kryterjum statystyczne należy stosować z dużą oględnością, w pierwszym zaś rzędzie należy brać pod uwagę kryterja ogólne, o których mowa w art. 10.

Odnośnie do województw południowych i zachodnich, wobec rozdrobnienia na tym obszarze podziału na gminy, ustawa (art. 102 ust. 2) zgóry liczy się z koniecznością łączenia dotychczasowych gmin wiejskich w gminy większe, odpowiadające postanowieniom art. 10. Nie stawia jednak ustawa powyższej zasady, jako bezwzględnej reguły, gdyż odnosi ten nakaz tylko do gmin „nieposiadających zdolności gospodarczej i finansowej do wykonywania zadań, ciążących nań z mocy ustaw". Zresztą i art. 15 ust. 4, mający zastosowanie na obszarze wszystkich województw, przewiduje wyraźnie, że mogą istnieć gminy wiejskie, których obszar stanowi jedną miejscowość. Na obszarze województw południowych przepis ten okaże się zapewnie szczególnie aktualnym odnośnie do tych miast i miasteczek, które były objęte ustawą z 3 lipca 1896 r., a stosownie do art. 82 będą odtąd podlegały ustawie gminnej z 12 sierpnia 1866 r.

23) Zadania gminy wiejskiej wynikają z obowiązujących przepisów; pod tym względem również ustawa z 23 marca zawiera szereg przepisów, które przy rozpatrywaniu niniejszego zagadnienia muszą być brane w rachubę. Tu należy m. in. sprawa możliwości zorganizowania odpowiedniego aparatu administracyjnego, stojącego na wysokości zadania zarówno ze stanowiska interesów gminy, jak i sprawowanej przez nią admistracji rządowej.

24) Ważne wskazówki techniczne odnośnie do opracowywania wniosków w sprawie podziału na gminy zawierają okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, zamieszczone w tomie II Zb. Zarz. M. S. Wewn. w rozdz. „Podział terytorjalny" na str. 1159 do 1168, a szczególnie okólnik Nr. 140 z 15 maja 1920 r., które należy brać pod uwagę na tle zmienionego stanu prawnego i tendencji ustawy.

Co do strony formalno-prawnej, co do sposobu opracowywania rozporządzeń i t. d., mają analogiczne zastosowanie postanowienia tego rozdziału niniejszej instrukcji, który dotyczy podziału na miasta.

Gromady.

25) Według art. 107 ustawy, do kompetencji PP. Wojewodów należy ustalenie podziału obszarów gmin wiejskich na gromady. Na obszarze województw południowych, zachodnich i centralnych, z wyjątkiem powiatów grodzieńskiego i wołkowyskiego oraz gmin białowieskiej i masiewskiej, czynność ta ma być dokonana w terminie, w art. 107 podanym. Postanowienie wyjątkowe, zawarte w ostatnim zdaniu ustępu 1 art. 107, rozumieć należy w ten sposób, iż odnośnie do województw wschodnich oraz części województwa białostockiego, przeprowadzenie względnie ustalenie nowego podziału na gromady w terminie zakreślonym w art. 104 nie jest obligatoryjne. Nie wynika z tego jednak oczywiście, ażeby również na tym obszarze PP. Wojewodowie nie mogli lub nie powinni dokonać rewizji obecnego podziału na gromady. Nie są jednak w tym względzie w przeciwieństwie do innych PP. Wojewodów, związani ścisłym terminem, a to z tego powodu, ponieważ na terenie, na którym obowiązuje rozporządzenie Komisarza Generalnego Z. W. o samorządzie gminnym z 26 września 1919 r. (Dz. U. Z. C. Z. W. Nr. 21 poz. 215) podział gmin wiejskich na gromady naogół odpowiada wymaganiom ustawy.

W innych województwach natomiast ustalenie podziału na gromady w określonym terminie jest niezbędne, a to w województwach południowych i zachodnich ze względu na to, iż ustrój gmin zbiorowych i gromad ma być dopiero wprowadzony na tym terenie w województwach centralnych zaś, z wyjątkiem wschodniej części województwa białostockiego, dlatego, ponieważ ustrój gromady w tych województwach nie odpowiada ściśle wymaganiom ustawy z 23 marca 1933 r.

26) Ustawa z 23 marca 1933 r. nie podaje ścisłych kryterjów gromady, wobec czego przy ustalaniu tego podziału należy kierować się kryterjami ogólnemi, wynikającemi z przepisów ustawy oraz z natury rzeczy:

a) w myśl wyraźnego przepisu ustawy (art. 15 ustęp 4) w gminach wiejskich, których obszar stanowi jedną miejscowość, niema ustroju gromady;

b) obszar gminy wiejskiej (art. 15 ustęp 1), jeżeli nie stanowi jednej miejscowości, dzieli się na gromady;

c) gromadę wiejską (art. 15 ustęp 1), stanowi „z reguły" każda miejscowość;

d) jednak dopuszczalne jest (art. 15 ustęp 1), utworzenie wspólnej gromady z kilku miejscowości;

e) „miejscowością" jest: osiedle, wieś, sioło, kolonja, osada, miasteczko, zaścianek, folwark (art. 15 ustęp 1) i t. p.

Wynika z powyższego, że także „miasteczko" może mieć ustrój gromadzki, a nawet wchodzić w skład wspólnej gromady.

Ustawa nie podaje statystycznych kryterjów gromady, jednak art. 19 wymienia dopuszczalną liczbę mieszkańców ponad 2.000.

Jeżeli chodzi o tworzenie wspólnych gromad, to wypadki takie zajdą niewątpliwie wówczas, jeżeli poszczególna miejscowość nie będzie odpowiadała podstawowym kryterjom podziału administracyjnego, jakie w drodze analogji wynikają z ust. 2, art. 10, t. j. zasięg wspólnego zainteresowania lokalnemi sprawami publicznemi, jako też zdolność wykonywania ciążących na tej jednostce zadań, będą uzasadniały połączenie jej w jedną całość z sąsiedniemi osiedlami.

KRYTERJA
podziału gmin wiejskich na gromady na obszarze województw centralnych (art. 107 ust. 1 ustawy samorządowej).

1) Każda wieś (osiedle) z reguły stanowić powinna oddzielną gromadę, jak tego chce art. 15 ust. (1) ustawy samorz. Uzasadnione jest to również z tych względów, że gromada ma być najbardziej naturalną, opartą na stosunkach sąsiedzkich, komórką życia zbiorowego, samorządowego (art. 17 ust. 2 ust. sam.).

2) Wyjątek od zasady od 1) może być dopuszczony jedynie wówczas, gdy wioska jest zbyt mała i trudno byłoby znaleźć wśród jej mieszkańców kandydatów na sołtysów i podsołtysa. Również ważne miejscowe względy gospodarcze przemawiać mogą za łączeniem z sobą we wspólną gromadę dwóch lub kilku drobnych wsi obok siebie położonych np. wspólne urządzenia gromadzkie.

3) Warunkiem łączenia wsi z sobą musi być to, żeby domostwa ich sąsiadowały z sobą, żeby jedno osiedle było przedłużeniem drugiego tuż obok położonego. Chodzi bowiem o zachowanie naturalnej podstawy działalności gromad, jaką są stosunki sąsiedzkie i potrzeby zbiorowe, wynikające z tych stosunków.

4) Gromada jest rejonem działalności sołtysa jako pomocnika wójta, w sprawach administracji państwowej nie może więc być zbyt rozległą. Sołtys powinien mieć szybki i łatwy dostęp do każdego domostwa, powinien obsługiwać w równej mierze wszystkich, być stałym łącznikiem między całością gromady a gminą.

5) Granice obecnych gromad, t. j. dawnych organizacyj stanowo-włościańskich, nie mogą krępować Panów Wojewodów w ustalaniu podziału gminy na gromady. Konieczne jest jednak, ażeby grunta, objęte wspólnym aktem nadawczym i będące w użytkowaniu gospodarzy na mocy tabel likwidacyjnych, znalazły się w obrębie jednej gromady ze względu na art. 80 ust. samorz. Chodzi tu o to, że zarząd i rozporządzanie takiemi gruntami należy do zebrania uprawnionych gospodarzy, któremu przewodniczyć ma sołtys danej gromady. Przepis ten nastręczałby trudności w wykonaniu, gdyby grunta powyższe znajdowały się w obrębie dwuch lub więcej gromad.

KRYTERJA
nowego podziału terytorjalnego powiatu na gminy wiejskie w województwach południowych i zachodnich.

1) Zasada naturalności. Gmina powinna zasięgiem swych zainteresowań i prac obejmować możliwie najbardziej naturalny okręg terytorjalny. Radę gminną powinny łączyć możliwie wspólne zagadnienia gospodarcze i kulturalne. Powinno być najmniej rozbieżności i konkurencji pomiędzy poszczególnemi odcinkami terytorjalnemi (wsiami) w sprawach o pierwszeństwo zaspokojenia potrzeb.

a) ustalić ważniejsze zadania gminy w sprawach kulturalnych, gospodarczych i administracyjnych.

b) ustalić najbardziej celowy (naturalny) zasięg terytorjalny poszczególnych wspólnych zadań n. p. szkolnych, drogowych, w sprawach podniesienia rolnictwa, czy to administracyjnych, jak w sprawach bezpieczeństwa publicznego i t. p.,

c) dostosować do powyższych zadań wspólny okręg działania gminy. Określić okręg gminy w ten sposób, aby pokrywał się przynajmniej w najważniejszych sprawach gminy z zasięgiem terytorjalnym poszczególnych zadań gminy.

2) Samowystarczalność.

a) społeczna, zależna od poziomu kultury miejscowej ludności. Chodzi tu o dobór ludzi miejscowych społecznie przygotowanych do pracy w samorządzie gminnym na stanowiskach przełożonego gminy, zastępcy, ławnika i t. p. Za wskazówkę służyć będzie doświadczenie poczynione przez samorządy, władze nadzorcze i organizacje społeczne,

b) gospodarcza (finansowa). Obszar gminy musi zapewniać gminie odpowiednią ilość źródeł finansowych i wpływów, koniecznych do pokrycia jej wydatków zarówno na cele samorządowe, jak i na wykonywania zadań administracji państwowej, t. j. ustanowienie i opłacenie kwalifikowanego urzędnika.

Trzeba więc sporządzić próbny preliminarz wydatków i dochodów przyszłej gminy i zestawić go ze stanem obecnym, t. j. z wysokością dochodów, ustalonych na podstawie zamknięć rachunkowych poszczególnych gmin dotychczasowych, które wejść mają do obszaru przyszłej gminy zbiorowej. Ponadto liczyć się należy z możliwościami rozwojowemi gminy pod kątem przyszłych jej wydatków i dochodów.

3) Zagadnienie regjonalizmu gospodarczego i administracyjnego należy ustalić silniejsze centra, to jest ośrodki gospodarcze i kulturalne (osady, parafje), do których ciążą okoliczne wsie. Ośrodki te będą siedzibą gmin.

4) Z kwestją regjonalizmu łączy się kwestja racjonalnego podziału administracyjnego powiatu.

W szczególności nawet w wypadkach, gdy dotychczasowa duża wieś mogłaby utrzymać się jako gmina jednostkowa, wypaść może potrzeba przyłączenia do niej małych okolicznych wsi (gmin karłowatych), które jako gminy w żadnym razie zachowane być nie mogą.

5) Sharmonizowanie podziału terytorjalnego na gminy wiejskie z całością podziału terytorjalnego powiatu, a więc z granicami miast i granicami powiatów. Stąd zajść może potrzeba uwzględnienia już z góry pewnej korektywy w granicach miast i powiatu ze względu na reformę gminną.

6) Wygoda ludności i potrzeby administracji publicznej muszą być ze sobą pogodzone:

a) względy komunikacyjne. Poszczególne wsie nie mogą być zbyt oddalone od siedziby urzędu gminnego,

b) sprawy bezpieczeństwa publicznego. Posterunki Pol. Państw. Rejony ich mogą nie pokrywać się z obszarami gmin, ale nie mogą się krzyżować granice jed-

nych z granicami drugich. A więc gmina może obejmować więcej niż rejon jednego posterunku policji i naodwrót rejon posterunku może obejmować dwie gminy i t. p.,

c) wszystkie jednak zagadnienia, związane z wygodą ludności i potrzebami administracji muszą być podporządkowane pierwszym dwum podstawowym kryterjom, to jest zasadzie naturalności i zasadzie samowystarczalności.

7) Specjalne względy miejscowo-terenowe, społeczno-polityczne i inne. W każdym razie żadne z nich nie mogą dominować. Nie można sprawy nowej geografji gminy zbyt indywidualizować, zwłaszcza byłoby wprost niedopuszczalne podporządkowywanie ogólnych kwestyj, o których mowa w p. 1 do 4 zjawiskom nietrwałym, przejściowym.

Więc n. p. względy narodowościowe mogą mieć ważne znaczenie, ale tylko na terenach, gdzie występują w sposób jaskrawszy, natomiast konfiguracja społeczno-polityczna nie może decydować o nowej geografji gminnej, bowiem jest zjawiskiem płynnem i przejściowem.

Okólnik Nr. 66 z dnia 12 lipca 1933 r.

(AA. 5. b. 11) o stosowaniu przepisów prawa o stowarzyszeniach do spółdzielni.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Uzupełniając wskazówki, udzielone okólnikiem Nr. 23 z dnia 11 marca 1933 r. w sprawie, wymienionej w nagłówku, w związku z podniesionemi następnie przez P. P. Wojewodów wątpliwościami, udzielam niniejszem następujących wyjaśnień w zakresie interpretacji przepisów prawa o stowarzyszeniach, odnoszących się do spółdzielni.

Nadzór nad oddziałami spółdzielni.

W myśl art. 12 ustawy o spółdzielniach z dnia 29/X. 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733) spółdzielnie mogą otwierać oddziały, które podlegają osobnemu zgłoszeniu do sądu rejestrowego, w którego okręgu oddział ten się znajduje, przyczem obowiązuje zgłoszenie wszystkich danych, jakie ustawa powyższa nakazuje zgłosić przy rejestracji centrali spółdzielni.

Według zaś prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808) bezpośrednią władzą nadzorczą nad stowarzyszeniami, jak również nad spółdzielniami w zakresie ich działalności kulturalnej, jest powiatowa władza administracji ogólnej.

Z zestawienia powyższych przepisów wynika, że właściwą władzą nadzorczą w stosunku do oddziału spółdzielni, jako jednostki w pewnej mierze samodzielnej, a działającej na pewnym ograniczonym terenie, jest ta powiatowa władza administracji ogólnej, na której obszarze działania mieści się siedziba danego oddziału. Tej więc władzy przysługuje prawo żądania od oddziału spółdzielni danych, przewidzianych w art. 12 prawa o stowarzyszeniach, a to analogicznie do uprawnień, jakie jej przysługują w stosunku do oddziałów stowarzyszeń zwykłych w myśl art. 41 prawa o stowarzyszeniach i jakie w stosunku do centrali spółdzielni przysługują powiatowej władzy administracji ogólnej właściwej dla miejsca siedziby centrali spółdzielni.

Rozwiązanie spółdzielni.

W związku z zapytaniami, czy przewidziana w art. 17 prawa o stowarzyszeniach możność rozwiązania spółdzielni w razie, gdy działalność jej została skierowana do przestępstwa albo zagraża bezpieczeństwu, spokojowi lub porządkowi publicznemu, oznacza całkowite rozwiązanie spółdzielni, czy też tylko przerwanie jej działalności kulturalnej, wyjaśnia się, że ponieważ w danym wypadku ma się do czynienia z jedną osobą prawną, której władze z natury rzeczy odpowiedzialne są za całokształt jej działalności, a przepis prawa wyraźnie mówi o rozwiązaniu zrzeszenia, nie zaś o przerwaniu części działalności tego zrzeszenia, nie może więc być mowy o żadnem częściowem rozwiązywaniu niektórych tylko agend spółdzielni, lecz rozwiązaniu podlega cała spółdzielnia na mocy decyzji właściwego Sądu Okręgowego, powziętej na wniosek powiatowej władzy administracji ogólnej. Potwierdzenie takiego stanowiska znajdujemy także w brzmieniu przepisu art. 11 ust. 1, który tylko wyrazom „rozwiązanie się“, użytym w art. 13 nadaje znaczenie także przerwania części działalności stowarzyszenia, nie wspominając o „rozwiązaniu“ z art. 17.

Zgłaszanie rozpoczęcia działalności kulturalnej przez spółdzielnie nie mające tego uprawnienia w statucie.

Podniesione zostało również zagadnienie, czy spółdzielnia, zamierzająca rozpocząć uprawianie działalności kulturalnej, a nie mająca tego uprawnienia w statucie, może uczynić to tylko przez zgłoszenie tego zamiaru do władzy administracyjnej, czy też musi uprzednio odpowiednio zmienić dotychczasowy statut, zarejestrowany w sądzie.

W związku z tem wyjaśniam, że o zezwolenie (wyraźne lub milczące) powiatowej władzy administracji ogólnej na rozpoczęcie działalności kulturalnej (art. 13 prawa o stowarzyszeniach) mogą ubiegać się tylko te spółdzielnie, których statut zarejestrowany we właściwym trybie przewiduje możność prowadzenia takiej działalności. Wynika to stąd, że prawo o stowarzyszeniach zajmuje się spółdzielniami, czyli zrzeszeniami, istniejącemi na zasadzie specjalnej ustawy, tylko w granicach kwestji zastosowania do nich nadzoru administracyjnego, związanego w pewnych wypadkach z ograniczeniem ich uprawnień, a nie może dotykać takich kwestyj, jak samo nadawanie tych uprawnień, co jest właśnie rzeczą ustawy specjalnej, na której podstawie zrzeszenia te swój byt prawny opierają.

Postępowanie w razie wydania zakazu uprawiania działalności kulturalnej.

W wypadkach, gdy w myśl artykułów 11 i 14 prawa o stowarzyszeniach został przez powiatową władzę administracji ogólnej wydany zakaz uprawiania działalności kulturalnej przez spółdzielnię, winna władza ta

odpis decyzji swojej, wydanej z zachowaniem przepisów postępowania administracyjnego, przesłać właściwemu sądowi rejestrowemu, w którym spółdzielnia została zarejestrowana. Należy ograniczyć się w stosunku do sądu wyłącznie do czynności powyższej, nie występując np. z wnioskiem o zmianę statutu spółdzielni, a pozostawiając do uznania sądu wysnucie w swoim zakresie dalszych konsekwencyj prawnych z faktu wydania omawianej decyzji przez władzę administracyjną.

Termin podania do wiadomości władzy składu zarządu spółdzielni.

Przewidziany w art. 13 ust. 2 prawa o stowarzyszeniach termin 2-tygodniowy dla podania do wiadomości władzy składu zarządu w zastosowaniu do spółdzielni liczyć należy od chwili faktycznego rozpoczęcia działalności kulturalnej przez spółdzielnię, która w myśl postanowień tegoż artykułu uzyskała prawo prowadzenia tej działalności.

Zakres działalności kulturalnej spółdzielni.

W zacytowanym na wstępie okólniku poprzednim Nr. 23/1933 wyjaśnione zostało, co należy rozumieć pod działalnością kulturalną spółdzielni w rozumieniu art. 11 prawa o stowarzyszeniach, a jakie rodzaje tej działalności pod pojęcie to nie podpadną i w związku z tem nie będą podlegały obowiązkowi zgłoszenia władzom administracyjnym w myśl tegoż artykułu.

Ponieważ niektóre spółdzielnie usiłują podciągnąć pod pojęcie działalności kulturalnej i objąć swoim zakresem działania takie zadania, jak np. zawiązywanie straży ogniowych lub przyciąganie członków do wszelkiego rodzaju sportu, wyjaśnia się niniejszem, że powyższe zadania nie dadzą się pomieścić w ramach działalności mającej „na celu podniesienie poziomu kulturalnego swych członków“, którą dopuszcza ustawa o spółdzielniach (art. 1 ust. 2). Należy bowiem wziąć pod uwagę, że zasadniczym celem spółdzielni jest cel gospodarczy, a tylko drogą gospodarczej pomocy ukulturalnienie swych członków. Postanowienie więc art. 1 ust. 2, jako noszące charakter wyjątku w ustawie, poświęconej działalności gospodarczej, musi być interpretowane zwężająco zgodnie z podstawowemi zasadami interpretacji norm prawnych, czyli pod postanowienie to nie można podciągać takich form działalności, które charakterem swym ściśle mu nie odpowiadają. A zatem powstawanie straży ogniowych i stowarzyszeń sportowych (jak wogóle i innych zrzeszeń nie noszących zasadniczo charakteru gospodarczego) w trybie ustawy o spółdzielniach należy uznać za niedopuszczalne. Stanowisko to odpowiada treści i duchowi ustawy, wypływając z zasad na których została ona oparta, a które znalazły swój wyraz w debacie sejmowej w czasie uchwalania omawianej ustawy i w głosowaniu (p. stenogram 179 posiedzenia Sejmu Ustawodawczego z dnia 28 października 1920 r. str. 15 — 16.

Wskazówka co do korzystania z uprawnień.

Udzielając powyższych wskazówek co do stosowania odnośnych przepisów prawa o stowarzyszeniach do spółdzielni uważam za konieczne podkreślić, że przy korzystaniu z uprawnień, jakie prawo daje władzom administracji ogólnej w stosunku do spółdzielni, należy liczyć się zawsze z gospodarczym charakterem tych zrzeszeń i mieć na uwadze, że przymusowe przerwanie działalności spółdzielni może spowodować zakłócenie życia gospodarczego, a w niektórych wypadkach również dotkliwe szkody materjalne dla zrzeszonych (np. przy spółdzielniach mieszkaniowych, spożywczych, kredytowych i t. p.). To też środki nadzoru, mające charakter represji, winny być w odniesieniu do spółdzielni stosowane w sposób nader oględny i stopień ich wymiaru powinien być ściśle uzależniony od całokształtu okoliczności każdej konkretnej sprawy.

Okólnik Nr. 68 z dnia 25 lipca 1933 r.

(Wojsk. B. 2 b/8/2) o przedłużeniu odroczenia służby wojskowej studentom VIII. semestru na okres ukończenia prac dyplomowych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z wątpliwością, czy studentom VIII. semestru może być udzielane przedłużenie odroczenia służby wojskowej na okres ukończenia przez nich prac dyplomowych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu się z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zawiadamia, że wymienione przedłużenie odroczenia studjującym zarówno w kraju, jak i zagranicą na wydziałach, podanych w § 255 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, mogą być udzielane jednak w granicach wieku lat 25. Osoby, o których wyżej mowa, ubiegające się o powyższe przedłużenie odroczenia służby wojskowej, powinny przedstawiać zaświadczenia uczelni, odpowiadające wymaganiom, określonym w § 247 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

Pismo okólne z dnia 3/X. 1932 r. Nr. Wojsk. B. 2 b/5/3 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 16 z 1932 r. poz. 201) uchyla się.

Okólnik Nr. 69 z dnia 31 lipca 1933 r.

(GL. 65-1/9) w sprawie korespondencji urzędów zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej z władzami urzędami krajowemi.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy,
Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach,
P. Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych.

Prezydjum Rady Ministrów okólnikiem Nr. 16 z dnia 27/IV. b. r. (Nr. 55-15/1) powiadomiło wszystkie Ministerstwa, iż Ministerstwo Spraw Zagranicznych wydało zarządzenie z dnia 14 marca 1933 r. w sprawie korespondowania urzędów zagranicznych R. P. z wła-

dzami i urzędami oraz z osobami prywatnemi w kraju treści następującej:

„Korespondencja urzędów zagranicznych R. P. z osobami prywatnemi, jak również z instytucjami publicznemi i prywatnemi oraz z władzami i urzędami w kraju, nie wyłączając władz centralnych, winna się odbywać bezpośrednio z pominięciem Ministerstwa Spraw Zagranicznych we wszystkich sprawach indywidualnych, polegających na wykonywaniu obowiązujących przepisów.

W szczególności urzędy zagraniczne R. P. będą kierowały:

a) dokumenty stanu cywilnego, otrzymane w drodze międzynarodowej wymiany metryk — do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych,

b) Wyciągi z rejestrów karnych, nadesłane przez władze w kraju urzędowania — do Ministerstwa Sprawiedliwości,

c) Wnioski o wydobywanie dokumentów stanu cywilnego — do władzy administracyjnej I. instancji, o wydobywanie innych dokumentów — do władzy, powołanej do wystawienia odnośnych dokumentów,

d) Dokumenty do legalizacji — do tego urzędu, który jako pierwszy powołany jest do legalizacji, przyczem w piśmie, skierowanem do tego urzędu należy nadmienić, do jakich jeszcze innych władz dokument winien być przesłany do superlegalizacji".

Powyższe podaje w uzupełnieniu okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 66 z dnia 25/IV. 1931 r. w sprawie korespondencji zagranicznej władz administracji ogólnej i władz samorządowych (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 3, poz. 107) — do wiadomości i przestrzegania z tem, że również Panom, jak i podległym władzom i urzędom służy w sprawach indywidualnych, a w szczególności wyżej w zarządzeniu Ministerstwa Spraw Zagranicznych z dnia 14/III. 1933 r. wymienionych — prawo bezpośredniej korespondencji z urzędami zagranicznemi Rzeczypospolitej Polskiej z pominięciem Ministerstwa Spraw Zagranicznych, o ile istniejące umowy i przepisy (jak np. rozporządzenie z dnia 29/XII. 1932 r. w sprawie doręczenia pism sądowych osobom zamieszkałym zagranicą (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 974) nie przewidują innej drogi.

Wyjątek stanowi również korespondencja przeznaczona dla urzędów zagranicznych R. P. na terytorjum Związku Socjalistycznych Republik Sowieckich, którą zgodnie z cytowanym okólnikiem Nr. 66 z dnia 25/IV. 1931 r. należy nadal przesyłać za pośrednictwem Ekspedytu kurjerskiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych, adresując kopertę jak następuje:

„Do Ministerstwa Spraw Zagranicznych w Warszawie dla Ambasady (Poselstwa, Konsulatu) Rzeczypospolitej P. w . . . . ".

Poza tem wszelkie polecenia, wydawane urzędom zagranicznym przez władze krajowe, dotyczące perjodycznego informowania władz krajowych przez te urzędy w pewnych konkretnych sprawach winny być kierowane do Ministerstwa Spraw Zagranicznych (Wydział Osobowy).

Jest to konieczne z uwagi na kontrolę pracy urzędów podległych przez MinisterstwoSpraw Zagranicznych.

W związku z tem postanowienia części I. okólnika Nr. 66 z dnia 25/IV. 1931 r. o tyle ulegają zmianie, że prawo bezpośredniego znoszenia się z urzędami zagranicznemi Rzeczypospolitej Polskiej przysługuje odtąd nietylko władzom i urzędom w okólniku Nr. 66 wymienionym, lecz również i innym władzom, urzędom a nawet instytucjom, jednak tylko o tyle, o ile korespondencja ta prowadzona jest w sprawach indywidualnych, polegających na wykonywaniu obowiązujących przepisów i o ile specjalne przepisy nie stanowią inaczej.

MINISTERSTWO SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Nr. GL. 65-1/9

Warszawa, dnia 31 lipca 1933 r.

P. Szefowi Gabinetu Ministra, P. P. Dyrektorom Departamentów I. — IV. P. P. Szefom Biur i Naczelnikom Wydziałów, P. P. Urzędnikom Minister. Spraw Wewn. (referującym).

Podaję do wiadomości i stosowania z tem, że ulega zmianie przepis § 164 Regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w tym kierunku, iż korespondencja Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z placówkami Rzeczypospolitej zagranicą odbywa się bezpośrednio z pominięciem Ministerstwa Spraw Zagranicznych we wszystkich sprawach indywidualnych, polegających na wykonywaniu obowiązujących przepisów o ile istniejące umowy i przepisy nie przewidują innej drogi.

Okólnik Nr. 70 z dnia 25 lipca 1933 r.
(GB. 15-7/22) o potrąceniach na Fundusz Pracy.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Prezydjum Rady Ministrów na skutek wystąpień poszczególnych władz centralnych w sprawie potrąceń opłat na Fundusz Pracy — pismem z dnia 5 lipca r. b. Nr. 70-53/33, wystosowanem do Ministerstwa Skarbu wyjaśniło, co następuje:

Do podstawy obliczenia opłat, przewidzianych w art. 15 ustawy o Funduszu Pracy, należy wliczać poza sumą, bez uwzględnienia jakichkolwiek potrąceń, każdorazowo przypadającego do wypłaty uposażenia służbowego i stałego wynagrodzenia za najemną pracę (§ 2 rozp. Prezesa Rady Ministrów z 31/III. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 176) — również całkowity dochód, wynikający ze stosunku pracy, a w szczególności:

I. Należy potrącać opłaty na Fundusz Pracy od:

1) wynagrodzeń za godziny nadliczbowe, zapomóg, remuneracyj, nagród i wszystkich innych wynagrodzeń niestałych (jednorazowych),

2) wynagrodzeń za godziny nadliczbowe, wypłacanych Prezesom Izb Skarbowych z kredytu, przekazanego z D. P. M. S.; ryczałtów, wypłacanych urzędnikom kontroli skarbowej; wynagrodzeń za doręczenie upomnień egzekucyjnych; należności, wypłacanych robotnikom, zajętym przy zwózce zasekwestrowanych ruchomości i upo-

rządkowaniu składnic; wynagrodzeń woźnych za dyżury w dni świąteczne (pismo Izby Skarbowej w Brześciu n/Bugiem,

3) a) wynagrodzeń, wypłacanych szoferom za godziny nadliczbowe na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 4/II. 1925 r.,

b) dodatków specjalnych do uposażeń, wypłacanych Prezesom i Wiceprezesom Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu na mocy uchwały Rady Ministrów z dnia 20/V. 1930 r.,

c) nagród pieniężnych perjodycznych oraz od premij w Biurze Powszechnych Spisów,

d) rent ofiar wybuchu prochowni w Witkowicach — jednakże ponad 59 zł. — zgodnie z ust. 2 art. 15 ustawy o Funduszu Pracy,

e) wynagrodzeń lekarzy pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych, pobierających wynagrodzenie ryczałtowe miesięczne oraz od takich samych lekarzy, pobierających wynagrodzenie jednostkowe na podstawie przedkładanych miesięcznych rachunków (pismo Min. Spraw Wewnętrznych),

4) wynagrodzeń za dodatkową pracę (pismo Min. Spraw Zagranicznych),

5) dodatków funkcyjnych dla inspektorów pracy (pismo Min. Opieki Społecznej),

6) a) wynagrodzeń sił zastępczych i pomocniczych dziennie płatnych,

b) wynagrodzeń posłańców, sprzątaczów i palaczów, opłacanych przez kierownictwo urzędów i agencyj pocztowych, z opłacanych ryczałtów,

c) wynagrodzeń doręczycieli przesyłek ekspresowych i telegramów, płatnych dziennie z kredytów rzeczowych,

d) wynagrodzeń robotników sezonowych, linjowych w kolumnach technicznych, robotników chwilowo zatrudnionych przy składach teletechnicznych i kandydatów na monterów,

e) wynagrodzenia siły pomocniczej, wypłacanego z ryczałtu manipulacyjnego, przyznawanego kierownikowi urzędu pocztowego,

f) wynagrodzenia za niewykorzystany urlop sił zastępczych,

g) wynagrodzeń za nocną służbę, za służbę w ambulansach pocztowych, za konwój poczt, od tantjemy za szybkość pracy na aparatach telegraficznych,

h) stałych wynagrodzeń za radjospecjalność i stałych „specjalnych zapomóg" (dawniej dodatek budowlany),

i) osobistych wynagrodzeń pośredników i agentów pocztowych,

j) wynagrodzeń posłańców za piesze przenoszenie ładunku pocztowego do dworców kolejowych lub urzędów pocztowych,

k) uposażeń wypłacanych inwalidom, zatrudnionym w urzędach pocztowych (pismo Min. Poczt i Telegrafów),

7) dodatku mieszkaniowego oraz innych dodatków, przyznanych na podstawie ustawy uposażeniowej (kresowego, funkcyjnego, nauczycielskiego), (pismo Najwyższej Kontroli Państwa),

8) a) wynagrodzeń za prace ustawodawcze,

b) wynagrodzeń za doręczenie wezwań (pismo Min. Sprawiedliwości),

9) a) dodatkowych wynagrodzeń wykładowców w szkołach i na kursach wojskowych,

b) dodatkowego uposażenia oficerów i szeregowych zawodowych w marynarce wojennej podczas zaokrętowania, (uchwała Rady Ministrów z dnia 21/I. 1924 r.), (pismo Min. Spraw Wojskowych),

10) wynagrodzeń za ciągnienie (pismo Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej),

11) od wszelkich uposażeń bez względu na minimum — gdyż ustawa o Funduszu Pracy nie przewiduje żadnego minimum.

II. Nie należy potrącać opłat na Fundusz Pracy od:

1) a) nagród, wypłacanych urzędnikom akcyzowym i funkcjonarjuszom Policji za wykrycie przekroczeń skarbowych,

b) diet w czasie podróży służbowych i przeniesień oraz ryczałtów na przeniesienia,

c) diet członków komisyj szacunkowych i rzeczoznawców (pismo Izby Skarbowej w Brześciu n/Bugiem),

2) strawnego, wypłacanego funkcjonarjuszom Policji woj. śląskiego na mocy uchwały Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1928 r. (pismo Min. Spraw Wewnętrznych),

3) a) zasiłków instalacyjnych,

b) zapomóg, wypłacanych bezrobotnym emigrantom,

c) zryczałtowanych diet, kosztów podróży oraz ryczałtów, które poza kosztami podróży i dietami, obejmują również pokrycie innych wydatków jak np. wydatków biurowych (pismo Min. Spraw Zagranicznych),

4) zryczałtowanych kosztów podróży urzędników, powołanych w charakterze delegatów do wykonywania nadzoru i kontroli nad instytucjami ubezpieczeń społecznych (pismo Min. Opieki Społecznej),

5) „odpraw", wypłacanych pracownikom kontraktowym i prowizorycznym przy ich zwalnianiu (pismo Min. Rolnictwa i Reform Rolnych),

6) dodatków reprezentacyjnych (pismo Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej),

7) a) płac, przysługujących wyjskowym, powołanym do ćwiczeń lub do służby wojskowej zarządzeniem Rady Ministrów (art. 74 ustawy o uposażeniu),

b) jednorazowej kwoty na wyekwipowanie i dodatku na uzupełnienie wyekwipowania (art. 91 ustawy o uposażeniu),

c) należności za ochotnicze loty ćwiczebne (rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6/III. 1928 r. (Dz. U. R. P. 27/28, poz. 246),

d) od żołdu szeregowych niezawodowych wraz ze wszystkiemi dodatkami (pismo Min. Spraw Wojskowych),

8) zwrot opłat szkolnych nie należy zaliczać do podstawy obliczenia.

Ponadto Prezydjum Rady Ministrów wyjaśniło:

A) Opłaty na Fundusz Pracy należy uiszczać jedynie od uposażeń i wynagrodzeń, których tytuł powstał od dnia 1 kwietnia r. b. t. j. od czasu wejścia w życie ustawy, natomiast nie należy potrącać opłat od wynagrodzeń i uposażeń zaległych z przed 1 kwietnia, a wypłacanych po dniu 31 marca r. b.

B) Obowiązkowi uiszczania opłat na Fundusz Pracy podlegają wszyscy pracownicy, zatrudnieni czasowo czy sezonowo i opłacani w stosunku do liczby przepracowanych dni lub godzin, za wyjątkiem niestale zatrudnionych w rozumieniu art. 7 ustawy o obowiązkowem

ubezpieczeniu na wypadek choroby z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272).

C) Zgodnie z p. 1 § 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 326) świadczenia pobierane w naturze podlegają opłatom na Fundusz Pracy.

D) Od uposażeń robotników, obok opłat na Fundusz Pracy, należy również potrącać nadal opłaty na Fundusz Bezrobocia.

E) Administrację domu emigracyjnego we Lwowie należy obciążać opłatami, przewidzianemi w art. 26 ustawy o Funduszu Pracy.

Podając powyższe na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z 15/VII. r. b. Nr. D. III. 12232/6/33 do wiadomości i stosowania, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, że do dodatków reprezentacyjnych w rozumieniu niniejszego wyjaśnienia (cz. II. p. 6) należą m. in. dodatki, wypłacane ze Skarbu Państwa P. P. Wojewodom, Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy, Wicewojewodom, Wicekomisarzowi Rządu m. st. Warszawy oraz Starostom (okólnik Nr. 211 z 1929 r. i pismo okólne Nr. AB. 585 z 1926 r. Zb. Zarz. M. S. Wewnętrznych str. 157 i 1541).

Pismo Nr. GB. 21-23 z dnia 5 lipca 1933 r.

o opłatach stemplowych od podań.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 1 lipca r. b. Nr. D. V. 272777/5/33 oznajmiło, co następuje:

„Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że w ostatnim czasie niektóre urzędy państwowe — w związku z wejściem w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580) — stosują w zakresie opłat stemplowych od podań pewną procedurę, która nietylko jest niezgodna z obowiązującem prawem, ale nadto powoduje zgoła zbyteczne zwiększenie pracy. Procedura ta jest następująca:

Urząd państwowy, załatwiwszy podanie mimo nieuiszczenia opłaty stemplowej i wezwawszy jednocześnie petenta, by uiścił opłatę stemplową w ciągu dwóch tygodni (art. 152 ustęp przedostatni ustawy z dnia 1/VII. 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41 poz. 413 i § 180 rozporządzenia wykonawczego z dnia 10/X. 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842), następnie, po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu dwutygodniowo, wystosowuje do urzędu skarbowego, w którego okręgu mieszka petent, wniosek o zarządzenie przymusowego ściągnięcia opłaty. Do pisma, zawierającego ten wniosek, jest załączony odpis wezwania, które otrzymał petent (wzór 12 do powołanego § 180); w temże piśmie zaznacza urząd, że „załączone wezwanie dojrzało do egzekucji“. Takie ujęcie miało ten skutek, że urzędy skarbowe żądały zastosowania procedury, przewidzianej w §§ 13 i 14 powołanego rozporządzenia, a mianowicie sporządzenia tytułu wykonawczego.

Powyższa procedura jest sprzeczna z postanowieniami, zawartemi w ustępie ostatnim powołanego § 180 rozporządzenia wykonawczego. W myśl tych postanowień urząd, do któreg owniesiono podanie ma, w razie bezskutecznego upływu terminu dwutygodniowego, jedynie zaopatrzeć drugi egzemplarz wezwania w adnotację: „Opłaty do dnia . . . . . nie uiszczono“ oraz w podpis i pieczęć urzędu i następnie przesłać ten egzemplarz wezwania, bez dalszego pisma, właściwemu urzędowi skarbowemu. „Wierzycielem w rozumieniu powołanego rozporządzenia Rady Ministrów (§ 5 tego rozporządzenia) nie jest w przypadkach, o których mowa, ten urząd, do którego wniesiono podanie ale urząd skarbowy, który w myśl § 180 powołanego rozporządzenia wykonawczego został zawiadomiony o nieuiszczeniu opłaty i który na skutek tego zawiadomionia zapisuje daną należność do swej księgi bierczej“.

Powyższe podaje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do wiadomości i stosowania.

Pismo niniejsze należy przechować w starostwach łącznie z instrukcją o sposobie prowadzenia ksiąg rachunkowych i gospodarczych w sposób podany w okólniku Nr. 1 z 1932 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 1 z 1932 r.).

Pismo Nr. SS. 32/16/3 z dnia 6 lipca 1933 r.

o oznakach i pieczęciach urzędowych samorządu terytorjalnego.

Do

P. P. Wojewodów.

Na skutek zapytania jednego z P. P. Wojewodów Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że w pieczęciach urzędowych gmin wiejskich i miejskich obok nazwy ustawowej władzy względnie urzędu gminnego powinna być umieszczona nazwa danej gminy w drugim przypadku.

W powyższym kierunku ulega sprostowaniu względnie zmianie okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 14/III. 1933 r. Nr. 24 (Nr. SS. 60/10/3) (ust. 16, p. 1), 2) i 3).

Pismo Nr. SS. 16/2/15 z dnia 21 lipca 1933 r.

o wprowadzeniu w życie nowej nstawy samorządowej (łączenie z gminami zbiorowemi niektórych gmin 1896 r.).

Do

P. P. Wojewodów w Krakowie, Stanisławowie, Tarnopolu i Lwowie.

Jeden z P. P. Wojewodów zwrócił się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o wskazówki co do trybu postępowania w razie konieczności włączenia do gmin zbiorowych w charakterze gromady tych gmin, rządzących się ustawą 1896 r., które nie miałyby pozostać nadal jako samodzielne gminy.

Wątpliwość uzasadniona była założeniem, że postanowienie ustępu 2 art. 102 nowej ustawy, mówiąc o „dotychczasowych gminach wiejskich“, nie pozwala na włączenie do gminy zbiorowej w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych (art. 103) gmin,

niepodniesionych do rzędu miast, a zatrzymujących charakter samoistnych gmin w myśl ust. 5 art. 82.

Łączy się z tem zagadnienie nadania poszczególnym gminom ustroju gminy wiejskiej czy gromady w drodze, przewidzianej art. 33 nowej ustawy.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że przepisy ust. 5 art. 82 dotyczą tylko tych gmin (poniżej 3.000 ludności) posiadających historyczne nazwy miast i miasteczek, które pozostaną nadal samodzielnemi gminami. Stąd, — co do nich wogóle nie zaistnieje kwestja włączania ich do gmin zbiorowych. Będą one stanowiły gminy w ustroju wiejskim z uprawnieniami finansowemi gmin miejskich oraz zatrzymają tytuły „miast“ i „miasteczek“.

Gminy poniżej 3.000 ludności, które z tych, czy innych powodów będą musiały ulec włączeniu do gmin zbiorowych, tem samem przestaną istnieć w dotychczasowym charakterze samodzielnych gmin, a więc ma do nich zastosowanie ust. 4, a nie ust. 5 art. 82 nowej ustawy. W wypadku, gdy gminy te posiadają historyczne nazwy „miast“ i „miasteczek“, musi im być przed włączeniem do gmin zbiorowych nadany ustrój gromady w myśl art. 33 ustawy.

Gminy z r. 1896 poniżej 3.000 ludności i bez tytułów historycznych „miast“, czy „miasteczek“ o ile nie mają nadal istnieć, jako samodzielne jednostki samorządowe, nie podlegają stosowaniu procedury przewidzianej art. 33 nowej ustawy, a natomiast w myśl przepisów art. 102 ust. (2); gminy te mogą być łączone z gminami zbiorowemi.

Równocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia, że ust. 2 art. 102 odnosi się tylko do dotychczasowych gmin wiejskich, w wypadkach zaś łączenia we wspólne gminy dotychczasowych gmin wiejskich z gminami, do których zastosuje się art. 33 ustawy samorządowej właściwą podstawą prawną jest nie art. 103 nowej ustawy, lecz ustawa z 22/IX. 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 770) zmieniona art. 105 nowej ustawy samorządowej. W tym przypadku wypadnie utworzyć gminę zbiorową bez miasta, czy miasteczka, a następnie znieść dane miasto i włączyć je do gminy jako gromadę. Akty te w praktyce mogą następować po sobie bezpośrednio bez niepotrzebnej zwłoki.

Pismo Nr. Wojsk. G/23/2 z dnia 28 lipca 1933 r.

o kwaterach stałych, obniżenie czynszów za mieszkania wynajęte na kwaterunek stały.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważyło, że czynsze płacone przez zarządy gminne za mieszkania wynajmowane na cele kwaterunku stałego w myśl art. 12 ustawy z dn. 15 VII. 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681) są zbyt wysokie w stosunku do obecnych cen komornego, które to ceny wskutek większego zaofiarowania mieszkań, a zmniejszonego zapotrzebowania ich znacznie spadły w porównaniu do lat ubiegłych.

Pogląd ten podziela również Ministerstwo Spraw Wojskowych oraz Dyrekcja Funduszu Kwaterunku Wojskowego, które to władze są narówni z gminami zainteresowane w zmniejszeniu sum nadwyżkowych ponad stawki taryfowe. Gdy bowiem czynsze w niektórych miejscowościach są niekiedy wyższe od stawki taryfowej o 100%, to pokrycie w myśl art. 13 ustawy z dn. 15 VII. 1925 r. różnicy wymaga wydatkowania przez Skarb Państwa (budżet Min. Spraw Wojskowych), Fundusz Kwaterunku Wojskowego i gminy wysokich sum ze szkodą dla innych działów, a szczególnie dla budowy domów nowych (Fundusz Kwaterunku Wojskowego).

Wobec powyższego zechce Pan Wojewoda (Pan Komisarz Rządu m. st. Warszawy) zalecić, aby podległe Panu Wojewodzie zarządy gminne spowodowały jak najdalej idące obniżenie czynszów, co zresztą niektóre magistraty już czynią, zarówno za mieszkania już dawniej wynajęte przy sposobności odnawiania umów, bądź też drogą wypowiadania najmu, jak i zamieszkania wynajmowane świeżo przy zawieraniu umów nowych.

Okólnik niniejszy wiąże się z okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 2 z dn. 13/I. 1933 r. Nr. Wojsk. G/24 przyczem Ministerstwo Spraw Wewn. zwraca szczególną uwagę na dyrektywy zawarte w ustępie drugim na str. 2 tego okólnika, do których w akcji obniżenia czynszów należy się stosować.

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: KRAKÓW MAGISTRAT, BIURO PREZYDJALNE. TELEFON NR. 125-05.

PRENUMERATA: ROCZNA WYNOSI 12 ZŁ., (Z PRZESYŁKĄ POCZTOWĄ 14 ZŁ.), CENA JEDNEGO EGZEMPLARZA 1 ZŁ.

SPRZEDAŻ DZIENNIKA ORAZ PRZYJMOWANIE ZGŁOSZEŃ NA PRENUMERATĘ USKUTECZNIA DZIENNIK PODAWCZY MAGISTRATU.

Nakładem Gminy stoł. król. miasta Krakowa. — Czcionkami Drukarni Muzeum Przemysłowego w Krakowie, ulica Smoleńska Nr. 9.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA.

31 PAŹDZIERNIKA 1933 R. **Nr. 10.** ROCZNIK LIV.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY.

89.

L. VII. drog. 426/33/D.

Zarządzenie
Prezydenta stoł. król. miasta Krakowa
z dnia 10 października 1933 r.
w sprawie obowiązku odnawiania grobowców, nagrobków, pomników cmentarnych i t. p.

Na podstawie art. 47 ustawy z dnia 13/III. 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294 zarządzam, co następuje:

§ 1.

Wszystkie grobowce, nagrobki, pomniki i t. p. na cmentarzach, znajdujących się w obrębie miasta Krakowa mają być utrzymywane stale w należytym porządku i czystości, oraz odpowiednio konserwowane tak, aby stan ich nie zagrażał bezpieczeństwu publicznemu.

§ 2.

Właściciele urządzeń, o których mowa w § 1, względnie osoby do konserwacji tych urządzeń zobowiązane, winni w razie dostrzeżonych usterek zarządzić ich usunięcie.

W szczególności należy usunąć obluźnione kamienie, popękane ściany i płyty grobowe przebudować lub wymienić, przyczem te ostatnie mają być szczelnie ocementowane tak ze względów bezpieczeństwa publicznego, jak i zdrowotnych.

§ 3.

Względem opornych zastosowane zostaną środki przymusowe, przewidziane w art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22/III. 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342, a w szczególności kara pieniężna celem przymuszenia, względnie wykonanie zastępcze.

Niezależnie od tego winni niewłaściwego utrzymywania grobowców, nagrobków, pomników cmentarnych i t. p. ulegną na podstawie przepisów art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 572 (Prawo o wykroczeniach) karze aresztu do 3-ch miesięcy lub grzywny do 3.000 zł.

§ 4.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta stoł. król. m. Krakowa z dnia 12 września 1930 r. L. VII. porz. 214/30/IV., w sprawie obowiązku odnawiania grobowców, nagrobków, pomników cmentarnych i t. p.

Prezydent miasta:

Dr. Mieczysław Kaplicki wr.

90.

Nr. IV. Różne 214/33.

OBWIESZCZENIE

Prezydenta stoł. król. miasta Krakowa

z dnia 3 października 1933 r.

o nadaniu nazw ulicom.

Na podstawie postanowień art. 46 p. 5 i 47 p. 1. Ustawy z dnia 23 marca 1933 r. Dz. U. Rz. P. Nr. 35 poz. 294 o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego podaję do powszechnej wiadomości, że Rada miejska w Krakowie na uroczystem posiedzeniu w dniu 3 października 1933 r. powzięła następującą uchwałę: Zgodnie z art. 43 „p" ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego Rada miejska nadaje:

1) Ulicy Wolskiej nazwę „ul. Józefa Piłsudskiego",

2) Ulicy Królowej Jadwigi na przestrzeni od ul. Piastowskiej do granic miasta nazwę: „ul. Wolska".

Prezydent miasta:

Dr. Mieczysław Kaplicki w. r.

91.

Nr. VIII. Dod. kom. 391/33/B.

OBWIESZCZENIE

Prezydenta stoł. król. miasta Krakowa

z dnia 16 października 1933 r.

w sprawie dodatku komunalnego od opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków.

W myśl art. 11 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Nr. 94 Dz. U. Rz. P. poz. 747 i na zasadzie uchwały Rady miasta z dnia 27 września 1933 r. zatwierdzonej przez Województwo Krakowskie reskryptem z dnia 9/X. 1933 r. Nr. S. F. I-46-40/33 gmina miasta Krakowa pobierać będzie w roku 1934 dodatek komunalny do opłat patentowych, uiszczanych na podstawie art. 83 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 289) oraz do opłat od wyrobu i magazynowania napojów winnych, uiszczanych na podstawie art. 16 ustawy z dnia 22-go października 1931 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego (Dz. U. R. P. Nr. 99 poz. 763) w wysokości 100% opłat od wyrobu i 200% opłat od sprzedaży.

Wymiaru i poboru powyższego dodatku dokonywać będą w myśl art. 43 wymienionej ustawy z dnia 11/VIII. 1923 r. Władze Skarbowe, powołane do wymiaru i poboru opłat.

Prezydent miasta:

Dr. Mieczysław Kaplicki.

92.

OKÓLNIK Nr. 57.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 14 października 1933 r. Nr. Prez. Zarz. ogn. 156/33 dotyczące zwalniania z pracy stałych i sezonowych robotników dziennych.

Celem unormowania sposobu postępowania przy przedkładaniu wniosków o zwolnienie z pracy stałych i sezonowych robotników dziennych zatrudnionych przez Urzędy, Zakłady i Instytucje miejskie oraz celem utrzymywania w Biurze Prezydjalnem stosownej ich ewidencji — zarządzam co następuje:

1) Zwalnianie z pracy wymienionych wyżej robotników nastąpić może tylko na podstawie mojej decyzji, powziętej na wniosek Naczelnika Biura Prezydjalnego przedstawiony na podstawie opinji Naczelnika, Dyrektora lub Kierownika dotyczącego Wydziału (Zakładu).

2) Opinje dotyczące zwolnienia winny być przedłożone Biuru Prezydjalnemu w odpowiednim terminie i mają zawierać imiona i nazwiska robotników, którzy mają być zwolnieni, powody zwolnienia i termin rozwiązania umowy o pracę.

Do zarządzenia niniejszego należy się ściśle stosować.

93.

OKÓLNIK Nr. 58

Prezydenta st. król. m. Krakowa z dnia 17 października 1933 r. Nr. Prez. R. 139/33 o uruchomieniu Biura Krakowskiej Izby Rolniczej w Krakowie.

Pan Wojewoda Krakowski reskryptem z dnia 11 września 1933 Nr. RR. V-4/60/33 podał do wiadomości swój reskrypt z dnia 9 września 1933 r. Nr. RR. V-4/60/33, w sprawie uruchomienia Biura Krakowskiej Izby Rolniczej w Krakowie, a mianowicie:

„Do wszystkich Panów Przewodniczących Tymcz. Wydz. Pow. Województwa Krakowskiego".

Zawiadamiam, że z dniem 1 września br. zostało uruchomione Biuro Krakowskiej Izby Rolniczej w Krakowie.

Tymczasowo Biuro Izby mieści się w gmachu Urzędu Wojewódzkiego.

Na stanowisko p. o. Dyrektora Krakowskiej Izby Rolniczej został powołany p. Inż. Boczek Franciszek.

Z dniem 1 września br. Krakowska Izba Rolnicza przejęła agendy dotychczas prowadzone przez Małopolskie Towarzystwo Rolnicze Oddział w Krakowie — a mianowicie:

1) gospodarstwa przykładowe,
2) konkursy wśród samodzielnych gospodarzy,
3) doświadczalnictwo prowadzone przez instruktorów,
4) hodowla bydła,
5) koła kontroli mleczności,
6) owczarstwo,
7) trzoda chlewna,
8) drobiarstwo,
9) ogrodnictwo.

Komunikując o powyższem, proszę Panów Przewodniczących o zwracanie się we wszelkich sprawach dotyczących wyszczególnionych działów pracy do Krakowskiej Izby Rolniczej.

O powyższem proszę Panów Przewodniczących powiadomić zainteresowane czynniki powiatowe.

O ewentualnej dalszej rozbudowie agend Krakowskiej Izby Rolniczej zostaną Panowie powiadomieni w odpowiednim czasie.

O czem zawiadamiam.

94.

OKÓLNIK Nr. 59

Prezydenta miasta z dnia 18 października 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 52/33 w sprawie adresów personalu służbowego m.

Celem sprostowania i uzupełnienia kartoteki adresów pracowników m. polecam Wydziałom i Biurom Zarządu m., Urzędom m. oraz Zakładom, Instytucjom i Przedsiębiorstwom miejskim, aby sporządziły dokładny alfabetyczny wykaz osób tam zatrudnionych (personal urzędniczy i niższy) z podaniem dokładnego adresu (ulica, nr. domu) i wykaz ten przedłożyły w terminie dni 14-tu Biuru Prezydjalnemu.

Równocześnie polecam PP. Naczelnikom Wydziałów i Biur Zarządu miasta oraz PP. Dyrektorom Zakładów i Instytucyj m. wydanie zarządzeń i dopilnowanie, aby pracownicy miejscy zawiadamiali Biuro Prezydjalne o każdorazowej zmianie adresu.

95.

OKÓLNIK Nr. 60

Prezydenta miasta z dnia 19 października 1933 r. Nr. Prez. Org. 152/33 w sprawie organizacji Referatu dla spraw pożyczkowych w Miejskiej Izbie Obrachunkowej.

Celem ujednostajnienia i finansowego skoordynowania zamierzeń gospodarczych Gminy, a w szczególności celem ujęcia w jedną organizacyjną całość sprawy pożyczek gminnych długo i krótkoterminowych, sprawy polityki inwestycyjnej, sprawy sanacji finansów Gminy, organizuję w Miejskiej Izbie Obrachunkowej Referat dla spraw pożyczkowych, podległy mi za pośrednictwem Dyrektora M. I. O.

Referat dla spraw pożyczkowych ma obejmować swym zakresem działania Gminę, tudzież przedsiębiorstwa i zakłady, których Gmina jest właścicielem lub współwłaścicielem.

Do zakresu działania Referatu należeć będą następujące sprawy:

1) utrzymywanie ewidencji majątku gminnego na podstawie prowadzonych przez M. I. O. i przez przedsiębiorstwa i zakłady inwentarzy ruchomości i nieruchomości,

2) zbieranie materjału dla programu inwestycyjnego Gminy, tudzież przedsiębiorstw i zakładów,

3) zestawienie programu inwestycji Gminy tudzież przedsiębiorstw i zakładów,

4) przygotowanie wniosków do pertraktacji pożyczkowych,

5) przygotowanie sprawozdań i wniosków pożyczkowych,

6) utrzymywanie ewidencji wszystkich pożyczek Gminy, tudzież pożyczek przedsiębiorstw i zakładów,

7) utrzymywanie ewidencji prac wykonywanych z pożyczek pod 6) wymienionych tak, by Referat w każdej chwili mógł Prezydentowi miasta przedłożyć sprawozdanie z użycia pożyczek,

8) przeprowadzanie kompensacji pretensji gminnych do Rządu wzgl. do samorządów i innych instytucji i odwrotnie.

Wydziały, Urzędy i Biura, tudzież przedsiębiorstwa i zakłady, których Gmina jest właścicielem lub współwłaścicielem, mają przesłać Referatowi dla spraw pożyczkowych w M. I. O. akta i materjały dotyczące spraw wyżej pod 1—8 wymienionych i udzielać Referatowi — na żądanie — wszelkich wyjaśnień.

W kwestjach natury prawnej obowiązany jest Referat zgodnie z rozporządzeniem z dnia 20 kwietnia 1933 r. Nr. Prez. B. praw. 5/33 (Okólnik Nr. 22) zasięgać opinji Biura Prawnego.

Na Referenta dla spraw pożyczkowych wyznaczam Rudolfa Soevy'ego, urzędnika kontraktowego.

Lokal dla Referatu i ewentualnie potrzebną pomoc przydzieli Dyrektor M. I. O.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 20 października 1933 r.

96.

OKÓLNIK Nr. 61

Prezydenta miasta z dnia 24 października 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 15/33 w sprawie obowiązku zgłaszania nieobecnych w służbie pracowników miejskich.

Stwierdzono, że niektóre Wydziały względnie Biura i Urzędy miejskie nie zgłaszają Biuru Prezydjalnemu wypadków nieobecności, zachorowań wzgl. powrotu po chorobie czy urlopie podległego personalu.

Zeniedbania powyższe utrudniają prowadzenie ścisłej ewidencji nieobecnych w służbie pracowników.

Wobec powyższego przypominam zarządzenie wydane okólnikiem z dnia 11 sierpnia 1931 r. Nr. Prez. 9602/31, w myśl którego należy natychmiast zgłaszać nieobecnych pracowników w centralnej ewidencji Biura Prezydjalnego w pierwszym dniu absencji, do godziny 10-tej rano. To samo dotyczy obowiązku bezzwłocznego zawiadamiania o powrocie odnośnych pracowników do służby.

97.

OKÓLNIK Nr. 62

Prezydenta miasta z dnia 24 października 1933 r. Nr. Prez. Org. 87/33 w sprawie zapraszania na posiedzenia Magistratu oraz Kolegjów międzywydziałowych Przełożonego Biura Prawnego.

W nawiązaniu do mego zarządzenia z dnia 15 września 1933 r. Nr. jw. (Okólnik Nr. 51) zawartego w § 9 polecam, aby PP. Naczelnicy Wydziałów, Biur i Dyrektorzy Zakładów m. przy zgłaszaniu spraw przedkładanych Magistratowi względnie Kolegjum zaznaczali Sekretarjatowi Prezydjalnemu istnienie w przedkładanym materjale spraw prawnych i pozostających w związku z opinją Biura Prawnego.

Sekretarjat Prezydjalny zawiadomi o tem Przełożonego Biura Prawnego z zaproszeniem do wzięcia udziału w odnośnem posiedzeniu.

98.

OKÓLNIK Nr. 63

Prezydenta miasta z dnia 25 października 1933 r. Nr. Prez. Org. 114/33 w sprawie obsady i zakresu działania stanowiska Dyrektora Zarządu miejskiego (Magistratu).

Decyzją z dnia 24 października 1933 r. Nr. Tj. Org. 149/33 zamianowałem z dniem dzisiejszym Pana Mr. Stanisława Hergeta, st. Radcę Magistratu i Naczelnika Biura Prezydjalnego, Dyrektorem Zarządu miejskiego (Magistratu).

Zakres działania Dyrektora Zarządu miejskiego (Mgtu) został ustalony w sposób następujący:

1) Dyrektor Zarządu m. (Mgtu) jest równocześnie Naczelnikiem Biura Prezydjalnego.

2) Dyrektor Zarządu m. (Mgtu) wykonuje z ramienia Prezydenta miasta ogólny nadzór i kontrolę urzędową Wydziałów, Urzędów, Zakładów, Przedsiębiorstw i Instytucyj miejskich przez nadawanie jednolitego kierunku w urzędowaniu, interpretację przepisów prawnych dotyczących organizacji, urzędowania i trybu postępowania, oraz przez czuwanie nad dyscypliną służbową, sprawnością urzędowania, wydatnością pracy, frekwencją biurową personalu itd.

Kompetencje powyższe nie dotyczą ściśle fachowej strony działalności Zakładów i Przedsiębiorstw miejskich.

W szczególności w powyższych granicach wykonuje Dyrektor Zarządu m. (Mgtu):

a) Ogólny nadzór i kierownictwo wszystkich spraw personalnych całego personalu miejskiego i referowanie tych spraw Prezydentowi miasta.

b) Udzielanie urlopów do 8-miu dni (z wyjątkiem Naczelników Wydziałów i Dyrektorów Zakładów).

c) Przydział służbowy personalu kancelaryjnego i niższego.

d) Podpisywanie aktów, które Prezydent miasta Dyrektorowi poruczy.

e) Branie udziału w posiedzeniach Magistratu, Komisji i Rady miejskiej.

f) Przewodnictwo przy egzaminach dla III-ciej kategorji urzędników miejskich.

g) Wszelkie sprawy, które Prezydent miasta Dyrektorowi przydzieli osobnem zarządzeniem.

Zastępstwo Dyrektora sprawuje Inspektor Administracji miejskiej.

Zakres działania Biura Prezydjalnego nie ulega zmianom.

Równocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Prezydenta miasta z dnia 7 sierpnia 1931 r. L. 9167/31 określające kompetencje Naczelnika Biura Prezydjalnego.

99.

OGŁOSZENIE.

Losowanie XVII 4% pożyczki konwersyjnej stoł. król. m. Krakowa z r. 1925 odbyło się w dniu 3 listopada 1933 r. o godzinie 10-tej rano w sali posiedzeń Magistratu, pod przewodnictwem wiceprezydenta miasta Dr. Ignacego Landaua, w obecności radnych miejskich Dr. Marjana Kannenberga i Dr. Jana Kuhna, Dyrektora Miejskiej Izby Obrachunkowej Jana Krzyżanowskiego pod kontrolą notarjusza Dr. Stanisława Steina.

Według planu umorzenia wylosowane zostały: Serja A_1 szt. 25 wart. im. po zł. 10.— Nr. 136, 315, 348, 441, 629, 647, 739, 1116, 1220, 1278, 1481, 1502, 1595, 1639, 1849, 1975, 1980, 1996, 2016, 2052, 2158, 2258, 2372, 2433, 2806, Serji A szt. 17 po zł. 40.— Nr. 364, 582, 608, 633, 685, 736, 791, 807, 838, 875, 922, 1027, 1194, 1245, 1267, 1333, 1433, Serji B_1 szt. 16 po zł. 60.— Nr. 114, 145, 209, 290, 474, 544, 644, 665, 874, 943, 1037, 1235, 1262, 1440, 1461, 1488, Serji C_1 szt. 12 po zł. 120.— Nr. 58, 133, 316, 374, 375, 473, 697, 716, 1018, 1048, 1124, 1136, Serji B szt. 9 po zł. 210.— Nr, 114, 151, 301, 424, 434, 499, 605, 650, 753, Serji D_1 szt. 5 po zł. 310.— Nr. 7, 116, 167, 262, 297, Serji C szt. 13 po zł. 420.— Nr. 20, 79, 118, 443, 494, 497, 502, 791, 959, 1166, 1304, 1365, 1402, Serji E_1 szt. 5 po zł. 620.— Nr. 102, 118, 171, 335, 440, Serji D szt. 3 po zł. 1.050.— Nr. 158, 196, 398, Serji E szt. 3 po zł. 2.100.— Nr. 224, 275, 293.

100.

Sprawozdanie z posiedzenia Tymcz. Rady Miejskiej.

Posiedzenie 39 Rady miasta, które się odbyło dnia 3 października 1933 r. w sali Radnej na Ratuszu Krakowskim.

Dnia 3 października 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Prezydenta miasta Dra Mieczysława Kaplickiego i w obecności Wiceprezydentów Dra Klimeckiego, Dra Landaua, Ostrowskiego i Inż. Skoczylasa i przy udziale 125 członków Rady, posiedzenie Rady m.

W obecności Przedstawicieli Rządu Rzeczypospolitej w osobie Wicewojewody Tadeusza Walickiego, wojskowości w osobie: dowódcy O. K. V. Generała Brygady Jerzego Narbut Łuczyńskiego, Kurji Metropolitalnej w osobie: Biskupa Dra Stanisława Rosponda, Przedstawicieli Konsulatów obcych Państw, Naczelników wszystkich władz i urzędów państwowych w Krakowie, Rektorów wyższych uczelni, Zarządów Związków Legjonistów, Strzeleckiego i Rezerwistów, Przedstawicieli Związków i organizacyj wojskowych i P. W., Związku Harcerstwa Polskiego, organizacyj społecznych, kulturalnych i oświatowych itd. tudzież reprezentantów wszystkich warstw obywatelstwa krakowskiego.

P. Prezydent stoł. król. m. Krakowa Dr. Mieczysław Kaplicki zagaja posiedzenie przedstawiając następujący wniosek:

Rada miasta uchwali:

Zgodnie z art. 43 p. ust. z dnia 23 marca 1933 o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego Rada miasta nadaje obywatelstwo honorowe miasta Krakowa **Józefowi Piłsudskiemu** Pierwszemu Marszałkowi Polski.

Rada miasta powyższy wniosek przez aklamację uchwaliła.

Następnie Prezydent miasta Dr. Kaplicki poddaje pod głosowanie wniosek Zarządu miejskiego i Komisji oświatowej.

Rada miasta uchwaliła:

Zgodnie z art. 43 p. ust. z dnia 23 marca 1933 o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego Rada miejska nadaje:

1) Ulicy Wolskiej nazwę „ul. Józefa Piłsudskiego“,

2) Ulicy Królowej Jadwigi na przestrzeni od ul. Piastowskiej do rogatki nazwę „ul. Wolska“.

Rada miasta powyższy wniosek przez aklamację uchwaliła.

Prezydent miasta zaznacza, że nazwanie ulicy Marszałka Józefa Piłsudskiego upamiętnione będzie wmurowaniem tablicy w tejże ulicy w najbliższym czasie.

Na tem Prezydent miasta zamyka posiedzenie.

101.

Sprawozdania z posiedzeń Komisji Rady m. i Komisji Zarządu m.

Rada Artystyczna.

W dniu 17 października br. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprezydenta Inż. Stanisława Skoczylasa posiedzenie „Rady Artystycznej“, na którem rozpatrzono trzydzieści siedm spraw, a to: 1 projekt budowy kościoła, 16 projektów budowy domów, 1 projekt nadbudowy II. p., 6 projektów budowy (przebudowy) portali sklepowych, 2 projekty budowy ogrodzeń realności, 3 projekty przerobienia fasad domów oraz 8 projektów urządzeń reklamowych (gabloty, napisy, szyldy).

Komisja Gospodarcza.

Dnia 19 października 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprezydenta miasta Ostrowskiego posiedzenie Komiji gospodarczej Rady miasta.

Na posiedzeniu tem uchwalono nabyć grunta w Dz. XXII. na cele urządzenia placu targowego, a w Dz. XVI. dla urządzenia ulicy Bartosza Głowackiego. Następnie przyjęto wnioski Zarządu m. co do sprzedaży dwóch parcel w Dz. XV.

Z kolei Komisja postanowiła jednogłośnie przedstawić Radzie miejskiej wniosek o darowiznę Związkowi Obrony Kresów Zachodnich gruntu w Dz. XV. o powierzchni 2.189·20 m^2. Komisja pragnęła umożliwić w ten sposób jak najrychlejsze dokończenie budowy domu Związkowego celem udostępnienia młodzieży przybywającej ze Śląska — studjów w uczelniach krakowskich.

Wreszcie Komisja rozpatrzyła szereg planów zabudowania uchwalając plan zabudowania bloku wschodniego gruntów miejskich przy ul. Głębokiej, plan zabudowania północno-wschodniej części placu Marjackiego w Dz. I., plan zabudowania gruntów przy ul. Bonarka i Łagiewnickiej w Dz. XXII., plan zabudowania realności położonej przy ul. Dekerta w Dz. XXII., plan zabudowania gruntu miejskiego przy ul. Żuławskiego w Dz. V. oraz plan zabudowania kompleksu gruntów przy ulicy Klonowej w Dz. XI.

Komisja gospodarcza.

Dnia 30 października 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprez. m. Dra Klimeckiego posiedzenie Komisji Gospodarczej Rady m.

Na posiedzeniu tem uchwalono sprzedaż parceli gm. przy ul. Słonecznej na cele mieszkaniowe, oraz kilka spraw drobniejszej wagi.

Z kolei Komisja rozpatrywała wnioski Zarządu miasta w sprawie parcelacji i sprzedaży gruntów gminnych przy ul. Czarodziejskiej, na cele budowy tanich domów mieszkalnych. Zdając sobie sprawę z doniosłości tej budowy, postanowiła Gmina m. Krakowa przeznaczyć do rozsprzedaży na wspomniany cel 47 parcel przy ul. Czarodziejskiej o powierzchni po kilkaset metrów kwadr.

za ulgową cenę od 5 do 7 zł. za 1 metr kwadr., wliczając w to już koszt urządzenia ulicy.

Nad sprawą tą wywiązała się długa i szczegółowa dyskusja, poczem wnioski Zarządu m. uchwalono jednomyślnie.

Komisja dla Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej.

Dnia 30 października 1933 r. odbyło się posiedzenie Komisji dla Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej, na którem przyjęto do wiadomości następujące wnioski:

1) zakupić u Firmy „Elibor" w Krakowie do samochodów Zakładu czyszczenia miasta 42 sztuk opon i 42 sztuk dętek marki krajowej „Stomil" za łączną kwotę zł. 18.130.—.

2) sprawozdanie Naczelnika Wydziału VII. z wydatków uskutecznionych z funduszu obrotowego Zakładu czyszczenia miasta w czasie od 1-go kwietnia do 31 października 1933 r. w kwocie złotych 18.668.98.

3) zamknięcia rachunkowe Zakładu czyszczenia m. i Miejskiej Straży pożarnej za I-szy i II-gi kwartał oraz preliminarze wydatków na III-gi kwartał okresu budżetowego 1933/34.

W końcu Komisja uchwaliła zwrócić się do Pana Prezydenta miasta z apelem, ażeby w preliminarzu budżetowym na rok 1934/35. wstawiono w budżetach dla Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej odpowiednie kwoty na zabezpieczenie objektów Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej w związku z obroną przeciwgazową i przeciwlotniczą.

102.

RUCH SŁUŻBOWY.

Przeniesieni w stan spoczynku:

1) Dr. Berezowski Tadeusz, st. lekarz okręgowy z dniem 31/X. 1933 r.

2) Cieślicki Marjan, komisarz Mgtu z dniem 31/X. 1933 r.

3) Nowak Kasper, st. radca Mgtu z dniem 31/X. 1933 r.

4) Dr. Zopoth Artur, lekarz okręg. z dniem 31/X. 1933 r.

5) Jędrzejczyk Władysław, niż. prac. Z. Cz. M. z dniem 31/X. 1933 r.

6) Per Józef, strażnik Wydz. VIII Mgtu z dniem 31/X. 1933 r.

7) Wiączek Łukasz, woźny miej. z dniem 31/X. 1933 r.

8) Wilczek Jakób, plutonowy M. Straży Pożarnej z dniem 31/X. 1933 r.

Przeniesieni w stan nieczynny:

1) Kwinta Tomasz, sekretarz Mgtu z dniem 31/X. 1933 r.

2) Dziukiewicz Eustachy, adj. adm. z dniem 31/X. 1933 r.

3) Gamracy Włodzimierz, wicesekr. z dniem 31/X. 1933 r.

4) Krudowski Franciszek, insp. man.-techn. z dniem 31/X. 1933 r.

5) Probulski Zygmunt, insp. man.-techn. z dniem 31/X. 1933 r.

6) Lemański Józef, adj. kanc. z dniem 31/X. 1933 r.

7) Swolkien Jan, adj. kanc. z dniem 31/X 1933 r.

8) Wilga Józef, sekretarz z dniem 31/X. 1933 r.

9) Kondracki Robert, adj. kanc. z dniem 31/X. 1933 r.

10) Maziarski Tadeusz, nacz. kanc. z dniem 31/X. 1933 r.

11) Łachówna Michalina, kancelista Mgtu z dniem 31/X. 1933 r.

12) Twaróg Jan, sekretarz M. Muz. Przem. z dniem 31/X. 1933 r.

13) Kniażyk Jan, dróżnik miejski z dniem 31/X. 1933 r.

Wystąpili:

1) Burzańska Jadwiga, urz. kontr. z dniem 31/X. 1933 r.

Zwolnieni:

1) Sies Włodzimierz, urz. kontr. z dniem 30/IX. 1933 r.

2) Plekan Władysław, urz. kontr. z dniem 30/IX. 1933 r.

3) Stefański Tadeusz, urz. kontr. z dniem 30/IX. 1933 r.

4) Kołodziejski Józef, rob. dzienny z dniem 10/X. 1933 r.

Nominacje:

1) Mgr. Herget Stanisław. st. radca Mgtu mianowany dyrektorem Zarządu miejskiego (Magistratu) w dotychcz. st. sł.

2) Mgr. Wydro Jan, mianowany praktykantem konceptowym w IX. stopniu służb.

3) Dr. Finik Zdzisław, mianowany kontr. wicedyrektorem Rzeźni m. w VII. stopniu służb.

4) Gauze Aleksander, insp. Ogrodów miejskich otrzymał tytuł dyrektora Ogrodów miejskich.

5) Inż. Friedberg Witold, kierownik Lasu Wolskiego otrzymał tytuł dyrektora Lasu Wolskiego.

6) Inż. Wnęk Karol, st. referent Mgtu otrzymał tytuł inspektora Ogrodów i Lasów miejskich.

Zmiany na stanowiskach służbowych:

1) Dusza Jan, st. radca Mgtu powołany został na stanowisko inspektora administracji miejskiej i zastępcy dyrektora Zarządu miejskiego.

2) Dr. Wessely Fryderyk, st. radca Mgtu powołany został na stanowisko naczelnika Wydz. VI. Mgtu.

3) Dr. Remin Stanisław, lekarz miejski powołany został na stanowisko lekarza okręgowego.

4) Dr. Gürtler Wojciech, lekarz M. Zakładów Sanitarnych powołany został na stanowisko lekarza miejsk.

Zmarli:

1) Warmuzek Stanisław, emer. wicesekr. Mgtu.
2) Lech Benedykt, robotn. Z. Cz. M.
3) Czechowski Kazimierz, rob. Wodoc. miejsk.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

WYKAZ KONSENSÓW

na zamieszkanie, względnie użytkowanie wykonanych budowli, udzielonych w miesiącu październiku 1933 r.

I. Nowe domy.

1. Ulica Krowoderska L. or. 61 a, (lsp. 305 Dz. V.) własność Zakładów Przemysłowych „Bieżanów", dom 3-ch piętrowy narożny z poddaszem (reskrypt Zarządu miasta z dnia 28/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 181/33/B).

2. Ulica Długa L. or. 23, (lsp. 42 Dz. V.) własność Mirischów Salo i Stanisławy, dom 3-ch piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 10/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 31/33/B).

3. Ulica Skałeczna L. or. 16, (lsp. 622 Dz. VIII.) własność Zgromadzenia OO. Paulinów na Skałce w Krakowie pierwsza wschodnia część 3-ch piętrowego budynku szkolnego z internatem (reskrypt Zarządu miasta z dnia 12/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 304/33/A).

4. Ulica Słoneczna L. or. 8, (lsp. 251 Dz. XII.) własność Henefelda Jakóba, dom 3-ch piętrowy (resprypt Zarządu miasta z dnia 25/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 99/33/C).

5. Ulica Juljusza Fałata L. or. 12 i L. or. 14, (lsp. 252 i 253 Dz. XII.) własność Zakładu Pensyjnego Pracowników Umysłowych, dwa domy 3-ch piętrowe z parterową pralnią (reskrypt Zarządu miasta z dnia 31/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 168/33/C).

6. Ulica Księcia Józefa L. or. 123b., (lsp. 347 Dz. XIII.) własność Majcherów Andrzeja i Katarzyny, dom parterowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 31/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 510/33/C).

7. Ulica Pawła Popiela L. or. 21, (lsp. 352 Dz. XV.) własność Olmy Karola, dom 3-ch piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dn. 29/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 246/33/C).

8. Ulica Urzędnicza L. or. 22a, (lsp. 353 Dz. XV.) własność Paneka Władysława, dom 1-dno piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 31/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 189/33/C).

9. Ulica Pawła Popiela L. or. 4, (lsp. 351 Dz. XV.) własność Rostowskiej Heleny, dom 4-ro piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 4/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 106/33/C).

10. Ulica Wojciecha Halczyna L. or. 9, (lsp. 211 Dz. XVI.) własność Weigt Zofji, dom 1-no piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 31/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 102/33/C).

11. Ulica Włodzimierza Tetmajera L. or. 17 a, (lsp. 210 Dz. XVI.) własność Kozickich Apolla i Eugenji, dom 1-no piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 4/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 488/33/C).

12. Ulica Droga nad Sudołem L. or. 5, (lsp. 438 Dz. XVII.) własność Sikorowej Julji, dom parterowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 17/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 362/33/B).

13. Ulica Olszańska L. or. 7, (lsp. 57 Dz. XVIII.) własność Ks. Antoniego Kosiby, dom 1-no piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 26/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 340/33/B).

14. Aleja 29 listopada L. or. 40a, (lsp. 56 Dz. XVIII.) własność Gawraczyńskiej Wiktorji, parter w nowo wybud. 1-no piętr. domu (reskrypt Zarządu miasta z dnia 22/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 166/33/B).

15. Ulica Lotnicza L. or. 16, (lsp. 367 Dz. XIX.) własność Kałamackiego Antoniego, dom parterowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 24/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 488/33/B).

16. Ulica Grunwaldzka L. or. 21, (lsp. 364 Dz. XIX.) własność Marskiego Józefa, dom 1-no piętrowy z poddaszem (reskrypt Zarządu miasta z dnia 20/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 12/33/B).

17. Ulica Kasprowicza L. or. 8b. (lsp. 363 Dz. XIX.) własność Skirmuntowej Marji, dom parterowy z suterenami i paddaszem (reskrypt Zarządu miasta z dnia 12/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 382/33/B).

18. Ulica Kielecka L. or. 8, (lsp. 362 Dz. XIX.) własność Dra Sanickiego Leopolda, dom 1-no piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 23/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 361/33/B).

19. Ulica Olszyny L. or. 4, (lsp. 365 Dz. XIX.) własność Bartyńskiego Jana, dom parterowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 19/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 351/33/B).

20. Ulica Grzegórzecka L. or. 99 a, (lsp. 366 Dz. XIX.) własność Pająka Jana, dom parterowy (reskrypt Zarządu miasta z dn. 23/X. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 207/33/B).

21. Ulica Rzeczysko l. or. 6 b, (lsp. 204 Dz. XX.) własność Solan Marji, dom parterowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 12/X. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 152/33/B.)

22. Ulica Gromadzka l. or. 37 a, (lsp. 345 Dz. XXI.) własność Bułata Adolfa, dom parterowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 21/X. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 186/33/D).

23. Ulica Krzywda l. or. 31, (lsp. 163 Dz. XXI.) własność Szaraja Jana, dom 1-no piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 26/IX. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 554/33/D).

24. Ulica Wodna l. or. 7, (lsp. 337 Dz. XXI.) własność Hechta Mojżesza, dom 1-no piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 16 X. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 365/33/D).

25. Ulica Smolki l. or. 12 b, (lsp. 842 Dz. XXI.I) własność Selingera Leji, dom 2 piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 25/X. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 461/33/D).

II. Nadbudowy, dobudowy i przebudowy.

1. Ulica Karmelicka l. or. 86, (lsp. 151 Dz. IV.) własność Tomikowej Marji, przebudowa oficyny, stajni w parterze na mieszkanie, 1 mieszkanie, 3 izby, klozet i łazienka (reskrypt Zarządu miasta z dnia 7/X. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 509/33/C).

2. Ulica Helclów l. or. 3, (lsp. 217 Dz. V.) własność Inż. Stuhra Leopolda, nadbudowa 3 piętra i adapt.

ustępów w niższych kondygnacjach (reskrypt Zarządu miasta z dnia 28/X. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 243/33/B).

3. Ulica Kopernika l. or. 26/28, (lsp. 34 Dz. VI.) własność Zgromadzenia OO. Jezuitów, nadbudowa 3-go piętra w trakcie środkowej oficyny (reskrypt Zarządu miasta z dnia 24/X. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 545/33/B).

4. Ulica Konopnickiej l. or. 24, (lsp. 11 Dz. XI.) własność Eugenji Aschenbrennerowej, nadbudowa 1-go piętra i przebudowa parteru) reskrypt Zarządu miasta z dnia 12/X. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 55/33/D).

5. Ulica Filarecka l. or. 13, (lsp. 110 Dz. XII.) własność Dr. Rożena Michała, dobudowa 1 piętra, części domu, oraz nadbudowa 1 piętra w trakcie frontowym (reskrypt Zarządu miasta z dnia 21/X. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 544/33/C).

6. Ulica Urzędnicza l. or. 12, (lsn. 224 Dz. XV.) własność Inż. Stadtmüllera Karola, mieszkanie 2 izb na parterze nowego domu (reskrypt Zarządu miasta z dnia 27/X. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 547/33/C).

7. Ulica Mazowiecka l. or. 21, (lsp. 77 Dz. XVII.) własność Zapalskiej Bronisławy, 2 piętrowa oficyna tylna z poddaszem (reskrypt Zarządu miasta z dnia 29/X. 1923 r. Nr. Ba. Insp. 239/33/B).

8. Ulica Piaski l. or. 15, (lsp. 202 Dz. XIX.) własność Mondkiewicz Helena, dobudowa ubikacji w parterowej oficynie (reskrypt Zarządu miasta z dnia 21/X. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 511/33/B).

9. Ulica Pasterska l. or. 16, (lsp. 123 Dz. XIX.) własność Silberbach Gustaw, dobudowa, dom 1 piętr. na froncie realn. (reskrypt Zarządu miasta z dnia 18/X. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 470/33/B).

10. Ulica Miedziana l. or. 58, (lsp. 25 Dz. XX.) własność Koprowskiej Marji, ubikacja w poddaszu parterowego domu (reskrypt Zarządu miasta z dnia 20/X. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 516/33/B).

11. Ulica Przewóz boczna l. or. 32 a, (lsp. 329 Dz. XXI.) własność Cieślaka Józefa, dobudowa 2 mieszkania (reskrypt Zarządu miasta z dnia 13/X. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 589/33/D).

12. Ulica Rydlówka l. or. 16, (lsp. 121 Dz. XXII.) własność Hampel Rozalji, parterowa oficyna (reskrypt Zarządu miasta z dnia 28/X. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 155/33/D).

WIADOMOŚCI O ROZPORZĄDZENIACH, OKÓLNIKACH, JUDYKATURZE I T. P. DOTYCZĄCYCH ADMINISTRACJI OGÓLNEJ.

Orzecznictwo Najwyższego Trybunału Administracyjnego i Sądu Najwyższego.

Przyznanie prawa ubogich.

Nie ma znaczenia dla przyznania prawa ubogich okoliczność, że na kilka lat przed zgłoszeniem wniosku o to prawo petent miał dochód ze swego przedsiębiorstwa.

Orzeczenie Izby Pierwszej Sądu Najwyższego z dnia 11 października 1932 r. Nr. I. C. 1218/32.

(Orzecznictwo Sądów Polskich, październik 1933 r. str. 437).

Termin dla wniesienia powództwa w sprawach wodnych.

Do terminu trzymiesięcznego przewidzianego w art. 203 ustawy wodnej dla wniesienia powództwa o oznaczenie w drodze postępowania sądowego wynagrodzenia za wywłaszczoną nieruchomość, nie ma zastosowania przepis art. 828 u. p. c. Termin ten jest zachowany jeżeli powództwo przed upływem trzech miesięcy na pocztę nadano.

Orzeczenie Izby Pierwszej Sądu Najwyższego z 21 października 1932 Nr. I. C. 1476/32.

(Orzecznictwo Sądów Polskich, październik 1933 r. str. 440).

Zwolnienie pracownika bez odszkodowania z jego winy.

W razie zwolnienia pracownika bez odszkodowania z jego winy, niema znaczenia okoliczność, że wyrok sądu skazujący za czyn stanowiący podstawę zwolnienia zapadł później.

Zwolniony za czyn hańbiący pracownik niema prawa i do odszkodowania za czas urlopowy.

Orzeczenie Izby Pierwszej Sądu Najwyższego z 8 listopada 1932 Nr. I. C. 1870/32.

(Orzecznictwo Sądów Polskich, październik 1933 r. str. 443).

Przepisy o ochronie lokatorów w odniesieniu do budynków w województwach południowych.

Bez zbadania konsensu budowlanego nie można w województwach południowych orzec, że budynek nie podpada pod przepisy o ochronie lokatorów.

Orzeczenie Izby Cywilnej (sek. II) Sądu Najwyższego z 11 stycznia 1933 Rw. 2457/32.

(Orzecznictwo Sądów Polskich, październik 1933 r. str. 458).

Rozwiązanie umowy o pracę z pracownikiem ustabilizowanym.

Nie można przez wypowiedzenie trzymiesięczne rozwiązać umowy o pracę, zawartej z pracownikiem w tem znaczeniu ustabilizowanym, że może być wydalony ze służby tylko na podstawie orzeczenia dyscyplinarnego.

Orzeczenie Izby Cywilnej (sek. II) Sądu Najwyższego z 25 stycznia 1933 Rw. 2686/32.

(Orzecznictwo Sądów Polskich, październik 1933 r. str. 461).

Właściwość sądów pracy w sprawie dozorcy domu przeciwko właścicielowi domu.

Sprawa dozorcy domu przeciwko właścicielowi domu o zapłatę wynagrodzenia według zasad umowy zbiorowej i o zwrot wydatków, poniesionych przez dozorcę, w związku z jego pracą, należy do właściwości sądów pracy.

Orzeczenie Izby Cywilnej (sek. II) Sądu Najwyższego z 29 marca 1933 C. II. R. 127/33.

(Orzecznictwo Sądów Polskich, październik 1933 r. str. 464).

Skutki skierowania odwołania wprost do instancji odwoławczej.

Nadanie na pocztę odwołania, skierowanego, wbrew pouczeniu, niewłaściwie wprost do instancji odwoławczej, nie chroni przed skutkami spowodowanego tem przekroczenia terminu do wniesienia odwołania (art. 83 i 89 rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem z 22 marca 1928 Dz. U. poz. 341).

(Wyrok N. T. A. z dnia 21 kwietnia 1933 r. L. rej. 5999/31).

(Gazeta Policji i Administracji Nr. 18 z 1933 r. str. 615).

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: KRAKÓW MAGISTRAT, BIURO PREZYDJALNE. TELEFON NR. 125-05.

PRENUMERATA: ROCZNA WYNOSI 12 ZŁ., (Z PRZESYŁKĄ POCZTOWĄ 14 ZŁ.), CENA JEDNEGO EGZEMPLARZA 1 ZŁ.

SPRZEDAŻ DZIENNIKA ORAZ PRZYJMOWANIE ZGŁOSZEŃ NA PRENUMERATĘ USKUTECZNIA DZIENNIK PODAWCZY MAGISTRATU.

OGŁOSZENIA: CAŁA STRONA 100 ZŁ., 1/2 STRONY 50 ZŁ., 1/4 STRONY 25 ZŁ. — DZIAŁ OGŁOSZEŃ PROWADZI P. A. T. W KRAKOWIE, ULICA MIKOŁAJSKA 32. — TELEFONY NR. 104-99, 105-00.

Nakładem Gminy stoł. król. miasta Krakowa. — Czcionkami Drukarni Muzeum Przemysłowego w Krakowie, ulica Smoleńska Nr. 9.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA.

30 LISTOPADA 1933 R. Nr. 11. ROCZNIK LIV.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

OGŁOSZENIA.

DZIAŁ URZĘDOWY.

103.

Wybory do Rady miejskiej w Krakowie.

Nr. G. K. W. 374/33.

OGŁOSZENIE

Główna Komisja Wyborcza w Krakowie ogłasza po myśli § 43. reg. wyb. wyniki wyborów do Rady miejskiej w Krakowie z dnia 10 grudnia 1933 r. — jak następuje:

I. Okręg Wyborczy.

W I. Okręgu Wyborczym oddano ważnych kart do głosowania 5793
z czego oddano:
na listę Nr. 1 Bezpartyjnego Bloku Pracy Gospodarczej 3817
na listę Nr. 3 Polskiego Bloku Obrony Chrześcijańskiego Krakowa 1075
na listę Nr. 4 Socjalistycznej Listy Robotn. 901
Lista kandydatów Nr. 1 — uzyskała 4 mandaty.
Lista kandydatów Nr. 3 — uzyskała 1 mandat.
Wybrani zostali:

Z listy Nr. 1: **Dr. Kaplicki Mieczysław,** Prezydent miasta, lat 58 — pl. W/W. Świętych 6.
Dr. Radzyński Rudolf, lat 42 — Sobieskiego 12.
Jakubowski Eugenjusz, lat 53 — Wygoda 3.
Różycki Andrzej, lat 57 — Sławkowska 22.
Z listy Nr. 3: **Rostworowski Karol Hubert,** lat 56 — Gontyna 10.
Zastępcami są:
Z listy Nr. 1: Kostrzewska Marja, lat 41 — Florjańska 29; Szarski Adam, lat 47 — Rynek Główny 6; Potocki Artur, lat 35 — Rynek Główny 27; Kochanowski Stanisław, lat 39 — Pijarska 1.
Z listy Nr. 3: Ogrodziński Wincenty, lat 49 — Słoneczna 10.

II. Okręg Wyborczy.

W II. Okręgu Wyborczym oddano ważnych kart do głosowania 7318
z czego oddano:
na listę Nr. 1 Bezpartyjnego Bloku Pracy Gospodarczej 5172
na listę Nr. 3 Polskiego Bloku Obrony Chrześcijańskiego Krakowa 707
na listę Nr. 4 Socjalistycznej Listy Robotn. 1439
Lista kandydatów Nr. 1 — uzyskała 5 mandatów.
Lista kandydatów Nr. 4 — uzyskała 1 mandat.
Wybrani zostali:
Z listy Nr. 1: **Ostrowski Witołd,** lat 59 — Smoleńsk 11.
Schroeder Artur, lat 47 — pl. Szczepański 4.
Skotnicki Adam, lat 44 — Blich 3.
Dr. Bogdanowski Wincenty, lat 39 — Al. Mickiewicza 29.
Dąbrowski Marjan, lat 54 — Basztowa 18.
Z listy Nr. 4: **Stańczyk Jan,** lat 47 — Al. Krasińskiego 16.
Zastępcami są:
Z listy Nr. 1: Jarosz Antoni, lat 51 — św. Jana 28; Dudek Stanisław, lat 40 — Słoneczna 3; Inż. Drobniak Franciszek, lat 62 — Tad. Kościuszki 54; Inż. Gliński Tadeusz, lat 49 — Anczyca 7; Domański Władysław, lat 46 — Tadeusza Kościuszki 52.
Z listy Nr. 4: Łachecki Marcin, lat 41 — Felicjanek 10.

III. Okręg Wyborczy.

W III. Okręgu Wyborczym oddano ważnych kart do głosowania 8498
z czego oddano:
na listę Nr. 1 Bezpartyjnego Bloku Pracy Gospodarczej 6096
na listę Nr. 3 Polskiego Bloku Obrony Chrześcijańskiego Krakowa 1039
na listę Nr. 4 Socjalistycznej Listy Robotn. 1364
Lista kandydatów Nr. 1 — uzyskała 5 mandatów.
Lista kandydatów Nr. 3 — uzyskała 1 mandat.
Lista kandydatów Nr. 4 — uzyskała 1 mandat.
Wybrani zostali:
Z listy Nr. 1: **Prof. Dr. Kumaniecki Kazimierz Władysław,** lat 53 — Pędzichów 12.
Ks. Dr. Moliński Andrzej, lat 56 — Garbarska 24.
Poseł Dr. Szyszko Michał, lat 51 — Urzędnicza 28.
Kuhn Jan, lat 40 — Siemiradzkiego 5.
Dr. Jelonek Kazimierz, lat 38 — Al. Krasińskiego 9.
Z listy Nr. 3: **Dr. Kuśnierz Bronisław,** lat 50 — Dunajewskiego 1.
Z listy Nr. 4: **Czerwieniec Stefan,** lat 44 — Karmelicka 32.
Zastępcami są:
Z listy Nr. 1: Dr. Rozmarynowicz Bolesław, lat 42 — Kanonicza 11; Kowalik Tadeusz, lat 35 — Powroźnicza 3; Lipska Helena, lat 38 — Stolarska 13; Inż. Strojek Stefan, lat 40 — Syrokomli 18; Urbański Jan, lat 39 — Siemiradzkiego 2.
Z listy Nr. 3: Dr. Jolonek Eugenjusz, lat 35 — Czysta 21.
Z listy Nr. 4: Jankowski Henryk, lat 39 — Dominikańska 3.

IV. Okręg Wyborczy.

W IV. Okręgu Wyborczym oddano ważnych kart do głosowania 4.928
z czego oddano:
na listę Nr. 1 Bezpartyjnego Bloku Pracy Gospodarczej 3.601
na listę Nr. 3 Polskiego Bloku Obrony Chrześcijańskiego Krakowa 619
na listę Nr. 4 Socjalistycznej Listy Robotniczej 708
Lista kandydatów Nr. 1 — uzyskała 4 mandaty.
Wybrani zostali:
Z listy Nr. 1: **Dr. Korolewicz Bolesław,** lat 59 — Biskupia 4.
Inż. Skoczylas Stanisław, lat 58 — Basztowa 1.
Dr. Czuchajowski Bolesław, lat 38 — Kurkowa 5.
Burtan Stanisław, lat 49 — Florjańska 18.
Zastępcami są:
Z listy Nr. 1: Warth Ludwik, lat 43 — Aleja Słowackiego 56; Rychłowska Stanisława, lat 62 — Wielopole 8; Małeta Józef, lat 46 — Szlak 47; Inż. Dr. Krauze Jan, lat 51 — Karmelicka 29.

V. Okręg Wyborczy.

W V. Okręgu Wyborczym oddano ważnych kart do głosowania 9.538
z czego oddano:
na listę Nr. 1 Bezpartyjnego Bloku Pracy Gospodarczej 5.230
na listę Nr. 2 Żydowskiego Bezpartyjnego Bloku Współpracy Gospodarczej 1.574
na listę Nr. 3 Polskiego Bloku Obrony Chrześcijańskiego Krakowa 1.013
na listę Nr. 4 Socjalistycznej Listy Robotniczej 1.721
Lista kandydatów Nr. 1 — uzyskała 5 mandatów.
Lista kandydatów Nr. 2 — uzyskała 1 mandat.
Lista kandydatów Nr. 4 — uzyskała 1 mandat.
Wybrani zostali:
Z listy Nr. 1: **Dr. Chan August,** lat 43 — Bosacka 6.
Inż. Bobkowski Aleksander, lat 48 — Paderewskiego 1.
Prochownik Kazimierz, lat 47 — Kielecka 37.
Rąb Stanisław, lat 51 — Radziwiłłowska 10.
Bochenek Wojciech, lat 51 — Żytnia 14.
Z listy Nr. 2: **Freund Fryderyk,** ur. 1881 r. — Aleja Słowackiego 60.
Z listy Nr. 4: **Bator Rudolf,** lat 43 — Blich 8.
Zastępcami są:
Z listy Nr. 1: Bobrowska Bronisława, lat 56 — Brodowicza 14; Dr. Dyboski Tadeusz, lat 42 — św. Tomasza 22; Paluch Aleksander, lat 54 — Al. 29 Listopada 48; Dr. Topolnicki Józef, lat 60 — Konarskiego 21; Lubelski Władysław, lat 50 — Karmelicka 6.
Z listy Nr. 2: Dr. Epstein Maurycy, ur. 1883 r. — Basztowa 15.
Z listy Nr. 4: Pellar Henryk, lat 59 — B. Zaleskiego 6.

VI. Okręg Wyborczy.

W VI. Okręgu Wyborczym oddano ważnych kart do głosowania 16.316
z czego oddano:
na listę Nr. 1 Bezpartyjnego Bloku Pracy Gospodarczej 2.880
na listę Nr. 2 Żydowskiego Bezpartyjnego Bloku Współpracy Gospodarczej 9.382
na listę Nr. 4 Socjalistycznej Listy Robotniczej 2.530
na listę Nr. 5 Sjonistyczno-Socjalistycznego Bloku Wyborczego Poalej-Syon „Hitachdut“ . . 834
na listę Nr. 6 „Poalej-Syon“ 315
na listę Nr. 7 Jednolitego Frontu Robotn. 375
Lista kandydatów Nr. 1 — uzyskała 2 mandaty.
Lista kandydatów Nr. 2 — uzyskała 9 mandatów.
Lista kandydatów Nr. 4 — uzyskała 2 mandaty.
Wybrani zostali:
Z listy Nr. 1: **Toboła Jan,** lat 35 — Bożego Ciała 24.
Ks. Szymeczko Jan, lat 48 — Konfederacka 20.
Z listy Nr. 2: **Aleksandrowicz Zygmunt,** ur. 1877 — św. Gertrudy 8.
Rosenblum Wolf, ur. 1867 — św. Agnieszki 5.
Stempel Feiwel, ur. 1895 — Stradomska 15.
Dr. Schwarzbart Izaak alias Ignacy, ur. 1888 — Krupnicza 3.
Dr. Zimmermann Juda, ur. 1879 — J. Sarego 24.
Biegeleisen Salomon, ur. 1883 — św. Gertrudy 29.
Ajzensztat Hirsch Menachem, ur. 1901 — Orzeszkowej 10.
Dr. Landau Ignacy, ur. 1870 — św. Jana 3.
Schechter Samuel, ur. 1864 — J. Dietla 81.
Z listy Nr. 4: **Dr. Schreiber Henryk,** lat 48 — Dunajewskiego 6.
Murzyn Wojciech, lat 35 — Garbarska 12.
Zastępcami są:
Z listy Nr. 1: Zaręba Jan, lat 39 — Mogilska 10; Łubieńska Róża, lat 52 — Jabłonowskich 4.
Z listy Nr. 2: Wohl Artur, ur. 1887 — J. Sarego 2; Steinberg Joachim, ur. 1875 — Konarskiego 21; Inż. Feldman Dawid Józef, ur. 1879 — Na Gródku 3; Dr. Schermant Ludwik, ur. 1886 — Stradomska 15; Dr. Schenker Izaak, ur. 1886 — św. Gertrudy 16; Goldstein Nuchem, ur. 1896 — Stroma 10; Schnur Aron, ur. 1891 — Grodzka 49; Korngold Jakób Jozua, ur. 1894 — J. Dietla 75; Goldschmied Jakób Salomon, ur. 1878 — Jasna 10.
Z listy Nr. 4: Fischrund Salo Schulem, lat 40 — Rakowicka 6; Pieprzyk Karol, lat 35 — Świętokrzyska 14.

VII. Okręg Wyborczy.

W VII. Okręgu Wyborczym oddano ważnych kart do głosowania 5662
z czego oddano:
na listę Nr. 1 Bezpartyjnego Bloku Pracy Gospodarczej 3300
na listę Nr. 3 Polskiego Bloku Obrony Chrześcijańskiego Krakowa 410
na listę Nr. 4 Socjalistycznej Listy Robotn. 1920
na listę Nr. 7 Jednolitego Frontu Robotn. 32
Lista kandydatów Nr. 1 — uzyskała 2 mandaty.
Lista kandydatów Nr. 4 — uzyskała 1 mandat.
Wybrani zostali:
Z listy Nr. 1: **Dr. Florczyk Piotr,** lat 53 — Król. Jadwigi 88.
Siatka Marjan, lat 39 — Łączna 6
Z listy Nr. 4: **Dr. Rosenzweig Józef,** lat 44 — Długa 15.
Zastępcami są:
Z listy Nr. 1: Dr. Nowak Juljan, lat 68 — Wyspiańskiego 4; Przybylska Zofja, lat 48 — A. Grabowskiego 5.
Z listy Nr. 4: Sawicki Jan, lat 38 — Królowej Jadwigi 93.

VIII. Okręg Wyborczy.

W VIII. Okręgu Wyborczym oddano ważnych kart do głosowania 4631
z czego oddano:
na listę Nr. 1 Bezpartyjnego Bloku Pracy Gospodarczej 2635
na listę Nr. 3 Polskiego Bloku Obrony Chrześcijańskiego Krakowa 459
na listę Nr. 4 Socjalistycznej Listy Robotn. 1502
na listę Nr. 7 Jednolitego Frontu Robotn. 35

Lista kandydatów Nr. 1 — uzyskała 2 mandaty.
Lista kandydatów Nr. 4 — uzyskała 1 mandat.
Wybrani zostali:
Z listy Nr. 1: **Lazar Ludwik,** lat 64 — Gnieźnieńska 5.
Dr. Klimecki Stanisław, lat 49 — św. Anny 7.
Z listy Nr. 4: **Przybyś Kazimierz,** lat 35 — Mazowiecka 139.
Zastępcami są:
Z listy Nr. 1: Mr. Dymek Stanisław, lat 43 — Łokietka 8; Kawalec Józef, lat 35 — Rzeczna 8.
Z listy Nr. 4: Bulsiewicz Kazimierz, lat 49 — Dunajewskiego 5.

IX. Okręg Wyborczy.

W IX. Okręgu Wyborczym oddano ważnych kart do głosowania 5179
z czego oddano:
na listę Nr. 1 Bezpartyjnego Bloku Pracy Gospodarczej 2958
na listę Nr. 3 Polskiego Bloku Obrony Chrześcijańskiego Krakowa 290
na listę Nr. 4 Socjalistycznej Listy Robotn. 1889
na listę Nr. 7 Jednolitego Frontu Robotn. 42
Lista kandydatów Nr. 1 — uzyskała 2 mandaty.
Lista kandydatów Nr. 4 — uzyskała 1 mandat.
Wybrani zostali:
Z listy Nr. 1: **Dr. Kwieciński Zdzisław,** lat 41 — Rynek Główny 23.
Lisiński Leon, lat 43 — Zagrody 2.
Z listy Nr. 4: **Matula Władysław,** lat 34 — Rolna 7.
Zastępcami są:
Z listy Nr. 1: Orszański Andrzej, lat 48 — Różana 19; Wrżak Zygmunt, lat 52 — Szlak 3.
Z listy Nr. 4: Żyła Karol, lat 67 — Spiska 3.

X. Okręg Wyborczy.

W X. Okręgu Wyborczym oddano ważnych kart do głosowania 6603
z czego oddano:
na listę Nr. 1 Bezpartyjnego Bloku Pracy Gospodarczej 4071
na listę Nr. 4 Socjalistycznej Listy Robotn. 2386
na listę Nr. 7 Jednolitego Frontu Robotn. 146
Lista kandydatów Nr. 1 — uzyskała 3 mandaty.
Lista kandydatów Nr. 4 — uzyskała 1 mandat.
Wybrani zostali:
Z listy Nr. 1: **Żak Rudolf,** lat 35 — Grzegórzecka 26.
Michno Józef, lat 41 — Koszykarska 1.
Dziedzic Jan, lat 54 — Jachowicza 5.
Z listy Nr. 4: **Dr. Drobner Bolesław,** lat 50 — Straszewskiego 25.
Zastępcami są:
Z listy Nr. 1: Bębenek Franciszek, lat 56 — Grzegórzecka 32a; Żuwała Stanisław, lat 57 — Mogilska 99.
Z listy Nr. 4: Kremer Jan, lat 40 — Żółkiewskiego 26.

XI. Okręg Wyborczy.

W XI. Okręgu Wyborczym oddano ważnych kart do głosowania 11.011
z czego oddano:
na listę Nr. 1 Bezpartyjnego Bloku Pracy Gospodarczej 3880
na listę Nr. 2 Żydowskiego Bezpartyjnego Bloku Współpracy Gospodarczej 3550
na listę Nr. 4 Socjalistycznej Listy Robotn. 3330
na listę Nr. 7 Jednolitego Frontu Robotn. 251
Lista kandydatów Nr. 1 — uzyskała 3 mandaty.
Lista kandydatów Nr. 2 — uzyskała 3 mandaty.
Lista kandydatów Nr. 4 — uzyskała 3 mandaty.
Wybrani zostali:
Z listy Nr. 1: **Ks. Dr. Niemczyński Józef,** lat 49 — Zamojskiego 2.
Wyrwał Józef, lat 36 — Wielicka 2.
Ostrowski Andrzej, lat 59 — Hetmańska 3.
Z listy Nr. 2: **Taubman Henryk,** ur. 1887 — Lwowska 38.
Ehrlich Emanuel, ur. 1884 — Warneńczyka 10.
Szyf Marjan, ur. 1871 — Kalwaryjska 7.
Z listy Nr. 4: **Dr. Szumski Romuald,** lat 32 — Kremerowska 4.
Karton Stanisław, lat 41 — Słoneczna 21.
Cekiera Stanisław, lat 31 — Zamojskiego 31.
Zastępcami są:
Z listy Nr. 1: Miszczyński Leon, lat 56 — Lwowska 9; Żebracki Rajmund, lat 35 — Łagiewnicka 4; Płatek Władysław, lat 41 — Długosza 3.
Z listy Nr. 2: Alter Mojżesz, ur. 1887 — Celna 11; Geizhals Benjamin, ur. 1892 — Kalwaryjska 18; Bieberstein Mordche Wolf, ur. 1880 — Rejtana 10.
Z listy Nr. 4: Dr. Feiner Leon, lat 48 — Zyblikiewicza 19; Lichoń Aleksander, lat 64 — Stroma 10; Kuziemski Piotr, lat 42 — Kalwaryjska 55.

W ciągu 7 dni po dniu ogłoszenia wyniku wyborów przez Główną Komisję Wyborczą, conajmniej taka liczba wyborców danego okręgu wyborczego, jaka jest uprawniona w myśl § 17 reg. wyb. do zgłoszenia swych kandydatów, ma prawo wnieść protest przeciwko wyborom w tymże okręgu z żądaniem unieważnienia wyborów w całości — albo też wyboru poszczególnego radnego.

Protesty przeciwko wyborom wnosi się na piśmie do Głównej Komisji Wyborczej, która w terminie 3-dniowym winna je przesłać z odpowiedniemi wyjaśnieniami i aktami wyborczemi do Władzy powołanej do rozstrzygania protestów (§ 46). Wniesienie protestu przeciwko wyborom wstrzymuje ukonstytuowanie się nowowybranej Rady miejskiej.

Kraków, dnia 13 grudnia 1933 r.

Główna Komisja Wyborcza

Przewodniczący:

Józef Podobiński

Sędzia Sądu Apelacyjnego.

Członkowie:

Doc. Dr. Langrod, adwokat — Dr. Stanisław Scheuring, wiceprez. Sądu Okr. — Władysław Rutkowski, dyrektor Gimnaz. — Dr. Tadeusz Spitzer, wicedyr. Związku Przemysłowców.

104.

Nr. II. R. 199/33.

OBWIESZCZENIE

Zarządu miejskiego stoł. król. m. Krakowa

z dnia 13 listopada 1933 r.

o poborze komunalnego dodatku do państwowego podatku gruntowego w r. 1934 w mieście Krakowie.

Zarząd miejski podaje do publicznej wiadomości, że na podstawie uchwały T. Rady miasta z dnia 27-go września 1933 r., powziętej w myśl postanowień ust. 2 art. 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 65 poz. 505 i art. 4 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106 poz. 884, a zatwierdzonej reskryptem Pana Wojewody w Krakowie z dnia 18 października 1933 r. Nr. SF. I. 4b—41/33 Gmina miasta Krakowa pobierać będzie w r. 1934 dodatek komunalny do państw. podatku gruntowego w wysokości 135% tego podatku, obliczonego według zasad podanych w art. 14 ust. 2 powołanej wyżej ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r.

Prezydent miasta:

Dr. Mieczysław Kaplicki wr.

105.

OKÓLNIK Nr. 66

Prezydenta m. z dnia 2 listopada 1933 r. Nr. Prez. R. 167/33 w sprawie wytycznych przy wydzierżawianiu związkom samorządowym nieruchomości państwowych i przez Skarb Państwa administrowanych.

Pan Wojewoda Krakowski reskr. z dnia 24/X. br. Nr. S. F. II. 1-1/32 podał do wiadomości okólnik Nr. 96 Min. Spraw Wewn. z dnia 10/X. 1933 r. Nr. BZ. 24/20, który brzmi jak następuje:

Nawiązując do pisma okólnego z dnia 5/X. 1932 Nr. BZ. 24/9 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 16, poz. 202), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu ustanawia następujące wytyczne przy wydzierżawianiu związkom samorządowym nieruchomości państwowych i przez Skarb Państwa administrowanych na warunkach ulgowych na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r., podanej do wiadomości Panów Wojewodów pismem okólnem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 6/VIII. 1932 r. Nr. SS. 111/28/2 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 13, poz. 167).

1. Wydzierżawiane związkom samorządowym mogą być tylko nieruchomości zbędne dla potrzeb państwowych i nienadające się na pomieszczenie urzędów państwowych.

Zastrzeżenie powyższe nie dotyczy objektów po b. ziemstwach, b. ros. Towarzystwach Dobroczynności i b. instytucjach stanowych dzierżawionych obecnie przez samorządy.

2. Umowy dzierżawne nie powinny być zawierane na okres dłuższy niż 10 lat z tem, że na prośbę dzierżawcy, zgłoszoną przed upływem ostatniego roku, umowa może być przedłużona na dalsze 5 lat.

Umowy winny zawierać postanowienie wskazujące w jakim wypadku i terminie przysługuje stronom prawo wymówienia umowy (np. niezbędność budynku na potrzeby państwowe).

3. Ulgi ponad 50% normalnego czynszu mogą być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach dla związków samorządowych, będących w nader ciężkich warunkach finansowych i to za zgodą Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Ministerstwa Skarbu, na okres nie dłużej 3 lat, przyczem ulga w żaden sposób nie może powodować ze strony Skarbu Państwa dopłat do przedmiotu najmu.

Wszelkie ciężary, wypływające tak z tytułu własności odnośnej nieruchomości jak i jej użytkowania, oraz koszty remontu kapitalnego, konserwacyjnego i drobnego, winny obciążać dzierżawcę, co winno być wyraźnie zaznaczone w umowach.

4. W umowach dzierżawnych winny być umieszczone klauzule, postanawiające, iż po upływie 3-ch letniego okresu dzierżawy czynsz umowny może być poddany rewizji, gdyż stosowanie ulg czynszowych znajduje uzasadnienie w obecnych warunkach gospodarczych, lecz nie może być przyjęte na stałe.

5. Spłata zaległych rat czynszu dzierżawnego za lata ubiegłe może być ewent. rozłożona na okres 10 lat. Co się tyczy terminu płatności pierwszej raty, to może być on przesunięty dla poszczególnych związków komunalnych, będących w wyjątkowo ciężkich warunkach finansowych, nie dłużej jednak jak do dnia 1 kwietnia 1936 r.

106.

OKÓLNIK Nr. 68

Prezydenta m. z dnia 7 listopada 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 162/33 w sprawie przesyłania wezwań na rozprawy sądowe Biuru Prawnemu.

Stwierdziłem, że wezwania sądowe na rozprawy, audjencje i t. p. są niejednokrotnie przetrzymywane w Dzienniku podawczym lub w Wydziałach i Biurach i nie są na czas doręczone Biuru Prawnemu. Postępowanie takie może narazić miasto na niekorzystny wyrok zaoczny z powodu niestawiennictwa na rozprawie.

Polecam przeto, aby z dniem dzisiejszym wszelkie wezwania na rozprawy, audjencje sądowe i t. p. były doręczane bezzwłocznie tego samego dnia Biuru Prawnemu. Wyjątek stanowią wezwania na te rozprawy, na których ma stanąć przedstawiciel interesowanego Wydziału, Biura lub Zakładu.

107.

OKÓLNIK Nr. 69

Prezydenta m. z dnia 7 listopada 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 78/33 w sprawie zmiany zarządzenia o kwartalnem budżetowaniu.

Zmieniam zarządzenie moje z dnia 16 maja 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 78/33 (Okólnik Nr. 27) w ten spo-

sób, że w § 3 tego zarządzenia po ustępie drugim („o ile z bardzo ważnych powodów.... musi być wyczerpująco uzasadnione") należy wstawić następujący nowy ustęp:

„Wydziały i Zakłady miejskie, które posiadają wydatki t. zw. sezonowe, jak np. Budownictwo miejskie, Zarząd Ogrodów miejskich i t. p. mogą przekroczyć maksymalną kwotę ustalonych wydatków w danym kwartale roku budżetowego, pod warunkiem jednak, że w następnych kwartałach tego samego roku budżetowego zostaną poczynione takie oszczędności, które umożliwią osiągnięcie w danym dziale administracji, ogólnej cyfry oszczędności preliminowanych wydatków".

108.

OKÓLNIK Nr. 70

Prezydenta miasta z dnia 27 listopada 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 63/33 w sprawie przestrzegania drogi służbowej przy wnoszeniu pism, podań etc. pracowników miejskich do Prezydjum miasta w sprawach urzędowych i osobistych.

Ponawiają się przypadki, że niżsi funkcjonarjusze miejscy nie wnoszą próśb w drodze służbowej w myśl postanowień art. 97 i 16 punkt 5 przepisów służbowych, lecz wprost do Prezydjum miasta za pośrednictwem odnośnych Związków zawodowych.

Wobec powyższego przypominam moje rozporządzenie z dnia 10 sierpnia 1931 r. L. Prez. 9198/31, — w szczególności ustęp pierwszy tegoż a mianowicie:

Wszelkie podania, czy pisma zawierające prośby, przedstawienia, zażalenia i doniesienia w sprawach osobistych i urzędowych, wynikające ze stosunku służbowego podpisane wyraźnie imieniem i nazwiskiem z podaniem charakteru służbowego, należy wnosić w drodze służbowej tj. za pośrednictwem bezpośredniego przełożonego, który jest obowiązany zbadać okoliczności faktyczne w odnośnem piśmie przytoczone i wydać opinję, poczem winien akt przesłać Biuru Prezydjalnemu ze stosownem wnioskiem. Przełożony ten ponosi odpowiedzialność za wydaną opinję.

Tylko w wypadkach specjalnych należy zastosować dalsze postanowienia powołanego wyżej rozporządzenia.

109.

OKÓLNIK Nr. 72

Prezydenta miasta z dnia 9 listopada 1933 r. Nr. Prez. Przep. o biur. 4/32 w sprawie przestrzegania przepisów biurowych o postępowaniu kancelaryjnem.

Stwierdziłem, że przepisy biurowe o postępowaniu kancelaryjnem objęte mojem rozporządzeniem z dnia 1 grudnia 1931 r. nie są należycie przestrzegane. W szczególności nie przestrzegają niektórzy referenci wymogu wyraźnego i dokładnego wypisywania cech rozpoznawczych spraw. Taki stan rzeczy utrudnia, a niejednokrotnie wyklucza należytą rejestrację aktów, względnie ich sprawną, późniejszą ewidencję w Gł. Archiwum.

Wobec powyższego przypominam obowiązek przestrzegania skrupulatności w czynnościach manipulacyjno-kancelaryjnych, a przedewszystkiem — odnośnie do postanowień § 17 powyż. rozporządzenia — obowiązek wyraźnego, dokładnego i pełnego wypisywania cech rozpoznawczych poszczególnych spraw (Nr. sprawy) tj. oznaczenia Wydziału, hasła, numera porządkowego i roku.

110.

OKÓLNIK Nr. 73

Prezydenta m. z dnia 19 listopada 1933 r. Nr. Prez. Z. m. p. 168/33 o zorganizowaniu Komisji Ekonomiczno-technicznej przy Związku Miast Polskich.

Pan Wojewoda Krakowski reskryptem z dnia 27 października 1933 r. Nr. SA. III-10-57/33 podał do wiadomości okólnik Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 24 października 1933 r. Nr. SG. 60/53/1 w brzmieniu jak następuje:

Związek Miast Polskich zorganizował w roku ubiegłym stałą Komisję Ekonomiczno - Techniczną, mającą na celu udzielanie miastom porad oraz opinij we wszelkich dziedzinach działalności ekonomiczno-technicznej.

W pracach wymienionej komisji biorą udział przedstawiciele Związku Miast, rzeczoznawcy poszczególnych specjalności, zaś w posiedzeniach komisji biorą ponadto udział przedstawiciele Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Ministerstwa Skarbu oraz tych Ministerstw, które są zainteresowane w danej pracy, jak również przedstawiciel Funduszu Pracy przy projektach inwestycyj finansowanych przez ten Fundusz.

Komisja Ekonomiczno-Techniczna posiada specjalne znaczenie dla tych miast, które zabiegają o kredyty z Funduszu Pracy — Komisja bowiem opinjuje odnośne wnioski na podstawie porozumienia z Funduszem Pracy.

Ponadto prace Komisji mogłyby w znacznym stopniu odciążyć również urzędy wojewódzkie w pracy nad studjowaniem przedłożonych przez zarządy miejskie zgłoszeń i projektów.

Reasumując powyższe Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o zwrócenie uwagi zarządom miast na celowość zasięgania opinji w Komisji Ekonomiczno-Technicznej i to przed przedkładaniem odnośnych wniosków P. P. Wojewodom. Dotyczy to nietylko zgłoszeń do Funduszu Pracy, lecz również zgłoszeń we wszystkich innych sprawach natury techniczno-ekonomicznej, związanych z gospodarką i przedsiębiorstwami miejskiemi.

Niewielkie stosunkowo koszty, jakie obciążałyby miasta w związku z wyjazdem na miejsce kompetentnych osób i czynnościami komisji, niewątpliwie się skompensują fachową oceną ich projektów oraz należytą poradą.

111.

OKÓLNIK Nr. 74

Prezydenta m. z dnia 10 listopada 1933 r. Nr. Prez. R. 175/33 w sprawie zakupów zagranicznych.

W ślad za tut. okólnikiem Nr. 69 z dnia 18 listopada 1932 podaję do wiadomości okólnik Ministerstwa

Spraw Wewnętrznych z dnia 28 października 1933 Nr. S. G. 830/237/poufne/32 z poleceniem zastosowania się i przestrzegania.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych Warszawa dn. 28 października 1933 Nr. SG. 830/237/poufne/32. Do Pana Wojewody (wszystkich).

Wobec wyrażonej przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu wątpliwości, czy wszystkie zakupy zagraniczne, dokonywane przez związki samorządowe opierają się na pozwoleniu Ministerstwa Przemysłu i Handlu, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o przypomnienie związkom samorządowym treści okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 6 z dnia 28 maja 1932 r. nakładającego na związki samorządowe obowiązek uzyskiwania od Ministerstwa Przemysłu i Handlu uprzedniego pozwolenia na czynienie jakichkolwiek zakupów zagranicznych. Wspomniany okólnik podaje zarazem sposób w jaki związki samorządowe mogą, za pośrednictwem Pana Wojewody, starać się o omawiane pozwolenie. Wspomniany okólnik zaznacza ponadto, że niezależnie od pozwolenia na zakup zagraniczny, winny interesowane związki samorządowe, o ile tego zachodzi potrzeba, starać się w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych o pozwolenie zaciągnięcia zagranicznego kredytu towarowego, nie jest identyczne z uzyskaniem ulgi celnej, ani też z uzyskaniem pozwolenia na przywóz tych towarów, których przywóz jest reglamentowany. W tych sprawach związki samorządowe winny, za pośrednictwem Pana Wojewody, zgłaszać specjalne wnioski.

112.
OKÓLNIK Nr. 75

Prezydenta m. z dnia 25 listopada 1933 r. Nr. Prez. R. 176/33 w sprawie organizacji Miejscowego Koła Ligi Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej.

Celem usprawnienia organizacji L. O. P. P. i ułatwienia spełnienia jej zadań — Zarząd Miejskiego Komitetu Ligi Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej przystępujy w najbliższym czasie do wzmożonej akcji w zakresie organizowania na terenie m. Krakowa większej ilości Miejscowych Kół L. O. P. P. — według dzielnic, urzędów, instytucyj i organizacyj zawodowych.

Zamierzając utworzyć Miejscowe Koło L. O. P. P. — obejmujące urzędników i niższych pracowników miejskich — Zarząd Miejskiego Komitetu L. O. P. P. zwrócił się pismem z dnia 6 listopada 1933 r. do Zarządu miasta z prośbą o zainicjowanie akcji mającej na celu objęcie listą członków tej organizacji, jaknajwiększej ilości pracowników miejskich.

Celem L. O. P. P. są wszystkim nam dobrze znane, doniosłe zadania — przygotowania obrony przeciwlotniczo-gazowej i popierania rozwoju polskiego lotnictwa we wszystkich jego dziedzinach.

Zatem w poczuciu dobrze zrozumiałego obowiązku narodowego, obywatelskiego i państwowego zwracam się do Panów Urzędników i Funkcjonarjuszy miejskich z gorącym apelem, aby ci z Panów, którzy jeszcze nie są członkami L. O. P. P. gremjalnie wpisali się na listę członków tej organizacji, by nie brakło tam nikogo — w pełnem zrozumieniu obowiązku Obywatela-Polaka.

113.
OKOLNIK Nr. 76.
Zarządzenie

Prezydenta m. z dnia 8 listopada 1933 r. Nr. Prez. Org. Mgtu 161/33 w sprawie personalnej organizacji służby weterynaryjnej w Rzeźniach i na Targowicach miejskich.

§ 1.

Ze względów służbowych uchylam zarządzenia moje z dnia 13 października 1932 Nr. Prez. Org. Mgtu 2/32 (Okolnik Nr. 55) i z dnia 22 grudnia 1932 Nr. Prez. Org. Magtu 45/32 (Okólnik Nr. 78).

§ 2.

Z dniem 1 grudnia 1933 r. przydzielam 5 lekarzy weterynaryjnych, 12 trychinoskopistek i 1 niższego funkcjonarjusza weterynaryjnego Zarządowi Rzeźni i Targowic miejskich z tem, że od dnia przydziału podlegają służbowo Zarządowi Rzeźni i Targowic miejskich, a w sprawach policji weterynaryjnej Wydziałowi IX.

§ 3.

Kierownictwo służby weterynaryjnej w Rzeźniach i na Targowicach miejskich poruczam z dniem 1 grudnia 1933 Dr. Zdzisławowi Finikowi, wicedyrektorowi Rzeźni.

§ 4.

Zwalniam z dniem 30 listopada 1933 r. Bohdana Langera, st. lekarza weter. z kierownictwa wet. służby w Rzeźniach i na Targowicach miejskich.

§ 5.

Rozdział czynności a w szczególności imienne wyznaczenie lekarzy weterynaryjnych do Rzeźni i Targowic miejskich, tudzież lekarzy weterynaryjnych do poszczególnych okręgów zarządzę osobnym okólnikiem.

114.
OKÓLNIK Nr. 81
Zarządzenie

Prezydenta m. z dnia 28 listopada 1933 r. w sprawie przesyłania komunikatów do dzienników o rozpoczęciu i ukończeniu robót publicznych prowadzonych na terenie Gminy. (Nr. Prez. Zarz. og. 166/33).

Celem informowania ogółu o stanie inwestycyjnych robót publicznych na terenie Gminy prowadzonych, zarządzam przesyłanie komunikatów do prasy o rozpoczęciu i ukończeniu wszelkich powyższych robót.

Polecam zatem sporządzać odnośne komunikaty, postępując w myśl okólnika Nr. 16 z dnia 30 marca 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 56/33 w sprawie udzielania prasie informacyj, dotyczących spraw urzędowych.

115.

OKOLNIK NR. 83

Prezydenta miasta z dnia 6 grudnia 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 41/33 w sprawie wyjaśnienia przepisów rozp. z dnia 6 grudnia 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych.

W załączeniu przesyłam okólnik Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 15 listopada br. Nr. 110 dotyczący wyjaśnienia przepisów rozporządzenia z dnia 6 grudnia 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych, intymowany okólnikiem Województwa Krakowskiego z dnia 28 listopada 1933 Nr. SF I. — 1 77/33 do wiadomości i stosowania.

ODPIS.

MINISTERSTWO SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. SF. 11/3/15.

Warszawa, dnia 15 listopada 1933 r.

Wyjaśnienie przepisów rozporządzenia z dnia 6 grudnia 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych.

OKÓLNIK Nr. 110.

Do wszystkich PP. Wojewodów (z wyjątkiem wojewody śląskiego).

W związku z rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych wydanem w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 6 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. z r. 1933 Nr. 11, poz. 71) w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu udzielam poniższych szczegółowych wyjaśnień, względnie wskazówek, któremi posiłkować się powinny zarówno związki samorządowe, jak i władze nadzorcze, przy stosowaniu przepisów poszczególnych paragrafów tego rozporządzenia.

I. Zasady ogólne budżetowania w związkach samorządowych.

do § 1. Budżetem związku samorządowego należy obejmować jedynie gospodarkę pieniężną tegoż związku; wszelkie świadczenia w naturze na rzecz związku samorządowego, do których ludność jest zobowiązana z mocy ustaw (np. szarwark na drogach, stróża) warta (nocna i t. p.) są obejmowane budżetem jedynie w przypadku zamiany tych świadczeń na opłaty gotówkowe.

Świadczenia w naturze należy jednakże poza budżetem obejmować w dokładną ewidencję, umożliwiającą ustalenie wysokości obciążenia ludności, terminów świadczeń i zasad ich rozkładu.

Dane te powinny być ustalone w drodze uchwały organu uchwalającego równocześnie z budżetem i jako załącznik budżetu przedstawione władzy nadzorczej, która powinna zbadać legalność ustanowienia odnośnych świadczeń.

Władza nadzorcza powinna również czuwać nad tem, aby:

1) świadczenia w naturze rozkładane były na ludność zgodnie z zasadami prawa i słuszności,

2) rozkład świadczeń w naturze wykładany był do publicznego przeglądu i dostosowany do planu odnośnych robót (np. drogowych), przy opracowaniu którego należy przestrzegać zasady, iż nie można pociągać ludności do świadczeń w naturze w czasie dla niej nieodpowiednim, np. w porze pilnych robót polnych przy uwzględnieniu rodzaju gospodarstwa (polne, łąkowe),

3) przy wymiarze świadczeń drogowych nie wykorzystywano sił roboczych i pociągowych gospodarstw rolnych wszystkich równocześnie lub przez dłuższy okres czasu bez przerwy, lecz aby zwalniano od świadczeń w naturze pewną ilość tych sił, niezbędną do codziennych robót gospodarczych,

4) normy zamiany świadczeń w naturze na pieniądze były ustanawiane według zasad słuszności z uwzględnieniem między innemi obowiązujących w danej miejscowości kosztów robocizny pracowników rolnych.

Z zasadą, że budżet obejmuje tylko gospodarkę pieniężną związku samorządowego nie stoi w sprzeczności zezwalanie w poszczególnych wyjątkowych przypadkach płatnikom danin komunalnych na uiszczanie tych danin — zamiast w gotówce — w formie odpowiedniego ekwiwalentu w materjale lub nawet w robociźnie (np. przyjęcie zamiast należności pieniężnej tytułem opłat drogowych — kamienia, którego wartość odpowiada tej należności). Tego rodzaju formę poboru danin publicznych należy traktować jako przyjęcie od płatnika daniny w gotówce i równoczesne nabycie od tego płatnika takiego materjału względnie takich usług, których związek samorządowy może użyć dla swoich własnych potrzeb.

Odnośnie prowizorjów budżetowych, których sama nazwa wskazuje na ich tymczasowość i krótkotrwałość, Ministerstwo zauważa, iż nie mogą być one podstawą do podejmowania wydatków nadzwyczajnych.

do § 2. Istnienie pozabudżetowych źródeł dochodowych związku samorządowego i uskutecznianie poza budżetem wydatków na rachunek związku samorządowego, z wyjątkiem wypłaty świadczeń emerytalnych z funduszu emerytalnego, jest niedopuszczalne (zasada zupełności budżetu).

Pod dochodami własnemi, obejmowanemi budżetem związku samorządowego, należy rozumieć wszelkie wpływy, któremi związek samorządowy może rozporządzać na własne potrzeby, przyczem przy budżetowaniu rozstrzygającym momentem jest nietylko prawo własności, lecz i prawo użytkowania, wobec czego budżetem związku samorządowego obejmować należy również i zarząd przedmiotami majątkowemi nie będącemi nawet formalnie własnością związku samorządowego, o ile dochody z administracji tych przedmiotów mogą być używane na potrzeby własne związku samorządowego.

Zgodnie z powyższem gminy województw południowych powinny obejmować budżetem dochody i wydatki związane z administracją t. zw. „dobra gminnego", związki samorządowe zaś w województwach centralnych względnie wschodnich dochody i wydatki, związane z administracją majątku po b. radach dobroczynności publicznej, b. urzędach opieki społecznej, b. kuratorjach trzeźwości, b. radzie Głównej opiekuńczej, b. radach opiekuńczych powiatowych oraz miejskich i t. p., o ile majątek tych instytucyj przekazany został w zarząd samorządowi terytorjalnemu. Również należy obejmować budżetem wydatki i dochody legatów, przekazanych do wyłącznej administracji związku samorządowego.

Natomiast nie należy obejmować budżetem dochodów i wydatków związanych z administracją objektów majątkowych, o ile administrację tę zarząd związku samorządowego wykonywa na rachunek osób trzecich (np. administracja majątkiem, należącym do grupy gminiaków; z którego dochody pobie-

rają ci gminiacy). Podobnież nie należy obejmować budżetem związku samorządowego wydatków i dochodów fundacyj, posiadających osobowość prawną, chociażby przekazane one były do wyłącznej administracji związku samorządowego.

do § 3. Budżetem związku samorządowego nie należy obejmować sum depozytowych i przechodnich, co do których związek samorządowy spełnia rolę inkasenta (np. wpływów z podatków państwowych, przyjmowanych przez związek samorządowy na rzecz Skarbu Państwa, potrąceń z poborów pracowniczych na ubezpieczenia społeczne i podatek dochodowy i t. p.), jak również zaliczek zwrotnych, wydawanych pracownikom samorządowym na poczet ich poborów.

Za sumy przechodnie należy również uważać tę część podatków samorządowych (komunalnych dodatków do podatków państwowych), która ma być przekazana innemu związkowi samorządowemu. Powiatowe związki samorządowe np. nie powinny preliminować w swych budżetach tej części wpływów z danin publicznych, które mają obowiązek przekazać gminom (np. z dodatku do podatku przemysłowego, od spożycia, zużycia wzgl. produkcji od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, z dodatku komunalnego do opłat od umów o przeniesienie własności nieruchomości i t. p.).

Zarząd związku samorządowego powinien prowadzić jednakże dokładną kontrolę sum depozytowych i przechodnich na rachunkach pozabudżetowych.

Zaliczki zwrotne wydawane pracownikom na poczet ich poborów można wypłacać jedynie w miarę posiadanych środków obrotowych, i tylko wtedy, gdy wypłaty z tego tytułu nie utrudnią normalnego wykonywania budżetu. Zasady udzielania zaliczek zwrotnych, jak również dopuszczalną ich wysokość oraz warunki spłaty, ustala organ stanowiący związku samorządowego w formie stosownej uchwały, wzorując się przytem na przepisach, dotyczących funkcjonarjuszów państwowych (okólnik Prezesa Rady Ministrów Nr. 35 z dnia 21 lipca 1933 r.).

Nie mogą być obejmowane budżetem pożyczki krótkoterminowe (zarówno wpływy, jak i spłaty), natomiast muszą być obejmowane budżetem wpływy i spłaty pożyczek długoterminowych i wydatki na oprocentowanie i koszty zaciągania wszelkich pożyczek zarówno długoterminowych, jak i krótkoterminowych. Równoważenie wydatków i dochodów budżetowych kredytem krótkoterminowym nie jest dopuszczalne ani w preliminarzach budżetowych, ani w wykonaniach budżetu.

Rozporządzenie rozróżnia podział pożyczek na długoterminowe i krótkoterminowe w związku z czem stosowanie w budżetach związków samorządowych innego podziału pożyczek pod względem okresu czasu, na który zostały zaciągnięte (np. wyodrębnianie pożyczek „średnio-terminowych") nie jest dopuszczalne.

Pożyczkami krótkoterminowemi w rozumieniu przepisów budżetowych są wszelkie pożyczki zaciągane na okres krótszy niż jeden rok, długoterminowemi zaś wszelkie pożyczki zaciągane na rok, względnie dłuższy okres czasu. Prolongata pożyczki jedynie w tym wypadku może zmienić charakter pożyczki z krótkoterminowej na długoterminową, o ile prolongata ta już w chwili zaciągnięcia długu objęta była warunkami pożyczki i zastrzeżona w zobowiązaniu dłużnem. W takim wypadku, o ile okres, na który pożyczka została formalnie zaciągnięta wraz z okresem z góry przesądzonej prolongaty wynosi rok, względnie więcej, pożyczkę należy traktować jako faktycznie zaciągniętą na okres roczny, względnie dłuższy, a więc jako pożyczkę długoterminową. We wszelkich innych wypadkach prolongata pożyczki krótkoterminowej na okres krótszy niż 1 rok nie zmienia charakteru takiej pożyczki jako krótkoterminowej.

Wyłączenie operacyj kredytowych krótkoterminowych z budżetu i z wykonania budżetu związku samorządowego uzasadnione jest właściwościami tego rodzaju kredytu. Pożyczka krótkoterminowa nie jest bowiem niczem innem jak należnością, którą wkrótce należy uregulować, jest prawie należnością bieżącą, nie może zatem stanowić dochodu budżetowego (pokrycie wydatku związku samorządowego). Zaliczanie kredytów krótkoterminowych do dochodów budżetowych uniemożliwiałoby ujawnienie rzeczywistych niedoborów budżetowych. Niedobór budżetowy bowiem, wobec nieposiadania przez związki samorządowe wolnych rezerw gotówkowych (pozabudżetowych), wyraża się we wzroście zadłużenia krótkoterminowego związku samorządowego.

Wobec wyłączenia z budżetu i jego wykonania operacyj kredytowych krótkoterminowych nie jest dopuszczalne zamieszczanie w budżecie pozycyj na spłatę długów krótkoterminowych, a zatem i na spłatę t. zw. dotychczas zaległości biernych, zaliczonych w roku poprzednim do wykonania budżetu, pokrycie bowiem tego rodzaju długów winno się mieścić w pokryciu niedoboru budżetowego.

Ustalenie tego pokrycia może nastąpić dopiero po przedstawieniu organowi stanowiącemu rocznego sprawozdania rachunkowego (vide § 49 rozporządzenia).

Z tych względów z uwagi na nieopóźnianie pokrywania należności krótkoterminowych rozporządzenie (§ 49) przewiduje terminy dla zaprojektowania przez zarząd związku samorządowego i ustalenia przez organ stanowiący tegoż związku pokrycia powstałego niedoboru budżetowego oraz w wypadku powstawania niedoboru przejściowe ograniczenie wydatków nowego okresu budżetowego do najbardziej koniecznych. Część dochodów nowego okresu budżetowego do czasu ustalenia pokrycia budżetowego niedoboru roku poprzedniego (a zatem i zobowiązań krótkoterminowych powstałych w związku z wykonaniem budżetu tegoż roku) winna być przejściowo obrócona na uregulowanie zaległości i długów krótkoterminowych z roku ubiegłego.

Kierując się zasadą, aby wyłączenie wpływów i spłat długów krótko termin. z budżetów związków samorządowych nie rozciągało się na znaczniejszą liczbę operacyj tychże związków, rozporządzenia ograniczyło pojęcie kredytu krótkoterminowego jedynie do długów zaciągniętych na okres krótszy od jednego roku.

Natomiast pod mianem pożyczek długoterminowych należy rozumieć wszelkie zobowiązania pieniężne, które w rozumieniu przepisów rozporządzenia (§ 7 ust. 2) dotyczących pożyczek i powyższych wyjaśnień okólnika, uważać należy za długoterminowe, a które związek samorządowy zaciąga bądź to z tytułu sum pożyczonych temuż związkowi w gotówce (pożyczki, weksle), względnie w walorach (n. p. pożyczki w obligacjach), bądź to z tytułu wykonywanych dla związku samorządowego robót i dostaw (np. wykonywanie robót lub uskutecznianie dostaw dla związku samorządowego na warunkach kredytu długoterminowego).

Pożyczki krótkoterminowe mogą być zużywane jedynie na czasowe (pozabudżetowe) zasilenie funduszów kasowych, przyczem związki samorządowe winny ograniczać się w korzystaniu z tego rodzaju kredytu, który nie jest odpowiedni dla gospodarki publicznej i który niejednokrotnie przyczynia się do powiększenia, trudności finansowych związków samorządowych. W szczególności związki samorządowe winny

unikać dokonywania poza przedsiębiorstwami samorządowemi zakupów na kredyt i wystawiania weksli.

W zasadzie związki samorządowe winny ograniczyć się do wystawiania weksli na zlecenie publicznych instytucyj finansowych (banki państwowe i komunalne, komunalne kasy oszczędności i t. p.) oraz samorządowych instytucyj gospodarczych (Instytut Samorządowy Wydawniczy, Zrzeszenie Samorządów Powiatowych i Składnica Związku Pracowników Administracji Gminnej).

Wreszcie nie należy obejmować budżetem związku samorządowego sum pochodzących z rozrachunków między poszczególnemi jednostkami organizacyjnemi, względnie gospodarczemi tegoż związku, gdyż tego rodzaju operacje nie są wydatkami, względnie dochodami rzeczywistemi (np. nie należy wprowadzać do budżetu rozrachunków z tytułu czynszów za lokale zajmowane we własnych budynkach związku samorządowego przez poszczególne biura, względnie instytucje związku, lub np. obciążać na korzyść administracji ogólnej wydatków szkolnych za zwiezienie opału dla szkół powszechnych przy pomocy koni wyjazdowych, objętych działem I. budżetu).

Wyjątek od powyższej zasady stanowią rozrachunki między poszczególnemi przedsiębiorstwami i zakładami, których budżety zgodnie z § 4 rozporządzenia zostały wyodrębnione z budżetu administracyjnego, względnie między temi przedsiębiorstwami i zakładami, a budżetem administracyjnym. Rozrachunki te, które uważać należy za rzeczywiste wydatki, względnie dochody budżetowe, są konieczne z uwagi na potrzebę ustalenia rzeczywistych kosztów eksploatacyjnych przedsiębiorstwa, względnie kosztów prowadzenia zakładu opiekuńczego, szpitala lub teatru.

W związku z tem w budżecie administracyjnym związku samorządowego w odpowiednich działach winny figurować po stronie wydatków należności za świadczenia (o ile mają charakter świadczeń płatniczych), dostarczane przez przedsiębiorstwa i przez wyodrębnione z budżetu administracyjnego zakłady poszczególnym działom administracji związku samorządowego (n. p. za prąd dostarczany przez elektrownię za leczenie chorych przez szpital i t. p.), zaś po stronie dochodów należności za świadczenia, dostarczane przez poszczególne działy administracji związku samorządowego przedsiębiorstwom, względnie wyodrębnionym z budżetu administracyjnego zakładom samorządowym (np. za prowadzenie biura przedsiębiorstwa przez personel administracji ogólnej związku samorządowego).

do § 4. Wyodrębnieniu z budżetu administracyjnego prócz budżetów przedsiębiorstw samorządowych podlegają wydatki i dochody zwyczajne szpitali i zakładów opieki społecznej, a to stosownie do postanowień art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382) i w związku z przepisami rozporządzenia Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 25 lutego 1930 r. o rachunkowości i sprawozdaniach instytucyj opiekuńczych (Dz. U. R. P. Nr. 23. poz. 210). Poza tem wyodrębnieniu z budżetu administracyjnego podlegają również wydatki i dochody zwyczajne teatrów samorządowych, a to ze względu na specjalne warunki prowadzenia tych zakładów.

Budżet administracyjny obejmuje całość gospodarki związku samorządowego (zasada jedności budżetu); zawiera bowiem budżety netto przedsiębiorstw i wymienionych zakładów samorządowych; budżety brutto tych przedsiębiorstw i zakładów mają zatem charakter załączników do budżetu administracyjnego, obrazujących szczegóły gospodarki i związku samorządowego.

Z powyższego wynika, iż nie należy dla zobrazowania całokształtu gospodarki samorządowej sumować w zestawieniu ogólnem z dochodami i wydatkami budżetu administracyjnego dochodów i wydatków brutto przedsiębiorstw samorządowych.

Omawiane w niniejszym okólniku rozporządzenie nie normuje sposobu układania budżetów przedsiębiorstw samorządowych, który uregulowany będzie osobnemi przepisami.

do § 5. Rozporządzenie dzieli przedsiębiorstwa związku samorządowego na 3 grupy:

I. Przedsiębiorstwa samorządowe o charakterze zakładów użyteczności publicznej, których cechami wyróżniającemi są: charakter monopoliczny i powszechność korzystania z usług tych przebsiębiorstw. Należą do nich między innemi zakłady wodociągowe i kanalizacyjne oraz zakłady oczyszczania miasta i spalania śmieci;

II. przedsiębiorstwa o charakterze przemysłowo-handlowym (cegielnie, betoniarnie, sklepy i t. p.) prowadzone na zasadach wolnej konkurencji;

III. gospodarstwa rolne (fermy, ośrodki, gospodarstwa ogrodnicze, sadownicze i t. p.)., leśne i rybne, stanowiące samodzielne jednostki gospodarcze, a zarazem będąc większemi objektami gospodarczemi; natomiast przedsiębiorstwami, nie są drobne objekty rolne, leśne i pojedyńcze stawy, jako nie dające podstawy do samoistnej gospodarki; wydatki i dochody tego rodzaju objektów należy zamieszczać w budżecie administracyjnym brutto.

Za przedsiębiorstwa samorządowe, podlegające wyodrębnieniu z budżetu administracyjnego, również uważać należy i te zakłady, których produkcja jest przeznaczona jedynie na potrzeby związku samorządowego. Z liczby tego rodzaju zakładów tabor związku samorządowego, który spełnia pracę dla różnych działów związku samorządowego należy traktować jako przedsiębiorstwo (o charakterze przemysłowo-handlowym), natomiast tego rodzaju tabor, który służy głównie do wyjazdów służbowych administracji ogólnej, a ubocznie jedynie do innych przewozów, uważać należy za objekt majątku administracyjnego, który należy obejmować budżetem administracyjnym.

do §§ 6 i 7. Spłata pożyczek długoterminowych należy do wydatków zwyczajnych, jednak przedterminowa spłata pożyczek długoterminowych (spłata kapitału) i spłata jednorazowa, o ile ta ostatnia znajduje pokrycie w dochodach z nowej pożyczki lub w dochodach ze sprzedaży, czy likwidacji majątku lub przedsiębiorstw, winny być zaliczane do wydatków nadzwyczajnych. Uzasadnione jest to tem, iż przedterminowa spłata pożyczek oraz pokrycie jednorazowej spłaty pożyczki ze sprzedaży majątku związku samorządowego, czy też z nowej pożyczki (konwersja pożyczki), nie mają charakteru normalnego wydatku i z natury rzeczy i stanowią wydatek nadzwyczajny.

Pod rekonstrukcją i kapitalnym remontem, zaliczanym do wydatków nadzwyczajnych należy rozumieć gruntowną przebudowę objektów majątkowych, względnie zakładów lub urządzeń dobra publicznego (np. gruntowny remont domu, który nie był już zdatny do użytku, przebudowa drogi gruntowej na drogę o twardej nawierzchni, zmiana systemu utrzymania ulicy — zamiana kostki drewnianej lub kamienia polnego na kostkę granitową).

Celem ułatwienia w układania budżetu i prowadzeniu gospodarki finansowej rozporządzenie zezwala na zaliczanie bądź to z dochodów zwyczajnych, bądź to nadzwyczajnych

nadwyżek, osiąganych wskutek przewyżki dochodów zwyczajnych nad wydatkami zwyczajnemi, o ile nie przewyższają one 3% sumy dochodów zwyczajnych, oraz nadwyżek osiąganych przez jednowioskowe gminy wiejskie i miasta, liczące poniżej 3.000 mieszkańców.

do § 8. Wszelkie dochody związku samorządowego (nie wyłączając dochodów opartych na umowach) należy preliminować w takiej wysokości, w jakiej mogą być uzyskane w gotówce bez względu na to, czy będą one osiągane z wymiarów tego roku, na który zostały zapreliminowane, czy też z wymiarów lat ubiegłych. Wpływy zaległe z lat ubiegłych winny być preliminowane łącznie z wpływami z wymiarów roku bieżącego n. p. pozycja »podatek wyrównawczy«, zamieszczona w budżecia na rok 1933/34 winna obejmować w budżecie wpływy zarówno z wymiaru na r. 1933/34, jak i z zaległości za lata poprzednie); osobne pozycje dla mających wpłynąć zaległych dochodów należy przewidywać w budżecie jedynie w tym wypadku, gdy dotyczą dochodów, które w danym roku budżetowym nie są wymierzane; pozycje tego rodzaju należy preliminować osobno dla każdego rodzaju dochodu i w odpowiednim dziale, przyczem, o ile nie zostały przewidziane w preliminarzu, winny być odpowiednio uwzględnione w wykonaniu budżetu. Przy preliminowaniu dochodów zwyczajnych należy brać pod uwagę wszystkie źródła dochodowe, do korzystania z których związek samorządowy jest uprawniony.

Dochody z pożyczek mogą być preliminowane jedynie po otrzymaniu formalnych przyrzeczeń (promes) zrealizowania ich w tym okresie budżetowym, na który mają być preliminowane. Możliwość czy postanowienie zaciągnięcia pożyczki, choćby znalazło ono wyraz w zatwierdzonej przez władze nadzorcze uchwale organu stanowiącego związku samorządowego, nie są wystarczającemi podstawami do zapreliminowania pożyczki w budżecie.

O ile brak formalnych przyrzeczeń zrealizowania pożyczek uniemożliwia zapreliminowanie wydatków nadzwyczajnych, to wydatki te winny być zapreliminowane w budżecie dodatkowym wtedy, gdy związek samorządowy wymienione przyczynienia uzyska.

Przed przystąpieniem do preliminowania wydatków związek samorządowy powienien ustalić wysokość faktycznie możliwych do osiągnięcia dochodów i na tej dopiero podstawie budować stronę wydatkową budżetu.

Kredyty przeznaczone na wydatki nadzwyczajne, o ile mają być pokrywane z pożyczek, nie mogą być wykorzystywane przed otrzymaniem odnośnej pożyczki. W szczególności kredyty nie mogą byc uruchamiane z pożyczek krótkoterminowych, zaciąganych na poczet spodziewanych wpływów z pożyczek długoterminowych.

do § 9. Nadwyżka ogólnej sumy dochodów nad ogólną sumą wydatków budżetowych dopuszczalną jest jako wynik zmiennej wydajności poszczególnych źródeł dochodowych związku samorządowego.

do § 10. Z uwagi na konieczność przestrzegania zasady dokładności budżetu i potrzebę unikania pozycyj ogólnych, z których mogłyby być pokrywane wydatki odnoszące się do różnych działów wydatków budżetowych (co zaciemniałoby pogląd na wykonanie budżetu) nie należy preliminować pozycyj, których źródło względnie przeznaczenie nie jest ściśle określone, a w szczególności t. zw. f u n d u s z ó w d y s p o z y c y j n y c h, które mogą być preliminowane jedynie w budżecie m. st. Warszawy i to wyłącznie tylko do dyspozycji Magistratu, względnie jego Prezydjum.

Z pojęciem kredytu dyspozycyjnego nie należy mieszać k r e d y t u r e p r e z e n t a c y j n e g o, przeznaczonego na wydatki ściśle określone, a mianowicie związane z reprezentacją związku samorządowego (np. oficjalne przyjęcia). Ze sposobu użycia kredytów na wydatki reprezentacyjne organa związku samorządowego, dysponujące temi kredytami, o b o w i ą z a n e s ą w y l i c z a ć s i ę t. zn. przedstawiać dowody z poczynionych wydatków i wydatki te uwidocznić w księgach rachunkowych.

Poza tem rozporządzenie zezwala na zamieszczenie w jednej pozycji po stronie dochodowej budżetu dochodu nieprzewidzianego w wysokości 1 zł. (dla zachowania pozycji), oraz po stronie wydatkowej budżetu kredytu na wydatki nieprzewidziane. Jako maksymalną normę tego ostatniego uważać należy w gminach miejskich, liczących powyżej 100.000 mieszkańców — 1‰ (jeden promil), w gminach wiejskich i powiatowych związkach samorządowych — 1% (jeden procent) oraz w pozostałych związkach samorządowych ¼% (ćwierć procent) ogólnej sumy wydatków zwyczajnych. Posługiwanie się kredytem na wydatki nieprzewidziane, podobnież jak stosowanie prawa »virement« (§ 51 rozporządzenia), powinno się przyczynić do zmniejszenia wypadków uchwalania budżetów dodatkowych.

Kredyt na wydatki nieprzewidzane uprawnia organ wykonawczy związku samorządowego do rozprowadzenia tego kredytu wkońcu roku budżetowego na odpowiednie działy budżetu w drodze, bądź to otworzenia nowych, bądź to powiększenia dotychchczasowych kredytów, a to w zależności od poczynionych wydatków.

II. Przepisy dotyczące budżetu administracyjnego.

A. P o d z i a ł b u d ż e t u a d m i n i s t r a c y j n e g o.

do § 12. W dużych związkach samorządowych (wielkie miasta, wojewódzkie związki samorządowe) rozporządzenie dopuszcza podział działów na rozdziały, a tych zkolei na paragrafy, pozycje i podpozycje. W powiatowych związkach samorządowych dopuszczalne jest dzielenie działów na rozdziały tylko w działach VIII — zdrowie publiczne, IX — opieka społeczna i X — popieranie rolnictwa, w gminach zaś miejskich — jedynie w działach VIII i IX. Liczba paragrafów i pozycji zależy od rozmiarów gospodarki związku samorządowego, przyczem unikać należy zbyt drobiazgowego podziału budżetu, co krępuje nadto organa wykonawcze związku samorządowego zwłaszcza wobec zmiennych konjunktur gospodarczych i powoduje otwieranie w księgach sum budżetowych nadmiernej liczb kont.

do § 13. Podział budżetu na działy przewidziane w rozporządzeniu uzasadniony jest tem, iż układanie budżetów przy uwzględnieniu wydatków i dochodów osobno dla każdej składowej części biura związku samorządowego jest niecelowe, gdyż nie dają właściwego jednolitego poglądu na całość dochodów, a to wobec możliwości rozbicia dochodów jednakowego charakteru na kilka części. Również na przeszkodzie do takiego układania budżetu stoi niejednolita i nieustalona organizacja biur związków samorządowych.

Z uwagi na wyżej przytoczone motywy i ponieważ dochody związków samorządowych, zwłaszcza zaś wpływy z podatków, mają w myśl obowiązujących przepisów prawnych charakter ogólny, w rozporządzeniu została przewidziana inna klasyfikacja wydatków (według dziedzin działalności związku samorządowego) od klasyfikacji dochodów (według rodzajów źródeł dochodowych.

Z tych względów oraz dla ujednostajnienia systemu budżetowania i dla otrzymania odpowiedniego materjału dla celów statystycznych rozporządzenie ustala podział na działy zarówno wydatków jak i dochodów jednakowo dla wszystkich związków samorządowych.

W dochodach zwyczajnych rozporządzenie przewiduje 11 działów, kolejność których jest podyktowana obowiązkiem wykorzystywania w tej właśnie kolejności źródeł dochodowych (naprzód dochody prywatno-prawne, opłaty, dodatki do podatków państwowych, a następnie podatki samoistne).

do § 14. Wydatki osobowe i rzeczowe nie powinny być łączone w jednej pozycji. Podobnież wydatki na subsydja (subwencje, zasiłki i t. p.) należy wyodrębniać od wydatków na spełnianie przez związek samorządowy zadań we własnym zarządzie.

B. Wydatki budżetu administracyjnego.

do § 15. W dziale I — zarząd ogólny — zamieszcza się wszelki personel biura związku samorządowego referendarski, rachunkowy, kancelaryjny (zarówno stały, jak i prowizoryczny), oraz wydatki rzeczowe z utrzymaniem biura związane.

Do personelu biura związku samorządowego zalicza się również referentów administracyjnych przydzielonych do specjalnych działów (np. referent szkolnictwa, szpitalnictwa i t. p.).

Jeżeli biuro związku samorządowego dzieli się na wydziały (ogólny, finansowy, techniczny i t. p.), co ma miejsce w dużych miastach, należy wydatki osobowe i rzeczowe tych działów biura związku samorządowego zamieszczać w dziale I. W dużych związkach samorządowych można dla każdego wydziału przeznaczyć osobny paragraf, względnie rozdział.

Zamieszczenie personelu ogólno-administracyjnego wszystkich wydziałów w dziale I podyktowane jest potrzebą zgrupowania razem wszelkich wydatków zarządu ogólnego, personel ten bowiem uległ jedynie specjalizacji i nie zatracił swego charakteru ogólno-administracyjnego.

W dziale I należy również zamieszczać koszty utrzymania biura technicznego, jeżeli to biuro wykonywa roboty dla wszystkich działów gospodarki samorządowej; oczywiście wydatki związane z dokonaniem robót będą zamieszczane w odnośnych działach budżetu.

W pozostałych działach wydatków zamieszcza się specjalne świadczenia rzeczowe (np. świadczenia rzeczowe na rzccz szkolnictwa powszechnego, koszty leczenia ubogich w gminie i t. d. (oraz wydatki na fachowy personel techniczny (nauczyciel, lekarz, inżynier, drogomistrz, agronom powiatowy i t. p.).

Wydatki rzeczowe działu I obejmują koszty utrzymania lokalu biura. Zasadniczo działy specjalne powinny korzystać z lokalu biura ogólnego, w razie konieczności mogą się jednak mieścić w lokalach oddzielnych; nie przeszkadza to jednak, iż budżetowo lokale te, z wyjątkiem lokali przedsiębiorstw i zakładów samorządowych, wyodrębnionych z budżetu administracyjnego, powinny być objęte działem I. Czynsz za lokal zamieszcza się jedynie w tym przypadku, gdy biuro związku samorządowego mieści się w budynku wynajętym.

W kredytach na wynagrodzenie członków zarządu związku samorządowego należy przewidywać w osobnej pozycji uposażenie przełożonego związku samorządowego i ewentualnych zawodowych członków organu zarządzającego i w osobnej pozycji diety i odszkodowania dla niezawodowych członków tego organu.

Pobory pracowników samorządowych, zarówno objętych działem I., jak i pozostałemi działami należy zamieszczać w budżecie zgodnie z zatwierdzonym statutem etatów przy ścisłem zastosowaniu postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073) w brzmieniu ustawy z dnia 15 marca 1932 r, (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 345). Dodatek komunalny do uposażeń pracowników może być objęty preliminarzem budżetowym związku samorządowego jedynie w wypadku powzięcia odnośnej uchwały o przyznaniu tego dodatku na dany rok budżetowy. Kredyt na wymieniony dodatek winien być wyodrębniony w osobnej pozycji. W preliminowanych sumach należy uwzględniać tylko etaty faktycznie obsadzone, względnie mające być rzeczywiście obsadzone, w danym roku budżetowym, nie należy zaś sumami preliminowanemi obejmować wolnych etatów. Poza liczbą pracowników przewidzianą statutem etatów, mogą być przewidywani w budżecie jedynie pracownicy przyjmowani na określony przeciąg czasu do prac nadzwyczajnych, przekraczających normalny zakres czynności administracji samorządowej oraz praktykanci. Wynagrodzenie pracowników przejściowo zatrudnionych (czasowych), należy preliminować oddzielnie (w osobnej pozycji) od poborów pracowników stałych (etatowych, kontraktowych, stałych),

Diety i koszty podróży zalicza się do wydatków rzeczowych działu I, a to z tego względu, iż stanowią one zwrot kosztów podróży, a nie są formą wynagrodzenia.

Wydatki na zaopatrzenie emerytalne, pensje wdowie i sieroce, nie mogą być obejmowane budżetem, o ile pokrywane są one z funduszu emerytalnego. Natomiast budżetem winny być objęte wydatki związane ze świadczeniami emerytalnemi przewidzianemi w § 6 wzorowego statutu emerytalnego (okólnik Nr. 148 z dnia 18 lipca 1929 r. Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1383).

Wszelkie dodatkowe wynagrodzenia pracowników związków samorządowych mogą być dokonywane jedynie z kredytu „Remuneracje i zapomogi". Remuneracja (dodatkowe wynagrodzenie) może być przyznawana wyłącznie jako:

a) wynagrodzenie za nadliczbowe godziny pracy, lub

b) wynagrodzenie za wykonanie specjalnej pracy, która nie należy do normalnych obowiązków pracowników i która przynosi szczególną korzyść dla związku samorządowego.

Poza tem z kredytu „remuneracje i zapomogi" mogą być wypłacane jedynie indywidualnie zapomogi z tytułu nieszczęśliwych wypadków, względnie wydatków nadzwyczajnych, niezależnych od woli pracownika związku samorządowego.

Starostom jako przewodniczącym sejmiku i wydziału powiatowego nie mogą być przyznawane jakiekolwiek remuneracje z funduszów samorządowych.

Wysokość kredytu zapomogowo-remuneracyjnego nie powinna przekraczać z reguły 1% wydatków osobowych; w powiatowych związkach samorządowych, gminach wiejskich i mniejszych gminach miejskich kredyt ten może być większy i dochodzić do 5% wydatków osobowych. W tejże maksymalnej wysokości może być przewidziany kredyt remuneracyjno-zapomogowy w innych poszczególnych związkach samorządowych w takich przypadkach, gdy nadwyżkę jego ponad 1% wydatków osobowych przeznacza się na wynagrodzenie dla poszczególnych pracowników związków samorządowych za stałe prace w godzinach pozabiurowych innego rodzaju, niż prace wykonywane w zwykłych godzinach biurowych, o ile prace pozabiurowe tych pracowników zmierzają do wprowadzenia oszczędności w administracji związku,

przez uniknięcie potrzeby przyjmowania nowych pracowników, których utrzymanie wyniosłoby większe kwoty, aniżeli wydatki na wynagrodzenie za zajęcia pozabiurowe.

W związku z pokrywaniem wynagrodzeń dodatkowych z osobnego kredytu zapomogowo-remuneracyjnego, nie należy tego rodzaju wydatków włączać do kredytów na pobory, wysokość których winna być ustalona zgodnie z postanowieniami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073), obowiązującego w brzmieniu ustawy z dnia 15 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 345), względnie przewidywać niezależnie od kredytu zapomogowo-remuneracyjnego osobne pozycje na zajęcia dodatkowe pracowników związku samorządowego.

Kredyty na wydawnictwa urzędowe związku samorządowego należy zamieszczać w dziale I. z wyłączeniem kredytów na wydawnictwa kulturalno-oświatowe (§ 21) oraz wydawnictwa propagandowe z dziedziny zdrowia, opieki społecznej i popierania rolnictwa, które należy uwzględniać w odpowiednlch działach specjalnych (działy VII—X).

Dział I. budżetu winien obejmować wszelkie własne koszty poboru zarówno podatków samorządowych jak i państwowych. Natomiast odszkodowanie za czynności organów skarbowych, uskuteczniających pobór dodatków komunalnych do podatków państwowych (%) od sum wypłacanych związkowi samorządowemu z tytułu tych dodatków) winno być obejmowane działem XIII. „różne".

do § 16. W dziale II. wydatków zamieszcza się wydatki związane z utrzymaniem objektów majątkowych, nie stanowiących części aktywów przedsiębiorstw i zakładów samorządowych wyodrębnionych z budżetu administracyjnego i nieprzeznaczonych na użytek publiczny względnie na potrzeby administracji samorządowej. Należą tu wydatki na utrzymanie budynków (domów, hal targowych i t. p.) i placów oraz gruntów ornych, stawów i przestrzeni zalesionych, które nie stanowią samodzielnych jednostek gospodarczych (vide § 5).

Wydatki na utrzymanie objektów majątkowych, zaliczonych do aktywów przedsiębiorstw i zakładów samorządowych, wyodrębnionych z budżetu administracyjnego, zamieszczać należy w budżetach tych przedsiębiorstw i zakładów.

Wydatki nadzwyczajne, związane z budową domów i urządzeń, przeznaczonych dla celów administracyjnych, zamieszczać należy w odnośnych działach, nie zaś w dziale majątku komunalnego (np. budowę domu dla pomieszczenia biura związku samorządowego w dziale I., budowę gmachu szkolnego w dziale VI., natomiast budowę domu czynszowego w dziale II. „majątek komunalny").

do § 17. W dziale III. — przedsiębiorstwa komunalne — należy zamieszczać, ewentualne deficyty przedsiębiorstw samorządowych. W wydatkach nadzwyczajnych w dziale tym należy zamieszczać sumy, udzielane przedsiębiorstwom samorządowym tytułem pożyczek względnie dotacyj na pokrycie wydatków nadzwyczajnych przedsiębiorstw.

do § 18. W dziale IV. — spłata długów w osobnym paragrafie, należy grupować kredyty na spłatę rat amortyzacyjnych i w osobnych paragrafach kredyty na jednorazową spłatę długów długoterminowych i kredyty na oprocentowanie długów.

Administrację wszelkich długów długoterminowych, zaciąganych zarówno na potrzeby administracji, jak i przedsiębiorstw i zakładów samorządowych, nie posiadających osobowości prawnej, należy objąć budżetem administracyjnym.

W związku z powyższem przy zaciąganiu pożyczki dla przedsiębiorstwa, wyodrębnionego z budżetu administracyjnego, preliminuje się odnośną sumę w dochodach nadzwyczajnych budżetu administracyjnego, zaś w wydatkach nadzwyczajnych tegoż budżetu zamieszcza się odpowiedni kredyt na pożyczkę, względnie na dotację dla przedsiębiorstwa. W budżecie przedsiębiorstwa w dochodach nadzwyczajnych należy wówczas powtórzyć sumę przeznaczoną na pożyczkę dla przedsiębiorstwa, w wydatkach zaś nadzwyczajnych przedsiębiorstwa, przewidzieć sumę wydatku nadzwyczajnego (inwestycji), na uskutecznienie które zaciągnięto pożyczkę.

Na amortyzację i oprocentowanie pożyczki długoterminowej, otrzymanej przez przedsiębiorstwo preliminuje się odnośne sumy w wydatkach (dział IV), jak i w dochodach (dział IV) zwyczajnych budżetu administracyjnego (zwrot wydatku z budżetu przedsiębiorstwa).

Zaciąganie i spłata pożyczek krótkoterminowych, t. j. pożyczek zaciąganych na okres krótszy niż jeden rok, stanowią pozycje pozabudżetowe i jako takie nie mogą być zamieszczane w budżecie. Natomiast budżetem administracyjnym należy obejmować oprocentowanie pożyczek krótkoterminowych zaciąganych zarówno na potrzeby administracji, jak i zakładów samorządowych (nie wyłączając zakładów wyodrębnionych z budżetu administracyjnego). Natomiast wydatki na oprocentowanie krótkoterminowych pożyczek zaciąganych na potrzeby przedsiębiorstwa należy obejmować jedynie budżetem tegoż przedsiębiorstwa.

do § 19. Dział V. — drogi i place publiczne — przewiduje sześć paragrafów, z których pierwszy obejmuje wydatki na drogi państwowe, pokrywane z funduszów państwowych, których administracja przekazana została związkowi samorządowemu oraz w oddzielnej pozycji tegoż paragrafu wydatki na drogi państwowe, ponoszone przez związek samorządowy zgodnie z art. 20, ustęp 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej, Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32, (odcinki dróg państwowych przechodzących przez miasta, osady wiejskie, uzdrowiska i zdrojowiska), następny zaś — wydatki dokonywane z funduszów państwowych na drogi i mosty niebędące ani drogami państwowemi, ani drogami samorządowemi) drogi celne, drogi straży granicznej, drogi w obrębie twierdz i t. p.). Pozostałe cztery paragrafy winny obejmować wydatki na drogi samorządowe (wojewódzkie, powiatowe, gminne).

Wydatki na administrację dróg samorządowych należy przewidywać w osobnym paragrafie, wydatki zaś na administrację dróg państwowych, wykonywaną przez powiatowy związek samorządowy (zarząd drogowy) należy wykazywać w jednym paragrafie łącznie z innemi wydatkami na drogi państwowe. Do wydatków na administrację drogową, prócz wymienionych w § 19 rozporządzenia, należy zaliczać również wydatki na wynagradzanie gmin przez powiatowy związek samorządowy za pobór opłat drogowych i ewentualny współudział w wymiarze tych opłat (%%) wypłacane za pobór specjalnych opłat drogowych). Inne koszty wymiaru i poboru opłat drogowych (np. uposażenie referenta podatkowego, koszt ksiąg bierczych, druków itp.) należy wykazywać w dziale I. zarząd ogólny.

W paragrafie obejmującym wydatki na utrzymanie dróg gminnych, należy — w budżetach związków samorządowych korzystających ze świadczeń drogowych ludności w naturze — przewidywać osobną pozycję pod nazwą „wydatki na zastępcze wykonanie nieodbytej w naturze powinności drogowej (szar-

warku)". Wobec niemożności określenia zgóry wysokości tego wydatku należy w wymienionej pozycji zamieścić kwotę 1 zł. Uskutecznione w ciągu roku wydatki na zastępcze wykonanie powinności drogowej (szarwarku) nie wymagają dodatkowego kredytu, o ile znajdują pokrycie we wpływach gotówkowych od osób, które świadczeń tych w naturze nie odbyły, względnie którym świadczenia naturalne zamieniono na opłaty gotówkowe. Świadczenia te winne być preliminowane również w wysokości 1 zł. w osobnym paragrafie działu XI. dochodów zwyczajnych. Natomiast jako załącznik do budżetu winien być dołączony wykaz robót drogowych, które związek samorządowy zamierza wykonać szarwarkiem z podaniem ogólnej wartości i liczby jednostek szarwarkowych (pieszych, konnych), niezbędnych do wykonania zamierzonych robót.

W wypadku gdy związek samorządowy subwencjonuje utrzymanie względnie budowę dróg państwowych — należy tego rodzaju subwencje związku samorządowego wykazywać w dziale V wydatków w oddzielnym paragrafie (siódmym) zatytułowanym ,,subwencje na drogi państwowe".

Wydatki na budowę i przebudowę (kapitalne remonty) dróg i placów publicznych należy przewidywać w wydatkach nadzwyczajnych, dzieląc je analogicznie jak wydatki na utrzymanie dróg, z tą jednakże różnicą, iż każdą poszczególną inwestycją (budowaną, wzgl. remontowaną drogę na most) należy obejmować osobną pozycją. Renowację szosy względnie ulicy bez zmiany systemu jej utrzymania należy zaliczać do wydatków zwyczajnych (utrzymanie dróg).

W dziale V a — pomiary i plany rozbudowy — należy zamieszczać zarówno osobowe, jak i rzeczowe wydatki na regulację, pomiary i sporządzanie planów rozbudowy. Należą tu również wydatki na pokrycie kosztów przymusowego scalania działek budowlanych, wydatki na wykup gruntów pod ulice oraz ewentualne wydatki związane z działalnością komitetu rozbudowy miasta.

do § 20. Do wydatków na szkolnictwo powszechne należy zaliczać między innemi wydatki na wykonanie obowiązku bezpłatnego dostarczania mieszkań nauczycielom szkół powszechnych, względnie wypłacania tym nauczycielom dodatku mieszkanie (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 662, rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 11 marca 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 197).

Do oświaty pozaszkolnej zalicza się między innemi utrzymanie szkół dokształcających ogólno-kształcących dla młodzieży pracującej w rzemiośle, przemyśle i handlu.

do § 21. Do wydawnictw kulturalno-oświatowych w dziale kultury i sztuki nie należą wydawnictwa fachowe (np. wydatki na wydawnictwa związane z popieraniem rolnictwa należą do działu X — popieranie rolnictwa). Podobnież działem VII nie należy obejmować kredytów na biblioteczki rolnicze.

W dziale VII. — kultura i sztuka, należy między innemi zamieszczać wydatki na popieranie sztuki teatralnej oraz dopłaty do utrzymynia teatrów (nadwyżki wydatków zwyczajnych nad dochodami), będących stałemi instytucjami związku samorządowego, których budżety zgodnie z § 4 rozporządzenia podlegają wyodrębnieniu z budżetu administracyjnego. Natomiast wydatki teatrów, będących doraźnemi przedsięwzięciami związku samorządowego, należy traktować jako wydatki na popieranie sztuki teatralnej i zamieszczać w całości w dziale (kultura i sztuka).

Wydatków na podstawowe inwestycje teatralne (budowa gmachu teatralnego, kapitalne remonty, zaprowadzenie nowej maszynerji) nie należy obejmować budżetem teatru, a zamieszczać jedynie w dziale VII. wydatków nadzwyczajnych budżetu administracyjnego.

Związki samorządowe winny dążyć do samowystarczalności prowadzonych przez nie teatrów (przy utrzymaniu jednak umiarkowanych cen widowisk) a to w drodze unikania wygórowanych płac personalu i prowadzenia ekonomicznej gospodarki, umożliwiającej osiąganie odpowiednich efektów możliwie najskromniejszemi środkami.

Wydatki i dochody w budżetach teatrów komunalnych należy zamieszczać według załączonego wzoru (załącznik 1).

do § 22. Grupom przewidzianym w § 22 rozporządzenia winny odpowiadać w budżetach powiatowych związków samorządowych i w budżetach gmin miejskich wydzielonych — rozdziały, w budżetach zaś pozostałych związków samorządowych — paragrafy.

Podział rozdziałów na paragrafy oraz paragrafów na pozycje w budżetach powiatowych związków samorządowych i gmin miejskich wydzielonych winny odpowiadać zamieszczonemu w § 22 rozporządzenia podziałowi (wyliczeniu) wydatków poszczególnych grup.

Kredytami personalnemi działu VIII. należy objąć personel służby zdrowia, zatrudniony w terenie. Natomiast kredytami temi nie należy obejmować osób, które pracują w biurze związku samorządowego, jak również tych, które należą do personelu szpitali.

Wydatki na zwalczanie ostrych chorób zakaźnych obejmują:

a) koszty związane z ustaleniem rozpoznania ostrej choroby zakaźnej, bądź drogą zbadania chorego na miejscu przez lekarza, bądź drogą przesłania wydzielin i wydalin do zbadania, względnie koszty utrzymania własnego laboratorjum (zakładu baktrjologicznego),

b) wydatki na izolację, wykonywaną w domu chorego lub w domu izolacyjnym, względnie koszty utrzymania własnego domu izolacyjnego,

c) wydatki na szczepienie ochronne przeciwko ospie (art. 2 ustawy z dnia 25 lutego 1926 r. Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 167), jako też przeciwko innym chorobom zakaźnym,

d) koszty związane z dokonywaniem dezynfekcyj (zarówno bieżącej, jak i końcowej), dezynfekcyj i deratyzacyj, względnie koszty utrzymania i konserwowania własnego zakładu dezynfekcyjnego.

Wydatki na zwalczanie chorób społecznych obejmują kwoty na specjalne przychodnie (poradnie) o charakterze zapobiegawczym, utrzymywane przez związek samorządowy, oraz zapomogi udzielane instytucjom społecznym na walkę z chorobami społecznemi.

Wydatki na opiekę higjeniczno-lekarską nad dzieckiem i macierzyństwem obejmują kwoty, przeznaczone na urządzenie i utrzymanie stacyj opieki nad dzieckiem i matką, koszty związane z pobytem dzieci w specjalnych zakładach leczniczych i leczniczo-zapobiegawczych, kwoty przeznaczone na schroniska dla kobiet ciężarnych, jako też zapomogi, udzielane instytucjom na opiekę higjeniczno-lekarską nad dzieckiem i macierzyństwem.

Wydatki na higjenę publiczną obejmują:

a) utrzymanie i konserwację studzien publicznych oraz zapomogi, udzielane na cele zaopatrywania w wodę (art. art. 1 i 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o zaopatrywaniu ludności w wodę Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 310),

b) wydatki na usuwanie i niszczenie nieczystości z wyłączeniem wydatków i deficytów przedsiębiorstw kanalizacyjnych, oczyszczania miast i spalania śmieci (art. art. 1 i 7 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o usuwaniu nieczystości i wód opadowych, Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 311),

c) wypadki na badanie artykułów żywności i przedmiotów użytku (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) oraz na badanie zwierząt rzeźnych i mięsa (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 361); te ostatnie winne być wykazywane oddzielnie od innych wydatków związku samorządowego,

d) wydatki na utrzymanie i konserwację łaźni i kąpielisk (art. 3, poz. 4 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 371) jako też cmentarzy, domów przedpogrzebowych oraz wydatki na oględziny zwłok (art. 3, 5 i 6 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o chowaniu zmarłych i stwierdzaniu przyczyny zgonu, Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 359),

e) wydatki na nadzór nad porządkiem i czystością osiedli wogóle, a w szczególności zakładów handlowych i przemysłowych, oraz na nadzór nad stanem zdrowotnym mieszkań (p. 3, art. 3 zasadniczej ustawy sanitarnej),

f) wydatki na wychowanie fizyczne i przysposobienie wojskowe z wyjątkiem wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego młodzieży szkolnej a w szczególności wydatki na subwencje dla komitetu wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego, którego budżet jako organizacji odrębnej od związku samorządowego nie jest obejmowany budżetem związku samorządowego (okólnik Nr. 257/Wojsk. 3165/1 z dnia 18 listopada 1929 r. Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 317).

Wydatki na ośrodki zdrowia obejmują wszelkie wydatki tych instytucyj, niewyłączając wydatków na walkę z chorobami zakaźnemi i społecznemi, jak również wydatków na higjenę publiczną, uskuteczniamych przez ośrodki zdrowia.

Inne wydatki na zapobieganie chorobom obejmują kredyty na urządzenie odczytów wystaw, rozdawnictwo i zakup druków, książek itp., jak również subwencje i zapomogi, udzielane na cele powyższe innym instytucjom i osobom oraz wydatki na zapobieganie chorobom, nie wymienione w poszczególnych paragrafach (pozycjach) tego rozdziału (paragrafu).

Wydatki na lecznictwo nie obejmują wydatków szpitali, zarówno ogólnych, jak i specjalnych, a natomiast obejmują, dopłaty do kosztów ich utrzymania (oddzielnie dla każdego szpitala) przyczem oddzielnie należy wykazywać część tych dopłat przypadającą za leczenie ubezpieczonych w kasach chorych.

Budżety szpitali publicznych utrzymywanych przez dany samorząd winny stanowić załącznik do budżetu ogólnego (art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382). Wydatki i dochody pozostałych zakładów zdrowia publicznego nie podlegają wyodrębnieniu z budżetu administracyjnego, mogą być jednak zamieszczane, o ile dotyczą większych zakładów, w formie załączników do budżetu administracyjnego. W budżecie administracyjnym wówczas zgodnie z § 40 ust. 3 rozporządzenia, należy w ogólnej sumie zamieszczać wydatki w dziale VIII zdrowia publicznego, dochody zaś w odnośnych działach dochodów zwyczajnych.

Wydatki na koszty leczenia chorych obejmują z wyjątkiem pomocy położniczej wydatki na leczenie ubogich w szpitalach, pozostających we własnym zarządzie związku samorządowego, jak i w szpitalach i klinikach obcych, wydatki na leczenie ubogich w domu oraz leczenie specjalne (np. kąpielami leczniczemi) tych chorych. Wydatki na koszty leczenia ubogich w szpitalach publicznych i na koszty leczenia umysłowo-chorych należy preliminować w osobnych pozycjach.

Inne wydatki na lecznictwo obejmują wydatki na własne instytucje i kursy w zakresie pomocy leczniczej dla ludności oraz ratownictwo (n. p. pogotowie ratunkowe, ratownictwo przeciwgazowe i t. p.) lub zapomogi, udzielane innym instytucjom na cele wymienione oraz inne wydatki na cele lecznictwa w zakresie obowiązków związków samorządowych, wymienionych w art. 3 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. Pr. P. P. Nr. 63, poz. 371).

Wydatki i dochody w budżetach szpitali komunalnych należy zamieszczać według załączonego wzory (załącznik 2).

do § 23. W budżetach wojewódzkich i powiatowych związków samorządowych oraz w budżetach gmin miejskich wydzielonych wydatki działu IX — opieka społeczna — należy podzielić na trzy rozdziały: A. Opieka nad dziećmi, młodzieżą i macierzyństwem, B. Opieka nad dorosłymi oraz C. Pośrednictwo pracy i pomoc dla bezrobotnych. W budżetach pozostałych związków samorządowych w miejsce powyższych rozdziałów należy przewidywać trzy paragrafy.

Podział rozdziałów na paragrafy winien odpowiadać zamieszczonemu w § 23 rozporządzenia wyliczeniu wydatków poszczególnych grup.

W związku z niektóremi rodzajami wydatków, wymienionemi w § 23 rozporządzenia, Ministerstwo wyjaśnia, iż do wydatków na ,,opiekę nad cudzoziemcami" należy zaliczać wydatki na opiekę bezpośrednią, pomoc doraźną oraz na koszty podróży deportowanych cudzoziemców, do wydatków zaś na ,,opiekę nad zwolnionymi z więzień i ich rodzinami" — wydatki na pomoc doraźną dla zwolnionych z więzień, na przejazdy do miejsc zamieszkania lub do miejsc pracy, względnie na zakup urządzeń pracy i na pomoc dla rodzin więźniów. ,,Wydatkami na opiekę nad poszkodowanymi skutkiem klęsk żywiołowych" należy obejmować koszty pomocy bądź w naturze (dożywianie, pomoc odzieżowa, mieszkaniowa i t. p.), bądź w formie zasiłków doraźnych. Do wydatków ,,na akcję ogrodów działkowych" należy zaliczyć subwencje w szczególności: na koszty dzierżawy odpowiednich terenów, koszty organizacyjno-inwestycyjne (oparkanienie, niwelacja, studnie, pompy, i t. p.) oraz na zakup sadzonek, nasion, narzędzi itp.

W grupie wydatków na pośrednictwo pracy i pomoc bezrobotnym należy w oddzielnym paragrafie zamieszczać kredyt na świadczenia na rzecz Funduszu Pracy, przewidzianej w art. 28 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22. poz. 210).

do § 24. Grupom przewidzianym w § 24 rozporządzenia winny odpowiadać w budżetach powiatowych związków samorządowych — rozdziały, w budżetach pozostałych związków samorządowych — paragrafy. Podział rozdziałów na paragrafy winien odpowiadać zamieszczonemu w § 24 rozporządzenia podziałowi wydatków poszczególnych grup wydatków.

Wydatki na utrzymanie instruktorów ogólno-rolniczych należy obejmować koszty utrzymania agronomów powiatowych, instruktorów rejonowych i t. zw. instruktorów specjalnych (hodowców, ogrodników, pszczelarzy, organizacji gospodarstw, przysposobienia rolniczego, kół gospodyń wiejskich, spółdzielności i innych) według następującego podziału:

a) utrzymanie personelu instruktorskiego na własnym etacie,

b) zasiłki na utrzymanie instruktorów w organizacjach rolniczych,

c) koszty podróży instruktorów własnych i instruktorów organizacyj rolniczych,

Natomiast powyższemi wydatkami nie należy obejmować asystentów kontroli obór, techników meljoracyjnych i leśnych, personelu szkół rolniczych innych zakładów rolniczych oraz lekarzy weterynaryjnych, którzy winni być uwzględniani w dalszych paragrafach (pozycjach) działu X.

W wydatkach na szkolnictwo rolnicze należy umieszczać kredyty:

a) na utrzymanie szkół rolniczych we własnym zarządzie (z rozbiciem na wydatki osobowe i rzeczowe),

b) na subwencje na utrzymanie szkół, nie stanowiących własności danego związku samorządowego,

c) na stypendja dla uczniów szkół rolniczych.

O ile przy szkołach rolniczych lub zakładach doświadczalnych utrzymywane są fermy, które obszarem swym przekraczają znacznie normy powierzchni ziemi, przyjęte dla szkół, bądź niewykorzystane przez zakład do doświadczeń, część majątków takich, o ile stanowić ona może samodzielną jednostkę gospodarczą należy traktować jako przedsiębiorstwo i wyodrębnić z budżetu administracyjnego w osobny budżet (§ 5 rozporządzenia).

W wydatkach na pozaszkolną oświatę rolniczą należy zamieszczać ewentualne kredyty:

a) na przysposobienie rolnicze młodzieży wiejskiej,

b) na konkursy wśród samodzielnych gospodarzy:

c) na pracę wśród kobiet wiejskich,

d) na demonstracje i pokazy stosowania odmian roślin uprawnych, nawozów, maszyn, narzędzi rolniczych i t. p. (jednak wydatki na pokazowe żywienie inwentarza, na pokazy hodowlane należy zamieszczać w wydatkach na popieranie wytwórczości zwierzęcej),

e) na inne wydatki na oświatę pozaszkolną (bibljoteczki, wycieczki i t. p.).

Do wydatków na zakłady rolnicze z wyłączeniem szkół należy zaliczyć kredyty na utrzymanie zakładów własnych z rozbiciem na wydatki personalne i rzeczowe. Oddzielną pozycję stanowić winny subwencje dla zakładów, stanowiących własność innych instytucyj, przyczem w objaśnieniach należy wskazać cele, na które subwencje zostały przeznaczone. Pod pojęciem zakładu rolniczego nie należy rozumieć ferm rolnych, gospodarstw leśnych, rybnych i ogrodowych (owocowych, warzywnych), które, o ile stanowią samodzielne jednostki gospodarcze, winne być traktowane jako przedsiębiorstwa, podlegające wyodbrębnieniu z budżetu administracyjnego (§ 5 rozporządzenia).

Zgodnie z § 40 rozporządzenia (ustęp ostatni) wydatki i dochody zakładów rolniczych mogą być zamieszczane w formie załączników do budżetu administracyjnego. W dziale X. na właściwem miejscu należy wtedy podawać ogólne sumy wydatków, dochody zaś objęte załącznikiem należy zamieszczać w odpowiednich działach budżetu po stronie dochodów.

Wydatki na popieranie wytwórczości roślinnej obejmują kredyty:

a) na zwalczanie chorób i szkodników roślin,

b) popieranie ogrodnictwa i kultur specjalnych,

c) inne wydatki na popieranie wytwórczości roślinnej (utrzymanie punktów czyszczenia nasion i bejcowania zboża itd.).

W wydatkach na popieranie wytwórczości zwierzęcej należy zamieszczać kredyty:

a) na popieranie hodowli bydła (wydatki na wykonanie ustawy o państwowym nadzorze nad buhajami, na kupno buhajów poza ustawą, na wystawy, pokazy i spędy hodowlane, premje dla hodowców, na pokazowe żywienie i kontrolę mleczności),

b) na popieranie hodowli trzody chlewnej,

c) na popieranie hodowli owiec,

d) na popieranie hodowli drobiu,

e) na popieranie innych hodowli (pszczelnictwo, rybactwo, jedwabnictwo i t. p.).

Wydatkami na popieranie spółdzielczości rolniczej należy obejmować pomoc na dokształcanie pracowników spółdzielczych.

Do wydatków na zagospodarowanie nieużytków należy zaliczyć zarówno wydatki ze środków własnych jak i zasiłków państwowych i innych. Ewentualny koszt utrzymania technika do zalesień — jako wydatek osobowy — należy zamieścić w osobnej pozycji.

Do zasiłków ogólnych dla organizacyj rolniczych należą zasiłki nieprzeznaczone na cele, objęte innemi paragrafami i pozycjami działu X.

W wydatkach na utrzymanie lecznic, przychodni i szpitali weterynaryjnych należy wykazywać osobno wydatki personalne i osobno wydatki rzeczowe.

Wydatki na badanie zwierząt rzeźnych i mięsa mogą być wykazywane w dziale X — popieranie rolnictwa — tylko w tym wypadku, gdy badanie to stanowi dodatkowe zajęcie personelu weterynaryjnego nie należącego do personelu rzeźni. Z reguły preliminowanie tych wydatków w dziale X może być stosowane jedynie w budżetach powiatowych związków samorządowych — we wszystkich pozostałych związkach samorządowych wydatki na badanie zwierząt rzeźnych i mięsa należy wykazywać w dziale VIII — zdrowie publiczne, względnie w budżecie rzeźni, o ile badanie to jest wykonywane przez personel tego przedsiębiorstwa.

W budżetach gmin winny być uwzględniane: w wydatkach na przeciwdziałania szerzeniu się epizootji kredyty na pokrywanie wydatków do ponoszenia których gminy są zobowiązane na podstawie art. 93 (w szczególności pkt. c, e) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673), a w wydatkach na nadzór nad targowiskami zwierzęcemi — kredyty na pokrywanie wydatków, do ponoszenia których związki samorządowe zobowiązane są w myśl §§ 94 i 95 tegoż rozporządzenia (pod rygorami wskazanemi w art. 96); analogiczne kredyty winny być zamieszczane w budżecie rzeźni.

W kredytach na meljoracje szczegółowe należy w wydatkach osobowych umieszczać ewentualny koszt utrzymania technika meljoracyjnego (do projektowania i nadzorowania robót lub opieki technicznej nad spółkami wodnemi), w wydatkach zaś rzeczowych koszty przeprowadzania pomiarów, sporządzania projektów, zakupu przyrządów i środków technicznych i t. p.

Wydatkami na meljoracie podstawowe należy obejmować koszty przeprowadzania meljoracyj podstawowych na terenie danego związku samorządowego w części obowiązującej tenże związek, składki na utrzymanie wojewódzkich biur meljoracyjnych lub meljoracyjnych związków międzykomunalnych, składki na koszty przeprowadzania meljoracyj podstawowych w innych powiatach województwa itp.

do § 25. W dziale XI — popieranie przemysłu i handlu należy zamieszczać wydatki szkół i kursów przemysłowych (rękodzielniczych i rzemieśl.) i handlowych, prowadzonych przez związek samorządowy, względnie subwencje i zasiłki

dla instytucyj, utrzymujących tego rodzaju uczelnie, stypendja dla uczniów szkół przemysłowych i handlowych, wydatki (subwencje) na muzea przemysłowe, wydatki na popieranie przemysłu ludowego (n. p. na utrzymanie instruktora przemysłu ludowego itp.) oraz wydatki na utrzymanie sądów przemysłowych i kupieckich. Natomiast w dziale XI. nie należy zamieszczać kosztów utrzymania targowisk, które należy obejmować działem II. (majątek komunalny), względnie jeżeli chodzi o targowiska zwierzęce, utrzymywane przez związki samorządowe, posiadające rzeźnie (przedsiębiorstwa) — budżetem rzeźni; związki samorządowe, nieposiadające rzeźni, powinny obejmować targowiska zwierzęce działem X. — popieranie rolnictwa.

do § 26. W dziale XII — bezpieczeństwo publiczne — zamieszczać należy między innemi zaległe koszty utrzymania policji państwowej. Poza tem w budżetach miast, posiadających miejską komunikację tramwajową lub autobusową, wskazane jest preliminowanie odpowiednich kwot na opłacenie stałych biletów jazdy dla funkcjonarjuszów policji państwowej, zarówno umundurowanych, jak i nieumundurowanych.

W budżetach miast wskazanych w art. 131 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) dział XII. winien również objąć wydatki, wynikające ze sprawowania w poruczonym zakresie działania zadań władzy przemysłowej I instancji.

do § 28. Wydatki związku samorządowego na tworzenie względnie powiększanie funduszów specjalnych (np. na budowę szkoły, na budowę szpitala itp.) należy preliminować w dziale XIII. — wydatki różne — nie zaś w poszczególnych działach budżetu (oświata, zdrowie publiczne itp.). Działami temi natomiast należy obejmować zużytkowanie funduszów specjalnych na te cele — na które fundusze te są przeznaczone, dysponowanie zaś jakiemikolwiek funduszami związku samorządowego (własnemi) poza budżetem, względnie tworzenie dla funduszów specjalnych oddzielnych budżetów, jest niedopuszczalne.

Z powyższego wynika, iż wszelkie dochody i wydatki funduszów specjalnych winny być obejmowane budżetem. Nie dotyczy to wydatków funduszu emerytalnego.

Wydatki związku na tworzenie samorządowego funduszu emerytalnego i zasilanie tegoż funduszu w razie jego niewystarczalności należy zamieszczać w dziale I. (zarząd ogólny). Natomiast opłaty emerytalne związku samorządowego, uiszczane od poborów pracowników, należy zamieszczać w tych działach budżetu, w których zamieszczone zostały kredyty na odnośne pobory. Wydatki funduszu emerytalnego (zaopatrzenia emerytalne, pensje wdowie, sieroce, odprawy i djety) nie przechodzą przez budżet, a obciążają jedynie rachunki funduszu emerytalnego.

Z innych względów wyjątkowe wśród funduszów związku samorządowego stanowisko winien zajmować „fundusz obrotowy" związku. Utworzenie takiego funduszu jest wskazane z tego względu, iż niezależnie od pokrycia wydatków budżetowych, gospodarka każdego związku samorządowego, bez względu na to, czy jego dochody wpływają równomiernie, czy nie, wymaga pewnych sum do obrotu (wypłata poborów pracowników zgóry, zaliczki dla zakładów samorządowych, zaliczki na pobory pracowników, zaliczki dla przedsiębiorców i dostawców, zaliczkowe pokrywanie kosztów leczenia, pozostawianie pewnych kwot na rachunkach w instytucjach finansowych celem utrzymania konta i w kasach związków samorządowych itp.). Potrzeba ta wzmaga się w tych okresach, gdy wydatki przejściowo przewyższają dochody związku samorządowego, ale nie mniej występuje stale. Jako występująca stale potrzeba ta nie może być należycie zaspokojona kredytem krótkoterminowym. Potrzeby obrotowe związku samorządowego zawsze absorbowały i absorbować muszą cząstkę dochodów tegoż związku, wobec czego wydatek na fundusz obrotowy nie może być uważany za nowy wydatek.

Fundusz obrotowy nie powinien być traktowany jako fundusz zapasowy i obracany na pokrycie nieprzewidzianych strat i deficytów. Jako minimalną wysokość funduszu obrotowego należałoby uznać $1/6$ część rocznych dochodów zwyczajnych. Fundusz ten nie powinien być lokowany na specjalnych rachunkach w instytucjach kredytowych, gdyż przeznaczeniem jego jest obsługiwanie bieżących potrzeb obrotowych związku samorządowego, występujących w zwykłym trybie gospodarstwa tegoż związku.

Wydatki na tworzenie i zasilanie funduszu obrotowego związku samorządowego należy obejmować budżetem administracyjnym w dziale wydatków różnych.

Również działem XIII. winny być obejmowane świadczenia na rzecz wydziałów (izb) wojewódzkich oraz wydatki na odszkodowanie za czynności organów skarbowych i urzędów notarjalnych, uskuteczniających pobór dodatków komunalnych do podatków państwowych (0/0⁰/0 od sum wypłacanych związkowi samorządowemu z tytułu tych dodatków). Natomiast działem „wydatków różnych" nie należy obejmować jakichkolwiek własnych kosztów wymiaru podatków czy to państwowych, czy samorządowych. Tego rodzaju wydatki winny być zamieszczane w dziale I. (zarząd ogólny).

W wydatkach nadzwyczajnych w dziale XIII. należy między innemi zamieszczać kredyty na pokrycie strat poniesionych na kursie papierów Wartościowych (obligacyj, listów zastawnych itp.), w postaci których związkowi samorządowemu udzielona została pożyczka długoterminowa (pożyczka tego rodzaju winna po stronie dochodów figurować w pełnej sumie zobowiązania związku samorządowego).

Kredyt na pokrycie niedoboru budżetowego należy zamieszczać w dziale XIV. wydatków nadzwyczajnych pod nazwą: „na pokrycie, niedoboru budżetowego". Jako objaśnienie do kredytu „na pokrycie niedoboru budżetowego" należy podać sumę całkowitego istniejącego niedoboru budżetowego.

Zamieszczenie w budżecie kredytu na pokrycie niedoboru budżetowego nie stanowi samo przez się podstawy do umorzenia niedoboru. Niedobór budżetowy będzie pokryty w zasadzie dopiero wówczas, gdy istniejące zobowiązania krótkoterminowe z lat poprzednich, które wpłynęły na jego powstanie, będą uregulowane. Na rachunku wydatków budżetowych (konto „na pokrycie niedoboru budżetowego") nie należy przeprowadzać księgowań umarzających niedobory aż do czasu ustalenia sum osiągniętych dochodów i uskutecznionych wydatków budżetowych. Dopiero z chwilą stwierdzenia, iż suma osiągniętych dochodów budżetowych jest wyższą od sumy uskutecznionych wydatków, część tej przewyżki do wysokości sumy preliminowanej w dziale XIV. na pokrycie niedoboru budżetowego (względnie całkowitą sumę przewyżki dochodów, o ile suma ta nie jest wyższa od sumy preliminowanej na pokrycie niedoboru) należy zaksięgować na rachunek wydatków budżetowych (zarachować na wykonanie kredytu na pokrycie niedoboru budżetowego) i na rachunek niedoborów i nadwyżek budżetowych, gdyż tylko do wysokości przewyżki sumy uzyskanych w ciągu roku budżetowego dochodów budżetowych nad sumą dokonanych w ciągu tego okresu wydatków istniejący niedobór został umorzony.

Odmiennie w dziale XIV. należy traktować kredyt, wstawiany do budżetu związku samorządowego na uregulowanie należności pieniężnych, egzekwowanych na podstawie § 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27-go października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 809). Kredyt ten, zgodnie z wyjaśnieniami zamieszczonemi w pkt. 5. okólnika Nr. 141 (SF. 11/4 z dnia 19 listopada 1932 r.) (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 18, str. 608), stanowi pokrycie odpowiedniej części niedoboru z lat ubiegłych i jako taki zamieszczany być winien w dziale XIV. — pokrycie niedoboru budżetowego. Ze względu na konsekwencje, wynikające z wstawienia do budżetu tego rodzaju kredytu, kredyt ten należy wyodrębnić w osobnej pozycji od ewentualnej pozostałej sumy, przeznaczonej na pokrycie niedoboru budżetowego pod nazwą „pokrycie należności ściąganych w drodze przymusowej". W rubryce „objaśnienia", jako uzasadnienie sumy preliminowanej „na pokrycie należności ściąganych w drodze przymusowej" należy wymienić sumy i nazwy tych zobowiązań, jakie mają być uregulowane z tego kredytu. W miarę regulowania zobowiązań krótkoterminowych wymienionych w rubryce „objaśnienia", a uzasadniających wysokość kredytu „na pokrycie należności ściąganych w drodze przymusowej" należy równocześnie z księgowaniem spłacenia jednego z wymienionych w objaśnieniach zobowiązań przeksięgować jego sumę przez rachunek wydatków budżetowych (konto: „dział XIV. — na pokrycie należności ściąganych w drodze przymusowej") jako sumę wykonanego już budżetu oraz przez rachunek „niedoborów i nadwyżek budżetowych" gdyż o sumę tę niedobór został zmniejszony.

C. Dochody budżetu administracyjnego.

do § 30. Dział I. dochodów — majątek komunalny obejmuje prywatno-prawne dochody związku samorządowego z objektów nieprzeznaczonych do użytku publicznego z wyłączeniem dochodów z przedsiębiorstw samorządowych i zakładów, których budżety podlegają wyodrębnieniu z budżetu administracyjnego.

W dziale I. zamieszczać należy między innemi dochody z tytułu odsetek (kuponów) od kapitałów własnych, ulokowanych bądź to w papierach publicznych, bądź to w instytucjach kredytowych, bądź wreszcie wypożyczonych własnym przedsiębiorstwom samorządowym, co dopuszczalne jest jednak jedynie w wypadku posiadania przez związek samorządowy własnych wolnych funduszy.

Dział I. dochodów obejmować winien również tego rodzaju dochody, jak np. za wynajem sali obrad Rady Miejskiej na prywatne zebranie, ze sprzedaży makulatury itp. Natomiast w dziale I. nie należy zamieszczać zwrotów oraz dochodów z opłat za korzystanie z urządzeń i zakładów dobra publicznego.

do § 31. Działem II. — przedsiębiorstwa komunalne — należy obejmować zyski z przedsiębiorstw własnych w tej części, w jakiej podlegają one przelaniu do budżetu administracyjnego, oraz dochody z przedsiębiorstw koncesyjnych. W wykonaniu budżetu na dochód tego działu mogą być zarachowane jedynie te części zysków z przedsiębiorstw, które w ciągu roku obrachunkowego zostały wpłacone.

Pod przedsiębiorstwem koncesyjnem należy rozumieć przedsiębiorstwo o charakterze użyteczności publicznej (np. elektrownia, gazownia, rzeźnia itp.), prowadzone przez osoby prywatne na podstawie koncesji i będące własnością tych osób. Dochód z przedsiębiorstwa koncesjonowanego może polegać na opłatach względnie innych świadczeniach, uwarunkowanych w koncesji, a ponoszonych przez właściciela przedsiębiorstwa.

Przewidywania z tytułu zysków z przedsiębiorstw samorządowych, zamieszczane w dziale II. budżetu administracyjnego, winny być uzgodnione z budżetami przędsiębiorstw.

do § 32. Subwencje i dotacje zalicza się do dochodów zwyczajnych względnie nadzwyczajnych w zależności od tego, czy są przeznaczone na pokrycie wydatków zwyczajnych, czy też nadzwyczajnych.

W szczególności do dochodów nadzwyczajnych (dział II) należy zaliczać dotację na budowę dróg otrzymywane z państwowego funduszu drogowego (art. 4. ust. 2. ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym Dz. U. R. P. Nr. 16 poz. 81) oraz zapomogi bezzwrotne, otrzymywane z komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego.

Dochody tego działu, analogicznie jak dochody z pożyczek, mogą być preliminowane jedynie po otrzymaniu formalnego przyrzeczenia otrzymania subwencji względnie dotacji.

do § 33. W dziale IV. — zwroty — należy wyodrębniać w osobnych paragrafach następujące dochody:

a) zwroty od Skarbu Państwa, b) zwroty od związków samorządowych i innych osób prawa publicznego (Kasa Chorych, Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych itp.), c) zwroty od własnych przedsiębiorstw, d) zwroty od osób i instytucyj prywatnych.

O tem czy pewien wpływ jest subwencją czy zwrotem, świadczy fakt istnienia względnie nieistnienia obowiązku pokrycia danego wydatku z własnych funduszów. Np. gmina w b. dzielnicy pruskiej obowiązana jest do pokrycia jedynie $1/3$ kosztów utrzymania umysłowo-chorych (resztę winien ponieść powiatowy związek samorządowy), jeżeli przeto gmina pokrywa całość — przysługuje jej prawo do żądania zwrotu $2/3$ poniesionych kosztów od powiatowego związku samorządowego. W związku z tem zaznacza się, że gdy dwa związki samorządowe (lub związek samorządowy i Państwo) ponoszą wspólny wydatek w pewnej stosunkowej części, to cały ten wydatek wykazany być powinien w odpowiednim dziale budżetu tego związku, w którego administracji znajduje się wykonanie zadania, na które wydatek był poniesiony.

Przy preliminowaniu zwrotów z tytułu należności przypadających związkowi samorządowemu, należy preliminować zwroty tylko w takiej wysokości, w jakiej rzeczywiście mają być osiągnięte, choćby były one niższe od sum nominalnie należnych.

Do zwrotów przypadających od własnych przedsiębiorstw, należy między innemi zaliczać należności od przedsiębiorstwa z tytułu usług świadczonych przez zarząd ogólny związku samorządowego (np. za prowadzenie biura przedsiębiorstwa przez personel zarządu ogólnego związku samorządowego, jak również kwoty zwracane przez przedsiębiorstwa zarówno tytułem oprocentowania i spłaty pożyczek długoterminowych (krótkoterminowe nie są obejmowane budżetem), zaciągniętych przez związek samorządowy i zużytych przez przedsiębiorstwo, jak i tytułem spłaty pożyczek długoterminowych, udzielonych przedsiębiorstwu z własnych funduszów związku samorządowego (odsetki od ostatnio wymienionych pożyczek należy obejmować działem I. — majątek komunalny). Natomiast należności przypadające od przedsiębiorstw z tytułu świadczeń zakładów i urządzeń związku samorządowego (np. za kąpiele robotników w łaźni miejskiej) winny być preliminowane w dziale IV. — opłaty za korzystanie z urządzeń i zakładów dobra publicznego — względnie

w budżetach zakładów wyodrębnionych z budżetu administracyjnego. Analogicznie należności za korzystanie przez przedsiębiorstwo z usług majątku samorządowego (np. czynsz za lokal zajmowany przez przedsiębiorstwo w gmachu miejskim niewchodzącym w skład objektów majątku przedsiębiorstwa, należność za piasek czerpany dla przedsiębiorstwa z gruntów miejskich itp.) należy preliminować nie w dziale IV., a w dziale I. dochodów.

do § 34. Wpływy z opłat za badanie zwierząt rzeźnych i mięsa, za czynności inspekcji elektrycznej, kanalizacyjnej, wodociągowej względnie gazowej winny być zamieszczone w budżecie tego przedsiębiorstwa samorządowego, które odnośne czynności sprawuje i opłaty za nie pobiera. Natomiast opłaty te winny być obejmowane działem V — opłaty administracyjne — o ile czynności administracyjne — za które opłaty te przypadają, są wykonywane niezależnie od przedsiębiorstwa przez ogólno-techniczny personel administracji związku samorządowego.

W związku ze sprawą zamieszczania w budżecie związku samorządowego opłat za badanie zwierząt rzeźnych i mięsa, Ministerstwo przypomina, iż opłaty te mogą być użytkowane jedynie na pokrycie wydatków związanych z przeprowadzeniem urzędowych badań zwierząt rzeźnych i mięsa (art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 361). Wydatki związane z przeprowadzeniem urzędowych badań zwierząt rzeźnych i mięsa i opłaty pobierane na pokrycie tych wydatków winny być wykazywane w budżecie związku samorządowego oddzielnie od innych dochodów i wydatków związku samorządowego (również w budżecie rzeźni osobno od dochodów i wydatków związanych z użytkowaniem rzeźni). Na właściwe preliminowanie powyższych wydatków i dochodów władze nadzorcze przy sposobności zatwierdzania budżetów związków samorządowych winny zwracać uwagę.

Dział VII — dopłaty — obejmuje między innemi pobieranie na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych (Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 6, poz. 32) dodatkowe opłaty drogowe od posiadaczy gruntów, budynków i przedsiębiorstw, położonych w pasie przydrożnym oraz dopłaty od nadmiernie zużywających drogi publiczne.

do § 35. Za podstawę wysokości, w jakiej należy preliminować wpływy z danin komunalnych, nie należy przyjmować sum wymiaru tych danin, a jedynie przeciętne kwoty wpływów osiągniętych w ubiegłych okresach rachunkowych.

Wpływy osiągnięte w danym roku budżetowym z tytułu danin komunalnych, podobnie jak i wszelkie inne dochody związków samorządowych, należy zaliczać do dochodów tego roku, w którym wpłynęły, bez względu na to, czy pochodzą one z wymiarów bieżących czy też wymiarów lat poprzednich.

Jako sumy wykonane z tytułu przewidywanych wpływów z danin komunalnych, podobnie jak i z innych źródeł dochodowych związku samorządowego, mogą być uważane jedynie sumy rzeczywiście (gotówkowo) osiągnięte. Natomiast do sum wykonanych nię mogą być włączone kwoty, które aczkolwiek zostały wymierzone, jednak przed upływem danego roku budżetowego nie zostały pobrane, względnie nie wpłynęły na rachunek związku samorządowego w którejkolwiek z instytucyj upoważnionych przez tenże związek do przyjmowania wpływów.

W budżetach gmin miejskich w dziale VIII — udział w podatkach państwowych — należy w oddzielnym paragrafie preliminować przypadające na rzecz związku samorządowego wpływy z podatku od lokali. Natomiast w budżetach gmin wiejskich, posiadających uprawnienia finansowe gmin miejskich, podatek od lokali należy zamieszczać w dziale X — podatki samoistne.

Wpływy z opłat drogowych, niezależnie od tego, czy są przeznaczone wyłącznie na utrzymanie dróg, czy też częściowo również i na budowę dróg, należy preliminować w ogólnej sumie w dziale X dochodów zwyczajnych. Natomiast dochodami nadzwyczajnemi należy obejmować dopłaty drogowe, o ile są przeznaczone wyłącznie na budowę dróg (budowa, przebudowa, kapitalne remonty i t. p.).

Suma opłat i dopłat drogowych nie może przekraczać kredytów przewidzianych w budżecie na utrzymanie i budowę dróg, zmniejszonej o sumę innych wpływów budżetowych, przeznaczonych na pokrycie wydatków drogowych (np. subwencje drogowe, pożyczki przeznaczone na budowę dróg i t. p.).

Władze nadzorcze nad związkami samorządowemi winny baczyć, aby związki samorządowe przy wykonywaniu budżetów następujące wpływy zużywały li tylko na pokrycie wydatków, związanych z utrzymaniem i budową dróg (ulic, placów) i mostów publicznych:

1) wpływy z opłat drogowych,

2) wpływy z dopłat drogowych,

3) wpływy z pożyczek zaciąganych na wydatki drogowe,

4) wpływy z subwencyj i dotacyj otrzymywanych na wydatki drogowe,

5) wpływy z opłat zastępczych za niewykonywanie świadczeń drogowych w naturze (t. zw. opłaty szarwarkowe zamieszczczone w dz. XI),

6) wpływy ze sprzedaży starych materjałów drogowych i nieużytecznego inwentarza drogowego (zamieszczane w dziale I dochodów).

Jako wydatki, związane z utrzymaniem i budową dróg, należy uważać następujące:

1) wydatki zamieszczane w dziale V — drogi i place publiczne,

2) wydatki zamieszczane w dziale IV — spłata długów — na spłatę i oprocentowanie pożyczek długoterminowych, zużytych na cele drogowe,

3) wydatki zamieszczane w dziale I — zarząd ogólny — na utrzymanie pomieszczeń i urządzeń biura zarządu drogowego oraz na koszty wymiaru i poboru opłat drogowych,

4) ponadto w powiatowych związkach samorządowych świadczenia na rzecz Funduszu Pracy, przewidziane w art. 28 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, p. 163).

do § 36. Ze względów techniczno-rachunkowych rozporządzenie nie przewiduje łączenia wpływów z tytułu kar za zwłokę i odsetek za odroczenie z wpływami odnośnych podatków. Te ostatnie należy wykazywać w odpowiednich działach budżetu, wpływy zaś z tytułu kar za zwłokę i odsetek za odroczenie w dziale XI dochodów. Kary za zwłokę i odsetki za odroczenie uzyskiwane przy poborze dochodów celowych (np. przy poborze podatku inwestycyjnego, opłat drogowych, podatku od kopalń i t. p.) stanowią dochody zwyczajne związku samorządowego bez specjalnego przeznaczenia i mogą być zużywane na pokrycie wszelkich wydatków tego związku.

Ze względu na zmienną wysokość wpływów z kar za zwłokę i odsetek za odroczenie, jak również z uwagi, iż bezpośredniem przeznaczeniem tych wpływów nie jest zasilanie funduszów związków samorządowych — dochód z tego tytułu należy preliminować w wysokości 1 zł. (dla utrzymania pozycji).

do § 37. Przewidywania z tytułu dochodów nadzwyczajnych należy zaopatrywać wyjaśnieniami, w których winny być przytoczone konkretne dane, stwierdzające realność preliminowanych kwot. W szczególności przy preliminowaniu dochodów z pożyczek i subwencyj należy w rubryce objaśnień powołać pismo, zawierajace przyrzeczenie (promesę) udzielenia pożyczki, względnie decyzję odnośnej instytucji o przyznaniu subwencji dla związku samorządowego.

Przed zaciągnięciem pożyczki należy wszechstronnie zbadać celowość wydatku, na pokrycie którego ma być ona użyta, a zwłaszcza konsekwencje, jakie pociągnie za sobą dokonanie zamierzonej inwestycji dla całej gospodarki związku samorządowego wysokość obciążenia budżetu spłatą zobowiązań z tytułu zaciągnięcia pożyczki w zestawięniu z rentownością powstałego z pożyczki zakładu, względnie przedsiębiorstwa, obliczoną w sposób jak najbardziej ostrożny w odniesieniu tak do zakresu działania przedsiębiorstwa, jak i jego możliwości finansowych lub też w zestawieniu z wydatkami na utrzymanie takiego nowopowstałego urządzenia, względnie zakładu dobra publicznego, które powodować może obciążenie budżetu niezależnie od spłaty raty pożyczkowej dopłatą z ogólnego budżetu do kosztów utrzymania nowopowstałego urządzenia).

Dochody z pożyczek otrzymywanych, względnie emitowanych przez związki samorządowe w obligacjach należy zamieszczać w budżecie związku samorządowego względnie w wykonaniu budżetu w nominalnej sumie zobowiązania (kredyt na stratę na kursie obligacyj należy zamieścić w dziale XIII wydatków nadzwyczajnych — vide wyjaśnienia do § 28).

III. Formularz budżetu.

do §§ 38, 39 i 40. Wszystkie budżety należy sporządzać na jednakowych formularzach mających format znormalizowanego arkusza kancelaryjnego (210 × 297 mm), przyczem rubrykowanie należy prowadzić przez dwie stronice.

Wzór arkusza budżetowego przygotowanego zgodnie z przepisami § 39 przedstawia się następująco:

Budżet administracyjny (względnie; Budżety zakładów opiekuńczych — Budżety szpitali — Budżety teatrów — Budżety przedsiębiorstw).

Rozdział	Paragraf	Pozycja	Wydatki względnie dochody	Suma wykonania budżetu w r. ...... (poprzedzającym)	Ustalono na rok ...... (bieżący)	Preliminowano na r. .... (następny)		Objaśnienia
						przez zarząd związku	przez organ stanowiący związku	
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Prelimonowane w budżetach związków samorządowych wydatki i dochody winny być zaopatrzone objaśnieniami, uzasadniającemi treściwie i konkretnie wysokość preliminowanych sum.

W wyjaśnieniach dotyczących wydatków osobowych winna być wskazana liczba personelu związku samorządowego z oznaczeniem grup i szczebli uposażenia według faktycznej obsady uwzględnionej w budżecie z wykazaniem różnic wynikających z porównania z zatwierdzonym etatem stanowisk. Rzecz prosta, iż liczba i uposażenie personelu związku samorządowego według faktycznej obsady nie powinny przewyższać liczby i uposażenia personelu, przewidzianych zatwierdzonym etatem stanowisk.

W wyjaśnieniach dotyczących wydatków rzeczowych, należy wymienić liczbę przedmiotów, których dany wydatek dotyczy, (np. liczbę ubikacyj), względnie wysokość wydatku (normę), przypadającą na jednostkę (np. na jedną ubikację, jednego pracownika, jeden kilometr i t. p.), ewentualnie inne okoliczności (np. okres czasu, w ciągu którego wydatek ma być dokonywany).

Kredyty na amortyzację i oprocentowanie długów winny być zaopatrzone objaśnieniami, w których należy podać wysokość niespłaconej kwoty każdego długu, wysokość i ilość rat każdej pożyczki, przypadających do uregulowania w ciągu roku budżetowego, okres czasu, za który należy obliczyć odsetki i t. p.

W wyjaśnieniach, dotyczących dochodów, w szczególności należy podawać:

1) w dziale I — majątek komunalny — wysokość czynszów, rodzaj i rozmiary (powierzchnia placów, ilość ubikacyj w lokalu itp.) wydzierżawionych objektów (lokali, placów itp).,

2) w dziale III. — subwencje i dotacje — oraz w dochodach nadzwyczajnych w działach II. i IV. (pożyczki — nazwę instytucji subwencjonującej, dotującej, względnie udzielającej pożyczkę i datę pisma odnośnej instytucji o przyznaniu subwencji, dotacji względnie pożyczki,

3) w działach V., VI., VII., IX. i X. oraz w dochodach nadzwyczajnych w działach V. i VI. — wysokość stawek poszczególnych danin i daty uchwał organu stanowiącego związku samorządowego o wprowadzeniu w życie opłaty, względnie podatku z powołaniem się co do opłat i podatków, wymagających zatwierdzenia władzy nadzorczej, na odnośną decyzję tej władzy.

do § 41. Paragraf 41 przepisuje zamieszczanie w jednej rubryce wszelkich sum (działu, rozdziału, paragrafu i pozycji). Jest to wskazane zarówno dla zaoszczędzenia liczby rubryk, jak i dla uproszczenia orjentowania się w ogólnych sumach budżetu: — niema bowiem przy tym systemie potrzeby np. wyszukiwania końcowych sum ogólnych danego działu, gdyż obok nazwy działu (na początku) wyrzucona jest ogólna suma tego działu, podkreślona dla wyróżnienia dwa razy: to samo mieć będzie miejsce przy rozdziale, paragrafie i pozycji.

do § 42. Na końcu budżetu administraeyjnego t. j. po zamieszczeniu dochodów należy sporządzać zestawienia wydatków i dochodów budżetu administracyjnego w następujący sposób:

BUDŻET ADMINISTRACYJNY.

WYDATKI.

Nazwa działu	Wydatki zwyczajne	Wydatki nadzwyczajne	Razem
I. Zarząd ogólny	....	....	....
II. Majątek komun.	....	....	....
....	....	....	....
Razem	....	....	....

Dochody zwyczajne. **Dochody nadzwyczajne.**

Nazwa działu	Dochody zwyczajne	Nazwa działu	Dochody nadzwyczajne
I. Majątek kom.	....	I. Z likwidacji majątku przedsiębiorstw	....
Razem	....	Razem	....

Zestawienie dochodów.

I. zwyczajne . . . . . .
II. nadzwyczajne . . . .
Razem . . . . .

Po zamieszczeniu budżetów zakładów, podlegających wyodrębnieniu z budżetu administracyjnego, oraz budżetów przedsiębiorstw należy sporządzić zestawienia budżetów wymienionych zakładów i przedsiębiorstw w sposób następujący:

Zestawienie budżetów zakładów opiekuńczych (szpitali, teatrów).

Nazwa Zakładu	Suma wydatków	Suma dochodów	Kwota dopłaty z budżetu administracyjnego	Razem suma dochodów i dopłaty
Zakład dla sierót	....	....	....	....
Przytułek dla starców i kalek i t. p.	....	....	....	....
Razem	....	....	....	....

Zestawienie budżetów przedsiębiorstw.

Nazwa przedsiębiorstwa	WYDATKI				DOCHODY			
	Zwyczajne	Przelew czystego zysku	Nadzwyczaj.	Razem	Zwyczajne	Deficyty	Nadzwyczaj.	Razem
Elektrownia	....	....	....	....	....	....	....	....
Rzeźnia	....	....	....	....	....	....	....	....
Gazownia itp.	....	....	....	....	....	....	....	....
Razem	....	....	....	....	....	....	....	....

IV. Wykonanie budżetu, przenoszenie kredytów (virement), zamknięcie kredytów, nadwyżki, niedobory, budżety dodatkowe.

do § 43. Zarząd związku samorządowego winien wykonać budżet w całości jedynie w tym wypadku, gdy wpływy z preliminowanych dochodów wystarczają na całkowite pokrycie wydatków. W wypadku gdy uzyskiwane dochody okazały się mniejsze od preliminowanych zarząd związku samorządowego winien wykonywać stronę rozchodową budżetu jedynie w granicach uzyskiwanych dochodów przy jednoczesnem powiadomieniu o tem organu stanowiącego związku i zaprojektowaniu odpowiedniej redukcji zamierzeń budżetowych. Niedokonanie tego rodzaju redukcji budżetu nie zwalnia zarządu związku samorządowego od obowiązku dostosowania wydatków do poziomu zmniejszonych dochodów, przyczem w wypadku takim przedewszystkiem powinny być pokrywane wydatki, do ponoszenia, których związek samorządowy zobowiązany jest w myśl obowiązujących przepisów i zawartych umów.

Związki samorządowe winny wykonywać budżet w zasadzie gotówkowo. Wszelkie zamówienia na dostawę towaru lub wykonanie roboty przez przedsiębiorcę mogą być przez związek samorządowy uskuteczniane o tyle, o ile z posiadanego zapasu gotówki, względnie z osiąganych własnych wpływów gotówkowych wynika, iż zapłata gotówkowa będzie mogła być dokonana ściśle w umówionym terminie.

Zarząd związku samorzadowego obowiązany jest w granicach przysługujących mu uprawnień przyłożyć wszelkich starań celem osiągnięcia preliminowanych w budżecie dochodów.

Niezwłocznie po zatwierdzeniu budżetu, względnie niezwłocznie po zatwierdzeniu uchwał o poborze podatków, o ile chodzi o podatki, pobór których wymaga zatwierdzenia władzy nadzorczej, powinien zarząd związku samorządowego rozpisać podatki budżetem przewidziane, wymiar których należy do związku samorządowego i przesłać płatnikom nakazy płatnicze.

Nakazy płatnicze powinny być w takim terminie rozesłane, aby płatnik mógł się zawczasu zorjentować w liczbie i wysokości podatków, jakie ma w danym okresie obrachunkowym uiścić na rzecz związku samorządowego (art. 46 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884).

Również z powodów wyżej przytoczonych zarząd związku samorządowego powinien w nakazach płatniczych przewidywać stałe terminy płatności rat podatków samorządowych. Za najwłaściwsze uznać należy dwa terminy (o ile ustawy nie przewidują większej liczby terminów) płatności wszystkich danin komunalnych:

I. termin w miesiącach kwiecień, maj (dla danin obciążających grunty — w miesiącu kwietniu, a to zgodnie z art. 54, pkt. 1 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych);

II. termin w miesiącach październik, listopad.

Możliwe wczesne i łączne powiadamianie płatników o wymierzonych kwotach podatkowych wpływa dodatnio na terminowe wpłacanie tych podatków.

Przewidywanie terminów płatności podatków komunalnych w miesiącach wyżej przytoczonych jest szczególnie ważne dla rolników i powinno być ściśle przestrzegane. Naturalnie ustalenie tych terminów nie stoi na przeszkodzie ewentualnemu prolongowaniu wpłat podatków.

do § 45. W gospodarce samorządowej zachodzić mogą wypadki, iż nie zawsze uzyskane w danym roku subwencje, pożyczki, opłaty drogowe itp. mogą być przed upływem roku zużyte zgodnie z przeznaczeniem. Tego rodzaju dochody pobrane a niezużytkowane, względnie zużyte w danym roku niezgodnie z przeznaczeniem, jako objęte już wykonaniem strony dochodowej budżetu jednego roku, nie mogą być objęte budżetem następnego roku budżetowego, ani budżetami lat następnych, w którym, względnie w których, natomiast należy przewidzieć kredyty ma wydatki, które zarząd związku samorządowego winien był dokonać ze względu na otrzymane w roku poprzednim, a nie wydane zgodnie z przeznaczeniem dochody. Kredyty te w takim wypadku nie mogą w budżecie następnego roku (następnych lat) znajdować po stronie dochodowej pokrycia we wpływach o specjalnem

przeznaczeniu, gdyż winny być pokryte z ogólnych dochodów budżetowych.

do § 46. Jakiekolwiek wydatki budżetem nieprzewidziane mogą być uskuteczniane jedynie w wypadkach koniecznej potrzeby i niemożności ich odroczenia. Dotyczy to w szczególności tych wydatków, które nie znajdują pokrycia ani w drodze zmniejszenia innych wydatków, zapreliminowanych w obrębie tego samego paragrafu, ani też z kredytu na wydatki nieprzewidziane. W takim wypadku wydatek nieprzewidziany w budżecie może być uskuteczniony jedynie na podstawie budżetu dodatkowego ustalonego uchwałą organu stanowiącego, w którym jednocześnie powinny być wskazane środki pokrycia. Dokonanie takiego wydatku przez zarząd związku samorządowego przed uzyskaniem budżetu dodatkowego jest dopuszczalne, o tyle tylko o ile odroczenie tego wydatku spowodowałoby szkodę dla związku samorządowego, względnie o ile wynika on z obowiązku ustawowego, odroczenie wykonania którego naruszyłoby obowiązujące przepisy (§ 1 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 527). Wszelkie wydatki nieprzewidziane z chwilą ich dokonania, bez względu na to, czy znajdują one pokrycie budżetowe, czy nie, winny być natychmiast objęte wykonaniem budżetu (zarachowane do wykonania budżetu). Niezwłocznie jednak z chwilą dokonania wydatku nieprzewidzianego, nie znajdującego pokrycia ani w drodze »virement«, ani z kredytu na wydatki nieprzewidziane, zarząd związku samorządowego winien przystąpić do wyszukania sposobu pokrycia tego wydatku i na najbliższem posiedzeniu (a nie w czasie późniejszym) powiadomić o tem reprezentację związku celem zatwierdzenia zarówno wydatku, jak i sposobu jego pokrycia, czyli celem uchwalenia budżetu dodatkowego, który podlega zatwierdzeniu narówni z budżetem zasadniczym. Uchwała tego rodzaju winna być przesłana władzy nadzorczej do zatwierdzenia wraz ze szczegółowem wyjaśnieniem i uzasadnieniem, dlaczego dany wydatek nie został przewidziany w budżecie głównym (pierwotnym) i nie mógł być odroczony.

Z wyjątkiem powyżej omówionego wypadku wydatki objęte budżetem dodatkowym mogą być dokonywane dopiero po uchwaleniu budżetu przez organ stanowiący i zatwierdzeniu tegoż przez władzę nadzorczą.

W budżecie dodatkowym należy wymienić, zachowując numerację i układ budżetu głównego jedynie te działy, paragrafy i pozycje (względnie również rozdziały i podpozycje, które ulegną zmianie w porównaniu z budżetem głównym.

Zarówno zwiększenia, jak zmniejszenia pozycyj wydatkowych należy zamieszczać po stronie rozchodowej budżetu dodatkowego w jednej rubryce pionowej. Analogicznie po stronie dochodowej budżetu należy zamieszczać zwiększenia i zmniejszenia dochodów.

Pozycje budżetu dodatkowego winny być ułożone w tej samej kolejności, jaka przyjęta została w budżecie głównym (pierwotnym), wobec czego zwiększenia, względnie nowe pozycje sum preliminowanych nie mogą być grupowane oddzielnie od zmniejszeń, względnie skreśleń, czy też zupełnie nowych pozycyj. Kwoty zmniejszeń i skreśleń wydatków, względnie dochodów, należy zamieszczać w tej samej kolumnie co zwiększenia (dodatkowe kredyty) i oznaczać znakiem odejmowania i czerwonym kolorem pisma. W rubryce sum budżetu dodatkowego należy zamieszczać sumy działów, rozdziałów i paragrafów, jakie wypadną z podsumowania kwot nowych pozycyj oraz kwot, o które zostały zwiększone pozycje pierwotnie preliminowane po potrąceniu kwot, o które pozycje pierwotnie preliminowane zostały zmniejszone, oraz kwot skreślonych.

Wzór arkusza budżetu dodatkowego przedstawia się następująco;

Budżet administracyjny (przedsiębiorstwa, zakładu).

Rozdział	Paragraf	Pozycja	Wydatki względnie dochody	Sumy budżetu głównego (pierwotnego)	Kwoty budżetu dodatkowego (zmiany) preliminowane przez		Sumy budżetu głównego (pierwotnego) po wprowadzeniu zmian, preliminowanych w budżecie dodatkowym przez		Objaśnienia
					Zarząd związku samorządowego	Organ stanowiący	Zarząd związku samorządowego	Organ stanowiący	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Uchwalenie budżetu dodatkowego konieczne jest w wypadku powstania niedoboru budżetowego (vide §§ 49, 50 rozporządzenia). Natomiast budżetów dodatkowych należy unikać w tych wszystkich wypadkach, które należą do normalnego zakresu gospodarki związku samorządowego; w tych wypadkach odpowiednie kredyty powinny być przewidziane — na podstawie doświadczenia lat ubiegłych — w budżecie głównym. Ponadto Ministerstwo zauważa, iż przepisy §§ 10 i 44 rozporządzenia, dopuszczając zamieszczanie kredytu na wydatki nie przewidziane oraz stosowanie prawa „virement", powinny spowodować znaczne zmniejszenie się wypadków uchwalania budżetów dodatkowych.

do § 47. Do dochodów budżetowych należy zaliczać jedynie te dochody, które wpłynęły bądź gotówką bezpośrednio do kasy związku samorządowego, bądź też pobrane zostały przez osoby i instytucje upoważnione do przyjmowania wpływów związku samorządowego. Wymierzone, a nieściągnięte, przypadające na rzecz związku samorządowego, t. zw. „zaległości czynne" nie mogą być włączane do wykonania budżetu.

Rozporządzenie nie przewiduje również istnienia okresu ulgowego, wszelkie bowiem kredyty budżetowe wygasają z upływem ostatniego dnia okresu budżetowego. Po tym terminie kredyty te mogą być obciążane jedynie kwotami wykazanemi w „liście wierzycieli", względnie objętemi uzupełnieniem tej listy. Po stronie dochodowej budżetu po upływie ostatniego dnia roku budżetowego mogą być zaliczone do wykonania budżetu jedynie kwoty pobrane przed upływem okresu budżetowego przez władze i urzędy oraz osoby i instytucje upoważnione przez związek samorządowy do przyjmowania należności na rzecz tegoż związku.

do § 48. Ustalenie nadwyżki, względnie niedoboru budżetowego, winno poprzedzić zarachowanie do wykonania budżetowego nieuregulowanych należności budżetowych, objętych t. zw. „listą wierzycieli", względnie uzupełnieniem tej listy i wpływów, wpłaconych do kas instytucyj, przyjmujących wpłaty na rzecz związku samorządowego.

Nadwyżka budżetowa może być zużytkowaną jedynie po uprzedniem zamieszczeniu jej w dochodach tego kresu budżetowego, w którym ma być zużytą; na nowe wydatki budżetowe nadwyżka może być przeznaczoną jedynie w wypadku, jeżeli na związku samorządowym nie ciążą jakiekolwiek niedobory z lat ubiegłych, względnie pozostałości tych niedoborów i jeżeli związek samorządowy rozporządza dostatecznym na swe potrzeby funduszem obrotowym.

do §§ 49 i 50. Rozporządzenie traktuje niedobór budżetowy jako zjawisko anormalne i ujemne w gospodarce samorządowej, którego powstanie zarząd związku samorządowego winien usprawiedliwić zarówno wobec organu stanowiącego związku samorządowego jak i władz nadzorczych, wskazując jednocześnie sposób pokrycia niedoboru.

O ile osiągnięcie nadwyżki budżetowej nie pociąga za sobą konieczności sporządzenia budżetu dodatkowego, to natomiast powstanie niedoboru wkłada na związek samorządowy obowiązek jak najprędszego pokrycia tegoż niedoboru. Wysokość nadwyżki, względnie niedoboru budżetowego, winna być wiadomą związkowi samorządowemu z chwilą dokonania rocznego zamknięcia rachunków, a więc najpóźniej z końcem miesiąca po upływie roku budżetowego (vide § 39 rozporządzenia o kasowości i rachunkowości związków komunalnych). Skoro tylko fakt zaistnienia niedoboru budżetowego stanie się wiadomym, zarząd związku samorządowego, nie zwlekając do czasu sporządzenia rocznego sprawozdania rachunkowego, winien wydatki nowego okresu budżetowego ograniczyć do najbardziej koniecznych, przeznaczając przejściowo odpowiednią kwotę dochodów nowego okresu na uregulowanie wszelkich długów i należności w związku z niedoborem powstałych. Z chwilą przedłożenia przez zarząd związku samorządowego wniosku co do definitywnego sposobu pokrycia niedoboru w drodze budżetu dodatkowego (co powinno nastąpić jednocześnie z przedstawieniem sprawozdania rocznego) organ stanowiący związku samorządowego, nieodkładając rozpatrzenia tych wniosków do czasu zakończenia badań nad całością rocznego sprawozdania rachunkowego, winien je w czasie możliwie najkrótszym rozpatrzeć i załatwić specjalną uchwałą.

V. Termin i sposób zestawienia preliminarza budżetowego.

do § 51. Zarzuty i zastrzeżenia, zgłoszone przez płatników danin komunalnych przeciwko preliminarzowi budżetowemu, winny być przy odpowiedniem sprawozdaniu przedstawione łącznie z preliminarzem budżetowym organowi stanowiącemu związku samorządowego jak również władzy nadzorczej celem rozpatrzenia.

do § 52. Prekluzyjne terminy zestawiania, uchwalania i przedstawiania do zatwierdzenia preliminarzy budżetowych rozporządzenie ustala różnolicie dla poszczególnych rodzajów związków samorządowych, a to z uwagi na wzajemną zależność budżetów tych związków.

Najwcześniejszy termin prekluzyjny został ustalony dla gminy wiejskiej z uwagi na ewentualne zapomogi, jakie na rzecz tych związków mogą być przewidziane w budżetach powiatowych związków samorządowych (art. 34 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r.), o potrzebie których świadczy budżet gminny i które muszą znaleźć wyraz w budżecie powiatowego związku samorządowego, uchwalonym przez radę powiatową.

Wcześniejsze nadsyłanie do zatwierdzenia preliminarzy gmin wiejskich jest jeszcze podyktowane koniecznością pozostawiania dostatecznego czasu władzy nadzorczej do zatwierdzania tych preliminarzy przed rozpoczęciem się nowego roku obrachunkowego. W szczególności zachodzi tego potrzeba w województwach zachodnich i południowych wobec istnienia dużej liczby gmin.

Ten sam termin (1. I.) został ustalony dla wojewódzkich związków samorządowych (poznańskiego i pomorskiego) z uwagi na konieczność wcześniejszego ustalania kwot podatku krajowego, jakie powiatowe związki samorządowe i miasta mają zamieścić w swych preliminarzach na rzecz tych związków.

Celem dotrzymania powyższych terminów związki samorządowe winny rozpoczynać prace nad sporządzeniem preliminarza budżetowego możliwie wcześnie, tak aby organ stanowiący związku samorządowego mógł rozpatrzeć przedstawiony preliminarz bez zbytniego pośpiechu i w każdym razie przed terminem wskazanym w § 52 rozporządzenia.

do § 53. Przed przystąpieniem do układania preliminarza budżetowego zarząd związku samorządowego powinien zebrać odpowiednie materjały, mające posłużyć do zaprojektowania wydatków. Z reguły w mniejszych związkach samorządowych powinien to robić zarząd związku, badając szczegółowo potrzeby gospodarki samorządowej, a mianowicie stan i potrzeby budynków administracyjnych, dróg, mostów i t. p.

W większych związkach samorządowych zarządowi związku przedstawiają szczegółowe materjały służące do zestawienia preliminarza budżetowego kierownicy poszczególnych działów względnie instytucyj, utrzymywanych przez ten związek. Materjały powinny zawierać przypuszczalne wydatki i dochody działów administracyjnych, oraz zakładów, względnie przedsiębiorstw samorządowych.

W każdym dziale względnie instytucji należy przy obliczaniu analogicznych wydatków opierać się na tych samych, względnie zbliżonych normach (np. normy opału, światła i t. d.). Przewidywania wydatków inwestycyjnych mogą być wprowadzone do preliminarza budżetowego nie wcześniej jak po sporządzeniu planów i kosztorysów zamierzonych inwestycyj.

Jest wskazane, aby w większych związkach komunalnych obowiązek ostatecznego zestawienia preliminarza budżetowego powierzony został osobnemu referentowi, względnie wydziałowi. Wydział ten, względnie referat, należałoby upoważnić nietylko do podsumowania zestawień dostarczonych przez poszczególne inne wydziały, lecz i do poddania uprzednio krytycznej ocenie zarówno strony dochodowej, jak i wydatkowej budżetu.

do § 54. Poszczególne pozycje dochodowe w dziale danin publicznych i pożyczek winny być oparte na prawomocnie powziętych uchwałach. Jeżeli niema takiej uchwały, a w danym roku ma być zaciągnięta pożyczka, która została już związkowi samorządowemu formalnie przyrzeczona, względnie ma być pobrany zamierzony podatek, wówczas kwotę przyrzeczonej pożyczki, względnie sumę spodziewanego wpływu z zamierzonego podatku, można wstawić do preliminarza i równocześnie zaprojektować odpowiednie uchwały.

Uchwały dotyczące danin komunalnych winny być powzięte najpóźniej przy uchwalaniu budżetu.

Jeżeli statuty podatkowe zostały zatwierdzone dawniej na termin nieograniczony, to przy preliminowaniu odnośnych wpływów należy jedynie powołać się na datę i numer decyzji władzy nadzorczej.

Niezapreliminowanie w pewnym okresie obrachunkowym dochodów z podatku samoistnego, uchwalonego i zatwierdzonego na czas nieograniczony, względnie na szereg lat, nie świadczy o utracie mocy obowiązującej statutu, czyli, że wpływy z tego podatku mogą być wstawione do budżetu w jednym z następnych lat bez potrzeby ponownego uchwalania i zatwierdzania odnośnego statutu.

do § 55. W wypadku zapreliminowania dochodu budżetowego w wysokości przekraczającej sumę wpływów z tego

samego źródła dochodowego, osiągniętych w poprzednim roku budżetowym, zarząd związku samorządowego w rubryce „objaśnienia" winien szczegółowo uzasadnić realność spodziewanego wpływu. Przewidywań dochodów budżetowych nie należy opierać jedynie na sumie wpływu z poprzedniego okresu budżetowego, skoro wpływy tego okresu są wyższe od wpływów z poprzedzających lat ubiegłych.

VI. Zatwierdzenie preliminarza budżetowego.

do § 56. Zgodnie z postanowieniami § 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 512) preliminarze budżetowe związków samorządowych podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

O ile władza nadzorcza w ciągu 60 dni od dnia otrzymania budżetu związku samorządowego nie wyda decyzji w przedmiocie zatwierdzenia tegoż budżetu i nie zażąda bliższych wyjaśnień lub dokonania zmian według uzasadnionego zlecenia (§ 8 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 522), budżet związku samorządowego uważać należy za zatwierdzony. Tego rodzaju milczące zatwierdzenie budżetu oczywiście nie może obowiązywać odnośnie tych części budżetu, które preliminowano z naruszeniem obowiązujących ustaw.

Przy badaniu preliminarza budżetowego należy baczyć, by przedewszystkiem dochody były realnie zapreliminowane, by zachowana była równowaga budżetowa oraz uwzględnione zarówno wydatki, do ponoszenia których dany związek samorządowy jest ustawowo zobowiązany, jak i kredyty na pokrycie niezlikwidowanych pozostałości niedoborów z lat ubiegłych. Następnie należy zbadać: w odniesieniu do dochodów czy stopień obciążenia ludności daninami publicznemi, przewidzianemi w budżecie, nie przekracza w danym roku zdolności płatniczej ludności i nie wykazuje zbyt znacznej rozbieżności między poszczególnemi związkami samorządowemi, w odniesieniu zaś do wypadków — celowość i zgodność ich z wytycznemi polityki samorządowej, wskazanemi przez ustawy, rozporządzenia i instrukcje władz naczelnych.

W szczególności należy mieć na uwadze, iż zasada oszczędności obowiązuje zawsze w gospodarce publicznej, a zatem i w gospodarce związków samorządowych. Z tych względów w wypadku preliminowania przez związek samorządowy wydatku zbędnego lub niecelowego, w decyzji zatwierdzającej budżet winno być zamieszczone zastrzeżenie, względnie zalecenie skreślenia takiego wydatku bez względu na to, czy wydatek taki został preliminowany z zachowaniem równowagi budżetowej, czy też nie.

Władza nadzorcza powinna mieć na uwadze, iż nie jest powołana do stanowienia w sprawach budżetu związku samorządowego.

Winna ona z powołaniem się na odnośne przepisy prawne skreślać (uchylać) zamierzenia budżetowe, naruszające przepisy ustawowe, oraz może wstawiać do budżetu związku samorządowego z urzędu jedynie wydatki na spełnianie tych zadań, które jako obowiązki związków samorządowych wymienione są konkretnie w odnośnych ustawach, przyczem w zarządzeniu o wstawieniu wydatku do budżetu winna ona powołać przepis nakładający odnośny obowiązek oraz wskazać sposób pokrycia. O ile odnośny przepis nie określa, w jaki sposób ustawowy obowiązek ma być przez związek samorządowy wykonany, to wybór sposobu należy zasadniczo pozostawić do uznania związku samorządowego, co nie przeszkadza władzy nadzorczej wskazać określony sposób w formie zalecenia, a tylko w wyjątkowych wypadkach w formie zastrzeżenia.

Zatwierdzenie preliminarza budżetowego z zastrzeżeniami zmian należy uważać jako odmowę zatwierdzenia tegoż preliminarza w całości lub w części, połączoną z równoczesną zgodą na zatwierdzenie preliminarza, do którego zostaną wprowadzone zmiany zastrzeżone przez władzę nadzorczą. Każda zmiana, której wprowadzenia do budżetu żąda władza nadzorcza, powinna być odpowiednio uzasadnioną. W wypadku deficytowości budżetu związku samorządowego władza nadzorcza jest uprawniona do zastrzeżenia w decyzji zatwierdzającej budżet obniżenia ryczałtowego ogólnej sumy wydatków budżetowych o kwotę deficytu w stosunku do ustalonych dochodów, przyczem władza nadzorcza w takim wypadku może zastrzec obniżenie tylko niektórych poszczególnych kredytów, pozostawiając redukcję pozostałych związkowi samorządowemu.

W wypadku zastrzeżenia przez władzę nadzorczą zrównoważenia budżetu w drodze obniżenia o określone kwoty ryczałtowe poszczególnych kredytów budżetowych, należy wskazać sposób przeprowadzenia każdego z zastrzeżonych obniżeń.

Prawo zatwierdzenia rozciąga się na cały budżet związku samorządowego na wydatki i dochody zwyczajne oraz nadzwyczajny zarówno budżetu administracyjnego jak i budżetów przedsiębiorstw i zakładów samorządowych i idzie tak daleko, iż można odmówić zgody również na wszelkie pozycje dochodowe, nie wyłączając dochodów z danin publicznych (vide motywy i tezy wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 28 lutego 1929 r. L. rej. 4243/26.

Przez zawieszenie prawa poboru podatku w pewnym okresie obrachunkowym związek samorządowy nie traci wypływających ze statutu uprawnień w odniesieniu do lat następnych.

Od decyzji powziętej przez władzę nadzorczą w sprawie zatwierdzonego budżetu przysługuje zainteresowanemu związkowi samorządowemu zgodnie z art. 85 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) prawo odwołania się do bezpośrednio wyższej instancji administracyjnej. Prawo to związek samorządowy posiada również w wypadku powzięcia decyzyj w sprawie zatwierdzenia budżetu przez wojewódzką władzę nadzorczą w wykonaniu uprawnienia, przekazanego tejże władzy przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu (vide wyrok N. T. A. z dnia 17 października 1929 r. L. rej. 3969/27).

O ile chodzi o sposób badania preliminarza budżetowego przez władze nadzorcze, to Ministerstwo Spraw Wewnętrznych kładzie nacisk, aby preliminarze te były badane na tle sprawozdań rachunkowych lat ubiegłych (a w szczególności sprawozdania z roku ostatniego) i na materjale rachunkowym tego roku, w ciągu którego preliminarz został zestawiony, przyczem należy brać pod uwagę sprawozdania i zestawienia, obejmujące zarówno wydatki i dochody budżetowe, jak i sumy pozabudżetowe.

Badanie budżetów związków samorządowych należy przeprowadzać przy pomocy znawców spraw, wchodzących w zakres poszczególnych działów gospodarki samorządowej. Po zbadaniu materjałów budżetowych, a przed wydaniem decyzji w sprawie zatwierdzenia budżetu, należy wysłuchać

przedstawiciela względnie przedstawicieli zainteresowanego związku samorządowego co do zastrzeżeń, jakie wywołują zamierzenia budżetowe.

Zakomunikowane przez przedstawicieli związku samorządowego wyjaśnienia, winny być rozważone przed powzięciem decyzji o zatwierdzeniu budżetu.

Przy sposobności zatwierdzania budżetów należy oddziaływać na związki samorządowe w kierunku utworzenia przewidzianych w § 28 funduszy obrotowych w wysokości niezbędnej dla normalnego zakresu gospodarki samorządowej.

do §§ 57 i 58. Budżet związku samorządowego winien być najpóźniej w ciągu dni piętnastu po jego uchwaleniu skierowany wraz z danemi, wymienionemi w § 57 rozporządzenia, bezpośrednio da przełożonej władzy nadzorczej (art. 39, pkt. 1 ust. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych). Wykaz długów, dołączany do budżetu, winien obejmować zadłużenia zarówno długoterminowe, jak i krótkoterminowe (według stanu z ostatniego poprzedzającego miesiąca).

Dla ułatwienia zorjentowania się w stanie gospodarki komunalnej i zamierzeniach na przyszłość, zalecam' ponadto dołączanie do każdego budżetu, przesyłanego władzy nadzorczej krótkiego sprawozdania, zawierającego dane statystyczne ilustrujące obszar, zaludnienie i działalność związku samorządowego, obciążenie ludności daninami w gotówce i świadczeniami w naturze oraz wyliczenie tych brakujących urządzeń samorządowych dobra publicznego, wprowadzenie których w najbliższej przyszłości ze względu na potrzeby ludności jest niezbędne. Takie sprawozdania, o ile chodzi o wydziały powiatowe, powinny w krótkich zarysach obejmować nietylko powiatowy związek samorządowy, lecz również gminy wiejskie i miasta podlegające nadzorowi wydziału powiatowego.

Do sprawozdania w przedmiocie zatwierdzenia preliminarza budżetowego należy załączyć te uchwały podatkowe i pożyczkowe do wiadomości, względnie zatwierdzenia, które nie zostały uprzednio nadesłane, jak również ewentualną uchwałę o przyznaniu pracownikom związku samorządowego dodatku komunalnego (art. 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. w brzmieniu ustawy z dnia 15 marca 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 345).

W razie nienadesłania omawianych materjałów władza nadzorcza powinna wstrzymać zatwierdzenia budżetu i zarządzić nadesłanie tych materjałów, a w razie ich niedesłania w oznaczonym terminie zażądać skreślenia odnośnych dochodów i odpowiednich wydatków.

O ile władzy nadzorczej przedstawiono do zatwierdzenia razem z preliminarzem budżetowym wymagające zatwierdzenia inne uchwały finansowe, mające związek z tym preliminarzem, to zatwierdzenia preliminarza i tych uchwał można dokonać jednym aktem.

W liczbie uchwał załączanych do sprawozdania w przedmiocie zatwierdzenia preliminarza budżetowego bywają nadsyłane uchwały, wymagające zatwierdzenia władzy nadzorczej wyższej instancji, niż władza zatwierdzająca budżet. Chodzi mianowicie o pozycje, dotyczące np. nabywania nieruchomości, podatku inwestycyjnego, podatku od kopalń itp. Decyzje tego rodzaju nieraz nie mogą być wydane i doręczone władzy zatwierdzającej budżet zwiazku samorządowego przed wydaniem aktu zatwierdzenia budżetu związku samorządowego. W takim wypadku akt taki winien zawierać zastrzeżenie ewentualnego wprowadzenia przez związek samorządowy do budżetu odpowiednich zmian, wywołanych decyzją władzy nadzorczej wyższej instancji. Jeżeli władza ta zatwierdzi uchwałę związku samorządowego w całej jej treści, to oczywiście zatwierdzony przedtem budżet pozostaje bez zmiany. Jeżeli jednak odnośna decyzja jest w całości lub w części odmowna, a zatwierdzenie preliminarza tegoż związku zostało już dokonane, wtedy oczywiście powstaje dla związku samorządowego konieczność wprowadzenia do budżetu odpowiednich zmian. Z odnośnej decyzji władzy nadzorczej wyższej instancji, niż władza zatwierdzająca budżet będzie w takich razach wynikać o jaką kwotę organ stanowiący związku samorządowego winien budżet obniżyć i ewentualnie, jakie pozycje budżetowe należy zmniejszyć, aby budżet nie był deficytowy.

Stosowne zmiany budżetu powinien przeprowadzić we własnym zakresie związek samorządowy, z tem oczywiście, iż nie mogą być skreślane, wydatki, do których ponoszenia związek samorządowy ustawowo jest obowiązany. Ponowne zatwierdzenie budżetu w takich wypadkach nie jest potrzebne, natomiast związek samorządowy winien podać do wiadomości władzy, zatwierdzającej budżet, zmiany wprowadzony do budżetu.

do § 59. Preliminarze budżetowe związków samorządowych winny być, poczynając od dnia ogłoszenia rozporządzenia o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych tj. od dnia 22 lutego 1933 r. sporządzane i ustalane zgodnie z przepisami tego rozporządzenia.

Powyższe wskazówki i wyjaśnienia zechcą P. P. Wojewodowie podać do wiadomości organom współdziałającym przy wykonywaniu nadzoru nad samorządem i podległym sobie władzom nadzorczym oraz zarządom związków samorządowych i dopilnować ich wykonania, względnie stosowania się do nich.

Okólnik niniejszy uchyla następujące okólniki, względnie pisma okólne: Nr. 22 (S. M. 837) 25 z dnia 21 lutego 1925 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. Str. 68), Nr. 62 (S. F. 414) 25 z dnia 16 maja 1925 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. Str. 69), Nr. S. F. 2216 (26 z dnia 4 listopada 1925 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. Str. 70), Nr. 115 (SF. 3831) 25 z dnia 15 grudnia 1925 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. Str. 78), Nr. 70 (S. F. 5274) 26 z dnia 21 lipca 1926 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 82), Nr. 95 (S. F. 2867) 26 z dnia 24 września 1926 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 107), Nr. 182 (S. F. 5633) 1 z dnia 26 sierpnia 1929 r. (Zb. Zarz. S. M Wewn. str. 109 i Nr. 272 (S. F. 3886) 6 z dnia 30 listopada 1929 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. Str. 110).

Bronisław Pieracki
Minister.

Załącznik Nr. 1.

Wzór podziału wydatków i dochodów budżetu teatru.

WYDATKI.

Dział I.

Wydatki administracyjne.

§ 1. Wydatki osobowe:

poz. a. uposażenie dyrektora teatru,
poz. b. uposażenie personelu biurowego i pomocniczego (stałego i czasowego),
poz. c. świadczenia socjalne pracodawcy za personel (na kasę chorych i inne zakłady, względnie fundusze ubezpieczeń pracowników działu I),

poz. d. remuneracje i zapomogi.

§ 2. Wydatki rzeczowe:

poz. a. wydatki kancelaryjne (księgi i druki rachunkowe, materjały piśmienne, porto, telefony, opłaty stemplowe itp.),

poz. b. prenumerata pism i zakup książek do podręcznej bibljoteki teatralnej,

poz. c. koszty podróży i diety (zarówno personelu administracyjnego, jak i objętego działem III),

poz. d. wydatki reprezentacyjne,

poz. e. różne drobne.

Dział II.

Utrzymanie budynków, pomieszczeń i urządzeń wewnętrznych.

§ 3. Konserwacja i utrzymanie budynków (remont bieżący, utrzymanie podwórz, ubezpieczenie budynków od ognia itp.).

§ 4. Konserwacja i utrzymanie pomieszczeń i urządzeń wewnętrznych (odnawianie wewnętrzne, czynsze, utrzymanie porządku, konserwacja instalacyj elektrycznych, ogrzewania, maszynerji teatralnej i t. p.).

§ 5. Opał, światło, woda, kanały.

§ 6. Utrzymanie i uzupełnienie ruchomości z wyłączeniem objętych działem III (§ 8 poz. a). (Odnawianie, naprawy, ubezpieczenie od ognia i kradzieży i t. p.).

Dział III.

Koszty przedstawień teatralnych.

§ 7. Wydatki osobowe:

poz. a. uposażenie personalu artystycznego i statystów,

poz. b. uposażenie personelu sceniczno-technicznego, obsługi widowni (kasjerów, bileterów), personelu pracowni, warsztatów, magazynów i służby,

poz. c. świadczenia socjalne pracodawcy za personel (na kasę chorych i inne zakłady względnie fundusze ubezpieczeń pracowników),

poz. d. wynagrodzenia za występy gościnne i nadprogramowe,

poz. e. remuneracje i zapomogi.

§ 8. Wydatki rzeczowe:

poz. a. konserwacja (naprawy, przewozy, przechowywanie, ubezpieczenie i t. p.) i zakup dekoracyj, kostjumów, wynajem instrumentów, role, scenarjusze i t. p.,

poz. b. honorarja autorskie względnie kompozytorskie,

poz. c. dyżury straży pożarnej,

poz. d. umundurowanie bileterów i odźwiernego,

poz. e. reklama i afisze,

poz. f. różne drobne.

DOCHODY.

Dział I.

Dochód z widowisk.

§ 1. Za bilety wstępu:

poz. a. za bilety normalne,

poz. b. za bilety ulgowe.

Dział II.

Dochód z gmachu i pomieszczeń teatralnych.

§ 2. Komorne ze sklepów i lokali.

§ 3. Dochód z dzierżawy pomieszczeń na szatnię, bufet teatralny i t. p.

§ 4. Dochód z wynajmu sali teatralnej.

Dział III.

Różne.

§ 5. Ze sprzedaży programów, z ogłoszeń i reklam umieszczanych w budynku teatralnym, na programach, afiszach i t. p.

§ 6. Ze sprzedaży zużytych ruchomości (dekoracyj, kostjumów, instrumentów i t. p.).

Dział IV.

Dopłata z budżetu administracyjnego.

§ 7. Dopłata z budżetu administracyjnego na pokrycie niedoboru teatru.

Załącznik Nr. 2.

Wzór podziału wydatków i dochodów szpitala komunalnego.

WYDATKI.

Dział I.

Wydatki administracyjne.

§ 1. Wydatki osobowe:

poz. a. uposażenie dyrektora szpitala,

Uwaga: Uposażenie dyrektora szpitala zalicza się do wydatków administracyjnych, o ile w szpitalu oprócz dyrektora jest chociażby 1 ordynator, w przeciwnym razie pobory dyrektora zalicza się do wydatków osobowych w dziale IV „leczenie i utrzymanie chorych".

poz. b. uposażenie personelu biurowego i woźnych,

poz. c. uposażenie personelu gospodarczego i technicznego (personelu rzemieślniczego, kuchennego, pralni, stróża i t. p.),

poz. d. świadczenia socjalne pracodawcy za personel (na kasę chorych i inne zakłady względnie fundusze ubezpieczeń pracowników działu I),

poz. e. remuneracje i zapomogi pracowników działu I,

poz. f. inne świadczenia (bezzwrotne i zwrotne) na rzecz pracowników działu I (np. mieszkanie, opał, światło, żywienie, woda i t. p.

§ 2. Wydatki rzeczowe:

poz. a. wydatki kancelaryjne (księgi i druki rachunkowe, materjały piśmienne, porto, telefony, opłaty stemplowe itp.),

poz. b. koszty podróży i diety,

poz. c. różne drobne.

Dział II.

Utrzymanie budynków oraz pomieszczeń i urządzeń wewnętrznych.

§ 3. Utrzymanie budynków oraz terenu szpitala:

poz. a. remont zwyczajny i ubezpieczenie budynków od ognia,

poz. b. utrzymanie podwórz, zieleńców, klombów, kupno roślin i nasion i t. p.,

poz. c. różne drobne.

§ 4. Utrzymanie pomieszczeń i urządzeń wewnętrznych:

poz. a. odnawianie wewnętrzne pomieszczeń, konserwacja instalacyj kanalizacyjnych, wodociągowych, elektrycznych, ogrzewania i t. p.

poz. b. najem lokalu,

poz. c. utrzymanie porządku i różne drobne (pasta do podłóg, miotły, szczotki i t. p.).

§ 5. Opał, światło, woda i kanały.

poz. a. opał,
poz. b. światło,
poz. c. woda i kanały.

§ 6. Sprzęty szpitalne:

a) umeblowanie biur, sal, pomieszczeń (uzupełnienie, odnawianie, naprawa, ubezpieczenie od ognia i kradzieży),

b) sprzęty kuchenne i pralnie (uzupełnienie, odnawianie, naprawa, ubezpieczenie od ognia i kradzieży).

Dział III.

Gospodarstwo szpitalne
(nie stanowiące samoistnej jednostki gospodarczej).

§. 7. Wydatki osobowe działu III:

poz. a. uposażenie personelu działu III (służby rolnej, ogrodników, rzemieślników, przeznaczonych dla działu III),
poz. b. świadczenia socjalne pracodawcy za personel (na rzecz Kasy chorych i innych zakładów lub funduszów ubezpieczeń pracowników działu III),
poz. c. remuneracje i zapomogi pracowników działu III,
poz. d. inne świadczenia (bezzwrotne i zwrotne na rzecz pracowników działu III).

§. 8. Wydatki rzeczowe:

poz. a. uzupełnienie i utrzymanie inwenwentarza żywego,
poz. b. wydatki na uprawę ziemi, kupno nasion i nawozów,
poz. c. narzędzia tabor, sprzęty gospodarcze i warsztatowe (uzupełnianie, odnawianie, naprawa, ubezpieczenie od ognia i kradzieży),
poz. d. różne.

Uwagi: O ile w skład majątku szpitalnego wchodzi gospodarstwo rolne, mogące stanowić samoistną jednostkę gospodarczą, to budżet tego gospodarstwa zgodnie z § 4 rozporządzenia winien być wyodrębniony z budżetu szpitala; w takim wypadku budżet szpitala przewiduje jedynie nadwyżkę, względnie dopłatę do budżetu gospodarstwa rolnego.

Dział IV.

Leczenie i utrzymanie chorych.

§ 9. Wydatki osobowe:

poz. a. uposażenie personelu lekarskiego (ordynatorów, asystentów, lekarzy i studentów-praktykantów),
poz. b. uposażenie duszpasterza,
poz. c. uposażenie personelu pomocniczo-lekarskiego i pielęgniarskiego (pielęgniarek, sióstr miłosierdzia, instrumentarjuszy i t. p.),
poz. d. uposażenie służby salowej (posługacze, posługaczki),
poz. e. uposażenie personelu apteki i pracowni,
poz. f. świadczenia socjalne pracodawcy za personel (na Kasę chorych i inne zakłady, względnie fundusze ubezpieczeń pracowników działu III),
poz. g. remuneracje i zapomogi pracowników działu III,
poz. h. inne świadczenia (bezzwrotne i zwrotne) na rzecz pracowników działu III (np. odzież, wyżywienie służbowe i t. p.).

§ 10. Wydatki rzeczowe:

poz. a. wydatki na wyżywienie chorych (artykuły spożywcze),
poz. b. środki lecznicze, dezynfekcyjne, materjały opatrunkowe,
poz. c. koszty prowadzenia pracowni (odczynniki, klisze, sprzęty i naczynia pracowni),
poz. d. wydatki na pościel, bieliznę, odzież i obuwie (uzupełnienie, naprawa),
poz. e. wydatki na mydło, bielidło, pastę do podłóg, miotły itp.,
poz. f. wydatki na pogrzeby i sekcje,
poz. g. wydatki na narzędzia, aparaty i przyrządy lekarskie,
poz. h. wydatki na bibljotekę (lekarską i dla chorych), czytelnię, pisma i radjo.

DOCHODY.

Dział I.

Dochody z majątku szpitala i różne własne dochody szpitala.

§ 1. Z majątku nieruchomego (budynków, placów i t. p.).

§ 2. Z gospodarstwa szpitalnego (obory, chlewni, ogrodu i t. p.).

§ 3. Z kapitałów (odsetki od sum lokowanych w instytucjach kredytowych, od sum hipotecznych i t. p.).

§ 4. Darowizny i ofiary: a) perjodyczne (z zapisów), b) jednorazowe.

§ 5. Różne dochody (za nabożeństwa i katafalki w kaplicy przedpogrzebowej, ze sprzedaży zużytych ruchomości, szmelcu odpadków i t. p.).

Dział II.

Subwencje i dotacje.

§ 6. Subwencje Skarbu Państwa oraz innych związków prawno-publicznych z wyjątkiem związku utrzymującego szpital, względnie udział tych związków w utrzymaniu szpitala.

Dział III.

Zwroty.

§ 7. Zwroty świadczeń osobistych personelu:

poz. a. zwrot kosztów żywienia personelu,
poz. b. zwroty świadczeń mieszkaniowych,
poz. c. zwroty kosztów opału, oświetlenia i t. p.

§ 8. Inne zwroty.

Dział IV.

Opłaty za leczenie i utrzymanie chorych.

§ 9. Od chorych samopłacących kl. I i II:

poz. a. z własnego okręgu szpitalnego,
poz. b. z innych okręgów.

§ 10. Od chorych samopłacących kl. III.

poz. a. z własnego okręgu szpitalnego,
poz. b. z innych okręgów.

§ 11. Za leczenie członków Kas Chorych:

poz. a. od Kas Chorych,
poz. b. dopłaty od związków samorządowych.

§ 12. Opłaty od chorych, skierowanych przez inne organizacje lub instytucje.

§ 13. Od związku samorządowego, utrzymującego szpital za chorych, leczonych na koszt tegoż związku.

§ 14. Od obcych związków samorządowych za chorych leczonych na koszt tych związków.

§ 15. Opłaty za specjalne zabiegi od chorych na klasie I.

§ 16. Opłaty od chorych, przychodzących do pracowni (analizy, Rentgen).

Dział V.

17. Dopłata związku samorządowego, utrzymującego szpital:

poz. a. dopłata za leczenie chorych zakaźnych (według zniżonej taksy lub bezpłatnie),
poz. b. dopłata na pokrycie nieściągalnych kosztów leczenia,
poz. c. dopłata z innych powodów.

ODPIS.

URZĄD WOJEWÓDZKI KRAKOWSKI,
Wydział samorządowy.

Nr, SF. I. — I — 77/33.

Kraków, dnia 28 listopada 1933 r.

Wyjaśnienie przepisów rozporządzenia z dn. 6. 12. 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych.

NR. OKÓLNIKA SAM. 92.

Panom Przewodniczącym Tymczasowych Wydziałów Powiatowych na obszarze Województwa Krakowskiego wszystkim Zarządom miast Krakowa, Nowego Sącza i Tarnowa przesyłam do wiadomości i stosowania.

Zarazem zwracam uwagę na konieczność dokładnego zapoznania się z treścią przyległego okólnika wszystkich urzędników współdziałających przy sporządzeniu i wykonywaniu budżetów, szczególnie, że niektóre postanowienia tego okólnika zmieniają dotychczasowe przepisy i praktykę budżetową, zaś wprowadzone zmiany muszą być uwzględnione w budżetach na rok 1934/5.

Odnośnie sposobu podania przyległego okólnika do wiadomości podległym związkom samorządowym, to pozostawiając zasadniczo tę sprawę uznaniu Panów Przewodniczących uważam, że możnaby ją załatwić w sposób następujący:

1. Gminom wiejskim (obecnym) wystarczyłoby wydać zarządzenie na podstawie przyległego okólnika normujące tylko te sprawy, które w okólniku pow. są uregulowane odmiennie od dotychczasowej praktyki, a dotyczą gmin wiejskich. Streszczałoby się to w wyliczeniu zmian, które gminy wiejskie muszą dokonać w budżetach na rok 1934/5, na skutek w/w okólnika min.

2. Gminom miejskim należałoby przesłać całkowite odpisy w/w okólnika.

W końcu zwracam uwagę, że w numerze 47 z r. bież. czasopisma »Samorząd« zapowiedziano, że w najbliższym czasie ukaże się książka pod tytułem: »Prawo budżetowe oraz przepisy o kasowości i rachunkowości Związków Samorządowych w Polsce«, w której prawdopodobnie będzie zamieszczony również omawiany okólnik ministerjalny.

Za Wojewodę
Osiecki mp.
Naczelnik Wydziału.

116.

OKÓLNIK Nr. 84

Prezydenta miasta z dnia 18 grudnia 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 41/33 w sprawie ustalenia i zatwierdzenia preliminarzy budżetowych oraz wykonywania zarządzeń budżetowych władzy nadzorczej.

W załączeniu przesyłam okólnik Krakowskiego Urzędu Wojewódzkiego z dnia 7 grudnia 1933 r. Nr. S. F. I. 1-28/33. (Okólnik Nr. Sam. 97) dotyczący ustalenia i zatwierdzenia preliminarzy budżetowych oraz wykonywania zarządzeń budżetowych władzy nadzorczej do wiadomości i stosowania.

URZĄD WOJEWÓDZKI KRAKOWSKI
WYDZIAŁ SAMORZĄDOWY.
Nr. SF. I-1-28/33.

Kraków, dnia 7 grudnia 1933 r.

W sprawie ustalenia i zatwierdzenia preliminarzy budżetowych oraz wykonywania zarządzeń budżetowych władzy nadzorczej.

OKÓLNIK NR. SAM. 97.

Do

PP. Przewodniczących Tymcz. Wydz. Powiatowych oraz PP. Prezydentów m. Krakowa, Nowego Sącza i Pana Kierownika Zarządu Miejskiego m. Tarnowa.

Przepisy normujące sposób sporządzania budżetów.

Wobec rozpoczęcia okresu prac przygotowawczych nad ułożeniem budżetów Związków komunalnych na rok 1934/5 uważam za wskazane przypomnąć, że zgodnie z okólnikiem Nr. 26 Min. Spraw Wewn. z dn. 18 III. 1933 r. budżety na rok 1934/5 winny być ściśle dostosowane do Rozporządzenia Min. Spraw Wewn. z dn. 6. XII. 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów Związków komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 11/933 poz. 71), uzupełnionego wyjaśnieniami przepisów tegoż rozporządzenia, zawartymi w okólniku Nr. 110 Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 15. XI. 1933 r., przesłanego PP. Przewodniczącym (Prezydentom, Kierownikowi Tym. Zarządu Miejskiego) przy okólniku Nr. Sam. 92 z dnia 28. XI. 1933.

Powyższe rozporządzenie i okólnik normują ściśle układ budżetu oraz tok postępowania przy jego uchwalaniu i zatwierdzaniu. Nadto sprawy te unormowane zostały art. 43 p. m. 44 p. a. ust. o częściowej zmianie ustroju sam. teryt. z dn. 23. III. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294) względnie, w stosunku do powiat. związków komunalnych art. 41, 37 p. a (17 p. 1) dekretu o tymcz. ordynacji powiat. z dn. 5. II. 1918 r. (Dz. P. 13 poz. 141).

Jakkolwiek tedy wymienione na wstępie rozporządzenie Min. Spr. Wewn. z dn. 6. XII. 1932 r. weszło w życie z dn. 22. II. br. i winno było mieć zastosowanie zasadniczo już przy układaniu budżetu na rok 1933/4 to jednak w niedopełnieniu tego warunku przy tych budżetach nie upatrywałem przeszkody do ich zatwierdzenia.

Uprzedzam wszakże, że przy rozpatrywaniu przedłożonych mi do zatwierdzenia budżetów na rok 1934/35 będę

kładł szczególny nacisk na stwierdzenie ich zgodności z przepisami pow. rozporządzenia zarówno co do formy układu budżetu, sposobu budżetowania, terminu sporządzania budżetu i przedłożenia go władzy nadzorczej do zatwierdzenia, a w razie stwierdzania niewykonania powyższego, zwracać będę budżety bez rozpatrywania.

Proszę tedy PP. Przewodniczących (P. Prezydentów, Kierownika Z. M.) o bezzwłoczne wydanie zarządzeń organom przeprowadzającym prace budżetowe w biurach związków komunalnych, dokładnego zapoznania się z przepisami zawartemi w powyższym rozporządzeniu i okólniku.

Zarządzenia dotyczące polityki finansowej gospodarczej samorządów.

Jednocześnie nadmieniam, że w sprawach budżetowych oraz polityki finansowej związków komunalnych aktualne są nadal zarządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i moje (o ile nie są w poszczególnych ustępach sprzeczne z wyżej wym. rozp. Min. Spr. Wewn. z dn. 6. XII. 1932 r. i okólnikiem Nr. 110 względnie inaczej w nich unormowane) a objęte:

1) Okólnikiem Min. Spr. Wewn. Nr. 141 z dnia 19. XI. 1932 r. a podane Panom do wiadomości przy okólniku mojem Nr. 71 z dn. 8. XII. 1932 r. w sprawie ustalenia i zatwierdzenia preliminarzy budżetowych Związków komunalnych na rok 1933/4.

2) Okólnikiem Min. Spr. Wewn. Nr. 204 z dn. 5. XII. 1931 r. podanym Panom do wiadomości przy piśmie okólnym z dnia 29. XII. 1931 r. L. Sm. XII-57 w sprawie gospodarki finansowej związków komunalnych i zatwierdzenia preliminarzy budżetowych związków komunalnych na r. 1932/3.

3) Pismem okólnym Urzędu Wojewódzkiego z dnia 24. VI. 1931 r. L. Sm. XII-55 w sprawie oszczędności w administracyjnych wydatkach rzeczowych.

4) Okólnikiem Nr. 116 Min. Spr. Wewn. z dnia 1. VII. 1931 r. Nr. SF. 5780/1 w sprawie ograniczenia budżetów związków komunalnych podanym przy moim piśmie okólnym z dn. 10. VII. 1931 r. L. Sm. XII-57.

5) Okólnikiem Nr. 23 z dn. 21. II. 1930 r. w sprawie gospodarki finansowej związków komunalnych podanym do wiadomości przy piśmie okólnym z dnia 27. II. 1930 r. L. Sam. IX./71/30.

Usterki budżetowe.

Nadto zwracam szczególną uwagę na moje pismo okólne z dn. 3. XI. 1929 r. L. Sam. 2597/1929 w sprawie usterek w budżetach związków komunalnych i realności budżetów, ponieważ stwierdziłem, że przytoczone w tymże okólniku usterki powtarzają się w wielu wypadkach i nadal. W szczególności stwierdziłem:

1) nie zachowywanie terminów zakreślonych dla przedkładania władzom nadzorczym preliminarzy budżetowych dla zatwierdzenia;

2) czynienie wydatków na podstawie niezatwierdzonego preliminarza budżetowego, bez zachowania ograniczeń przewidzianych dla prowizorjum budżetowego:

3) nie przedkładanie w należytym terminie przez organa wykonawcze związków komunalnych organom stanowiącym tychże związków decyzji władzy nadzorczej w sprawie zatwierdzenia budżetów, a to celem ewentualnego powzięcia przez nie uchwały w sprawach w tejże decyzji poruszonych.

4) nieprzestrzeganie zarządzeń i zastrzeżeń władzy nadzorczej, zawartych w decyzjach zatwierdzających budżety względnie w innych decyzjach dotyczących spraw gospodarczych i finansowych związków komunalnych.

Terminy budżetowe i ich prekluzyjność.

W związku z temi uchybieniami wyjaśniam:

ad 1) § 52 rozp. Min. Spr. Wewn. z dn. 6. XII. 1932 r. zakreśla terminy p r o k l u z y j n e dla przedkładania preliminarzy władzom nadzorczym do zatwierdzenia; a) dla gmin wiejskich do dn. 31 grudnia, b) dla gmin miejskich do dnia 31 stycznia, c) dla pow. związków komunalnych do dnia 28/29) lutego każdego roku.

Wobec bardziej skomplikowanego charakteru gospodarki miast wydzielonych, zezwalam by Zarządy Miejskie m. Krakowa, Tarnowa i Nowego Sącza przedkładały mi preliminarze budżetowe w nieprzekraczalnym terminie d o k o ń c a l u t e g o k a ż d e g o r o k u.

Z uwagi na prekluzyjny charakter terminów wyżej określonych oraz konieczność ich zachowania dla umożliwienia władzom nadzorczym wydania decyzji w sprawie zatwierdzenia budżetów najdalej z początkiem nowego okresu budżetowego uchybienie powyższym terminom będę traktował jako ,,powodowanie nieprawidłowości w gospodarce samorządowej" i ,,niewykonywanie obowiązków ze szkodą dla interesu publicznego" (art. 69 i 70 ust. z dnia 23. III. 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego). Przez przedłożenie preliminarza budżetowego, rozumiem przedłożenie preliminarza wraz z szczegółowemi objaśnieniami i załącznikami wyszczególnionemi w § 57 Rozp. Min. Spr. Wewn. z dn. 6. XII. 1932 r.

Reforma ustroju sam. miejs. gm. a budżety na 1934/5 r.

Nadmieniam wreszcie, że przeprowadzone obecnie wybory do samorządu miejskiego na terenie województwa krakowskiego nie mogą wpłynąć hamująco na prace budżetowe, zarówno w gminach miejskich jak i powiatowych związkach komunalnych. Okoliczność ta nie będzie stanowić dostatecznego usprawiedliwienia w wypadku opóźnienia w przedłożeniu budżetu władzy nadzorczej.

Z uwagi na zasadę ciągłości gospodarki komunalnej dotychczasowe Zarządy Miejskie winny przygotować preliminarz budżetowy na r. 1934/35 w ten sposób, aby do czasu przekazania urzędowania nowowybranym organom samorządu miejskiego, wykonane zostały te etapy prac budżetowych, które dla zachowania powyższych terminów winne być w danym czasokresie załatwione.

W myśl bowiem art. 1 ustawy z dn. 14. III. 1933 r. (Dz. U. Nr. 21 poz. 142) okres urzędowania obecnych rad miejskich i zarządów miejskich na terenie Wojew. Krakowskiego przedłużony został do czasu ukonstytuowania się nowo wybranych organów samorządowych.

Gdyby przeto ukonstytuowanie się nowych organów samorządu miejskiego nastąpiło przed upływem terminu dla sporządzenia budżetu określonego — wykonane przez dot. zarządy miejskie przygotowawcze prace budżetowe winny być w takim stanie załatwienia, aby umożliwić nowym organom ich bezzwłoczną kontynuację.

Proszę tedy PP. Przewodniczących o pouczenie o powyższym Zarządy miast położonych na terenie podległych im powiatów i dopilnowanie terminowego wykonania niniejszego zarządzenia.

Jednocześnie, celem usunięcia wątpliwości, jakie mogą powstać w związku z organizacją gmin wiejskich (zbiorowych) wyjaśniam, że obecne gminy wiejskie (jednostkowe) winny przystąpić do ułożenia preliminarza budżetowego na rok 1934/35 obejmującego cały rok budżetowy 1934/35.

Prowizorjum budżetowe.

ad 2) W wypadku gdyby z rozpoczęciem nowego okresu budżetowego związek komunalny nie uzyskał z jakiejkolwiek przyczyny decyzji władzy nadzorczej w sprawie zatwierdzenia budżetu, zaś budżet nie uzyskał mocy prawnej na podstawie par. 8 ust. 2 rozp. Prez. R. P. z dn. 7. VI. 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 522) zmienionym art. 4 rozp. Prez. R. P. z dn. 1. VI. 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50 poz. 48) zarząd związku komunalnego prowadzić będzie gospodarkę finansową w/g zasad ustalonych w ust. 2 § 1 rozp. Min. Spr. Wewn. z dn. 6. XII. 1932 r. z uwzględnieniem wyjaśnienia tego ustępu zawartego w okólniku Min. Spr. Wewn. Nr. 110 z dn. 15. XI. 1933 r. („do § 1 ust. ostatni") oraz poniższego zarządzenia.

W miesięcznem prowizorjum budżetowym mogą być uwzględnione jedynie wydatki najkonieczniejsze i najpilniejsze potrzebne 1) już to do utrzymania ciągłości agend związku komunalnego jego instytucji i przedsiębiorstw, 2) już to do kontynuowania zaczętych w ubiegłym okresie sprawozdawczym prac, a objętych zatwierdzonym budżetem z tego okresu, 3) już wreszcie dla wywiązywania się ze zobowiązań uprzednio zaciągniętych.

Niedopuszczalnem jest tedy czynienie na podstawie prowizorjum budżetowego wydatków nienależących do jednej z powyższych kategorji (np. wypłata subwencji i t. p.).

Wydatki posiadające charakter perjodycznych świadczeń związku komunalnego (n. p. pensje, czynsze, raty i t. p.) mogą być uskuteczniane jedynie w wysokości proporcjonalnej do okresu przez prowizorjum budżetowe objętego.

Postępowanie po otrzymaniu decyzji budżetowej władzy nadzorczej.

ad 3) Po otrzymaniu decyzji władzy nadzorczej w sprawie zatwierdzenia budżetu — przełożony (kierownik) związku komunalnego winien bezzwłocznie podać jego treść do wiadomości organowi zarządzającemu zw. komunalnego, oraz zwołać posiedzenie organu stanowiącego tegoż związku w takim terminie, by przysługujące związkowi komunalnemu prawo wniesienia odwołania zostało zachowane i aby termin 14-to dniowy, zakreślony art. 83 rozp. Prez. R. P. z dn. 22. III. 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. poz. 341) w międzyczasie nie upłynął.

Przypominam, że Min. Spr. Wewn. okólnikiem Nr. 209 z dnia 1. XII. 1930 r. wyjaśniło, że bieg powyższego terminu następuje od doręczenia decyzji władzy nadzorczej organowi wykonawczemu związku komunalnego. Wyjaśnienie to nie straciło także na aktualności wskutek wejścia w życie ust. o częściowej zmianie ustroju sam. teryt. której art. 46 postanawia, że przełożony związku komunalnego reprezentuje tenże związek nazewnątrz.

Ponieważ jednak zgodnie z art. 43 p. m. w/w ustawy oraz art. 17 p. 1) dekretu z dn. 5. II. 1919 r. o tymczasowej ordynacji powiatowej — stanowienie w sprawach preliminarza budżetowego należy do zakresu działania organu stanowiącego związku komunalnego — przeto ewentualne wniesienia odwołania o decyzji władzy nadzorczej w sprawie zatwierdzenia budżetu musi być oparta na wyraźnej uchwale w tymże przedmiocie organu stanowiącego związku komunalnego i w granicach tej uchwały wskazanych. Zaniechanie tego zwołania w terminie organu stanowiącego dla powzięcia uchwały w sprawie decyzji budżetowej władzy nadzorczej — względnie wniesienia odwołania przez organ wykonawczy i zarządzający związku komunalnego, a bez uchwały organu stanowiącego może narazić zainteresowany związek komunalny na utratę prawa odwołania.

Gdyby wszelkie zwołania organu stanowiącego w terminie wyżej określonym nie mogło się odbyć z powodu przeszkód nie do przezwyciężenia — należy o powstałej przeszkodzie powiadomić władzę nadzorczą i bezzwłocznie po ustaleniu tejże przeszkody zwołać posiedzenie organu stanowiącego i następnie postąpić w sposób art. 41 rozp. Prez. R. z dn. 22. III. 1928 r. o postęp. adm. określony.

Ze względu na trudności, powstać mogące przy zwoływaniu rad powiatowych w terminach wyżej określonych zezwalam na przedkładanie im przez Wydziały Powiatowe decyzji moich w sprawie zatwierdzenia budżetu na ich najbliższe posiedzenia, przyczem jednak proszę P. Przewodniczących o powiadomienie mnie bezzwłocznie po otrzymaniu powyższych decyzji o przypuszczalnym (wzgl. wyznaczonych) terminie posiedzeń tychże rad.

Powyższe zezwolenie moje należy rozumieć jako wyrażenie zgody na przywrócenie terminu i postąpić w dalszym ciągu w sposób wyżej cyt. art. 41 określony tj. należy ewentualne odwołanie wnieść w terminie 7-mio dniowym, licząc od dnia posiedzenia rady powiatowej.

Znaczenie „zastrzeżeń i zleceń" władzy nadzorczej decyzji budżetowej.

ad 4) Zgodnie z § 8 rozp. Prez. R. P. z dn. 17. VI. 1924 r. oraz wyjaśnienie Min. Spraw. Wewn. zawartem w okólniku wymienionym na wstępie Nr. 110 „do § 56 ust. 7" władza nadzorcza władna jest budżet zatwierdzić, lub odmówić zatwierdzenie, względnie zatwierdzić z zastrzeżeniem (zleceniem) dokonania w nich zmian. Zatwierdzenie budżetu z zastrzeżeniem zmian należy uważać za odmowę zatwierdzenia budżetu w części objętej zastrzeżeniem, połączoną z jednoczesną zgodą na zatwierdzenie preliminarza do którego zostaną wprowadzone zmiany zastrzeżone przez władzę nadzorczą.

Otrzymawszy zatem decyzję władzy nadzorczej w sprawie zatwierdzenia budżetu opatrzoną zastrzeżeniami dokonania w nich zmian — związek komunalny (t. j. jego organ stanowiący) może albo 1) zastosować się do zlecenia zastrzeżeniem objętego, w którym to wypadku odnośna pozycja budżetowa uzyskuje automatycznie moc prawną jako zatwierdzona w granicach zastrzeżenia, 2) albo odwołać się do odnośnej decyzji władzy nadzorczej, w którym to wypadku uznać należy, że cała treść budżetu objęta zastrzeżeniem nie uzyskała zatwierdzenia i nie może ulec wykonaniu aż do czasu rozstrzygnięcia odwołania i zależnie od kierunku tegoż rozstrzygnięcia.

Istnieje jeszcze trzecia możliwość a zasadzająca się na tem, że związek komunalny może przyjąć treść zastrzeżenia władzy nadzorczej, lecz uznając jednocześnie, że istnieją dostateczne przyczyny, podanie których do wiadomości władzy nadzorczej może spowodować zmianę jej decyzji — może wystąpić do władzy nadzorczej z odpowiedniem przedstawieniem. W tymże wszakże wypadku związek komunalny mus

liczyć się z ewentualnością, że przedstawienie jego nie zostanie uwzględnione stwarzanie faktów dokonanych wbrew treści zastrzeżenia, a przed uzyskaniem tegoż zastrzeżenia jest niedopuszczalnem i może narazić winnych przekroczenia uprawnień na konsekwencje ustawą przewidziane.

Zaznaczam więc, że niedopuszczalną jest uchwała organu stanowiącego związku komunalnego postanawiającego utrzymać w mocy tę część budżetu co do której władza nadzorcza w decyzji swej poczyniła zastrzeżenia. Postanowienie takie jest sprzeczne z obowiązującem prawem, określającem kompetencje organów związków komunalnych, władzy nadzorczej i winno być przez przełożonego związku komunalnego zawieszone.

Zwracam zatem uwagę PP. Przewodniczącym (Prezydentom, Kierownikom i tymcz. Zarz. miejskim) na konieczność ścisłego przestrzegania zasad w niniejszym okólniku przedstawionych a to celem usunięcia usterek i uchybień, mogących wprowadzić chaos i niepewność w gospodarkę finansową związków komunalnych.

Jednocześnie proszę PP. Przewodniczących o przestrzegania powyższych zasad przy wykonaniu przez Wydziały Powiatowe prawa nadzoru i poinformowanie o powyższym podległe im w trybie nadzoru zarządy gmin miejskich i wiejskich.

Zarazem komunikuję, że wzorem lat ubiegłych — zarządzę także w związku z budżetem na rok 1934/35 konferencje porozumiewawcze o których terminie powiadomię PP. Przewodniczących (Prezydentów, Kierownika Zarządu miejskiego) w swoim czasie.

W końcu przypominam PP. Przewodniczącym konieczność zapraszania Kierowników Urzędów Skarbowych na posiedzenia Wydziału Powiatowego, na którem będą rozpatrywane przedstawione do zatwierdzenia preliminarze, a to zgodnie z zarządzeniem Min. Spraw Wewn. zawartym w okólniku Nr. 141 z dnia 19/XI. 1932 r. podanym PP. Przewodniczącym do wiadomości przy okólniku moim Nr. Sam. 48 z dnia 3/VII. 1933 r. Nr. SF. I-I-13/33.

Za Wojewodę:
Osiecki m. p.
Naczelnik Wydziału.

117.
OKÓLNIK Nr. 85.
Prezydenta miasta z dnia 19 grudnia 1933 Nr. Prez. R. m. 124/33 w sprawie Regulaminu obrad Rady m. i Komisyj Rady m.

W związku z uchwaleniem nowego Regulaminu obrad Rady m. i Komisyj Rady m., który w załączeniu udzielam do wiadomości zarządzam co następuje:

I. Rada miejska.

§ 1.

Zakres działania Rady miejskiej ustalony jest przepisem art. 43 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35 poz. 294).

Wnioski, które mają być przedmiotem obrad Rady m. mają Naczelnicy Wydziałów i Dyrektorzy Zakładów zgłaszać na piśmie wraz z aktami Dyrektorowi Zarządu m.

Wnioski te mają być przedkładane bieżąco tj. zaraz, gdy sprawa stanie się gotową do przedłożenia Radzie m., a najdalej jednak na 5 dni przed terminem posiedzenia. W tym celu należy przeprowadzić je regulaminowo przez Magistrat i Komisje w takim terminie, by mogły one być na czas przygotowane na posiedzenie Rady m.

Wnioski na Radę m. należy przygotować w dwóch egzemplarzach, z których jeden. (oryginał) pozostaje w aktach, drugi zaś stanowić ma materjał porządku obrad.

Dyrektor Zarządu m. przedłoży zgłoszone wnioski do decyzji Prezydentowi m., który ustali porządek obrad i termin posiedzenia.

Sekretarz Prezydjalny wygotuje porządek obrad, rozpisze posiedzenie i roześle porządek obrad mającym wziąść udział w posiedzeniu.

§ 2.

Protokół z przebiegu obrad Rady m. sporządzić ma urzędnik prowadzący protokół do 3 dni po posiedzeniu, poczem należy protokół ten wyłożyć w Sekretarjacie Prezydjalnym do przeglądu osób uprawnionych, w myśl przepisu § 2 Regulaminu przez przeciąg dni 8.

W razie zgłoszenia przez osoby uprawnione poprawek do protokołu, Sekretarjat Prezydjalny ma sporządzić o tem sprawozdanie, które podpisać ma zgłaszający poprawkę. Sprawozdanie to prześle Sekretarjat Dyrektorowi Zarządu m., który przedstawi go następnie Prezydentowi m. do decyzji.

Po upływie czasokresu dla wyłożenia należy protokół po zaopatrzeniu stosowną klauzulą odpowiednio przechować. Protokoły mają być po upływie roku kalendarzowego oprawione w roczniki.

II. Komisje Rady miejskiej.

§ 3.

Posiedzenia Komisyj Rady m. zwołuje i ustala ich termin Prezydent miasta (Wiceprezydent) na wniosek Naczelnika Wydziału, który ma przygotować materjał na porządek obrad i w razie zwołania posiedzenia wygotować o tem stosowny okólnik, który podpisuje zwołujący posiedzenie.

§ 4.

Z przebiegu posiedzenia Komisyj Rady m. i zapadłych uchwał należy w następnym dniu do godz. 10 złożyć na piśmie krótkie sprawozdanie Dyrektorowi Zarządu m., który sprawozdanie to przedłoży Prezydentowi miasta. Drugi egzemplarz takiego sprawozdania należy przesłać Redakcji Dziennika Rozporządzeń m. Krakowa.

Przepisy § 2 dotyczące sporządzenia i wykładania protokołów, poprawek i przechowywania protokołów mają analogiczne zastosowanie do Komisji Rady m. z tem, że Naczelnicy odnośnych Wydziałów mają przesłać protokół Sekretarjatowi do wyłożenia, Sekretarjat zaś po wyłożeniu zwróci zaklauzulowany protokół właściwemu Wydziałowi do przechowania.

III. Przepisy końcowe.

§ 5.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, równocześnie tracą moc postanowienia tut. zarządzenia z dnia 15 września br. Nr. Prez. Org. 87/33 (Okólnik Nr. 51).

Nr. Prez. R. m. 124/33.

Załącznik do okóln. nr. 85.

REGULAMIN
obrad Rady miejskiej i Komisyj Rady m. stoł. król. miasta Krakowa
z dnia 28 listopada 1933 r.

ROZDZIAŁ I.
Organizacja Rady miejskiej.

§ 1.

Radę miejską zwołuje i przewodniczy jej posiedzeniom Prezydent miasta, a w jego zastępstwie wyznaczony przez niego Wiceprezydent.

W przypadkach, gdy chodzi o wybory członków Zarządu miejskiego i Komisji rewizyjnej, jak również, gdy Rada miejska rozpatruje sprawozdania i wnioski Komisji rewizyjnej lub podejmuje w zakresie tym uchwały, przewodniczy jeden z radnych, wybierany każdorazowo w tym celu przez Radę miejską zwykłą większością głosów.

§ 2.

Wszelkie czynności biurowe związane z działalnością Rady miejskiej należą do wyznaczonego przez Prezydenta miasta biura Zarządu miejskiego.

Protokół przebiegu obrad prowadzi urzędnik wyznaczony przez Prezydenta miasta. Protokół ma być wyłożony w Sekretarjacie Prezydjalnym do wglądu dla członków Rady miejskiej przez przeciąg 8 dni.

Uwagi co do protokołu muszą być zgłaszane w powyższym terminie na piśmie na ręce Przewodniczącego, który je ostatecznie załatwia.

Protokół podpisuje Przewodniczący i protokolant.

§ 3.

Posiedzenia Rady miejskiej dzielą się na zwyczajne i nadzwyczajne.

Prezydent miasta zwołuje zwyczajne posiedzenia przynajmniej 1 raz na kwartał, a nadzwyczajne na żądanie $^1/_2$ ustawowej liczby radnych.

§ 4.

Do ważności uchwał Rady miejskiej potrzebna jest obecność $^1/_3$ ustawowej liczby członków Rady miejskiej, z wyjątkiem uchwały wykluczającej radnego z grona Rady miejskiej, do której ważności potrzebna jest obecność $^2/_3$ ustawowej liczby członków Rady.

§ 5.

Uchwały Rady miejskiej zapadają większością głosów wynoszącą więcej niż połowa obecnych członków Rady. Wykluczenie radnego z grona członków Rady miejskiej zapada większością $^2/_3$ głosów obecnych.

Ponowne powzięcie uchwały Rady miejskiej, której wykonanie wstrzymano po myśli art. 66 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294 wymaga większości $^2/_3$ głosów ustawowej liczby członków Rady.

§ 6.

Dla rozpatrywania i opinjowania różnych spraw dotyczących administracji i gospodarki gminnej, przygotowywania wniosków na Radę, decydowania w zastępstwie Rady w poszczególnych sprawach wymagających uchwały Rady, może Rada miejska powołać Komisje stałe, czasowe lub do poszczególnych spraw z pośród członków Rady miejskiej, a w miarę potrzeby z wyjątkiem Komisyj działających na prawach Rady miejskiej także i z pośród mieszkańców stoł. król. m. Krakowa, posiadających prawo wybieralności do Rady miejskiej.

§ 7.

Posiedzenia Rady miejskiej są publiczne.

Jeżeli jawność obrad mogłaby spowodować zaburzenie spokoju publicznego lub ujawnić okoliczności, których zachowania w tajemnicy wymaga interes publiczny lub interes stoł. król. m. Krakowa należy zarządzić tajność obrad. Posiedzenia dotyczące spraw osobistych muszą być tajne.

Zarządzenie tajności należy do Przewodniczącego.

ROZDZIAŁ II.
Zwołanie posiedzenia Rady miejskiej.

§ 8.

Posiedzenia Rady miejskiej zwołuje Prezydent miasta przez rozesłanie do wszystkich członków Rady miejskiej przynajmniej na dwa dni przed posiedzeniem okólnika zapraszającego na posiedzenie. W przypadkach niecierpiących zwłoki posiedzenie może być zwołane z pominięciem tego terminu.

Gdyby na porządku obrad posiedzenia były umieszczone sprawy wymagające kompletu kwalifikowanego, należy okoliczność tę wyraźnie zaznaczyć w okólniku.

W okólniku zapraszającym na posiedzenie powinien być zamieszczony porządek obrad posiedzenia oraz wnioski, które mają być przedmiotem obrad. Do wniosków o treści obszerniejszej lub ważniejszej mogą być dołączone sprawozdania zawierające motywy przedłożenia.

§ 9.

Członek Rady m., który w posiedzeniu udziału wziąć nie może powinien zawiadomić o tem Prezydenta miasta, podając równocześnie przyczynę niemożności wzięcia udziału w posiedzeniu. Termin usprawiedliwienia nieobecności wynosi 3 dni od zawiadomienia o posiedzeniu, chyba, że zajdą okoliczności usprawiedliwiające zwłokę we wniesieniu usprawiedliwienia.

Opuszczenie bez usprawiedliwionych powodów trzech, kolejnych posiedzeń Rady miejskiej, powoduje utratę mandatu radnego lub ławnika. O utracie mandatu orzeka Magistrat stoł. król. m. Krakowa, który równocześnie może nałożyć na osobę pozbawioną mandatu

jednorazowe świadczenie w kwocie od 10 Zł. do 1.000 Zł. na rzecz stoł. król. m. Krakowa.

ROZDZIAŁ III.

Porządek obrad Rady miejskiej.

§ 10.

Sprawa należąca do zakresu działania Rady miejskiej powinna, po przygotowaniu jej przez Magistrat wpłynąć na pełne posiedzenie Rady miejskiej, która sprawę albo odrazu załatwi albo przekaże do właściwej Komisji, celem zaopinjowania, rozpatrzenia i przygotowania odpowiednich wniosków lub zadecydowania w zastępstwie Rady.

Przewodniczący Rady w zasadzie powinien przed wniesieniem sprawy na Radę miejską uczynić ją przedmiotem obrad właściwej Komisji. celem rozpatrzenia i zaopinjowania lub przygotowania odpowiednich wniosków.

§ 11.

Przed otwarciem posiedzenia Przewodniczący stwierdza, czy jest obecny wymagany komplet członków Rady miejskiej i w przypadku pozytywnym posiedzenie otwiera, w przypadku zaś negatywnym może zarządzić zwłokę w otwarciu posiedzenia.

W razie braku kompletu posiedzenie nie dochodzi do skutku, o czem należy sporządzić odrębny protokół z wyszczególnieniem nazwisk tych członków Rady miejskiej, którzy na posiedzenie się nie jawili. Usprawiedliwioną nieobecność należy uwidocznić w tym protokole.

§ 12.

Jeżeli w sprawie, która ma być przedmiotem obrad Rady miejskiej zainteresowany jest członek Rady, to członek taki nie może być obecny przy rozważaniu sprawy i w głosowaniu nad nią nie może brać udziału.

Postanowienie powyższe stosuje się również, jeżeli w sprawie są zainteresowani:

1) małżonek członka Rady miejskiej,

2) jego krewni lub powinowaci pierwszych trzech stopni,

3) osoby pozostające pod jego opieką,

4) przysposobiony lub przysposobiciel,

5) osoba, której zastępcą prawnym jest członek Rady miejskiej.

§ 13.

Po otwarciu posiedzenia Przewodniczący poddaje pod obrady sprawy zamieszczone na porządku obrad.

§ 14.

W każdej sprawie pierwszy zabiera głos sprawozdawca, którym może być zarówno członek Rady miejskiej, jak i urzędnik miejski. Sprawozdawca odczytuje lub ustnie przedstawia sprawę, i wniosek mający być przedmiotem obrad i uchwały Rady.

Po sprawozdaniu otwiera Przewodniczący dyskusję.

§ 15.

W dyskusji zabierać może głos każdy członek Rady miejskiej, który się do głosu zapisał, jednakże tylko raz jeden w sprawie nad którą otwarto dyskusję.

Poza koleją mowców zapisanych do głosu mogą przemawiać za uprzedniem zezwoleniem Przewodniczącego członkowie Zarządu miejskiego lub wyznaczeni przez Prezydenta miasta urzędnicy oraz sprawozdawca, celem udzielenia odpowiednich wyjaśnień.

Czas przemówień na posiedzeniu Rady może Przewodniczący ograniczyć dla sprawozdawcy do 15 minut, dla innych mowców do 5 minut.

§ 16.

Po wyczerpaniu listy zapisanych do głosu Przewodniczący zamyka dyskusję, poczem udziela głosu sprawozdawcy.

W razie postawienia i uchwalenia w toku dyskusji wniosku o jej zamknięcie, nad którym to wnioskiem dyskusja jest niedopuszczalna, zapisani do głosu wyznaczają mowców generalnych, a to zwolennicy wniosku jednego mówcę, zaś przeciwnicy — drugiego mówcę. W razie niewybrania mowcy generalnego czy to przez zwolenników czy to przeciwników wniosku, strona, która mowcy generalnego nie wybrała, traci głos. Sprawozdawcy i w tym przypadku przysługuje głos ostatni.

Jeżeli Przewodniczący chce wziąć udział w dyskusji, powinien na ten czas oddać przewodnictwo zastępcy.

§ 17.

Poprawki lub wszelkiego rodzaju dodatki do wniosków mają być zgłaszane na piśmie na ręce Przewodniczącego i zostaną poddane pod obrady, o ile za niemi oświadczy się przynajmniej $^1/_3$ część ustawowej liczby członków Rady miejskiej. Wniosek na odesłanie sprawy z powrotem do Komisji będzie ponadto tylko wtedy wzięty pod rozwagę, jeżeli zawiera projekt uchwały, jaką Komisja ma powziąć.

§ 18.

Po zamknięciu dyskusji i przemówieniu sprawozdawcy, Przewodniczący zarządza głosowanie. Głosowanie może się odbywać przez podniesienie rąk lub kartkami.

Zarządzenie sposobu głosowania należy do Przewodniczącego bez dyskusji.

§ 19.

Sposób i kolejność głosowania nad poprawkami i dodatkami do wniosku ustala Przewodniczący bez dyskusji.

§ 20.

Uchwała Rady miejskiej powinna być powzięta większością wymaganą w każdym poszczególnym przypadku przez obowiązujące w tej mierze przepisy, względnie przez przepisy niniejszego regulaminu.

W razie równości głosów wniosek upada.

§ 21.

Obliczanie głosów należy do Przewodniczącego. Przewodniczący może według swego uznania zaprosić z pośród członków Rady miejskiej dwóch członków do swej pomocy, jako skrutatorów.

ROZDZIAŁ IV.

Wnioski i interpelacje.

§ 22.

Po załatwieniu porządku obrad przystępuje Rada miejska do załatwienia wniosków nagłych, o ile wpłynęły, oraz wysłuchuje ewentualnych odpowiedzi na interpelacje.

§ 23.

Wnioski nieobjęte porządkiem obrad posiedzenia Rady mogą być zgłaszane, jako zwykłe lub nagłe.

§ 24.

Wniosek nagły powinien być zgłoszony na piśmie przed otwarciem posiedzenia Rady na ręce Przewodniczącego i powinien być podpisany przez przynajmniej $^{1}/_{3}$ część ustawowej liczby członków Rady miejskiej. Tak zgłoszony wniosek nagły poddaje Przewodniczący (§ 22 reg.) po odczytaniu wniosku przez protokolanta lub streszczeniu przez Przewodniczącego, bez dyskusji pod głosowanie, celem powzięcia uchwały co do nagłości. Do uchwalenia nagłości potrzebna jest większość głosów ustawowej liczby członków Rady miejskiej.

Jeżeli Rada nagłość uchwali otwiera Przewodniczący dyskusję nad wnioskiem, stosując analogicznie postanowienia przepisów Rozdziału III. niniejszego regulaminu.

Jeżeli Rada nie uchwali nagłości natenczas Przewodniczący przekazuje wniosek, jako zwykły, do regulaminowego traktowania (§ 10 reg.) lub załatwienia przepisanego przez obowiązujące prawo.

§ 25.

Prezydent miasta może własne wnioski nagłe uczynić przedmiotem obrad Rady miejskiej w każdem stadjum posiedzenie bez potrzeby głosowania nad nagłością.

§ 26.

Za wniosek zwykły uważa się wniosek zaopatrzony podpisami przynajmniej $^{1}/_{5}$ ustawowej liczby członków Rady miejskiej lub wniosek zgłoszony, jako nagły, którego nagłości jednak Rada miejska nie uchwaliła (§ 24 ust. 3 reg.).

Wnioski zwykłe powinny być zgłaszane na piśmie na ręce Przewodniczącego przed posiedzeniem Rady. Wnioski te odsyła Przewodniczący bez dyskusji do regulaminowego traktowania (§ 10 reg.) lub do załatwienia przepisanego przez obowiązujące prawo.

§ 27.

Interpelacje powinny być zgłaszane na piśmie na ręce Przewodniczącego przed posiedzeniem i powinny być zaopatrzone podpisami przynajmniej $^{1}/_{5}$ ustawowej liczby członków Rady m. Nad wniesioną interpelacją niema dyskusji. Odpowiedź na interpelację powinna być dana z reguły na następnem, zwyczajnem posiedzeniu Rady miejskiej. Odpowiedź na interpelację powinna być połączona z jej odczytaniem lub podaniem w streszczeniu. Osobne odczytywanie (streszczanie) interpelacji przed udzieleniem na nią odpowiedzi niema miejsca. Nad odpowiedzią na interpelację otwiera Przewodniczący dyskusję, jeżeli większość obecnych członków Rady miejskiej tego zażąda.

ROZDZIAŁ V.

Władza porządkowa Przewodniczącego.

§ 28.

Władza porządkowa na sali obrad Rady miejskiej w czasie posiedzenia należy do Przewodniczącego, który ją wykonuje zarówno w stosunku do członków Rady m. biorących udział w posiedzeniu, jak i w stosunku do publiczności przysłuchującej się obradom.

§ 29.

Przewodniczący wzywa mowcę, który w swem przemówieniu porusza kwestje niełączące się z omawianą sprawą, aby przystąpił do rzeczy. Po dwukrotnem, bezskutecznem upomnieniu „do rzeczy“ Przewodniczący ma prawo odebrać głos.

Mowcę, który w swem przemówieniu narusza dobre obyczaje parlamentarne (przeszkadza obradom, wyraża się w sposób obraźliwy itp.) może Przewodniczący według swego uznania albo upomnieć słowami „przywołuję do porządku“ albo też odrazu pozbawić głosu. Po dwukrotnem, bezskutecznem przywołaniu do porządku Przewodniczący powinien odebrać mowcy głos. Jeżeli przywołanie do porządku nastąpiło z zapisaniem do protokołu, to odebranie głosu powinno nastąpić już przy następnem upomnieniu.

Gdyby mowca, pomimo odebrania mu głosu, w dalszym ciągu przemawiał lub wogóle niechciał się zastosować do zarządzenia Przewodniczącego, wówczas Przewodniczący może go wezwać do opuszczenia sali obrad. Gdyby i to zarządzenie było bezskuteczne, Przewodniczący według swego uznania zarządzi przerwę posiedzenia lub wyda inne stosowne zarządzenia.

§ 30.

Gdyby publiczność przysłuchująca się obradom Rady miejskiej przeszkadzała tym obradom w jakikolwiek bądź sposób, Przewodniczący wezwie publiczność do odpowiedniego zachowania się, względnie zarządzi opróżnienie sali z publiczności nawet bez poprzedniego upomnienia.

ROZDZIAŁ VI.

Komisje Rady miejskiej.

§ 31.

W skład komisyj Rady miejskiej wchodzą członkowie Rady m. i w miarę potrzeby mieszkańcy stoł. król. m. Krakowa, posiadający prawo wybieralności do Rady miejskiej.

Istnieją następujące stałe Komisje Rady miejskiej:

1) Komisja dla spraw gospodarczych,
2) Komisja skarbowo-budżetowa,
3) Komisja prawnicza,
4) Komisja oświatowa (dla spraw oświatowych, szkolnych, przynależności i obywatelstwa),
5) Komisja opieki społecznej,
6) Komisja budowlana (dla spraw bud. porządkowych i komunikacyjnych),
7) Komisja targowa (dla spraw targowych i aprowizacyjnych),
8) Komisja zdrowia publicznego.

W skład każdej Komisji wchodzi 8 członków Rady m. z wyboru, o ile szczególna uchwała Rady m. składu liczbowego członków wybieranych dotyczącej Komisji nie zmieni.

Przygotowanie wniosków co do wyborów członków Komisyj, oraz delegacyj Rady m. należy do Komisji Matki, która składa się z 5 członków z wyboru.

Prezydent miasta oraz Wiceprezydenci wchodzą bez wyboru jako członkowie w skład każdej Komisji.

Na posiedzeniach Komisyj przewodniczy Prezydent Miasta lub wyznaczony przez niego członek Zarządu m.

§ 32.

Skład, organizację, zakres działania i sposób postępowania Komisji Rewizyjnej określają przepisy art. 62 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35 poz. 294), oraz na jej postanowieniach oparty osobny regulamin.

W skład Komisji powołanej do przeprowadzenia dochodzeń w razie postawienia radnemu zarzutu czynu hańbiącego wchodzą członkowie Rady miejskiej. Komisji przewodniczy Prezydent Miasta lub powołany przez niego członek Zarządu m.

§ 33.

Zwoływanie Komisyj odbywa się w sposób określony w § 8 ust. 1. niniejszego regulaminu z podaniem porządku obrad.

§ 34.

Do ważności uchwał Komisyj potrzebna jest obecność oprócz Przewodniczącego czterech członków.

Uchwały zapadają zwykłą większością głosów członków obecnych. Przewodniczącemu przysługuje prawo głosu. W razie równości rozstrzyga głos Przewodniczącego.

Z posiedzeń Komisyj spisuje się protokół, do którego mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 2 niniejszego regulaminu.

§ 35.

Porządek posiedzenia Komisyj i władzę porządkową Przewodniczącego określają przepisy rozdziałów III i V niniejszego regulaminu, które należy odpowiednio stosować.

Interpelacje oraz wszelkie wnioski poza porządkiem obrad są na Komisjach niedopuszczalne.

§ 36.

Posiedzenia Komisyj są niejawne. Obecność na nich poza członkami Komisji dozwolona jest tylko członkom Rady m. i wyznaczonym przez Prezydenta Miasta urzędnikom.

Posiedzenia Komisji Rewizyjnej oraz Komisji dla przeprowadzenia dochodzeń w razie postawienia radnemu zarzutu czynu hańbiącego są tajne.

§ 37.

Przepisy Rozdziału VI. nie dotyczą Komisji dyscyplinarnej dla urzędników m.

ROZDZIAŁ VII.

Postanowienia końcowe.

§ 38.

Wybory Prezydenta m., Wiceprezydentów i Ławników odbywają się wedle osobnych w tej mierze obowiązujących przepisów prawnych.

§ 39.

Zmiana regulaminu obrad Rady miejskiej i Komisyj uchwalona być może tylko większością ustawowej liczby członków Rady miejskiej.

§ 40.

Niniejszy regulamin wchodzi w życie dnia następnego po dniu jego uchwalenia.

118.

OKÓLNIK Nr. 86

Prezydenta m. z dnia 19 grudnia 1933 r. Nr. Prez. Zarz. m. 122/33 w sprawie regulaminu obrad Magistratu i Komisyj Magistratu.

W związku z uchwalonym Regulaminem obrad Magistratu, który w załączeniu udzielam do wiadomości, zarządzam co następuje:

§ 1.

Zakres działania Magistratu określony jest przepisem art. 44 ustawy z dnia 23 marca 1933 o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35 poz. 294).

Doradczym i opinjodawczym organem Prezydenta m. są Kolegja międzywydziałowe złożone z Dyrektora Zarządu miejskiego, Naczelników Wydziałów, Dyrektora M. I. O., oraz Dyrektorów Zakładów i Przedsiębiostw m. Przewodniczącym Kolegjów jest Prezydent miasta lub wyznaczony przez niego Wiceprezydent.

Kolegja obradują w dwóch kompletach a mianowicie:

a) Kolegjum dla spraw gospodarczych i skarbowych,

b) Kolegjum dla spraw administracyjnych, kulturalnych i społecznych,

Do zakresu działania Kolegjów należy rozpatrywanie i opinjowanie tych spraw, które następnie mają być przedmiotem obrad Magistratu, a nadto tych spraw, które wprawdzie nie są zastrzeżone Magistratowi, a wymagają kolegjalnego rozpatrzenia.

W szczególności należy;

a) do Kolegjum dla spraw gospodarczych i skarbowych: wydawanie opinji w sprawach gospodarczych Gminy, dotyczących zakupywania i sprzedaży ruchomości, w sprawach, z których wynikają dla Gminy zobowiązania, w sprawach dotyczących nabywania, pozbywania i zmiany praw, sprawy zarządu majątkiem Gminy itp. oraz wydawanie opinji w sprawach skarbowych Gminy, dotyczących finansów miejskich, podatków i opłat przez Gminę pobieranych, w sprawach wszelkich należytości Gminy itp.

b) do Kolegjum dla spraw administracyjnych, kulturalnych i społecznych: wydawanie opinji w sprawach z zakresu administracji ogólnej, w sprawach policji budowlanej, ogniowej, porządkowej, sanitarnej, w sprawach statystycznych, w sprawach opieki społecznej, zakładów opiekuńczych, w sprawach szkolnych, oświatowych, muzeów, teatrów itp.

§ 2.

W skład poszczególnych Kolegjów wchodzą członkowie stali i członkowie powołani.

Członkami stałymi są:

a) W Kolegjum dla spraw gospodarczych i skarbowych:

Naczelnicy Wydziałów I, II, III i VIII Budownictw m. i Dyrektor M. I. O.,

b) W Kolegjum dla spraw administracyjnych, kulturalnych i społecznych:

Naczelnicy Wydziałów IV, VI, VII, IX i Kierownik Budownictwa m. Oddz. A.

Dyrektor Zarządu m. jest członkiem obu Kolegjów.

Członkami powołanymi są:

a) Naczelnicy Wydziałów i Dyrektorzy Zakładów, którzy przedkładają wnioski na posiedzeniu danego Kolegjum, a nie są członkami stałymi.

b) Naczelnicy Wydziałów, Dyrektorzy Zakładów i urzędnicy miejscy, których Prezydent miasta powoła do wzięcia udziału w posiedzeniu.

§ 3.

Posiedzenia Kolegjów odbywać się mają:

a) Kolegjum dla spraw gospodarczych i skarbowych we środy o godzinie 9-tej.

b) Kolegjum dla spraw administracyjnych, kulturalnych i społecznych w soboty o godz. 9-tej.

Posiedzenia Magistratu odbywać się mają z reguły 15-go każdego miesiąca. O ile we środę lub w sobotę przypadnie dzień świąteczny, względnie dzień posiedzenia Magistratu, to posiedzenie danego Kolegjum odbędzie się w najbliższy dzień powszedni.

Posiedzenia Komisyj Magistratu będą zwoływane każdorazowo w miarę potrzeby.

§ 4.

Wnioski na posiedzenia Kolegjów, Magistratu i Komisyj Magistratu mają być redagowane w sposób treściwy i wyczerpujący całokształt zagadnienia. Wniosek ma być podpisany przez Naczelnika Wydziału względnie Dyrektora Zakładu.

Wywód poprzedzający wnioski ma obejmować zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i prawnego.

Wnioski, które mają być przedkładane kolejno na posiedzeniu Kolegjum, Magistratu, a następnie Komisji oraz Rady miejskiej mają być pod względem treści wygotowane w ostatecznem brzmieniu takiem, w jakiem według referenta (Wydziału) mają przejść do dalszego regulaminowego traktowania t. j. na Komisje i Radę miejską.

§ 5.

Wnioski, które mają być przedmiotem obrad Kolegjów względnie Magistratu, mają Naczelnicy Wydziałów i Dyrektorzy Zakładów zgłaszać na piśmie Dyrektorowi Zarządu m.

Wnioski te mają być przedkładane bieżąco t. j. zaraz, gdy sprawa stanie się gotową do przedłożenia Kolegjum lub Magistratowi, a najdalej w następujących terminach:

a) na posiedzenia Kolegjów na 1 dzień przed danem posiedzeniem t. j. we wtorek względnie piątek do godziny 13.

b) na posiedzenie Magistratu na 4 dni przed posiedzeniem t. j. 11 każdego miesiąca do godziny 13.

Zgłaszanie spraw i przedkładanie wniosków po oznaczonych wyżej terminach dopuszczalne jest tylko w wyjątkowo ważnych i pilnych przypadkach.

Wnioski na posiedzenia Magistratu mają być uprzednio zatwierdzone przez Prezydenta (resortowego Wiceprezydenta).

Naczelnicy Wydziałów i Biur Magistratu zgłaszając wnioski na posiedzenia Kolegjów lub Magistratu mają zaznaczyć przy sprawach, które dotyczą lub mają związek z agendami Zakładów i przedsiębiorstw m., że na danem posiedzeniu konieczną jest obecność dyrektora interesowanego zakładu.

Dyrektor Zarządu m. przedłoży zgłoszone wnioski do decyzji Prezydentowi miasta, który ustali porządek obrad i termin danego posiedzenia.

Sekretarz Prezydjalny wygotuje porządek obrad i roześle go mającym wziąć udział w posiedzeniu.

§ 6.

Prezydent miasta może zarządzić, aby pewne sprawy, które mają być przedłożone Magistratowi do decyzji były poprzednio rozpatrzone i zaopinjowane przez odnośne Komisje Magistratu.

Posiedzenia Komisyj Magistratu zwołuje i ustala ich termin Prezydent miasta (Wiceprezydent) na wniosek właściwego Naczelnika Wydziału względnie Dyrektora Zakładu, którzy mają przygotować materjał na porządek obrad i w razie zwołania posiedzenia wygotować o tem stosowny okólnik, który podpisuje zwołujący posiedzenie.

§ 7.

Z przebiegu posiedzenia Magistratu wzgl. Komisyj i zapadłych uchwał należy w następnym dniu do godz. 10-tej złożyć na piśmie krótkie sprawozdanie Dyrektorowi Zarządu m., który sprawozdanie to przedłoży Prezydentowi m. Drugi egzemplarz takiego sprawozdania należy przesłać Redakcji Dziennika Rozp. m. Krakowa.

§ 8.

Protokół z przebiegu obrad odnośnego posiedzenia sporządzić ma urzędnik prowadzący protokół do 48 godzin po posiedzeniu, poczem należy protokół ten przesłać Sekretarjatowi Prezydjalnemu, który wyłoży go do przeglądu osób uprawnionych w myśl przepisów § 2 regulaminu przez przeciąg dni 3-ch.

W razie zgłoszenia przez osoby uprawnione poprawek do protokołu, Sekretarjat Prezydjalny ma sporządzić o tem sprawozdanie, które podpisać ma zgłaszający poprawkę. Sprawozdanie to prześle Sekretarjat Dyrektorowi Zarządu m., który przedstawi go następnie Prezydentowi m. do decyzji.

Po upływie czasokresu dla wyłożenia i po zaopatrzeniu stosowną klauzulą należy zwrócić protokół z posiedzenia Komisji Magistratu właściwemu Naczelnikowi Wydziału wzgl. Dyrektorowi Zakładu, zaś protokół z posiedzenia Magistratu Dyrektorowi Zarządu m. Protokoły te mają być starannie przechowywane, a po upływie roku kalendarzowego mają być oprawione w roczniki.

§ 9.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia równocześnie tracą moc postanowienia tutejszego zarządzenia z dnia 15 września br. Nr. Prez. Org. 87/33 (Okólnik Nr. 51).

Nr. Prez. Zarz. m. 122/33.

Załącznik do okóln. nr. 86.

REGULAMIN

obrad Magistratu i Komisyj Magistratu

z dnia 6 listopada 1933 r.

§ 1.

Posiedzenia Magistratu dzielą się na zwyczajne i na nadzwyczajne.

Posiedzenia zwyczajne odbywają się conajmniej raz w miesiącu. Posiedzenia nadzwyczajne odbywają się w miarę zachodzącej potrzeby, według uznania Prezydenta miasta lub na przedstawienie potrzeby zwołania posiedzenia podane przez połowę członków Magistratu.

§ 2.

Z posiedzień Magistratu i Komisyj Magistratu spisuje się protokół, który podpisuje Prezydent miasta i protokolant. Protokół powinien być wyłożony po posiedzeniu przez przeciąg 3 dni w Sekretarjacie Prezydjalnym do wglądu dla członków Magistratu, względnie członków Komisyj Magistratu. Uwagi co do protokołu muszą być zgłaszane w powyższym terminie na piśmie na ręce Prezydenta miasta, który je ostatecznie załatwia.

Funkcje protokolanta Magistratu pełni urzędnik wyznaczony do tego przez Prezydenta miasta.

§ 3.

Posiedzenia Magistratu są niejawne.

W posiedzeniach Magistratu obok członków Magistratu mogą brać udział według uznania Prezydenta miasta powołani przez niego urzędnicy z głosem doradczym.

§ 4.

Na posiedzeniach Magistratu przewodniczy Prezydent lub wyznaczony przez niego Wiceprezydent m.

Do ważności posiedzenia Magistratu potrzebna jest obecność więcej niż połowy członków Magistratu.

Uchwały zapadają większością głosów członków obecnych. Przewodniczący głosuje na posiedzeniach i głos jego decyduje w razie równości głosów.

Ponowne powzięcie uchwały Magistratu, której wykonanie wstrzymano po myśli art. 66 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. wymaga większości $^{2}/_{3}$ głosów ustawowej liczby członków Magistratu.

§ 5.

Magistrat może większością ustawowej liczby członków Magistratu powoływać Komisje z pośród swych członków z udziałem radnych, a w razie potrzeby również z udziałem mieszkańców miasta posiadających prawo wybieralności do Rady miejskiej.

Do zakresu działania Komisyj Magistratu należy wyłącznie udzielanie opinij i przygotowywanie wniosków w sprawach administracji i gospodarki miejskiej, należących do uchwały Magistratu lub decyzji Prezydenta miasta.

Zwoływanie posiedzeń Komisyj Magistratu należy do Prezydenta miasta.

§ 6.

Posiedzenia Magistratu zwołuje Prezydent miasta z reguły najmniej na 24 godziny przed posiedzeniem i przy dołączeniu porządku obrad posiedzenia, który ustala Prezydent m.

W razie nagłej konieczności zwołania posiedzenia termin powyższy i potrzeba dołączenia porządku obrad nie obowiązują.

§ 7.

Członek Magistratu, który w posiedzeniu udziału wziąć nie może powinien zawiadomić o tem Prezydenta miasta w ciągu 3 dni od zawiadomienia o posiedzeniu, podając równocześnie przyczynę niemożności wzięcia udziału w posiedzeniu.

§ 8.

Jeżeli w sprawie rozważanej na posiedzeniu Magistratu zainteresowany jest materjalnie członek Magistratu, to członek taki nie może brać udziału, ani w rozważaniu sprawy, ani w głosowaniu nad nią.

Postanowienie to stosuje się również, jeżeli w sprawie są zainteresowani:

1) małżonek członka Magistratu,

2) jego krewni lub powinowaci pierwszych trzech stopni,

3) osoby pozostające pod jego opieką,

4) przysposobiony lub przysposobiciel,

5) osoba, której zastąpcą prawnym jest członek Magistratu.

§ 9.

Sprawy przychodzą pod obrady Magistratu w kolejności porządku obrad, o ile Prezydent miasta nie uzna za stosowne dokonać w tym porządku zmiany.

Referenta sprawy wyznacza Prezydent z pośród członków Magistratu lub urzędników.

§ 10.

Każda sprawa referowana na posiedzeniu Magistratu powinna być zakończona odpowiednim wnioskiem, nad którym odbywa się głosowanie.

§ 11.

Na posiedzeniu Magistratu wnioski nieobjęte porządkiem obrad może zgłosić Prezydent i poddać je pod obrady i głosowanie w każdem stadjum posiedzenia. Inni członkowie Magistratu mają prawo stawiania wniosków tak zwykłych, jak i nagłych po wyczerpaniu porządku obrad, przyczem wnioski te powinny być zgłoszone na piśmie wraz z motywami przed posiedzeniem Prezydentowi miasta.

Termin ich rozpatrywania albo wstawienia do porządku obrad ustala Prezydent miasta, natomiast o ile wnioski te są poparte przez połowę członków Magistratu, Prezydent powinien je poddać pod obrady na tem samem posiedzeniu, albo wstawić do porządku obrad jednego z najbliższych 2 posiedzeń Magistratu.

§ 12.

Prezydent może ograniczyć czas i ilość przemówień na posiedzeniu Magistratu. Mowcy odstępującemu od przedmiotu, lub ubliżającemu powadze Magistratu, może Prezydent po dwukrotnem upomnieniu głos odebrać.

§ 13.

Po wyczerpaniu dyskusji, lub w braku dyskusji zarządza Prezydent głosowanie, które może się odbyć według uznania Prezydenta przez podniesienie rąk lub kartkami.

§ 14.

Żądanie wyjaśnień w wszelkich sprawach dotyczących gospodarki gminnej i t. p. na posiedzeniu Magistratu, jak również wszystkie zapytania, przedstawienia (interpelacje) mogą nastąpić dopiero po wyczerpaniu porządku obrad. Odpowiedź powinna być daną na tem samem lub na jednem z następnych posiedzeń Magistratu. Nad interpelacją i odpowiedzią na nią niema dyskusji ani głosowania.

§ 15.

Prezydentowi miasta przysługuje prawo zawieszenia uchwały Magistratu, która jego zdaniem jest powzięta z naruszeniem istotnych wymagań formalnych, albo jest sprzeczna z obowiązującem prawem. Prezydent miasta w ciągu 14 dni od powzięcia uchwały ma prawo wstrzymać wykonanie uchwały Magistratu, która jego zdaniem jest sprzeczna z interesem miasta, albo też jest niewykonalna.

§ 16.

Skład liczbowy, organizację i zakres działania Komisyj ustala uchwała Magistratu powołująca Komisję do życia.

Przewodniczącym Komisyj jest Prezydent miasta lub powołany przez niego członek Zarządu m.

§ 17.

Do ważności uchwał Komisyj potrzebna jest obecność oprócz przewodniczącego:

1) w Komisjach liczących do 10 członków — 3 członków,

2) w Komisjach liczących ponad 10 członków — 5 członków.

§ 18.

Posiedzenia Komisyj zwołuje się w sposób określony w § 6 niniejszego regulaminu. Uchwały Komisyj zapadają zwykłą większością głosów.

§ 19.

Zgłaszanie interpelacyj i stawianie wniosków w sprawach poza porządkiem obrad w komisjach jest niedopuszczalne.

§ 20.

Władza porządkowa na posiedzeniu należy do Przewodniczącego, który wykonuje ją w sposób określony w § 12 niniejszego regulaminu.

Posiedzenia Komisyj są niejawne.

§ 21.

Niniejszy regulamin wchodzi w życie z dniem dzisiejszym.

119.

Sprawozdanie z posiedzenia Tymcz. Rady Miejskiej.

Posiedzenie 40 Rady miasta, które się odbyło dnia 27 listopada 1933 r. w sali Radnej na Ratuszu Krakowskim.

Dnia 27 listopada 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Prezydenta m. Dr. Mieczysława Kaplickiego i w obecności Wiceprezydentów Dr. Klimeckiego, Dr. Landaua, Ostrowskiego i Inż. Skoczylasa oraz przy udziale 85 Radnych, posiedzenie Rady m.

Porządek dzienny:

I. Związek obrony Kresów zachodnich — sprawa gruntu.

Prezydent miasta Dr. Kaplicki, jako referent powyższego wniosku zaznacza na wstępie, że Związek

obrony Kresów zachodnich stawia na gruncie miejskim w dzielnicy Nowa Wieś Dom wycieczkowy dla studentów i wycieczek szkolnych ze Śląska. Związek zwrócił się do Zarządu miasta z prośbą o sprzedanie powyższej parceli za kwotę Zł. 50.000.—. Zarząd miasta z uwagi na fakt, że Kraków zawsze był ogniskiem z którego promieniowała polska myśl na Śląsk i że rolę tę nadal chce spełniać, postanowił grunt ten podarować Związkowi. Wobec tego stawia Prezydent m. następujący wniosek imieniem Komisji gospodarczej:

Rada miasta uchwali:

I. Gmina m. Krakowa oddaje w drodze darowizny na własność Związkowi obrony kresów zachodnich parcele gminne lkat. 8/98, 8/99 i 8/101, objętej wykazem hip. L. 584 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XV. Nowa Wieś o łącznej powierzchni 21 arów 89·20 metrów kwadr. o wartości około 239·812 złotych pod następującemi warunkami:

1) Powyższy grunt i wzniesione na nim budynki mają być używane wyłącznie na cele wspomnianego związku.

2) Nabywający związek zobowiązuje się nie pozbywać powyższego gruntu bez pisemnej zgody Gminy m. Krakowa. Zakaz pozbycia nie będzie jednak wpisany do księgi gruntowej.

3) Powyższy grunt odstępuje Gmina w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych z wyjątkiem wymienionych zastrzeżeń. Gmina zrzeka się również wszelkich praw z tytułu prawa zabudowy ustanowionego aktem notarjalnym z dnia 18 maja 1931 r. L. R. 51814, zdziałanym na podstawie uchwały Rady miejskiej z dnia 24 kwietnia 1930 r. oraz uchwał T. Zarządu miasta z dnia 24 lutego 1931 i 4 marca 1931 r.

4) Koszty urządzenia ulicy wzdłuż powyższego gruntu w myśl art. 174 prawa budowlanego względnie późniejszych przepisów, opłatę kanałową oraz należności za połączenie instalacyj domowych ze sieciami miejskiemi poniesie nabywający związek ewentualnie jego prawni następcy.

5) Wszelkie koszty, opłaty i należytości związane z niniejszą darowizną pokryje nabywający Związek.

6) W razie rozwiązania nabywającego Związku, powyższy grunt wraz z budynkami przejdzie na własność Gminy m. Krakowa, która go użyje na pokrewne cele.

II. Niniejszą uchwałę przedłożyć Panu Wojewodzie z prośbą o zatwierdzenie.

Rada m. wniosek uchwaliła.

(Nr. I-Zab. 303/33/B.).

II. Związek Legjonistów Polskich — prawo zabudowy na cele budowy domu im. Marszałka J. Piłsudskiego.

Imieniem Komisji gospodarczej Radca m. Inż. Fr. Drobniak wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Zawrzeć imieniem Gminy m. Krakowa ze Związkiem Legjonistów Polskich kontrakt o prawo zabudowy w myśl uchwały Rady miejskiej z dnia 23 grudnia 1927 r. z tem, że

a) należy uwzględnić nową konfigurację, odpowiadającą obowiązującemu planowi zabudowania i ustanowić prawo zabudowy na parcelach lkat. 74/13, 75/3, 358/2 i 373/2 z realności lwh. 1,2 i 6 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XIV. Czarna Wieś o łącznym obszarze 5.934·60 metrów kwadr.,

b) opuszcza się punkt 6 ustępu I. powołanej uchwały Rady miejskiej z dnia 23 grudnia 1927 r., co do czasu rozpoczęcia i ukończenia budowy,

c) w punkcie 11 ustępu I. powołanej uchwały Rady miejskiej z dnia 23 grudnia 1927 r. po słowach „ustawy kanalizacyjnej z 11 lipca 1914 Nr. 2 ex 1915 r. dz. u. kr. gal.“ dodaje się wyrazy „tudzież postanowień prawa budowlanego“.

2) Udzielić prawa zastawu na realności (gruncie) gminnej, objętej powyższem prawem zabudowy, dla pożyczki, którą Związek Legjonistów Polskich zaciągnie na cele dokończenia budowy domu im. Marszałka Józefa Piłsudskiego. Wszelkie połączone z tem koszty i należytości pokryje w całości Związek Legjonistów Polskich.

3) Niniejszą uchwałę przedłożyć Panu Wojewodzie z prośbą o zatwierdzenie.

Rada m. wniosek uchwaliła.

(Nr. Zab. 237/33/B.).

II a. Grunty gm. przy ul. Czarnowiejskiej — sprzedaż pod budowę tanich domów mieszkalnych.

Imieniem Komisji gospodarczej Rm. Inż. Drobniak wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Na podstawie art. 45 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. Nr. 35 poz. 294 Dz. U. R. P. Rada miejska przekazuje Komisji gospodarczej decydowanie w sprawie sprzedaży działek, utworzonych z parcel gminnych lkat. 550 i 551 powiększonych kosztem parcel lkat. 8 i 653, wchodzących w skład realności lwh. 1 i 2 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XI. Dębniki przy ul. Czarodziejskiej, ul. Tynieckiej i ul. bez nazwy a mianowicie:

A) po cenie 5 (pięć) złotych za jeden metr kwadr., działek oznaczonych nowemi liczbami katastr.

a) lkat. 550/40	o powierzchni	432	m. kw.
b) lkat. 550/41	„	255·7	m. km.
c) lkat. 550/42	„	248	„ „
d) lkat. 550/43	„	240·2	„ „
e) lkat. 550/44	„	231·9	„ „
f) lkat. 550/45	„	223·8	„ „

B) po cenie 5.50 (pięć i pół) złotych za jeden metr kwadratowy działek, oznaczonych nowemi liczbami katastr.

a) lkat. 550/47	o powierzchni	320·8	m. kw.
b) lkat. 550/47	„	627·9	„ „
c) lkat. 550/48	„	448·6	„ „
d) lkat. 550/49	„	433·3	„ „
e) lkat. 550/50	„	417·5	„ „
f) lkat. 550/51	„	401·4	„ „
g) lkat. 550/52	„	385·5	„ „
h) lkat. 550/53	„	370·1	„ „

C) po cenie 6 (sześć) złotych za jeden metr kwadr. działek oznaczonych nowemi liczbami katastr.

a) lkat. 550/22	o powierzchni	323·8	m. kw.
b) lkat. 550/23	„	331·4	„ „
c) lkat. 550/24	„	338·8	„ „
d) lkat. 550/25	„	346·2	„ „
e) lkat. 550/26	„	353·6	„ „

f) lkat. 550/27 o powierzchni 361·4 „ „
g) lkat. 550/28 „ 715·8 „ „
h) lkat. 550/29 „ 537 „ „
i) lkat. 550/30 „ 675·4 „ „
j) lkat. 550/31 „ 636·3 „ „
k) lkat. 550/32 „ 470·9 „ „

D) po cenie 6·50 (sześć i pół) złotych za jeden metr kwadratowy działek, oznaczonych nowemi liczbami katastr.

a) lkat. 550/54 o powierzchni 651·3 m. kw.
b) lkat. 550/55 „ 519·4 „ „
c) lkat. 550/56 „ 478 „ „
d) lkat. 550/57 „ 435·8 „ „

E) po cenie 7 (siedm) złotych za jeden metr kwadr. działek, oznaczonych nowemi liczbami katastr.

a) lkat, 550/7 o powierzchni 485·7 m. kw.
b) lkat. 550/8 „ 522·6 „ „
c) lkat. 550/9 „ 489 „ „
d) lkat. 550/10 „ 491 „ „
e) lkat. 550/11 „ 495·9 „ „
f) lkat. 550/12 „ 494·1 „ „
g) lkat. 550/13 „ 476·2 „ „
h) lkat. 550/14 „ 299 „ „
i) lkat 550/15 „ 299·8 „ „
j) lkat. 550/16 „ 300·6 „ „
k) lkat. 550/17 „ 301·4 „ „
l) lkat. 550/18 „ 302·4 „ „
ł) lkat. 550/19 „ 303·3 „ „
m) lkat. 550/20 „ 456·7 „ „
n) lkat. 550/21 „ 471·2 „ „
o) lkat. 550/58 „ 393·9 „ „
p) lkat. 550/59 „ 378 „ „
r) lkat. 550/60 „ 307·5 „ „

ad A), B), C), D) i E) pod następującemi warunkami:

1) Powyższe działki sprzedaje Gmina na cele budowy tanich domów mieszkalnych w myśl ustawy z dnia 24 marca 1933 r. Nr. 22, poz. 173 Dz. U. R. P.

2) Przy budowie domów na powyższych działkach obowiązani są nabywcy, względnie ich prawni następcy zastosować się do planu zabudowania tej części miasta i sposobu zabudowania, ustalonego w odnośnej uchwale Rady miejskiej a przy projektowaniu tych domów mają tak postępować, aby wszystkie domy na powyższych działkach stanowiły pod względem architektonicznym estetyczną i harmonijną całość.

Dlatego przed wdrożeniem postępowania o zatwierdzenie planów w myśl prawa budowlanego, mają nabywcy, względnie ich prawni następcy plany te przedtem uzgodnić z oddziałem projektowania Budownictwa miejskiego Oddz. A.

3) Nabywcy, względnie ich prawni następcy obowiązani będą wykonywać na powyższych działkach fundamenty, piwnice oraz wyciągnąć mury według planów zatwierdzonych przez Zarząd miejski, a to w ciągu jednego roku od dnia podpisania kontraktu. W razie niedotrzymania tego terminu, będzie Gmina miała prawo odkupu działki za zwrotem ceny kupna bez odsetek i bez odszkodowania za poczynione ewentualnie wkłady. Prawo to ma być wpisane do księgi gruntowej, a jego wykonanie, wzgl. wykreślenie nastąpi na koszt nabywcy, względnie jego prawnego następcy.

4) Koszty wykonania toru jezdnego z krawężnikiem, urządzeniem publicznego oświetlenia ulicznego, założenia ulicznych przewodów wodociągowych i kanałowych oraz opłatę kanałową pokryje gmina.

5) Koszty urządzenia chodników przed nabytemi działkami tudzież połączenia instalacyj domowych ze sieciami miejskiemi poniosą nabywcy, względnie ich prawni następcy.

6) Powyższe działki sprzedaje Gmina w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych z wyjątkiem powyższych ograniczeń.

7) Wszelkie koszty związane ze zawarciem kontraktu i intabulacją, oraz opłaty i należytości, poniosą nabywcy, względnie ich prawni następcy.

II. Upoważnia się Komisję Gospodarczą do udzielenia ustępstwa pierwszeństwa hipotecznego przed prawem odkupu dla pożyczek budowlanych Banku Gospodarstwa Krajowego i Komunalnych kas oszczędności.

III. Niniejszą uchwałę przedłożyć Panu Wojewodzie z prośbą o zatwierdzenie. Nr. I. Rozb. 461/33/B.

W dyskusji nad powyższym wnioskiem zabiera głos. Rm. Inż. Taub, który proponuje, aby w punkcie 3) wiersz 3-ci skreślić słowa: w ciągu jednego roku, a na to miejsce wnieść: „w ciągu dwóch lat“.

Rada m. wniosek wraz z poprawką uchwaliła

III. Nabycie gruntów od Emilewiczów pod plac targowy w Dz. XXII.

Imieniem Komisji Gospodarczej R. m. Stankiewicz wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Na cele urządzenia placu targowego z przeznaczeniem na postój fur w dzielnicy XXII. w Krakowie, przewidzianego prawomocnym planem zabudowania z dnia 23 maja 1929 r. Nr. Bb. 2581/28 nabyć od pp. Aurelji, Witolda i Lidji Emilewiczów:

a) część parceli lkat. 1509, objętą lwh. 94, Dz. XXII., oznaczoną na planie Bud. m. B. z dnia 5 stycznia 1932 r. kolorem żółtym, o powierzchni około 7.258 m^2 po cenie zł. 13 (słownie trzynaście) za 1 m^2,

b) bezpłatnie pod ulicę część parceli powyżej oznaczonej a przylegającą do wspomnianego placu targowego w kształcie pasa o szerokości 10 m. oznaczonego na przyległym planie Bud. B. niebieskiemi kreskami o łącznej powierzchni około 2.996 m^2 pod następującemi warunkami:

1) Pozbywający odstępują grunty powyżej oznaczone Gminie m. Krakowa w stanie wolnym od wszelkich długów i ciężarów hipotecznych.

2) Cena kupna zapłacona będzie gotówką w 4-ch równych ratach kwartalnych od 15 kwietnia 1934 r. bez procentów.

3) Oddanie w posiadanie powyższych gruntów nastąpi przed podpisaniem kontraktów zaraz po decyzji Urzędu Wojewódzkiego.

4) Gmina m. Krakowa zobowiązuje się nie wstawić do kosztów urządzenia ulic wzdłuż placu (art. 174 ust. budowlanej) ani wartości gruntów, które odstąpili bezpłatnie pozbywający, ani też wartości swoich gruntów, które odstąpi pod rozszerzenie ulic powyżej 10 m.

5) Wszelkie koszty związane z powyższą transakcją, ponosi w całości Gmina m. Krakowa.

6) Transakcja niniejsza nie uwalnia sprzedających, jako właścicieli przyległych gruntów od obowiązków płynących z ustaw kanałowej i budowlanej, a w szczególności od ponoszenia kosztów urządzenia ulic, kanałów i t. p.

II. Grunty powyższe nabywa Gmina m. Krakowa na cele rozbudowy miasta na podstawie rozporządzenia Prez. Rzpltej z dnia 22 kwietnia 1927 r. Nr. 42 Dz. U. R. P. poz. 372, a w szczególności na cele urządzenia placu targowego i nowych ulic w Dz. XXII.

III. Na pokrycie powyższego wydatku należy wstawić do budżetu na rok 1934/35, jako wydatek nadzwyczajny kwotę zł. 95.000 i taką też kwotę w dziale dochodów nadzwyczajnych z tytułu sprzedaży gruntów.

IV. Uchwałę powyższą należy po myśli art. 65 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. Dz. U. R. P. Nr. 35 poz. 294 „o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego“ przedłożyć właściwej władzy nadzorczej do zatwierdzenia.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

(Nr. I. Nab. 232/33/C.).

IV. Zatrawienie i ogrodzenie placu Groble.

Imieniem Komisji gospodarczej Rm. Stankiewicz wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) W budżecie m. na rok 1933/34 „Wydatki nadzwyczajne“ w Dz. VIII. otworzyć dodatkowy paragraf 166 bis pt.: Zatrawienie i ogrodzenie placu Groble z kredytem w wysokości 2.500 Zł. z tem, że równocześnie pozycję „a“ Działu i paragrafu jak wyżej, zmniejszy się o kwotę 2.500 Zł.

2) Wydatek ten pokryć z zaciągniętej pożyczki inwestycyjnej w kwocie 1,000.000 Zł., zmniejszając kwotę przeznaczoną na zakupno gruntów z kwoty 39.000 Zł. na kwotę 36.500 Zł.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

(Nr. I. Ogr. 142/33/F.).

V. Budowa nowych ustępów w Rynku w Dz. XXII.

Imieniem Komisji gospodarczej Rm. Stankiewicz wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Wybudować nowe ustępy podziemne na Rynku w Dz. XXII. podług planów, opracowanych przez bud. m. A., a zatwierdzonych rozporządzeniem Magistratu z dnia 14 września 1933 r. Nr. Ba. Insp. 540/33/D.

2) Koszta budowy w kwocie około 27.000 Zł. obliczonej przez Budownictwo m. A. opędzić:

a) z kredytu 14.400 Zł. zamieszczonego w wydatkach nadzwyczajnych do Dz. VIII. § 169 poz. a,

b) resztę z kredytu, jaki na ten cel preliminowano w wydatkach nadzwyczajnych do Dz. VIII. na rok 1934/35 fund. miej.

3) Po oddaniu nowych ustępów do użytku publicznego, zburzyć dotychczasowe ustępy.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

(Nr. I. Ust. 981/33/D.).

VI. Automat telefoniczny do publicznego użytku — pomieszczenie w Sukiennicach.

Imieniem Komisji gospodarczej Rm. Inż. Skarżeński wnosi:

Rada miasta uchwali:

Zatwierdza się projekt pomieszczenia stacji telefonicznej we wnęce o wymiarach 0.85/1.10 m. wykutej w murze Sukiennic, jak planik, wykonanej przez Budownictwo m. A., a to pod następującemi warunkami:

1) Na wykonanie otworu złoży Dyrekcja Poczt i Telegrafów zaliczkę w kwocie Zł. 500.

2) Ponadto złoży deklarację co do obowiązku:

a) opłacania na fundusz miejski po 100 Zł. rocznie, tytułem opłaty za miejsce — i to rozpoczynając dopiero od 2-go roku pomieszczenia stacji (1 rok bezpłatnie),

b) usunięcia kabiny na każde żądanie Zarządu miasta za 3-ch miesięcznem uwiadomieniem,

c) zwrotu gminie wydatku na przywrócenie zajętego dla kabiny miejsca do pierwotnego stanu.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

(Nr. I. Tel. 106/33).

Następnie Rm. Prochownik stawia następujący wniosek:

1) Począwszy od punktu VII. porządku obrad aż do XVIII. włącznie, zwalnia się PP. referentów od odczytywania referatów z dopuszczeniem wniosków i dyskusji,

2) Punkty porządku obrad od XIX. do XXVII. z wyjątkiem p. XXI. uchwala się en bloc.

VII. Ul. Bartosza Głowackiego — grunt.

Imieniem Komisji gospodarczej Rm. Inż. Wierzchowski wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Na cele rozbudowy miasta, w szczególności dla urządzenia ul. Bartosza Głowackiego, nabyć dla Gminy m. Krakowa od Skarbu Państwa część parcel lkat. 92/10, 92/4, 92/5, 92/6 i 84 oraz parcel bud. lkat. 5/2 i 106 objętych wykazami hip. L. 6 i 7 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XVI. Łobzów oznaczone kolorem niebieskim na planie Bud. m. z dnia 26 sierpnia 1933 r. o łącznej powierzchni około 1097 metrów kwadr. pod następującemi warunkami:

1) Skarb Państwa odstąpi Gminie m. Krakowa powyższy grunt bezpłatnie w stanie wolnym od wszelkich długów i ciężarów hipotecznych.

2) Koszty kontraktu i intabulacji pokryje Gmina m. Krakowa.

II. Niniejszą uchwałę przedłożyć P. Wojewodzie z prośbą o zatwierdzenie.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

(Nr. I. Nab. 459/33/B.).

VIII. Nabycie gruntów pod regulację ul. Lelewela.

Imieniem Komisji gospodarczej Rm. Inż. Drobniak wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Na cele regulacji ul. Lelewela w Krakowie, Dz. XII. nabyć od Marji, Leona, Józefy i Julji Wanieków część parcel lkat. 208/1, 208/2 z lwh. 55 Dz. XII. oznaczo-

nych na przyległym planie Budownictwa m. B. z dn. 22 marca 1933 r. kolorem niebieskim, o pow. około 300 m^2 po cenie zł. 70 (siedmdziesiąt złotych) za 1 m^2 pod następującymi warunkami:

a) Grunt powyższy kupuje Gmina m. Krakowa w stanie wolnym od wszelkich długów i ciężarów hipotecznych;

b) Wszelkie koszty połączone z powyższą transakcją ponosi w całości Gmina m. Krakowa;

c) Umowa niniejsza nie uwalnia sprzedających od obowiązków płynących z ustaw budowlanej i kanałowej, a w szczególności od ponoszenia kosztów urządzenia ulicy, kanału i t. p.;

d) Cena kupna zapłacona będzie gotówką z budżetu gminnego na rok 1934/35.

II. Grunty powyższe nabywa Gmina m. Krakowa na cele rozbudowy miasta na podstawie ustawy z dnia 24 marca 1933 r. Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173 i Rozp. Prez. Rzpltej z dnia 22 kwietnia 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 42 poz. 372, a w szczególności na cele regulacji ul. Lelewela.

III. Upoważnia się Komisję gospodarczą R. m. do wykupna na cele regulacji ul. Lelewela gruntów lkat. 208/3 od Abrahama i Wiktorji Fischlerów i lkat. 264 Józefa i Marji Galasów, w razie zaś niedojścia pertraktacji do skutku, skierowania sprawy na drogę wywłaszczenia.

IV. Uchwałę powyższą przedłożyć P. Wojewodzie do zatwierdzenia.

Rada miasta uchwaliła.

(Nr. I. Nab. 138/33/C.).

IX. Kupno gruntu w Dz. VIII. od Jakóba Bettera.

Imieniem Komisji Gospodarczej Rm. Inż. Drobniak wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Nabyć od p. Jakóka Bettera na cele regulacji ulicy Krakowskiej skrawek gruntu z parceli lkat. 19 lwh. 29 Kraków Dz. VIII. o powierzchni około 62 m^2 (określony na planie Budown. m. B. z dnia 27 kwietnia br. kolorem żółtym) po cenie zł. 100 (sto) za 1 m^2 tudzież z tej samej realności parcelę lkat. 21, o powierzchni około 548.80 m^2 na cele skomasowania parcel gminnych budowlanych na Birnbaumówce dla budowy domów mieszkalnych (oznaczoną na planie Bud. m. B. z dnia 28 kwietnia br., kolorem żółtym i literami a-b-c-d) po cenie zł. 65 (sześćdziesiąt pięć) za 1 m^2, pod następującemi warunkami:

a) w zamian za powyższe grunty zrzeka się Gmina m. Krakowa służebności, światła i okapu na realności przy ul. Krakowskiej L. 49, wartości 10.000 zł. (dziesięć tysięcy złotych). Reszta ceny kupna (różnica) zapłaconą będzie z budżetu na rok 1934/35,

b) grunty powyższe nabywa Gmina m. Krakowa w stanie wolnym od wszelkich długów i ciężarów hipotecznych,

c) koszty kontraktu planów i pomiarów ponoszą obydwie strony po połowie, ewentualne zaś koszty stempli, należytości przenośnych i intabulacji w całości Gmina m. Krakowa,

d) oddanie w posiadanie powyższych gruntów Gminie nastąpi po zapłaceniu całej ceny kupna,

e) transakcja niniejsza nie uwalnia sprzedającego, względnie jego prawonastępców od obowiązków, płynących z ustaw budowlanej i kanałowej, a w szczególności od ponoszenia kosztów urządzenia ulic, kanałów i t. p.

II. Grunty powyższe nabywa Gmina m. Krakowa na cele rozbudowy miasta na podstawie ustawy, z dnia 24 marca 1933 r. Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 173 i rozp. Prez. Rzpltej z 22 kwietnia 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372, a w szczególności na regulację ulicy Krakowskiej i skomasowanie parcel gminnych budowlanych na Birnbaumówce w Dz. VIII. dla budowy domów mieszkalnych.

III. Na pokrycie ceny kupna wstawić do budżetu na rok 1934/35 w Dz. „Wydatki nadzwyczajne“ kwotę Zł. 32.000.

IV. Niniejszą uchwałę należy przedłożyć P. Wojewodzie do zatwierdzenia.

Rada miasta wniosek ref. uchwaliła.

(Nr. I. Nab. 259/33/C.).

X. Nabycie gruntów pod przyszłą ulicę (na razie bez nazwy) w Dz. XV.

Imieniem Komisji gospodarczej Rm. Dr. Inż. Krause wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Nabyć bezpłatnie na cele regulacji ul. w Dz. XV. (na razie bez nazwy), poprzeczki od ulicy Kazimierza Wielkiego) od p. Marji Woźniakowej, jako hipotecznej właścicielki części parcel $^{213}/_{3}$ i $^{207}/_{6}$ z lwh. 89 i 63, Dz. XV. o powierzchni łącznej 135.50 m^2 (oznaczonych na planie inż. J. Zięboraka dnia 6 czerwca br.) tudzież, część parceli lkat. 215/1 z lwh. 120, o powierzchni 102 m^2, stanowiącą pozahipoteczną własność p. Marji Woźniakowej, nabytą od XX. Psałterzystów z tem, że wartość tych gruntów odliczona będzie od kosztów urządzenia ulicy — pod następującemi warunkami:

1) Upoważnia się Zarząd m. do zawarcia odpowiedniej umowy także i hipotecznemi właścicielami gruntu lkat. 215/1, tj. XX. Psałterzystami;

2) Grunt powyższy nabywa Gmina w stanie wolnym od wszelkich długów i ciężarów hipotecznych;

3) Wszelkie koszty połączone z powyższą transakcją, ponosi w całości Gmina m. Krakowa;

4) Umowa powyższa nie uwalnia p. Marji Woźniakowej, względnie jej prawonastępców od obowiązków płynących z ustaw budowlanej i kanałowej, a w szczególności od ponoszenia kosztów urządzenia ulic, kanałów i t. p.

II. Grunt powyższy nabywa Gmina m. Krakowa na cele rozbudowy miasta na podstawie ustawy z dnia 24 marca 1933 r. Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173. i Rozp. Prez. Rzptej z dnia 22 kwietnia 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372.

III. Uchwałę niniejszą należy przedłożyć P. Wojewodzie do zatwierdzenia.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

(Nr. I. Nab. 184/33/C.).

XI. Nabycie realności w Dz. XXII. od Stanisławy Dydakowej.

Imieniem Komisji gospodarczej Rm. Inż. Skarżeński wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Nabyć na cele regulacji wylotu ulicy Kalwaryjskiej i Konopnickiej od Stanisławy Dydak, realność w Dz. XXII. lwh. 335, obejmującą parcelę lkat. 1488 bud. o obszarze 237 m. kw. i parcelę lkat. 1489 ogr. o obszarze 70 m. kw., czyli o łącznym obszarze 307 m. kw. oznaczoną na planie Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 12 listopada 1933 r. kolorem żółtym — wraz z stojącymi na niej budynkami za łączną kwotę 14.797 zł. słownie: (czternaście tysięcy siedmset dziewięćdziesiąt siedm) złotych, pod następującemi warunkami:

1) Gmina m. Krakowa zakupuje grunt powyższy w stanie wolnym od wszelkich długów i ciężarów hipotecznych.

2) Cena kupna wypłaconą będzie w ten sposób, że kwotę zł. 3.000 (trzy tysiące) wypłaci Gmina do dnia 1 stycznia 1934 r. z Dz. wyd. nadzw. budżetu na rok 1933/34, resztę zaś, w 3-ch równych ratach kwartalnych z budżetu na rok 1934/35, z których pierwsza płatną będzie 15 kwietnia 1934 r.

3) Gmina obejmie w posiadanie powyższą realność po zapłaceniu ceny kupna z tem, że w dniu objęcia nastąpi rozrachunek. Wszelkie dochody i wydatki po dzień objęcia realności w posiadanie Gminy pobierać, względnie ponosić będzie sprzedająca, zaś od tego dnia Gmina m. Krakowa.

4) Wszelkie koszty związane z niniejszą transakcją ponosi w całości Gmina m. Krakowa.

II. Realność powyższą nabywa Gmina m. Krakowa na cele rozbudowy miasta na podstawie ustawy z dnia 24 marca 1933 r. Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173 i Rozp. Prez. Rzptej z 22 kwietnia 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372, a w szczególności na uregulowanie wylotu ulicy Kalwaryjskiej i Konopnickiej w Dz. XXII. w Krakowie.

III. Na pokrycie powyższego wydatku należy wstawić do budżetu na rok 1934/35, jako wydatek nadzwyczajny kwotę 11.797 zł. i taką też kwotę w Dz. dochod. nadzw. z tytułu sprzedaży gruntów.

IV. Po przejęciu realności przez Gminę — należy ją opróżnić i zburzyć.

V. Uchwałę niniejszą należy przedłożyć P. Wojewodzie do zatwierdzenia.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

(Nr. I. Nab. 211/33/B.).

XII. Sprawa przejęcia przez Gminę ulicy Pawła Popiela.

Imieniem Komisji gospodarczej Rady m. Rm. Inż. Skarżeński wnosi:

Rada miasta uchwali:

Celem przyspieszenia urządzenia ul. Pawła Popiela zawrzeć imieniem Gminy m. Krakowa z P. Wacławem Popielem następujący układ:

I. P. Wacław Popiel

a) odstąpi Gminie m. Krakowa na jej wyłączną i nieograniczoną własność w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych z kompleksu gruntów położonych przy ul. Pawła Popiela parcele oznaczone na załączonym planie (sporządzonym przez Inż. Skołyszewskiego) L. 12, 13 i 14 o łącznej powierzchni 1545 m^2 (620 m^2 — 468 m^2 i 457 m^2) o wartości 63.932 zł.,

b) zaprowadzi własnym kosztem w terminie do 1 kwietnia 1934 r. wodociąg w ul. Pawła Popiela na przestrzeni od ul. Kazimierza Wielkiego do północno-wschodniej granicy parcel nabytych przez Gminę niniejszym układem tj. do punktu oznaczonego na załączonym planie literą A.

II. W zamian za to Gmina m. Krakowa

a) położy nawierzchnię z makadamu smołowego w ul. Pawła Popiela,

b) zaprowadzi urządzenie oświetlenia publicznego tejże ulicy,

c) zaprowadzi wodociąg na przestrzeni ulicy od granicy północno-wschodniej gruntów nabytych przez Gminę niniejszym układem wzdłuż tych parcel,

d) zwolni P. Wacława Popiela od obowiązku zapłaty reszty zaległej należytości kanałowej.

Roboty ad a) i b) wykona Gmina najpóźniej po sprzedaniu nabytych niniejszym układem parcel — ad c) do 1 maja 1934 r.

III. Koszty połączone z niniejszym układem poniesie w całości Gmina m. Krakowa.

IV. Układ powyższy zawiera Gmina m. Krakowa na cele rozbudowy miasta, w szczególności grunty nabywa na cele budowy domów po myśli ustawy z dnia 24 marca 1933 r. Nr. 22 Dz. U. R. P. poz. 173.

V. Koszty połączone z wykonaniem robót wymienionych w ustępie II. pod a), b) i c) pokryje się częściowo (w kwocie około 33.000 zł.) z wydatków nadzwyczajnych Dz. II. § 143, resztę zaś oraz należytość kanałową, z funduszów uzyskanych ze sprzedaży wymienionych parcel.

VI. Niniejszą uchwałę należy przedłożyć P. Wojewodzie z prośbą o zatwierdzenie.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

(Nr. I. Urz. ul. 32/33/A.).

XIII. Towarzystwo Katolickiego Domu Akademickiego — spłata ceny kupna.

Imieniem Komisji gospodarczej R. m. Prof. Dr Inż. Krauze wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Zmienia się uchwałę Rady miejskiej z dnia 23 maja 1929 r. zatwierdzoną reskryptem Urzędu Wojewódzkiego z dnia 10 czerwca 1929 r. L. Sam. 170/Fin. i Sekcji I. Rady miejskiej działającej jej imieniem z dnia 27 maja 1932 r. w sprawie sprzedaży Towarzystwu Katolickiego Domu Akademickiego w Krakowie parceli lkat. 739/3 objętej lwh. 555 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. IV. Piasek w następującym kierunku:

1) Rata ceny kupna płatna w dniu 20 września 1931 r. ma być uiszczona w dniu 20 września 1934 (tysiąc dziewięćset trzydziestego czwartego) roku a następne raty w odstępach półrocznych licząc od tego nowego terminu.

2) W czasie do powyższego terminu płacić będzie Towarzystwo tylko umówione w kontrakcie kupna sprzedaży z dnia 14 października 1929 r. odsetki po 6%

(sześć od sta) w stosunku rocznym od resztującej części ceny kupna.

II. Niniejszą uchwałę przedłożyć P. Wojewodzie z prośbą o zatwierdzenie.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

(Nr. I. Nab. 195/33/B.).

XIV. Sprzedaż gruntu m. w Dz. XII. Dr. Stanisławowi i Inie Katyńskim.

Imieniem Komisji gospodarczej Rm. Inż. Drobniak wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Sprzedać wspólnie PP. Dr. Stanisławowi i Dr. Inie Katyńskim część parceli gminnej 1 kat. 2018 (1) 1 kat. 2018 (8) objętej lwh. 25 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XII. Półwsie przy ul. Słonecznej i ul. Wyczółkowskiego, oznaczoną kolorem niebieskim na planie Budownictwa m. z dnia 27 października 1933 o powierzchni około 639. 7 metrów kwadr. za cenę po 30 (trzydzieści) złotych za jeden metr. kwadr. pod następującemi warunkami:

1) Cena kupna zapłacona będzie natychmiast.

2) Kupujący, względnie ich prawni następcy wybudują na powyższym gruncie dom wolno-stojący (willę), najwyżej 12 (dwanaście) metrów wysoki, licząc od chodnika do gzymsu głównego a oddalony conajmniej 5 (pięć) metrów od linji regulacyjnych ul. Słonecznej i ul. Wyczółkowskiego. Ponadto dom ten (willa) ma być przybudowany ślepą ścianą do granicy północnej parceli, a jego ściana frontowa i tylna powinny być usytuowane zgodnie z położeniem tych ścian w budynku na sąsiedniej parceli lkat. 2018/6 Dz. XII.

Dlatego przed wdrożeniem postępowania o zatwierdzenie planów w myśl prawa budowlanego, mają nabywcy, względnie ich prawni następcy, plany te przedtem uzgodnić z oddziałem projektowania Bud. m. Odz. A.

3) Kupujący, względnie ich prawni następcy pokryją koszt chodników przed powyższym gruntem tudzież należności za połączenie instalacyj domowych ze sieciami. Inne zaś koszty urządzenia ulic w myśl art. 174 prawa budowlanego poniesie Gmina m. Krakowa.

4) Gmina sprzedaje powyższy grunt w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych z wyjątkiem powyższych zastrzeżeń.

5) Wszelkie koszty, opłaty i należytości związane ze zawarciem kontraktu i intabulacją, poniosą kupujący, względnie ich prawni następcy.

II. Powyższy grunt sprzedaje Gmina m. Krakowa na podstawie ustawy z dnia 24 marca 1933 roku Nr. 22, poz. 173 Dz. U. R. P. celem budowy domu mieszkalnego.

III. Niniejszą uchwałę przedłożyć P. Wojewodzie z prośbą o zatwierdzenie.

(Nr. I. Nab. 1025/33/B.

Rada miasta wniosek uchwaliła:

XV. Rozalja Zabdyrowa — kupno części parc. w Dz. XV.

Imieniem Sekcji gospodarczej R. m. Inż. Strojek wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Sprzedać po myśli art. 45 prawa budowlanego na cele budowlane (powiększenia parceli do linji regulacyjnej) p. Rozalji Zabdyrowej skrawek gruntu gminnego przy ul. Chocimskiej, objętej lwh. l. lkat. 427 (1 Dz. XV. o powierzchni około 4·50 m², a oznaczonej na przyległym planie Budownictwa m. O. B. z dnia 3 lipca 1933 r. czerwoną kreską, po cenie zł. 10 (dziesięć za 1 m², pod następującemi warunkami:

a) Cena kupna zapłaconą będzie natychmiast gotówką.

b) Gmina m. Krakowa sprzedaje grunt powyższy w stanie wolnym od wszelkich długów i ciężarów hipotecznych.

c) Wszelkie koszty połączone z powyższą transakcją, a w szczególności koszty kontraktu, stempli, należytości przenośnych, intabulacji, planów i pomiarów, poniesie kupująca, względnie jej prawni następcy.

d) Umowa powyższa nie uwalnia nowonabywczyni, wzgl. jej prawnych następców od obowiązków płynących z ustaw kanałowej i budowlanej, a w szczególności od ponoszenia kosztów urządzenia ulic, kanałów i t. p.

II. Grunt powyższy sprzedaje Gmina m. Krakowa na cele rozbudowy miasta na podstawie rozporz. Prez. Rzpltej z dnia 22 kwietnia 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372, a w szczególności na cele wyprostowania granic parceli do linji regulacyjnej, na budowę domu mieszkalnego po myśli art. 8 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 173.

III. Niniejszą uchwałę należy po myśli art. 65 nowej ustawy samorządowej przedłożyć władzom nadzorczym do zatwierdzenia.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

(Nr. I. Nab. 358/33/C).

XVI. Dr. Leopold Bleier — kupno parc. bud. w Dz. XV.

Imieniem Komisji gospodarczej R. m. Dr. Merz wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Sprzedać p. Dr. Leopoldowi Bleierowi część parceli gminnej lkat. 437/1 objętej lwh. 2. ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XV. Nowa Wieś oznaczoną kolorem czerwonym na planie Budownictwa m. z dnia 3 października 1933 r. o powierzchni około 386 m² za cenę po 120 (sto dwadzieścia) złotych za jeden metr. kwadr. pod następującemi warunkami:

1) Cena kupna zapłacona będzie natychmiast.

2) Przy budowie zastosuje się kupujący i jego prawni następcy do planu zabudowania tej części miasta.

3) Koszty wykonania toru jezdnego, krawężnika, ulicznego przewodu kanałowego i wodociągowego oraz urządzenia oświetlenia ulicznego (publicznego) przed powyższym gruntem, tudzież ustawową opłatę kanałową pokryje Gmina m. Krakowa.

4) Koszt urządzenia chodnika przed powyższym gruntem oraz należności za połączenie instalacyj domowych ze sieciami miejskiemi poniesie kupujący, wzgl. jego prawni następcy.

5) Gmina m. Krakowa sprzedaje powyższy grunt w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych.

6) Wszelkie koszty, opłaty i należytości związane z zawarciem niniejszej transakcji i intabulacją pokryje kupujący wzgl. jego prawni następcy.

II. Powyższy grunt sprzedaje Gmina m. Krakowa na podstawie ustawy z dnia 24 marca 1933 r. Nr. 22 poz. 173, celem budowy domu mieszkalnego.

III. Niniejszą uchwałę przedłożyć Panu Wojewodzie z prośbą o zatwierdzenie.

(Nr. I. Nab. 948/33/B).

Rada miasta wniosek uchwaliła.

XVII. Ludwik i Olga Misky — zamiana gruntów pod ulicę Zielną.

Imieniem Komisji gospodarczej R. m. Inż. Skarżeński wnosi:

Rada miejska uchwali:

Celem uregulowania w hipotece stanu faktycznego:

I. Odstąpić p. Ludwikowi i Oldze Miskym część parceli lkat. 1048 objętej lwh. 87 Dz. X. o powierzchni około 6 m^2 (oznaczoną na załączonym planie kolorem czerwonym) w zamian za odstąpienie Gminie m. Krakowa części parceli lkat. 173 objętej lwh. 131 Dz. X. o powierzchni około 5 m^2 (oznaczoną na planie kolorem niebieskim) pod następującemi warunkami:

1) za nadwyżkę gruntu gminnego o powierzchni około 1 m^2, przy podpisaniu kontraktu,

2) skrawki gruntów odstępują strony kontraktujące w stanie wolnym od długów i ciężarów,

3) koszty kontraktu, stempli, mapek i pomiarów oraz intabulacji poniosą strony po połowie.

II. Grunt powyższy nabywa i sprzedaje Gmina m. Krakowa na cele rozbudowy miasta na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 kwietnia 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 42 poz. 372, w szczególności na cele regulacji ulicy Zielnej.

III. Niniejszą uchwałę przedłożyć należy p. Wojewodzie do zatwierdzenia.

(Nr. I. Nab. 447/33/C)..

Rada miejska wniosek uchwaliła:

XVIII. Plan zabudowania obszaru Dz. XV. (Nowa Wieś) między ulicami: J. Lea, Szopena i Konarskiego, w granicach prawomocnych linij regulacyjnych.

Imieniem Komisji gospodarczej Rm. Inż. St. Strojek wnosi:

Rada miasta uchwali:

Na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 11 maja 1933 r. Nr. 216 (Bb. Reg.) 33 (LIII) oraz po myśli art. 29 i nast. prawa budowlanego i zabudowania osiedli z dnia 16 lutego 1928 r. uchwala się plan zabudowania obszaru gruntów Dz. XV (Nowa Wieś) w Krakowie pomiędzy ulicami: Juljusza Lea, Konarskiego i Szopena w granicach prawomocnych linij regulacyjnych i budowlanych, według planu Budownictwa miejskiego Oddz. B. z dnia 29 września 1933 r., a w szczególności uchwala się:

1) Zwarty sposób zabudowania z tylną linją budowlaną oraz traktem oficynowym oznaczonym w planie kolorem czerwonym i cotami odległościowemi.

2) Wysokość budynków frontowych uchwala się ustawową, natomiast dla traktu oficynowego przyjmuje się wysokość odpowiadającą 3 kondygnacjom, nie więcej jednak aniżeli 12 m. Suteren mieszkalnych w budynkach frontowych, ani w oficynach budować nie wolno.

Plan powyższy należy wyłożyć do publicznego przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

(Nr. Bb. Reg. 77/33).

Do powyższego wniosku wnosi referent Rm. Inż. Strojek następujące poprawki:

ad p. 1) skreślić resztę zdania począwszy od słowa: „oraz“...

ad p. 2) skreślić resztę pierwszego zdania począwszy od słowa: „natomiast“... Natomiast drugie zdanie tego punktu ma brzmieć: „Suteren mieszkalnych budować nie wolno“.

Rada miasta wniosek z poprawkami uchwaliła.

Następnie Rada miasta zgodnie z wnioskiem Rm. Prochownika dalsze punkty porządku obrad, a to od XIX. do XXVII. włącznie — z wyjątkiem XXI. uchwaliła en bloc — a mianowicie:

XIX. Plan zabudowania gruntu miejskiego przy ulicy Żuławskiego Dz. V.

Na mocy art. 29 i następnych prawa budowlanego oraz na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 22 lutego 1933 r. uchwala się plan zabudowania gruntu miejskiego przy ulicy Żuławskiego w Dz. V. Kleparz w obrębie prawomocnych linij regulacyjnych, a w szczególności uchwala się:

1) Tylną linję budowlaną, jak wkreślono w planie Budownictwa Miejskiego B. z dnia 3 lutego 1933 r. kolorem niebieskim i kotami odległościowemi.

2) Wysokość budynków uchwala się zgodnie z art. 182 i 183 Prawa budowlanego i zabudowania osiedli.

3) Plan powyższy należy wyłożyć do publicznego przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

(Nr. Bb. Reg. 63/33).

XX. Plan zabudowania realności lwh. 127 przy ul. Bonarka i Łagiewnickiej położonej w Dz. XXII.

Na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 9 grudnia 1932 do Nr. Bb. Reg. 272/32. (XLVI) uchwala się plan zabudowania realności lwh. 127 (XXII) parc. l. kat. 1354 (1) według planu Budownictwa miejskiego Oddz. B. z dnia 21 kwietnia 1933 r., a w szczegolności uchwala się:

1) Otwarcie ulicy 10 m. szerokiej, biegnącej od ul. Bonarki wzdłuż granicy zachodniej parceli lkat. 1354/1 i dalej ulicy do niej prostopadłej do ul. Łagiewnickiej, z linjami regulacyjnemi według linij czerwonych, oznaczonych na planie Budownictwa miejskiego B. literami: a-b-c-d-e, od strony wschodniej i północnej z linją budowlaną: c-e', zaś f-g-h-i, od strony południowej i zachodniej z linją budowlaną: h'-i'.

2) Sposób zabudowania dla gruntów powyższemi linjami regulacyjnemi objętych zwarty o wysokości ustawowej bez suteren mieszkalnych i oficyn, przy głębokości traktów 15 m., przyczem zastrzega się zabudo-

wanie klinowej parceli w sąsiedztwie koszar ściśle według planu Budownictwa miejskiego B. z wykształceniem fasady bocznej i tylnej zwróconej do koszar.

3) Rada miasta przyjmuje do wiadomości protokolarne oświadczenie złożone przez współwłaścicieli realności lwh. 127 Dz. XXII. z dnia 14 kwietnia 1933 r. o zabezpieczeniu hipotecznem obowiązku urządzenia własnym kosztem nowo powstającej ulicy kaucją w kwocie 33.000 zł. z tem, że:

a) sposób urządzenia ulicy po myśli art. 172, 173 i 174 prawa budowlanego oznaczy Magistrat.

b) Gmina miasta Krakowa po myśli art. 66 prawa budowlanego obejmie ulice, skoro przynajmniej 1/3 część długości frontów będzie zabudowaną, do tego zaś czasu utrzymanie tej ulicy obciążać będzie właścicieli gruntów, względnie ich prawonabywców.

c) Ulice będą przekazane Gminie miasta Krakowa bezpłatnie i w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych.

Powyższy plan należy wyłożyć do przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

(Nr. Bb. Reg. 175/33).

XXII. Zmiana sposobu zabudowania bloku wschodniego gruntów miejskich przy ulicy Głębokiej położonego Dz. XXII.

Na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 9-go czerwca 1933 r. do Nr. Bb. Reg. 287/33/LV. uchwala się zmianę sposobu zabudowania bloku wschodniego gruntów miejskich po Dobrowolskim między ul. Głęboką a koleją Płaszów-Sucha na zabudowanie luźne domami wolno stojącemi łączonemi w grupy po dwa domy z usytuowaniem ściśle według planu Budownictwa m. Oddz. B., z dnia 3 lipca 1933 r. i ograniczeniem wysokości zabudowania do I. piętra i 10 m.

Plan powyższy należy wyłożyć do przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

(Nr. Bb. Reg. 231/33).

XXIIa. Budowa kuchni przy kiosku „Józefówka“ w Lesie Wolskim.

1) Zezwala się na dobudowanie kuchni przy kiosku „Józefówka“ w Lesie Wolskim na podstawie załączonego planu i kosztorysu, opracowanego przez Budownictwo m. Oddz. A.

2) Wydatek w kwocie 1.291.45 zł. należy opędzić częściowo tj. w wysokości 500 zł. z budżetu na rok 1933/34 Dz. VIII. § 60 poz. h. resztę opędzić z subwencji Kasy Oszczędności m. Krakowa za rok 1932 do zwrotu z budżetu na rok 1934/35.

(Nr. I. Bb. Las. 491/33).

XXIII. Plan zabudowania kompleksu gruntów przy ul. Klonowej Dz. XI.

Nawiązując do uchwały Rady miejskiej z dnia 24 maja 1928 r. Nr. Bb. 1821/28, odnoszący się do linij regulacyjnych ulicy Ks. Marka i przyszłej ul. Bulwarowej nad Wisłą w Dębnikach Dz. XI., uchwala się linje regulacyjne ul. Klonowej na długości między wylotem ul. Ks. Marka do ul. Bulwarowej a granicą parceli lkat. 607 gm. kat. Kraków Dz. XI., oznaczone na planie Budownictwa miejskiego Oddz. B. z dnia 25 sierpnia 1933 r. kolorem czerwonym i głoskami a-b po stronie zachodniej, zaś głoskami c-d-e po stronie wschodniej, w odstępie 8 metrów.

Dla działek położonych z zachodniej strony ulicy Klonowej uchwala się zwarty sposób zabudowania do wysokości 12 metrów (2 piętra) bez skrzydeł oficynowych i bez suteren.

Dla bloku powstałego między ul. Klonową a przyszłą ul. Bulwarową nad Wisłą, uchwala się zabudowanie szeregowe oznaczone w powyższym planie zabudowania kolorem czerwonym bez suteren o wysokości ustawowej z linją budowlaną od strony ul. Klonowej oznaczoną na planie głoskami f-g-d.

Powyższy plan należy wyłożyć do publicznego przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały. (Nr. Bb. Reg. 235/33).

XXIV. Plan zabudowania realności lwh. 211 przy ul. Dekerta Dz. XXII.

Uwzględniając nowy projekt włączenia linji kolejowej Kraków-Płaszów-Skawina do szlaku Kraków-Kraków-Płaszów zatwierdzony przez Ministerstwo Komunikacji dnia 9 listopada 1932 r. Nr. U. J. II-115/4 Rada miasta na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 22 kwietnia 1933 r. Nr. Bb. Reg. 216/33/LIII. reasumuje swą uchwałę z dnia 29 września 1932 r. dotyczącą planu zabudowania gruntu lwh. 211 Dz. XXII. Podgórze przy ul. Dekerta i uchwala nowy plan zabudowania powyższego gruntu przedstawiony na planie Budownictwa m. B. z dnia 20 września 1933 r.

W szczególności uchwala się:

1) Zmianę linji regulacyjnej ul. Dekerta w obrębie realności lwh. 211 Dz. XXII. uchwalonej przez Radę miasta dnia 15 grudnia 1927 r. na linję oznaczoną w planie Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 20 września 1933 r. kolorem niebieskim i głoskami: a-b.

2) Otwarcie w obrębie realności lwh. 211 Dz. XXII. ulicy wzdłuż granicy gruntu przeznaczonego pod budowę linji kolejowej łączącej szlak Kraków-Płaszów-Skawina ze szlakiem Kraków, Kraków-Płaszów o minimalnej szerokości 8 m. ze wschodnią linją regulacyjną oznaczoną na powyższym planie kolorem niebieskim i głoskami: b-c-d-e, oraz frontową linję budowlaną oznaczoną głoskami: b'-c'-d'.

3) W obrębie realności lwh. 211 Dz. XXII. sposób zabudowania zwarty bez oficyn i suteren mieszkalnych o wysokości ustawowej od strony przedłużenia ul. Na Dołach, od strony ul. Dekerta o wysokości 16 metrów (3 piętra) zaś od strony ulicy wymienionej w pkt. 2) (wzdłuż gruntu kolejowego) o wysokości 19 m. (4 piętra).

Rada miasta przyjmuje do wiadomości oświadczenie zastępców właścicielki realności lwh. 211 Dz. XXII., złożony do protokołu, że pokryje koszta pierwszego urządzenia ulicy w pkt. 2) niniejszej uchwały wymienionej zastrzegając:

a) ulica zostanie urządzona w sposób oznaczony przez komisję drogowo-kanałową, działającą imieniem Rady miasta,

b) Gmina m. Krakowa obejmie ulicę, skoro przynajmniej 1/3 część frontu będzie zabudowaną, do tego zaś czasu utrzymanie tej ulicy będzie obciążać parcelanta, względnie jego prawonabywców,

c) ulica będzie przekazana bezpłatnie i w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych.

Upoważnia się Magistrat, nie udzielać konsensów na zabudowanie parcel z frontem do powierzchni ulicy a wydzielić się mających, dopóki koszta urządzenia tejże ulicy nie zostaną zabezpieczone.

Powyższy plan zabudowania należy wyłożyć do publicznego przeglądu na okres 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały. (Nr. Bb. Reg. 35/33).

XXV. Nowy plan zabudowania parcel miejskich lk. 1444 i 1480 Dz. XIII. Zwierzyniec — Reasumpcja uchwały Rady m. z dnia 20 grudnia 1932 r.

Wskutek pisma Urzędu Wojewódzkiego z dnia 29 sierpnia 1933 r. L. K. B. B-II-1-1-19 Rada m. reasumuje swą uchwałę z dnia 20 grudnia 1932 r. dotyczącą planu zabudowania parcel miejskich l. k. 1444 i 1480 Dz. XIII. Zwierzyniec — natomiast uchwala nowy plan zabudowania powyższych gruntów według projektu Budownictwa miejskiego Oddz. B. z dnia 19 czerwca 1933 r.

1) W szczególności uchwala się w odniesieniu do parceli l. k. 1480 przy ul. Królowej Jadwigi otwarcie ulicy „I“ wzdłuż zachodniej granicy parceli l. k. 1480 z linjami regulacyjnemi oznaczonemi na powyższym planie fioletowo i głoskami: a-b-c-d-e-f po stronie wschodniej, zaś głoskami: g-h-i po stronie zachodniej, oraz linję budowlaną: a'-c' oraz e'-f' po wschodniej stronie ulicy.

2) Otwarcie w obrębie parceli l. k. 1480 ulicy „II“ równoległej do ulicy Królowej Jadwigi z linjami regulacyjnemi oznaczonemi głoskami: d-d1 po stronie północnej, zaś c-c1 po stronie południowej i frontowemi linjami budowlanemi e'-d'1 oraz c'-c1.

3) Otwarcie ulicy „VI“ mającej łączyć parcelę l. k. 1480 z parcelą miejską l. k. 1444 — linjami regulacyjnemi: k-l-n-o-r-s po stronie północnej, zaś j-f-g-i-v-u po stronie południowej, oraz frontową linją budowlaną oznaczoną głoskami: k'-m'-n'-p'-r'-t'- po stronie północnej, zaś głoskami: u'-v'-i'-h'-f'-j' po stronie południowej.

W odniesieniu do parceli miejskiej l. k. 1444 położonej przy uregulowanej Rudawie i granicy Woli Justowskiej uchwala się:

4) Otwarcie ulicy „III“ wzdłuż granicy parcel l. k. 1444 i gminy Woli Justowskiej z południowo-wschodnią linją regulacyjną oznaczoną czerwono i głoskami: s-t-w oraz frontową linją budowlaną: t'-w'.

5) Otwarcie ulicy „IV“ wzdłuż prawobrzeżnego wału Rudawy o szerokości minimalnej 18 metrów liczonej od przywodnej krawędzi korony wału z linją regulacyjną południowej strony ulicy oznaczoną czerwono i głoskami: w-w1-x.

6) Otwarcie ulicy „VII“ we wschodniej części parceli lk. 1444 z linjami regulacyjnemi oznaczonemi czerwono i głoskami: x-z-v po stronie północno-zachodniej, zaś głoskami: z1-p-o po stronie południowo-wschodniej, z frontową linją budowlaną x-z'-r' po zachodnio-północnej stronie ulicy.

Dla obu powyższych parcel uchwala się zabudowania mieszkalnymi domami łączonymi w grupy w sposób przedstawiony na planie kolorem czerwonym o wysokości 8—9 metrów (I. piętrowej) bez suteren i oficyn.

Dla parcel wydzielić się mających z gruntów prywatnych frontem do ulicy „VI“ uchwala się również zabudowanie domami łączonemi w grupy, jak oznaczono w planie zabudowania o wysokości jak wyżej bez suteren i oficyn.

Progi wszystkich budynków mają być dostosowane do niwelety przyszłych ulic.

Rada m. zaznacza, że do urządzenia wyżej wymienionych ulic nie zamierza przystąpić (art. 64 prawa budowlanego) pozostawiając inicjatywę w tym względzie nabywcom działek budowlanych.

Plan powyższy należy wyłożyć do publicznego przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały. (Nr. Bb. Reg. 200/33).

XXVI. Plan zabudowania obszaru gruntów państwowych zawartych między ulicami: Na Dołach, Lipową, Krzywdą, Sarmacką a linją kolejową Kraków-Płaszów i parcelą lk. 1367 w Dz. XXI. i XXII., Płaszów, Podgórze.

Po myśli art. 29 Prawa budowlanego z dnia 16/II. 1928 Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202 uchwala się plan zabudowania obszaru gruntów państwowych pocegielnianych w Dz. XXII. Podgórze i w Dz. XXI. Płaszów zawartych między ul. Na Dołach, ul. Lipową, ul. Krzywdą, ul. Sarmacką i linją kolejową Kraków-Płaszów i gruntami prywatnemi lk. 1367 według planu Bud. B. z dnia 14 października 1933 r.

W szczególności uchwala się:

1) Częściową reasumcję uchwały Tymczasowego Zarządu miasta z dnia 13/III. 1925 L. Bb. 4170/24 dotyczącej ul. Płaszowskiej w Dz. XXII. i XXI. przełożenie tej ulicy w obrębie gruntów państwowych i jej linje regulacyjne oznaczone w planie Bud. B. z dnia 14 października 1933 czerwono i literami: a-b-c-d-e-f-g-h-i-j-k wraz z linją Bud. B. a'-b'-c'-d'-e'-f'-g'-h'-i'-j'-k' po stronie północnej oraz literami: l-m-n-o-p-r-s-t-u-w-x-z wraz z linją budowlaną l'-m'-n'-o'-p'-r'-s'-t'-u'-w'-x'-z' po stronie południowej.

2) Otwarcie ulicy Nr. I. wzdłuż gruntu przeznaczonego pod rozbudowę węzła kolejowego i jej linją regulacyjną oznaczoną na powyższym planie czerwono i literami a1-b1, po stronie północno-wschodniej.

3) Otwarcie ulicy Nr. II. między ul. Na Dołach, a ul. Płaszowską i jej linje regulacyjne oznaczone na powyższym planie czerwono i literami c1-d1 po stronie południowo-zachodniej oraz literami e1-f1-a1 wraz z linją budowlaną f'-a' po stronie północno-wschodniej.

4) Otwarcie ul. Nr. III. między ul. Na Dołach, a ul. Płaszowską i jej linje regulacyjne oznaczone czerwono i literami g1-h1-i1-j1 wraz z linją budowlaną g'1-h'1-i'1-j'1 po stronie południowo zachodniej oraz literami k1-l1-m1-n1-o wraz z linją budowlaną l1-n1-c1 po stronie północno-wschodniej.

5) Otwarcie ulicy Nr. IV. w przedłużeniu ulicy Wałowej na długości między ul. Na Dołach i ul. Płaszowską i jej linje regulacyjne oznaczone czerwono i literami $o_1-p_1-r_1-s_1$ wraz z linją budowlaną $o'_1-p'_1-r'_1-s_1$ po stronie południowo-zachodniej oraz literami $t_1-u_1-w_1-w_1-a_2-o$, wraz z linją budowlaną $u'_1-v'_1-w'_1$ po stronie północno-wschodniej.

6) Otwarcie ulicy Nr. V. między ul. Nr. IV. a ul. Lipową i jej linje regulacyjne oznaczone czerwono i literami x_1-y_1, po stronie północno-zachodniej.

7) Linję regulacyjną ul. Lipowej oznaczoną czerwoną i literami r_1-y_1 po stronie południowo-zachodniej.

8) Otwarcie ul. Nr. VI. na południe od ulicy Płaszowskiej wzdłuż gruntów państwowych przeznaczonych pod rozbudowę Węzła kolejowego i jej linję regulacyjną oznaczoną czerwono i literami $l-o_2-f_2-g_2-h_2$ wraz z linją budowlaną $l'-e'_2-f'_2-g'_2-h'_2$ po stronie północno-wschodniej.

9) Otwarcie ul. Nr. VI. na południe od ul. Płaszowskiej i jej linje regulacyjne oznaczone czerwono i literami: $m-j_2-k_2-l_2-m_2$ wraz z linją budowlaną $m'-j'_2-k'_2-l'_2-m'_2$ po stronie południowo-zachodniej oraz literami $n-o_2-p_2-r_2-s_2$ wraz z linją budowlaną $n'-o'_2-p'_2-r'_2-s'_2$ po stronie północno-wschodniej.

10) Otwarcie ulicy Nr. VIII. i jej linje regulacyjne oznaczone czerwono i literami $o-t_2-u_2-v_2$, wraz z linją budowlaną $o'-t'_2-u'_2-v'_2$ po stronie południowo-zachodniej oraz literami $w_2-x_2-y_2-z_2$ wraz z linją budowlaną $w'_2-x'_2-y'_2-z'_2$ po stronie północno-wschodniej.

11) Uchwala się reasumcję uchwał Tymczasowego Zarządu miasta z dnia

a) 28/III. 1925 L. Bb. 2449/24 i

b) z dnia 22/IV. 1925

c) z 13/I. 1926 L. Bb. 184/26 i uchwały Rady miasta z dnia 3/XII. 1931 L. Bb. 2345/30 dotyczących części ul. Krzywda po wschodniej stronie gruntów państwowych i równocześnie uchwala się otwarcie ulicy Nr. IX. po wschodniej stronie gruntów państwowych i gruntów firmy Płaszowianka i jej linje regulacyjne oznaczone czerwono i literami $r-a_3-b_2-c_3-d_3-e_3-f_3-g_3$ wraz z linją budowlaną $r'-a'_3-b'_3-c'_3-d'_3-g'_3$ po stronie południowo-zachodniej, oraz literami: $h_3-j_3-k_3-l_3-m_2-n_3-o_3-p_3-r_3-s_3$ wraz z linją budowlaną: $h'_3-j'_3-k'_3-l'_4-m'_3-n'_3$ po stronie północno-wschodniej.

12) Otwarcie ul. Nr. X. mającej łączyć ul. Nr. VI. z ul. Nr. IX. i jej linje regulacyjne oznaczone czerwono i literami: $f_2-w_2-y_2-z_2-x_2-a_3$ wraz z linją budowlaną $f'_2-h'_2-p'_2-t'_2-x'_3-a'_3$ po stronie południowo-zachodniej, oraz literami: $g_2-l_2-r_2-u_2-y_2-b_3$ wraz z linją budowlaną $g'_2-l'_2-r'_2-u'_2-y'_2-b'_3$ po stronie południowo-wschodniej.

13) Otwarcie ul. Nr. XI. w przedłużeniu ul. Krzywda i jej linje regulacyjne oznaczone czerwono i literami: $h_2-u_2-s_2-t_3-r_2-u_3$ wraz z linją budowlaną h'_2-u_3 po stronie północnej oraz literami a_4-b_4 po stronie południowej.

14) Uchwala się dla bloków przyległych do powyższych ulic t. j. dla bloków 1, 2, 3, jakoteż bloków 5, 6, 7, 8, 9, 10 i 11 sposób zabudowania szeregami budynków oraz w odległości 14 m. od frontowych linij budowlanych tylne linje budowlane wrysowane kolorem czerwonym w dołączonym planie Budownictwa B., poza którémi nie mogą być budowane żadne budynki mieszkalne ani przemysłowe.

15) Bloki powyższe przeznacza się wyłącznie na cele mieszkaniowe przyczem oficyn i suteren w myśl art. 245 Prawa bud. urządzać nie wolno.

16) Wysokość zabudowań przy ul. Płaszowskiej ogranicza się do wysokości II pięter zaś przy innych ulicach do wysokości I piętra (8—9 metr.).

17) Blok ograniczony ul. Nr. I, Nr. II i ulicą Na Dołach przeznacza się na urządzenie skweru.

18) W bloku Nr. 9 poza parcelami przeznaczonemi dla budowy domów mieszkalnych przeznacza się część środkową tego bloku pod budowę budynku publicznego i boiska sportowego.

19) Przedłożony plan zabudowania z dnia 14 października 1933 r. należy wyłożyć do przeglądu publicznego na przeciąg 4-ch tygodni począwszy od 1-go dnia najbliższego, względnie następnego miesiąca po zapadnięciu niniejszej uchwały. (Nr. Bb. Reg. 303/33).

XXVII. Nabycie skrawków gruntów na urządzenie ul. Chocimskiej.

I. Na zasadzie art. 45 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. Nr. 35, poz. 294 Dz. U. R. P. Rada miejska przekazuje Komisji gospodarczej decydowanie w sprawie nabycia dla Gminy m. Krakowa skrawków gruntowych, potrzebnych do regulacji i urządzenia ul. Chocimskiej w Dz. XV. Nowa Wieś w Krakowie.

II. Niniejszą uchwałę przedłożyć Panu Wojewodzie z prośbą o zatwierdzenie. (Nr. I. Nab. 425/32/B).

XXI. Plan zabudowania parceli miejskiej l. k. 550 przy ul. Czarodziejskiej Dz. XI. (częściowo reasumpcja).

Imieniem Komisji gospodarczej Rm. Inż. Drobniak wnosi:

Rada miasta uchwali:

Reasumując częściowo uchwałę Rady miasta z dnia 1 czerwca 1933 r. (Nr. Bb. Reg. 255/33) odnoszącą się do planu zabudowania parceli miejskiej lk. 550 przy ul. Czarodziejskiej w Dębnikach Dz. XI. uchwala się punkt 5) powyższej uchwały w następującem brzmieniu:

5) uchwala się parcelację powyższego bloku budowlanego według planu zabudowania z przeznaczeniem parcel od 1 do 54 pod budowę małych tanich domów mieszkalnych, jednopiętrowych od ulicy, a parterowych od podwórza, o wymiarach i usytuowanych w sposób na planie uwidoczniony, przyczem zastrzega się:

a) wysokość wszystkich budynków liczona od niwelety chodnika do gzymsu wieńczącego, ma wynosić 8.30 m w części jednopiętrowej, zaś 5.30 w części parterowej budynku,

b) wysokość progów budynków ma odpowiadać niwelecie przyległych ulic, oznaczonej w planie zabudowania kolorem czerwonym.

Pozostałe punkty uchwały Rady miejskiej z dnia 1 czerwca 1933 r. pozostawia się bez zmiany.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

(Nr. Bb. Reg. 255/33).

XXVIII. Opłata wodociągowa na rok 1934.

Imieniem Komisji Skarbowej i Komisji dla spraw wodociągowych Rm. Prof. Dr. Bujwid wnosi:

Rada miasta uchwali:

W myśl paragrafu 6 i 8 ustawy wodociągowej dla miasta Krakowa Gmina m. Krakowa pobierać będzie w roku 1934 stałą opłatę wodociągową t. zw. podatek wodociągowy w dotychczasowej wysokości 5% czynszu lub wartości czynszowej.

(Nr. 299/2 Z. W. 1933).

Rada miasta wniosek uchwaliła.

XXIX. Opłaty mytnicze na rok 1934/35.

Imieniem Komisji Skarbowej, Komisji Targowej st. Radca Magistratu Dr. Wydro wnosi:

Rada miasta uchwali:

W roku budżetowym 1934/35 pobierać się będzie opłaty mytnicze w dotychczasowej wysokości, a mianowicie:

1) od zwierząt domowych, idących luzem po 10 gr.

2) od zwierząt domowych, w zaprzęgu 40 gr.

Powyższe opłaty pobiera się tylko przy przekroczeniu linji mytniczej w kierunku miast — również jak dotąd, od zaprzęgów wyjeżdżających z dworców towarowych oraz od zaprzęgów z piaskiem i szutrem, wydobytemi z Wisły poza linją mytniczą.

(Nr. VIII. Myto 527/33/Cw.).

Rada miasta wniosek uchwaliła.

XXX. Kredyt dodatkowy do budżetu na rok 1933/34.

Imieniem Komisji Skarbowej Wiceprezydent m. dr. Klimecki Stanisław wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Przyznaje się kredyt dodatkowy do budżetu na rok 1933 (Dz. XIII. § 135 poz. a). Dostarczanie lokali dla osób wojskowych w myśl ustawy kwaterunkowej (w kwocie Zł. 180,000) do kwoty Zł. 300,000.

Jednocześnie w dochodach Dz. IV. § 16 poz. h). Zwrot Skarbu Państwa za lokale dostarczane dla osób wojskowych w myśl ustawy kwaterunkowej) przewidziany dochód w kwocie Zł. 75,000·— podwyższa się o Zł. 145,000 tj. do kwoty Zł. 220.000.

2) Zwiększona dopłata w kwocie Zł. 35,000 znajdzie pokrycie w oszczędnościach ogólnych budżetu administracyjnego.

(Nr. V. Kwat. 16/33).

Rada miasta wniosek uchwaliła.

XXXI. Budowa nowych kanałów — kredyt w Dz. VIII. § 62 poz. e w wysokości Zł. 23,560 budż. 1933/1934.

Imieniem Komisji Gospodarczej Rm. Dr. Krzetuski wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) przyznaje się kredyt dodatkowy do budżetu 1933/34 w Dz. VIII. § 62 poz. e. (Budowa nowych kanałów miejskich) w wysokości Zł. 23.650 na wyrównanie należytości za budowę kanału w ulicy Romanowicza — wykonanego przez przedsiębiorstwo arch. Sarnecki i Ska.

2) Kredyt w punkcie 1) wymieniony zostanie pokryty z mającej się zaciągnąć pożyczki.

3) Poleca się Budownictwu m. Oddz. B., aby do końca roku budżetowego z działu VIII. § 62 poz. e „Budowa nowych kanałów" żadnych wydatków nie czyniło.

(Nr. Bb. Kan. 1354/33).

Rada miasta wniosek uchwaliła.

XXXII. Sprawozdanie z zamknięć rachukowych za okresy budżetowe 1931/32 i 1932/33.

Referent Rm. Dr. Marjan Kannenberg zaznacza, że w ciągu tych dwóch okresów budżetowych walczył Zarząd miasta jak i mianowana Rada m. z wielkiemi trudnościami, które przyniósł ze sobą wzmagający się wciąż kryzys gospodarczy. Dochody w tym okresie spadły o Zł. 4,000.000, a pozycjami, które najbardziej zawiodły były: majątek komunalny i podatki samoistne. W następnym okresie budżetowym największy spadek wykazały podatek lokatorski i od nieruchomości, a ubytek dochodów wyniósł Zł. 9,000.000. Dla pokrycia tak dużego niedoboru musiał Zarząd miasta przeprowadzić znaczne oszczędności w dziale administracji, które dały w sumie kwotę Zł. 5,500.000, a następnie zaciągnąć długi.

W przyszłości należy spodziewać się jeszcze większego skórczenia się dochodów, zatem akcja oszczędnościowa powinna dalej być prowadzona z niesłabnącą energją. Dopóki nie zostanie wprowadzona stała ustawa regulująca finanse miejskie, gospodarka miejska będzie tylko łataniną, która przy najlepszych wysiłkach nie wystarczy na długo. Zamknięcia za powyższe 2 okresy wskazują, że Zarząd miasta zdawał sobie sprawę ze sytuacji i starał się jej przeciwstawić ze wszystkich sił.

Wkońcu referent przedstawia następujący wniosek:

Rada miasta uchwali:

1) Zatwierdza się zamknięcia rachunkowe za okresy budżetowe 1931/32 i 1932/33.

2) Przekroczenia budżetowe, uwidocznione w tych zamknięciach, uznaje się za usprawiedliwione.

3) Zatwierdza się przeniesienia kredytów, dokonane przez Zarząd miejski w budżecie 1932/33 w obrębie poszczególnych paragrafów.

4) Udziela się Zarządowi miejskiemu absolutorjum za okresy budżetowe 1931/32 i 1932/33.

(Nr. 10989/33/Dyr. M. I. O.

W dyskusji zabiera głos Rm. Dr. Karol Krzetuski, który z uznaniem podkreśla tak rychłe sporządzenie zamknięć rachunkowych, które umożliwią przyszłej Radzie przy obradach nad budżetem Gminy m. Krakowa wyzyskanie najnowszych cyfr i twierdzi, że Gmina musi koniecznie starać się o powiększenie swych dochodów, a w zakładach komunalnych należy poczynić studja nad zwiększeniem dochodów z jednej, a udastycznieniem cen z drugiej strony.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

XXXIII. Reskrypt Krakowskiego urzędu Wojewódzkiego w sprawie zatwierdzenia budżetu na rok 1933/34.

Imieniem Komisji Skarbowej Jan Krzyżanowski, Dyr. M. I. Obrachunkowej wnosi:

Rada miasta uchwali:

Przyjmuje się do wiadomości reskrypt Pana Wojewody z dnia 20 czerwca 1933 r. Nr. SF. I. 26—3/33 w związku z zatwierdzeniem budżetu miasta Krakowa

na rok 1933/34 oraz przekazuje się Komisji budżetowej przygotowanie wniosków co do dokonania wszelkich zastrzeżeń, zaleceń i uwag zawartych w powyższym reskrypcie.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

(Nr. 11000/Dyr. M. I. O./33).

XXXIV. Prolongata pożyczki krótkoterminowej w kwocie Zł. 100.000.

Imieniem Komisji Skarbowej Dyr. M. I. O. Jan Krzyżanowski wnosi:

Rada miasta uchwali:

Rada miejska uchwala prolongować krótkoterminową pożyczkę Nr. 547 w kwocie Zł. 100.000, płatną w dniu 1/XII. 1933 r. zaciągniętą w grudniu 1931 r. w Polskim Banku Komunalnym S. A. na zasilenie zasobów kasowych, na okres jednego roku, tj. do dnia 1/XII. 1934 r. i upoważnia Pana Prezydenta miasta do załatwienia wszystkich formalności wymaganych w związku z powyższą prolongatą przez Polski Bank Komunalny S. A.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

(Nr. D. M. I. O. Kom. 21/33).

XXXV. Kredyt dodatkowy na prace przedwyborcze.

Imieniem Komisji Skarbowej Dyrektor Zarządu Miejskiego Mr. Stanisław Herget wnosi:

Rada miasta uchwali:

W dziale I. wydatków nadzwyczajnych budżetu na rok 1933/34 ustanawia się kredyt dodatkowy na „Koszta związane z przeprowadzeniem wyborów do Rady miasta" w wysokości Zł. 100.000.

Wydatek jako nadzwyczajny znajdzie pokrycie w zaciągnąć się mającej na ten cel specjalnej pożyczce.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

XXXVI. Sprawa odszkodowania dla członków Komisji wyborczej.

Imieniem Komisji Skarbowej Dyr. Zarządu M. Mr. Herget wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Zgodnie z przepisem § 28 I. Rozporządzenia Min. Spr. Wewn. z dnia 9 października 1933 r. Dz. U. R. P. Nr. 80 poz. 577 w sprawie wykonania ustawy o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego ustala się następujące normy odszkodowania za dnie rzeczywistej pracy dla członków Komisji wyborczej, którzy wskutek udziału w jej pracach ponieśli dotkliwy uszczerbek w swym zarobku dziennym i gdy czas tej pracy wynosi przynajmniej 6 godzin na dobę, a mianowicie:

1) dla Przewodniczącego Komisji wyborczej Zł. 15·—
2) „ Członka „ „ „ 12·—

II. Odszkodowanie powyższe przyznaje i wypłaca Prezydent miasta po uznaniu przedstawionych mu dowodów. (Nr. Prez. R. m. 155/33).

Rada miasta wniosek uchwaliła.

XXXVII. Nowelizacja art. 29 ust. d. Statutu Emerytalnego dla pracowników Gminy z dn. 29 października 1924 r.

Imieniem Komisji Prawniczej Radca m. Doc. Dr. Wachholz wnosi:

Rada miasta uchwali:

W art. 29 lit. d. Przepisów emerytalnych opuszcza się słowo „czasowym", a natomiast wstawia się po słowie „w przeciągu" a przed słowem „roku" słowo: „pół".

Nr. Prez. Przeb. osob. 30/33).

Rada miasta wniosek uchwaliła.

Wnioski nagłe:

1) Imieniem Komisji prawniczej R. m. Dr. Doc Wachholz wnosi:

Rada miasta uchwali:

Na podstawie przepisów art. 43 ust. 1 lit. c i przepisów art. 45 ust. 1 z dnia 23 marca 1933 r. Rada miejska upoważnia Komisję prawniczą Rady miejskiej do uchwalenia Regulaminu obrad Rady miejskiej i Komisyj Rady miejskiej stoł. król. m. Krakowa w zastępstwie Rady miejskiej.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

2) Imieniem Komisji Skarbowej i Targowej st. Rca M. Dr. Wydro wnosi:

Rada miasta uchwali:

W roku 1934 należy pobierać na cele amortyzacji pożyczek i zobowiązań zaciągniętych na budowę Mostu Im. Marszałka Józefa Piłsudskiego, opłaty mostowe od osób, zwierząt domowych i samochodów na moście Im. Marszałka Piłsudskiego oraz na Moście Starym, drewnianym w przedłużeniu ul. Mostowej według zatwierdzonego statutu w wysokości dotychczasowej tj.:

a) od każdej osoby za przejście mostów po 5 gr.

b) od każdego zwierzęcia domowego idącego luzem po 5 gr.

c) od każdego wozu po 10 gr.

d) od każdego samochodu osobowego lub ciężarowego oraz od każdej doczepki po 20 gr.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

W końcu zabiera głos Pan Prezydent miasta Dr. Kaplicki i oświadcza, że zamykając dzisiaj ostatnie posiedzenie mianowanej Rady miejskiej, musi stwierdzić, że zasiadało w niej wiele ludzi zdolnych, chętnych, bezinteresownych, służąc Gminie swą fachową wiedzą i energją. O ustępującej Radzie trzeba z naciskiem powiedzieć, że była Radą rąk czystych w 100 procentach, a licznemi zawsze kompletami na zebraniach dowiodła pilności w spełnianiu wziętych na siebie obowiązków. Z tego też powodu wyraża Pan Prezydent wszystkim członkom serdeczne podziękowanie.

W odpowiedzi na przemówienie Pana Prezydenta Rm. Dr. Prof. Kumaniecki dziękuje za wyrazy uznania w imieniu wszystkich członków Rady.

Na tem posiedzenie zamknięto.

120.

Sprawozdania z posiedzeń Komisji Rady m. i Komisji Zarządu m.

Komitet Fundacji stypendyjnej dla młodzieży rękodzielniczej im. Chronowskich.

Dnia 18 listopada 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprezydenta miasta W. Ostrowskiego, w obecności Radców m. P. Przybylskiej Zofji i P. Stankiewicza Wojciecha, oraz członków Kuratorji P. Bąkowskiego i P. Wacława Krzyżanowskiego posiedzenie Komitetu Fundacji stypendyjnej dla młodzieży rękodzielniczej im. Chronowskich, na którem to posiedzeniu z dochodów fundacyjnych przyznano 44 stypendjów po 25 zł. miesięcznie, na okres szkolny 1933/34 a to, uczniom i uczenicom: Państw. Szkoły Przem. 23 stypendjów, P. Szkoły Sztuk Zdobniczych i Przem. Artyst. 9 stypendjów, P. Szkoły Rzemiosł 8 stypendjów, P. Szkoły Zawod. Żeńskiej 3 stypendja i M. Szkoły Gosp. Dom. 1 stypendjum. Ogółem na stypendja została rozdaną kwota 10.000 zł.

Majątek Fundacji styp. im. Chronowskich jest ulokowany w papierach wartościowych z pupilarnem zabezpieczeniem i przedstawia obecnie wartość 46.000 zł. Należąca do majątku wierzytelność hipoteczna w wysokości 31.250 dol. St. A. P., z której corocznie są opłacane 6% na dobro Fundacji, przynosi mniejszy dochód z powodu znacznego spadku dolara.

Rada Artystyczna.

W dniu 15 listopada br. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprezydenta Inż. St. Skoczylasa posiedzenie „Rady Artystycznej", na którem rozpatrzono trzydzieści trzy sprawy, a to:

projektów budowy domów parterowych	4
„ „ „ I. p.	4
„ „ „ II. „	2
„ „ „ III. „	6
„ „ kjosków sklepowych parter. . .	2
„ „ ogrodzeń realności	4
„ przebudowy portali sklepowych	7
„ nadbudowy II. i III. p.	1
„ fasad domów	2
„ urządzeń reklamowych	1
Razem	33

W tem, w Dz. I. przebud. portali sklep. 2, napisów reklam. 1, w Dz. III. przebud. portali sklep. 1, nadbud. II. i III. piętra 1, w Dz. IV. bud. ogrodzenia realn. 1, fasada domu I. p. 1, w Dz. V. bud. kjosku sklep. parter. 1, w Dz. VII. przebud. portalu sklep. 1, w Dz. VIII. przebud. portali sklep. 2, w Dz. XII. bud. domu III. p. 1, bud kjosku sklep. parter. 1, bud. ogrodz. realn. 2, fasada domu II. p. z poddaszem 1, w Dz. XV. bud. domów III. p. 4, w Dz. XVI. bud. domu parter. 1, I. p. 1, w Dz. XVII. bud. domu parter. 1, I. p. 1, w Dz. XVIII. bud. domu II. p. 1, w Dz. XIX. bud. domu parter. 1, I. p. 1, ogrodzeń real. 1, w Dz. XXI. bud. domu parter. 1, w Dz. XXII. bud. domu II. p. 1, domu III. p. 1, przebud. portalu sklep. 1.

Komisja Gospodarcza.

Dnia 24 listopada 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprez. m. Ostrowskiego posiedzenie Komisji Gospodarczej Rady m. na którem rozpatrywano sprawę uzupełnienia warunków odstąpienia gruntu gminnego Związkowi Legjonistów P. pod budowę domu im. Marszałka J. Piłsudskiego oraz przyjęto wnioski Zarządu miasta, w sprawie budowy kuchni przy kiosku „Józefówka" w Lesie Wolskim.

Powyższe sprawy będą na najbliższem posiedzeniu przedłożone do zatwierdzenia Radzie m.

Komisja Prawnicza.

W dniu 24 listopada br. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprezydenta miasta Dra Ignacego Landaua posiedzenie Komisji Prawniczej, na którem uchwalono nowelizację art. 29 Przepisów emerytalnych dla Pracowników Gminy m. Krakowa.

Dnia 28 listopada br. odbyło się pod przewodnictwem Prezydenta miasta Dra Kaplickiego posiedzenie Komisji Prawniczej, która działając na podstawie uchwały Rady miejskiej z dnia 27 listopada br. uchwaliła w zastępstwie Rady miejskiej nowy regulamin obrad Rady miejskiej.

121.

RUCH SŁUŻBOWY.

Przeniesieni w stan spoczynku:

1) Jaroszowa Marja, kancelista z dniem 30/XI. 1933 r.

2) Kulinowska Janina, kancelista z dniem 30/XI. 1933 r.

3) Lachowicz Włodzimierz, radca Mgtu z dniem 30/XI. 1933 r.

4) Nitkowski Stanisław, sekretarz z dniem 30/XI. 1933 r.

5) Fryc Stanisław, strażak M. Str. Poż. z dniem 30/XI. 1933 r.

6) Galos Andrzej, sierżant M. Str. Poż. z dniem 30/XI. 1933 r.

7) Karzyński Józef, strażak M. Str. Poż. z dniem 30/XI. 1933 r.

8) Suder Walenty, plutonowy M. Str. Poż. z dniem 30/XI. 1933 r.

9) Surówka Jan, blacharz Wodoc. m. z dniem 30/XI. 1933 r.

10) Witkowski Michał, woźny miej. z dniem 30/XI. 1933 r.

11) Woźniak Franciszek, strażak M. Straży Poż. z dniem 30/XI. 1933 r.

12) Wróbel Antoni, sierżant M. Str. Poż. z dniem 30/XI. 1933 r.

13) Wróbel Jan, strażak M. Str. Poż. z dniem 14/XI. 1933 r.

14) Zaręba Władysław, palacz Elektr. m. z dniem 30/XI. 1933 r.

15) Znak Teofan, plutonowy M. Str. Poż. z dniem 30/XI. 1933 r.

Zwolnieni:

1) Harajewicz Tadeusz, inkasent Gaz. miej.
2) Korczyński Michał, robotnik dz.

Zmarli:

1) Czech Piotr, prow. woźny miej.
2) Drozdowski Zygmunt, kierownik oddziału samoch. Z. Cz. M.
3) Sułek Jan, emer. respicjent Wydz. VIII.

Przyjęci:

1) Dr. Godlewski Wacław, kontr. lek. miej.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

WYKAZ KONSENSÓW

na zamieszkanie, względnie użytkowanie wykonanych budowli, udzielonych w miesiącu listopadzie 1933 r.

I. Nowe domy.

1. Ulica Straszewskiego L. or. 19 (Lsp. 167 Dz. III.) własność Zgromadzenia SS. Felicjanek, dom 2-u piętrowy narożny (reskrypt Zarządu miasta z dnia 30/XI. 1930 r. Nr. Ba. Insp. 309/33/C).

2. Ulica Podgórska L. or. 1 b. własność Goldflussa Lipmanna, prowizoryczna stajnia z izbą dozorcy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 7/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 332/33/A).

3. Ulica Barska L. or. 27 (Lsp. 43 Dz. XI.) własność Szyszkowej Zofji, barak mieszkalny (reskrypt Zarządu miasta z dnia 6/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 600/33/D).

4. Ulica Słoneczna L. or. 37 (Lsp. 254 Dz. XII.) własność Miedniaków Inż. Zdzisława i Zofji, dom 2-u piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 30/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 462/33/C).

5. Ulica Ks. Józefa L. or. 123 b. (Lsp. 347 Dz. XIII.) własność Ziąbków Wiktora i Heleny, dom parterowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 27/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 33/33/C).

6. Ulica Nowowiejska L. or. 28 (Lsp. 354 Dz. XV). własność Weitza Michała, dom 3-ch piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 13/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 161/33/C).

7. Ulica Jadwigi z Łobzowa L. or. 26 (Lsp. 214 Dz. XVI.) własność Miszczyńskich Franciszka i Józefa, dom parterowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 24/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 573/33/C).

8. Ulica Prądnicka L, or. 71 (Lsp. 442 Dz. XVII.) własność Skalnego Kazimierza, dom 1-no piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 23/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 51/33/B).

9. Ulica Biała L. or. 8 (Lsp. 439 Dz. XVII.) własność Urlatowej Marji, dom parterowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 31/X. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 132/33/B).

10. Ulica Prądnicka L. or. 41 (Lsp. 441 Dz. XVII.) własność Jaworskiej Marji, dom parterowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 22/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 272/33/B).

11. Ulica 29 Listopada L. or. 69 a. (Lsp. 62 Dz. XVIII.) własność Susułów Jana i Stanisławy, dom parterowy z poddaszem (reskrypt Zarządu miasta z dnia 19/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 13/33/B).

12. Ulica I. Osiedle Oficerskie L. or. 18 (Lsp. 64 Dz. XVIII.) własność Kpt. Olejczyka Tadeusza, dom parterowy z poddaszem (reskrypt Zarządu miasta z dnia 20/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 196/33/B).

13. Ulica Pasterska L. or. 5 (Lsp. 131 Dz. XIX.) własność Barbelickiego Zacharjasza, dom parterowy z poddaszem (reskrypt Zarządu miasta z dnia 10/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 258/33/B).

14. Ulica Moniuszki L. or. 40 (Lsp. 369 Dz. XIX.) własność Gowinów Franciszka i Heleny, dom 1-no piętrowy z poddaszem (reskrypt Zarządu miasta z dnia 24/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 337/33/B).

15. Ulica Grzegórzecka L. or. 43a. (Lsp. 348 Dz. XIX.) własność Trynków Piotra i Marji, dom 2-u piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 10/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 471/33/B).

16. Ulica Grzegórzecka L. or. 141 a. (Lsp. 207 Dz. XX.) własność Włoszyńskiego Włodzimiorza, dom parterowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 13/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 263/33/B).

17. Ulica Przewóz L. or. 5 d. Lsp. 352 Dz. XXI.) własność Łanoszki Antoniego, dom parterowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 8/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 35/33/D).

18. Ulica Łanowa L. or. 55 (Lsp. 351 Dz. XXI.) własność Marji Nawalanej, dom parterowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 14/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 676/33/D).

II. Nadbudowy, dobudowy i przebudowy.

1. Ulica Łobzowska L. or. 25 (Lsp. 104 Dz. IV.) własność Jaworskich Edwarda i Emilji, nadbudowa 3-go piętra w trakcie frontowym (reskrypt Zarządu miasta z dnia 17/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 422/33/C).

2. Ulica Twardowskiego L. or. 49 (Lsp. 220 Dz. X.) własność Zięby Jana, dobudowa I. piętra i nadbudowa części 2-go piętra (reskrypt Zarządu miasta z dnia 13/X. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 13/33/D).

3. Ulica Urzędnicza L. or. 26 (Lsp. 200 Dz. XV.) własność Dra Willera Maksymiljana, dobudowa 1-no piętrowa części domu z poddaszem (reskrypt Zarządu miasta z dnia 13/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 289/33/C).

4. Ulica Kielecka L. or. 28 (Lsp. 287 Dz. XIX.) własność Banacha Jana, garaż w oficynie realności (reskrypt Zarządu miasta z dnia 6/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 479/33/B).

5. Ulica Miedziana L. or. 65 (Lsp. 6 Dz. XX.) własność Wiatra Stefana, przyziemna oficyna drewniana z izbą na poddaszu (reskrypt Zarządu miasta z dnia 4/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 505/33/B).

6. Ulica Przewóz L. or. 5 b. (Lsp. 322 Dz. XXI.) własność Pitali Józefa, druga część domu parterowego t. j. pokój i kuchnia (reskrypt Zarządu miasta z dnia 8/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 675/33/D).

Ulica Podskale L. or. 8 (Lsp. 435 Dz. XXII.) własność Richtera Franciszka, nadbudowa 1-go piętra i dobudowa 1-no piętrowej oficyny (reskrypt Zarządu miasta z dnia 8/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 544/33/D).

Zmiany w stanie posiadania realności w Krakowie we wrześniu 1933 r.

I. Przez kontrakt kupna.

1. Dom trzechpiętrowy przy ul. św. Wawrzyńca L. or 33, L. sp. 594/VIII. nabyli Sara Gurtwirth, Salomon Fränkel po (2/6), Rachela Gutwirth, Chaskel Berger po (1/6) od Maurycego i Olgi Günzów, za cenę 80.000 zł. i 5.000 dolarów.

2. Część (1/10) domu jednopiętrowego przy ul. Kołłątaja L. or. 20, L. sp. 506/XXII. nabyła Marja Stanisława 2-im. Bretschneilerowa od Feliksa Głowackiego za cenę 900 złotych.

3. Grunt przy ul. Jadwigi z Łobzowa lwh. 620/XVI. nabyli Kazimierz i Marja Wilkoszowie od Mieczysława Wilkosza za cenę 2.000 złotych.

4. Dom jednopiętrowy przy ul. Traugutta L. or. 7, L. sp. 574/XXII. nabył Jan Olszewski od Magdaleny Fidzińskiej za cenę 26.000 złotych.

5. Dom parterowy przy ul. Kazimierza Wielkiego L. or. 20, L. sp. 43/XV. nabyli po połowie Michał i Bronisława Jaźwieccy od Katarzyny Bober za cenę 8.850 złotych.

6. Grunt przy ul. Gromadzkiej lwh. 366/XXI. nabyła Płaszowska Fabryka Dachówęk i Cegieł S. A. w Krakowie od Józefa i Jana Wojciechowskich za cenę 988·75 złotych.

7. Grunt przy ul. Gromadzkiej lwh. 54/XXI. nabyła Marja Wojciechowska od Marji Mazurkowej i Stanisławy Pietruszkównej za cenę 2.000 złotych.

8. Grunt przy ul. Miedzianej lwh. 327/XX. nabyła Łucja Nurczyńska od Michaliny Grucowej za cenę 800 złotych.

9. Część (120/960) domu parterowego przy ul. Krakusa L. or. 24, L. sp. 225/XXII. nabyła Amalja Paloge od Róży Eichenholz za cenę 275 dolarów.

10. Dom (w budowie) przy ul. Urzędniczej położony na realności lwh. 578/XV. nabył Dr. Bolesław Ehrenpreis od Władysława Lieblinga za cenę 65.000 zł.

11. Dom jednopiętrowy z gruntem przy ul. Józefitów L. or. 8, L. sp. 235/XV. nabyła Jadwiga Seifertówna od Dr. Róży i Sary Wachsowych za cenę 57.500 złotych.

12. Grunt przy ul. Ks. Siemaszki lwh. 657/XVII. nabyli po połowie Kazimierz i Karolina Skalnowie od Malwiny i Dr. Karola Zakrzewskich za cenę 120 dolarów.

13. Dom jednopiętrowy przy ul. św. Gertrudy L. or. 20, L. sp. 1/VII. nabył Syndykat Polskich Hut Żelaznych Ska z o. o. w Katowicach od Kalmana i Toni Liebeskindów za cenę 113.000 złotych.

14. Grunt przy ul. Kapelanka lwh. 31/X. nabyła Marja Talagowa od Joanny Wilkowej i małoletnich Stanisława, Zofji, Marji, Mieczysława i Józefa Wilków za cenę 5.387 złotych.

15. Dom trzechpiętrowy przy ul. Arjańskiej L. or. 7, L. sp. 292/VI. nabyli Inż. Edward i Irena Stypułkowscy od Jakóba i Berty Eisenów za cenę 150.000 złotych.

16. Dom parterowy przy ul. Tad. Kościuszki L. or. 63, L. sp. 9/XII. nabyła Gmina stoł. król. Miasta Krakowa od Marji Dzułowej za cenę 24.282·50 złotych.

17. Dom parterowy przy ul. Spadzistej L. or. 7, L. sp. 220/XIII. nabyli po połowie Eugenjusz i Marja Świerczyńscy od Marji, Michaliny i Janiny Adamskich oraz od Joanny Emilji 2-im. z Adamskich Kosiekowej za cenę 5.800 złotych.

18. Grunt lwh. 1136/XXII. przy ul. Łagiewnickiej nabyła Katarzyna Kochanowa od Anny Wójcikowej za cenę 3.950 złotych.

19. Część (1/2) gruntu lwh. 143/XVI. przy ul. Juljusza Lea nabył Michał Magos od Władysława Klimczyńskiego i Słanisławy Krawczykowej za cenę 402·37 złotych.

20. Grunt lwh. 341/XIII. przy ul. Król. Jadwigi nabyła Marja Wójtowiczowa od Marjanny Apostolskiej za cenę 5.000 złotych.

21. Grunt lwh. 633/XVI. przy ul. Gnieźnieńskiej nabyła Rozalja Pawlikowska od Jana i Anny Sawów za cenę 1.000 złotych.

22. Grunt lwh. 178/XX. przy ul. Niepołomskiej nabyła Anna Bauerowa od Stanisława Wojtkowskiego za cenę 350 złotych.

23. Dom dwupiętrowy przy ul. Lubicz L. or. 25, L. sp. 15/VI. nabyli Jakób i Berta Eisenowie od Janusza Zarzeckiego za cenę 31.000 złotych.

24. Dom dwupiętrowy przy ul. św. Tomasza L. or. 31, L. sp. 416/I. nabyły Marja Trzetrzewińska i Helena Zeleńska od Związku Młodzieży Przemysłowej i Rękodzielniczej pod wezwaniem św. Stanisława Kostki w Krakowie za cenę 110.000 złotych.

25. Grunt lwh. 24/XIII. przy ul. Królowej Jadwigi nabyła Marja Apostolska od Jana Florczyka za cenę 300 złotych.

II. Przez inne umowy.

1. Część (1/2) domu dwupiętrowego przy ul. Kazimierza Wielkiego L. or. 17, L. sp. 10/XV. wartości 20.000 złotych, nabyła w drodze darowizny Stefanja Kapustowa od Franciszka Kapusty.

2. Grunt lwh. 74/XVII. przy ul. Prądnickiej wartości 9.000 złotych, nabyli w drodze darowizny Feliks Grabowski, Franciszka Poniedziałkowa i Marja Ficowa od Juljanny Grabowskiej.

3. Grunt lwh. 620/XVI. przy ul. Jadwigi z Łobzowa wartości 1.000 złotych, nabyła w drodze darowizny Ernestyna Wilkoszowa od Mieczysława Wilkosza.

4. Dom parterowy przy ul. Rękawka L. or. 5, L. sp. 168/XXII. wartości 52.480 złotych, nabyła w drodze darowizny Marja Machnicka od Ludwika Szklarskiego.

5. Grunt lwh. 414/XV. przy ul. Józefitów wartości 9.500 złotych, nabyła w drodze darowizny Lila Fingerhut od Stanisławy Schererowej.

6. Część (1/2) domu jednopiętrowego przy ul. Dolnych Młynów L. or. 3, L. sp. 30/IV., część domu trzechpiętrowego (1/6) przy ul. Długiej L. or. 17, L. sp. 39/V., część (9/144) domu trzechpiętrowego przy ul. Augustjańskiej L. or. 3, L. sp. 545/VIII., część domu trzechpiętrowego (17/288) przy ul. Augustjańskiej L. or. 1, L. sp. 506/VIII., wartości łącznej 36.000 złotych, nabyła w drodze darowizny Salomea Scheuerowa od Józefa Scheuera.

7. Część (1/2) domu dwupiętrowego przy ulicy Lwowskiej L. or. 45, L. sp. 528/XXII. wartości 15.000 złotych nabyła w drodze darowizny Marja Löwi od Chaima Löwi.

9. Część (1/4) domu jednopiętrowego przy ul. św. Gertrudy L. or. 21, L. sp. 73/VII. wartości 9.000 złotych,

nabył w drodze darowizny Izaak Tennenbaum od Idy Halpern.

9. Dom trzechpiętrowy przy ul. Felicjanek L. or. 10, L. sp. 146/III. wartości 80.000 złotych nabyła w drodze darowizny Anna Kurska od Marji Dworakowej.

10. Dom dwupiętrowy przy ul. Juljusza Lea L. or. 15a, L. sp. 336/XV. wartości 80.000 złotych, nabyła w drodze darowizny Wiktorja Partykowa od Marji Dworakowej.

III. Przez śmierć właściciela.

1. Grunt lwh. 63/XV. przy ul. Misjonarskiej wartości 16.287·40 złotych nabyły w spadku Ida (1/2), Dr. Wanda (1/4), Hanke i Albina Taschnerowa (1/4) po śp. Józefie Hanke.

2. Dom parterowy przy ul. Mazowieckiej L. or. 13, L. sp. 108/XVII. wartości 1.114 złotych nabyli w spadku po (1/4) Wacław, Franciszek, Wacław i Aleksander Kubiczkowie po śp. Józefie Kubiczku.

Zmiany w stanie posiadania realności w Krakowie w październiku 1933 r.

I. Przez kontrakt kupna.

1. Grunt lwh. 891/XVII. przy ul. Wrocławskiej nabyli po połowie Tomasz i Apolonja Wątorowie od Franciszka Czekajskiego, za cenę 4.300 złotych.

2. Parcela lwh. 210/XIX przy ul. Bohdana Zaleskiego nabyli po połowie Stanisław Batko i Dr. Michał Zieliński od Aleksandra Jędrzejowskiego za cenę 5.160 zł.

3. Część (1/2) domu parterowego z ogrodem przy ul. Żmujdzkiej L. or. 9, L. sp. 267/XVIII. nabyła Marja Lisakowa od Anny Marji 2-im. Fugielowej za cenę 4.000 złotych.

4. Dom parterowy przy ul. Lucjana Rydla L. or. 4, L. sp. 153/XVI. nabyli po połowie Jan i Zofja Zarębowie od Anieli Argasińskiej za cenę 11.700 zł.

5. a) Parcela lwh. 33/XVI. przy ul. Gnieźnieńskiej, b) dom parterowy przy ul. Podchorążych L. or. 14, L. sp. 24/XVI., c) parcela przy ul. Obopólnej lwh. 437/XVI., d) ogród lwh. 453/XVI. przy ul. Obopólnej, e) ogród lwh. 155/XVI. przy ul. Obopólnej nabyli po połowie Janina Bandurówna i Czesław Bandura od Stanisławy Bandurowej za cenę 6.000 złotych.

6. Dom parterowy przy ul. Bocznej L. or. 6, L. sp. 86/X. nabyli po połowie Marjan i Karolina Gołąbowie od Rozalji Lorenzowej za cenę 4.100 zł.

7. Parcela lwh. 727/XVII. przy ul. Poznańskiej nabyli po połowie Wojciech i Jadwiga Obtułowiczowie od Michała Dierzwy za cenę 700 złotych.

8. Grunt lwh. 793/XVII. przy ul. Prądnickiej nabyli po połowie Elżbieta Ślusarczyk i Jadwiga Szybowska od Antoniego Ślusarczyka za cenę 3.330 złotych.

9. Dom parterowy przy ul. Ks. Józefa L. or. 75 b, L. sp. 346/XIII. nabyła Stanisława Dydakowa od Wiktora i Heleny Ziąbeków za cenę 24.000 złotych.

10. Grunt lwh. 164/XVIII. przy ul. Celarowskiej nabyła Stanisława Warthowa od Krakowskiej Fabryki Szczotek i Pędzli S. A. w Krakowie za cenę 12.500 zł.

11. Ogród lwh. 70/IX. przy ul. Spiskiej nabył Marjan Uroda od Julji Schaby za cenę 700 złotych.

12. Grunt lwh. 670/XV. przy ul. Juljusza Lea nabył Dr. Michał Feret od Franciszki Sapetowej za 1.500 zł.

13. Dom jednopiętrowy przy ul. Józefa Piłsudskiego L. or. 15, L. sp. 409/IV. nabyli po połowie Dr. Zygmunt i Ludwika Lisoccy o Zofji Janiny 2-im. Olbrychtowej, Emila i Spirydjona Makarewiczów za cenę 155.000 zł.

14. Dom jednopiętrowy przy ul. Kujawskiej L. or. 14, L. sp. 265/XV. nabyła Helena Herzbergerowa od Józefa i Marji Błogowskich za cenę 19.000 złotych.

15. Dom jednopiętrowy przy ul. Rolnej L. or. 7, L. sp. 298/XI. nabyli po połowie Chaim i Regina Appelowie od Marji Rogalskiej za cenę 44.140 złotych.

16. Grunt lwh. 44/XI. przy ul. Zagrody nabyli po połowie Andrzej i Walerja Hymczakowie od ks. Antoniego Symiora za cenę 21.500 złotych.

17. Dom parterowy przy ul. Łanowej L. or. 31, L. sp. 324/XXI. nabyli po (1/3) małoletni: Czesław, Adam i Tadeusz Sallerowie od Józefa Hajdasz za cenę 12.800 zł.

18. Dom parterowy z ogrodem przy ul. Juljusza Lea L. or. 151, L. sp. 156/XVI. nabyli po połowie Franciszek i Eugenja Patykowie od Karola Goczała za cenę 11.000 złotych.

19. Grunt lwh. 891/XVII. przy ul. Rzecznej nabyli po połowie Wojciech i Stefanja Bieganowie od Franciszka Czekajskiego za cenę 2.700 złotych.

20. Dom dwupiętrowy z ogrodem przy ul. Długiej L. or. 50, L. sp. 21/V. nabyła Helena Pelikantowa od Berty Bauerówney za cenę 111.500 złotych.

21. Dom parterowy przy ulicy Zielnej L. or. 18, L. sp. 145/X. nabyli Salomon i Beila Hirschowie od Elżbiety Pietruszkiewiczowej i Wincentego Kozieł-Poklewskiego za cenę 12.500 złotych.

22. Część (1/6) domu jednopiętrowego przy ul. Kazimierza Wielkiego L. or. 82, L. sp. 146/XV. nabyła Aleksandra Łapczyńska od Marji Łabudowej za cenę 1.700 dolarów.

23. a) Dom parterowy przy ul. Królowej Jadwigi L. or. 112, L. sp. 157/XIII., b) część (6/10) domu parterowego z gruntem przy ul. Spadzistej L. or. 4, L. sp. 131/XIII. nabyli po połowie Filip i Franciszka Antasowie od Salomona i Beili Hirschowej za cenę 8.500 złotych.

24. Część (1/8) domu dwupiętrowego przy ul. Grodzkiej L. or. 51, L. sp. 109/I. nabyła Anna Brandeis od Inż. Adama Sądeckiego za cenę 2.000 dolarów.

25. Część (1/2) domu jednopiętrowego w budowie przy ul. Dekerta lwh. 1210/XXII. nabyli po połowie Karol i Marja Jurowie od Władysława Rachwalskiego za cenę 6.300 złotych.

26. Grunt lwh. 430/XV. przy ul. Boczna Aleji Grottgera nabył Leon Mroczka od Stanisławy Schererowej za cenę 30.000 złotych.

27. Dom dwupiętrowy przy ulicy Augustjańskiej L. or. 10, L. sp. 432/VIII. nabył Jakób Reich od Ernestyny 1° Hirschfinkelowej 2° Rasterowej za cenę 50.000 zł.

28. Część (1/2) domu jednopiętrowego z gruntem przy ul. Lotniczej L. or. 30, L. sp. 264/XIX. nabyli Karol, Józefa i Anna Piątkowscy od Inż. Czesława Piątkowskiego za cenę 23.750. złotych.

II. Przez inne umowy.

1. Część (133/320) domu parterowego z gruntem przy ul. Pasterskiej L. or. 9, L. sp. 154/XIX. wartości

3.000 złotych nabyła w drodze darowizny Zofja Gaudyn od Józefa Gaudyna.

2. Część (1/5) domu dwupiętrowego przy ul. Ciemnej L. or. 16, L. sp. 193/VIII. wartości 4.000 złotych nabyła w drodze darowizny Salomea Holländer od Teibel Holländerowej.

3. Część (1/20) gruntu lwh. 247/XVIII. przy ul. Sadowej wartości 1.200 złotych nabyła w drodze darowizny Wanda Kijowska od Wojciecha Bochenka.

4. Część (2/5) domu jednopiętrowego przy ulicy Krótkiej L. or. 1, L. sp. 188/V. wartości 18.000 złotych nabyli w drodze darowizny Seweryna Kopecka i Inż. Franciszek Ksawery Mikucki od Dr. Władysława Mikuckiego.

5. Część (1/2) domu trzechpiętrowego przy ul. Długiej L. or. 41, L. sp. 257/V. wartości 30.000 złotych nabył w drodze darowizny Dr. Eljasz Pinkus 2-im. Stahr od Reginy vel Rebeki Sperlingowej.

6. Grunt lwh. 622/XV. przy ul. Konarskiego wartości 18.000 złotych nabył w drodze darowizny Alfred Langrod od Gustawy Langrodowej.

7. Część (1/2) domu dwupiętrowego przy ul. Brackiej L. or. 3/5, L. sp. 158/I. wartości 32.719 złotych nabyła w drodze darowizny Luba Pineles od Aby i Teofili Pinelesów.

III. Przez śmierć właściciela.

1. Dom parterowy przy ul. Miechowskiej L. or. 9, L. sp. 39/XIV. wartości 13.561·25 złotych nabyli po połowie w spadku Ignacy Wójtowicz i Tekla Czarnuchowska po śp. Rozalji Wójtowicz.

2. Część (1/16) domu dwupiętrowego przy ul. Bożego Ciała L. or. 6, L. sp. 131/VIII. wartości nieokreślonej, nabyli w spadku Sabina, Henryk i Aleksander Spatzowie po błp. Maurycym Spatzu.

3. a) Część (5/8) domu jednopiętrowego przy ul. Józefa L. or. 14, L. sp. 253/VIII., b) część (1/6) domu parterowego przy ul. Twardowskiego L. or. 88, L. sp. 8/X. łącznej wartości 25.973·10 złotych nabył w spadku Salomon Nattel po błp. Wolfie Nattelu.

4. a) Dom trzechpiętrowy przy ul. Augustjańskiej L. or. 19, L. sp. 40/VIII., b) dom jednopiętrowy przy ul. Pędzichów L. or. 12, L. sp. 215/V. wartości nieokreślonej nabyli w spadku Zofja, Dr. Stefan, Marja, Bronisława i Janina Bartynowscy po śp. Stanisławie i Dr. Wacławie Bartynowskich.

5. Ogrody lwh. 390/XV. i 176/XV. przy ul. Kazimierza Wielkiego wartości łącznej 7.740 złotych nabyli w spadku Marja i Kazimierz Karelusowie oraz Janina Biesiadowska po śp. Janie Karelusie.

6. Dom parterowy z gruntem przy ul. Krzywda L. or. 30, L. sp. 9/XXI. wartości 4.120 złotych nabyli Marcela, Genowefa, Franciszka, Franciszek, małoletni Józef i małoletni Mieczysław Mazurkowie po śp. Janie Mazurku.

7. Część (3/7) domu parterowego przy ul. Duchackiej L. or. 12, L. sp. 291/XVIIII. wartości 125 złotych 37 groszy nabyli w spadku niewłasnowolny Witold i małoletni Zbigniew Sieczkowscy po śp. Zdzisławie Sieczkowskim.

8. Część (1/2) gruntów lwh. 98 i 99/XII. przy ul. Kasztelańskiej wartości 41.600 złotych nabyli w spadku Franciszka, Stefan i Marja Judkiewiczowie po śp. Henryku Judkiewiczu.

SPRAWOZDANIE

z działalności Komitetu rozbudowy w czasie od 14 listopada 1932 r. do 20 listopada 1933 r.

Poprzednie sprawozdanie Komitetu Rozb. obejmujące działalność za rok 1931 i za czas od 1 stycznia do 14 listopada 1932 zamieszczone jest w Dz. rozp. stoł. król. m. Krakowa Nr. 12 z dnia 31 grudnia 1932 r.

Dla całkowitego wyczerpania kontygentu z roku 1932 Subkomitet Rozbudowy na podstawie upoważnienia Komitetu rozb. z dnia 21 kwietnia 1932 r. na posiedzeniach w dniach 17 grudnia 1932 i 20 stycznia 1933 r. uchwalił wysłać wnioski na udzielenie pożyczek:

1) Ofic. Spółce Mieszkaniowej na dokończenie budowy domu murow. ppułk. Antoniego Glanza w kwocie 4.000 zł.

2) Walerji Sitko na dokończenie domu drewnianego w Bronowicach Wielkich w kwocie 1.000 zł.

3) Wojciechowi i Annie Decom na dokończenie budowy domu murow. w Bronowicach Wielkich w kwocie 4.000 zł.

4) Janowi Woźniakowi na dokończenie budowy w Dz. XVI. w kwocie 4.000 zł.

Z przesłaniem wniosków dotyczących tych pożyżyczek wyczerpano całkowicie kontyngent z roku 1932 na budownictwo murowane.

Nadto w tym czasie poza kontyngentem udzielono pożyczki w kwocie 50.000 zł. Spółce Mieszkaniowej dla miast na dokończenie budowy domów przy ul. Żuławskiego.

Właściwa działalność Subkomitetu Rozbudowy z 1933 r. rozpoczęła się jak corocznie z chwilą zawiadomienia przez B. G. K. tut. Komitetu o przyznaniu dla miasta Krakowa kontyngentu kredytów budowlanych. Według pisma Banku G. K. z dnia 7 marca br. kontyngent ten wynosił 250.000 zł. Wiadomość ta podana w formie komunikatu do dzienników, wywołała ogromne zainteresowanie niewątpliwie większe niż w r. zeszłym. Wszystkie sprawy załatwiał tut. Komitet na podstawie wspomnianego upoważnienia Komitetu Rozb. przestrzegając ściśle ustawy o rozbudowie miast oraz zastrzeżeń B. G. K.

O olbrzymim popycie na tego rodzaju pożyczki świadczy fakt, że już na posiedzeniu w dniu 8 maja br. postanowił Subkomitet odnieść się do centrali B. G. K. o dodatkowy kredyt wobec wyczerpania poprzedniego. Zakład centralny B. G. K. przychylając się do tej prośby Subkomitetu podwyższył kontyngent do kwoty 404.000 zł. Niestety i ta kwota nie wystarczyła na zaspokojenie zapotrzebowania i już w dniu 24 czerwca Subkomitet zmuszony był ponownie prosić o dodatkowy kontyngent. Tym razem prośbę B. G. K. załatwił odmownie. Podobnie nie osiągnęło rezultatu podanie wniesione z tą samą prośbą do Funduszu Pracy.

Ostatnio nastąpił jednak korzystniejszy zwrot bo przed 2-ma dniami zawiadomił P. Dyr. Rokosz tut. Ko-

mitet, że Centrala Banku gotowa jest przyznać dla Krakowa jeszcze kilkadziesiąt tysięcy złotych. Dodatkowy ten kontyngent rozdzieli Subkomitet na podstawie upoważnienia i sprawozdanie z tego rozdziału przedłoży osobno.

Niezależnie od wspomnianego kontyngentu o ograniczonej kwocie do 4.000 zł. w 16-tu przypadkach udzielił Bank G. K. pożyczek poza kontyngentem z rezerw Państw. Funduszu Budowl. nie krępując się wysokością kwot pożyczkowych, wymieniając natomiast dokładnie pożyczkobiorcę.

Pożyczki te wynosiły łączną kwotę 202.000 zł.

W roku bieżącym udzielił Subkomitet Rozb. 128 pożyczek na łączną kwotę 605.100 zł.

Wykaz petentów którzy otrzymali pożyczki przedstawia się jak następuje (w kolejności uchwał):

1.	Wilczkowski Karol	Bronowice Wielkie	4.000	zł.
2.	Siwadłowski Józef	„ „	4.000	„
3.	Omieccy Edmund i Olga	„ „	4.000	„
4.	Wilczyński Stefan	Kraków Dz. XXI.	4.000	„
5.	Grabowska Antonina	Rakowice Małe	4.000	„
6.	Susułowie Jan i Stanisława	Kraków Dz. XVIII.	4.000	„
7.	Jaroszowie Stanisław i Franciszka	„ „ XXII.	4.000	„
8.	Zachara Jan	„ „ XXII.	4.000	„
9.	Schmid Kazimierz	Pychowice	1.500	„
10.	Godziński Inż. Józef i Ewelina	Kraków Dz. XVI.	4.000	„
11.	Martyna Franciszek	„ „ XXII.	4.000	„
12.	Miszczyńska Józefa	„ „ XVI.	3.000	„
13.	Weberowie Inż. Jerzy i Dorota	„ „ XII.	4.000	„
14.	Ostrożny Józef	„ „ XX.	3.500	„
15.	Ofic. Spółdz. Mieszk. dla kpt. Tadeusza Olejczyka	„ „ XIX.	4.000	„
16.	Ofic. Spółdz. Mieszk. dla por. Józefa Pogorzelska	„ „ XIX.	4.000	„
17.	Pitala Józef	„ „ XXI.	4.000	„
18.	Jaśko Zygmunt	„ „ XVI.	4.000	„
19.	Sitko Wojciech	„ „ XXI.	4.000	„
20.	Duszowie Karol i Franciszka	„ „ XVI.	4.000	„
21.	Kanczakowscy Leon i Marja	Bronowice Wielkie	3.000	„
22.	Steiferowa Antonina	„ Małe	4.000	„
23.	Chlebdówna Karol.	Borek Fałęcki	4.000	„
24.	Piwowarczykowie Jan i Wanda	Wola Duchacka	3.000	„
25.	Iwański Edward	Prądnik Biały	4.000	„
26.	Brodaccy Jan i Amalja	Bieżanów	3.700	„
27.	Korneccy Władysław i Bronisł.	Bronowice Małe	4.000	„
28.	Dudek Kazimierz	Prądnik Biały	3.000	„
29.	Lelkowie Antoni i Emilja	Bronowice Małe	2.800	„
30.	Wróbel Józef	„ „	1.200	„
31.	Żbikowa Aniela	Bieżanów	2.500	„
32.	Niedzielski Antoni	Bronowice Małe	4.000	„
33.	Mrugała Józef	Borek Fałęcki	4.000	„
34.	Michalscy Józef i Helena	Bronowice Małe	2.000	„
35.	Grzeszczuk Stanisław	„ „	4.000	„
36.	Marszałkowa Joanna	Kraków Dz. XVIII.	4.000	„
37.	Kargol Stanisław i Teodozja	„ „ XXI.	4.000	„
38.	Kmiecik Wincenty	„ „ XIII.	4.000	„
39.	Nalepowie Jan i Franciszka	Bronowice Wielkie	4.000	„
40.	Siatkowie Józef i Zuzanna	Wola Duchacka	4.000	„
41.	Richter Franciszek	Kraków Dz. XXII.	4.000	„
42.	Wordliczowie Franciszek i Marja	„ „ XIII.	4.000	„
43.	Krupa Stanisław	„ „ XVI.	4.000	„
44.	Cieślak Józef	„ „ XXI.	4.000	„
45.	Leśniakowie Józef i Józefa	„ „ XVII.	4.000	„
46.	Łanoszka Antoni	„ „ XXII.	4.000	„
47.	Gąsiorowie Stanisław i Anna	„ „ XVII.	4.000	„
48.	Ziembowa Helena	„ „ X.	4.000	„
49.	Bułatowie Adolf i Marja	„ „ XXI.	3.000	„
50.	Wadowscy Stanisław i Bolesława	„ „ XVI.	4.000	„
51.	Strebowie Bolesław i Klara	„ „ XVIII.	4.000	„
52.	Staszkiewicz Grzegorz i Jachowie Piotr i Julja	„ „ XXII.	4.000	„
53.	Wcisło Stanisław	Łagiewniki	4.000	„
54.	Bochenkowie Franciszek i Zofja	Wola Duchacka	3.000	„
55.	Tomaszewscy Wacław i Zofja	Rakowice	4.000	„
56.	Chruścicki Ignacy	Bieżanów	4.000	„
57.	Krieger Adam	Kobierzyn	1.200	„
58.	Holik Adam	Bronowice Wielkie	1.500	„
59.	Pradelowie Michał i Anna	Prądnik Czerwony	3.400	„
60.	Gnojekowie Kazimierz i Anna	Bronowice Wielkie	4.000	„
61.	Jasieniakowa Marja	„ „	4.000	„
62.	Kwaśny Jan i Wiktorja	Olsza	4.400	„
63.	Kuczmowie Jan i Anna	Łagiewniki	2.500	„
64.	Kęcki Stanisław	Kraków Dz. XXI.	4.000	„
65.	Prącik Dr. Henryk	Szczyglice	4.000	„
66.	Kałamacki Antoni	Kraków Dz. XIX.	4.000	„
67.	Kaliciński Ludwik	„ „ XXII.	4.000	„
68.	Czanikowie Stanisław i Adela	„ „ XXI.	3.000	„
69.	Wiatr Tomasz	„ „ XX.	4.000	„
70.	Dorosowie Wojciech i Józefa	„ „ XIX.	2.000	„
71.	Micińscy Antoni i Anna	„ „ X.	4.000	„

72. Ofic. Spół. Mieszk. dla kpt. Tadeusza Czapika	Kraków Dz. XVIII.	4.000	„
73. Gawraczyńska Wiktorja	„ „ XVIII.	4.000	„
74. Urlatowa Marja	„ „ XVII.	4.000	„
75. Taubenschlag Dr. Rafał	„ „ XII.	4.000	„
76. Grucowa Wanda	„ „ XIX.	4.000	„
77. Wołoszyński Włodzimierz	„ „ XIX.	4.000	„
78. Pająk Jan	„ „ XIX.	4.000	„
79. Szewczykowie Rudolf i Józefa	„ „ X.	4.000	„
80. Górowa Marja	„ „ XX.	4.000	„
81. Gielas Juljan	Rakowice	1.500	„
82. Drobisz Jan	„	3.200	„
83. Janik Józef	Bronowice Małe	2.300	„
84. Stojańscy Józef, Wiktorja i Władysława	„ „	2.000	„
85. Kania Jan	„ „	4.000	„
86. Sowiński Michał	Prądnik Biały	4.000	„
87. Mrozowie Stanisław, Julja i Marja	Kobierzyn	4.000	„
88. Mazankowa Walerja i Dziedzicka Marja	Bronowice Małe	4.000	„
89. Duda Piotr	Prokocim	4.000	„
90. Bułharynowa Jadw.	Łagiewniki	2.000	„
91. Nalepowie Andrzej i Eugenja	Wola Justowska	2.000	„
92. Kuczara Juljan	„ „	4.000	„
93. Korzonkowie Józef i Franciszka	Olsza	4.000	„
94. Malandowie Antoni i Anna	Prądnik Czerwony	4.000	„
95. Pacińska Katarzyna	Wola Justowska	2.000	„
96. Skórowie Jan i Józefa	Borek Fałęcki	2.500	„
97. Mróz Mgr. Adam	Bieżanów	4.000	„
98. Rokoszowa Magdal.	Prokocim	2.500	„
99. Korczykowa Marja	Kraków Dz. X.	2.500	„
100. Szczepańcowie Stanisław i Marja	„ „ X.	4.000	„
101. Rachwalski Władysł.	„ „ XXII.	4.000	„
102. Kotowie Ludwik i Marja	„ „ XVII.	4.000	„
103. Tarłowski Władysł.	„ „ XII.	4.000	„
104. Zoner Marja	„ „ XIX.	4.000	„
105. Rusek Marjan	Wola Duchacka	2.000	„
106. Tomsińscy Wiktor i Stanisława	Prądnik Czerwony	2.500	„
107. Stolarczyk Piotr	Czyżyny	1.500	„
108. Baranowa Władysł.	Wola Duchacka	4.000	„
109. Pieczonkowa Marja i Mrozowa Franc.	Górka Narodowa	2.000	„
110. Hartman Karol	Bieżanów	4.000	„
111. Wójcikowa Stefanja	Łagiewniki	3.000	„
112. Strychalscy Katarzyna i Walenty	Kraków Dz. XX.	4.000	„
113. Gołąbkowie Józef i Zofja	Olsza	3.500	„
114. Kruk Franciszek	Bieżanów	1.800	„
115. Wesselowa Marja	„	4.000	„

116. Mikoszowa Stanisł.	Bieżanów	8.000	„
117. Gołowinowie Inż. Szymon i Elżbieta	Kraków Dz. XVI.	17.000	„
118. Ofic. Spółdz. Mieszk. dla kpt. Leitnera	„ „ XIX.	8.000	„
119. Stankiewiczowie Jan i Marja	Olsza	15.000	„
120. Winsch Zofja i Kazimiera	Kraków Dz. XII.	24.000	„
121. Ofic. Spółdz. Mieszk. dla ks. Antoniego Kosiby	„ „ XVIII.	9.000	„
122. Ofic. Spółdz. Mieszk. dla mjr. Dra Leop. Sanickiego	„ „ XIX.	25.000	„
123. Kreutz Aleksander	„ „ XV.	10.000	„
124. Odzionkówna Stef.	„ „ XIX.	4.000	„
125. Ofic. Spółdz. Mieszk. dla mjr. Mgr. Franciszka Midury	„ „ XIX.	15.000	„
126. Starnawski Inż. Bolesław	„ „ XIII.	15.000	„
127. Dr. Bolesław Ehrenpreis	„ „ XV.	12.000	„
128. Gen. Bernard Mond	„ „ XVIII.	40.000	„

Z finansowanych przez B. G. K.. domów w tym roku uzyskano 332 mieszkań o łącznej liczbie 773 izb (ubikacyj). Z wykazanej liczby 128 domów 64 jest parterowych, 28 parterowych z poddaszem, 6 parterowych z przyziomem, 25 jednopiętrowych, 1 jednopiętrowy z poddaszem i 4 dwupiętrowe. Z domów tych 64 znajduje się na terenie m. Krakowa, a 64 w tzw. sferze interesów mieszkaniowych.

Najwięcej budów finansowanych na terenie m. Krakowa znajduje się w Dz. XIX. (Grzegórzki) bo 12, w Dz. XXI. (Płaszów) 9, w Dz. XVIII. (Warszawskie) 7, w Dz. XVI. (Łobzów) 7, w Dz. XXII. (Podgórze) 6, w Dz. XIII. (Zwierzyniec) 5, w Dz. X. (Zakrzówek), XII. (Półwsie), XVIII. (Krowodrza) i XX. (Dąbie po 4, i w XV. (Nowa Wieś) 2.

Z pożyczek udzielonych na budowy w tzw. sferze interesów mieszkaniowych najwięcej bo 10, przypada na Bronowice Małe, 9 na Bronowice Wielkie, 8 na Bieżanów, po 4 Wolę Duchacką, Rakowice, Wolę Justowską, Łagiewniki i Olszę, po 3 na Prądnik Biały, Borek Fałęcki i Prądnik Czerwony, po 2 na Prokocim i Kobierzyn, po 1 na Czyżyny, Górkę Narodową, Szczyglice i Pychowice.

Z ogółu finansowanych z kontygentu na rok bieżący budów tylko 6 domów jest drewnianych.

Według zawodów pożyczkobiorców statystyka przedstawia się następująco:

Pożyczki otrzymało 58 pracowników państwowych i samorządowych, 25 rzemieślników, 16 wojskowych i 29 mających inne zawody (zawody wolne i robotnicy).

Ogólne koszty budowy wymienionych domów wynoszą około 2.460.000 zł., po odjęciu więc funduszów pożyczkowych w kwocie 605.100 zł., inicjatywę prywatną określić można kwotą około 1,854.900 zł. W ciągu roku 1933 wpłynęło do Biura Komitetu 322 pism, oszacowań

wykonał rzeczoznawca Komitetu w roku bież. 215. Informacji na piśmie co do korzystania pożyczek udzielono w 142 przypadkach. Pozostało niezałatwionych wskutek braku kredytów podań 87.

Z ważniejszych spraw w okresie sprawozdawczym zmieniono uchwałę Komitetu rozb. z 14/XI. 1932 co do pożyczki dla Zakładu Pens. Prac. Umysł. w tym kierunku, że wniosek o pożyczkę dla tego Zakładu obejmuje zamiast 720.000 zł. — kwotę 927.000 zł. na dokończenie budowy domów przy ul. Słonecznej z tem, że pożyczka ta nie obciąży kontyngentu kredytów budowlanych dla miasta Krakowa, lecz zrealizowana będzie w drodze zakupna przez powyższy Zakład papierów wartościowych emitowanych przez B. G. K.

Dalej poruszono sprawę chaotycznego bez planu na przyszłość budowania domków w okolicy miasta Krakowa. W związku z tem odniesiono się do Wydziału Powiatowego otrzymano ze strony zapewnienie, że Wydział Powiatowy w drodze nadzoru rozciągnął kontrolę nad zatwierdzaniem tych projektów przez Zarządy gmin podmiejskich. Równocześnie P. Inż. Strojek, jako delegat Wydziału Powiatowego przejrzał znajdujące się w biurze Komitetu plany — notując swoje spostrzeżenia co do ich zatwierdzenia.

Zezwolono na przeniesienie pożyczki budowlanej w kwocie 4.000 zł. udzielonej Zofji i Wacławowi Tomaszewskim w Olszy na Adelajdę Brennenstuhl, wydano poświadczenie o niekorzystaniu z pożyczki p. Drowi Karolowi Zakrzeńskiemu i P. Ludwice Fabjańczyk.

Następnie wystosowano do Banku G. K. kilka pism o zmianę imion pożyczkobiorców wedle zapisów w hipotece.

Wreszcie na zapytanie B. G. K. przesłano sprawozdanie dotyczące zapotrzebowania kredytów na rok przyszły. W sprawozdaniu tem określono zapotrzebowanie dla pożyczek na drobne budownictwo kwotę 1,200.000 zł. Przy określaniu tej kwoty brano pod uwagę aktualną już obecnie sprawę założenia kilku Osiedli małych tanich domów, do której przystępuje niezależnie od akcji państw. Gmina m. Krakowa, parcelując swe grunty na ten cel.

Parcele te w liczbie około 100 zamierza Gmina sprzedawać po niskich cenach. Nie ulega przytem wątpliwości, że nabywający te parcele ludzie przeważnie ze sfer średnio zamożnych reflektować będą na pożyczki z Funduszu Rozb. miast. Zaznaczono przytem, że granica wysokości udzielonych przez Bank pożyczek powinna być na terenie Krakowa podwyższona, tak, aby pożyczki mogły wynosić od 5—6.000 zł. Dalej podniesiono w tem sprawozdaniu, że niezależnie od kwoty przeznaczonej na finansowanie drobnego budownictwa potrzebna jest dla miasta Krakowa kwota conajmniej 2,000.000·— złotych z której możnaby udzielać pożyczek na większe domy — których właściciele jednak z powodu braku funduszów nie są w stanie wykończyć.

Przewodniczący Komitetu rozb. m. Krakowa

Prezydent miasta:

w z. *Ostrowski* w. r.

WIADOMOŚCI O ROZPORZĄDZENIACH, OKÓLNIKACH, JUDYKATURZE I T. P. DOTYCZĄCYCH ADMINISTRACJI OGÓLNEJ.

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 15.

Okólnik Nr. 86 z dnia 16 września 1933 r.
(SG. 21/9/6) o ustanawianiu delegatów rządowych przy samorządach.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem Komisarza Rrządu m. st. Warszawy).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, wyjaśnia, że, zgodnie z pkt. 1 art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. w sprawie obniżenia kosztów administracji komunalnej (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 777), delegatów rządowych przy samorządach wszelkiej kategorji mianuje Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych. Tem samem straciło moc obowiązującą postanowienie § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22-go grudnia 1924 r. o ustanawianiu delegatów rządowych przy poszczególnych samorządach i innych związkach prawno-publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 1002), przewidujące mianowicie delegatów rządowych przez władze skarbowe II. instancji w porozumieniu z władzami administracyjnemi II. instancji.

Okólnik Nr. 87 z dnia 23 września 1933 r.
(Wojsk. J. 4/2/3) o postępowaniu przy uiszczeniu dowodów tożsamości koni.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Celem odciążenia w pracy powiatowych władz administracji ogólnej oraz dalszego uproszczenia postępowania przy uiszczeniu dowodów tożsamości koni padłych, zabitych i t. p., Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, uchylając postanowienia okólnika Nr. 5 (Nr. Wojsk. J. 4/2/1) z dnia 23 stycznia b. r. oraz pkt. 3 i 4 okólnika Nr. 57 (Nr. Wojsk. 688/1) z dnia 13 kwietnia zarządza, co następuje:

Dowody tożsamości koni padłych, zabitych, skradzionych i t. p. uiszczą urzędy, prowadzące ewidencję koni (urzędy gminne i magistraty) we własnym zakresie, w terminach na 1 stycznia i 1 lipca, spisując z czynności tej protokół z wyszczególnieniem serji i numerów, zniszczonych dowodów oraz przyczyny zniszczenia. Jeden egzemplarz tego protokółu urząd niszczący przesyła właściwej (przełożonej) powiatowej władzy administracji ogólnej, drugi zaś — pozostawia w swoich aktach.

Wobec powyższego zachodzi jednocześnie konieczność dokonania następujących poprawek w § 32 Instrukcji dla urzędów gminnych o prowadzeniu ewidencji koni, M. S. Wewn. Nr. 322/1 z 1931 r.;

— w zdaniu 2-giem ustępu 3-go skreślić słowa „sporządza szczegółowy wykaz . . . .“ do końca zdania (ustępu), a wpisać: „niszczy te dowody przez spalenie, spisując z tej czynności szczegółowy protokół, którego jeden egzemplarz przesyła właściwej przełożonej powiatowej władzy administracji ogólnej, drugi — pozostawia w swoich aktach“,

— w zdaniu 2-giem ustępu 4-go skreślić słowa „przesłany do władzy administracji ogólnej, po porozumieniu się z tą władzą i stwierdzeniu, że dowód tożsamości został“,

— skreślić ustęp 5-ty.

Okólnik Nr. 88 z dnia 25 września 1933 r.

(SS. 53/60/1) w sprawie rozrachunków bezgotówkowych między związkami samorządowemi z tytułu kosztów opieki społecznej.

Do

P. P. Wojewodów (oprócz śląskiego) i Zarządu Miejskiego m. st. Warszawy.

Na zasadzie ustawy z dn. 16/VIII. 1932 r. o opiece społecznej (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 726) oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 24 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 404) związki samorządowe województw centralnych, południowych i wschodnich mają podstawę do rozrachunków z tytułu poniesionych kosztów sprawowania opieki tymczasowej. W stosunku do województw zachodnich podstawę do roszczeń rozrachunkowych między związkami wspierania ubogich, a związkami samorządowemi innych województw daje rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dn. 10/VI. 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 367).

W związku z trudnościami płatniczemi większości związków samorządowych wzajemne rozrachunki pieniężne z tytułu poniesionych kosztów opieki społecznej odbywają się b. powoli, co zkolei niejednokrotnie pociąga za sobą przewlekłą korespondencję i spory lub wreszcie prośby poszczególnych zarządów związków samorządowych do władz nadzorczych bezpośrednich i naczelnych o interwencję.

Zdarzył się wypadek, że zarząd pewnego związku samorządowego energicznie domagał się od innego zw. samorządowego zwrotu 11 zł. 20 gr., w wyniku zaś interwencji Min. Spraw Wewnętrznych okazało się, że był winien swemu dłużnikowi 1596 zł.

Aby uniknąć w przyszłości podobnego nierzeczowego i czysto formalnego postępowania, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Opieki Społecznej prosi Pana Wojewodę (Zarząd Miejski m. st. Warszawy) o zarządzenie, aby w wypadkach niespornych pretensyj do innych związków samorządowych z tytułu kosztów opieki społecznej zarządy związków samorządowych przed wystosowaniem żądania zwrotu należnych im kwot bezwarunkowo sprawdzały uprzednio własne zadłużenie względem związku zobowiązanego i w razie stwierdzenia zobowiązania z tegoż tytułu po swojej stronie, uznawały wierzyciela odpowiednią kwotą, zawiadamiając równocześnie o powyższem odnośny zarząd związku samorządowego.

Okólnik Nr. 90 z dnia 29 września 1933 r.

(GL. 34/28/2) o wykonaniu ustawy o częściowej zmianie samorządu terytorjalnego (przepisy prawne w sprawie podziału administracyjnego).

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich z wyjątkiem śląskiego).

W związku z okólnikiem Nr. 65 z dn. 12/VII. 1933 r. Nr. GL. 36-15 w sprawie powyżej oznaczonej, przesyłam w załączeniu „Instrukcję Nr. II“, która zawiera zestawienie przepisów prawnych dotyczących sprawy podziału administracyjnego na podległym Panu Wojewodzie terenie.

Pan Wojewoda zechce wezwać właściwych urzędników, którym będzie poruczone przygotowywanie wniosków w sprawach podziału administracyjnego, zarówno urzędników w urzędzie wojewódzkim jak i w starostwach, ażeby zapoznali się szczegółowo z treścią tej instrukcji.

INSTRUKCJA NR. 2a.

w sprawie podziału administracyjnego Państwa.

(Województwa centralne i wschodnie).

Uwaga: Zamieszczone przy poszczególnych artykułach uwagi oznaczone I odnoszą się do województw centralnych, oznaczone II odnoszą się do województw wschodnich.

CZĘŚĆ I. GROMADY.

1) U. S. z 23 marca 1933 r.

Art. 15. (1) Obszar gminy wiejskiej, jeżeli nie stanowi jednej miejscowości, dzieli się na gromady.

Gromadę wiejską stanowi z reguły każda miejscowość (osiedle, wieś, sioło, kolonja, osada, miasteczko, zaścianek folwark i t. p.); miejscowości te jednak mogą być łączone i mogą tworzyć wspólną gromadę.

(2) Każda nieruchomość w gminie wiejskiej należy do obszaru jednej z gromad.

(3) Gromada jest podmiotem majątku, dobra gromadzkiego i innych praw majątkowych.

(4) W gminach wiejskich, których obszar stanowi jedną miejscowość, niema ustroju gromady i wszystkie uprawnienia, zastrzeżone ustawą niniejszą organom gromady, należą do właściwych organów ustrojowych gminy.

Art. 16. (1) Utworzenie nowej gromady, zniesienie istniejącej oraz wszelkie zmiany granic gromad w obrębie gminy wiejskiej, jak również ustalenie i zmiana nazwy gromady następują w drodze rozporządzenia wojewody, wydanego przy współudziale wydziału wojewódzkiego (izby wojewódzkiej) z głosem stanowczym na wniosek wydziału powiatowego i po wysłuchaniu opinji organów uchwalających interesowanych gromad oraz rady gminnej.

(2) Rozrachunki między gromadami i likwidację spraw majątkowych przy zmianie granic przeprowadzają interesowane gromady w drodze porozumienia, a jeżeli porozumienie takie nie dojdzie do skutku — właściwy wydział powiatowy.

Uwaga I. Ust. (1) i (2) art. 15 i cały art. 16 wchodzą w życie dopiero po dokonaniu podziału gminy na gromady w myśl art. 107 ust. (1), postanowienia zaś ust. (3) i (4) art. 15 stosuje się odrazu.

Uwaga II. Art. 15 i 16 weszły w życie dnia 13-go lipca 1933 r.

Art. 107. (1) Podziału obszaru gmin wiejskich, obejmujących dwie lub więcej miejscowości, na gromady dokonują wojewodowie w drodze rozporządzeń, wydanych przy współudziale wydziałów wojewódzkich (izb wojewódzkich) z głosem stanowczym, po wysłuchaniu opinji rad gminnych terytorjalnie interesowanych i wydziałów powiatowych. Powyższe rozporządzenia wojewodów będą ogłoszone w „Dziennikach Wojewódzkich“ przed upływem 12 miesięcy po wejściu w życie ustawy niniejszej. Postanowienia powyższe nie dotyczą województw nowogródzkiego, wileńskiego, wołyńskiego i poleskiego, jak również powiatów: grodzieńskiego i wołkowyskiego oraz gmin białowieskiej i masiewskiej w powiecie bielskim, w województwie białostockiem.

(2) W gromadach, istniejących na obszarze b. zaboru rosyjskiego, funkcje rad bądź zebrań gromadzkich i sołtysów (podsołtysów) do czasu ukonstytuowania się organów na podstawie przepisów wyborczych, przewidzianych w ustawie niniejszej, sprawować będą dotychczasowe zebrania (zgromadzenia) gromadzkie i sołtysi (podsołtysi). Funkcje sołtysów na obszarze wsi, które dotychczas nie posiadają ustroju gromady, do czasu utworzenia gromad i powołania ich organów w myśl ustawy niniejszej sprawować będą sołtysi, powołani na zasadach dotychczasowych.

Uwaga I. Art. 107 wszedł w życie 13-go lipca 1933 roku.

Uwaga II. Ustęp (1) art. 107 nie obowiązuje w województwach wschodnich. Postanowienie, zawarte w zdaniu pierwszem, ustępu (2) weszło w życie 13 lipca 1933 r. zdanie końcowe ust. (2) nie dotyczy obszaru województw wschodnich.

Przepisy, dotyczące obszaru województwa białostockiego, z wyjątkiem powiatów: grodzieńskiego i wołkowyskiego, oraz obszaru województw: kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego i warszawskiego.

Art. 79. Znosi się ustrój gromady w gminach wiejskich, o których mowa w art. 15 ust. (4). Majątek tych gromad przenosi się na obejmującą ich obszar gminę wiejską, dotychczasowy zakres działania organów gromady — na odpowiednie organa ustrojowe gminy wiejskiej z zastrzeżeniem, że prawa majątkowe dotychczasowych członków gromady nie mogą być naruszone (art. 25 i 80).

Uwaga I. Art. 79 wszedł w życie 13-go lipca 1933 r.

CZĘŚĆ II. GMINY WIEJSKIE.

2) **Ustawa** z dnia 22 września 1922 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 770)

w przedmiocie zmiany oraz rozwiązywania i tworzenia gmin wiejskich na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austrjackiego.

Art. 1. Ministrowi Spraw Wewnętrznych przysługuje prawo uskuteczniania na obszarze b. zaboru rosyjskiego zmian granic gmin wiejskich, znoszenia ich, jak również tworzenia nowych. Na obszarze b. zaboru austrjackiego prawo to przysługuje mu w stosunku do gmin, podlegających ustawie gminnej z dnia 12 sierpnia 1866 r. (Dz. Ust. Kr. Nr. 19), w tych wszystkich wypadkach, gdy zmiany, o których wyżej mowa, nie mogą nastąpić w drodze dobrowolnego porozumienia się między gminami stosownie do § 2 i § 4 wskazanej ustawy gminnej.

Art. 2. Zmiany, o których mowa w art. 1, uskuteczniane będą po wysłuchaniu opinji zainteresowanych ciał samorządowych.

Art. 3. Zarządy gmin, których dotyczyć mają zmiany, przewidziane w art. 1, winny zawrzeć umowę w przedmiocie posiadania i korzystania ze swego majątku, z zakładów oraz funduszów, jak również w sprawie wierzytelności i długów. Jeżeli pomiędzy zainteresowanemi zarządami gminnemi porozumienie nie dojdzie do skutku, to w sprawach tych rozstrzyga w toku instancji właściwy wydział powiatowy.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, obowiązywać zaś ma do czasu wejścia w życie ustawy o administracyjnym podziale Państwa. Jednocześnie traci moc obowiązującą przepis, zawarty w art. 3 rozporządzenia Generalnego Komisarza Ziem Wschodnich o samorządzie gminnym (Dz. Urz. Z. C. Z. Wsch. z r. 1919 Nr. 21, poz. 215).

3) **Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej** z dnia 1 czerwca 1927 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 455)

w sprawie granic gmin na terenie b. Królestwa Kongresowego, zmienionych przez b. władze okupacyjne niemieckie i austrjacko-węgierskie.

Na zasadzie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 44) postanawiam co następuje:

Art. 1. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 marca 1919 r. w przedmiocie przywrócenia na terenie b. Królestwa Kongresowego dawnych granic gmin wiejskich, zmienionych przez władze okupacyjne niemieckie i austrjacko-węgierskie (Monitor Polski z dnia 29 marca 1919 r. Nr. 72) obowiązuje od dnia jego ogłoszenia.

Art. 2. Rozporządzenia i zarządzenia władz okupacyjnych, włączające całe gminy wiejskie lub ich część do obszarów gmin miejskich, bez względu na formę ich ogłoszenia oraz zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane na podstawie powyższego rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 marca 1919 r., mają moc prawną od chwili ich wydania.

Art. 3. Stwierdzanie i ustalenie granic gmin na podstawie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

4) Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych
z dnia 29 maja 1928 r.
(Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 786)

o przekazaniu wojewodom: w Warszawie, Łodzi, Kielcach, Lublinie i Białymstoku — decyzyj wymienionych w art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. w sprawie granic gmin na terenie b. Królestwa Kongresowego, zmienionych przez b. władze okupacyjne niemieckie i austrjacko-węgierskie.

Na podstawie art. 118 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Zastrzeżone w art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. w sprawie granic gmin na terenie b. Królestwa Kongresowego, zmienionych przez b. władze okupacyjne niemieckie i austrjacko-węgierskie (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 455), prawo stwierdzania i ustalania granic gmin, przekazuje się niniejszem wojewodom: w Warszawie, Łodzi, Kielcach, Lublinie i Białymstoku.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

5) U. S. z 23 marca 1933 r.

Art. 10. (1) Do obszaru gminy wiejskiej wchodzi jedna lub więcej miejscowości (osad, miasteczek, wsi, siół, osiedli, przysiółków, kolonij, zaścianków, folwarków i t. p.).

(2) Wielkość obszaru gminy powinna odpowiadać naturalnemu, o ile możności, zasięgowi wspólnego zainteresowania lokalnemi sprawami publicznemi ogółu mieszkańców połączonych miejscowości, jak również zapewnić gminie zdolność wykonywania ciążących na niej zadań.

(3) Każda gmina wiejska jest samorządną jednostką terytorjalną, osobą prawa publicznego i podmiotem praw majątkowych.

Art. 43. (1) Do zakresu działania rady gminy (art. 1 ust. (5) należy powołanie organu zarządzającego i kontrola nad jego działalnością oraz stanowienie norm i zasad, dotyczących zarządu sprawami gminy i jej gospodarki, a w szczególności: uchwalanie wniosków oraz wydawanie opinij w sprawie zmiany granic gminy.

Art. 102. (1) Granice obszaru dotychczasowych gmin wiejskich, które nie odpowiadają warunkom, ustalonym w art. 10, będą odpowiednio zmienione.

Art. 104. Dotychczasowe przepisy, odnoszące się do ustroju gmin wiejskich, zakresu ich działania, zmiany granic oraz finansów ze zmianami, wynikającemi z ustawy niniejszej, stosuje się do gmin wiejskich w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 128. Dla ustalenia liczby mieszkańców w myśl postanowień ustawy niniejszej miarodajny jest ostatni urzędowy powszechny spis ludności.

Uwaga I i II. Art. 10, 43, 102, 104, 128 weszły w życie 13 lipca 1933 r.

CZĘŚĆ III. MIASTA.

6) Ustawa z dnia 20 lutego 1920 r.
(Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 92)

w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miast na obszarze b. zaboru rosyjskiego, — w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 895 w sprawie zmiany właściwości niektórych władz w zakresie podziału administracyjnego Państwa.

Art. 1. Zaliczanie na obszarze b. zaboru rosyjskiego osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miast, nie stanowiących odrębnych powiatów miejskich dla celów administracji państwowej, a w szczególności przez wcielenie do miast sąsiednich obszarów wiejskich lub odłączanie części obszarów miejskich, następują w drodze rozporządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych, wydawanych po wysłuchaniu zainteresowanych ciał samorządowych. Zmiany granic miast, stanowiących odrębne powiaty miejskie dla celów administracji państwowej, dokonywane będą drogą rozporządzeń Rady Ministrów, wydawanych na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych, po wysłuchaniu zainteresowanych ciał samorządowych.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

7) Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r.
(Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 455)

w sprawie granic gmin na terenie b. Królestwa Kongresowego, zmienionych przez b. władze okupacyjne niemieckie i austrjacko-węgierskie.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 maja 1928 r.
(Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 786)

o przekazaniu wojewodom: w Warszawie, Łodzi, Kielcach, Lublinie i Białymstoku decyzyj, wymienionych w art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 w sprawie granic gmin na terenie b. Król. Kongresowego, zmienionych przez b. władze okupacyjne niemieckie i austrjacko-węgierskie.

Uwaga: Tekst obu powyższych przepisów patrz wyżej pod 3) i 4).

8) U. S. z 23 marca 1933 r.

Art. 33. Rada Ministrów po wysłuchaniu opinji rady miejskiej i wydziału powiatowego może w drodze rozporządzenia znieść miasto, liczące mniej niż 3.000 mieszkańców i nadać mu ustrój gminy wiejskiej lub gromady. Zniesienie miasta, liczącego co najmniej

3.000 mieszkańców, może nastąpić tylko w drodze ustawodawczej.

Uwaga I i II. Wszedł w życie dnia 13 lipca 1933.

Art. 38. (1) Upoważnia się Prezydenta Rzeczypospolitej do wydania w okresie lat 3 od chwili wejścia w życie ustawy niniejszej w drodze rozporządzeń z mocą ustawy dla miast: Krakowa, Lwowa, Łodzi, Poznania, m. st. Warszawy i Wilna odrębnego prawa (statutu) o ustroju miasta.

(2) Prawo o ustroju miasta może uwzględnić odrębności ustrojowe miasta w zakresie spraw następujących:

a) określenie liczby radnych;

b) ustalenie, czy mandat radnego może być łączony z mandatem członka zarządu miejskiego oraz czy członkowie zarządu wchodzą w skład rady;

c) uregulowanie sprawy przewodnictwa na posiedzeniach rady miejskiej;

d) ustalenie sposobu ukonstytuowania się i organizacji rady miejskiej;

e) ustalenie trybu obradowania rady miejskiej i magistratu oraz ustanowienie kar regulaminowych, zastrzeżonych dla uprawnień przewodniczącego i kolegjum;

f) określenie liczby ławników i wiceprezydentów oraz ustalenie wyższych kwalifikacyj naukowych i zawodowych na urząd prezydenta miasta i wiceprezydentów;

g) ustalenie zasad zarządu majątkiem gminnym;

h) uregulowanie innych spraw gminy, co do których ustawa niniejsza nie zawiera wyraźnych postanowień lub do unormowania nie upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych.

(3) Prawo o ustroju miasta może być nadane na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych po zasięgnięciu opinij rady miejskiej danego miasta, bądź bez takiej opiniji, gdy rada miejska nie nadeśle jej w ciągu dni 90 po dniu otrzymania projektu prawa do zaopinjowania. Wniosek taki Minister Spraw Wewnętrznych może przedstawić z urzędu lub z inicjatywy rady miejskiej. Uprawnienia powyższe przysługują radom miejskim, powołanym na podstawie przepisów wyborczych, zawartych w utawie niniejszej.

(4) Z dniem wejścia w życie prawa o ustroju miasta tracą moc w odniesieniu do danego miasta te postanowienia ustawy niniejszej, które dotyczą spraw, przez to prawo odmiennie uregulowanych, oraz przepisy ustaw szczególnych, sprzeczne z postanowieniami prawa o ustroju miasta.

Uwaga I i II. Art. 38 będzie miał zastosowanie po odnowieniu składu obecnych rad miejskich w odnośnych miastach.

Art. 43. (1) Do zakresu działania rady gminy (art. 1 ust. (5) należy powołanie organu zarządzającego i kontrola nad jego działalnością oraz stanowienie norm i zasad, dotyczących zarządu sprawami gminy i jej gospodarki, a w szczególności uchwalanie wniosków oraz wydawanie opinij w sprawie zmiany granic gminy.

Art. 128. Dla ustalenia liczby mieszkańców w myśl postanowień ustawy niniejszej miarodajny jest ostatni urzędowy powszechny spis ludności.

Uwaga I i II. Art. 43 i 128 weszły w życie 13 lipca 1933 r.

CZĘŚĆ IV. POWIATY MIEJSKIE.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 19 stycznia 1928 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86)

o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej.

Art. 73. Miasta liczące na podstawie powszechnego spisu ludności wyżej niż 75.000 mieszkańców tworzą odrębne powiaty miejskie dla celów administracji państwowej.

O ile od powszechnego spisu ludności minie więcej, aniżeli pięć lat, Rada Ministrów może zezwolić na przeprowadzenie osobnego spisu ludności na obszarze gminy.

Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia tworzyć wyjątkowo powiaty miejskie dla celów administracji państwowej z miast liczących mniej aniżeli 75.000 mieszkańców.

10) Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 27 kwietnia 1932 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 408)

w sprawie powiatów miejskich.

Na podstawie art. 73 — 77, 80 — 84, 117, 125 i 126 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządza się, co następuje:

§ 1. Miasta: Białystok, Bydgoszcz, Częstochowa, Gniezno, Grudziądz, Inowrocław, Kraków, Lublin, Lwów, Łódź, Poznań, Radom, Sosnowiec, Toruń i Wilno tworzą odrębne powiaty miejskie dla celów administracji państw.

CZĘŚC V. POWIATY.

11) Ustawa z dnia 7 lipca 1921 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 400)

w przedmiocie dokonywania zmian granic powiatów na obszarach b. dzielnicy rosyjskiej i austrjacko-węgierskiej, jak również dokonywania na obszarze b. dzielnicy austrjacko-węgierskiej zmian obszaru działania samorządowych reprezentacyj powiatowych (w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 376).

Art. 1. Upoważnia się Radę Ministrów do dokonywania zmian granic powiatów, kasowania tychże, jak również tworzenia nowych powiatów na obszarach b. dzielnic: rosyjskiej i austrjacko-węgierskiej prócz obszaru Śląska Cieszyńskiego.

Art. 2. Wnioski w sprawach, wymienionych w art. 1, przedstawia Radzie Ministrów Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu po wysłuchaniu opinji zainteresowanych ciał samorządowych.

Art. 3. Zmiany granic powiatów na oznaczonym w art. 1 obszarze b. dzielnicy austrjacko-węgierskiej

pociągają za sobą odpowiednie zmiany obszarów działania samorządowych reprezentacyj powiatowych.

Rada Ministrów ma prawo dokonywać na obszarze b. dzielnicy austrjacko-węgierskiej, prócz obszaru Śląska Cieszyńskiego, zmian granic obszarów działania reprezentacyj powiatowych, kasować je, jak również i tworzyć nowe, z dostosowaniem ich do każdoczesnych granic powiatów.

Art. 4. Reprezentacje powiatowe, których obszary działania stosownie do art. 3 ulegną zmianie, winny zawrzeć umowę w przedmiocie posiadania i korzystania ze swego majątku, zakładów oraz funduszów, jak również w przedmiocie wierzytelności i długów. Jeżeli pomiędzy zainteresowanemi reprezentacjami porozumienie nie dojdzie do skutku, w sprawach tych rozstrzyga właściwy wojewoda, a o ile porozumienie ma dotyczyć reprezentacyj powiatowych, położonych na obszarze dwóch lub więcej województw — Minister Spraw Wewnętrznych.

Art. 5. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

CZĘŚĆ VI. WOJEWÓDZTWA.

12) Ustawa z dnia 22 kwietnia 1926 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 269).

w sprawie przyłączania gmin wiejskich, wchodzących w skład powiatu jednego województwa do przyległego powiatu województwa drugiego.

Art. 1. Zezwala się Radzie Ministrów na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych przyłączać gminy wiejskie, wchodzące w skład powiatu jednego województwa, do przyległego powiatu województwa drugiego, o ile tego wymagają względy natury publicznej.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie na obszarze b. zaboru austrjackiego i rosyjskiego z dniem jej ogłoszenia.

INSTRUKCJA NR. 2b.

w sprawie podziału administracyjnego Państwa.

(Województwa południowe).

CZĘŚĆ I. GROMADY.

1) U. S. z 23 marca 1933 r.

Art. 15. (1) Obszar gminy wiejskiej, jeżeli nie stanowi jednej miejscowości, dzieli się na gromady.

Gromadę wiejską stanowi z reguły każda miejscowość (osiedle, wieś, sioło, kolonja, osada, miasteczko, zaścianek, folwark i t. p.); miejscowości te jednak mogą być łączone i mogą tworzyć wspólną gromadę.

(2) Każda nieruchomość w gminie wiejskiej należy do obszaru jednej z gromad.

(3) Gromada jest podmiotem majątku, dobra gromadzkiego i innych praw majątkowych.

(4) W gminach wiejskich, których obszar stanowi jedną miejscowość, niema ustroju gromady i wszystkie uprawnienia, zastrzeżone ustawą niniejszą organom gromady, należą do właściwych organów ustrojowych gminy.

Uwaga. Moc art. 15 została formalnie zawieszona (art. 114).

Art. 16. (1) Utworzenie nowej gromady, zniesienie istniejącej oraz wszelkie zmiany granic gromad w obrębie gminy wiejskiej, jak również ustalenie i zmiana nazwy gromady następują w drodze rozporządzenia wojewody, wydanego przy współudziale wydziału wojewódzkiego (izby wojewódzkiej) z głosem stanowczym na wniosek wydziału powiatowego i po wysłuchaniu opinji organów uchwalających interesowanych gromad oraz rady gminnej.

(2) Rozrachunki między gromadami i likwidację spraw majątkowych przy zmianie granic przeprowadzają interesowane gromady w drodze porozumienia, a jeżeli porozumienie takie nie dojdzie do skutku — właściwy wydział powiatowy.

Uwaga. Przepisy art. 16 będą miały zastosowanie dopiero po przeprowadzeniu reformy gminnej.

Art. 107. (1) Podziału obszaru gmin wiejskich, obejmujących dwie lub więcej miejscowości, na gromady dokonają wojewodowie w drodze rozporządzeń, wydanych przy współudziale wydziałów wojewódzkich (izb wojewódzkich) z głosem stanowczym, po wysłuchaniu opinji rad gminnych gmin terytorjalnie interesowanych i wydziałów powiatowych. Powyższe rozporządzenia wojewodów będą ogłoszone w „Dziennikach Wojewódzkich“ na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego — przed upływem 2 miesięcy po ogłoszeniu w stosunku do danego obszaru rozporządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych, wydanych w myśl art. 103.

(3) W gromadach, powstałych w myśl postanowień ust. (1) na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego oraz pomorskiego i poznańskiego, zarząd majątkiem gromady do czasu ukonstytuowania się jej organów sprawować będzie czynny w chwili powstania gromady organ zarządzający dotychczasowej gminy wiejskiej, a w braku takiego organu — powołany przez władzę nadzorczą organ tymczasowy.

Uwaga. Przepisy art. 107 będą wprowadzone w życie po przeprowadzeniu reformy gminej.

Art. 114. (1) Gminy wiejskie, utworzone w myśl art. 102 (ust. 2) na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego oraz pomorskiego i poznańskiego, jak również gromady na tym obszarze rozpoczną swą działalność dopiero po ukonstytuowaniu się w nich nowych organów ustrojowych w myśl ustawy niniejszej i przepisów wyborczych, wydanych na zasadzie jej postanowień.

(2) Do chwili rozpoczęcia działalności przez nowoutworzone gminy wiejskie w myśl postanowień ust. (1) zawiesza się moc przepisów, zawartych w art. 2 i 11 ust. (2) oraz art. 13, 15, 30, 56, 57, 58, 88, 89 i 100 ustawy niniejszej w stosunku do wszystkich dotychczasowych gmin wiejskich na obszarze województw: pomorskiego i poznańskiego oraz w stosunku do gmin, które rządzą się na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego ustawą z dnia 12 sierpnia 1866 r. (Dz. u. kr. Nr. 19) i na które moc ustawy tej będzie rozciągnięte w myśl art. 82.

(3) W stosunku do określonych w ust. (1) gmin na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego zawiesza się na powyższy okres również moc postanowień, zawartych w art. 49 ust. (1), 50 ust. (2), 52 i 53. Na obszarze tym aż do chwili rozpoczęcia działalności przez nowoutworzone gminy wiejskie w myśl ust. (1) przełożony gminy może być tylko niezawodowy.

(4) Przez czas zawieszenia postanowień niniejszej ustawy w myśl ust. (2) i (3) pozostają w mocy przepisy ustaw dotychczasowych, obowiązujące w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej.

Uwaga. Postanowienia art. 114 weszły w życie 13 lipca 1933 r.

2) CZĘŚĆ II. GMINY WIEJSKIE.

Uwaga. W okresie przejściowym t. j. do czasu trwania mocy obowiązującej postanowień art. 103 U. S. z dnia 23 marca 1933 r. podstawą prawną do przeprowadzenia w określonym w art. 103 terminie reformy gminnej, są postanowienia art. 102 i 103 tejże ustawy.

Art. 102. (1) Granice obszaru dotychczasowych gmin wiejskich, które nie odpowiadają warunkom, ustalonym w art. 10, będą odpowiednio zmienione.

(2) Na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego oraz pomorskiego i poznańskiego dotychczasowe gminy wiejskie, nie posiadające zdolności gospodarczej i finansowej do wykonywania zadań, ciążących na nich z mocy dotychczasowych ustaw i ustawy niniejszej, powinny być połączone w gminy większe, odpowiadające postanowieniom art. 10.

Art. 103. (1) Ustalenia obszarów gmin wiejskich, ich siedzib i nazw na obszarze województw: krakowskego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego oraz pomorskiego i poznańskiego dokona w myśl przepisów ustawy niniejszej Minister Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzenia w ciągu 18 miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy po wysłuchaniu opinji zainteresowanych rad gminnych.

(2) Rada Ministrów władna jest w drodze rozporządzenia okres, przewidziany w ust. (1), przedłużyć dla obszarów poszczególnych powiatów o dalsze 12-cie miesięcy.

Uwaga. Po dokonaniu reformy gminnej względnie po upływie terminów przewidzianych w art. 103 U. S. z 23 marca 1933 r. znajdzie zastosowanie:

3) **Ustawa** z dnia 22 września 1922 r.

w przedmiocie zmiany granic oraz rozwiązywania i tworzenia gmin wiejskich na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austrjackiego (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 770).

Art. 1. Ministrowi Spraw Wewnętrznych przysługuje prawo uskuteczniania na obszarze b. zaboru rosyjskiego zmian granic gmin wiejskich, znoszenia ich, jak również tworzenia nowych. Na obszarze b. zaboru austrjackiego prawo to przysługuje mu w stosunku do gmin podlegających ustawie gminnej z dnia 12 sierpnia 1866 r. (Dz. Ust. Kr. Nr. 19), w tych wszystkich wypadkach, gdy zmiany, o których wyżej mowa, nie mogą nastąpić w drodze dobrowolnego porozumienia się między gminami stosownie do § 2 i § 4 wskazanej ustawy gminnej.

Art. 2. Zmiany, o których mowa w art. 1, uskuteczniane będą po wysłuchaniu opinji zainteresowanych ciał samorządowych.

Art. 3. Zarządy gmin, których dotyczyć mają zmiany, przewidziane w art. 1, winny zawrzeć umowę w przedmiocie posiadania i korzystania ze swego majątku, z zakładów oraz funduszów, jak również w sprawie wierzytelności i długów. Jeżeli pomiędzy zainteresowanemi zarządami gminnemi porozumienie nie dojdzie do skutku, to w sprawach tych rozstrzyga w toku instancji właściwy wydział powiatowy.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, obowiązywać ma zaś do czasu wejścia w życie ustawy o administracyjnym podziale Państwa. Jednocześnie traci moc obowiązującą przepis, zawarty w art. 3 rozporządzenia Generalnego Komisarza Ziem Wschodnich o samorządzie gminnym (Dz. Urz. Z. C. Z. Wsch. z r. 1919 Nr. 21, poz. 215).

4) U. S. z dnia 23 marca 1933 r.

Art. 10. (1) Do obszaru gminy wiejskiej wchodzi jedna lub więcej miejscowości (osad, miasteczek, wsi, siół, osiedli, przysiółków, kolonij, zaścianków, folwarków i t. p.).

(2) Wielkość obszaru gminy powinna odpowiadać naturalnemu, o ile możności, zasięgowi wspólnego zainteresowania lokalnemi sprawami publicznemi ogółu mieszkańców połączonych miejscowości, jak również zapewnić gminie zdolność wykonywania ciążących na niej zadań.

(3) Każda gmina wiejska jest samorządną jednostką terytorjalną, osobą prawa publicznego i podmiotem praw majątkowych.

Uwaga. Przepis art. 10 wszedł w życie 13 lipca 1933 r. z tem, że postanowienia ust. (2) będą wykonane dopiero przy przeprowadzeniu reformy gminnej zgodnie z art. 102 i 103 ustawy.

Art. 43. (1) Do zakresu działania rady gminy (art. 1 ust. (5) należy powołanie organu zarządzającego i kontrola nad jego działalnością oraz stanowienie norm i zasad, dotyczących zarządu sprawami gminy i jej gospodarki, a w szczególności: u) uchwalanie wniosków oraz wydawanie opinji w sprawie zmiany granic gminy.

Art. 82. (4) Na miejscowości, niepodniesione do rzędu miast w myśl ust. (2) i (3), a objęte dotychczas ustawą z dnia 3 lipca 1896 r., rozciąga się z chwilą jej wygaśnięcia moc ustawy gminnej z dnia 12 sierpnia 1886 r. (Dz. u. kr. Nr. 19) ze zmianami, wynikającemi z późniejszych ustaw i ustawy niniejszej.

(5) Wszystkie gminy, objęte dotyczczas ustawą z dnia 3 lipca 1896 r., po rozciągnięciu na nie mocy ustawy z dnia 12 sierpnia 1866 r., zachowują dotychczasowe uprawnienia finansowe oraz posiadane historyczne nazwy „miast“ i „miasteczek“.

(6) Niezależnie od zmian, wynikających z innych postanowień ustawy niniejszej, wprowadza się do ustawy gminnej z dnia 12 sierpnia 1866 r. zmiany następujące:

a) w § 1 dodaje się postanowienie treści następującej: „Wszystkie gminy, podlegające ustawie niniejszej, posiadają ustrój gminy wiejskiej“;

b) w § 102 (w brzmieniu ustawy z dnia 6 grudnia 1883 r. Dz. u. kr. Nr. 76) w miejsce wyrazów: „rady powiatowej“ w końcu zdania drugiego wstawia się wyraz „gminnej“;

c) w § 102 skreśla się trzy ostatnie ustępy, w ich zaś miejsce wstawia się nowy ustęp treści następującej:

„Przełożony gminy obowiązany jest pociągnąć do odpowiedzialności służbowej i wdrożyć postępowanie dyscyplinarne przeciwko podwładnemu funkcjonarjuszowi na wezwanie władzy nadzorczej, gdy władza ta przy wykonywaniu nadzoru nad gminą stwierdzi, że funkcjonarjusz gminy dopuścił się naruszenia obowiązków służbowych“;

d) w § 108 (w brzmieniu ustawy z dnia 17 czerwca 1874 r. Dz. u. kr. Nr. 49) w miejsce wyrazów: „rady powiatowej“ w zdaniu drugiem wstawia się wyraz „gminnej“.

Uwaga. Ustępy 5 i 6 art. 82 weszły w życie dnia 13 lipca 1933 r. — ustęp 4 z upływem roku po wejściu w życie U. S.

Art. 104. Dotychczasowe przepisy, odnoszące się do ustroju gmin wiejskich, zakresu ich działania, zmiany granic oraz finansów ze zmianami, wynikającemi z ustawy niniejszej, stosuje się do gmin wiejskich w rozumieniu niniejszej ustawy.

Uwaga. Art. 104 wszedł w życie 13 lipca 1933 r.

Art. 105. Uchyla się postanowienia, zawarte w ustępie drugim art. 1 ustawy z dnia 22 września 1922 r. w przedmiocie zmiany granic oraz rozwiązywania i tworzenia gmin wiejskich na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 770).

Uwaga. Art. 105 wszedł w życie 13 lipca 1933 r.

Art. 107. (1) Podziału obszaru gmin wiejskich, obejmujących dwie lub więcej miejscowości, na gromady dokonają wojewodowie w drodze rozporządzeń, wydanych przy współudziale wydziałów wojewódzkich (izb wojewódzkich) z głosem stanowczym, po wysłuchaniu opinji rad gminnych terytorjalnie interesowanych i wydziałów powiatowych.

(3) W gromadach, powstałych w myśl postanowień ust. (1) na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego oraz pomorskiego i poznańskiego, zarząd majątkiem gromady do czasu ukonstytuowania się jej organów sprawować będzie czynny w chwili powstania gromady organ zarządzający dotychczasowej gminy wiejskiej, a w braku takiego organu — powołany przez władzę nadzorczą organ tymczasowy.

Uwaga. Postanowienia art. 107 będą wprowadzone w życie po przeprowadzeniu reformy gminnej.

Art. 114. (1) Gminy wiejskie, utworzone w myśl art. 102 ust. (2) na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego, oraz pomorskiego i poznańskiego, jak również gromady na tym obszarze rozpoczną swą działalność dopiero po ukonstytuowaniu się w nich nowych organów ustrojowych w myśl ustawy niniejszej i przepisów wyborczych, wydanych, na zasadzie jej postanowień.

(2) Do chwili rozpoczęcia działalności przez nowoutworzone gminy wiejskie w myśl postanowień ust. (1) zawiesza się moc przepisów, zawartych w art. 2 i 11 ust. (2) oraz art. 13, 15, 30, 56, 57, 58, 88, 89 i 100 ustawy niniejszej w stosunku do wszystkich dotychczasowych gmin wiejskich na obszarze województw pomorskiego i poznańskiego oraz w stosunku do gmin, które rządzą się na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego ustawą z dnia 12 sierpnia 1866 r. (Dz. u. kr. Nr. 19) i na które moc ustawy tej będzie rozciągnięta w myśl art. 82.

(3) W stosunku do określonych w ust. (1) gmin na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego zawiesza się na powyższy okres również moc postanowień, zawartych w art. 49 ust. (1), 50 ust. (2), 52 i 53. Na obszarze tym aż do chwili rozpoczęcia działalności przez nowoutworzone gminy wiejskie w myśl ust. (1) przełożony gminy może być tylko niezawodowy.

(4) Przez czas zawieszenia postanowień niniejszej ustawy w myśl ust. (2) i (3) pozostają w mocy przepisy ustaw dotychczasowych, obowiązujące w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej.

Uwaga Art. 114 wszedł w życie 13 lipca 1933 r.

Art. 128. Dla ustalenia liczby mieszkańców w myśl postanowień ustawy niniejszej miarodajny jest ostatni urzędowy powszechny spis ludności.

Uwaga. Art. 128 wszedł w życie 13 lipca 1933 r.

CZĘŚĆ III. MIASTA.

5) Ustawa z dnia 1 sierpnia 1923 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 719)

w przedmiocie dokonywania zmian granic miejskich na obszarze b. Królestwa Galicji i Lodomerji wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem (w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta R. P. z dnia 3 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 895) w sprawie zmiany właściwości niektórych władz w zakresie podziału administracyjnego Państwa.

„Art. 1. Minister spraw Wewnętrznych władny jest dokonywać w drodze rozporządzenia na obszarze b. Królestwa Galicji i Lodomerji wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zmian miejskich, podlegających postanowieniom galicyjskich krajowych ustaw gminnych z dnia 13 marca 1889 r. (Dz. Ust. Kraj. Nr. 24) oraz z dnia 3 lipca 1896 r. (Dz. Ust. Kraj. Nr. 51), jeżeli gminy te nie stanowią odrębnych powiatów miejskich dla celów administracji państwowej, a przytem tylko w tych przypadkach, gdy zmiana taka nie może być dokonana w trybie ust. 1 § 100 cytowanej ustawy z 1889 r. lub ust. 1 § 96 cytowanej ustawy z 1896 r. Zmiany granic miasta Lwowa i Krakowa oraz miast stanowiących odrębne powiaty miejskie dla celów administracji państwowej, gdy zmiany takie nie mogą być dokonane w trybie art. 2 statutu m. Lwowa z dnia 14 października 1870 r. (Dz. Ust. Kraj. Nr. 79) względnie w trybie art. 3 statutu m. Krakowa z dnia 6 października 1901 r. (Dz. Ust. Kraj. Nr. 108) wreszcie w trybie ust. 1 § 100 ustawy z r. 1889 lub ust. 1 § 96 ustawy z 1896 r. będą dokonywane drogą rozporządzeń Rady Ministrów, wydawanych na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych“.

Art. 2. Zmiany powyższe mogą być dokonywane

przez przyłączenie gmin podmiejskich lub ich części, graniczących bezpośrednio z miastami, o charakterze przeważnie miejskim, względnie gospodarczo ściśle z miastami związanych, po wysłuchaniu opinji zainteresowanych ciał samorządowych, w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 3. Gminy, których dotyczyć będą przewidziane w art. 1 zmiany granic, winny zawrzeć ze sobą umowę, regulującą stosunki co do posiadania i użytkowania majątku gminnego, zakładów i funduszów gminnych, jak również co do wierzytelności i długów, z zastrzeżeniem praw, przysługujących dotychczasowym użytkowcom dobra gminnego. Zasady uregulowania tych stosunków poda rozporządzenie wykonawcze do niniejszej ustawy. Umowy zawarte podlegają w toku instancji zatwierdzeniu właściwego wydziału samorządowego. Jeżeli umowa taka w drodze zgodnego porozumienia się między zainteresowanemi zarządami gminnemi nie dojdzie do skutku, ureguluje te stosunki w toku instancji właściwy wydział samorządowy, a w ostatniej instancji — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia. Z dniem tym tracą moc obowiązującą postanowienia, zawarte w § 100 ustęp 2 i 3 i w końcowym ustępie § 112 galicyjskiej krajowej ustawy gminnej z dnia 13 marca 1889 r. (Dz. u. kr. Nr. 24), jako też w § 96 ustęp 2 i 3 w końcowym ustępie § 109 galicyjskiej krajowej ustawy gminnej z dnia 3 lipca 1896 r. (Dz. u. kr. Nr. 51) oraz w art. 2 statutu m. Lwowa i w art. 3 statutu miasta Krakowa w zakresie spraw, objętych niniejszą ustawą.

6) U. S. z dnia 23 marca 1933 r.

Art. 33. Rada Ministrów po wysłuchaniu opinji rady miejskiej i wydziału powiatowego może w drodze rozporządzenia znieść . . . . miasto, liczące mniej niż 3.000 mieszkańców i nadać mu ustrój gminy wiejskiej lub gromady. Zniesienie miasta, liczącego co najmniej 3.000 mieszkańców, może nastąpić tylko w drodze ustawodawczej.

Uwaga. Art. 33 wszedł w życie 13 lipca 1933 r.

Art. 38. (1) Upoważnia się Prezydenta Rzeczypospolitej do wydania w okresie lat 3 od chwili wejścia w życie ustawy niniejszej w drodze rozporządzeń z mocą ustawy dla miast: Krakowa, Lwowa, Łodzi, Poznania, m. st. Warszawy i Wilna odrębnego prawa (statutu) o ustroju miasta.

(2) Prawo o ustroju miasta może uwzględnić odrębności ustrojowe miasta w zakresie spraw następujących:

a) określenie liczby radnych;

b) ustalenie, czy mandat radnego może być łączony z mandatem członka zarządu miejskiego oraz czy członkowie zarządu wchodzą w skład rady;

c) uregulowanie sprawy przewodnictwa na posiedzeniach rady miejskiej;

d) ustalenie sposobu ukonstytuowania się i organizacji rady miejskiej;

e) ustalenie trybu obradowania rady miejskiej i magistratu oraz ustanowienie kar regulaminowych, zastrzeżonych dla uprawnień przewodniczącego i kolegjum;

f) określenie liczby ławników i wiceprezydentów oraz ustalenie wyższych kwalifikacyj naukowych i zawodowych na urząd prezydenta miasta i wiceprezydentów;

g) ustalenie zasad zarządu majątkiem gminnym;

h) uregulowanie innych spraw gminy, co do których ustawa niniejsza nie zawiera wyraźnych postanowień lub do unormowania nie upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych.

3) Prawo o ustroju miasta może być nadane na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych po zasięgnięciu opinji rady miejskiej danego miasta, bądź bez takiej opinji, gdy rada miejska nie nadeśle jej w ciągu dni 90 po dniu otrzymania projektu prawa do zaopinjowania. Wniosek taki Minister Spraw Wewnętrznych może przedstawić z urzędu lub z inicjatywy rady miejskiej. Uprawnienia powyższe przysługują radom miejskim, powołanym na podstawie przepisów wyborczych, zawartych w ustawie niniejszej.

(4) Z dniem wejścia w życie prawa o ustroju miasta tracą moc w odniesieniu do danego miasta te postanowienia ustawy niniejszej, które dotyczą spraw, przez to prawo odmiennie uregulowanych oraz przepisy ustaw szczególnych, sprzeczne z postanowieniami prawa o ustroju miasta.

Uwaga. Art. 38 będzie miał zastosowanie po odnowieniu składu obecnych rad miejskich w odnośnych miastach.

Art. 43. (1) Do zakresu działania rady gminy (art. 1 ust. (5)) należy powołanie organu zarządzającego i kontrola nad jego działalnością oraz stanowienie norm i zasad, dotyczących zarządu sprawami gminy i jej gospodarki, a w szczególności: u) uchwalanie wniosków oraz wydawanie opinji w sprawie zmiany granic gminy.

Uwaga. Art. 43 wszedł w życie 13 lipca 1933 r.

Art. 82. (1) Ustawa z dnia 3 lipca 1896 r. (Dz. u. kr. Nr. 51) traci moc obowiązującą z upływem roku po dniu wejścia w życie ustawy niniejszej.

(2) Wszystkie liczące ponad 3.000 mieszkańców miasta i miasteczka, objęte dotychczas ustawą z dnia 3 lipca 1896 r., podnosi się z mocy ustawy niniejszej do rzędu miast, rządzących się ustawą z dnia 13 marca 1889 r. (Dz. u. kr. Nr. 24) i rozciąga się na nie moc tej ustawy ze zmianami, wynikającemi z późniejszych ustaw i ustawy niniejszej.

(3) Niezależnie od postanowień, zawartych w ust. (1), Minister Spraw Wewnętrznych może w drodze rozporządzeń w ciągu roku po wejściu w życie ustawy niniejszej po wysłuchaniu opinji zainteresowanych związków samorządowych podnieść również do rzędu powyższych miast niektóre z pozostałych miejscowości, objętych dotychczas ustawą z dnia 3 lipca 1896 r., rozciągając na nie moc ustawy z dnia 13 marca1889 r. ze zmianami, wynikającemi z późniejszych ustaw i ustawy niniejszej.

(4) Na miejscowości, niepodniesione do rzędu miast w myśl ust. (2) i (3), a objęte dotychczas ustawą z dnia 3 lipca 1896 r., rozciąga się z chwilą jej wygaśnięcia moc ustawy gminnej z dnia 12 sierpnia 1866 r. (Dz. u. kr. Nr. 19), ze zmianami, wynikającemi z późniejszych ustaw i ustawy niniejszej.

Wszystkie gminy, objęte dotychczas ustawą z dnia 3 lipca 1896 r., po rozciągnięciu na nie mocy ustawy z dnia 12 sierpnia 1866 r. zachowują dotychczasowe

uprawnienie finansowe oraz posiadane historyczne nazwy „miast“ i „miasteczek“.

(6) Niezależnie od zmian, wynikających z innych postanowień ustawy niniejszej, wprowadza się do ustawy gminnej z dnia 12 sierpnia 1766 r. zmiany następujące:

a) w § 1 dodaje się postanowienie treści następującej:

„Wszystkie gminy, podlegające ustawie niniejszej, posiadają ustrój gminy wiejskiej“;

b) w § 102 (w brzmieniu ustawy z dnia 6-go grudnia 1883 r. Dz. u. kr. Nr. 76) w miejsce wyrazów: „rady powiatowej“ w końcu zdania drugiego wstawia się wyraz „gminnej“;

c) w § 102 skreśla się trzy ostatnie ustępy, w ich zaś miejsce wstawia się nowy ustęp treści następującej:

„Przełożony gminy obowiązany jest pociągnąć do odpowiedzialności służbowej i wdrożyć postępowanie dyscyplinarne przeciwko podwładnemu funkcjonarjuszowi na wezwanie władzy nadzorczej, gdy władza ta przy wykonywaniu nadzoru nad gminą stwierdzi, że funkcjonarjusz gminy dopuścił się naruszenia obowiązków służbowych“;

d) w § 108 (w brzmieniu ustawy z dnia 17-go czerwca 1874 r. Dz. u. kr. Nr. 49) w miejsce wyrazów: „rady powiatowej“ w zdaniu drugiem wstawia się wyraz „gminnej“.

Uwaga. Ustępy 2, 6 art. 82 weszły w życie 13-go lipca 1933 r. Ustępy 3, 4, 5 — z upływem roku po wejściu w życie U. S.

Art. 83. Niezależnie od postanowień, zawartych w art. 82 ust. (2) i (3), Minister Spraw Wewnętrznych po wysłuchaniu opinji zainteresowanej rady gminnej i wydziału powiatowego może w drodze rozporządzeń zaliczać poszczególne miejscowości, liczące powyżej 3.000 mieszkańców, do rzędu miast, rozciągając na nie moc ustawy z dnia 13 marca 1889 r. (Dz. u. kr. Nr. 24) ze zmianami, wynikającemi z późniejszych ustaw i ustawy niniejszej.

Uwaga. Art. 83 wszedł w życie 13 lipca 1933 r.

Art. 109. Zawiesza się moc postanowień ustawy niniejszej w stosunku do gmin, niezaliczonych z mocy ustawy do rzędu miast (art. 82 ust. (2), a objętych dotychczas ustawą z dnia 3 lipca 1896 r. (Dz. u. kr. Nr. 51), aż do chwili wejścia w życie w stosunku do tych gmin rozporządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych, przewidzianych w art. 82 ust. (3). Do tego czasu w stosunku do powyższych gmin zachowuje nadal moc ustawa z dnia 3 lipca 1896 r. z późniejszemi zmianami.

Uwaga. Art. 109 wszedł w życie 13 lipca 1933 r.

Art. 128. Dla ustalenia liczby mieszkańców w myśl postanowień ustawy niniejszej miarodajny jest ostatni urzędowy powszechny spis ludności.

Uwaga. Art. 128 wszedł w życie 13 lipca 1933 r.

7) CZĘŚĆ IV. POWIATY MIEJSKIE.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86)

o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej.

Art. 73. „Miasta liczące na podstawie powszechnego spisu ludności więcej niż 75.000 mieszkańców tworzą odrębne powiaty miejskie dla celów administracji państwowej. O ile od powszechnego spisu ludności minie więcej, aniżeli pięć lat Rada Ministrów może zezwolić na przeprowadzenie osobnego spisu ludności na obszarze gminy.

Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia tworzyć wyjątkowo powiaty miejskie dla celów administracji państwowej z miast liczących mniej aniżeli 75.000 mieszkańców“.

8) Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1932 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 408)

w sprawie powiatów miejskich.

Na podstawie art. 73—77, 80—84, 117, 125 i 126 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządza się, co następuje:

§ 1. Miasta: Białystok, Bydgoszcz, Częstochowa, Gniezno, Grudziądz, Inowrocław, Kraków, Lublin, Lwów, Łódź, Poznań, Radom, Sosnowiec, Toruń i Wilno tworzą odrębne powiaty miejskie dla celów administracji państwowej.

9) CZĘŚĆ V. POWIATY.

Ustawa z dnia 7 lipca 1921 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 400)

w przedmiocie dokonywania zmian granic powiatów na obszarach b. dzielnicy rosyjskiej i austryjacko-węgierskiej, jak również dokonywania na obszarze b. dzielnicy austrjacko-węgierskiej zmian obszaru działania samorządowych reprezentacyj powiatowych (w brzmieniu ustalonem rozp. Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 376).

Art. 1. Upoważnia się Radę Ministrów do dokonywania zmian granic powiatów, kasowania tychże, jak również tworzenia nowych powiatów na obszarach b. dzielnic rosyjskiej i austrjacko-węgierskiej prócz obszaru Śląska Cieszyńskiego.

Art. 2. Wnioski w sprawach wymienionych w art. 1 przedstawia Radzie Ministrów Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu po wysłuchaniu opinij zainteresowanych ciał samorządowych.

Uwaga. Art. 3 i 4 tej ustawy straciły moc obowiazującą wobec postanowień art. 1 i 2 dekretu o tymczasowej ordynacji powiatowej z 4 lutego 1919 r. Dz. Pr. Nr. 13, poz. 141 — w związku z postanowieniem art. 85 U. S.

Art. 5. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

10) CZĘŚĆ VI. WOJEWÓDZTWA.

Ustawa z dnia 22 kwietnia 1926 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 269)

w sprawie przyłączania gmin wiejskich, wchodzących w skład powiatu jednego województwa do przyległego powiatu województwa drugiego.

Art. 1. Zezwala się Radzie Ministrów na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych przyłączać gminy wiejskie, wchodzące w skład powiatu jednego województwa, do przyległego powiatu województwa drugiego, o ile tego wymagają względy natury publicznej.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie na obszarze b. zaboru austrjackiego i rosyjskiego z dniem jej ogłoszenia.

INSTRUKCJA Nr. 2 c.

w sprawie podziału administracyjnego Państwa.

(Województwa zachodnie).

CZĘŚĆ I. GROMADY.

U. S. z 23 marca 1933 r.

Art. 15. (1) Obszar gminy wiejskiej, jeżeli nie stanowi jednej miejscowości, dzieli się na gromady. Gromadę wiejską stanowi z reguły każda miejscowość (osiedle, wieś, sioło, kolonja, osada, miasteczko, zaścianek, folwark i t. p.); miejscowości te jednak mogą być łączone i mogą tworzyć wspólną gromadę.

(2) Każda nieruchomość w gminie wiejskiej należy do obszaru jednej z gromad.

(3) Gromada jest podmiotem majątku, dobra gromadzkiego i innych praw majątkowych.

(4) W gminach wiejskich, których obszar stanowi jedną miejscowość, niema ustroju gromady i wszystkie uprawnienia, zastrzeżone ustawą niniejszą organom gromady, należą do właściwych organów ustrojowych gminy.

Uwaga. Moc art. 15 została formalnie zawieszona (art. 114).

Art. 16. (1) Utworzenie nowej gromady, zniesienie istniejącej oraz wszelkie zmiany granic gromad w obrębie gminy wiejskiej, jak również ustalenie i zmiana nazwy gromady następują w drodze rozporządzenia wojewody, wydanego przy współudziale wydziału wojewódzkiego (izby wojewódzkiej) z głosem stanowczym na wniosek wydziału powiatowego i po wysłuchaniu opinji organów uchwalających interesowanych gromad oraz rady gminnej.

(2) Rozrachunki między gromadami i likwidację spraw majątkowych przy zmianie granic przeprowadzają interesowane gromady w drodze porozumienia, a jeżeli porozumienie takie nie dojdzie do skutku — właściwy wydział powiatowy.

Uwaga. Przepisy art. 16 będą miały zastosowanie dopiero po przeprowadzeniu reformy gminnej.

Art. 107. (1) Podziału obszaru gmin wiejskich, obejmujących dwie lub więcej miejscowości, na gromady dokonają wojewodowie w drodze rozporządzeń, wydanych przy współudziale wydziałów wojewódzkich (izb wojewódzkich) z głosem stanowczym, po wysłuchaniu opinji rad gminnych gmin terytorjalnie interesowanych i wydziałów powiatowych. Powyższe rozporządzenia wojewodów będą ogłoszone w „Dziennikach Wojewódzkich“ na obszarze województw: pomorskiego i poznańskiego — przed upływem 2 miesięcy po ogłoszeniu w stosunku do danego obszaru rozporządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych, wydanych w myśl art. 103.

(3) W gromadach, powstałych w myśl postanowień ust. (1) na obszarze województw: pomorskiego i poznańskiego, zarząd majątkiem gromady do czasu ukonstytuowania się jej organów sprawować będzie czynny w chwili powstania gromady organ zarządzający dotychczasowej gminy wiejskiej, a w braku takiego organu — powołany przez władzę nadzorczą organ tymczasowy.

Uwaga: Przepisy art. 107 będą miały zastosowanie po przeprowadzeniu reformy gminnej.

Art. 114. (1) Gminy wiejskie, utworzone w myśl art. 102 ust. (2) na obszarze województw: pomorskiego i poznańskiego, jak również gromady na tym obszarze rozpoczną swą działalność dopiero po ukonstytuowaniu się w nich nowych organów ustrojowych w myśl ustawy niniejszej i przepisów wyborczych, wydanych na zasadzie jej postanowień.

(2) Do chwili rozpoczęcia działalności przez nowoutworzone gminy wiejskie w myśl postanowień ust. (1) zawiesza się moc przepisów, zawartych w art. 2 i 11 ust. (2) oraz art. 13, 15, 30, 56, 57, 58, 88, 89 i 100 ustawy niniejszej w stosunku do wszystkich dotychczasowych gmin wiejskich na obszarze województw: pomorskiego i poznańskiego.

(4) Przez czas zawieszenia postanowień niniejszej ustawy w myśl ust. (2) pozostają w mocy przepisy ustaw dotychczasowych, obowiązujące w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej.

Uwaga: Postanowienia art. 114 weszły w życie 13 lipca 1933 r.

CZĘŚĆ II. GMINY WIEJSKIE.

Uwaga: W okresie przejściowym t. j. do czasu trwania mocy obowiązującej postanowień art. 103 U. S. z dnia 23 marca 1933 r., podstawą prawną do przeprowadzenia w określonym w art. 103 terminie reformy gminnej, są postanowienia art. 102 i 103 tejże ustawy:

Art. 102. (1) Granice obszaru dotychczasowych gmin wiejskich, które nie odpowiadają warunkom, ustalonym w art. 10, będą odpowiednio zmienione.

(2) Na obszarze województw: pomorskiego i poznańskiego dotychczasowe gminy wiejskie, nieposiadające zdolności gospodarczej i finansowej do wykonywania zadań, ciążących na nich z mocy dotychczasowych ustaw i ustawy niniejszej, powinny być połączone w gminy większe, odpowiadające postanowieniom art. 10.

Art. 103. (1) Ustalenia obszarów gmin wiejskich, ich siedzib i nazw na obszarze województw: pomorskiego i poznańskiego dokona w myśl przepisów ustawy niniejszej Minister Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzenia w ciągu 18 miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy po wysłuchaniu opinji zainteresowanych rad gminnych.

(3) Rada Ministrów władna jest w drodze rozporządzenia okres, przewidziany w ust. (1), przedłużyć dla obszarów poszczególnych powiatów o dalsze 12 miesięcy.

Uwaga: Postanowienia art. 102 i 103 mają być wydane w terminie, zakreślonym art. 103.

Uwaga: Po dokonaniu reformy gminnej, względnie po upływie terminów przewidzianych w art. 103 U. S. z dnia 23 marca 1933 znajdzie zastosowanie:

Art. 104. Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej, w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 895) w sprawie zmiany właściwości niektórych władz w zakresie podziału administracyjnego Państwa, a mianowicie:

Art. 104. „Do czasu wydania ogólnej ustawy, regulującej sprawy podziału administracyjnego Państwa, Minister Spraw Wewnętrznych po wysłuchaniu zainteresowanych ciał samorządowych może dokonywać na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego zmian granic gmin wiejskich i obszarów dworskich oraz miast, niestanowiących odrębnych powiatów miejskich dla celów administracji państwowej, tworzyć nowe, bądź znosić istniejące. Zmiany granic powiatów oraz miast, stanowiących odrębne powiaty miejskie dla celów administracji państwowej, tworzenie nowych oraz znoszenie istniejących dokonywane będą drogą rozporządzeń Rady Ministrów, wydawanych na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych po wysłuchaniu zainteresowanych ciał samorządowych.

Zmiany w podziale dla celów administracji ogólnej pociągają za sobą tem samem odpowiednie zmiany obszarów odnośnych jednostek samorządu terytorjalnego.

Przepisy regulujące sposób rozdzielenia majątku i ustalenia obowiązku zainteresowanych ciał samorządowych pozostają bez zmiany.

U. S. z dnia 23 marca 1933 r.

Art. 10. (1) Do obszaru gminy wiejskiej wchodzi jedna lub więcej miejscowości (osad, miasteczek, wsi, siół, osiedli, przysiółków, kolonij, zaścianków, folwarków itp.).

(2) Wielkość obszaru gminy powinna odpowiadać naturalnemu, o ile możności, zasięgowi wspólnego zainteresowania lokalnemi sprawami publicznemi ogółu mieszkańców połączonych miejscowości, jak również zapewnić gminie zdolność wykonywania ciążących na niej zadań.

(3) Każda gmina wiejska jest samorządną jednostką terytorjalną, osobą prawa publicznego i podmiotem praw majątkowych.

Uwaga: Przepis art. 10 wszedł w życie 13 lipca 1933 r. z tem, że postanowienia ust. (2) — będą wykonane dopiero przy przeprowadzeniu reformy gminnej zgodnie z art. 102 i 103 ustawy.

Art. 43. (1) Do zakresu działania rady gminy (art. 1 ust. 5) należy powołanie organu zarządzającego i kontrola nad jego działalnością oraz stanowienie norm i zasad, dotyczących zarządu sprawami gminy i jej gospodarki, a w szczególności: u) uchwalanie wniosków oraz wydawanie opinji w sprawie zmiany granic gminy.

Art. 91. (1) Znosi się wójtostwa, przewidziane w § 46—73 ordynacji powiatowej z dnia 13 grudnia 1872 r. w brzmieniu ustawy z dnia 19 marca 1881 r. (Zb. u. pr. str. 179) wszelkie zaś ich prawa i obowiązki przenosi się na gminy wiejskie, utworzone na zasadzie ustawy niniejszej.

(2) Obowiązki dotychczasowych wójtów przechodzą na wójtów nowoutworzonych gmin, prawa zaś i obowiązki wydziałów wójtowskich na rady gminne.

(3) Do czasu wejścia w życie rozporządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych, o których mowa w art. 103, i powołania w nowoutworzonych gminach organów ustrojowych zakres działania dotychczasowych wójtów i wydziałów wójtowskich pozostaje w mocy.

(4) Minister Spraw Wewnętrznych ma prawo przekazać niektóre obowiązki dotychczasowych wójtów właściwym powiatowym władzom administracji ogólnej.

Art. 92. (1) Znosi się obszary dworskie. Terytorja ich włączy Minister Spraw Wewnętrznych do obszarów gmin wiejskich, powstałych w myśl art. 103.

(2) Dotychczasowe czynności przełożonych obszarów dworskich przechodzą na odpowiednie organa ustrojowe gminy wiejskiej w granicach ich zakresu działania, wynikającego z ustaw dotychczasowych i ustawy niniejszej, pozostałe zaś czynności w sprawach administracji publicznej — na sołtysa.

(3) Do czasu wejścia w życie rozporządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych, o których mowa w art. 103, zakres działania obszarów dworskich oraz prawa i obowiązki właścicieli bądź przełożonych obszarów dworskich pozostają w mocy.

(4) Uregulowanie publiczno-prawnych oraz majątkowych praw i obowiązków między właścicielami zniesionych obszarów dworskich a gminami nastąpi w drodze bezpośredniego porozumienia. Jeżeli porozumienie takie nie dojdzie do skutku, w sprawach powyższych rozstrzyga właściwy wydział powiatowy.

(5) Na wniosek osoby interesowanej właściwa władza może wystawić świadectwa, o których mowa w art. 20 ustawy wykonawczej do ustawy o urządzeniu ksiąg gruntowych z dnia 26 września 1899 r.

Uwaga: Z uwagi na ust. (3) art. 91 i ust. (3) art. 92 zachowany jest narazie dotychczasowy stan rzeczy, przepisy zaś cyt. ustawy będą wykonane przy przeprowadzeniu reformy gminnej w myśl art. 102 ust. (2) i art. 103 ustawy.

Art. 104. Dotychczasowe przepisy, odnoszące się do ustroju gmin wiejskich, zakresu ich działania, zmiany granic oraz finansów ze zmianami, wynikającemi z ustawy niniejszej, stosuje się do gmin wiejskich w rozumieniu niniejszej ustawy.

Uwaga: Art. 104 wszedł w życie 13 lipca 1933 r.

Art. 114. (1) Gminy wiejskie, utworzone w myśl art. 102 ust. (2) na obszarze województw: pomorskiego i poznańskiego, jak również gromady na tym obszarze rozpoczną swą działalność dopiero po ukonstytuowaniu się w nich nowych organów ustrojowych w myśl ustawy niniejszej i przepisów wyborczych, wydanych na zasadzie jej postanowień.

(2) Do chwili rozpoczęcia działalności przez nowoutworzone gminy wiejskie w myśl postanowień ust. (1) zawiesza się moc przepisów, zawartych w art. 2 i 11 ust. (2) oraz art. 13, 15, 30, 56, 57, 58, 88, 89 i 100

ustawy niniejszej w stosunku do wszystkich dotychczasowych gmin wiejskich na obszarze województw pomorskiego i poznańskiego.

(4) Przez czas zawieszenia postanowień niniejszej ustawy w myśl ust. (2) i (3) pozostają w mocy przepisy ustaw dotychczasowych, obowiązujące w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej.

Uwaga: Art. 114 wszedł w życie z dniem 13-go lipca 1933 r.

Art. 128. Dla ustalenia liczby mieszkańców w myśl postanowień ustawy niniejszej miarodajny jest ostatni urzędowy powszechny spis ludności.

Uwaga: Art. 128 wszedł w życie z dniem 13-go lipca 1933 r.

CZĘŚĆ III. GMINY MIEJSKIE.

Art. 104 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej, w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 895) w sprawie zmiany właściwości niektórych władz w zakresie podziału administracyjnego Państwa, a mianowicie:

Art. 104. „Do czasu wydania ogólnej ustawy, regulującej sprawy podziału administracyjnego Państwa, Minister Spraw Wewnętrznych po wysłuchaniu zainteresowanych ciał samorządowych może dokonywać na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego zmian granic gmin wiejskich i obszarów dworskich oraz miast, niestanowiących odrębnych powiatów miejskich dla celów administracji państwowej, tworzyć nowe, bądź znosić istniejące. Zmiany granic powiatów oraz miast, stanowiących odrębne powiaty miejskie dla celów administracji państwowej, tworzenie nowych oraz znoszenie istniejących, dokonywane będą drogą rozporządzeń Rady Ministrów, wydawanych na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych po wysłuchaniu zainteresowanych ciał samorządowych".

Uwaga: Odnośnie znoszenia miast zaznacza się, że art. 104 stracił moc obowiązującą a w jego miejsce wchodzą podane poniżej postanowienia art. 33 U. S. z dnia 23 marca 1933 r.

Zmiany w podziale dla celów administracji ogólnej pociągają za sobą tem semem odpowiednie zmiany obszarów odnośnych jednostek samorządu terytorjalnego.

Przepisy regulujące sposób rozdzielenia majątku i ustalania obowiązku zainteresowanych ciał samorządowych pozostają bez zmiany.

U. S. z dnia 23 marca 1933 r.

Art. 33. Rada Ministrów po wysłuchaniu opinji rady miejskiej i wydziału powiatowego może w drodze rozporządzenia znieść miasto, liczące mniej niż 3.000 mieszkańców i nadać mu ustrój gminy wiejskiej lub gromady. Zniesienie miasta, liczącego co najmniej 3.000 mieszkańców, może nastąpić tylko w drodze ustawodawczej.

Uwaga: Art. 33 wszedł w życie z dniem 13 lipca 1933 r.

Art. 38. (1) Upoważnia się Prezydenta Rzeczypospolitej do wydania w okresie lat 3 od chwili wejścia w życie ustawy niniejszej w drodze rozporządzeń z mocą ustawy dla miast: Krakowa, Lwowa, Łodzi, Poznania, m. st. Warszawy i Wilna odrębnego prawa (statutu) o ustroju miasta.

(2) Prawo o ustroju miasta może uwzględnić odrębności ustrojowe miasta w zakresie spraw następujących:

a) określenie liczby radnych;

b) ustalenie, czy mandat radnego może być łączony z mandatem członka zarządu miejskiego oraz czy członkowie zarządu wchodzą w skład rady;

c) uregulowanie sprawy przewodnictwa na posiedzeniach rady miejskiej;

d) ustalenie sposobu ukonstytuowania się i organizacji rady miejskiej;

e) ustalenie trybu obradowania rady miejskiej i magistratu oraz ustanowienie kar regulaminowych, zastrzeżonych dla uprawnień przewodniczącego i kolegjum;

f) określenie liczby ławników i wiceprezydentów oraz ustalenie wyższych kwalifikacyj naukowych i zawodowych na urząd prezydenta miasta i wiceprezydentów;

g) ustalenie zasad zarządu majątkiem gminnym;

h) uregulowanie innych spraw gminy, co do których ustawa niniejsza nie zawiera wyraźnych postanowień lub do unormowania nie upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych.

(3) Prawo o ustroju miasta może być nadane na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych po zasięgnięciu opinji rady miejskiej danego miasta, bądź bez takiej opinji, gdy rada miejska nie nadeśle jej w ciągu dni 90 po dniu otrzymania projektu prawa do zaopinjowania. Wniosek taki Minister Spraw Wewnętrznych może przedstawić z urzędu lub z inicjatywy rady miejskiej. Uprawnienia powyższe przysługują radom miejskim, powołanym na podstawie przepisów wyborczych, zawartych w ustawie niniejszej.

(4) Z dniem wejścia w życie prawa o ustroju miasta tracą moc w odniesieniu do danego miasta te postanowienia ustawy niniejszej, które dotyczą spraw, przez to prawo odmiennie uregulowanych, oraz przepisy ustaw szczególnych, sprzeczne z postanowieniami prawa o ustroju miasta.

Uwaga: Art. 38 będzie miał zastosowanie po odnowieniu składu obecnych rad miejskich w odnośnych miastach.

Art. 43. (1) Do zakresu działania rady gminy (art. 1 ust. (5) należy powołanie organu zarządzającego i kontrola nad jego działalnością oraz stanowienie norm i zasad, dotyczących zarządu sprawami gminy i jej gospodarki, a w szczególności: u) uchwalenie wniosków oraz wydawanie opinji w sprawie zmiany granic gminy.

Art. 128. Dla ustalenia liczby mieszkańców w myśl postanowień ustawy niniejszej miarodajny jest ostatni urzędowy powszechny spis ludności.

Uwaga: Art. 128 wszedł w życie z dniem 13 lipca 1933 r.

CZĘŚĆ IV. POWIATY MIEJSKIE.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r.

o organizacji i zakresie działania władz administrcji ogólnej.

(Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86).

Art. 73. Miasta liczące na podstawie powszechnego spisu ludności więcej niż 75.000 mieszkańców, tworzą

odrębne powiaty miejskie dla celów administracji państwowej.

O ile od powszechnego spisu ludności minie więcej, aniżeli pięć lat, Rada Ministrów może zezwolić na przeprowadzenie osobnego spisu ludności na obszarze gminy.

Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia tworzyć wyjątkowo powiaty miejskie dla celów administracji państwowej z miast liczących mniej aniżeli 75.000 mieszkańców.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1932 r.

w sprawie powiatów miejskich

(Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 408).

Na podstawie art. 73 — 77, 80 — 84, 117, 125 i 126 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19-go stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. Nr. 11, poz. 86) zarządza się co następuje:

§ 1. Miasta: Białystok, Bydgoszcz, Częstochowa, Gniezno, Grudziądz, Inowrocław, Kraków, Lublin, Lwów, Łódź, Poznań, Radom, Sosnowiec, Toruń i Wilno tworzą odrębne powiaty miejskie dla celów administracji państwowej.

CZĘŚĆ V. POWIATY.

Art. 104. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej, w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 895) w sprawie zmiany właściwości niektórych władz w zakresie podziału administracyjnego Państwa, a mianowicie:

art. 104. „Do czasu wydania ogólnej ustawy, regulującej sprawy podziału administracyjnego Państwa, Minister Spraw Wewnętrznych po wysłuchaniu zainteresowanych ciał samorządowych może dokonywać na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego zmian granic gmin wiejskich i obszarów dworskich oraz miast niestanowiących odrębnych powiatów miejskich dla celów administracji państwowej, tworzyć nowe, bądź znosić istniejące. Zmiany granic powiatów oraz miast, stanowiących odrębne powiaty miejskie dla celów administracji państwowej, tworzenie nowych oraz znoszenie istniejących dokonywane będą drogą rozporządzeń Rady Ministrów, wydawanych na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych po wysłuchaniu zainteresowanych ciał samorządowych".

Zmiany w podziale dla celów administracji ogólnej pociągają za sobą tem samem odpowiednie zmiany obszarów odnośnych jednostek samorządu terytorjalnego.

Przepisy regulujące sposób rozdzielenia majątku i ustalania obowiązku zainteresowanych ciał samorządowych pozostają bez zmiany.

Pismo Nr. AP. 109/3 z dnia 2 września 1933 r.

w sprawie wykazu kar administracyjnych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarzy Rządu m. st. Warszawy.

Zechce Pan Wojewoda polecić sporządzenie przez poszczególne podległe Mu władze administracyjne ilościowego wykazu kar administracyjnych za czas od 1-go października 1932 r. do 1 października 1933 r. w/g wzoru ustalonego okólnikiem Nr. 200 z dn. 18 IX. 1929 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. poz. 24, str. 477) i odnośne zestawienia przesłać Ministerstwu w nieprzekraczalnym terminie do dnia 15 października b. r.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje, że następny wzór zestawienia, t. j. od 1 października 1933 r. do 1 października 1934 r. ulegnie zmianie w tym kierunku, że rubryka typowych rodzajów wykroczeń będzie obejmowała wykroczenia następujące: 1) Sanitarne, 2) Drogowe, 3) Broń, 4) Alkoholowe, 5) Z ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, 6) Z prawa o wykroczeniach i 7) Różne.

Pismo Nr. SS. 54/26/2 z dnia 8 września 1933 r.

o kosztach wykonywania postanowień o obowiązku szkolnym.

Do

P. P. Wojewodów w Białymstoku, Brześciu n/B., Łucku, Nowogródku, Wilnie.

W związku z zapytaniem niektórych P. P. Wojewodów — czy inspektorzy szkolni mają prawo żądania od gmin, aby te pokrywały koszty wykonywania przez inspektoraty postanowień dekretu o obowiązku szkolnym — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wyjaśnia, że ani ustawa z dnia 12. 2. 1922 r. o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół powszechnych (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 143) ani też rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30. 11. 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 1030) nie dają inspektorom szkolnym podstawy prawnej do żądania od gmin, aby pokrywały koszty wykonywania przez nich postanowień o obowiązku szkolnym.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, iż podobne wyjaśnienie ze strony Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. otrzymali kuratorzy okręgów szkolnych Brzeskiego, Łuckiego i Wileńskiego.

Pismo Nr. SS. 67/3/4 z dnia 12 września 1933 r.

o sprowadzaniu skazanych do więzienia przez organy gminne.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

Stosownie do postanowień art. 544 i 554 K. P. K. oraz art. 44 przepisów wprowadzających K. P. K. (Dz. U. R. P. Nr. 33 z 1928 r. poz. 314) urzędy gminne obowiązane są wykonywać polecenia sądów i prokuratorów, dotyczące sprowadzania skazanych do więzienia celem odbycia kary.

Jak wykazuje dotychczasowa praktyka, władze gminne niechętnie i ze znacznem częstokroć opóźnieniem wykonywują odnośne polecenia władz sądowych i prokuratorskich.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o wydanie zarządzeń, by władze gminne wykonywały polecone im przez sądy w omawianym zakresie czynności z należytą ener-

gją i nie dopuszczały do rażącego odwlekania represji karnej.

Ministerstwo Spraw Węwnętrznych nadmienia jednocześnie, iż urzędom gminnym za wykonywanie czynności o jakich wyżej mowa przysługuje wynagrodzenie przewidziane w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości i Ministra Skarbu z dnia 25. 6. 1929 r. o należytościach za konwojowanie osób i rzeczy oraz za przechowywanie rzeczy (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 390).

Pismo Nr. GB. 48/19/27 z dnia 27 września 1933 r.

o opłacaniu urzędowych listów i kartek znaczkami pocztowemi.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z pismem dnia 15. VII. 1933 r. Nr. GB. 48/19/8, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje na podstawie pisma Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 21. IX. 1933 r. Nr. PW. 400/88, co następuje:

Według postanowień art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie w brzmieniu ustawy z dnia 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 275) oraz rozporządzenia Ministrów Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lipca 1932 roku o przesyłkach listowych urzędowych oraz w postępowaniu cywilnem i karnem (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 448), urzędowe przesyłki listowe, wysyłane przez władze, urzędy, osoby i instytucje, wymienione w § 2 pkt. a) i b) powołanego wyżej rozporządzenia z dnia 22 lipca 1933 roku winny były być, począwszy od dnia 1 sierpnia b. r. opłacane zapomocą znaczków pocztowych, wprowadzonych rozporządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 19 maja 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 370).

Z uwagi na techniczne trudności w ostatecznem ustaleniu wszystkich władz i urzędów, którym w myśl powołanych wyżej przepisów przysługuje prawo do opłacania przesyłek listowych urzędowemi znaczkami opłaty oraz w uwzględnieniu tej ewentualności, że nie wszystkie z tych urzędów mogły być na czas zaopatrzone w te znaczki, Ministerstwo Poczt i Telegrafów okólnikami z dnia 27 lipca b. r. Nr. PW. 400/57 oraz z dnia 16 sierpnia b. r. Nr. PW. 104/63 poleciło wszystkim urzędom pocztowym, by w terminie do końca września b. r. przyjmowały bez sprzeciwu listy i kartki władz i urzędów państwowych oraz samorządowych, nadane bez naklejenia znaczków urzędowych, lecz według dotychczasowych zasad, jako „przesyłki urzędowe — wolne od opłaty pocztowej".

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o zwrócenie uwagi na powyższy termin podległym władzom i urzędom, uprawnionym do korzystania ze znaczków do opłaty urzędowych przesyłek listowych z zaznaczeniem, że od dnia 1 października b. r. winny być wszystkie urzędowe przesyłki listowe opłacane i wysyłane zgodnie z postanowieniami powołanego wyżej rozporządzenia z dnia 22 lipca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 448).

Pismo Nr. SS. 91/24/2 z dnia 25 września 1933 r.

w sprawie ubezpieczenia emerytalnego i terminowego wypłacania uposażenia pracownikom samorządowym.

Do

P. P. Wojewodów w Białymstoku, Brześciu n/B., Kielcach, Lublinie, Łodzi, Łucku, Nowogródku, Warszawie, Wilnie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, wychodząc z założenia, że ubezpieczenie emerytalne pracowników samorządowych prowadzone we własnym zakresie może spełnić swoje zadanie jedynie w razie ścisłego wykonywania przepisów zawartych w miejscowych statutach emerytalnych, uchwalonych w myśl okólników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 148 ex 1929 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1383 poz.) i Nr. 87 ex 1930 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 270, poz. 43), zwróciło uwagę w piśmie okólnem z dnia 25 marca 1931 r. L. SS. 2932/1 na konieczność: regularnego ściągania składek emerytalnych, lokowania funduszów emerytalnych z bezpieczeństwem pupilarnem i prowadzenia ścisłej rachunkowości, wreszcie na wystawianie pracownikom dekretów o zaliczeniu lat służby. W okólniku zaś Nr. 92 z dnia 30 czerwca 1932 r. L. SS. 85/10/3 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 10, poz. 134) podkreśliło niedopuszczalność zwalniania dyscyplinarnego pracowników przez związki samorządowe bez dostatecznych przyczyn, jedynie w zamiarze uwolnienia się od ciążących na podstawie przepisów statutu emerytalnego świadczeń na rzecz zwolnionych pracowników.

Pomimo wydania powyższych zarządzeń i zaleceń Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stwierdza, że niejednokrotnie dekrety o zaliczeniu lat do wysługi emerytalnej nie zostały wręczone zainteresowanym pracownikom, że składki i dopłaty emerytalne nie są przekazywane Funduszom emerytalnym, że wydziały powiatowe wydatkują z sum zgromadzonych w Funduszach emerytalnych na cele niezwiązane ze świadczeniami emerytalnemi, że dotychczas nie została uregulowana należycie rachunkowość funduszów emerytalnych, wreszcie, że w dalszym ciągu zachodzą wypadki zwolnienia dyscyplinarnego pracowników bez uzasadnionych podstaw, jedynie celem uchylenia się od wypłacenia należnych im świadczeń.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w związku z powyższem prosi Pana Wojewodę, aby zalecił związkom samorządowym ścisłe wykonywanie przepisów obowiązujących statutów emerytalnych stosownie do okólników i pism okólnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych powołanych na wstępie, a dotyczących organizacji Funduszów emerytalnych.

Ponadto Ministerstwo Spraw Wewnętrznych niejednokrotnie stwierdziło, że związki samorządowe zalegają z wypłacaniem wynagrodzeń i uposażeń służbowych.

Pomimo trudnego naogół położenia finansowego związków samorządowych, przypadki częstego lub przewlekłego zalegania z wypłatą uposażeń służbowych zachodzić nie powinny, przyczyniają się bowiem do obniżenia autorytetu władz samorządowych oraz wywołują niezadowolenie wśród pracowników, a niekiedy zakłócają normalny tok pracy.

Aby zapobiec na przyszłość takim niepożądanym objawom zarządy związków, które wskutek niedoborów kasowych nie mogą terminowo regulować bieżących swych zobowiązań, winny ustalić dokładny plan kolejności terminów i sposobu wypłat, uwzględniając w tym planie, o ile możności wynagrodzenia pracowników.

Ministerstwo prosi, by Pan Wojewoda podał powyższe uwagi do wiadomości podległym jego nadzorowi związkom samorządowym.

Orzecznictwo Sądów Polskich.

Stosowanie art. 3. rozporządzenia Prezydenta z dnia 16-go marca 1928 r. o umowie o pracę robotników (Dz. U. Nr. 35 p. 324).

Art. 3 rozporz. o umowie o pracę robotników, stanowiący, iż przez dopuszczenie do pracy powstaje umowa o pracę, nie może mieć zastosowania do pracowników umysłowych.

Pracownik umysłowy, który przed rozwiązaniem umowy o pracę, przepracował w firmie więcej niż rok, ma prawo do wynagrodzenia za niewykorzystany urlop.

(Orzeczenie Izby Pierwszej Sądu Najwyższego z 6 października 1932 r. Nr. I. C. 153/32).

(Orzecznictwo Sądów Polskich — listopad 1933 r. str. 482).

Okres pracy, potrzebny do uzyskania świadczeń na wypadek braku pracy.

Okres pracy, potrzebny do uzyskania świadczeń na wypadek braku pracy, wynosi sześć miesięcy składkowych, nie zaś kalendarzowych. Za ostatnie miesiące pracy należy się składka ubezpieczeniowa i miesiąc ten uważa się za składkowy, niezależnie od ilości przepracowanych w ciągu niego dni.

Dla uwzględnienia żądania odszkodowania za pozbawienie możności korzystania ze świadczeń Kasy Chorych, powód winien ustalić, że poniósł jakiekolwiek koszty leczenia.

(Orzeczenie Izby Pierwszej Sądu Najwyższego z 28 października 1932 r. Nr. I. C. 1093/32).

(Orzecznictwo Sądów Polskich — listopad 1933 r. str. 487).

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: KRAKÓW MAGISTRAT, BIURO PREZYDJALNE. TELEFON NR. 125-05.

PRENUMERATA: ROCZNA WYNOSI 12 ZŁ., (Z PRZESYŁKĄ POCZTOWĄ 14 ZŁ.), CENA JEDNEGO EGZEMPLARZA 1 ZŁ.

SPRZEDAŻ DZIENNIKA ORAZ PRZYJMOWANIE ZGŁOSZEŃ NA PRENUMERATĘ USKUTECZNIA DZIENNIK PODAWCZY MAGISTRATU.

OGŁOSZENIA: CAŁA STRONA 100 ZŁ., ½ STRONY 50 ZŁ., ¼ STRONY 25 ZŁ. — DZIAŁ OGŁOSZEŃ PROWADZI P. A. T. W KRAKOWIE, ULICA MIKOŁAJSKA 32. — TELEFONY NR. 104-99, 105-00.

Nakładem Gminy stoł. król. miasta Krakowa. — Czcionkami Drukarni Muzeum Przemysłowego w Krakowie, ulica Smoleńska Nr. 9.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ
STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA.

31 GRUDNIA 1933 R. Nr. 12. ROCZNIK LIV.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY.

122.

Nr. II. R. 161/33.

OBWIESZCZENIE

Zarządu miejskiego stoł. król. m. Krakowa

z dnia 21 grudnia 1933 r.

o poborze dodatków gminnych do państwowego podatku przemysłowego w roku 1934.

Zarząd miejski podaje do wiadomości, że na podstawie uchwały Rady miasta z dnia 27 września 1933 r. powziętej w myśl art. 8 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. u. R. P. z r. 1932 Nr. 106 poz. 884 Gmina miasta Krakowa pobierać będzie w r. 1934 dodatki gminne:

a) do państwowego podatku od obrotu w dotychczasowej wysokości 25% tego podatku,

b) do ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych w dotychczasowej wysokości 30% ceny tych świadectw i kart.

Prezydent stoł. król. miasta Krakowa.

123.

OKÓLNIK Nr. 78

Zarządzenie

Prezydenta m. z dnia 12 grudnia 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 51/33 w sprawie zakazu uprawiania handlu obnośnego w biurach Zarządu Miejskiego.

Stwierdziłem, że w budynku i w Biurach Zarządu Miejskiego pojawiają się różnego rodzaju agenci, komi-

sjonerzy i zastępcy firm handlowych i przemysłowych, zakładów ubezpieczeń itp., którzy oferują pracownikom miejskim sprzedaż różnych towarów.

Ponieważ załatwianie tego rodzaju spraw w lokalach biurowych w godzinach urzędowych jest niedozwolone, przeto zakazuję uprawiania handlu obnośnego w obrębie biur Zarządu Miejskiego i polecam PP. Naczelnikom i wszystkim PP. Urzędnikom i funkcjonarjuszom miejskim, by zabraniali wymienionym osobom wstępu do ubikacji biurowych i by w obrębie urzędów nie korzystali z ich usług.

124.
OKÓLNIK Nr. 82

Prezydenta m. z dnia 12 grudnia 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 169/33 w sprawie okresowego przydzielania zatrudnionych przy czynnościach manipulacyjnych kancelistów — do pisania na maszynie.

Ze względu na to, że każdy kancelista musi biegle pisać na maszynie (§ 3 ust. 3 uchwały Rady m. z dn. 12 listopada 1920), a biegłość tę traci przez stały przydział pracy, nie wymagający pisania na maszynie, polecam PP. Naczelnikom Wydziałów, Dyrektorom Zakładów i Przedsiębiorstw gm. wydać zarządzenia, aby przydzieleni kanceliści, a przedewszystkiem kobiety, co pewien czas, a w każdym razie przynajmniej cztery razy w roku po jednym miesiącu, byli stale zajęci pisaniem na maszynie.

125.
OKÓLNIK Nr. 87

Zarządzenie

Prezydenta m. z dnia 19 grudnia 1933 r. Nr. Prez. R. 197/33 w sprawie przedkładania sprawozdań.

Wobec zaszłego faktu, że jeden z Wydziałów wezwany przezemnie do zbadania sprawy i przedłożenia sprawozdania, nie ograniczył się do polecenia, lecz przypisał winę niewykonania zarządzenia innemu równorzędnemu Wydziałowi, nie porozumiawszy się uprzednio z tym Wydziałem, zarządzam, by Wydziały, Urzędy, Biura i Zakłady — o ile zdaniem ich zaszła wina niewykonania zarządzenia przez inny Wydział — porozumiały się przed złożeniem mi sprawozdania z tym Wydziałem, a w sprawozdaniach swoich, składanych czy to na wezwanie, czy to z własnej inicjatywy, ograniczały się do przedstawienia sprawy pod względem faktycznym i prawnym, pozostawiając ocenę winy Zarządowi Miasta, jako władzy powołanej wyłącznie do orzekania o winie i karze.

126.
OKÓLNIK Nr. 90

Prezydenta m. z dnia 30 grudnia 1933 r. do Nr. Prez. Przep. osob. 30/33 w sprawie nowelizacji przepisu art. 29 lit. d. przepisów emerytalnych.

Rada m. uchwałą z dnia 27-go listopada 1933 r. zatwierdzoną zarządzeniem Pana Wojewody z dnia 23 grudnia 1933 r. Nr. SA. I-9-154/33 na podstawie przepisu art. 43 ust. 1 lit. g. ustawy z dnia 23 marca 1933 r. zmieniła przepis art. 29 lit. d. przepisów emerytalnych w sposób następujący:

d) gdy pracownika będącego w stanie nieczynnym w przeciągu 1/2 roku niepowołano do czynnej służby.

127.
SPROSTOWANIE.

W sprawozdaniu z posiedzenia Tymcz. Rady Miejskiej z dnia 27 listopada 1933 (Dz. Rozp. M. Kr. Nr. 11, poz. 119 1933 r. pierwsze 2 ustępy punktu XXXII. porz. dziennego na str. 317 powinny brzmieć:

XXXII. Sprawozdanie z zamknięć rachunkowych za okresy budżetowe 1931/32 i 1932/33.

Referent Rm. Dr. Marjan Kannenberg zaznacza, że w ciągu dwóch okresów sprawozdawczych Zarząd Miasta musiał walczyć z wielkiemi trudnościami, narzuconemi przez kryzys gospodarczy. Miarą tych trudności jest ubytek dochodów, który w obydwóch okresach wyniósł razem około 9 miljonów złotych. W okresie 1931/32 największy spadek wykazały dochody z majątku komunalnego i z podatków samoistnych, w okresie następnym poważnie zawiodły dochody podatkowe, podczas gdy w działach prywatno-prawnej gospodarki miasta ubytek dochodów był nieznaczny. Należy podkreślić dodatnie wyniki gospodarcze przedsiębiorstw miejskich, których dochody spadły w ostatnim okresie w stosunku do preliminarza zaledwie o ułamek procentu.

Aby pokryć lukę, wytworzoną przez niedopisanie dochodów, Zarząd Miasta miał trzy drogi: oszczędność, operacje kredytowe a wreszcie dopuszczenie do niedoborów budżetowych. Zarząd Miasta poszedł przedewszystkiem drogą oszczędności, które osiągnęły w dwóch latach sprawozdawczych kwotę około 5 1/2 miljona złotych. Wzrost efektywnego zadłużenia jest nieznaczny, a niedobór budżetowy wyniósł w roku 1931/32 około 1 1/2 miljona, w roku 1932/33 tylko około 650.000.— złotych, a więc kwotę stosunkowo niewielką. Zmniejszenie wydatków dotknęło naogół wszystkie działy budżetu równomiernie.

Zdaniem referenta tendencja kurczenia się dochodów będzie istniała i nadal, dlatego akcję oszczędnościową należy prowadzić w dalszym ciągu z niesłabnącą energją. Dopóki miejsca ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych nie zajmie ustawa, regulująca uprawnienia finansowe miasta w sposób trwały, gospodarka miejska będzie przy największych wysiłkach łataniną, która na dłuższy okres czasu nie może wystarczyć. Przedłożone zamknięcia rachunkowe wykazują, że Zarząd miasta zdaje sobie sprawę z sytuacji i stara się jej przeciwstawić ze wszystkich sił.

128.
RUCH SŁUŻBOWY.

Przeniesieni w stan spoczynku:

1) Jahn Stanisław, adjunkt adm. z dniem 31/XII. 1933 r.

2) Krajewska Aleksandra, kancelista z dniem 31/XII. 1933 r.

3) Kuśnierz Maciej, grabarz z dniem 31/XII. 1933 r.

4) Nowak Jan, sierżant M. Str. Pożarnej z dniem 31/XII. 1933 r.

5) Popkowa Emilja, kancelista z dniem 31/XII. 1933 r.

6) Tomaszewska Helena, wychowawczyni M. Szk. Gosp. Dom. z dniem 31/XII. 1933 r.

7) Toneńczuk Szymon, rurmistrz Wodoc. miejsk. z dniem 31/XII. 1933 r.

8) Waga Jan, st. rewident z dniem 31/XII. 1933 r.

Zwolnieni:

1) Huczyńska Marja, kancelista z dniem 31/XII. 1933 r.

Nominacje:

1) Mr. Pirożyński Bolesław, asyst. adm. mianowany referentem w dotychczasowej grupie uposaż.

2) Mr. Stefański Eugenjusz, asyst. adm. mianowany referentem w dotychczasowej grupie uposaż.

3) Mr. Neuwelt Władysław, asyst. adm. mianowany referentem w IX. grupie uposaż.

4) Mr. Kramarski Marjan, asyst. adm. mianowany praktykantem koncept. w IX. grupie uposaż.

5) Mr. Pawlusiewicz Franciszek, asyst. adm. mianowany praktykantem koncept. w IX. grupie uposaż.

6) Mr. Foryś Stanisław, urz. kontr. mianowany praktykantem konceptowym w IX. grupie uposaż.

Zmarli:

1) Bezdek Zygmunt, emeryt. adjunkt rach Wodoc. miejskiego.

2) Inż. Bieliński Stanisław, emeryt. dyrektor Elektr. miejskiej.

3) Grosser Stanisław, emeryt. radca Mgtu.

4) Obcowska Marja, wdowa po tercjanie szk.

5. Woźniak Antoni, strażnik Wydz. VIII.

129.

STATUT FUNDACYJNY

Fundacji Seweryna i Zofji z Łubkowskich Kisielewskich na zwalczanie gruźlicy i chorób pokrewnych w Krakowie

zatwierdzony reskryptem Wojewody lwowskiego z dnia 3/XI. 1933 L. W. 4122/V/33.

Śp. Seweryn Kisielewski, zmarły dnia 3 kwietnia 1915 r. w Krakowie zapisał ustępem 12 testamentu z dnia 10 maja 1913 r. Gminie miasta Krakowa na utworzenie wieczystego funduszu im. Seweryna i Zofji z Łubkowskich Kisielewskich sumę 33.000 Koron austr. z przeznaczeniem dochodów od tej sumy na zwalczanie gruźlicy i chorób pokrewnych w mieście Krakowie i najbliższej Krakowowi okolicy.

Wojewoda lwowski, jako Naczelna władza fundacyjna w Małopolsce, przyznał reskryptem z dnia 12 stycznia 1923 r. L. 1/2 ex 23/III/2 powyższej fundacji prawne istnienie i polecił Magistratowi sporządzenie Statutu fundacyjnego.

Kapitał fundacyjny ulokowany w listach zastawnych Banku austr. węgierskiego zdewaluował się do kwoty Zł. 29.—, która to kwota została ulokowaną na książeczce wkładkowej Komunalnej Kasy Oszczędności miasta Krakowa Nr. 377.760.

Tymczasowa Rada miasta uchwałą z dnia 14 grudnia 1931 r. uznając cel i przeznaczenie fundacji śp. Seweryna i Zofji z Łubkowskich Kisielewskich, jako najbardziej zasługujące na poparcie i urzeczywistnienie, postanowiła restytuować zdewaluowany kapitał powyższej fundacji przez przyznanie corocznej dotacji na rzecz tej fundacji z funduszów gminnych w kwocie 100 Zł. aż do czasu restytuowania kapitału zakładowego pierwotnej fundacji.

Pod zarządem Gminy miasta Krakowa znajdują się inne fundusze, przeznaczone na pokrewne cele, jak powyższa fundacja, a to:

Zapis śp. Michała Kotlińskiego, opierający się na rozporządzeniu ostatniej woli z dnia 25 sierpnia 1895 r. obejmuje fundusz, wynoszący pierwotnie 400 Koron austr. a obecnie po zwaloryzowaniu 123 Zł. 58 gr., z którego dochody roczne przeznaczone są dla ubogich kalek i nieuleczalnych miasta Krakowa.

Fundacja położnej im. Cesarzowej Elżbiety zatwierdzona reskryptem b. Rządu Krajowego Krakowskiego z dnia 12 maja 1865 r. L. 9403 z pierwotnym kapitałem 100 Złotych reńskich, wynoszącym po zwaloryzowaniu 101 Zł. 57 gr., którego procent przeznaczony jest corocznie dla biednej położnicy z Krakowa, która powije dziecko w dniu 5 marca.

Fundusz na uwiecznienie pamiątki szczęśliwego ocalenia i powrotu do zdrowia b. Cesarza Franciszka Józefa I. na utrzymanie dwóch łóżek dla biednych chorych w jednym z tutejszych szpitali, powstały ze zbiórek zorganizowanych przez Gminę miasta Krakowa na podstawie uchwały Rady miasta Krakowa z 14 marca 1853 r. zatwierdzonej rozporządzeniem Prezydjum b. Rządu Krajowego w Krakowie z dnia 20 marca 1853 r. L. 1251. Statut fundacyjny dla tego funduszu nie został sporządzony. Kapitał tego funduszu wynosi po zwaloryzowaniu 2.434 zł. 64 gr.

Wobec niedostateczności wymienionych powyżej funduszów do spełnienia celów fundacyjnych oraz z uwagi, że cel i przeznaczenie fundacji śp. Seweryna i Zofji z Łubkowskich Kisielewskich zasługuje najbardziej na poparcie i urzeczywistnienie Magistrat stoł. król. miasta Krakowa na podstawie uchwały z dnia 8 października 1930 r. odniósł się sprawozdaniem z dnia 24 listopada 1930 r. do Wojewody Lwowskiego, jako Państwowej Władzy fundacyjnej z wnioskiem o wcielenie do restytuować się mającej fundacji Seweryna i Zofji z Łubkowskich Kisielewskich, kapitałów pochodzących z zapisu Michała Kotlińskiego, z fundacji położnej im. Cesarzowej Elżbiety oraz z funduszu na utrzymanie dwóch łóżek dla biednych chorych w jednym ze szpitali krakowskich, z tem, że fundacja b. Cesażowej austr. Elżbiety zostanie zniesioną, zaś fundusz z zapisu śp. Michała Kotlińskiego dla ubogich kalek i nieuleczalnych miasta Krakowa, oraz fundusz im. b. Cesarza Franciszka Józefa I. na utrzymanie dwóch łóżek dla biednych chorych w jednym z krakowskich szpitali, z chwilą zatwierdzenia niniejszego Statutu stracą swój samoistny byt prawny.

Wojewoda Lwowski, jako Władza fundacyjna dla Małopolski, reskryptem z dnia 21 marca 1931 roku L. W. 7981/F. zezwolił na zasilenie kapitału fundacji śp. Seweryna i Zofji z Łubkowskich Kisielewskich, prze-

znaczonej na zwalczanie gruźlicy i chorób pokrewnych w Krakowie przez wcielenie do tej fundacji funduszów wyżej wymienionych i upoważnił Zarząd miasta Krakowa do sporządzenia Statutu fundacji Kisielewskich.

Reprezentacja stoł. król. miasta Krakowa zeznaje niniejszem następujący

STATUT FUNDACYJNY.

I.

Nazwa fundacji opiewa po wieczne czasy:

„Fundacja Seweryna i Zofji z Łubkowskich Kisielewskich na zwalczanie gruźlicy i chorób pokrewnych w Krakowie".

Siedzibą fundacji jest miasto Kraków.

II.

Majątek zakładowy fundacji stanowią:

a) kwota Zł. 129, ulokowana na książeczce Komunalnej Kasy Oszczędności miasta Krakowa Nr. 377.760,

b) zobowiązanie Gminy miasta Krakowa do udzielenia co roku z własnych funduszów dotacji w kwocie 100 Zł. aż do czasu restytuowania kapitału zakładowego pierwotnej fundacji małżonków Kisielewskich,

c) kapitał pozostały z zapisu Michała Kotlińskiego wynoszący Zł. 131·38 ulokowany na książeczce wkładkowej Komunalnej Kasy Oszczędności miasta Krakowa Nr. 154.162,

d) kapitał ze zniesionej fundacji położnej im. b. Cesarzowej austr. Elżbiety w kwocie 102 zł. 65 gr. ulokowany na książeczce Kasy Oszczędności miasta Krakowa Nr. 236.062 i 4% listach zastawnych b. Banku Krajowego,

e) kapitał z funduszu dwóch łóżek szpitalnych, wynoszący 2.496 Zł. 76 gr. ulokowany na książeczkach Komunalnej Kasy Oszczędności miasta Krakowa Nr. 236.082 i Nr. 374.691, w 4% listach zastawnych Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, w 4% listach zastawnych b. Banku Krajowego, w 4% obligacjach Gminy miasta Krakowa i w 5% polskiej pożyczce konwersyjnej z 1924 r.

Powyższe kapitały zostały zawinkulowane na rzecz fundacji Seweryna i Zofji z Łubkowskich Kisielewskich i stanowią majątek po wieczne czasy nienaruszalny.

Do kapitału fundacyjnego zalicza się odsetki kapitału, nie użyte na cele fundacyjne, oraz ułamkowe kwoty tych odsetek. Wszelkie ewentualne dary lub zapisy ze strony osób trzecich na rzecz fundacji mają być użyte do zasilenia jej kapitału fundacyjnego.

III.

Kapitał fundacyjny został oddany w opiekę i zarząd Gminy miasta Krakowa, która opiekę i zarząd nad majątkiem fundacji przyjmuje i obowiązuje się lokować każdoczesny kapitał fundacji w sposób dający pupilarne zabezpieczenie. Tytułem zwrotu kosztów administracji przysługuje Gminie miasta Krakowa prawo pobierania 5% rocznie z normalnych dochodów fundacji.

IV.

Celem fundacji jest używanie dochodów kapitału fundacyjnego na żywienie ubogich dzieci w półkolonjach i kolonjach miasta Krakowa, które stanowią najskuteczniejszy środek zapobiegania gruźlicy. Odsetki od kapitału fundacyjnego co rok w czerwcu przeznacza każdoczesny Prezydent miasta Krakowa na pobyt w kolonji lub półkolonji leczniczej dla jednego lub więcej dzieci zagrożonych gruźlicą — o ile możności na pobyt dłuższy niż jednomiesięczny. To samo dziecko w razie potrzeby może być wysyłane na kolonje względnie półkolonje rok po roku.

V.

Z tej fundacji mogą korzystać dzieci zagrożone gruźlicą, względnie pokrewnemi chorobami, pochodzące z Krakowa, a to wyłącznie wyznania chrześcijańskiego, narodowości polskiej, w wieku od lat 7 do 14, bez względu na płeć, których rodzice posiadają prawo do trwałej opieki w Gminie krakowskiej i nie posiadają środków na ich leczenie.

Z uwagi na stypulowane przez Gminę miasta Krakowa coroczne dotacje w wysokości 100 Zł. na rzecz niniejszej fundacji, zastrzega Reprezentacja miasta Krakowa możność korzystania z niniejszej fundacji również dla dzieci pracowników Gminy (urzędników, niższych funkcjonarjuszy Magistratu i Zakładów gminnych) zagrożonych gruźlicą, na pobyt w kolonjach lub półkolonjach leczniczych.

VI.

Fundacja wchodzi w życie z chwilą zatwierdzenia Statutu fundacyjnego przez Wojewodę Lwowskiego jako Państwową Władzę fundacyjną dla Małopolski.

VII.

We wszystkich sprawach niniejszym Statutem fundacyjnym bliżej nie określonych będą stosowane każdoczesne ogólnie obowiązujące przepisy prawne.

VIII.

W razie gdyby niniejsza fundacja kiedykolwiek przez Władzę uchyloną, względnie unieważnioną została, przejdzie jej majątek na Gminę miasta Krakowa, która obowiązaną będzie użyć go na pokrewne cele opieki społecznej.

IX.

Naczelny nadzór nad fundacją wykonuje Minister Opieki Społecznej.

X.

Statut fundacyjny zeznaje się w dwu równobrzmiących egzemplarzach, z których po jednym egzemplarzu otrzyma Wojewoda Lwowski, jako Państwowa Władza fundacyjna oraz Gmina miasta Krakowa.

Kraków, dnia 14 marca 1932 r.

Pieczęć okrągła: Prezydent stoł. król. m. Krakowa:

Wł. Belina Prażmowski wr.

Dr. Bolesław Korolewicz wr.

Ks. Dr. Józef Niemczyński wr.

WOJEWODA LWOWSKI

LW.: 4122/33 F. We Lwowie, dnia 3 listopada 1933 r.

Jako państwowa władza fundacyjna na terytorjum województw Małopolski zatwierdzam niniejszy statut w całej osnowie.

Pieczęć okrągła: Rzeczpospolita Polska Wojewoda Lwowski.

Wojewoda lwowski: w z. *Sochański* wr. (Wicewojewoda Sochański).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

WYKAZ KONSENSÓW

na zamieszkanie, względnie użytkowanie wykonanych budowli, udzielonych w miesiącu grudniu 1933 r.

I. Nowe domy.

1. Aleja Słowackiego L. or. 31 (Lsp. 25 Dz. V.) własność Dr. Jana Rosego i Bernarda Grünhuta, dom 3-ch piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 30/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 369/33/B).

2. Ulica Twardowskiego L. or. 98 (Lsp. 224 Dz. X.) własność Szewczyka Rudolfa, część nowego domu parterowego (reskrypt Zarządu miasta z dnia 6/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 718/33/D).

3. Aleja Focha L. or. 29 (Lsp. 256 Dz. XII.) własność Prof. Dra Rafała Taubenschlaga, I. p. willa (reskrypt Zarządu miasta z dnia 18/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 254/33/C).

4. Ulica Kraszewskiego L. or. 17 (Lsp. 255 Dz. XII.) własność Wnęków Stanisława i Marji, mieszkanie 4-ro izbowe na I. piętrze w nowym domu I. p. (reskrypt Zarządu miasta z dnia 23/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 357/33/C).

5. Ulica Królowej Jadwigi L. or. 151 a (Lsp. 335 Dz. XIII.) własność Inż. Józefa Wilczyńskiego, dom 1-no piętrowy z suterenami i poddaszem oraz parter. oficyna (reskrypt Zarządu miasta z dnia 15/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 489/33/C).

6. Ulica Ks. Józefa L. or. 125 a (Lsp. 348 Dz. XIII.) własność Korczykowej Marjanny, drewniany dom parterowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 20/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 630/33/C).

7. Ulica Królowej Jadwigi L. or. 92 (Lsp. 61 Dz. XIII.) własność Wordliczków Franciszka i Marji, 1-no piętrowy dom z poddaszem (reskrypt Zarządu miasta z dnia 23/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 249/33/C).

8. Ulica Spadzista L. or. 3 (Lsp. 321 Dz. XIII.) własność Kołtoń Anny, 1-no piętrowy dom z poddaszem (reskrypt Zarządu miasta z dnia 12/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 600/33/C).

9. Ulica Chocimska L. or. 15 (Lsp. 361 Dz. XV.) własność Dra Kreutza Aleksandra i Marji, dom parterowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 12/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 308/33/C).

10. Ulica Pawła Popiela L. or. 17 (Lsp. 360 Dz. XV.) własność Porzyckich Stanisława i Heleny (reskrypt Zarządu miasta z dnia 14/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 267/33/C).

11. Ulica Kujawska L. or. 21 (Lsp. 356 Dz. XV.) własność Dra Józefa Stankiewicza, dom II. piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 13/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 196/33/C).

12. Aleja 29 Listopada L. or. 38 b. (Lsp. 63 Dz. XVIII.) własność Nowakowej Marji, dom 2-u piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 12/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 167 33/B).

13. Ulica I. Osiedle Oficerskie L. or. 50 (Lsp. 65 Dz. XVIII.) własność kpt. Czapika Tadeusza, dom 1-no piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 13/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 273/33/B).

14. Aleja 29 Listopada L. or. 40 a. (Lsp. 56 Dz. XVIII.) własność Gawraczyńskiej Wiktorji, I. piętro w domu nowym I. piętr. (reskrypt Zarządu miasta z dnia 11/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 166/33/B).

15. Ulica Moniuszki L. or. 28 (Lsp. 370 Dz. XIX.) własność Odziomek Stefanji, dom II. piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 19/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 319/33/B).

16. Ulica Moniuszki L. or. 25 (Lsp. 370 Dz. XIX.) własność Zonerowej Marji, dom 1-no piętrowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 1/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 323/33 B).

17. Ulica Grzegórzecka L. or. 132 (Lsp. 132 Dz. XX.) własność Wiatra Tomasza, dom parterowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 14/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 482/33/B).

18. Ulica Łanowa L. or. 36 (Lsp. 336 Dz. XXI.) własność Kuli Franciszka, dom parterowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 12/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 377/33/D).

19. Ulica Płaszowska boczna L. or. 53 c. (Lsp. 353 Dz. XXI.) własność Słomskiego Andrzeja i Migdy Stanisława, dom parterowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 7/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 103/33/D).

20. Ulica Dekerta L. or. 14 b. (Lsp. 852 Dz. XXII.) własność Rachwalskiego Władysława, część domu 1-no piętr. tj. 4 izby na parterze i 5 izb na I. piętrze po lewej stronie (reskrypt Zarządu miasta z dnia 12/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 164/33/D).

21. Aleja pod Kopcem L. or. 26 (Lsp. 848 Dz. XXII.) własność Gołąb Wandy, dom I. p. (reskrypt Zarządu miasta z dnia 6/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 446/33/D).

II. Nadbudowy, dobudowy i przebudowy.

1. Ulica Felicjanek L. or. 19 (Lsp. 47 Dz. III.) własność Papeciowej Olimpji, adaptacje na parterze i I. piętrze od strony podwórza tj. przebudowa ubikacji kuchennych, klatki schodowej, urządzenie ustępów spłukiwanych i łazienek, oraz wykonanie nowych przedpokoji i ganków (reskrypt Zarządu miasta z dnia 2/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 203/33/C).

2. Ulica Loretańska L. or. 11 (Lsp. 1 Dz. IV) własność Zgromadzenia OO. Kapucynów, wschodnie skrzydła klasztoru dobudowy (reskrypt Zarządu miasta z dnia 30/XI. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 304/33/C.

3. Ulica Krakowska L. or. 51 (Lsp. 30 Dz. VIII.) własność Wienera Salomona, przebudowa parteru i lewej części I. piętra, oraz nadbudowa części I. piętra i całego

II. piętra w tylnej oficynie (reskrypt Zarządu miasta z dnia 5/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 382/33/A).

4. Ulica Wielicka L. or. 10 (Lsp. 208 Dz. XXII.) własność Goldflussa Możesza, oficyna 1-no piętrowa i przyziemna (reskrypt Zarządu miasta z dnia 13/XII. 1933 r. Nr. Ba. Insp. 650/33/D).

Zmiany w stanie posiadania realności w Krakowie w listopadzie 1933 r.

I. Przez kontrakt kupna.

1. Dom dwupiętrowy przy ul. św. Marka L. or. 8 L. sp. 256/I. nabyła Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Kraków od Banku Spółdzielczego dla Rzemiosła, Przemysłu, Handlu i Rolnictwa za cenę 285.000 złotych.

2. Grunt lwh. 194/XVI. przy ul. Tatmajera nabył Jan Jędrzejczyk od Ludwika Ziomka za cenę 1.200 zł.

3. Część ($^2/_4$) domu jednopiętrowego przy ul. Mogilskiej L. or. 31 L. sp. 194/XIX. nabył Franciszek Haubner od Józefa i Marji Komorów za cenę 10.000 zł.

4. Dom czteropiętrowy przy ul. Siennej L. or. 14 L. sp. 467/I. nabyli po połowie Mojżesz i Scheindla Glassowie od Salomona i Gusty Haberów za cenę 24.000 dolarów.

5. Grunt lwh. 875/XVII. przy ul. Rzecznej nabyli po połowie Mikołaj i Józefa Sobierajowie od Agnieszki Chwastek za cenę 5.000 złotych.

6. Dom dwupiętrowy przy ul. Traugutta L. or. 20 L. sp. 153/XXII. nabyła Antonina Janasowa od Wincentego i Zofji Michalskich za cenę 40.000 złotych.

7. Dom parterowy przy ul. Juljusza Lea L. or. 36 L. sp. 66/XV. oraz grunt lwh. 65/XV. przy tejże ulicy nabyli po połowie Dr. Bernard i Dr. Ignacy Lauerowie od Feliksa Stachowskiego, Jana Jędrzejczyka i Zofji Strażowej za cenę 25.000 złotych.

8. Część ($^2/_{20}$) domu dwupiętrowego przy ul. Karmelickiej L. or. 52 L. sp. 332/IV. nabyli po ($^1/_{20}$) Zofja i Dr. Olga Geschwind od Tadeusza Geisslera za cenę 10.000 złotych.

9. Grunt lwh. 660/XV. przy ul. Konarskiego nabyła Cecylja Grünberg od Róży Pacanower za cenę 17.500 złotych.

10. Część ($^1/_7$) domu parterowego przy ul. Wielickiej L. or. 17 L. sp. 34/XXII. nabyła Honorata Bereźnicka od Zofji Studzińskiej za cenę 3.600 złotych.

11. Grunt lwh. 1147/XXII. przy ul. Płaszowskiej nabył Samuel Żeberko od Izaka Bergera za cenę 1425 dol.

12. Dom dwupiętrowy przy ul. Wielickiej L. or. 26 L. sp. 727/XXII. nabyli po połowie Jan i Teresa Znamirowscy od Antoniego Hildebranda za cenę 70.026 zł.

13. Część ($^1/_{72}$) domu jednopiętrowego przy ulicy Lwowskiej L. or. 16 L. sp. 213/XXII. oraz gruntu lwh. 787/XXII. nabyła Feiga Halpern od Beili z Kornów Halpernowej za cenę 300 złotych.

14. Dom jednopiętrowy przy ul. Kochanowskiego L. or. 4, L. sp. 482/IV. nabyła Marja Noworolska od Abrahama Izaaka 2-im. Anisa za cenę 49.000 złotych.

15. Grunt lwh. 582/XV. nabyli po połowie Józef i Marja Błogowscy od Dr. Józefa i Wiktorji Steinbergów za cenę 12.500 złotych.

II. Przez inne umowy.

1. Część ($^3/_{56}$) domu trzechpiętrowego przy ulicy Orzeszkowej L. or. 9 L. sp. 247/VIII. wartości 2900 zł., nabyła w drodze darowizny Dr. Ella Nattel od Amalji Klapholzowej.

2. Część ($^3/_5$) domu trzechpiętrowego przy ul. Łobzowskiej L. or. 25 L. sp. 104/IV. wartości 18.000 złotych nabyła w drodze darowizny Stanisława z Jaworskich Sadkowska od Edwarda i Emilji ze Słotwińskich Jaworskich.

3. Grunt lwh. 316/XII. przy ul. Słonecznej wartości 10.000 złotych nabyła w drodze darowizny Zofja z Guttnych Miedniakowa od Inż. Zdzisława Miedniaka.

III. Przez śmierć właściciela.

1. Część ($^{56}/_{336}$) domu jednopiętrowego przy ul. Wielickiej L. or. 37 L. sp. 430/XXII. wartości 12.527 zł. nabyli w spadku w równych częściach Mikołaj Cieśliński i Witalis Wolański po śp. Stefanie Filipowiczu i śp. Antoninie Wolańskiej.

2. Część ($^5/_8$) domu dwupiętrowego przy ul. Celnej L. or. 37 L. sp. 513/XXII. wartości 44.919·38 zł. nabyli w spadku w równych częściach Salomea Nattel, Marja Alter i Salomon Berstein po błp. Rozalji Bernstein.

3. Dom parterowy przy ul. Wielickiej L. or. 21 L. sp. 332/XXII. wartości 19.008·90 zł. nabyła w spadku Antonina Błażowska po śp. Stanisławie Błażowskim.

4. Dom parterowy przy ul. Wielickiej L. or. 49 L. sp. 265/XXII. wartości 5.106·17 zł. nabyli w spadku Wiktorja Łosiowska, Wojciech Szczęśniak i Julja Kamińska po śp. Marji Szczęśniak.

5. Część ($^4/_{16}$) domu dwupiętrowego przy ul. Konarskiego L. or. 33 L. sp. 320/XV. wartości 2.887·50 zł. nabyli w spadku Kazimiera ($^1/_{16}$) i Jerzy Wojciech 2-im. ($^3/_{16}$) Zarzyccy po śp. Inż. Mieczysławie Zarzyckim.

6. Część ($^1/_2$) domu jednopiętrowego przy ul. Czarnowiejskiej L. or. 39 L. sp. 136/XIV. wartości 13.000 zł. nabyła w spadku Wiktorja z Wyrobów Matyskowa po śp. Janie Matysku.

7. Część ($^1/_2$) domu dwupiętrowego przy ul. Zielnej L. or. 25 L. sp. 214/XI. oraz dom dwupiętrowy przy ul. Retoryka L. or. 23 L. sp. 93/III. łącznej wartości 98.349·35 zł. nabyli w spadku po ($^1/_4$) Bolesław i małoletni: Stanisław, Andrzej i Wojciech Urbanowiczowie po śp. Zofji z Kozików Urbanowiczowej.

8. Część ($^{12}/_{24}$) domu jednopiętrowego przy ul. Mostowej L. or. 1 L. sp. 349/VIII. wartości 13.200 złotych nabyła w spadku Joanna Pisesowa po błp. Simie vel Reisli Silbersteinowej.

9. Część ($^8/_{24}$) domu dwupiętrowego przy ul. Dąbrowskiego L. or. 12 L. sp. 193/XXII. wartości 14.820·18 zł. nabyły w spadku Marja ($^2/_{24}$) i małoletnia Irena ($^6/_{24}$) Kosowskie po śp. Feliksie Kosowskim.

IV. Przez egzekucję.

1. Dom dwupiętrowy przy ul. Dąbrówki L. or. 7 L. sp. 261/XXII. wartości około 15.300 zł. nabyła w drodze egzekucji Ruchla Marja 2-im. Halberstam od Ludmiły Marji Nowakowej.

WIADOMOŚCI O ROZPORZĄDZENIACH, OKÓLNIKACH, JUDYKATURZE I T. P. DOTYCZĄCYCH ADMINISTRACJI OGÓLNEJ.

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 16.

Okólnik Nr. 93 z dnia 6 października 1933 r.

(SB. 25/28/33 w sprawie przepisów o projektowaniu i wykonaniu połączeń spawanych w stalowych konstrukcjach budowlanych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Załączając przy niniejszym przepisy o projektowaniu i wykonaniu połączeń spawanych w stalowych konstrukcjach budowlanych zarządzam stosowanie ich przy wykonywaniu robót państwowych.

Zarazem polecam przepisy powyższe podać do wiadomości władz udzielających pozwoleń budowlanych w celu analogicznego stosowania zasad, zawartych w przepisach przy robotach, wykonywanych przez związki samorządowe i osoby prywatne.

Załącznik Nr. 1 do ok. Nr. 93.

Przepisy o projektowaniu i wykonywaniu połączeń spawanych w stalowych konstrukcjach budowlanych.

§ 1. Zasady ogólne.

1) Przepisy niniejsze dotyczą łączenia poszczególnych składowych części stalowych konstrukcji zapomocą spawania. Przy obliczaniu statycznem konstrukcji obowiązują ustalone normy obciążeń i naprężeń, dopuszczalnych dla konstrukcyj budowlanych.

2) Spawanie powinno być wykonywane metodą, gwarantującą należyte wyniki, jak spawanie elektryczne łukowe prądem zmiennym i stałym, spawanie elektryczno-oporowe, spawanie acetylenowo-tlenowe, spawanie acetylenowe lub wodorowo-elektryczne.

3) Metoda spawania powinna być dostosowana do charakteru połączeń spawanych danej konstrukcji.

4) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych może w poszczególnych wypadkach pozwolić na odstąpienie od norm zawartych w niniejszych przepisach, pod warunkiem przeprowadzenia odpowiednich doświadczeń i należytego uzasadnienia teoretycznego.

§ 2. Projekt konstrukcji spawanej.

1) Przy projektowaniu stalowych konstrukcyj spawanych należy wziąć pod uwagę specjalne ukształtowanie przekrojów, dostosowane do ich charakteru i właściwości.

2) Na projektach konstrukcyj spawanych powinny być wyraźnie podane:

a) metoda spawania (§ 1 p. 2);

b) wszystkie spoiny, z wyjątkiem punktów (spoin) sczepnych, których oznaczenie na projektach nie jest obowiązkowe, — z podaniem ich położenia i wymiarów,

c) kolejność wykonania spoin,

d) zasadniczy podział spoin do wykonania w warsztacie lub na miejscu budowy.

§ 3. Normy dla obliczeń statycznych.

1) Przy obliczeniach spoin w połączeniach konstrukcyj stalowych należy przyjmować następujące zasadnicze naprężenia dopuszczalne:

na rozciąganie, ściskanie i zginanie — 1.000 kg/cm^2;

na ścinanie dla spoin bocznych oraz pachwinowych:

Wymiary spoiny mm	5×5	6×6	8×8	10×10	12×12
Naprężenia dopuszczalne Ws. kg cm^2	350	380	450	530	600

Wymiary spoiny mm	14×14	16×16	18×18	20×20
Naprężenie dopuszczalne Ws. kg cm^3	650	750	730	800

Powyższe dane ważne są dla zasadniczego naprężenia dopuszczalnego konstrukcji k równego 1200 kg/cm^2; dla innej wartości tegoż k należy powyższe wartości pomnożyć przez spółczynnik $\varphi = \frac{k}{1200}$.

Dla spoin czołowych powyższe wartości można powiększyć o 10%.

Dla spoin sufitowych należy naprężenia dopuszczalne zmniejszyć o 25%, o ile próby wykonane w tej pozycji nie pozwolą na zastosowanie naprężeń wyższych.

Również o 25% należy zmniejszyć naprężenia dopuszczalne dla spoin pachwinowych, wykonanych w kącie mniejszym niż 60^0.

Spoiny, których należyte wykonanie jest wątpliwe, należy zupełnie pominąć w obliczeniu.

2. Jeżeli próby na ścinanie, wykonane według § 6 dadzą rezultaty wyższe od przewidzianych, to można w tymże stosunku podnieść naprężenia dopuszczalne.

3. Jako wymiar poprzeczny spoiny przyjmować należy:

a) dla spoin stykowych — grubość elementów łączonych przy łączeniu blach różnej grubości — mniejszą z tych grubości;

b) dla spoin pachwinowych wysokość zakreskowaną na rys. 1 trójkąta równoramiennego prostokątnego s' = 9,7 s (rys. 1 i 2),

c) dla spoin bruzdowych wykonanych wedle rys. 3 a wysokość trójkąta równoramiennego prostokątnego s' = 0,7 s,

d) dla spoin bruzdowych wypełnionych wedle rys. 3 b najmniejszą grubość s lub szerokość m spoiny.

4. Przy obliczaniu długości spoiny nie uwzględnia się kraterów.

Za długość spoiny bruzdowej wykonanej według rys. 3 a należy przyjąć długość obwodu bruzdy.

5. Przy obliczaniu naprężeń w spoinach, pracujących na ścinanie, należy posiłkować się wzorem:

$$P = \Sigma \text{ w kg.}$$

gdzie P = siła przenoszona przez spoiny w kg.
1 = długość spoiny w cm po potrąceniu kraterów,
w = naprężenie dopuszczalne spoiny w kg/cm. b.

4. Osłabienia przekrojów otworami montażowemi należy uwzględnić w projekcie.

§ 4. Zasady projektowania spawania.

1. Przy projektowaniu konstrukcji stalowej spawanej należy ją ściśle dostosować do wymagań techniki spawania, co osiąga się przez odpowiedni wybór przekrojów prętów, dźwigarów, elementów połączeniowych, oraz sposobu połączeń. Należy również ustalić odpowiednią kolejność wykonania poszczególnych połączeń spawanych. W specjalnych wypadkach należy też określić kierunek wykonania spoiny, a także jednoczesne spawanie symetrycznych elementów przez dwu lub czterech spawaczy.

2. Spoiny powinny być tak rozłożone, żeby pod wpływem sił zewnętrznych o ile możności nie pracowały na skręcanie.

3. Przy połączeniach niesymetrycznych profili należy rozmieścić spoiny w ten sposób, ażeby ich środek ciężkości odpowiadał środkowi ciężkości danego pręta. O ile nie uda się tego osiągnąć, należy obliczyć powstałe z tego powodu dodatkowe naprężenia.

4. Najmniejsza długość spoiny powinna wynosić 40 mm po potrąceniu długości kraterów, przyczem długość kraterów przyjmuje się zasadniczo równą grubości spoiny s'.

Odstępy w świetle pomiędzy spoinami przerywanemi nie powinny przekraczać 15-krotnej grubości cieńszej części połączenia, względnie czterokrotnej długości spoiny.

5. Jako zasadę przy projektowaniu spoin stykowych można przyjąć:

a) blach i kształtowników do 4 mm grubości zazwyczaj nie ukosuje się,

b) przy większych grubościach blach, i kształtowników ukosowanie jest konieczne.

Ukosowanie można wykonać nie na całej grubości blachy g, lecz pozostawić od 1 do 3 mm niezukosowane, jak pokazano na rys. 4 i rys. 5 dla dwu różnych sposobów zukosowania V i X. Kąt zukosowania powinien być około 60^0 do 80^0. Odstęp pomiędzy częściami łączonemi w najwęższem miejscu powinien wynosić od 1 do 3 mm, zależnie od ich grubości.

O ile poszczególne metody wymagają innego przygotowania, można od powyższych zasad ukosowania odstąpić.

7. Należy w miarę możności unikać spoin pachwinowych w kącie mniejszym od 45^0.

8. Przy spoinach bruzdowych szerokość bruzdy powinna być równa co najmniej $1^1/_2$ krotnej grubości blachy przy krawędziach niezukosowanych, względnie 10 mm przy bruzdach zukosowanych.

Najmniejszy poprzeczny odstęp bruzd w świetle powinien równać się co najmniej potrójnej grubości spoiny.

Spoiny bruzdowe należy stosować zawsze, gdy stosunek szerokości nakładki lub pręta do grubości wynosi ponad 25.

9. Przy projektowaniu spoin należy zwrócić uwagę na to, aby można je było wykonać należycie i wygodnie.

§ 5. Personel i zaopatrzenie instalacyjne.

1. Wykonanie stalowych konstrukcyj spawanych wymaga gruntownej znajomości i praktyki w tego rodzaju robocie, wobec czego można powierzyć je wyłącznie odpowiedzialnym przedsiębiorstwom, posiadającym odpowiedni personel wykwalifikowanych spawaczy pod bezpośrednim nadzorem inżyniera specjalisty, posiadającego odpowiednią wiedzę i doświadczenie.

2. Przedsiębiorca prowadzący roboty spawalnicze powinien posiadać odpowiednie urządzenie, należycie zainstalowane i utrzymane w dobrym stanie.

§ 6. Materjały do spawania.

1. Jako materjał macierzysty dla konstrukcji spawanych przewiduje się stal konstrukcyjną, odpowiadającą przepisom dla stali konstrukcyjnej zawartym w rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych z dnia 18 czerwca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 431 załącznik 2).

Stale konstrukcyjne wysokowytrzymałościowe można stosować do konstrukcji spawanych po udowodnieniu na podstawie wyników przeprowadzonych prób, że materjał ten nadaje się do spawania.

2. Własności spoiwa powinny być ustalone przy pomocy prób na: a) rozerwanie, b) zginanie i c) ścinanie.

a) Próby na rozerwanie.

Dla dokonania próby należy spoić z blachy o wymiarach 150×150 o grubości od 10 do 12 mm, zukosowane pod kątem 60^0 do 80^0 zapomocą spoiny V (rys. 6). Po spojeniu należy blachę przeciąć na 5 pasków, z których odrzuca się 2 zewnętrzne paski, 3 zaś wewnętrzne o szerokości 30—35 mm, obrabia się w środkowej części w ten sposób, ażeby otrzymać przekrój 8×25 mm na długości 50 mm (rys. 7).

Obrobione w powyższy sposób 3 próbki poddaje się badaniu na rozerwanie. Naprężenie rozrywające powinno wynosić najmniej 3700 kg/cm^2,

b) Próby na zginanie.

Próbki na zginanie przygotowuje się tak samo, jak próbki na rozerwanie w/g § 6, pkt. 2 lit. a, jednak nie obrabia się ich w części środkowej, lecz zaokrągla się krawędzie po szerszej stronie spoiny, przyczem spód spoiny powinien być zgrubsza wyrównany.

Próbki należy poddawać zginaniu według jednego z następujących sposobów:

aa) w położeniu poziomem w warunkach wskazanych na rys. 8,

bb) w położenia pionowem w/g wskazówek rys. 9. W tym wypadku należy próbki uprzednio zgiąć w imadle lub wedle rys. 8.

Próbki należy zginać do chwili ukazania się pierwszego pęknięcia, przyczem kąt zgięcia (rys. 10) powinien wynosić najmniej 60^0.

c) Próby na ścinanie.

aa) Próby na ścinanie spoin bocznych (rys. 11).

Próby wykonywa się z przekrojów płaskowników i blach, wskazanych niżej w kolumnie pierwszej, przy wymiarach spoin, wskazanych w kolumnie drugiej.

Wytrzymałość spoin na ścinanie powinna wynosić najmniej Ks.

Wymiary płaskowników mm $g \times b$	Wymiary spoin $s \times s$	Siła S t	Wytrzymałość Ks w kg/cm²
10×50	6×6	28,0	1400
12×50	10×10	36,0	1800
16×50	16×16	48,0	2400

Wymiary blach $b' \times g'$ należy tak dobrać, aby przeniosły one z zapasem siłę S.

Należy wykonać $3 \times 3 = 9$ prób. Kratery należy w obliczeniu pominąć.

bb) Próby na ścinanie spoin czołowych (rys. 12). Próby wykonywa się z płaskowników, połączonych blachami węzłowemi przy pomocy spoin, wskazanych poniżej w kolumnie trzeciej.

Wytrzymałość spoin na ścinanie powinna wynosić co najmniej Ks.

Wymiary płaskowników w mm		Wymiar spoin mm	Siła S t	Wytrzymałość Ks w kg/cm²
zewnętrznych $g \times b$	wewnętrznych $g \times b$			
6×50	10×60	6×6	16,0	1600
10×50	15×70	10×10	21,0	2000
16×50	20×80	16×16	28,0	2800

Należy wykonać $3 \times 3 = 9$ próbek.

3. Wyniki prób mogą być niższe od podanych do 15%, jednakże w takim wypadku odpowiednie naprężenie dopuszczalne należy również zmniejszyć w tym stosunku, w jakim wyniki prób dadzą gorsze rezultaty od obowiązujących według niniejszego paragrafu (p. 2).

4. Jako miarodajne uważa się średnie wyniki, jednakże najgorszy wynik nie może być niższy niż 80% wymaganej przez niniejsze przepisy wartości średniej według § 3 p. 2 lub § 6 p. 3.

5. Pałeczki do spawania muszą być wolne od zendry, rdzy i zanieczyszczeń.

6. Materjał pałeczek powinien wskazać dobrą spawalność, topić się gładko i równo bez okazywania nienormalnych własności.

7. Przy spawaniu elektrycznem łukowem pałeczki powinny być pokryte powłoką uszlachetniającą i ochraniającą.

Używanie pałeczek niepowlekanych o odpowiednim składzie jest dopuszczalne, gdy czynią one zadość wszystkim próbom, wymienionym w § 6 pkt. 2.

8. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych może uznać pałeczki wyrabiane przez odpowiedzialne firmy, a zbadane według niniejszych przepisów na podstawie uznanych przez się prób za dopuszczalne do wykonywania konstrukcyj spawanych bez każdorazowego badania.

§ 7. Przygotowania do spawania.

1. Elementy konstrukcyjne powinny być dokładnie wyznaczone i obcięte na miarę.

2. Miejsca dla spoin zarówno warsztatowych jak i montażowych powinny być wyznaczone w warsztacie na poszczególnych częściach konstrukcji.

3. W wypadkach ukosowania zapomocą cięcia tlenem należy oczyścić mechanicznie powierzchnię ukosowaną, o ile ma być ona spawana elektrycznie.

4. Powierzchnie profili blach spawanych muszą być dobrze oczyszczone z rdzy, farby i zendry na odległości dostatecznej, aby nieczystości nie mogły się dostać do spoiny. Przy spawaniu elektrycznem należy oczyścić je do białego metalu.

5. Jeżeli na biały metal została nałożona cienka warstwa z czystego oleju lnianego (bez farby), można jej nie usuwać.

§ 8. Przyrządy do spawania.

Uchwyty, imadła, jarzma i t. p. mogą być używane do należytego przytrzymywania krawędzi spawanych, jednak zamocowanie części łączonych musi być tego rodzaju, aby nie mogły wyniknąć z tego powodu naprężenia dodatkowe w spoinie.

§ 9. Wykonywanie spoin.

1. Spoiny wykonywa się według metod pracy najodpowiedniejszych do połączeń w zależności od ich położenia. Wydajność palników i łuku powinny być dostosowane do grubości spawanych części na zasadzie danych technicznych. Spawane brzegi winny być dostatecznie stopione równocześnie z dodawanym materjałem na całej głębokości rowka. Spoina powinna być należycie wtopiono w materjał konstrukcyjny.

2. W razie spawania konstrukcji pod kątem należy zwrócić baczną uwagę na dobre wtopienie spoiny w głębi kąta, utworzonego przez powierzchnie podlegające spawaniu.

3. Spoina powinna być równa, czysta, bez śladu przerywań, bez por i miejsc spalonych i wogóle posiadać te zewnętrzne oznaki, które charakteryzują spoinę właściwie wykonaną.

4. Celem wykluczenia wszelkich przesunięć poszczególnych części jednego elementu podczas spawania przedsiębiorca może według swego uznania zastosować spoiny sczepne (punkty sczepne), które powinny być jaknajkrótsze. O ile umieszcza się je w miejscu późniejszej spoiny normalnej, to muszą one zostać usunięte przed nałożeniem tych ostatnich.

5. Wzbronione jest nadawać spoinom sczepnym inne przeznaczenie niż przewidziane w § 9 pkt. 4, lecz w żadnym wypadku nie wolno z nich korzystać dla podtrzymania rusztowań.

6. Spoina winna być w zasadzie lekko wypukła.

7. Źle wykonane spoiny powinny być usunięte i zamienione. Spoiny takie należy przed ponownem nałożeniem starannie wyciąć ostrem dłutem stalowem (ścinakiem) lub palnikiem.

8. Jeżeli spawanie z jakichkolwiek powodów ulega przerwie należy specjalnie zwrócić uwagę, aby przy ponownem rozpoczęciu spawania otrzymać stopienie materjału na całej powierzchni zetknięcia się z materjałem poprzednio nałożonym.

9. Przy spawaniu elektrycznem wielowarstwowym należy każdą warstwę dokładnie oczyścić do błyszczącego zdrowego metalu, zanim się przystąpi do nakładania warstwy następnej.

10. Malowanie spoin jest dopuszczalne dopiero po uskutecznieniu odbioru. Zezwala się jedynie przed odbiorem na pokrycie spoin warstwą przeźroczystego oleju lnianego jako ochronę od rdzy, por. § 7 p. 5.

11. Przy temperaturze poniżej zera należy zastosować odpowiednie środki, zabezpieczające należytą pracę spawacza. Również należy spawaczowi zapewnić należytą ochronę od deszczu, śniegu i wiatru.

§ 10. Dziennik spawania.

1. Przy wykonywaniu konstrukcji spawanej na placu budowy niezależnie od Dziennika budowy obowiązkowo należy prowadzić specjalny „Dziennik Spasania" (placowy), uwzględniający tylko wykonanie spoin.

2. Do Dziennika Spawania powinien być załączony projekt ogólny konstrukcji spawanej wraz z obliczeniem statycznem.

3. Ewentualne zmiany konstrukcji spawanej należy odnotowywać wraz z umotywowaniem w Dzienniku Spawania, przyczem tego rodzaju zmiany muszą być zaopatrzone podpisem kierownika budowy i przedsiębiorcy. Zmiany te należy uwidocznić na projekcie konstrukcji spawanej.

4. Jeżeli Dziennik Spawania nie jest zaopatrzony w ogólny projekt konstrukcji spawanej w sposób przewidziany § 10 pkt. 3 rozpoczęcie robót konstrukcji spawanej jest wzbronione.

5. W dzienniku spawania zapisuje się systematycznie wykonanie wszystkich spoin w odniesieniu do zasadniczego projektu spawania wraz z datami wykonania spoin oraz nazwiska spawaczy, którzy te spoiny wykonali.

6. Kierownik budowy sprawujący nadzór nad wykonaniem konstrukcji spawanej, jest obowiązany do odnotowywania w Dzienniku Spawania wszystkich zauważonych braków wykonania, a także nakazów usunięcia źle wykonanych spoin oraz wszelkich zauważonych niedokładności lub odchyleń od projektu zasadniczego.

7. W Dzienniku Spawania należy obowiązkowo notować stan pogody, mający wpływ na wykonanie spawania, a więc deszcz (ew. śnieg), wiatr (słaby, silny), niską temperaturę i t. p.

8. Wszystkie plany i rysunki wykonawcze, jakie oprócz ogólnego projektu wykonawczego zostały sporządzone dla wykonania konstrukcji stalowej, powinny być przechowane i w każdej chwili dostępne na miejscu wykonania robót.

9. Dla robót spawalniczych, wykonywanych w warsztatach, należy prowadzić specjalny Dziennik Spawania Warsztatowy, ze szczególnem uwzględnieniem pkt. 6 i 10 niniejszego paragrafu.

Po ukończeniu robót spawalniczych w warsztacie Dziennik Spawania Warsztatowy dołącza się do ogólnego Dziennika Spawania.

10. Jeżeli warsztat wykonywujący konstrukcyjne roboty spawalnicze prowadzi u siebie swój własny Dziennik Spawania Warsztatowy jednoczący wszystkie roboty spawalnicze, dokonywane przez warsztat z uwzględnieniem powyżej podanych wymagań, wtedy prowadzenie oddzielnego Dziennika Spawania Warsztatowego dla danej budowy według pkt. 11 niniejszego paragrafu nie jest konieczne.

Na żądanie Kierownika budowy warsztat wydaje poświadczony podpisem właściciela warsztatu i odpowiedzialnego kierownika robót spawalniczych warsztatu odpis Dziennika Spawania Warsztatowego, dotyczący danej budowy. Stosownie do żądania odpis może obejmować część lub całość robót spawalniczych.

11. Protokół ostatecznego odbioru konstrukcji spawanej należy wciągnąć do Dziennika Spawania i tem samem Dziennik uważa się za zakończony.

§ 11. Kontrola i odbiór robót spawanych

1. Wewnętrzna kontrola robót obejmuje czynności przed spawaniem, podczas spawania i po spawaniu.

2. Kontrola przed przystąpieniem do robót spawania obejmuje: zbadanie materjału do spawania i zdolności zawodowych spawacza, spawalności metalu, przeznaczonego do spawania, wartości dodawanego materjału i położenia spoin. Rezultat kontroli powinien być wniesiony do Dziennika Spawania. W zależności od wyniku kontroli kierownik robót wydaje pozwolenie na rozpoczęcie robót spawania.

3. Kontrola podczas pracy spawania obejmuje: sprawdzanie sposobu pracy, siły palnika lub łuku, regularność i przebieg spawania, oraz dobrego stopienia krawędzi.

4. Kontrola po pracy spawania obejmuje: zbadanie zewnętrznych oznak, pozwalających na ocenę wartości spawania względnie zbadania spoin przy pomocy specjalnych aparatów.

5. Przedsiębiorca obowiązany jest udostępnić organom kontrolującym, wyznaczonym przez Urząd Wojewódzki wgląd do prac spawania, wykonywanych bądź w warsztacie, bądź na placu budowy.

6. Przy odbiorze ostatecznym konstrukcji spawanej na miejscu budowy należy sprawdzić zgodność spoin z zatwierdzonym projektem pod względem położenia, długości i wymiaru każdej spoiny.

7. Odbiór konstrukcji spawanej może się odbywać w całości lub częściowo w miarę postępu robót spawalniczych, o czem każdorazowo należy wnieść osobną protokolarną wzmiankę w Dzienniku Spawania.

8. Przy większych budowach kierownik budowy może zażądać od przedsiębiorcy wykonywującego konstrukcje spawane aparatu do badania spoin.

§ 12. Próby spawaczy.

1. Przedsiębiorca, podejmujący się prowadzenia robót spawalniczych, obowiązany jest przeprowadzić stałą próbę spawaczy i tylko spawacze, którzy przeszli egzamin z wynikiem dodatnim dopuszczeni być mogą do wykonywania robót spawalniczych.

2. Spawacze powinni być poddawani próbom przez fachowego inżyniera co 6 miesięcy, a także każdorazowo przy przejściu z jednej budowy na drugą, jeżeli tego zażąda kierownik budowy.

3. Każdy spawacz, zatrudniony w budowie, powinien przy próbach wykonać trzy próbki na rozerwanie (§ 6 pkt. 2 lit. a), trzy próbki na zginanie (§ 6 pkt. 2, lit. b) i trzy próbki na ścinanie spoin czołowych (§ 6 pkt. 2, lit. c, bb) uzyskując należyte wyniki. Należy przytem zastosować tę metodę i te pałeczki, które mają być użyte na budowie.

4. Jeżeli spawacz ma wykonywać spoiny sufitowe lub spawać w innej pozycji niż normalnie, powinien

również wykonać tego rodzaju próby, przyczem wyniki spawania sufitowego mogą być o 25% niższe, niż przy normalnej próbie (por. § 3 p. 1).

5. Sprawozdanie z próby spawacza powinno zawierać dokładne dane o instalacji, z której czerpano energję, o materjale spawanych części o materjale użytym do spawania, szczegóły, tyczące się samego wykonania i jakości połączenia pod względem dokładnego przetopienia i dokładnego przenikania materjału. Również powinny być zanotowane błędy powierzchniowe, wykończenie i sposób spawania.

6. Nazwisko spawacza, data i miejsce dokonania prób wnosi się do Dziennika Spawania i w tymże Dzienniku Spawania powinno być odnotowane pozwolenie kierownika budowy na dopuszczenie danego spawacza do wykonania robót spawalniczych na budowie.

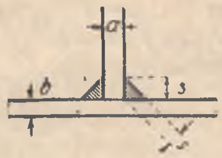
7. Za należyte kwalifikacje i umiejętność spawacza odpowiedzialność ponosi przedsiębiorca.

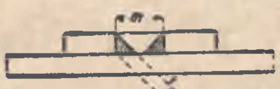
Załącznik Nr. 2 do okólnika Nr. 93.

RYSUNKI

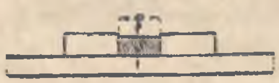

1

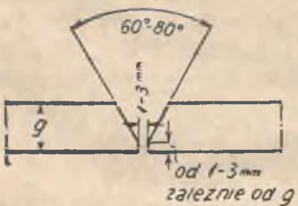

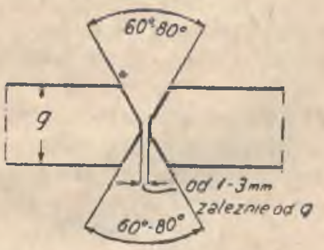
3a.

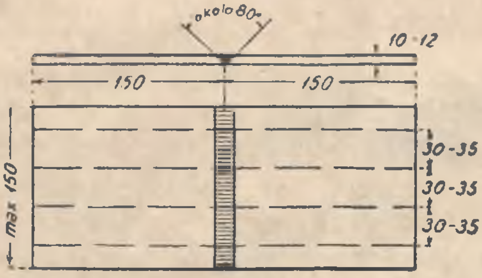
3b.

4.

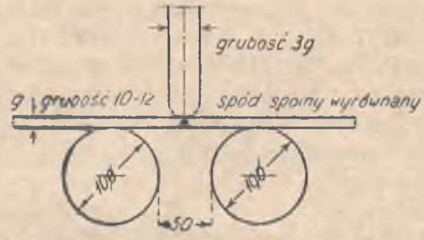
5.

6.

7

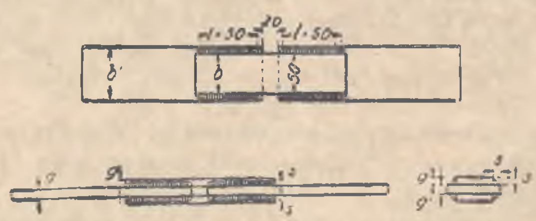
8

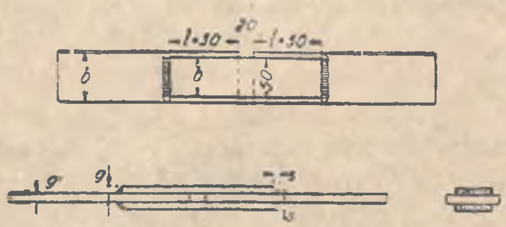
9.

10.

11.

12.

Okólnik Nr. 98 z dnia 14 października 1933 r.

(SS. 19a/24/1) w sprawie wyjaśnienia niektórych postanowień ustawy samorządowej i I. rozp. wykonawczego.

Do

P. P. Wojewodów (z wyj. woj. śląskiego) oraz Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W jednym z najbliższych numerów Dziennika Ustaw ogłoszone będzie I rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294).

Rozporządzenie to ma na celu głównie rozwinięcie tych postanowień ustawy, które określają prawa wyborcze do organów stanowiących związków samorządowych oraz organów gromad.

W celu prawidłowego stosowania przepisów ustawy i rozporządzenia wykonawczego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa za konieczne udzielić P. P. Wojewodom do poszczególnych ich postanowień następujących wyjaśnień:

1) Do art. 3 ust. (1) i art. 4 ust. (1) ustawy.

Prawo wyborcze i wybieralności do organów ustrojowych związków samorządowych przysługuje tylko obywatelom polskim.

Zarząd gminny lub miejski bądź właściwa komisja wyborcza mogą przy badaniu warunków prawa wybierania względnie wybieralności dla organów samorządowych żądać okazania sobie dowodów obywatelstwa polskiego jedynie w przypadkach spornych, gdy obywatelstwo to zostało z urzędu albo wskutek reklamacji któregokolwiek z wyborców w sposób uzasadniony, poparty poważnemi danemi, zakwestjonowane.

Za dowód obywatelstwa polskiego w myśl postanowień ust. (1) art. 3 i ust. (1) art. 4 służy:

a) poświadczenie obywatelstwa polskiego, przewidziane w rozporządzeniu Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 7. VI. 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 20 stycznia 1920 o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 320),

b) akt uznania oraz nadanie obywatelstwa polskiego, przewidziany we wskazanem pod a) rozp. Min. Spraw Wewnętrznych,

c) zaświadczenie obywatelstwa na dowodzie osobistym, wystawione w myśl § 6 rozp. Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 29. XI. 1928 r. o dowodach osobistych (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 898),

d) dowód osobisty wzoru Nr. 1, wystawiony dla obywatela Rzeczypospolitej Polskiej przez władze administracji ogólnej na podstawie okólnika Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 125 z 1921 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 12, poz. 378),

e) zawiadomienie władz administracji ogólnej w myśl przepisów § 39 rozp. Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 16. X. 1930 r. o meldunkach i księgach ludności (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 653),

W razie braku dowodu obywatelstwa oraz w innych przypadkach wątpliwych miarodajną dla zarządu gminnego i miejskiego oraz dla komisji wyborczej jest wskazówka lub informacja właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej, do którego organa powyższe winne w takich razach się zwracać.

Powiatowemi władzami administracji ogólnej w powyższym zakresie są starostowie powiatowi i grodzcy (w b. zaborze rosyjskim), komisarz Rządu m. Gdyni, starosta morski w Wejherowie oraz prezydenci miast: Bydgoszczy, Gniezna, Grudziądza, Innowrocławia, Krakowa, Lwowa, Poznania i Torunia (§ 2 rozp. Rady Min. z dnia 27. IV. 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 408).

2) Do ust. 1 lit. c) art. 3 ustawy i § 3 rozp.

Zmiany, jakie wskutek wejścia w życie nowego K. K. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 571 z 1932 roku) zaszły w postanowieniach art. 3 ordynacji wyborczej do Sejmu z dnia 28/VII. 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 590), są następujące:

Zachowały nadal moc obowiązującą jedynie postanowienia, zawarte w p. 1) i 2) art. 3 cyt. ordynacji wyborczej, natomiast pozostałe postanowienia, zawarte w p. 3)—7) tegoż artykułu nie obowiązują, w miejsce zaś nich wchodzą obecnie przepisy art. 45 i 47 § 1 i 2 oraz art. 49, 52 i 53 K. K., jeżeli zaś chodzi o wojskowych zawodowych służby czynnej ponadto art. 18 K. K. wojskowego (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 765 z 1932 r.).

W myśl cytowanych postanowień K. K. obywatel polski traci czynne i bierne prawo wyborcze do organów ustrojowych związków samorządowych z chwilą uprawomocnienia się wyroku, w którym sąd na zawsze albo na czas od 2 do 10 lat orzekł utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych przy wymiarze kary śmierci i dożywotniego więzienia, bądź kary za zbrodnię stanu lub zbrodnię przeciw interesom zewnętrznym Państwa i stosunkom międzynarodowym albo też kary więzienia za inne zbrodnie, popełnione z chęci zysku (art. 47 § 1 K. K.), a nawet inne przestępstwo, popełnione z chęci zysku lub z innych niskich pobudek (art. 47 § 2 K. K.).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że postanowienia punktów 3)—7) art. 3 cyt. ordynacji wyborczej do Sejmu mają jednak nadal całkowite zastosowanie przy ocenie kwestji utraty praw wyborczych do organów ustrojowych związków samorządowych w stosunku do osób, skazanych prawomocnemi wyrokami na podstawie dzielnicowych ustaw karnych, obowiązujących przed wejściem w życie nowego K. K.

3) Do art. 3 ust. (2) ustawy.

Członkowie rodzin właścicieli lub posiadaczy nieruchomości, położonych na obszarze danego związku samorządowego, nie korzystają z przywileju, przewidzianego pod lit. a) ust. 2) art. 3.

4) Do § 3 ust. (1) rozp.

Zarząd gminny względnie miejski oraz komisja wyborcza mogą żądać okazania sobie tytułu własności lub dowodu posiadania jedynie w przypadkach spornych, gdy tytuł z urzędu lub skutek uzasadnionej reklamacji osób interesowanych, bądź też któregokolwiek z wyborców jest w sposób rzeczowy zakwestjonowany.

5) Do § 3 rozp. (ust. ostatni).

Posiadaczami nieruchomości, którzy są zwolnieni z mocy art. 3 ust. (2) lit. a) od rocznego cenzusu za-

mieszkania, mogą być w myśl ustępu ostatniego § 3 I-ego rozp. wykonawczego parcelanci, którzy objęli już w posiadanie nabyte parcele, choć hipotecznym ich właścicielem jest nadal właściciel parcelowanego obszaru, osadnicy wojskowi, będący w posiadaniu gruntów, nadanych przed wywołaniem ich hipoteki, członkowie spółdzielni mieszkaniowych, którzy objęli lokale mieszkalne, a ponadto posiadacze nieruchomości, którzy nie mogą wykazać się formalnemi tytułami własności, wykonywają jednak prawo posiadania we własnem imieniu. w charakterze właścicieli, a ponadto posiadacze nieruchomości, których tytuł własności jest sporny, jest np. przedmiotem sporu cywilno-prawnego i t. p.

Ze względu na brzmienie postanowienia, zawartego w p. a) ust. (2) art. 3 ustawy, który od warunku jednorocznego zamieszkania zwalnia właścicieli lub posiadaczy nieruchomości, nie jest rzeczą możliwą, ażeby z przywileju tego mógł korzystać zarówno właściciel, jak i ewent. posiadacz danej nieruchomości, jeśli własność i posiadanie nie jest w jednych i tych samych rękach; przywilej w takich razach przysługuje właścicielowi, posiadacz zaś korzysta zeń jedynie w przypadku, gdy posiada jako właściciel.

6) Do art. 3 ust. (2) lit. b) ustawy i § 4 rozp.

Do funkcjonarjuszów państwowych w szerzej ujętej wykładni, jaką zawiera § 4 rozp. wykonawczego, należy każda osoba, opłacana ze Skarbu Państwa albo zatrudniona w instytucji państwowej, jeżeli stosunek pracy tej osoby ma charakter stosunku służbowego, niezależnie od tego, czy stosunek ten wynika z nominacji czy z umowy służbowej, tudzież od tego czy jest to stosunek czasowy lub terminowy. Przesłanki powyższe dotyczą również funkcjonarjuszów przedsiębiorstw państwowych i monopoli.

Z tych więc względów funkcjonarjuszem państwowym w rozumieniu art. 3 ust. (2) lit. b) ustawy jest np. robotnik fabryki, należący do jej personelu. Jednakże nie jest funkcjonarjuszem państwowym robotnik lub rzemieślnik, powołany jedynie do wykonania określonej pracy, gdy stosunek jego pracy oparty jest na umowie najmu określonych usług (określonego dzieła), np. rzemieślnik zaangażowany do odświeżenia mebli biurowych.

W szczególności funkcjonarjuszami państwowymi są osoby, zatrudnione w P. K. O. i jej oddziałach, jeżeli odpowiadają omówionym wyżej warunkom. Natomiast urzędnicy Banku Polskiego i jego oddziałów nie mają prawa do przywileju, przewidzianego w ust. (2) art. 3 ustawy, bowiem Bank Polski jest spółką akcyjną i nie ma charakteru instytucji państwowej ani funkcjonarjusze jej nie są opłacani ze Skarbu Państwa.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że urzędnicy stanu cywilnego na obszarze województwa pomorskiego i poznańskiego podpadają pod działania ust. (2) lib. b) art. 3 ustawy, bądź jako funkcjonarjusze samorządu terytorjalnego, bądź jako funkcjonarjusze państwowi.

Natomiast nie korzystają z powyższego przywileju członkowie zarządów i funkcjonarjusze spółek akcyjnych, w których związki samorządowe mają część, większość, a nawet wszystkie udziały, gdyż nawet spółka akcyjna, oparta wyłącznie na środkach materjalnych związków samorządowych, nie może być ze względu na swój charakter prawny uważana za instytucję samorządu terytorjalnego.

Jeżeli chodzi wreszcie o funkcjonarjuszów, opłacanych przez Skarb Śląski, korzystają oni z przywileju, przewidzianego w ust. (2) art. 3, jedynie wówczas, gdy mają zamieszkanie poza obszarem województwa śląskiego (na terenach graniczących z tem województwem).

7) Do § 4 ust. ostatni rozp.

Do wyznań, uznanych przez Państwo, należy zaliczyć jedynie: kościół rzymsko-katolicki, Autokefalny kościół prawosławny w Polsce, Wschodni kościół Staroobrzędowy, wyznania mojżeszowe, mahometańskie i karaimskie oraz protestantyzm, t. j. kościół Ewangelicko-Augsburski w Polsce, kościół Ewangelicko-Unijny w Poznaniu, kościół Ewangelicko-Unijny w Katowicach, kościół helweckiego i augsburskiego wyznania w Polsce, kościół ewangelicko-reformowany w Warszawie, kościół ewangelicko-reformowany w Wilnie oraz kościół staroluterski.

8) Do art. 3 ust. (5) ustawy.

Osoby, o których mowa w ust. (5) art. 3 ustawy, nie mają prawa głosować do organów ustrojowych związków samorządowych ani też kandydować na żadne stanowisko z wyboru w tych organach aż do czasu wydania i uprawomocnienia się wyroku sądowego, którego skutki w dziedzinie praw wyborczych do organów ustrojowych związków samorządowych ocenia się z punktu widzenia postanowień art. 3 ust. (1) lit. c) ustawy, § 2 I-go rozp. wykon. i wyjaśnień, zawartych w p. 2) niniejszego okólnika. Przez pojęcie „zbrodni" rozumieć należy przestępstwo, zagrożone prrez K. K. karą śmierci lub więzienia powyżej 5 lat (art. 12 K. K.).

Ustalenie faktu, czy w stosunku do poszczególnych osób zachodzą okoliczności, przewidziane w ust. (5) art. 3 ustawy, należy z urzędu do zarządu gminnego, miejskiego i komisyj wyborczych na podstawie informacyj, uzyskanych od władz sądowych (sędziego śledczego, prokuratora) lub organów pol. państwowej, jeżeli te, jako organa wykonawcze władz wymiaru sprawiedliwości, dane odnośne posiadają.

9) Do art. 5 ust. (1) ustawy i § 9 rozp.

Funkcjonarjuszami powiatowych i wojewódzkich władz administracji ogólnej, których dotyczy ograniczenie z art. 5 ust. (1) ustawy, są urzędnicy i funkcjonarjusze niżsi urzędów wojewódzkich Komisarjatu Rządu m. st. Warszawy) bez względu na wydział, czy oddział albo inną komórkę organizacyjną, w której osoby te są zatrudnione, oraz urzędnicy i funkcjonarjusze właściwych terytorjalnie starostw powiatowych, gdy chodzi o organ ustrojowy gminy wiejskiej i miasta niewydzielonego lub wydzielonego z powiatowego związku samorządowego, jak również starostw grodzkich, gdy chodzi o organ ustrojowy miasta wydzielonego w odrębny powiat miejski dla celów administracji rządowej.

Postanowienia ust. (1) art. 5 ustawy odnoszą się również do funkcjonarjuszów państwowych, zatrudnionych w Państwowych Urzędach Pośrednictwa Pracy, Powiatowych Zarządach Drogowych oraz Okręgowych Urzędach Ziemskich, gdyż powyższe urzędy obejmują działy służby

również zespolone w powiatowych względnie wojewódzkich władzach administracji ogólnej.

Omawiane przepisy dotyczą ponadto funkcjonarjuszów państwowych podległych Komisarzowi Rządu m. Gdyni i Staroście Morskiemu w Wejherowie.

Natomiast ograniczenia z ust. (1) art. 5 nie odnoszą się do funkcjonarjuszów samorządowych biur zarządów miejskich (magistratów) w miastach, stanowiących powiaty miejskie dla celów administracji rządowej, w których prezydenci miast sprawują funkcje starostów grodzkich, bowiem do funkcjonarjuszów tych stosują się postanowienia ust. (2) art. 5 ustawy.

10) Do § 9 ust. (2) rozp.

Przez „przepisy służbowe", wspomniane w ust. drugiej § 9 rozporządzenia, rozumieć należy przepisy, zawarte w ustawach i rozporządzeniach, regulujących stosunki służbowe, oraz przepisy zarządzeń służbowych, obowiązujące funkcjonarjuszów państwowych, bądź postanowienia rozkazów, dotyczących osób wojskowych oraz oficerów i szeregowych policji państwowej i straży granicznej.

11) Do art. 6 ustawy § 13 i § 14 rozporządzenia.

Postanowienia ust. (1) art. 6 nie stosują się w przypadku, gdy złożenie mandatu podwójciego i niezawodowego wiceburmistrza przed upływem kadencji nastąpiło wskutek niezatwierdzenia wyborów w myśl art. 50 ustawy.

Decyzja w sprawach, uregulowanych postanowieniami art. 6 ustawy nakładające w myśl ust. (4) i (5) tegoż artykułu świadczenia pieniężne na osoby uchylające się zdaniem władz orzekających od obowiązków, przewidzianych w ust. (1), muszą zawierać prawne i faktyczne uzasadnienie zgodnie z art. 75 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22/III. 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

Wymiar świadczenia pieniężnego, przewidzianego w ust. (5) art. 6 ustawy pozostawiony jest uznaniu władz orzekających, ograniczonemu postanowieniami § 14 ustęp ostatni rozporządzenia.

Władza odwoławcza ma prawo zaskarżone orzeczenie uchylić lub wymiar świadczenia zmienić w myśl art. 93 cyt. rozp. o postępowaniu administracyjnem. Nie jest jednak rzeczą wskazaną, ażeby wymiar świadczenia władza odwoławcza podnosiła.

W razie wniesienia odwołania w toku instancyj względnie skargi do N. T. A. przez stronę, pociągniętą do świadczenia pieniężnego, władze orzekające i odwoławcze mogą zastosować postanowienie art. 90 cyt. rozp. o postępowaniu administracyjnem.

Przez przewidziane w ust. (5) art. 6 ustawy „prawo zaskarżenia" decyzyj, dotyczących wymiaru świadczenia pieniężnego, rozumieć należy prawo wniesienia odwołania w myśl art. 82 i 83 cyt. rozp. o postępowaniu administracyjnem.

Poza tem przy orzekaniu w sprawach uregulowanych postanowieniami art. 6, władze orzekające w myśl ust. (4) i (5) tegoż artykułu oraz władze odwoławcze powinny przestrzegać ściśle postanowień cyt. powyżej rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22/III. 1928 r. o postępowaniu administracyjnem.

12) Do art. 21, 32 i 41 ustawy oraz §§ 23—27 rozporządzenia.

Wyjaśnienia, zawarte w p. 11) niniejszego okólnika oprócz ustępu pierwszego stosują się analogicznie w sprawach uregulowanych postanowieniami art. 21, 32 i 41 ustawy oraz § 23 — 27 I-go rozporządzenia wykonawczego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Panów Wojewodów o podanie treści okólnika do wiadomości podległym starostom powiatowym (grodzkim) i zarządom miejskim miast wydzielonych z powiat. związków samorząd. oraz wydanie zarządzenia ścisłego przestrzegania instrukcji, zawartej w niniejszym okólniku, przez władze i organa, powołane do stosowania odnośnych norm ustawy samorządowej i I-go rozporządzenia wykonawczego.

Okólnik Nr. 101 z dnia 26 października 1933 r.

(AC. 52-4/33r.) o stwierdzaniu obywatelstwa polskiego na podstawie wyciągów z rejestru mieszkańców.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Według §§ 35 i 39 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16/X. 1630 r. o meldunkach i księgach ludności (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 653) oraz §§ 40 i 62 instrukcji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 27/XI. 1930 r. o prowadzeniu rejestru mieszkańców (Mon. Pol. Nr. 291/30) w rubryce 11 rejestru wskazuje się przynależność państwową mieszkańców gminy; przyczem zapis powyższy uskutecznia się na podstawie właściwych dokumentów.

W związku z powyższem niektóre władze admin. ogólnej zapytają, czy w zakresie spraw obywatelstwa polskiego rejestry mieszkańców mogą być traktowane narówni z zamkniętemi obecnie księgami stałej ludności wzgl. księgami stanowemi lub księgami przynależności gminnej i czy na ich podstawie mogą być wystawiane poświadczenia obywatelstwa.

W celu usunięcia powyższych wątpliwości Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że zapisanie do rejestru mieszkańców jest tylko dowodem zamieszkania i że żaden przepis ustawy nie nadaje rejestrowi mocy dowodu przynależności państwowej, jakkolwiek informacje co do przynależności państwowej są tam zawarte.

Rola rejestru mieszkańców w tym zakresie sprowadza się więc tylko do ewidencji faktów już stwierdzonych przez właściwe władze i w sposób przewidziany właściwemi przepisami. Jest to zatem tylko źródło informacyj, z którego czerpać należy wskazówki, czy względnie jakie dowody obywatelstwa posiada dana osoba i gdzie tych dowodów szukać należy.

Dzięki tym informacjom, rejestr mieszkańców staje się czynnikiem usprawnienia działalności administracji, które polega m. in. na tem, aby fakty raz ustalone w sposób właściwy nie były badane ponownie, przy okazji każdej urzędowej czynności administracyjnej.

Rejestry mieszkańców mogą odgrywać w tej mierze rolę tem większą, że dokumenty, potwierdzające treść zapisów w poszczególnych rubrykach, są przechowywane przez gminy, a jeżeli chodzi o przynależność państwową, są ponadto szczegółowo wymienione, przez wskazanie

numeru, daty wystawienia i władzy wystawiającej dokument.

We wszystkich zatem wypadkach, w których władza admin. ogólnej zmuszona jest stwierdzać obywatelstwo polskie, powinna ona przedewszystkiem stwierdzić, czy okoliczność ta nie została już ustalona i w tym właśnie celu powinna wymagać przedłożenia sobie „poświadczenia zamieszkania" (p. okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 56 z dnia 30/IV. 1932 r.).

W sprawach rozstrzyganych na prośbę osób interesowanych „poświadczenie zamieszkania" winien dostarczać petent, jako załącznik do podania, zaś w sprawach, rozstrzyganych z urzędu — gmina na żądanie władzy admin. ogólnej. Analogicznie postępować należy we wszystkich innych wypadkach, o których jest mowa w § 39 wspomnianego rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznzch. Należy przytem mieć na uwadze przepis § 41 powołanej wyżej instrukcji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o prowadzeniu rejestru mieszkańców.

We wszystkich wypadkach, wzbudzających wątpliwość co do należytego uskutecznienia zapisu w rejestrze, powinno się wymagać nadesłania przez gminę odpisu dokumentu, o który w danym wypadku chodzi.

Pismo Nr. GB. 21/38 z dnia 11 października 1933 r.

o opłatach stemplowych od podań i świadectw urzędowych.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu na zapytanie Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych — udzieliło następujących wyjaśnień w sprawie opłat stemplowych od podań i świadectw:

„I. Jeżeli podanie o wydanie pozwolenia weterynaryjnego na przewóz towarów zostało załatwione odmownie, to należy się jedynie opłata od podania, przewidziana w art. 145 u. o. s. (5 zł. oraz po 50 gr. od każdego załącznika). Nie należy się opłata, przewidziana w art. 154 u. o. s., gdyż decyzja odmowna oczywiście nie jest świadectwem.

II. Jeżeli ktoś jednem podaniem prosi o udzielenie kilku pozwoleń (np. pozwoleń na przewóz wełny z kilku krajów), to opłata od podania należy się tylko raz jeden (art. 48, ustęp pierwszy u. o. s.).

III. Jeżeli na skutek podania, wymienionego wyżej pod II., petent otrzymuje tylko jedno świadectwo, zawierające kilka pozwoleń (np. pozwolenie na przywóz wełny z kilku krajów), to opłata w wysokości 5 zł. przewidziana w art. 154 u. o. s. należy się tylko raz jeden. Jak bowiem Ministerstwo Skarbu już wyjaśniło w wykładni Nr. 142 (ogłoszonej w Nr. 11 Dz. Urz. Min. Sk. z 1928 r.), świadectwo, stwierdzające dwa lub więcej uprawnień, podlega opłacie stemplowej jednokrotnej.

IV. Jeżeli na skutek podania, wymienionego wyżej pod II., petent otrzymuje kilka świadectw (np. 5 świadectw, z których każde zawiera pozwolenie na przewóz z jednego kraju), to każde świadectwo podlega oddzielnie opłacie w wysokości 5 zł. przewidzianej w art. 154 u. o. s.

V. Nasuwa się pytanie, czy w przypadku, gdy ktoś ubiega się o kilka pozwoleń, jest dopuszczalne:

a) łączenie tych kilku spraw w jednem podaniu (o czem była mowa wyżej, pod II.),

b) łączenie kilku pozwoleń w jednem świadectwie: czy zatem co do świadectwa ma być stosowany system, ujawniony wyżej pod III., czy też system, określony wyżej pod IV.

Na powyższe pytania ustawa o opłatach stemplowych nie daje odpowiedzi z czego wynika, że rozchodzi się o kwestję nie z zakresu prawa o opłatach stemplowych, ale z zakresu prawa administracyjnego. Decyzję w kwestji niniejszej ma powziąć ten urząd, który wydaje świadectwa danego rodzaju. O ileby odpowiedź na powyższe pytania ani nie wynikała z wyraźnego brzmienia przepisów administracyjnych ani też nie dała się z nich wysnuć drogą interpretacji, (a zatem o ileby również przepisy administracyjne milczały o niniejszym przedmiocie), decyzja jest pozostawiona uznaniu urzędu, wydającego świadectwo, jest zatem kwestją taktyki.

Co do pytania, podanego wyżej pod a), chodzi o interpretację art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341), o ile powołane rozporządzenie ma zastosowanie do danego rodzaju postępowania.

Kwestje, omówione w niniejszem piśmie, mają oczywiście znaczenie ogólne (nieograniczające się do zakresu świadectw weterynaryjnych); dlatego Ministerstwo Skarbu przesyła odpis niniejszego pisma wszystkim władzom centralnym. W związku z tem stwierdzeniem Ministerstwo Skarbu — jakkolwiek w myśl powyższych wywodów tylko o tyle posiada kompetencję do decyzji w sprawie niniejszej, o ile wydanie świadectwa należy do zakresu Ministerstwa Skarbu lub podwładnych mu organów urzędowych — wyraża życzenie, uzasadnione staraniem o zwiększenie dochodów z opłat stemplowych, aby zasadniczo (o ile to jest dopuszczalne w myśl przepisów administracyjnych) w razie ubiegania się o kilka pozwoleń właściwy urząd wymagał wniesienia osobnego podania co do każdego pozwolenia oraz aby każde poszczególne pozwolenie mieściło się w osobnem piśmie urzędowem. Jako kryterjum, czy do danego rodzaju świadectw ma być zastosowana powyższa zasada lub czy można od niej wyjątkowo odstąpić, powinno posłużyć ustalenie, czy dana grupa interesantów (gałęź wytwórczości, gałęź handlu i t. p.) może znieść zwiększone obciążenie, wynikające z zastowania powyższej zasady lub czy byłoby to obciążeniem nadmiernem".

Przytoczone wyżej wyjaśnienia, jakkojwiek wywołane sprawą specjalną, mają znaczenie ogólne, a zasady, w nich ustalone, wiążą się z działalnością wszelkich urzędów państwowych i winny być przez nie stosowane.

O tem Ministerstwo zawiadamia Panów zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 21 września 1933 r. Nr. D. V. 26469/5/33.

Pismo Nr. BS. 22 — 37 z dnia 16 października 1933 r.

w sprawie wniosku do Funduszu Pracy.

Do

P. P. Wojewodów.

W ślad pisma okólnego z dnia 19/VI. 1933 r. Nr. BS. 22 — 6 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

Udział Ministerstwa w zakresie techniczno-budowlanym w obradach Komisji Techniczno-Ekonomicznej Związku Miast Polskich ograniczył się do tych spraw, które dotyczą wyłącznie inwestycyj o znaczeniu użyteczności publicznej, a w szczególności takich, które mają na celu stworzenie rentujących się przedsiębiorstw komunalnych lub prywatnych, na których budowę zaciągnięte być mają pożyczki z Funduszu Pracy

W granicach kompetencji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych do inwestycyj o charakterze wyżej określonym należą w szczególności:

1) budowa wodociągów i kanalizacji miejskiej,

2) budowa większych kąpielisk i łaźni publicznych, rzeźni miejskich i innych budowli użyteczności publicznej o powyższym charakterze.

Zgodnie z powyższem proszę Pana Wojewodę o zarządzenie ograniczenia wykonania powołanego na wstępie pisma okólnego wyłącznie do robót, wchodzących w zakres punktów 1) — 2).

W związku z określonym już przez Fundusz Pracy terminem nadsyłania odnośnych wniosków (podanem już do wiadomości Wojewódzkich Komitetów Funduszu Pracy) Ministerstwo kładzie nacisk na treść swego pisma okólnego z dnia 16 sierpnia b. r. Nr. BS. 15/7 w sprawie zatwierdzania projektów technicznych urządzeń techniczno-sanitarnych (m. in. wodoc. i kanal.).

Pismo Nr. AP. 106/999 z dnia 24 października 1933 r. **o interpretacji art. 264 K. K. i art. 61 prawa o wykroczeniach.**

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła do wiadomości odpis pisma Ministerstwa Sprawiedliwości w sprawie niedozwolonych gier.

MINISTERSTWO SPRAWIEDLIWOŚCI

Nr. NP. 2366/33. Dnia 14 października 1933 r.

W sprawie interpretacji art. 264 K. K. i art. 61 prawa o wykroczeniach.

Do

Pana Prokuratora Sądu Apelacyjnego w Warszawie, Wilnie, Lublinie, Krakowie, Lwowie, Poznaniu, Toruniu, Katowicach.

Do wiadomości Ministerstwa Sprawiedliwości doszło, że istnieje rozbieżna praktyka przy pociąganiu do odpowiedzialności osób ogrywających inne w trzy karty, pasek, łańcuszek i t. p. Niektóre prokuratury uważają czyny te za wykroczenia z art. 61 pr. o wykr. i kierują sprawy do rozpoznania właściwych władz administracyjnych, inne zaś kwalifikują je jako przestępstwa z art. 264 K. K., podlegające orzecznictwu sądów powszechnych.

Zdaniem Ministerstwa gra w trzy karty, pasek, łańcuszek i t. p. posiada wyraźne cechy oszustwa, gdyż gracze przystępują do gry nie z równemi szansami, osoba bowiem decydująca się na grę jest zachęcona perspektywą pewnej wygranej po uprzedniem zaobserwowaniu fikcyjnej gry zaaranżowanej przez wspólników oszusta, zgóry zatem wiadomo, że osoba, zgadzająca się na grę nie osiągnie proponowanych jej korzyści materjalnych nawet w wypadku dokładnego zapoznania się z zasadami gry, ponieważ podstawą gry jest podstęp.

Z wyłuszczonych względów Ministerstwo Sprawiedliwości prosi Pana Prokuratora o wydanie podległym prokuratorom zarządzeń, by do czasu zapadnięcia miarodajnego orzeczenia Sądu Najwyższego wyżej wskazane przestępstwa kwalifikowali w zasadzie z art. 264 K. K. i zakładali środki odwoławcze od odmiennych orzeczeń sądowych.

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 17.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 17 z dnia 2-go listopada 1933 r. pod poz. 255 znajduje się okólnik Nr. 105 z dnia 17-go października 1933 r. (AP. 106/89) **w sprawie instrukcji do prawa o wykroczeniach oraz do postępowania karnego administracyjnego.**

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 19.

Okólnik Nr. 108 z dnia 15 listopada 1933 r. **(SF. 11/5/2) w sprawie wyjaśnienia przepisów rozporządzenia z dnia 6 grudnia 1932 r. o kasowości i rachunkowości związków samorządowych.**

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem wojewody śląskiego).

W związku z rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych wydanem w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 6 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. z r. 1933 Nr. 11, poz. 72) w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu udzielam poniższych szczegółowych wyjaśnień, względnie wskazówek, któremi posiłkować się powinny zarówno związki samorządowe jak i ich władze nadzorcze przy stosowaniu przepisów poszczególnych paragrafów tego rozporządzenia.

I. Kasowość związków samorządowych.

Do § 1.

Do przyjmowania wpływów i uskuteczniania wypłat w imieniu i na rzecz związków samorządowych powołane są zasadniczo kasy samorządowe. Zarząd Związku samorządowego może poszczególnym instytucjom finansowym poruczyć załatwianie w imieniu i na rachunek związku samorządowego operacyj kasowych, jak również może upoważnić do przyjmowania wpływów poszczególne osoby (specjalni poborcy, inkasenci). W tych wypadkach zarząd związku samorządowego winien określić granice uprawnień i działania zarówno osób jak i instytucyj, którym powierzył załatwianie czynności kasowych.

Wszystkie wpływy do kas związków samorządowych i wypłaty z tych kas stanowią bądź sumy budżetowe, bądź sumy pozabudżetowe, których stosownie do § 3 rozp. Ministra Spraw Wewn. z dnia 6 grudnia

1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych budżetem obejmować nie wolno.

Przez sumy budżetowe rozumieć należy sumy dochodów pobieranych na rzecz związku samorządowego oraz sumy wydatków uskuteczniających przez związek na to czy sumy te były przewidziane w budżecie czy też nie; z reguły będą to sumy wynikające z wykonywania budżetu, względnie sumy uskutecznionych przez zarząd związku samorządowego wydatków na zasadzie postanowienia zawartego w ustępie 3-im § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17/VI. 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 522 z r. 1924).

Przez sumy pozabudżetowe należy rozumieć w ogólności te sumy, które nie wpływają na realizowanie budżetu związku samorządowego. Do sum pozabudżetowych należą przedewszystkiem sumy obce (depozyty, kaucje, sumy przechodnie), będące tylko w chwilowem posiadaniu związku samorządowego, zwrotne zaliczki udzielone pracownikom na poczet ich poborów, pożyczki krótkoterminowe, fundusz obrotowy, własne fundusze specjalne (np. fundusz budowy szkoły) i t. p.

Przepis, zawarty w § 1-ym ustęp 1-szy rozporządzenia nie stanowi przeszkody w przyjmowaniu sum przekazanych przez pocztę lub przez upoważnione instytucje finansowe bez wskazania ich przeznaczenia (tytułu przekazania związkowi samorządowemu); wskazówki, dotyczące postępowania w takich wypadkach, zawarte są w wyjaśnieniach do § 3-go (ustęp końcowy). Nie należy również odmawiać przyjęcia jakichkolwiekbądź sum, wpłacanych przez płatników z tytułu należności związku samorządowego i to zarówno należności bieżących, jak również tych, których termin płatności jeszcze nie nastąpił.

Ustęp 3-ci § 1-go wyraźnie zabrania używania sum obcych (depozytów kaucyj, sum przechodnich) na pokrycie wydatków związku samorządowego. Odnośnie sum obcych związek samorządowy występuje jedynie w roli depozytarjusza lub inkasenta i z tego powodu nie może on sum tych, narówni z każdym innym depozytarjuszem lub inkasentem, używać na pokrycie własnych wydatków i sumy te musi mieć zawsze do dyspozycji ich właścicieli.

Do § 2.

Dokumentami, uprawniającemi kasjera do przyjęcia wpłaty są zasadniczo asygnacje przychodowe, zaś do uskutecznienia wypłat — asygnacje rozchodowe.

Ponieważ jednak przyjmowanie drobnych kwot oraz wpływów masowych n. p. z danin komunalnych, państwowych (sumy przechodnie) na podstawie asygnacyj przychodowych z obowiązkiem przeprowadzania każdej takiej asygnacji przez księgi rachunkowe (§ 8 rozporządzenia) może okazać się zwłaszcza w większych związkach samorządowych zbyt uciążliwe — przeto dopuszczalny jest pobór takich wpływów na podstawie kwitów z kwitarjusza (wzór kwitu — załącznik Nr. 1 i 2). Sposób przeprowadzania przez księgi rachunkowe wpływów pobranych na podstawie kwitów wskazany jest w § 22 rozporządzenia.

Kwitarjusze powinny być pod ścisłą kontrolą. Kontrolę kwitarjuszy powinna prowadzić osoba odpowiedzialna na rachunkowość związku. Dla celów kontroli należy prowadzić specjalną ewidencję przychodu i rozchodu kwitarjuszy i numeracji kwitów. Każde wydanie kwitarjusza winno być w kontrolce (ewidencji) pokwitowane.

Analogiczną ewidencję należy prowadzić dla asygnarjuszy przychodowych. (Wzór kontroli wydanych kwitarjuszy względnie asygnarjuszy przychodowych — załącznik Nr. 25).

Kwitarjusze zawierają bądź blankiety, składające się z grzbietów i kwitów właściwych, bądź też, co jest więcej wskazane, tylko blankiety kwitów właściwych, wypełnianych pod kalką; pierwopis wydaje się płatnikowi, a kopja pozostaje w kwitarjuszu.

Poborcy przy inkasowaniu należności posiłkują się kwitarjuszami wydawanemi im za pokwitowaniem. Zainkasowane sumy powinni poborcy możliwie tego samego dnia lub nazajutrz wpłacać do kasy związku samorządowego. O ile jednak zachodzą większe trudności lokalne codziennego wpłacania przez poborców zainkasowanych kwot ze względu np. na rozległy teren związku samorządowego, zarząd związku może czynić w tym względzie odstępstwa, ustalając dla poszczególnych poborców inne terminy (§ 19 rozporządzenia) przy równoczesnem określeniu wysokości kwot, które mają być natychmiast po pobraniu wpłacane na rzecz związku.

Kwity, po podpisaniu ich przez kasjera względnie poborcę, służą za pokwitowania z odbioru od płatników przypadających związkowi samorządowemu należności.

Dla kontroli nad odbiorem z poczty przesyłek pieniężnych i walorowych oraz nad ich zaksięgowaniem powinna rachuba prowadzić specjalną książkę awizacyj pocztowych (rejestr), w której zapisuje się datę otrzymania awizacji, datę i Nr. awizacji, rodzaj i sumę przesyłki pocztowej, datę odbioru przesyłki z poczty oraz, po zaksięgowaniu odebranej przesyłki, pozycję pod którą zapisano w księgach rachunkowych daną przesyłkę (wzór księgi awizacyj pocztowych — załącznik Nr. 17).

Co się tyczy sposobu odbioru przesyłek pocztowych, to zaleca się związkom samorządowym unormowanie tej sprawy w analogiczny sposób, jak to zaprowadzono w urzędach skarbowych zarządzeniem Min. Skarbu z dnia 10 czerwca 1926 r. L. DK. 1775 WAK, którego odpis dołącza się do niniejszego.

Co do operacyj czekowych należy:

1) czeki obce, przyjęte jako wpłaty, przychodować do kasy zaraz po ich otrzymaniu jako gotówkę,

2) czeki z własnego wystawienia zaliczać do obrotów bezgotówkowych i zapisywać je z chwilą wydania.

O ile przy przyjmowaniu czeku obcego zachodzą wątpliwości co do jego pokrycia, należy upewnić się w krótkiej drodze, czy instytucja finansowa, na którą dany czek jest wystawiony, będzie go honorowała bez żadnych zastrzeżeń. Niezależnie od tego należy zwracać uwagę, czy czek odpowiada przepisom prawa czekowego z dnia 14 listopada 1924 roku (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 927).

Do § 3.

Asygnacje tak przychodowe jak i rozchodowe są tylko dokumentami wewnętrznemi związku samorządowego. Stanowią one z jednej strony polecenie dla kasy od kogo i ile należy pobrać względnie komu i ile wypłacić, z drugiej zaś stanowią podstawę dla uskutecznienia zapisów w księgach rachunkowych (wzór asygnacji

przychodowej — załącznik Nr. 3, wzór asygnacji rozchodowej — załącznik Nr. 4).

Związki samorządowe, które zgodnie z § 2 ustęp 3 przyjmują wpłaty i uskuteczniają wypłaty bez posługiwania się asygnacjami przychodowemi i rozchodowemi, winny dokumenty, stanowiące podstawę każdorazowej wpłaty (kwity) względnie wypłaty (oryginalne rachunki i dokumenty rozchodowe) zaopatrzyć w dane, potrzebne do uskutecznienia zapisów w księgach rachunkowych. Kwity przychodowe w tych związkach, poza danemi, wymaganemi przepisami § 3-go, winny nadto zawierać dane, wskazane w punktach 8 i 9 § 3-go rozporządzenia; na dokumentach rozchodowych należy podawać paragrafy i pozycje budżetu, względnie o ile wypłata dotyczy sum pozabudżetowych, nazwy rachunków i podrachunków, na które dane wydatki względnie wypłaty mają być zarachowane.

Asygnacje przychodowe powinny się odróżniać od asygnacyj rozchodowych (np. kolorem, specjalnym, widocznym znakiem i t. p.).

Treść asygnacyj należy wypełnić ręcznie. O ile tytuł wpłaty narazie jest niewiadomy, np. w wypadku nadesłania pieniędzy przekazem pocztowym bez bliższego określenia przeznaczenia kwoty pieniężnej, należy kwotę tę zaksięgować na rachunku „sum do wyjaśnienia", a po otrzymaniu stosownych wyjaśnień przeksięgować ją na właściwy rachunek książkowy.

Do § 4.

W asygnacjach nie może być skrobań ani wycierań. Ewentualne omyłki w treści asygnacji powinny być poprawione czerwonym atramentem, pokrótce omówione i stwierdzone podpisem (cyfrą) osoby, mającej prawo do podpisywania asygnacyj (§ 7 rozporządzenia). Jednakże suma pieniężna nie może być poprawiona ani w cyfrach ani w literach.

Gdy omyłkowo został wypisany w asygnacji niewłaściwy rachunek książkowy, to, jeżeli asygnacja taka nie została jeszcze wciągnięta do ksiąg kontowych, a tylko do dziennika, można omyłkę sprostować na asygnacji i w tymże dzienniku, w przeciwnym wypadku należy bezwzględnie zaniechać skreśleń w księgach kontowych, a omyłkę sprostować zapomocą pozycji stornowej.

Anulowanie asygnacyj podpisanych może być uskutecznione tylko przez osoby, którym przysługuje prawo do podpisywania asygnacyj. Anulowaną asygnację należy dołączyć do dowodu pisemnego, na podstawie którego została wystawioną, w asygnarjuszu zaś (na grzbiecie wzgl. kopji) zamieścić krótką adnotację o jej anulowaniu.

Taką samą manipulację należy przeprowadzić z asygnacjami wycofanemi, t. j. takiemi, które po formalnem ich wystawieniu nie będą z jakichkolwiek bądź powodów realizowane.

Jeżeli asygnacja zaginęła i wskutek tego zachodzi potrzeba sporządzenia drugiego egzemplarza, to należy zamieścić na nim u góry wyraz „duplikat" a odwrocie pokrótce przytoczyć powody, które wywołały potrzebę wystawienia duplikatu. O wystawieniu duplikatu powinna być uskuteczniona w asygnarjuszu (na grzbiecie wzgl. kopji zaginionej asagnacji) odpowiednia adnotacja.

Poza tem o każdym wypadku zaginięcia asygnacji i wystawienia na jej miejsce duplikatu powinna być bezzwłocznie powiadomiona kasa związku samorządowego a to, o ile chodzi o asygnacje rozchodowe, aby zapobiec dokonaniu przez kasę ewentualnie dwukrotnej wypłaty (raz na podstawie duplikatu i drugi raz na podstawie odnośnej asygnacji).

Do § 5.

Zbiorowe wypłaty jednego rodzaju należności, jak np. poborów służbowych, jednorazowych lub stałych zasiłków, udzielanych szeregowi osób i t. p. uskutecznia się na zasadzie jednej asygnacji, wystawionej na nazwisko osoby, upoważnionej do podjęcia pieniędzy.

Jeżeli prawo do pewnej należności w gotówce przysługuje niepodzielnie dwom lub kilku osobom, a osoby te nie złożą pełnomocnictwa do wydania należności do rąk jednej osoby — to władza asygnująca nietylko jest uprawniona, ale obowiązana do wystawienia asygnacji z wymienieniem w treści imion i nazwisk wszystkich osób, uprawnionych do odbioru.

Opłacenie kilku rachunków zapomocą jednej asygnacji może być uskutecznione tylko wtedy, gdy rachunki te dotyczą tego samego odbiorcy należności.

Sumy, asygnowane za rzecz osób prawnych, powinny być wypłacane osobom, bądź wskazanym w rachunku, bądź formalnie upoważnionym do podjęcia sumy.

Asygnacje rozchodowe mogą być w razie potrzeby wystawiane naprzód, t. zn. zaraz po sprawdzeniu i zakwalifikowaniu tych rachunków wzgl. innych dowodów pisemnych do wypłaty (§ 6 rozporządzenia), które stanowią podstawę do wystawienia asygnacji.

Asygnacje takie należy jednak wciągać dla kontroli do specjalnej książki pomocniczej (§ 25 rozporządzenia) z podaniem numeru i daty wystawionej asygnacji, nazwiska osoby i sumy w niej wymienionej, a przez księgi rachunkowe przeprowadzać je dopiero z chwilą ich realizowania. We wspomnianej książce pomocniczej należy odnotować datę zrealizowania odnośnej asygnacji oraz numer odpowiedniej pozycji dziennika.

O ile asygnacje wystawiane są przez poszczególne wydziały biura zarządu związku samorządowego (np. przez wydziały zarządu większego miasta), to w takich wypadkach powinny być przed ich zrealizowaniem przez kasę przesłane do biura rachuby do sprawdzenia.

Pisemne polecenie wystawienia asygnacji rozchodowej, o którem mowa w 2 ustępie § 5-go, może być umieszczone także na ruchunku względnie dokumencie rachunkowym, stanowiącym podstawę do wystawienia asygnacji, przyczem w poleceniu tem należy powołać się na odpowiednią decyzję zarządu związku samorządowego.

Do § 6.

Rachunki i inne dowody, o których mowa w § 6 rozporządzenia, powinny być sprawdzone pod względem rzeczowym i formalnym.

Przez kontrolę rzeczową rozumieć należy stwierdzenie, czy stan jaki podaje dany rachunek względnie dokument, jest zgodny z rzeczywistością (porównanie stanu jaki jest ze stanem jaki powinien być). W tym celu należy zbadać, czy dane prace, za które rachunek jest wystawiony, zostały należycie wykonane, czy odpowiednie materjały zostały dostarczone, czy rodzaj i gatunek dostaw nie dają powodu do reklamacji, czy ceny jednostkowe (np. przy rachunkach, stwierdzających wy-

konanie umów na podstawie przyjętych kosztorysów) są zgodne z cenami umówionemi i t. p.

Przez kontrolę formalną rozumieć należy stwierdzenie pokrycia rachunku, prawidłowego wystawienia i przyjęcia rachunku względnie dokumentu (prawidłowości obliczenia sum, daty wystawienia, adresu wystawcy i odbiorcy, należyte uiszczenie opłaty stemplowej, dokonanie kontroli rzeczowej, zapisanie do księgi inwentarzowej, względnie materjałowej i t. p.).

Dopiero po takiem wszechstronnem sprawdzeniu odpowiedni urzędnik kwalifikuje rachunek wzgl. inny dowód pisemny do wypłaty przez zamieszczenie na nim odpowiedniej adnotacji i swego podpisu. Dowód w ten sposób zakwalifikowany służy za podstawę do wystawienia asygnacji rozchodowej, do której powinien być dołączony.

Do § 7.

W związkach samorządowych, prowadzących mniej rozwiniętą gospodarkę) wszystkie asygnacje powinien podpisywać osobiście kierownik związku (burmistrz, wójt), a tylko w wyjątkowych wypadkach (np. w razie choroby lub wyjazdu kierownika zarządu związku samorządowego) jego zastępca.

Wskazane jest również, aby asygnacje podpisywał osobiście w miarę możności kierownik zarządu związku samorządowego także w większych związkach samorządowych.

Upoważnienie przez kierownika zarządu związku samorządowego do podpisywania asygnacyj innych członków tego zarządu, spowodowane niemożnością wykonywania tych czynności przez niego, może odnosić się bądź do podpisywania wszystkich asygnacyj, bądź też niektórych tylko rodzajów asygnacyj.

Wszystkie asygnacje rozchodowe, za wyjątkiem wypadków, przewidzianych w § 18 rozporządzenia, muszą być podpisywane przez dwie osoby, natomiast asygnacje przychodowe mogą być podpisywane za zgodą kierownika zarządu związku samorządowego, tylko przez osobę odpowiedzialną za rachunkowość związku, a to celem ułatwienia przyjmowania wpływów do kasy.

Kasjerowi należy podać do wiadomości wzory podpisów osób, mających w danym związku samorządowym prawo podpisywania asygnacyj.

Do § 8.

Osoba realizująca asygnację ma obowiązek sprawdzić, czy asygnacja pod względem formalnym nie jest wadliwa, to znaczy:

1) czy asygnacja wypełniona jest ręcznie,

2) czy asygnacja podpisana jest ręcznie przez osoby do tego upoważnione i zaopatrzona pieczęcią zarządu związku samorządowego,

3) czy w asygnacji niema podskrobań, a jeżeli są poprawki, to czy zostały należycie omówione i stwierdzone podpisem (cyfrą) osoby, mającej prawo do podpisywania asygnacyj (patrz wyjaśnienia do § 4) oraz czy suma pieniężna nie jest poprawiona ani w cyfrach ani w literach,

4) czy w asygnacji są wymienione dane, wskazane w § 3 rozporządzenia (punkty 1—9).

Jeżeli asygnacja jest wadliwa, powinna być zwrócona rachubie względnie właściwemu organowi asygnującemu celem sprostowania niedokładności.

Rachuba wzgl. osoba, prowadząca rachunkowość związku samorządowego, powinna, po otrzymaniu z kasy z końcem dnia niezrealizowanych asygnacyj, sprostować w odpowiedni sposób odnośne zapisy w księgach rachunkowych.

Wystawianie kwitów przez rachubę względnie osobę odpowiedzialną za rachunkowość związku ma na celu kontrolę czynności kasy względnie poborców. Kwity otrzymywane z rachuby podpisuje kasjer względnie poborca i wydaje płatnikom jako pokwitowanie z odbioru wpłat.

Przepis, zawarty w ustępie końcowym § 8-go odnosi się do takich kwitów, które są wystawiane przez samych poborców, co z reguły może mieć miejsce w tych wypadkach, gdy kwoty, podlegające zainkasowaniu, nie dadzą się zgóry określić cyfrowo.

Przeprowadzenie przez księgi rachunkowe wpłat pobranych na podstawie kwitów regulują przepisy, zawarte w § 22 rozporządzenia.

Do § 9.

Pokwitowania, wydane przez kasę związku samorządowego powinny być wypisane czytelnie i bez żadnych poprawek tudzież podpisane przez kasjera, względnie osobę upoważnioną do przyjęcia wpłaty.

Pokwitowanie wystawia się na imię tej osoby, od której przypada zapłata względnie depozyt, a wydaje się tej osobie, która dokonała wpłaty względnie złożyła depozyt.

Na otrzymane przez związki samorządowe z poczty wpłaty pieniężne i walorowe z reguły nie należy wydawać pokwitowań kasowych, gdyż wpłacający należność za pośrednictwem urzędu pocztowego otrzymuje „dowód nadania“ przekazu pocztowego, a związek samorządowy kwituje urzędowi pocztowemu z odbioru pieniędzy na przekazach. Natomiast w wypadkach, gdy przesyłający pocztą pieniądze dopomina się o pokwitowanie z odbioru należności przez związek samorządowy, pokwitowanie takie winno być wydane przez kasę danego związku, z oznaczeniem sposobu dokonania wpłaty „przekazem pocztowym“.

Powyższy tryb postępowania należy stosować i przy wpłatach, uskutecznionych za pośrednictwem instytucyj finansowych (np. P. K. O., K. K. O. i t. p.).

Na każdą dokonaną wypłatę gotówki względnie na każde uskutecznione wydanie walorów kasa związku samorządowego winna odebrać pokwitowanie.

Odbiór każdej wypłaconej sumy względnie wydanych walorów kwituje ta osoba, która wartości te odbiera. Jeżeli dokument, stanowiący podstawę wypłaty opiewa na inną osobę, aniżeli osoba, zgłaszająca się do kasy, wypłata może nastąpić tylko po stwierdzeniu posiadania przez zgłaszającego się formalnego upoważnienia do odbioru.

Osoba niepiśmienna zamieszcza na pokwitowaniu własnoręczny znak (np. trzy krzyżyki lub odcisk palca), zaś obok tego znaku podpisuje się osoba trzecia, upoważniona przez niepiśmiennego wobec świadka do pokwitowania.

W pokwitowaniu za osobę niepiśmienną powinien być wymieniony adres podpisującego oraz nazwisko i adres świadka.

Przy pokwitowaniach należy zwracać uwagę, czy ewentualna opłata stemplowa została uiszczona w należytej wysokości.

Do § 10.

Do podręcznej książki kasowej należy wpisywać sumy gotówkowe oraz czeki obce, zamieszczając następujące dane: datę wpłaty względnie wypłaty, numer asygnacji wzgl. kwitu, kto wpłacił, komu wypłacono, sumy poszczególne i dzienne wpłat i wypłat, (wzór książki kasowej — załącznik Nr. 16).

Odstępowanie przez kasjera książki kasowej w czasie trwania operacyj kasowych innemu urzędnikowi jest niedopuszczalne. W razie konieczności oddalenia się kasjera i oddania kasy innemu urzędnikowi powinien być przeprowadzony formalny obrachunek, poczem dopiero może nastąpić przekazanie kasy i wspomnianej książki, co powinno być stwierdzone podpisem kasjera i urzędnika, przejmującego kasę.

Taką samą manipulację należy uskutecznić przy przyjęciu kasy zpowrotem przez kasjera.

O przyjęciu wpłaty względnie o uskutecznieniu wypłaty kasjer winien zamieścić niezwłocznie na odnośnym dokumencie (asygnacja, kwit) odpowiednią adnotację.

Wpłacane do kasy związku samorządowego pieniądze, wzbudzające wątpliwość co do ich prawdziwości, kasjer winien zatrzymać, zapisać do specjalnej księgi i wręczyć je kierownikowi zarządu związku względnie upoważnionemu pracownikowi (osobie odpowiedzialnej za rachunkowość związku), który winien postąpić w sposób wskazany w § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 marca 1932 r. o wymianie uszkodzonych i zatrzymanych fałszywych znaków pieniężnych (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 440).

Kierownikowi zarządu związku samorządowego przysługuje prawo zatrzymania płatnika i oddania go w ręce władz policyjno-śledczych w razie przedstawienia widocznego falsyfikatu i niemożności wylegitymowania się.

Do § 11.

Przyjęte depozyty walorowe (papiery wartościowe) należy zarachowywać w ich wartości nominalnej. W każdym poszczególnym wypadku należy ustalić, na jaką ogólną sumę nominalną powinien deponent złożyć depozyty, celem całkowitego zabezpieczenia należności związku samorządowego.

Zarząd związku samorządowego decyduje o tem, jakiego rodzaju walory mogą być przyjmowane oprócz gotówki na kaucje i zabezpieczenie. Zaleca się przyjmowanie tylko tych walorów, które kasy urzędów skarbowych przyjmują na kaucje i wadja.

W razie, gdyby walory obce spadły w kursie poniżej kwoty, dla zabezpieczenia której zostały złożone, należy, wezwać deponenta do uzupełnienia zabezpieczenia.

Papiery publiczne imienne, składane do depozytu, powinny być cedowane, przyczem cesja może być „in blanco".

Kasy związków samorządowych nie mają obowiązku obsługiwania walorów obcych t. zn. czuwania nad wylosowaniem papierów wartościowych, złożonych do depozytu i nad terminem płatności kuponów, powiadamiania o tych terminach deponentów, wzgl. realizowania walorów w tych terminach i t. p., tylko wtedy, gdy na takie warunki przyjęcia przez związek samorządowy depozytu względnie kaucji deponent wyraził zgodę.

Złożone do depozytu walory należy przechowywać w oddzielnych kopertach otwartych, na których powinna być wymieniona nazwa waloru, ogólna wartość nominalna, nazwisko (nazwa) deponenta oraz numer pozycji rejestru depozytowego (§ 14 rozporządzenia).

Do § 12.

Polecenie przyjęcia lub wydania depozytu walorowego winno być podpisane przez kierownika zarządu związku lub osobę przez niego upoważnioną, odpowiedniego urzędnika (kierownika wydziału, referatu i t. p.), którego zakresu spraw dany depozyt dotyczy i osobę odpowiedzialną za rachunkowość związku. Przepis niniejszy nie ma zastosowania w wypadku przewidzianym w § 18, ustęp 2 omawianego rozporządzenia.

Depozyty walorowe należy przyjmować na podstawie pisemnej deklaracji deponenta. sporządzonej przez niego w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach i zawierającej:

1) datę złożenia depozytu,

2) nazwę zarządu związku samorządowego, do którego depozyt jest składany,

3) imię i nazwisko (wzgl. nazwę firmy lub instytucji) oraz dokładny adres deponenta,

4) wyszczególnienie rodzaju i wartości nominalnej depozytu, przyczem przy papierach publicznych należy wymienić nazwę, numery ewentualnie i serje papierów oraz ilość kuponów; wartość nominalna depozytu powinna być wyrażona cyframi i literami,

5) tytuł złożenia depozytu,

6) podpis deponenta.

Jeden egzemplarz deklaracji po stwierdzeniu na nim w formie odpowiedniej adnotacji przyjęcia przez kasę depozytu wydaje się deponentowi jako pokwitowanie, drugi zaś stanowi dowód i podstawę do księgowania (wzór deklaracji depozytowej — załącznik Nr. 5).

Przyjęty depozyt winien kasjer niezwłocznie wpisać do specjalnego rejestru, o którym mowa w § 14 rozporządzenia (wzór rejestru depozytów walorowych — załącznik Nr. 18).

Wydanie depozytu walorowego może nastąpić tylko za zwrotem pokwitowania, wydanego przez kasę związku deponentowi przy składaniu depozytu i po potwierdzeniu odbioru depozytu na pokwitowaniu, wydanem przy przyjęciu depozytu, które deponent zwraca. O wydaniu depozytu tylko za zwrotem wydanego przy przyjęciu depozytu przez kasę pokwitowania należy deponenta uprzedzić przez zamieszczenie na pokwitowaniu odpowiedniej adnotacji. Częściowe wydanie depozytu oprócz wypadku, przewidzianego w § 13 rozporządzenia, może być uskutecznione za pokwitowaniem i po uprzedniem odnotowaniu odbioru części depozytu na wydanem pokwitowaniu o przyjęciu depozytu.

Polecenie przyjęcia względnie wydania depozytu walorowego może być dane na pisemnej deklaracji deponenta. Jeżeli zdeponowane papiery wartościowe mają być wydane dwum lub kilku osobom, a osoby te nie

złożą pełnomocnictwa do wydania tych papierów do rąk jednej osoby, to należy w pisemnem poleceniu wydania depozytu wymienić imiona i nazwiska wszystkich osób uprawnionych do odbioru i wydać depozyt za pokwitowaniem wszystkich tych osób.

Do § 14.

Wartość nominalną depozytu należy w rejestrze podawać w ogólnych sumach dla oddzielnych rodzajów składanych walorów (np. 5 sztuk akcyj Banku Polskiego — zł. 500.—).

Przechowywane w kasie walory, zarówno obce, jak i własne związku samorządowego należy układać w kolejności pozycyj rejestru (wzór rejestru walorów własnych — załącznik Nr. 26).

Kasjer obowiązany jest przy współudziale rachuby walory własne związku obsługiwać, t. zn. przestrzegać terminów płatności kuponów i realizować je w tych terminach, realizować wylosowane obligacje i t. p. Jeżeli związek samorządowy posiada weksle obce, jak również, jeżeli weksle własne związku znajdują się w obiegu, kasjer powinien dokładnie dopilnowywać terminów płatności tych weksli.

Celem ewidencji wszelkich terminów płatności należy prowadzić dokładny terminarz.

Do § 15.

Z uwagi na przepis § 17 ust. 2 rozporządzenia przy codziennem uzgadnianiu kasy winna brać udział osoba, posiadająca klucz od drugiego zamknięcia kasy ogniotrwałej wzgl. schowka kasowego.

Codziennie, po zamknięciu kasy dla interesantów powinien kasjer, celem stwierdzenia stanu kasy, wyprowadzić saldo książki kasowej i porównać je z pozostałością gotówki w kasie, a następnie sumę tej pozostałości porównać z saldem rachunku kasy w księgach rachunkowych. O ile sumy te zgadzają się — kasa jest uzgodniona, w przeciwnym zaś wypadku zachodzi niezgodność kasy i to bądź wskutek nadwyżki kasowej, bądź wskutek manka kasowego. O stwierdzeniu stanu kasy winien być spisany raport; raport podpisują kasjer, rachmistrz i osoba posiadająca drugi klucz od kasy, o ile tą osobą nie jest rachmistrz (wzór raportu kasowego — załącznik Nr. 7).

Przez nadwyżkę kasową rozumieć należy kwotę pieniężną w kasie ponad saldo rachunku kasy w księgach rachunkowych. W razie stwierdzenia takiej nadwyżki należy wystawić asygnację przychodową na sumę nadwyżki i zarachować ją na specjalnie otwarte konto „Nadwyżek kasowych“ w rachunku „Dłużnicy i wierzyciele“.

Przez manko kasowe rozumieć należy brak kwoty pieniężnej, równającej się różnicy pomiędzy saldem rachunku kasy, a pozostałością gotówki w kasie.

Manko może powstać również wskutek przyjęcia przez kasjera falsyfikatu pieniężnego.

Za stan kasy z reguły odpowiedzialny jest kasjer, dlatego, też wszelkie manka kasowe pokrywa kasjer z własnych funduszów.

Przewidziana w § 15 (ustęp końcowy) osobista odpowiedzialność kasjera nie wyłącza możności pokrycia manka kasowego przez związek samorządowy, co może być uskutecznione na podstawie stosownej uchwały odpowiedniego organu związku samorządowego.

Gdy kasjer pokrywa manko z własnych funduszów, powinien zamieścić o tem odpowiednią adnotację w książce kasowej; adnotację taką powinna podpisać oprócz kasjera osoba, w obecności której dokonano obrachunku kasy.

O każdym wypadku stwierdzenia nadwyżki względnie manka kasowego, jak również znalezienia falsyfikatów pieniężnych w kasie, powinien być powiadomiony kierownik zarządu związku samorządowego.

Gdy manko lub nadwyżka kasowa wynosi poważniejszą sumę, kierownik zarządu związku samorządowego powinien zarządzić natychmiast dochodzenie, celem ustalenia przyczyny powstania znacznej różnicy w kasie.

Gdy manko kasowe wyjątkowo nie jest pokryte tego samego dnia z jakichkolwiekbądź powodów, wówczas, celem uzgodnienia kasy z rachubą należy wystawić asygnację rozchodową na sumę manka i zarachować ją na specjalne osobiste konto kasjera, otwarte w rachunku „Dłużnicy i wierzyciele“.

Do § 16.

Asygnacyj i dowodów kasowych nie należy przechowywać w kasie.

Wszystkie asygnacje kasowe wraz z dołączonemi dowodami i deklaracje depozytowe powinny być codziennie po uzgodnieniu kasy ułożone według ich kolejnego numeru, oddzielnie przychodowe i rozchodowe, odesłane do rachuby, względnie do wydziału kontroli, jeżeli taki wydział został przez zarząd związku samorządowego utworzony.

Za całość oraz stosowne przechowywanie dowodów kasowo-rachunkowych odpowiada osoba odpowiedzialna za rachunkowość związku.

Do § 17.

Zarządy związków samorządowych powinny posiadać kasy ogniotrwałe, a jeżeli stan finansowy niektórych związków na to nie pozwala, co może się zdarzyć w niektórych gminach wiejskich i mniejszych gminach miejskich, to zarządy takich związków powinny posiadać przynajmiej mocne szafy drewniane, okute żelazem. W gminach wiejskich jednowioskowych powinny być chociażby odpowiednie kasety z reguły żelazne.

Zarówno kasy ogniotrwałe, jak też wspomniane wyżej szafy i kasety muszą być zamykane przynajmniej na dwa różne klucze, które nigdy nawet chwilowo nie powinny znaleźć się ani razem, ani pojedyńczo w ręku jednej i tej samej osoby. Jeden klucz powinien posiadać kasjer, a drugi, względnie dwa pozostałe — kierownik zarządu związku lub osoba, którą upoważnił on do posiadania w swojem zastępstwie tego klucza względnie dwóch kluczy.

Dla kontroli, kto i kiedy posiadał, względnie posiada omawiane klucze, należy w każdym związku samorządowym prowadzić specjalną ewidencję.

Większe związki samorządowe powinny dążyć do posiadania skarbca, w którym należy ulokować kasy ogniotrwałe. Skarbiec powinien zamykać się na dwa różne klucze, z których jeden posiada kasjer (względnie skarbnik), a drugi, kierownik zarządu związku lub osoba,

którą on do posiadania takiego klucza upoważnił. Drzwi od skarbca powinny być stale zamknięte. Wstęp do skarbca ma tylko kasjer i osoby, należące do personelu kasy; inne osoby mogą wchodzić do skarbca jedynie za zezwoleniem kierownika zarządu związku samorządowego i w obecności kasjera.

W kasach ogniotrwałych względnie szafach i kasetach należy przechowywać gotówkę i wszelkie walory, zarówno własne, jak i obce, znajdujące się w depozycie, oraz weksle obce i ważniejsze dokumenty; poza tem, o ile związek samorządowy posiada rachunki bieżące w instytucjach finansowych należy we wspomnianych kasach, względnie szafach i kasetach, przechowywać również książki czekowe.

Pieniądze powinny być należycie posortowane, banknoty ułożone w paczkach po 10 sztuk, pieniądze metalowe w workach względnie rulonach.

Zarząd związku samorządowego powinien ustalić sumę pieniężną, która ma pozostawać w kasie związku; fundusze ponad tę sumę należy lokować w sposób, wskazany w ust. 3-cim § 17 rozporządzenia.

Do § 18.

Przepis powyższego paragrafu należy rozumieć w ten sposób, że osoba, pełniąca funkcje kasjera nie może spełniać czynności rachunkowych, a więc uskuteczniać zapisów w zasadniczych księgach rachunkowych, sprawdzać pod względem rzeczowym rachunków i innych dowodów pisemnych, podlegających opłaceniu, wystawiać kwitów i asygnacyj przychodowych i rozchodowych, sporządzać zestawień rachunkowych, sporządzać zamknięć rocznych i t. p. i naodwrót, osoba, prowadząca rachunkowość związku, nie ma prawa do przyjmowania wpływów i uskuteczniania wypłat z kasy, prowadzenia książki kasowej, przyjmowania, przechowywania i wydawania depozytów i t. p.

W tych związkach samorządowych, które zatrudniają jednego tylko pracownika, funkcje kasjera spełniać powinien kierownik zarządu odnośnego związku, lub z jego upoważnienia — jego zastępca, bądź też inny członek zarządu związku samorządowego.

W gminach wiejskich jednowioskowych, oraz w gminach miejskich z ludnością poniżej 6.000 mieszkańców funkcje kasowe i rachunkowe mogą być połączone w rękach kierowników zarządu związku samorządowego. O ile związki te zatrudniają płatny personel zawodowy (urzędników) czynności kasowo-rachunkowe winny być rozdzielone.

Do § 19.

Zadaniem kas pomocniczych jest wyłącznie przyjmowanie wpływów celem odciążenia kasy głównej; przeważnie są to kasy podatkowe.

Personel w kasach pomocniczych powinien się składać z dwóch osób: kasjera i osoby, prowadzącej kwitarjusz oraz wykaz kasowy (wykaz zainkasowanych wpływów przez kasę pomocniczą). Ta ostatnia osoba należy do składu osobowego biura rachuby i stosownie do § 8 ust. 4 rozporządzenia, wystawia i podpisuje kwity (niezależnie od podpisu kasjera), wciąga je do wykazu kasowego, poczem oddaje kasjerowi celem przyjęcia od płatników stosownych kwot.

Rozrachunek, jaki powinien być przy przelewie pieniędzy z kasy pomocniczej do głównej przeprowadzony pomiędzy temi kasami, polega na ustaleniu, czy suma gotówki przelewanej zgadza się z ogólną sumą przychodu za dany dzień, wyprowadzoną na podstawie kwitarjusza (grzbietów wzgl. kopij kwitów) i wykazu kasowego.

Po załatwieniu tej czynności należy wystawić asygnację przychodową na ogólną sumę wpływów w sposób wskazany w § 23 ust. 1 rozporządzenia.

Kasy pomocnicze mogą za zgodą zarządu związku samorządowego posiadać stale pewne kwoty pieniężne, przeznaczone na drobne wypłaty (reszty).

Przy wpłacaniu przez poborców zainkasowanych kwot do kasy związku samorządowego należy ustalić, czy wpłacona suma zgodna jest z sumą, wyprowadzoną na podstawie kwitarjusza (grzbietów, wzgl. kopij wydanych kwitów). Wszelkie ewentualne braki pokrywa poborca z własnych funduszów.

II. Rachunkowość związków samorządowych.

Do § 20.

Okres obrachunkowy związków samorządowych obejmuje czas od 1 kwietnia jednego do 31 marca następnego roku.

Do § 21.

Przepis § 21-go ustala trzy zasadnicze księgi rachunkowe, które każdy zarząd związku samorządowego musi prowadzić, a to: dzienniki, księgi kontowe i księgę inwentarzową.

Dziennik, jako zasadnicza księga rachunkowa, służy do zapisywania w nim bez wyjątku wszystkich dokonanych operacyj w chronologicznym porządku ich dokonania (wzór dziennika ogólnego — załącznik Nr. 8).

Zarządy związków samorządowych mogą prowadzić bądź dziennik ogólny, ujmujący wszystkie dokonane operacje tak gotówkowe, jak i bezgotówkowe (operacje memorjałowe), bądź też oddzielne dzienniki: dziennik kasowy i dziennik memorjałowy (wzór dziennika kasowego — załącznik Nr. 9, wzór dziennika memorjałowego — załącznik Nr. 10). Prowadzenie oddzielnych dzienników z reguły będzie konieczne jedynie w tych związkach samorządowych, w których ze względu na dużą ilość operacyj kasowych i memorjałowych zajdzie potrzeba podzielenia czynności prowadzenia dzienników pomiędzy dwóch lub więcej pracowników. Każdy zapis w dzienniku (pozycja) powinien zawierać następujące dane:

a) numer bieżący zapisu (pozycji), przyczem numeracja biegnie od początku roku,

b) datę zapisania pozycji,

c) treść objaśniająca dokonaną operację,

d) oznaczenie dokumentu stwierdzającego dokonanie zapisanej operacji (asygnacja, rachunek, nota memorjałowa i t. p.),

e) tytuły rachunków, na które w księgach kontowych należy dokonaną operację zapisać,

f) sumę dokonanej operacji.

Treść objaśniająca dokonaną operację powinna być zredagowana możliwie zwięźle, jasno i tak dokładnie, by z treści zapisu można było ustalić, na czem polegała dana operacja.

Księgi kontowe mają na celu wykazywanie:

a) wszelkich pobieranych dochodów i uskuteczniamych wydatków budżetowych,

b) stanu zapasów płynnych składników majątkowych (gotowizny, weksli obcych, przyjętych od osób trzecich walorów i t. p.), t. j. tych wszystkich składników majątkowych, dla których nie prowadzi się specjalnych stałych inwentarzy (Dział B. księgi inwentarzowej),

c) stanu rachunków z dłużnikami i wierzycielami z wyjątkiem rachunków tych dłużników i wierzycieli, których stosunek kredytowy ze związkiem samorządowym powstał skutkiem zrealizowania budżetu i ustalony został jako długoterminowy, a dla których prowadzi się oddzielne stałe inwentarze w dziale „B" księgi inwentarzowej (długi długoterminowe, lokaty).

W tych związkach samorządowych, których budżety obejmują małą liczbę pozycji i paragrafów, niedzielących się na pozycje, a poszczególne rodzaje, operacyj pozabudżetowych wymagają niewielkiej liczby szczegółowych rachunków dla zapisywania wszelkich operacyj budżetowych i pozabudżetowych można prowadzić jedną tylko księgę kontową w sposób szczegółowy t. zn. otworzyć w niej:

a) tyle rachunków sum budżetowych, ile wymaga tego budżet danego związku (§ 21 ust. 1 rozporządzenia),

b) tyle rachunków sum pozabudżetowych, aby uwidaczniały one stan zapasów każdego płynnego składnika majątkowego i stan rachunku każdego dłużnika i wierzyciela związku, którego stosunek kredytowy powstał skutkiem krótkoterminowej operacji kredytowej.

W miejsce jednej ogólnej księgi kontowej mogą być prowadzone odrębne księgi kontowe dla poszczególnych rodzajów operacyj (księga kontowa dochodów budżetowych, księga wydatków budżetowych, księga sum przechodnich i t. d.) w sposób analogiczny jak ogólna księga kontowa.

Posługiwanie się jedną ogólną względnie paroma księgami kontowemi prowadzonemi w sposób szczegółowy z reguły będzie dogodne jedynie dla najmniejszych związków samorządowych (gminy wiejskie jednowioskowe).

Pozostałym związkom samorządowym z uwagi na zadania, jakie rachunkowość ma spełniać uważam za wskazane polecić posługiwanie się:

a) księgą kontową główną, obejmującą rachunki, odpowiadające poszczególnym rodzajom dokonywanych operacyj, przyczem układ rachunków sum pozabudżetowych powinien odpowiadać układowi rachunków rocznego rachunku zamknięcia sum pozabudżetowych, zaś dla sum budżetowych należy prowadzić w tej księdze dwa ogólne rachunki: rachunek wydatków budżetowych i rachunek dochodów budżetowych,

b) księgami kontowemi szczegółowemi, obejmującemi poszczególne rachunki sum budżetowych i pozabudżetowych, przyczem księgi kontowe szczegółowe należy prowadzić tylko dla głównych rachunków zbiorowych (n. p. w księgach kontowych szczegółowych nie należy prowadzić rachunku Kasy, ani rachunku P. K. O., jeśli operacje z P. K. O. nie są kontrolowane na zbiorowym rachunku „instytucje finansowe").

Ze względu na oszczędność pracy wskazane jest łączenie księgi głównej z dziennikiem (księga „dziennik-główna" system amerykański).

System amerykański w rachunkowości związków samorządowych (księga dziennik główna i księgi kontowe szczegółowe) jest, jak to wskazała praktyka, najszerzej stosowana i za wyjątkiem największych związków odpowiada wymaganiom gospodarki finansowej związków samorządowych (wzór księgi „dziennik-główna" — załącznik Nr. 11, wzór księgi kontowej głównej i szczegółowej — załącznik Nr. 12, wzór księgi kontowej wydatków budżetowych — załącznik Nr. 13, wzór księgi kontowej dochodów budżetowych — załącznik Nr. 14, wzór księgi kontowej sum przechodnich — załącznik Nr. 15).

Do § 22.

Wszystkie zapisy w dzienniku (ogólnym, kasowym, memorjałowym) lub w księdze dziennik-główna mogą być uskuteczniane jedynie na podstawie odpowiednich dokumentów, świadczących, iż dany zapis (pozycja) jest zgodny z istotnie dokonaną operacją. Dokumentem, usprawiedliwiającym zapis operacji kasowej jest asygnacja przychodowa lub rozchodowa.

W gminach wiejskich jednowioskowych oraz w gminach miejskich, liczących poniżej 3.000 mieszkańców, które zgodnie z ust. 3 § 2-go rozporządzenia mogą przyjmować wpłaty i dokonywać wypłaty bez obowiązku wystawiania asygnacyj kasowych, podstawę księgowania operacyj gotówkowych stanowią kwity przychodowe oraz uzasadniające wypłaty oryginalne dokumenty, przygotowane zgodnie z wyjaśnieniami do § 3-go.

Dokumentem, usprawiedliwiającym zapis operacji bezgotówkowej (memorjałowej) jest oryginalny dowód rachunkowy (rachunek, list, zawiadomienie i t. p.,), świadczący, że dany zapis (pozycja) jest zgodny z istotnie dokonaną operacją. Celem ułatwień w technice księgowania (wypisywania dyspozycyj na jakie rachunki-konta należy daną operację zapisać, zamieszczanie podpisów i adnotacyj o zaksięgowaniu i t. p.) oraz grupowania i przechowywania dowodów memorjałowych związki samorządowe mogą posługiwać się t. zw. notami memorjałowemi. (Wzór noty memorjałowej — załącznik Nr. 6). Używanie not memorjałowych wskazane jest między innemi w tych wypadkach, gdy ksiąg rachunkowych nie prowadzi osoba, odpowiedzialna za rachunkowość związku.

Nota memorjałowa bez odpowiednich oryginalnych dowodów rachunkowych, uzasadniających jej wystawienie, nie stanowi podstawy do wniesienia zapisu do ksiąg rachunkowych.

Dokumenty kasowo-rachunkowe z racji, iż są rejestrowane w księgach rachunkowych nie powinny podlegać uprzedniej rejestracji w dziennikach kancelaryjnych (dzienniki podawcze, protokóły i t. d.).

Używanie asygnacyj kasowych dla przeprowadzenia przez księgi rachunkowe operacyj bezgotówkowych (przy pomocy rachunku kasy) nawet z zaznaczeniem na asygnacji, iż dotyczy ona operacji bezgotówkowej, jest niedopuszczalne.

Na dokumentach względnie wystawianych na ich podstawie asygnacjach i notach memorjałowych należy czynić adnotacje o uskutecznieniu zapisów we właściwych księgach.

Wpływy, pobrane w sposób przewidziany w § 2 ust. 2 (na podstawie kwitów), należy zapisać zasadniczo na podstawie jednej asygnacji przychodowej z wyszcze-

gólnieniem w treści asygnacji, względnie w załączniku ogólnych sum wpływów według poszczególnych tytułów. Zamiast wyliczania w treści czy w załączniku poszczególnych sum według ich rodzajów można na ogólne sumy dzienne każdego rodzaju wystawić oddzielną asygnację. W szczególności będzie to wskazane w tych wypadkach, gdy dla każdego rodzaju przychodu prowadzi się oddzielny kwitarjusz, a nie jeden ogólny, służący do przyjmowania wszystkich wpłat.

Do § 23.

Rachunki sum budżetowych przeznaczone są dla kontroli realizacji budżetu w najdrobniejszych jego częściach. Na tych rachunkach zatem należy zapisywać wszelkie obroty, wynikłe z wykonywania budżetu zarówno gotówkowe jak i bezgotówkowe. Przez wykonanie strony dochodowej budżetu należy rozumieć osiągnięte (pobrane) dochody, zaś przez wykonanie budżetu wydatków należy rozumieć wydatki uskutecznione bez względu na to, czy wydatek został już opłacony, czy też jeszcze nie. Przypadające na rzecz związku samorządowego należności, lecz jeszcze nieściągnięte, choćby nawet wymierzone zostały w ubiegłych okresach budżetowych aż do czasu ich ściągnięcia nie mogą być wykazywane na t. zw. rachunkach sum budżetowych; natomiast wydatki budżetowe uskutecznione, lecz jeszcze nie opłacone, wpływają na realizację budżetu i dlatego muszą być wykazywane na rachunkach sum budżetowych.

Pokrycie przez osobę trzecią należności budżetowej związku samorządowego wekslem uważać należy za zrealizowanie budżetu dochodów. Wskazane jest, by związki samorządowe na poczet swych należności nie przyjmowały weksli od instytucyj i osób prywatnych.

Zarachowywanie wydatków o charakterze budżetowym na rachunki sum pozabudżetowych jest niedopuszczalne.

W księdze kontowej głównej na tych rachunkach, dla których prowadzone są księgi kontowe szczegółowe, treść dokonanej operacji może być pominięta.

Do § 24.

Ponieważ dzienniki (względnie księga „dziennik-główna") są także podstawą do księgowania operacyj w księgach kontowych, przeto nie powinny zawierać żadnych błędów i niejasności. Przed przystąpieniem zatem do wciągania zapisów z dzienników (księgi dziennik-główna) do ksiąg kontowych należy dokładnie sprawdzić prawidłowość tych zapisów przez porównanie ich z dowodami, na podstawie których zostały uskutecznione (asygnacjami, notami memorjałowemi, rachunkami i innemi dowodami pisemnemi).

Z chwilą uskutecznienia zapisu w księdze kontowej należy we właściwej rubryce dziennika względnie dziennika-głównej odnotować liczbę strony, względnie stron księgi kontowej, na której względnie na których dana operacja została zaksięgowana. Jeżeli zapisy w księdze kontowej uskutecznione zostały na podstawie dowodów rachunkowych, wówczas adnotacje o uskutecznieniu tych zapisów należy zamieścić na dowodach rachunkowych, przy jednoczesnem zamieszczeniu w dzienniku względnie dzienniku-głównej, w rubryce przeznaczonej na adnotacje, o zaksięgowaniu w księdze kontowej, skrótu n. d. oznaczającego, iż odnotowania uskutecznione zostały na dowodach rachunkowych.

Do § 25.

Księgi pomocnicze posiadają charakter kontrol lub rejestrów; zaliczają się do tych ksiąg np. kięgi biercze, rejestr wekslowy, rejestr udzielonych i przyjętych gwarancyj i żyr (poręczeń) wekslowych, kontrola świadczeń naturalnych i t. p.

O tem, jakie księgi pomocnicze, poza księgami pomocniczemi, wymienionemi w §§ 2, 10, 14, 25 i 31 rozporządzenia oraz w wyjaśnieniach do §§ 2, 5 i 17 i w jaki sposób mają być prowadzone, decyduje kierownik zarządu związku samorządowego na wniosek kierownika rachuby, wzgl. osoby, prowadzącej rachunkowość danego związku.

Księgi biercze powinny być w ten sposób prowadzone, żeby w każdym czasie można było z nich otrzymać niezbędne dane, dotyczące wymiaru i poboru bieżących danin publicznych, jak również zaległości tych danin z lat poprzednich.

W szczególności w księgach bierczych uwidaczniać należy pod Nr. kolejnym imiona i nazwiska (nazwy) oraz adresy płatników, dane, które posłużyły za podstawę do wymiaru daniny, (n. p. przy opłatach drogowych i gminnym podatku wyrównawczym — wysokość osobno zasadniczego państwowego podatku od gruntów, ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych oraz państwowego podatku od budynków, przypadającą na danego płatnika i t. d.), sumy poszczególne każdej wymierzonej daniny, terminy ich płatności, sumy uiszczone, odsetki i kary za zwłokę, koszty, egzekucji, sumy umorzone, zaległości daniny, z końcem danego roku obrachunkowego i t. p.

Niezależnie od powyższych danych, należy dla kontroli uiszczenia zaległości z lat ubiegłych zamieszczać w księgach bierczych bieżącego roku obrachunkowego w osobnej rubryce bądź poszczególne sumy tych zaległości i zapisywać ich uiszczenia, bądź też zamieszczać tylko odpowiednie adnotacje, odsyłające do poprzednich ksiąg bierczych.

Poza tem należy prowadzić w księgach bierczych osobną rubrykę z przeznaczeniem na odnotowywanie daty doręczenia każdemu płatnikowi nakazu płatniczego; odpowiednie dowody doręczenia tych nakazów powinny być ułożone według ich kolejnego numeru i przechowywane w aktach związku samorządowego. (Wzór księgi bierczej — załącznik Nr. 27).

Schemat rejestru wekslowego (weksli własnych i weksli obcych) winien być ułożony tak szczegółowo, aby na jego podstawie można było odtworzyć dokładną kopję wekslu. (Wzór rejestru weksli własnych — załącznik Nr. 21, wzór rejestru weksli obcych — załącznik Nr. 22).

Dla weksli własnych i obcych należy prowadzić oddzielne rejestry.

Z chwilą zaprowadzenia rejestru wekslowego przy wpisywaniu operacyj dokonanych wekslami do ksiąg rachunkowych (dzienniki, księgi kontowe), w treści pozycji należy podać zawsze Nr. rejestru wekslowego, pod którym weksel jest opisany.

W rejestrach weksli należy odnotować pozycje dziennika (księgi dziennik główna), pod któremi zapisano przyjęcie lub wydanie wekslu.

Dla gwarancyj i żyr (poręczeń) wekslowych należy prowadzić rejestry oddzielne dla gwarancyj udzielonych i oddzielne dla przyjętych przez związek samorządowy. (Wzór rejestru udzielonych gwarancyj i żyr (poręczeń) wekslowych — załącznik Nr. 26, wzór rejestru przyjętych gwarancyj i żyr (poręczeń) wekslowych — załącznik Nr. 27).

Rejestry te powinny być prowadzone bardzo szczegółowo i w taki sposób, aby można z nich było zawsze ustalić:

a) sumę udzielonych względnie przyjętych gwarancyj i poręczeń wekslowych,

b) za kogo została wydana względnie od kogo przyjęto gwarancję czy poręczenie wekslowe,

c) terminy i warunki, dotyczące udzielonych względnie przyjętych gwarancyj i poręczeń wekslowych,

d) decyzję właściwego organu związku samorządowego, na podstawie której wydano względnie przyjęto gwarancję lub poręczenie wekslowe.

Operacyj z tytułu udzielanych i przyjmowanych gwarancyj i poręczeń wekslowych nie należy przeprowadzać przez księgi rachunkowe (dzienniki i księgi kontowe).

Do § 26.

W dziale A księgi inwentarzowej należy corocznie pod datą ostatniego dnia roku obrachunkowego wpisywać inwentarz związku samorządowego.

Przez inwentarz należy rozumieć zestawienie wszystkich składników majątkowych i kapitałowych (zobowiązania i długi), wykazujące czysty majątek związku względnie deficyt majątkowy (przewyżka stanu biernego nad czynnym).

Inwentarz stanu majątkowego należy sporządzać na podstawie:

a) rocznego rachunku zamknięcia sum pozabudżetowych (§ 46 rozporządzenia),

b) stałych oddzielnych inwentarzy majątku trwałego oraz długów długoterminowych (Dział „B" księgi inwentarzowej,

c) ksiąg materjałowych, ujmujących stan zapasów tych przedmiotów, które nie podlegają inwentaryzacji (§ 31 rozporządzenia) i

d) sprawozdania z wykonania budżetu administracyjnego dla ustalenia wartości inwestycyj, będący w budowie, o ile wartości tych inwestycyj nie wprowadzono do oddzielnego inwentarza (Dział „B" księgi inwentarzowej).

Sumy z tytułu operacyj gwarancyjnych i poręczeń wykazane pod rachunkiem rocznego zamknięcia sum pozabudżetowych (pozycje podbilansowe) należy podać pod ogólną sumę stanu czynnego i biernego i dodać do ogólnych sum stanu czynnego i biernego.

Inwentarz (Dział „A" księgi inwentarzowej) winien być podpisany przez kierownika zarządu związku samorządowego i osobę odpowiedzialną za rachunkowość związku.

Do § 27.

W grupie „I-a" zamieszczać należy instalacje, nieobjęte inwentarzem przedsiębiorstw, jak np. urządzenia kanalizacyjne prowizoryczne nie stanowiące przedsiębiorstwa, sieć przewodników elektrycznych w tym wypadku, gdy związek komunalny dostarcza swym mieszkańcom energję elektryczną zapomocą własnej sieci przewodników z obcej elektrowni i t. p.

Dla ewidencji dróg publicznych, w tej liczbie również ulic, placów publicznych, mostów oraz zadrzewień na tych drogach (skwerów na placach publicznych), należy prowadzić specjalną księgę, w której każde takie urządzenie nieruchome powinno być dokładnie opisane z podaniem kosztów budowy względnie założenia oraz kosztów renowacji tych urządzeń wraz z opisem rodzaju wykonanych robót renowacyjnych.

O ile jednak związek samorządowy wyłączy dane urządzenie z publicznego użytkowania, np. skasuje drogę publiczną, należy wówczas zaliczyć je do majątku komunalnego i wpisać do księgi inwentarzowej podług wartości ustalonej w sposób wskazany w § 33 ust. 1 rozporządzenia.

Sumy z tytułu gwarancyj i poręczeń, wykazywane pod ogólnemi sumami inwentarza stanu majątkowego (Dział A) należy po stronie stanu czynnego zatytułować: „Należności względne", zaś po stronie stanu biernego „zobowiązania względne".

Do § 28.

Do grupy I. Przez budowle, które podlegają zamieszczeniu w punkcie pierwszym, rozumieć należy wyłącznie same budynki bez placów, na których się znajdują; place te należy podać osobno (w punkcie 2) jako „place zabudowane".

W punktach 5, 6 i 7 nie należy zamieszczać takich gruntów rolnych, terenów leśnych i przestrzeni wodnych, które mają charakter gospodarstw rolnych, leśnych wzgl. rybnych i które zgodnie z § 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych, stanowią przedsiębiorstwa komunalne.

Wspomniane grunty rolne, tereny leśne i przestrzenie wodne należy wskazywać w grupie 4 „aktywa przedsiębiorstw komunalnych".

Do grupy II. O ile „inwestycja w budowie", czyli taka nieruchomość, która nie została jeszcze oddana do użytku, składa się z dwóch lub więcej objektów nieruchomych, stanowiących razem całość jednej inwestycji, np. jeżeli szpital, będący w budowie, zajmować ma kilka budynków, wówczas należy podać w jednej pozycji, cały kompleks budowli z wymienieniem ich wartości w jednej sumie ogólnej.

Do grupy VI. O ile związek samorządowy posiada materjały i zapasy (np. materjały budowlane, zapas bielizny w szpitalu komunalnym i t. p.), to dla kontroli tych przedmiotów, zgodnie z § 31 ust. ostatni rozporządzenia powinien prowadzić specjalną księgę materjałową (magazynową). Do księgi tej należy wciągać tylko te materjały i zapasy, które nie podlegają szybkiemu zużyciu, względnie, które zostały nagromadzone w większej ilości na czas dłuższy (np. zapas węgla na zimę). Z tego wynika, że przedmiotów drobnych lub podlegających szybkiemu zepsuciu (np. materjały piśmienne, ścierki, miotły i t. p.) do wspomnianej księgi zapisywać nie należy. (Wzór księgi materjałowej — załączniki Nr. 23 i 24).

Przy sporządzaniu inwentarza stanu majątkowego (działu A księgi inwentarzowej) należy ustalić faktyczną wartość materjałów i zapasów i zamieścić ją w grupie VI. Wszelkie ewentualne braki tych materjałów i zapasów powinny być należycie wyjaśnione.

Do grupy VII. Pod nazwą „lokaty" rozumieć należy z wyjątkiem funduszów specjalnych i funduszu obrotowego te wszystkie fundusze własne związku samorządowego, które zostały w odpowiedni sposób ulokowane na okres czasu, nie krótszy niż jeden rok. Lokaty funduszów specjalnych w papierach wartościowych względnie w odpowiednich instytucjach finansowych należy wykazywać w grupie XI „inne aktywa".

Jako „inne lokaty (p. 3 w grupie lokaty) należy wykazywać między innemi należności od tych dłużników związku samorządowego, o których mowa w wyjaśnieniach do § 21 ust. 6 p. c. (dłużnicy, korzystający z kredytu długoterminowego).

Do grupy VIII. W grupie tej wymienić należy te sumy, które wpłynęły do kas innych związków samorządowych, względnie kas urzędów skarbowych na rzecz danego związku samorządowego, a jeszcze nie zostały przelane do kasy tego związku, np. 1) dodatki do państwowego podatku gruntowego, pobrane przez kasę urzędu skarbowego, 2) nieprzekazane jeszcze gminom wiejskim przez powiatowy związek samorządowy części wpływów, 3) należności, ściągnięte przez jeden związek samorządowy od jego mieszkańców na rzecz innego związku i t. p.

W grupie XI. „inne aktywa" należy wymieniać te aktywa, które nie są objęte powyższemi grupami, przyczem należy wykazywać je w oddzielnych pozycjach pod tytułami, jakie posiadają one w rocznym rachunku zamknięcia sum pozabudżetowych np. weksle obce, zaliczki zwrotne (na pobory), dłużnicy różni, zaliczki budżetowe (do wyrachowania) i t. d.

Do § 30.

Do grupy I. Pod pojęciem długów długoterminowych należy rozumieć te pożyczki, które związek samorządowy zaciągnął na jeden rok względnie dłuższy okres czasu; spłata tych długów obciąża zawsze budżet następnego względnie okresów następujących po tym okresie budżetowym, w którym została pożyczka zaciągnięta.

Do grupy II. W grupie tej wymienić należy jedynie rzeczywiste pasywa (długi i zobowiązania) przedsiębiorstw komunalnych, wobec czego kapitały własne tych przedsiębiorstw, jak np. kapitał zakładowy, renowacyjny, rezerwowy i t. p., chociaż w bilansach tych przedsiębiorstw zamieszczane są w stanie biernym, należy wykazywać, jeżeli chodzi o kapitały zakładowe w grupie IX „majątek związku komunalnego", o ile chodzi zaś o pozostałe kapitały własne (t. zn. specjalne) przedsiębiorstw komunalnych — w grupie VI „fundusze specjalne".

Do grupy III. W grupie tej wymienić należy w ogólnych sumach pasywa (długi i zobowiązania) i kapitały własne dla każdej fundacji oddzielnie. Suma wykazana w tej grupie musi się równoważyć z sumą wykazaną w grupie V-ej aktywów.

Do grupy IV. W grupie tej należy wyodrębniać pożyczki krótkoterminowe zaciągnięte na poczet dochodów związku samorządowego w ciągu roku budżetowego, a niespłacone w ciągu tego roku, jak również weksle własne związku samorządowego, których termin płatności przypada po ostatnim dniu roku obrachunkowego tudzież weksle niewykupione, a których termin płatności już upłynął.

W grupie V. „sumy przechodnie" wymieniać należy te sumy, które dany związek samorządowy pobrał na rzecz Skarbu, innych związków samorządowych oraz innych instytucyj, a jeszcze ich nie wypłacił tym instytucjom.

Do grupy VI. Przez „fundusze specjalne" należy rozumieć takie fundusze własne związku samorządowego, które przeznaczone są na ściśle określone cele, np. na budowę gmachu szkolnego, i o których mowa jest w § 28 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych.

Do liczby tych funduszów nie należy zaliczać funduszu emerytalnego ani funduszu obrotowego związku samorządowego. Ten ostatni należy wykazywać w oddzielnej pozycji w grupie IX.

W grupie VII. „inne pasywa" należy wymieniać te pasywa, które nie są objęte powyżej wymienionemi grupami, przyczem należy je wykazywać w oddzielnych pozycjach i pod takiemi tytułami, jakie posiadają one w rocznym rachunku zamknięcia sum budżetowych np. instytucje finansowe (rachunki otwartego kredytu), wierzyciele różni i t. d. Dla każdego zobowiązania i ciężaru natury prawno-prywatnej (serwitutu, ciążącego na majątku związku komunalnego) należy w tej grupie utworzyć oddzielną pozycję. Tytuły tego rodzaju zobowiązań winny wskazywać na czem to zobowiązanie polega. Z racji ujmowania tych zobowiązań w inwentarzu tylko dla celów ewidencyjnych wysokość tych zobowiązań należy podawać w sumie 1 zł.

Do grupy IX. Czysty majątek związku samorządowego należy wyprowadzić w sposób następujący: po wymieniu wszystkich grup stanu czynnego i wszystkich grup stanu biernego należy wpisać w grupie IX „majątek związku komunalnego":

a) kapitały własne każdego przedsiębiorstwa oprócz funduszów specjalnych tych przedsiębiorstw, przyczem sumy podawać należy dla każdego przedsiębiorstwa oddzielnie,

b) fundusz obrotowy związku samorządowego,

poczem należy wszystkie sumy stanu czynnego i oddzielnie stanu biernego łącznie z sumami wymienionemi w grupie IX (a. b) dodać i wyprowadzić różnicę tych ogólnych sum, którą jako wartość czystego majątku związku samorządowego należy zamieścić w oddzielnej pozycji grupy IX.

W razie, gdyby suma stanu biernego była większa od sumy stanu czynnego, różnicę należy wpisać po stronie czynnej w grupie XIII „przewyżka stanu biernego nad czynnym".

Obok sumy pozycji „czysty majątek związku komunalnego" (grupa IX w stanie biernym) względnie sumy grupy XIII w stanie czynnym (przewyżka stanu biernego nad czynnym) należy podać sumę nadwyżki budżetowej względnie sumę niedoboru budżetowego, wykazanego na

ostatni dzień roku obrachunkowego (z rocznego rachunku zamknięcia sum pozabudżetowych).

Do § 31.

Przez spisy inwentarzowe, o których mowa w ustępie 2 § 31 rozumieć należy oddzielne inwentarze, prowadzone w dziale „B" księgi inwentarzowej dla trwałych składników majątkowych (nieruchomości, ruchomości, lokaty, długi długoterminowe, prawa, przywileje i ciężary), rachunek zamknięcia sum pozabudżetowych (wraz z odpowiedniemi szczegółowemi wykazami) o którym mowa w § 46 rozporządzenia, oraz odpowiednio przygotowane spisy tych składników majątkowych, które nie podlegają inwentaryzacji, a przedstawiają wartości majątkowe (materjały i zapasy).

W inwentarzach działu „B" należy wykazywać w ciągu roku obrachunkowego wszelkie zmiany, dotyczące poszczególnych nieruchomości, ruchomości, lokat oraz długów długoterminowych i odnoszące się do danych, zawartych w oddzielnych rubrykach wzorów dla tych inwentarzy. Oczywiście nie należy uwidaczniać zmian drobnych, wpływających w nieznacznym stopniu na stan lub wartość poszczególnych aktywów i pasywów (np. uszkodzenie dachu budowli, uszkodzenie biurka i t. p.), jak również zmian wartości, wywołanych fluktuacją cen (kursów), co dotyczy głównie papierów publicznych (np. wzrost kursu giełdowego papierów wartościowych własnych związku samorządowego, zniżka kursu obligacyj, wypuszczonych przez związek i t. p.).

Celem nadania większej przejrzystości inwentarzom działu „B" należy nieruchomości, ruchomości, lokaty długi długoterminowe przy zapisywaniu ich do księgi inwentarzowej odpowiednio ugrupować, stosując się do odnośnych przepisów § 28 (grupy I, III i VII) i § 30 (grupy I) rozporządzenia.

Księga inwentarzowa w dziale A i B powinna być prowadzona według załączonych wzorów.

Do § 33.

Wartość budowli i innych objektów majątkowych, ubezpieczonych od ognia można określać do inwentarza podług oszacowania ubezpieczeniowego. O ile budowle lub inne objekty nie są jeszcze ubezpieczone lub nie bywają ubezpieczone, jak np. słupy ogłoszeniowe, urządzenia kanalizacyjne, lampy elektryczne, latarnie, żelazne ogrodzenia parków i t. p. — to wartość ich ustala się bądź podług kosztów kupna, bądź podług kosztów fabrykacji, o ile związek samorządowy sam je w swoich przedsiębiorstwach wyrabia, bądź też podług oszacowania, ustalonego przez specjalną komisję szacunkową, powołaną przez zarząd związku samorządowego.

Przy ustalaniu wartości parków należy brać pod uwagę wyłącznie wartość gruntu, zajętego pod park bez uwzględnienia wartości specjalnych urządzeń parkowych, jak n. p. kwietników, wodotrysków i t. p.

Ustalenie wartości przez szacowanie, powinno być stosowane w tych wypadkach, gdy nie można ustalić kosztów własnych danego objektu (ceny kupna, kosztów wytworzenia we własnym zakresie i t. p.).

Pozostałości funduszów na rachunkach bieżących związku samorządowego w instytucjach finansowych należy zamieszczać w inwentarzu według sald książkowych z ostatniego dnia roku obrachunkowego, uzgodnionych z wyciągami rachunkowemi, przesłanemi przez te instytucje.

Wartość weksli, zarówno własnych, jak i obcych, należałoby dla ścisłości obliczać podług ich wartości dyskontowej w ostatnim dniu roku obrachunkowego, jednakże ze względu na niewielkie ilości tych aktywów i pasywów, posiadanych przez związki samorządowe, jak również niewielkie stosunkowo różnice pomiędzy wartością nominalną a dyskontową weksli, należy, celem uproszczenia sprawy, wciągać je do inwentarza w ich wartości nominalnej.

Z analogicznych względów należy również wykazywać w inwentarzu papiery publiczne będące, własnością związku samorządowego w ich wartości książkowej.

Do § 36.

W pierwszym dniu roku obrachunkowego należy otworzyć wszystkie rachunki w sposób następujący:

1) rachunki sum budżetowych otworzyć należy na podstawie zatwierdzonego przez władzę nadzorczą budżetu względnie na podstawie prowizorjum budżetowego. Przy otwieraniu i prowadzeniu rachunków sum budżetowych należy stosować się do poniższych wskazówek:

a) w nagłówku każdego rachunku należy zamieszczać sumy preliminowane i uwidaczniać wszelkie zmiany preliminowanych kredytów, zachodzące w ciągu roku obrachunkowego (virement, kredyty dodatkowe), podając daty odnośnych uchwał właściwego organu związku samorządowego; również w nagłówku należy wymieniać odnośny dział, paragraf i pozycje budżetu,

b) osoba prowadząca rachunki wydatków budżetowych obowiązana jest czuwać nad nieprzekraczaniem preliminowanych kredytów i dlatego nie powinna nigdy zalegać w księgowaniu.

2) Rachunki sum pozabudżetowych w księdze głównej względnie w księdze „dziennik-główna" należy otworzyć na podstawie zestawienia rachunkowego za ostatni miesiąc względnie kwartał roku poprzedzającego (§ 37 rozporządzenia), wpisując z tego zestawienia salda na poszczególne rachunki. W księgach kontowych szczegółowych należy dla sum pozabudżetowych otworzyć te rachunki, na których pozostały salda z poprzedniego roku obrachunkowego.

Salda te należy wpisać ołówkiem zwyczajnym,. z chwilą bowiem sporządzenia rocznego rachunku zamknięcia sum budżetowych niektóre z tych sald mogą ulec zmianie.

Do § 37.

Sporządzanie perjodycznych zestawień rachunkowych nie pociąga, oczywiście za sobą potrzeby zamykania co miesiąc wzgl. co kwartał rachunków w księgach.

Przed sporządzeniem perjodycznych zestawień rachunkowych należy jednak podsumować obroty na poszczególnych rachunkach i sumy obrotów miesięcznych względnie kwartalnych przenieść do właściwych rubryk.

Zestawienie rachunkowe (miesięczne wzgl. kwartalne) może obejmować tylko rachunki główne (rachunki otwarte w księdze głównej względnie dziennik-główna) uzgodnione z rachunkami szczegółowemi.

Zestawienie to powinno obejmować:

salda z poprzedniego miesiąca (kwartału), obroty za miesiąc (kwartał sprawozdawczy) i salda na miesiąc (kwartał) następny.

W zestawieniu tem należy również wykazywać ogólne sumy rachunków budżetowych (r-ku wydatków i r-ku dochodów budżetowych).

Gminy wiejskie jednowioskowe oraz miasta z ludnością poniżej 3 tysięcy mieszkańców mogą kwartalne sprawozdania rachunkowe sporządzać bez wykazywania na poszczególnych rachunkach obrotów za kwartał sprawozdawczy t. j. wykazywać salda z kwartału poprzedniego i salda na kwartał następny.

Zarządy związków samorządowych mogą w swych szczegółowych instrukcjach kasowo rachunkowych przewidywać obowiązek sporządzania bardziej szczegółowych perjodycznych sprawozdań rachunkowych np. sprawozdań z wykonania budżetu według preliminowanych działów, paragrafów i pozycyj.

Do § 38.

Z upływem ostatniego dnia roku obrachunkowego t. j. z dniem 31 marca operacje gotówkowe, choćby nawet wynikały z operacyj dokonanych przed dniem 31 marca nie mogą być przeprowadzane przez księgi rachunkowe ubiegłego okresu obrachunkowego, lecz muszą być uwidocznione w księgach nowego roku obrachunkowego.

Wszelkie operacje, dokonane przed ostatnim dniem roku obrachunkowego o ile nie zostały we właściwym czasie przeprowadzone przez księgi rachunkowe, należy przeprowadzić przez księgi pod datą ostatniego dnia roku obrachunkowego.

Należności i zobowiązania wynikające z tytułu wykonania budżetu oraz sposób ich przeprowadzania przez księgi rachunkowe podany jest w § 47 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych.

Do § 39.

Zamknięcie rachunku w księgach kontowych (główna i szczegółowe) należy dokunać przez zapisanie ustalonego salda po tej stronie rachunku, która wykazuje mniejszą sumę obrotu za cały rok oraz wyprowadzenie ogólnych sum rachunku. Saldo rachunku należy równocześnie przenieść bądź na:

a) r-k zamknięcia sum budżetowych, względnie
b) r-k zamknięcia sum pozabudżetowych.

Na r-k zamknięcia sum budżetowych należy przenieść salda rachunków budżetowych (wydatki i dochody budżetowe) zaś na r-k zamknięcia sum pozabudżetowych salda wszystkich pozostałych rachunków.

Dzienniki (kasowe i memorjałowe) należy zamknąć przed wyprowadzeniem ogólnej sumy obrotu za cały rok.

W księgach bierczych należy wyprowadzić ogólne sumy zainkasowanych wpływów z wymierzonych danin publicznych, jak również sumy zaległości tych danin.

Te ostatnie mogą być przepisane do nowych ksiąg bierczych lub też jedynie uwidocznione w nich w formie odpowiednich adnotacyj w oddzielnej rubryce, zgodnie z wyjaśnieniem do § 25.

Rejestrów wekslowych oraz rejestrów prowadzonych dla kontroli udzielonych i przyjętych gwarancyj i żyr (poręczeń) wekslowych nie należy z końcem roku zamykać. Należy jednak na ich podstawie ustalić na ostatni dzień roku obrachunkowego ogólne sumy, powstałe z tych tytułów i uwidocznić to w treści danego rejestru.

Podobnie należy postępować ze specjalnemi inwentarzami (działu „B" księgi inwentarzowej). Ustalone na ostatni dzień roku obrachunkowego sumy ogólne poszczególnych inwentarzy należy wykazywać w rubryce „uwagi" obok ostatniego zapisu dokonanego w roku sprawozdawczym.

IIII. Rachunkowość zakładów komunalnych.

Do § 40.

Zakłady, posiadające oddzielne budżety oraz przedsiębiorstwa komunalne mogą posiadać wspólną kasę i rachunkowość z ogólną kasą i rachubą związku samorządowego.

Wspólność kasy i rachunkowości polega na tem, że kasa związku samorządowego przyjmuje wpływy i uskutecznia wydatki, związane z prowadzeniem danego zakładu czy przedsiębiorstwa, i że personel rachunkowy związku samorządowego prowadzi obok ksiąg rachunkowych związku oddzielne księgi dla przedsiębiorstwa względnie zakładu.

Wspólne prowadzenie kasy i rachunkowości wskazane jest dla mniejszych przedsiębiorstw i zakładów komunalnych i zaleca się ze względów oszczędnościowych.

W wypadku prowadzenia wspólnej kasy w księgach rachunkowych związku samorządowego należy prowadzić dla rachunków z danym zakładem czy przedsiębiorstwem ich oddzielne konta.

Szczegółowa instrukcja o kasowości i rachunkowości zakładów związku jaką stosownie do § 43 rozporządzenia zobowiązany jest wydać zarząd związku samorządowego, winna objąć między innemi przepisy o kasowości i rachunkowości zakładów opieki społecznej; w przepisach tych należy zastosować zasady omawianego rozporządzenia z uwzględnieniem postanowień rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 25 lutego 1930 roku (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 210).

IV. Sprawozdania roczne i kontrola kasowo-rachunkowa.

Do § 45 i § 46.

W zestawieniu przypisanych, odpisanych, uiszczonych, zaległych i napłaconych sum każdego z podatków samoistnych (§ 45 p. 1—3 rozporządzenia) należy podawać tylko ogólne sumy każdego podatku bez wymienienia płatników, których te sumy dotyczą.

Sumy podatków samoistnych należy ustalić na podstawie ksiąg bierczych.

Zestawienie należy sporządzać w sposób następujący

Zestawienie przypisanych, odpisanych, uiszczonych, zaległych i nadpłaconych samoistnych danin komunalnych za rok 19 ....

L. p.	Nazwa podatku wzgl. dodatku od podatku	§ i poz. budż.	Zalegało na początku roku sprawozdaw. (1. IV. 19 . . .)	Wymierzono w ciągu roku sprawozd.	Odpisano (umorzono i odpisano w ciągu roku sprawozd.)	Uiszczono w ciągu roku sprawozd.	Pozostaje do pobrania z końcem r. spraw. (31. III. 19 . .)	Nadpłacono w ciągu roku sprawozd.
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1.								
2.								
3.								
	Ogółem . . .							

W wykazie zalegających ogólnych sum z każdego poszczególnego źródła dochodowego należy podawać sumy tylko tych niepobranych dochodów, które stanowią istotne należności związku samorządowego od osób i instytucyj trzecich np. przychody z majątku związku samorządowego (niewpłacona dzierżawa, nieopłacone komorne z domów), nieuregulowane należności za sprzedaną część majątku komunalnego, niepobrane a należne zwroty, zaległe opłaty za korzystanie z tych urządzeń i zakładów związku samorządowego, które nie posiadają wyodrębnionych budżetów. Sumy zaległości z poszczególnych źródeł dochodowych należy wykazywać w takiej kolejności w jakiej były preliminowane dochody z tych źródeł budżetu.

W sprawozdaniu z wykonania budżetu administracyjnego należy podawać ostateczne sumy preliminowanych na rok sprawozdawczy dochodów i wydatków, t. zn. takie sumy, jakie zostały ustalone ostatecznie po zastosowaniu ewentualnego virement, względnie ewentualnych kredytów w budżetach dodatkowych.

Sprawozdanie z wykonania budżetu administracyjnego należy sporządzać według niżej podanego wzoru.

Sprawozdanie rachunkowe z wykonania budżetu administracyjnego

za rok ....

Rodzaj	Budżetu		Treść w/g budżetu	Sumy preliminowane	Sumy wykonania budżetu	Różnice pom. sumami rubr. 5 i 6		Wyjaśnienia do poważniejszych różnic	Uwagi Komisji Rewiz.
	§	poz.				więcej	mniej		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Wyjaśnienia do poważniejszych różnic i uwagi komisji rewizyjnej mogą być podane oddzielnie w załączniku zamiast w rubrykach 9 i 10 sprawozdania rachunkowego z wykonania budżetu administracyjnego. W tych wypadkach rubryki 9 i 10 w sprawozdaniu są zbędne.

Po wyczerpaniu wszystkich działów wydatków i dochodów budżetu administracyjnego należy na następnych stronicach sprawozdania rachunkowego zamieścić ogólne zestawienie wykonania budżetu według działów (§ 46 pkt. 4) najpierw wydatków, a następnie dochodów (przyczem wydatki względnie dochody nadzwyczajne należy zamieszczać pod wydatkami względnie dochodami zwyczajnemi) według następującego wzoru:

Oznaczenie działu budżetu	NAZWY POSZCZEGÓLNYCH DZIAŁÓW	preliminowano	wykonano	Różnica między sumami rubryk 3 i 4 w stosunku do budżetu wykonano	
		sumy	sumy	więcej	mniej
1	2	3	4	5	6
	Wydatki (wzgl. dochody) ogółem				
	Wydatki (wzgl. dochody) zwyczajne				
	Wydatki (wzgl. dochody) nadzwyczajne				

Wykonano budżet:

w wydatkach zł.

w dochodach zł. ....

nadwyżka
(niedobór) ....

Do sprawozdania z wykonania budżetu administracyjnego, poza zestawieniami i wykazami wskazanemi w § 45 rozporządzenia należy dołączyć wykaz wykonanych robót szarwarkowych, wyszczególniający liczbę kilometrów względnie metrów uporządkowanych względnie ulepszonych dróg, wykopanych rowów, zabrukowanych ulic, naprawionych względnie zbudowanych mostów drewnianych i t. p. oraz wymierzonych i wykorzystanych jednostek szarwarkowych wraz ze wskazaniem ich wartości.

Rachunek zamknięcia sum pozabudżetowych winien być zestawiony według następującego wzoru:

Rachunek zamknięcia snm pozabudżetowych

w dniu 31 marca 19 r.

Stan czynny | Stan bierny

L. p.	NAZWA RACHUNKU	Salda czynne (należności) na 1. IV. 19	Salda czynne (należności) w dn. 31. III. 19	L. p.	NAZWA RACHUNKU	Salda bierne (zobowiązania) na 1. IV. 19	Salda bierne (zobowiązania) w dn. 31. III. 19
1	Kasa			1	Sumy przechodnie		
2	Instytucje finansowe			2	Deponenci		
3	Weksle obce			3	Weksle własne		
4	Depozyty walorowe			4	Pożyczki krótkoterminowe		
5	Zaliczki zwrotne (na pobory)			5	Instytucje finan. (r-ki otwartego kredytu)		
6	Dłużnicy różni			6	Wierzyciele różni		
7	Różni za wydane kaucje i depozyty (własne)			7	Depozyty i kaucje walorowe (własne wyd.)		
8	Zaliczki budżetowe (do wyrachowania)			8	Fundusze:		
9	Przedsiębiorstwa i zakłady własne				obrotowy		
10	Niedobór budżetowy:				specjalne		
	z lat poprzednich			9	Przedsiębiorstwa i zakłady własne		
	z roku sprawozdawczego			10	Nadwyżki budżetowe:		
					z lat poprzednich		
	Razem				z roku sprawozdawczego		
					Razem		
	Należności względne:				**Zobowiązania względne:**		
1	Różni za gwarancje udzielone			1	Gwarancje udzielone		
2	Gwarancje przyjęte			2	Różni za gwarancje		
	Ogółem				Ogółem		

Jeśli na jednym i tym samym rachunku są salda czynne i bierne, należy je wykazywać obowiązkowo oddzielnie (dwoma saldami) i wówczas nazwę rachunku należy powtórzyć w stanie czynnym i biernym (np. r-k „instytucje finansowe“ w stanie czynnym wykazywać będzie sumy złożone na rachunkach bieżących, ten sam zaś rachunek „instytucje finansowe“ w stanie biernym wykazywać będzie sumy zadłużenia w instytucjach finansowych z tytułu korzystania z rachunków otwartego kredytu).

Sumy, powstałe z tytułu przyjętych i udzielonych gwarancyj i żyr (poręczeń) wekslowych należy podać pod rachunkiem zamknięcia sum pozabudżetowych (sumy

podbilansowe) na podstawie rejestrów (§ 25 rozporządzenia i wyjaśnienia do § 39).

Salda czynne na poszczególnych rachunkach rachunku zamknięcia sum pozabudżetowych powinny wykazywać:

na r-ku „kasa" — pozostałość gotowizny w kasie związku samorządowego,

na r-ku „instytucje finansowe" — pozostałości na rachunkach bieżących, czekowych i t. p.,

na r-ku „weksle obce" — wartość posiadanych w portfelu weksli obcych; wartość weksli obcych należy ustalać według sum nominalnych; w wypadku posiadania weksli obcych protestowanych, sumy tych weksli należy wykazywać na rachunku weksli obcych protestowanych, a o ile związek samorządowy takiego rachunku nie posiada na rachunku „dłużnicy różni",

na r-ku „depozyty walorowe" — wartość niezwróconych a przyjętych tytułem kaucyj i depozytów papierów wartościowych i innych walorów (obligacje, akcje itp.),

na r-ku „zaliczki zwrotne" (na pobory) — sumy pożyczek wydanych pracownikom i niezwróconych do końca okresu obrachunkowego, a których spłata następuje przez potrącania z sum wypłacanych tym pracownikom poborów,

na r-ku „dłużnicy różni" — sumy przypadające od różnych dłużników związku samorządowego, ustalone na podstawie wyciągów ze szczegółowych ksiąg kontowych,

na r-ku „różni za wydane kaucje i depozyty — sumy złożonych przez związek samorządowy kaucyj i depozytów tak w gotowiźnie jak i we własnych papierach wartościowych,

na r-ku „zaliczki budżetowe" (do wyrachowania) — sumy wydane tytułem zaliczek na pokrycie wydatków przyszłego okresu obrachunkowego. Zaliczki wydane na pokrycie wydatków okresu sprawozdawczego winny być rozliczone i objęte rachunkami budżetowemi. W wyjątkowych wypadkach, gdy zaliczki wydane na poczet uskutecznionych wydatków budżetowych do momentu sporządzenia sprawozdania rachunkowego z wykonania budżetu administracyjnego nie mogą być rozliczone, co może mieć miejsce tylko przy większych pracach budowlanych i instalacyjnych sumę wydanych zaliczek na poczet uskutecznionych w roku sprawozdawczym wydatków budżetowych należy przenieść z r-ku „zaliczki budżetowe" na r-k „wydatki budżetowe" i wykazać łącznie z innemi wydatkami we właściwym dziale i paragrafie budżetu wydatków. Przy dokonywaniu rozrachunku w następnym okresie budżetowym na podstawie przedłożonych rachunków sumy wypłaconych w ubiegłym okresie zaliczek należy od sumy rachunków odjąć i różnicę tylko zaliczyć do wydatków budżetowych tego okresu w którym dokonano rozrachunku,

na r-ku „przedsiębiorstwa i zakłady własne" — sumy przypadające od przedsiębiorstw i zakładów własnych, wynikające z rozrachunków pomiędzy temi przedsiębiorstwami i zakładami, a budżetem administracyjnym i kasą związku samorządowego,

na r-ku „niedobór budżetowy" — sumę niedoboru budżetowego za rok sprawozdawczy i ewentualne pozostałości niedoboru za lata poprzednie. Pozostałości niedoborów z lat poprzednich należy wykazywać oddzielnie od sumy niedobory z roku sprawozdawczego,

na r-ku „różni za gwarancje udzielone" — sumę udzielonych przez związek samorządowy gwarancyj i żyr (poręczeń) wekslowych,

na r-ku „gwarancje przyjęte" — sumę gwarancyj i żyr (poręczeń) wekslowych udzielonych za związek samorządowy przez instytucje i osoby trzecie.

Salda bierne na poszczególnych rachunkach w rachunku zamknięcia sum pozabudżetowych powinny wykazywać:

na r-ku „sumy przechodnie" — sumy zainkasowane przez związek samorządowy, a nie zwrócone do końca roku obrachunkowego tym osobom i instytucjom, których są własnością,

na r-ku „deponenci" — sumy kaucyj i depozytów przyjętych przez związek samorządowy zarówno w gotowiźnie, jak i w walorach, a nie zwróconych do ostatniego dnia roku obrachunkowego (suma sald rachunków deponentów),

na r-ku „weksle własne" — sumę wydanych przez związek samorządowy weksli z własnego wystawienia, pozostających w obiegu (nie wykupionych do ostatniego dnia roku obrachunkowego),

na r-ku „pożyczki krótkoterminowe" — sumy niespłaconych, a zaciągniętych przez związek samorządowy pożyczek krótkoterminowych,

na r-ku „instytucje finansowe" (r-ki otwartego kredytu) — sumy zadłużenia w instytucjach finansowych na rachunkach otwartego kredytu,

na r-ku „wierzyciele różni" — sumy należne od związku samorządowego różnym osobom i instytucjom, ustalone na podstawie szczegółowych ksiąg kontowych,

na r-ku „depozyty i kaucje walorowe" (własne wydane) — sumę złożonych przez związek samorządowy depozytów i kaucyj w walorach własnych (depozytów i kaucyj złożonych w gotowiźnie w saldzie tego rachunku nie wykazuje się),

na r-ku „fundusz obrotowy i fundusze specjalne" — sumy utworzonych własnych funduszów, któremi dysponują własne organa związku samorządowego; na tym rachunku nie należy wykazywać funduszów utworzonych przez przedsiębiorstwa i zakłady związku samorządowego, które posiadają oddzielne budżety, ani też tych funduszów, które związek tworzy przy współdziale innych osób, czy instytucyj i których dysponowaniem jest ograniczony np. fundusz emerytalny. Fundusz obrotowy należy wykazywać oddzielnie od sum funduszów specjalnych,

na r-ku „przedsiębiorstwa i zakłady własne" — sumy przypadające od związku samorządowego na rzecz przedsiębiorstw i zakładów, posiadających odrębne budżety, z tytułu rozrachunków pomiędzy temi zakładami i przedsiębiorstwami, a budżetem administracyjnym i kasą związku samorządowego,

na r-ku „nadwyżka budżetowa" — sumę nadwyżki budżetowej za rok sprawozdawczy i pozostałości nadwyżki z lat poprzednich. Pozostałości nadwyżek z lat poprzedzających rok sprawozdawczy należy wykazywać oddzielnie od sumy nadwyżki z roku sprawozdawczego,

na r-ku „gwarancje udzielone" — sumę gwarancyj i żyr (poręczeń) wekslowych, udzielonych za instytucje i osoby trzecie przez związek samorządowy,

na r-ku „różni za gwarancje" — sumę gwarancji i żyr (poręczeń) wekslowych, udzielonych przez instytucje i osoby trzecie za związek samorządowy.

Do każdego salda r-ku zbiorowego wykazanego w rachunku zamknięcia sum pozabudżetowych należy sporządzić wyciąg z ksiąg szczegółowych względnie rejestrów.

Zestawienia rachunkowe, o których mowa w § 45 pp. I, 1 — 3, 1 — 4 i p. II podpisują każde z osobna kierownik zarządu związku samorządowego i osoba odpowiedzialna za rachunkowość związku.

Do § 48.

Zarząd związku samorządowego powinien w wykonaniu swojego obowiązku, przewidzianego w § 9 ustęp 2-gi rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 522) przedstawić w terminie najdalej czteromiesięcznym od ostatniego dnia roku obrachunkowego sprawozdanie roczne Komisji Rewizyjnej, która po sprawdzeniu przedstawia to sprawozdanie do zatwierdzenia organowi stanowiącemu.

Komisja Rewizyjna ma obowiązek skontrolować sprawozdanie roczne zarówno pod względem formalnym, jak i rzeczowym z całą dokładnością a w szczególności powinna sprawdzić:

1) czy salda rocznego zestawienia rachunkowego zgadzają się z saldami odpowiednich rachunków książkowych,

2) czy pozycje szczegółowego sprawozdania z wykonania budżetu administracyjnego zgodne są z saldami odpowiednich rachunków budżetowych,

3) czy sumy umorzone danin komunalnych rzeczywiście nie mogły być z przyczyn, od zarządu związku samorządowego niezależnych sciągnięte,

4) czy poszczególne sumy zaległości podatkowych i innych dochodów należycie są obliczone,

5) czy gospodarka zarządu związku samorządowego zgodna była z budżetem i odpowiedniemi uchwałami organu stanowiącego,

6) czy w kasowości i rachunkowości przestrzegane były przepisy instrukcji kasowo-rachunkowej i t. d.

Do §§ 51 i 52.

Kontrola nad całokształtem czynności kasowo-rachunkowych powinna w szczególności obejmować:

1) nadzór nad działalnością kasy i rachuby,

2) badanie wszelkich zamówień zarówno pod względem ich celowości jak i pokrycia finansowego (budżetowego),

3) nadzór nad nieprzekraczalnością kredytów budżetowych,

4) czuwanie nad terminowem uskutecznianiem wypłat i pobieraniem dochodów,

5) badanie rachunków i innych dowodów pisemnych, służących za podstawę do asygnowania wydatków,

6) czuwanie nad rentownością i całością majątku komunalnego,

7) badanie prawidłowości sporządzania księgi inwentarzowej oraz zestawień rachunkowych,

8) czuwanie nad sprawnością aparatu kasowo-rachunkowego związku samorządowego,

9) sprawdzanie, czy sumy obce nie są używane na pokrywanie wydatków związku samorządowego itd.

Kierownik zarządu związku samorządowego z charakteru swego stanowiska wykonywa kontrolę stałą.

Organ stanowiący przez powołaną przez siebie komisję rewizyjną wykonywa kontrolę w drodze przeprowadzenia perjodycznych i sporadycznych rewizyj. Kontrola przeprowadzana na żądanie organów związków samorządowych przez fachowych rewidentów, delegowanych przez centralne i lokalne zrzeszenia samorządowe (Związek Powiatów R. P., Związek Miast Polskich itp.) nosi charakter kontroli wewnętrznej i należy ją uważać jako pomoc organom związku samorządowego, powołanym do sprawowania funkcyj kontrolujących.

Przy każdej następnej rewizji należy ustalić: czy wady i braki w administracji finansowej związku samorządowego, zauważone przy poprzednich rewizjach, zostały usunięte i nie powtarzają się nadal.

Czynności komisji rewizyjnej winny być uregulowane odrębnym regulaminem, uchwalonym przez organ stanowiący związku samorządowego.

Do § 53.

W szczegółowych instrukcjach kasowo-rachunkowych, które związki samorządowe mają w przepisanym terminie przedstawić bezpośrednim władzom nadzorczym do zatwierdzenia, należy bliżej rozwinąć przepisy rozporządzenia, posiłkując się wyjaśnieniami i wskazówkami, zawartemi w niniejszym okólniku, wymienić system rachunkowości, a poza tem zamieścić szczegółowe przepisy, dotyczące manipulacji kasowo-rachunkowych, jak n. p. ustalić manipulacje, związane z przyjmowaniem wpłat i uskutecznianiem wypłat, sposób prowadzenia poszczególnych rachunków, sposób prostowania błędów, technikę sporządzania zestawień rachunkowych miesięcznych względnie kwartalnych i rocznych i t. p.

Zaleca się związkom samorządowym zaprowadzenie u siebie rachunkowości według zasad rachunkowości podwójnej (system amerykański), gdyż przy tym systemie najłatwiej jest sprostać wszystkim zadaniom, jakie wkłada na związki rozporządzenie o kasowości i rachunkowości jak również posługiwanie się drukami formularzy i ksiąg kasowych, rachunkowych i pomocniczych według wzorów dołączonych do niniejszego okólnika.

Nadmieniam przy tem, iż posługiwanie się przez związki samorządowe szczegółowemi instrukcjami kasowo-rachunkowemi, opracowanemi jako wzorowe przez zrzeszenie samorządowe względnie osoby prywatne wskazane jest jedynie w tym wypadku, jeśli opracowania te uznane zostaną za wzorowe przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Do § 54.

Powyższe wskazówki i wyjaśnienia zechcą PP. Wojewodowie podać do wiadomości organom współdziałającym przy wykonywaniu nadzoru nad samorządem i podległym sobie władzom nadzorczym oraz zarządom związków samorządowych i dopilnować ich wykonania względnie stosowania się do nich.

Okólnik niniejszy uchyla następujące okólniki względnie pisma okólne:

Nr. 99/SF. 2231/27 z dnia 6 maja 1927 r. (Zbiór Zarządzeń str. 1399), Nr. SF. 318/2/28 z dnia 28 marca 1928 r. (Zbiór Zarządzeń str. 1420), Nr. 250/SF. 6416/2 z dnia 12 listopada 1929 r. (Zbiór Zarządzeń, str. 1420) i Nr. SS. 1991 z dnia 23 października 1930 r. (Zbiór Zarządzeń str. 1421).

Załącznik 1 (do wyjaśnienia do § 2)
rozmiar A_4 210×297.

....
Nazwa Związku Samorządowego

Rok 19........../..........
Poz. ks. bierczej ....

KWIT Nr.

P. .... z ....

wpłacił tytułem ....

słownie

...................................., dnia .... 19...... r.

Kasjer Pieczęć Rachmistrz:

Wyszczególnienie wpłaty								RAZEM	
zaległe		bieżące		% zwłoki		koszty upomnienia			
zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.

....
Nazwa Związku Samorządowego

Rok 19........../
Poz. ks. bierczej ....

KWIT Nr.

P. .... z ....

wpłacił tytułem ....

słownie

...................................., dnia .... 19...... r.

Kasjer Pieczęć Rachmistrz:

Wyszczególnienie wpłaty								RAZEM	
zaległe		bieżące		% zwłoki		koszty upomnienia			
zł.	gr.	zł.	gr.	zł	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.

....
Nazwa Związku Samorządowego

Rok 19........../..........
Poz. ks. bierczej ....

KWIT Nr.

P. .... z ....

wpłacił tytułem ....

słownie

...................................., dnia .... 19...... r.

Kasjer Pieczęć Rachmistrz:

Wyszczególnienie wpłaty								RAZEM	
zaległe		bieżące		% zwłoki		koszty upomnienia			
zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.

....
Nazwa Związku Samorządowego

Rok 19........../..........
Poz. ks. bierczej ....

KWIT Nr.

P. .... z ....

wpłacił tytułem ....

słownie

...................................., dnia .... 19...... r.

Kasjer Pieczęć Rachmistrz:

Wyszczególnienie wpłaty								RAZEM	
zaległe		bieżące		% zwłoki		koszty upomnienia			
zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.

R. k. Wzór Nr. 1.
Kwitarjusz dla jednorodnych wpływów.

Załącznik 1 b (do wyjaśnienia do § 2)
rozmiar A4 210×297.

Rok 19 /
Nazwa Związku Samorządowego
Poz. ks. bierczej

KWIT Nr.

Z przeniesienia

P. z

wpłacił tytułem

słownie

, dnia 19 r.

Rachmistrz:

Rok 19 /
Nazwa Związku Samorządowego
Poz. ks. bierczej

KWIT Nr.

P. z

wpłacił tytułem

słownie

, dnia 19 r.

Rachmistrz:

Rok 19 /
Nazwa Związku Samorządowego
Poz. ks. bierczej

KWIT Nr.

P. z

wpłacił tytułem

słownie

, dnia 19 r.

Rachmistrz:

Rok 19 /
Nazwa Związku Samorządowego
Poz. ks. bierczej

KWIT Nr.

P. z

wpłacił tytułem

słownie

, dnia 19 r.

Rachmistrz:

Do przeniesienia

Wyszczególnienie wpłaty								RAZEM	
zaległe		bieżące		% zwłoki		koszty upomnienia			
zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.

Załącznik 2 (do wyjaśnienia do § 2)
rozmiar A5 148×210

....
Nazwa Związku
Samorządowego

Rok obrachunkowy 19........../..........

Kwit Nr.

na otrzymane od .... tytułem:

Oznaczenie przychodu	SUMY WPŁAT		
	należności	odsetek i kar za zwłokę	kosztów upomnienia
Razem			

ogółem literami

.........................., dnia .... 19........... r.

....
(Podpis kasjera, względnie osoby odbierającej pieniądze:)

....
(Podpis osoby wystawiającej kwit)

R. K. Wzór Nr. 2.

Kwitarjusz dla wpływów zbiorowych.

Nazwa Związku
Samorządowego

Załącznik 3 (do wyjaśnienia do § 3)
rozmiar A5 148×210 (bez grzbietu).

……………, dnia …………… 19…… r.

Rok obr. ……/……

KASA PRZYJMIE

Asygnacja Nr.

od ……………………………………

T Y T U Ł E M	Foljo (strona) księgi kontowej	na rachunek	budżet dz.	budżet §	budżet poz.	s u m a	
					R a z e m		

razem literami

Poz. dziennika
Nr. ……………

R. k. Wzór Nr. 3
asygnecja przychodowa

Rachmistrz
……………………
podpis

Pieczęć

Kasjer
……………………
podpis

Nazwa Związku
Samorządowego

Załącznik 4 (do wyjaśnienia do § 3)
rozmiar A5 148×210 (bez grzbietu)

……………, dnia …………… 19…… r.

Rok obr. ……/……

KASA WYPŁACI

Asygnacja Nr.

P. ……………………………………

T Y T U Ł E M	Foljo (strona) księgi kontowej	z rachunku	budżet dz.	budżet §	budżet poz.	s u m a	
					R a z e m		

razem literami

Poz. dziennika
Nr. ……………

R. k. Wzór Nr. 4
asygnacja rozchodowa

Rachmistrz
……………………
podpis

Pieczęć

Przełożony związku samorządowego
……………………
podpis

Załącznik 5 (do wyjaśnienia do § 13)
rozmiar A 4 210×217

Depozyt może być wydany tylko za zwrotem niniejszej deklaracji.
Za zgodą deponenta Kasa niema obowiązku obsługiwania depozytów.

DEKLARACJA

Do ....

w ....

Ja .... zamieszkały
imię i nazwisko
w .... składam tytułem
.... następujące walory:

L. p.	R O D Z A J	Sztuk	Nominalna wartość		Płatność najbliższego kuponu
			w złotych	w innej walucie	
	Razem . .				

literami złotych ....

.... dnia .... 19...... r. ....
miejscowość — podpis deponenta

R. k. Wzór Nr. 5.
Deklaracja depozytowa.

(odwrotna strona deklaracji depozytowej)

Wymienione na odwrocie walory **POLECAM PRZYJĄĆ** tytułem ....

....

złożonej przez ....

Podpis urzędnika, którego depozyt dotyczy

Podpis rachmistrza

Podpis przełożonego związku sam.

Nr. poz.	
	dziennika ....
	rejestru dep. ....

Wymienione na odwrocie walory **PRZYJĘTO** w dniu .... 19.......... r.
i zapisano w rejestrze depozytów walorowych pod pozycją ....

(—)
pieczęć związku samorządowego

Podpis kasjera

Adnotacje o częściowem wydaniu depozytu (kuponów).

....

....

....

....

....

Pokwitowanie z odbioru depozytu.

Wymienione na odwrocie pod I. b. ....
walory w dniu .... 19 r.
odebrałem.

Nr. poz.	
	dziennika ....
	rej. dep. ....

Podpis odbierającego

Wymienione na odwrocie pod I. b. ....
walory w dniu .... 19.......... r.
odebrałem.

Nr. poz.	
	dziennika ....
	rej. dep. ....

Podpis odbierającego

Wymienione na odwrocie pod I. b. ....
walory w dniu .... 19.......... r.
odebrałem.

Nr. poz.	
	dziennika ....
	rej. dep. ....

Podpis odbierającego

Wymienione na odwrocie pod I. b. ....
walory w dniu .... 19.......... r.
odebrałem.

Nr. poz.	
	dziennika
	rej. dep. ....

Podpis odbierającego

R. k. Wzór Nr. 5
Deklaracja depozytowa
(strona odwrotna)

Załącznik 6 (do wyjaśnienia do § 22)
rozmiar A 4 210 × 297

, dnia 19

....
Nazwa Związku Samorządowego

Nota memorjałowa Nr.

....

Rok obr. 19........./..........

RACHUBA:

Po stronie WINIEN				Z TYTUŁU	Po stronie MA			
Foljo (strona) księgi kont.	obciąży rachunek	na sumę			uzna rachunek	na sumę		Foljo (strona) księgi kont.
		Zł.	gr.			zł.	gr.	
	Razem				Razem			

Razem literami ....

Poz. dziennika
Nr. ....

Rachmistrz

(podpis)

Przewodniczący Wydz. Pow. — Burmistrz — Wójt gminy

(podpis)

R. k. Wzór Nr. 6
Nota memorjałowa

383

Załącznik 7 (do wyjaśnienia do § 15)
rozmiar A5 148 × 210

RAPORT KASOWY

Stan kasy w dniu .... 193 r.

TREŚĆ	Przychód		Rozchód	
Pozostałość gotówki z dnia				
Przychód ogólny w dniu				
Rozchód „ „				
Ogółem .				
Pozostałość gotówki na dzień .... zgodnie z saldem r-ku kasy				

Nadwyżka kasowa zł. ....

Zaksięg. poz. dz. kas. ....

Kasjer (podpis):

Manko kasowe . . . zł. ....

pokryto (w sposób) ....

Rachmistrz (podpis):

Pozostałości na r-ach bieżących:			Terminowe wypłaty w dniu następnym (przyrzeczone oraz z terminem zgóry oznaczonym):		
P. K. O.					
Razem .			Razem .		

R. k. Wzór Nr. 7.
Raport kasowy

Załącznik 8 (do wyjaśnienia do § 21)
rozmiar A4 210×297.

Miesiąc ....

Dzień	Nr. pozycji	Nr. asygnacji	T R E Ś Ć (Kto lub komu i z jakiego tytułu)	OBROTY GO			
				Rachunek przeciwstawny	Foljo (stronica) ks. kontowej	PRZY Sumy poszczególne	
						Zł.	gr.
			Z przeniesienia				
			Do przeniesienia				

.... **193** .... **r.**

TÓWKOWE						OBROTY BEZGOTÓWKOWE				
(CHÓD W-n)		ROZCHÓD (M-a)				Winien rachunek	Ma rachunek	Foljo (stronica) ks. kontowej	SUMA	
Sumy dzienne		Sumy poszczególne		Sumy dzienne						
Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.				Zł.	gr.

R. k. Wzór Nr. 8
Dziennik ogólny

Załącznik 9 do wyjaśnienia do § 22)
rozmiar A_4 210×297

Winien (przychód) **Miesiąc**

Dzień	Nr. pozycji	Nr. asygnacji przychodowej	TREŚĆ (Kto wpłacił i z jakiego tytułu)	Ma rachunek przeciwstawny	Folio (stronica) ks. kontowej	SUMY			
						poszczególne		dzienne	
						Zł.	gr.	Zł.	gr.
			Z przeniesienia						
			Do przeniesienia						

R. k. wzór Nr. 9
Dziennik Kasowy

193 ..... **r. Miesiąc** ..... **Ma** (rozchód)

Dzień	Nr. pozycja	Nr. asygnacji rozchodowej	TREŚĆ (Komu wypłacono i z jakiego tytułu)	Winien rachunek przeciwstawny	Folio (stronica) ks. kontowej	SUMY			
						poszczególne		dzienne	
						Zł.	gr.	Zł.	gr.
			Z przeniesienia						
			Do przeniesienia						

Załącznik 10 (do wyjaśnienia do § 4)
rozmiar 350 × 250

Miesiąc .... 19 .... r.

Dzień	Nr. pozycji	**Winien** rachunek	Foljo (stronica) ks. kontowej	**Ma** rachunek przeciwstawny	Foljo (stronica) ks. kontowej	TREŚĆ	Foljo (stronica) ks. kontowej	SUMA zł.	SUMA gr.
						Z przeniesienia .			
						Do przeniesienia .			

R. k. Wzór Nr. 10.
Dziennik memorjałowy.

Załącznik 11 (do wyjaśnienia do § 21)
rozmiar 360 × 1040.

	1	2	3		4	5	6	7	
	Dzień	Nr. pozycji	Nr asygnacji		Folio (strona) księgi szczegółowej	TREŚĆ (kto lub komu — tytułem — § i poz. budżetu)	Suma ogólna	Kasa	
			P.	R.				Winien przychód	Ma rozchód
1						Z przeniesienia			
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									
11									
12									
13									
14									
15									
16									
17									
18									
19									
20									
21									
22									
23									
24									
25									
26									
27									
28									
29									
30									
31									
32									
33									
34									
						Do przeniesienia . .			

R. k. Wzór Nr. 11
Dziennik — główna.

MIESIĄC ....

8		9		10		11		12		13	
Instytucje Finansowe		Wydatki budżetowe		Dochody budżetowe		Dłużnicy wierzyciele		Sumy przechodnie		Zaliczki zwrotne (na pobory)	
Winien wpłacono	Ma podjęto	Winien uskntecz-niono	Ma zwroty	Winien zwroty	Ma otrzy-mano	Winni	Mają	Winien zwrócono	Ma zainkaso-wano	Winien wydano	Ma zwró-cono

ROK 193

14		15		16		17		18		19	
Zaliczki budżetowe		Weksle własne		Pożyczki krótkoterminowe		Przedsiębiorstwa i zakłady własne					
Winien wydano	Ma zwrócono	Winien wykupiono	Ma wydano	Winien spłacono	Ma zaciągnięto	Winne	Mają	Winien	Ma	Winien	Ma

20		21		22		23		25		25		
				Depozyty walorowe		Deponenci		Zamknięcie sum budżetowych		Niedobory i nadwyżki budżetowe		
Winien	Ma	Winien	Ma	Winien przychód	Ma rozchód	Winien odebrali	Ma złożyli	Winien wydatki	Ma dochody	Winien niedobór	Ma nadwyżka	
												1
												2
												3
												4
												5
												6
												7
												8
												9
												10
												11
												12
												13
												14
												15
												16
												17
												18
												19
												20
												21
												22
												23
												24
												25
												26
												27
												28
												29
												30
												31
												32
												33
												34

Załącznik 12 (do wyjaśnienia do § 21)
rozmiar A4 210×297

Winien **Rachunek** ....

DATA		Nr. pozycji dziennika	Treść	Sumy poszczególne	Sumy miesięczne
Miesiąc	Dzień				
Rok 19			Z przeniesienia		
			Do przeniesienia		

.... **Ma**

DATA		Nr. pozycji dziennika	Treść	Sumy poszczególne	Sumy miesięczne
Miesiąc	Dzień				
Rok 19			Z przeniesienia		
			Do przeniesienia		

Księga kontowa (główna, szczegółowa)

Załącznik 13 (do wyjaśnienia do § 21)
rozmiar 353×250

MA
(Zainkasowano)

Data		Nr. pozycji dziennika	TREŚĆ	SUMY POSZCZEGÓLNE						Sumy miesięczne wzgl. kwartalne	
				Należności		Odsetek i kar		Razem			
Miesiąc	Dzień			Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.
Rok 19......			Z przeniesienia								
			Do przeniesienia								

Uwaga: Układ rubryk księgi sum przechodnich po stronie **Winien** (zwrócono) jest taki sam, jak po stronie **Ma** (zainkasowano).

Księga sum przechodnich.

Załącznik 14 (do wyjaśnienia do § 21)
rozmiar 353×250

Dział .... Preliminowano zł. ....

§ .... „ ....

(Nazwa pozycji, względnie paragrafu budżetu

Poz. .... Razem zł. ....

Data		Nr. pozycji dziennika	TREŚĆ	Sumy poszczególne		Sumy miesięczne względnie kwartalne		Zwroty	
Miesiąc	Dzień			Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.
Rok 19....			Z przeniesienia . . .						
			Do przeniesienia . . .						

Załącznik 15 (do wyjaśnienia do § 21)
rozmiar 352×250.

Dział ....

§ ....

Poz. ....

....
(Nazwa pozycji, względnie paragrafu budżetu)

Preliminowano: zł. ....
.... „ ....
Razem zł. ....

Data		Nr. pozycji dziennika	TREŚĆ	Sumy poszczególne		Sumy miesięczne		Zwroty		Pozostałość kredytu	
Miesiąc	Dzień			Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.
Rok 19											
			Z przeniesienia . .								
			Do przeniesienia . .								

Księga wydatków budżetowych.

Załącznik 16 (do wyjaśnienia do § 10)
rozmiar A4 210×297

Miesiąc .... 193...... r.

Dzień	Nr. asygnacji wzgl. kwitu	PRZYCHÓD		KTO WPŁACIŁ LUB KOMU WYPŁACONO	ROZCHÓD	
		Zł.	gr.		Zł.	gr.
				Z przeniesienia .		
				Do przeniesienia .		

Książka kasowa.

Załącznik 17 (do wyjaśnienia do § 31)
rozmiar 420×297

KSIĘGA
INWENTARZOWA

DZIAŁ

STAN BIERNY

Inwentarz stanu majątkowego sporzą

Grupa	Pozycja	AKTYWA	WARTOŚĆ Sumy pozycyj Zł.	gr.	Sumy grup Zł.	gr.	UWAGI I OBJAŚNIENIA
I		**Nieruchomości:**					
	1	Budowle					
	2	Place zabudowane					
	3	„ budowlane niezabudowane					
	4	Parki					
	5	Inne grunta					
	6	Tereny leśne					
	7	Przestrzenie wodne					
	8	Słupy ogłoszeniowe, szalety publiczne i t. p. urządzenia					
II		**Inwestycje w budowie:**					
	1	Budowa gmachu					
III		**Ruchomości:**					
	1	Inwentarz żywy					
	2	Tabor					
IV		**Aktywa przedsiębiorstw kom.:**					
		Do przeniesienia . . .					

„A".

dzony po dzień 31 marca 19 r. STAN BIERNY

Grupa	Pozycja	PASYWA	WARTOŚĆ Sumy pozycji Zł.	gr.	Sumy grup Zł.	gr.	UWAGI I OBJAŚNIENIA
		Z przeniesienia					
I		**Długi długoterminowe:**					
	1	Długi hipoteczne					
	2	„ obligacyjne					
	3	Inne długi długoterminowe . . .					
II		**Pasywa przedsiębiorstw. kom.:**					
III		**Pasywa fundacyj:**					
IV		**Długi krótkoterminowe:**					
	1	Pożyczki krótkoterminowe . . .					
	2	Weksle własne					
		Do przeniesienia . . .					

STAN CZYNNY

Grupa	Pozycja	AKTYWA	WARTOŚĆ				UWAGI I OBJAŚNIENIA
			Sumy pozycyj		Sumy grup		
			Zł.	gr.	Zł.	gr.	
		Z przeniesienia					
V		**Aktywa fundacyj:**					
VI		**Materjały i zapasy:**					
VII		**Lokaty:**					
	1	Sumy hipoteczne					
	2	Papiery wartościowe					
VIII		**Sumy komunalne w Kasach innych związków komunal. oraz w Kasach Urzędów Skarbowych:**					
		W kasach innych związków komunalnych					
		W kasach urzędów skarbowych . .					
IX		**Pozostałości czynne na rachunkach bieżących w instytucjach finansow.:**					
	1	Pocztowa Kasa Oszczędności . .					
		Do przeniesienia . . .					

Grupa	Pozycja	PASYWA	WARTOŚĆ Sumy pozycyj Zł.	gr.	Sumy grup Zł.	gr.	UWAGI I OBJAŚNIENIA
		Z przeniesienia					
V		**Sumy przechodnie:**					
	1	Sumy skarbowe					
	2	„ związków komunalnych . .					
VI		**Fundusze specjalne:**					
VII		**Inne pasywa:**					
VI		**Deponenci:**					
IX		**Majątek związku komun.**					
	1	Czysty majątek (kpitały zakładowe) przedsiębiorstw komun.					
		a) ______ zł. ______					
		b) ______ zł. ______					
		c) ______ zł. ______					
		d) ______ zł. ______					
		e) ______ zł. ______					
		f) ______ zł. ______					
	2	Fundusz obrotowy związku komun.					
	3	Czysty majątek związku komun.					
		Do przeniesienia . . .					

STAN CZYNNY

Grupa	Pozycja	AKTYWA	WARTOŚĆ — Sumy pozycji Zł.	gr.	Sumy grup Zł.	gr.	UWAGI I OBJAŚNIENIA
		Z przeniesienia					
X		**Kasa**					
XI		**Inne aktywa**					
XIII		**Depozyty**					
XII		**Przewyżka stanu biernego nad stanem czynnym**					
		Suma stanu czynnego . .					
		Należności względne:					
		1. Różni za gwarancje udzielone .					
		2. Gwarancje przyjęte					
		Ogółem .					*Podpisy:*

Grupa	Pozycja	PASYWA	WARTOŚĆ				UWAGI I OBJAŚNIENIA
			Sumy pozycji		Sumy grup		
			Zł.	gr.	Zł.	gr.	
		Z przeniesienia					
		Suma stanu czynnego . .					
		Zobowiązania względne:					
		1. Gwarancje udzielone					
		2. Różni za gwarancje					
		Ogółem .					

Załącznik 18 (do wyjaśnienia do § 31)
rozmiar A 2 420 × 594

Dział „B“. Inwentarz nieruchomości

1	2		3	4	5	6	7	8
Nr. kolejny	Położenie nieruchomości		Oznaczenie księgi hipotecznej	Sposób użytkowania nieruchomości	Dane z katastru	Powierzchnia w hektarach, arach i metrach	Data nabycia wzgl. wybudowania nieruch.	Od kogo nabyto nieruchomość i na mocy jakiego aktu
	Miejscowość ulica	Nr.						

9	10			11		12		13	14	15
Wartość p/g kosztów nabycia wzgl. p/g kosztów własnych budowy	Wartość p/g oszacowania			Ubytek wzgl. sprzedaż nieruchomości		Wartość ubytku względnie sprzedaży nieruchomości		Data ubytku względnie sprzedaży	Oznaczenie aktu sprzedaży	Uwagi
	Data	Suma		Powierzchnia gruntu w hektarach, arach i metrach	Oznaczenie budowli					
		Zł.	gr.			Zł.	gr.			

Załącznik 19 (do wyjaśnienia do § 31)
rozmiar A2 420×549

PRZYCHÓD

Dział „B“ Inwentarz ruchomości

1	2	3	4	5		6		7		8	9	10	11
Nr. porządkowy przychodowy	NAZWA PRZEDMIOTU JEGO OPIS I STAN	Data otrzymania lub kupna	Od kogo otrzymano lub kupiono i na zasadzie jakiego dokumentu	Cena		Wartość		Dziennik		Gdzie znajduje się przedmiot	Zmiana w stosunku do rubryki ósmej	Odnośny numer porządkowy rochodowy	UWAGI
				Zł.	gr.	Zł.	gr.	Data	Poz.				

ROZCHÓD

1	2	3	4		5		6	7	8
Nr. porządkowy rozchodowy	Odnośny numer porządkowy przychodowy	NAZWA PRZEDMIOTU	Cena		Wartość		Data wykreślenia z inwentarza	Powód wykreślenia przedmiotu z inwentarza z powołaniem się na odpowiednie zarządzenie	UWAGI
			Zł.	gr.	Zł.	gr.			

Załącznik 20 (do wyjaśnienia do § 31)
rozmiar A2 420×594

Dział „B“

1	2	3	4	5	6			
					WARUNKI LOKATY			
Nr. kolejny	FORMA LOKATY	Data ulokow. kapitału	Pozycja Dziennika	OKREŚLENIE PRZEZNACZENIA ULOKOWANYCH KAPITAŁÓW	Stopa procentowa	Terminy płatności proc.	Termin lokaty	Inne warunki

Inwentarz lokat

7	8		9				10
			WYCOFANIE LOKATY				
Oznaczenie aktu (dokumentu) lokaty	Suma lokaty		Data	Pozycja Dziennika	Suma		UWAGI
	Zł	gr.			Zł.	gr.	

Załącznik 21 (do wyjaśnienia do § 31)
rozmiar A^2 420×594.

Dział „B“ Inwentarz praw i przywilejów

1	2	3	4
Nr. kolejny	OKREŚLENIE PRAWA WZGLĘDNIE PRZYWILEJU	OZNACZENIE TYTUŁU PRAWNEGO (AKTU)	Data nabycia prawa względnie przywileju

5	6	7
SPOSÓB UŻYTKOWANIA PRAWA WZGLĘDNIE PRZYWILEJU	Data ustania prawa względnie przywileju	U W A G I

Załącznik 22 (do wyjaśnienia do § 31)
rozmiar A2 420×594

Dział „B“ Inwentarz

1	2	3	4		5			
Nr. kolejny	OZNACZENIE RODZAJU DŁUGU ORAZ CELU NA JAKI ZOSTAŁ DŁUG ZACIĄGNIĘTY	Data zaciągnięcia długu	Dziennika		Warunki zaciągnięcia długu			
			Data	Pozycja	Stopa %%	Terminy płatności proc.	Terminy umorzenia	Inne warunki

długów długoterminowych

6	7		8				9		10
Oznaczenie aktu (dokumentu) zaciągniętego długu	Suma zaciągniętego długu		Spłata długu				Pozostałość długu		UWAGI
			Data	Pozycja dziennika	Suma				
	Zł.	gr.			Zł.	gr.	Zł.	gr.	

Załącznik 23 (do wyjaśnienia do § 31)
rozmiar A2 420×594

Dział „B" Inwentarz zobowiązań i ciężarów

1	2	3
Nr. kolejny	Określenie zobowiązania wzgl. ciężaru	Oznaczenie tytułu prawnego (aktu)

4	5	6
Data zaistnienia zobowiązania wzgl. ciężaru	Data ustania zobowiązania wzgl. ciężaru	U w a g i

Załącznik 24 (do wyjaśnienia do § 2)
rozmiar A4 210×297

Data otrzymania awizacji	Data awizacji	Numer awizacji	RODZAJ PRZESYŁKI POCZTOWEJ	SUMA Zł.	SUMA gr.

Data odbioru przesyłki z poczty	Nr. asygnacji przychodowej	Pozycja zaksięgowania w dzienniku	UWAGI

Księga awizacyj pocztowych.

Liczba porządkowa zapisu	Data przyjęcia depozytu	Oznaczenie dowodu przyjęcia depozytu	NAZWISKO I IMIĘ (NAZWA) ORAZ ADRES DEPONENTA	Rodzaj depozytu	

Rejestr depozytów walorowych.

Liczba porządkowa zapisu	Data	RODZAJ WALORU	Ilość sztuk	Ilość kuponów	

Rejestr walorów własnych.

Załącznik 25 (do wyjaśnienia do § 13)
rozmiar A4 210×297.

Ilość sztuk	Ilość kuponów	Ogólna suma nominalna depozytu		Pozycja dziennika		UWAGI
		Zł.	gr.	Przychód	Rozchód	

Załącznik 26 (do wyjaśnienia do § 14)
rozmiar A4 210×297.

Ogólna suma nominalna		Termin amortyzacji waloru	Termin płatności kuponów	Pozycja dziennika		UWAGA
Zł.	gr.			Przychód	Rozchód	

Załącznik 27 (do wyjaśnienia do § 25)
rozmiar A2 420×594

L. p.	DATA		NAZWISKO I IMIĘ (względnie nazwa) płatnika i jego adres	Zaległości z lat ubiegłych					Wymiana na okres bieżący				Umorzenia
	doręczenia nakazu płatniczego	wniosku egzekucyjnego		Z roku	Suma (należność)		Data płatności zaległości lub °/o zwłoki obliczone po dzień 31/III. 19.....		Podstawa wymiaru	Data płatności	Sumy rat		Data i Nr. zarządzenia
					Zł.	gr.	Zł.	gr.			Zł.	gr.	
			Z przeniesienia . .										
				19									
				19									
				19									
				19									
				19									
				19									
				19									
				19									
				19									
				19									
				19									
				19									
				19									
				19									
				19									
				19									
				19									
				19									
				19									
				19									
			Do przeniesienia . .										

Księga biercza.

Umorzenie (odpisy)						Uiszczenia na poczet									Zaległość końcowa					Nadpłata	
Zaległości (należności)		Bieżących		%% zwłoki (od zaległych)		Data i Nr. kwitu względnie Nr. pozycji dziennika	Zaległości		Bieżących		% % zwłoki		Kosztów egzekucyjnych		Suma należności			Data płatności zaległości lub % zwłoki obliczone po dzień 31 3 19			
Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.		Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	z roku	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.

Załącznik 28 (do wyjaśnienia do § 25)
rozmiar A4 210×297

L. p.	SUMA		DATA PŁATNOŚCI												OTRZYMANO			WYDANO			
	Zł.	gr.	Styczeń	Luty	Marzec	Kwiecień	Maj	Czerwiec	Lipiec	Sierpień	Wrzesień	Październik	Listopad	Grudzień	poz. dzien.	dnia	miesiąca	poz. dzien.	dnia	miesiąca	KOMU

Miejsce wystawienia	Miejsce płatności	WYSTAWCA	Zlecenie	Żyranci (ostatni)	UWAGI

Rejestr weksli obcych.

Załącznik 29 (do wyjaśnienia do § 28
rozmiar A4 210×297

PRZYCHÓD

Data		Liczba porządkowa zapisu	TREŚĆ	Ilość	Cena	Wartość
Miesiąc	Dzień					
Rok 19						
			Z przeniesienia			
			Do przeniesienia			

ROZCHÓD

Data		Liczba porządkowa zapisu	TREŚĆ	Ilość	Cena	Wartość
Miesiąc	Dzień					
Rok 19						
			Z przeniesienia			
			Do przeniesienia			

Księga materjałowa ilościowo-wartościowa.

Załącznik 30 (do wyjaśnienia do § 2).

ODPIS.

Warszawa, dnia 10 czerwca 1926 r.

MINISTERSTWO SKARBU
L. DK. 1775/W. A. K.

W sprawie odbioru z poczty przesyłek wartościowych i przekazów pieniężnych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy w Katowicach).

Celem ujednolicenia trybu odbioru z poczty przekazów pieniężnych, listów i paczek wartościowych tudzież zwiększenia kontroli nad odbiorem, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Generalną Dyrekcją Poczt i Telegrafów zarządza, w rozwinięciu postanowień §§ 105—111 Instr. dla Kas Skarb. co następuje:

Urzędy pocztowe mogą zawiadamiać kasy skarbowe, względnie władze lub urzędy państwowe, o nadejściu pod ich adresem przekazów pieniężnych, listów lub paczek wartościowych:

a) zapomocą przekazów pocztowych lub adresów przesyłkowych.

Kasy Skarbowe zapisują otrzymane zawiadomienia pocztowe (awizacje, przekazy pocztowe, adresy przesyłkowe) do księgi awizacyjnej pocztowych (wzór Nr. 14 do § 106 Instrukcji dla kas skarbowych) na 3-ch kontach, otwartych osobno dla:

a) przekazów pocztowych,
b) listów wartościowych,
c) paczek wartościowych,

poczem sumują zapisane w jednym dniu awizacje na każdem koncie obok napisu „Razem".

Zauważa się, że w przedziałce 2-ej księgi awizacyj pocztowych należy zapisywać „numer oddawczy" danej przesyłki, umieszczony na awizacjach z lewej strony u góry, na adresach pomocniczych i przekazach na odwrotnej stronie blankietu w specjalnej rubryce.

Księga awizacyj pocztowych obowiązkowo musi być przechowywana w skarbcu.

Do odbioru z poczty przekazów pieniężnych, listów i paczek wartościowych mogą kasy skarbowe zamiast każdorazowych upoważnień wystawiać ogólne roczne lub bezterminowe upoważnienia w sposób, unormowany w okólnikach Ministerstwa Skarbu z dn. 16.VII 1925 r. L. DK. 345/WIR i dnia 13.X. 1925 r. L. DK. 4055/WAK. W razie zmiany osoby upoważnionej należy odebrać wydane poprzednio upoważnienie i wystawić nowe. Upoważniony urzędnik obowiązany jest zgłaszać się do urzędu pocztowego po odbiór przekazów, listów i paczek wartościowych z pisemnem upoważnieniem oraz z księgą awizacyj pocztowych.

Urzędnik pocztowy odbiera od upoważnionego urzędnika kasy skarbowej pokwitowania z odbioru przekazów, listów lub paczek w sposób przewidziany w przepisach pocztowych, poczem wydaje upoważnionemu urzędnikowi pieniądze, listy lub paczki wartościowe, zaś w księdze awizacyj pocztowych na właściwem koncie pod sumą „razem", obejmującą pozycje danego dnia, umieszcza klauzulę, stwierdzającą wydanie właściwej ilości przesyłek i ogólnej ich wartości, np. „Wydano od Nr. 11 do Nr. 15 pięć listów wart. na 6103 zł.", podpisuje tę klauzulę i umieszcza obok podpisu odcisk datownika z nazwą urzędu pocztowego.

Przekazy, listy i paczki wartościowe, niewpisane do księgi awizacyj pocztowych, nie mogą być wydane upoważnionemu urzędnikowi w żadnym wypadku.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1926 r. Równocześnie tracą moc obowiązującą postanowienia okólników Ministerstwa Skarbu z dnia 16.VII 1925 r. L. DK. 345/25 WIR i z dn. 13.X. 1925 r. L. DK. 4055/25/WAK w części, unormowanej niniejszem rozporządzeniem.

Za Ministra Skarbu:
(—) Czauderna.
Dyrektor Departamentu Kasowego.

ODPIS.

WOJEWODA KRAKOWSKI
L. O. org. VIII-3/13/33.

Do

PP. Starostów Powiatowych, Pana Starosty Grodzkiego, Pana Prezydenta stoł. król. m. Krakowa.

Rozporz. Ministra Komunikacji z dnia 21 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 20 poz. 135 z r. 1933) wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie uchylenia rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 12 września 1927 r. o organizacji urzędów dróg wodnych — skasowany został z dniem 1 kwietnia 1933 r. Urząd Dyrekcji Dróg Wodnych w Krakowie, a zarządzeniem Ministra Komunikacji z dn. 18 marca 1933 r. L. T. P. 1539/33 agendy tej Dyrekcji przekazane zostały Krakowskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu, przy którym utworzony zostaje dla spraw wodnych Wydział Dróg Wodnych.

Równocześnie przekazany został administracji krakowskiego Urzędu Wojewódzkiego oprócz Państw. Zarządów Wodnych w Krakowie, Żywcu, Nowym Sączu i Tarnowie na terenie Województwa Krakowskiego — także Państwowy Zarząd Wodny w Sandomierzu na terenie Województwa Kieleckiego.

Tem samym zarządzeniem Ministra Komunikacji zniesiony został na terenie Województwa Krakowskiego Państwowy Zarząd Wodny w Jaśle, którego agendy przekazane zostały Państwowemu Zarządowi Wodnemu w Rzeszowie w Województwie Lwowskiem oraz Państwowy Zarząd Wodny w Bochni, którego agendy przekazane zostały Państwowemu Zarządowi Wodnemu w Tarnowie.

Powyższe podaję do wiadomości.

Dr. Kwaśniewski
Wojewoda.

ODPIS.

MINISTERSTWO SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. Wojsk. 1684/1.

Przepisy § 135 rozp. wykon. do ustawy o pow. obow. wojsk.

Wobec możliwości niedość dokładnego przestrzegania przez niektóre urzędy państwowe, czy też gminne (magistraty) przepisów § 135 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o powsz. obow. wojsk., Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Panów Wojewodów o przypomnienie właściwym władzom, a w szczególności magistratom większych miast, że w stosunku do mężczyzn, którzy przekroczyli 21 rok życia i:

a) ubiegają się o zezwolenie na uprawianie przemysłu lub handlu,

b) ubiegają się o dowód osobisty, książeczkę robotniczą lub służbową,

c) zgłaszają zmianę miejsca zamieszkania lub pobytu,

d) starają się o posadę w służbie publicznej — obowiązani są przekonać się czy i w jaki sposób dany mężczyzna, wypełnił wszystkie powinności wynikające z ustawy o pow. obow. wojsk.

W razie stwierdzenia, że dana osoba powinnościom tym nie uczyniła zadość, władze mają obowiązek zakomunikowania o tem właściwej władzy administracji ogólnej, z podaniem adresu tych osób, jeśli im jest znany.

Wyczyński mjr
Naczelnik Samodz. Wydz. Wojsk.

ODPIS.

MINISTERSTWO SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. OL. 2a/3/4.

W sprawie zmiany statutu organizacyjnego Min. Spraw Wewn.

Do
Pana Dyrektora Dep. I. - V., Szefa Biura Personalnego, Naczelników Wydz. w M. S. Wewn.

Z dniem 1 lipca 1933 r. wchodzi w życie rozporządzenie Prezydenta R. P. z dnia 21 czerwca 1932 r. „o przekazaniu zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie Zdrowia Publicznego — Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej“ (Dz. U. R. P. Nr. 52 poz. 493) jako też rozporz. Prezydenta R. P. z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia Urzędu Ministra Robót Publicznych“ (Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 479).

W związku z temi dwoma rozporz. następują zmiany w statucie organizacyjnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Zanim zmiany te znajdą wyraz w nowym statucie, opartym na częściowo odmiennych od dotychczasowych statutów zasadach — zarządzam narazie, ze względu na konieczność uwzględnienia niezbędnych zmian organizacyjnych już z dniem 1 lipca — co następuje:

I.

W statucie organizacyjnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, ogłoszonym w tekście jednolitym obwieszczeniem z dn. 25 września 1931 (Monitor Polski Nr. 229 poz. 313) Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 18 z r. 1931 należy wprowadzić następujące zmiany:

1) w § 1 skreślić wyrazy: „V. Służby Zdrowia“, a w ich miejsce wstawić wyrazy: „V. Techniczno-Budowlany“,

2) w ustępie trzecim § 3 po słowach „działalności ekonomicznej tychże związków“ — dodać wyrazy: „jako też sprawy administracyjno-budowlane“,

3) ustęp ostatni § 3 należy skreślić. W jego miejsce wchodzi ustęp o następującem brzmieniu:

Departament V. techniczno-budowlany obejmuje sprawy o przeważającym charakterze technicznym należące do zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych na podstawie art. 2 rozporz. Prezydenta R. P. z dnia 21 V. 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 479), jakoteż na podstawie ust. 2 art. 1 rozporz. Prezydenta R. P. z dn. 21 VI. 1932 r. o przekazaniu zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawach Zdrowia Publicznego Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej (Dz. U. R. P. Nr. 52 poz. 493).

4) w ustępie czwartym § 4 po wyrazach: „i urzędów podległych“ należy dodać wyrazy: „sprawy przydziału pomieszczeń w gmachach państwowych lub przez Państwo administrowanych“,

5) w ustępie drugim § 6 należy skreślić wyrazy: „zabudowania miast, kosztów leczenia“,

6) do § 6 należy dodać ustęp piąty następującej treści:

„**Wydział administracyjno-budowlany** opracowuje projekty ustaw, rozporządzeń i zarządzeń o charakterze ogólnym, jakoteż załatwia sprawy konkretne o przeważającym charakterze administracyjno-prawnym z zakresu Departamentu V. Techniczno-Budowlanego; sprawy wywłaszczeń na cele budowlane i zabudowania osiedli — sprawy nadzoru nad wykonywaniem zawodu inżynierów, mierniczych przysięgłych i techników; sprawy zrzeszeń technicznych; sprawy uprawnień do kierowania robotami budowlanemi; opracowuje pod względem prawnym umowy oraz inne akty i dokumenty prawne w zakresie Departamentu V. Techniczno-Budowlanego; opinjuje pod względem prawnym sprawy załatwiane przez powyższy departament“.

7) należy skreślić dotychczasowe postanowienia, zawarte w § 8. W ich miejsce wchodzą postanowienia następujące:

Departament V. techniczno-budowlany składa się z trzech Wydziałów: Wydziału zabudowania osiedli, Wydziału techniki budowlanej i Wydziału Zarządu gmachów i placów państwowych.

Wydział zabudowania osiedli załatwia sprawy planów zabudowania osiedli; sprawy polityki budowlanej i terenowej; sprawy osiedleńcze-mieszkaniowe; rozbudowy miast; pomiarowe; sprawy techniczno-sanitarne.

Wydział techniki budowlanej załatwia sprawy zatwierdzenia projektów budowlanych, sprawy normalizacji materjałów i konstrukcyj, sprawy materjałów zastępczych, opracowuje techniczne podstawy przepisów budowlanych oraz norm, stosowanych przy oddawaniu dostaw i robót państwowych; załatwia sprawy budowy gmachów państwowych; sprawuje fachowy nadzór nad

personalem techniczno-budowlanym rządowym i samorządowym.

Wydział zarządu gmachów i placów państwowych sprawuje zarząd gmachów i budynków państwowych oraz znajdujących się w zarządzie państwowym; opracowuje wnioski w sprawie przydziału pomieszczeń w tych budynkach; zarządza terenami państwowymi i załatwia sprawy grobownictwa wojennego.

W związku z powyższem zarządzeniem zainteresowane Departamenty i Wydziały opracują bezzwłocznie w porozumieniu z Wydziałem OL. odpowiednie zmiany w swoich szczegółowych podziałach czynności oraz w wykazach akt.

Bronisław Pieracki
Minister.

Orzecznictwo Sądów Polskich.

ODPIS.

NAJWYŻSZY TRYBUNAŁ ADMINISTR.
L. Rej. 8970/31.

W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej!

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie: Przewodniczący Sędzia Żabicki i Sędziowie: Tchorznicki, Sąchocki przy udziale protokolanta Garbaczewskiego, w sprawie skargi Aleksandra Landau w Krakowie na oczeczenie Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie z dnia 16 lipca 1931 r. L. Sm. XV. 1372/31 w przedmiocie wymiaru państwowego podatku od placów niezabudowanych, po przeprowadzonej dnia 2 października 1933 r. rozprawie, a to po wysłuchaniu sprawozdania sędziego sprawozdawcy, oddala skargę, jako nieuzasadnioną.

Powody

Powód Aleksander Landau zaskarżył orzeczenie Wojewody Krakowskiego z dn. 16 lipca 1931 r., którem zostało oddalone odwołanie wymienionego powodu od wymierzonego mu przez Magistrat m. Krakowa podatku na rok 1929 od jego niezabudowanego placu w Krakowie.

W skardze swojej zarzuca powód pominięcie, przez zaskarżoną władzę istotnego dla sprawy zarzutu, podniesionego w odwołaniu, a mianowicie zarzutu, iż od spornego placu opłaca on podatek od nieruchomości, jako od placu zajętego całkowicie przez sklepy i skład drzewa, co wyklucza nałożenie na tenże plac podatku od placów niezabudowanych.

Wojewoda Krakowski złożył odpowiedź w której wnosi o oddalenie skargi powoda jako nieuzasadnionej.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył co następuje:

Jak widać z treści odwołania, znajdującego się w aktach sprawy powód zarzucał w niem tylko zbyt wysokie oszacowanie placu i w związku z tem zbyt wysoki wymiar podatku od placu niezabudowanego, nie kwestjonując jednak wcale swojego zasadniczego obowiązku do płacenia tego podatku. Znajdująca się w odwołaniu pobieżna wzmianka o istnieniu na tym placu od szeregu lat składu drzewa nie była też tam przytoczona w charakterze zarzutu przeciw nałożeniu na powoda podatku od placów budowlanych, lecz jedynie przeciw wysokości tego podatku do której to kwestji, jak to wspomniano, powód ograniczył swoje odwołanie. Ponieważ zaś, z punktu widzenia wysokości wymierzonego powodowi podatku od placów budowlanych, kwestja istnienia na jego placu składu drzewa jest bez znaczenia zatem niezbadanie przez pozwaną władzę tej nie związanej ze sporem okoliczności nie może być uważane za wadliwość postępowania.

Z drugiej strony podniesiony przez powoda w skardze do Najwyższego Trybunału Administracyjnego zarzut istnienia na placu powoda oprócz składu drzewa również i sklepów oraz zarzut opłacania przezeń od tego placu podatku od nieruchomości, w związku z czem powód utrzymuje, iż władza „oczywiście nie może równocześnie wymierzać podatku od placów niezabudowanych“ jest zarzutem, rozszerzającym istotę roszczenia powoda, a przytem zarzutem, opartym częściowo i na nowych, nie przytoczonych przed wydaniem zaskarżonego orzeczenia, okolicznościach faktycznych gdyż w odwołaniu powoda nie było wcale mowy ani o istnieniu na jego placu sklepów ani o opłacaniu przezeń od tego placu podatku od nieruchomości, ani o niepodpadaniu tego placu pod podatek od placów budowlanych wogóle. Tego więc zarzutu Najwyższy Trybunał Administracyjny nie uwzględnił stosownie do art. 83 ust. 3 Rozp. Prez. R. P. z dnia 27 października 1932 r. Dz. ust. poz. 806.

Wobec tego Najwyższy Trybunał Administracyjny skargę oddalił, jako nieuzasadnioną.

Warszawa, dnia 2 października 1933 r.

Podpisy:
Żabicki, Tchorznicki, Sąchocki.

ODPIS.

NAJWYŻSZY TRYBUNAŁ ADMINISTR.
L. rej. 306/30.

W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej!

Najwyższy Trybunał Administracyjny pod przewodnictwem Prezesa Kopczyńskiego w obecności Sędziów: Dr. Smolki, Kinela i protokolanta Haydena w sprawie Gminy m. Krakowa przeciw orzeczeniu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 21 października 1929 r. L. AA. 341/IR. w przedmiocie ściągania przez Magistrat opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych, wobec niezgłoszenia przez strony wyraźnego wniosku o przeprowadzenie rozprawy w myśl art. 72 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27-go października 1932 r. poz. 806 Dz. Ust. na posiedzeniu niejawnem, po rozpatrzeniu aktów sprawy: uchyla zaskarżone orzeczenie jako niezgodne z ustawą.

Powody.

Wskutek odmownego załatwienia przez Magistrat miasta Krakowa żądania Dyrekcji Poczt i Telegrafów co do egzekucji w drodze administracyjnej opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych Województwo Krakowskie decyzją z dnia 5 kwietnia 1929 r. Ad 2129/29 orzekło w drodze nadzoru, że opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne winny być ściągane przez Magistrat

miasta Krakowa w drodze przymusowej w trybie, przewidzianym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji. Od tej decyzji Magistrat m. Krakowa odwołał się do Ministerstwa Spraw, Wewnętrznych, które orzeczeniem z dnia 21 października 1929 r. Nr. AA. 341/IR. odwołanie Magistratu pozostawiło bez uwzględnienia jako niedopuszczalne, ponieważ ani Prezydent miasta Krakowa ani Magistrat tegoż miasta nie może być uważany w danej sprawie za stronę. Na powyższe orzeczenie gmina m. Krakowa wniosła skargę do Najwyższego Trybunału Adminisracyjnego.

Rozpatrując skargę gminy miasta Krakowa na mocy art. 72 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. Dz. U. R. P. poz. 806 na posiedzeniu niejawnem, ponieważ żadna ze stron nie żąda rozprawy, Najwyższy Trybunał Administracyjny uznał co następuje:

Aczkolwiek istotnie w myśl art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. poz. 342), w związku z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 marca 1928 r. (Dz.-U. R. P. poz. 426), w mieście Krakowie funkcje powiatowej władzy administracji ogólnej sprawuje Prezydent tego miasta i w tym charakterze jest władzą egzekucyjną, niemniej jednak nie należy zapominać o tem, że gmina miasta Krakowa ma swoje zupełnie odrębne zadania i interesy i jest samodzielnym i zupełnie odrębnym podmiotem praw od powiatowej władzy administracji ogólnej. W myśl statutu miasta Krakowa władze gminne, a w szczególności w myśl § 58 tegoż statutu, rada miejska zastępuje gminę w wykonywaniu jej praw i obowiązków i jest obowiązana strzedz dobra Gminy. Takie same ogólne zadania w odpowiednim zakresie ciążą na magistracie oraz na Prezydencie miasta, jako wykonawczych organach gminy. Wobec tego nie może być nawet mowy o tem, aby gmina miasta Krakowa i jej organ wykonawczy Magistrat nie mógł być uważany za stronę w sprawie niniejszej, tembardziej, że w decyzji Województwa nowy obowiązek został wyraźnie nałożony na Magistrat. Władza pozwana nie przytoczyła w zaskarżonem orzeczeniu żadnego uzasadnienia przeciwnego poglądu, gdyż w myśl art. 9 rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. poz. 341) osobą interesowaną jest każdy, kto żąda czynności władzy, do kogo czynność władzy się odnosi, lub też czyjego interesu czynność władzy choćby pośrednio dotyczy. Gmina m. Krakowa twierdzi, że Województwo Krakowskie decyzją z dnia 5 kwietnia 1929 r. Ad. 2129/29 obciążyło Magistrat tegoż miasta bez podstawy prawnej obowiązkiem ściągania w drodze przymusowej opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych. Nie wchodząc w rozpatrzenie słuszności tego twierdzenia, jako nierozpatrywanego w zaskarżonem orzeczeniu, należy zaznaczyć, że gmina m. Krakowa, jak tylko obciążono ją nowym obowiązkiem, wzięła zaraz udział w sprawie za pośrednictwem Magistratu m. Krakowa, wnosząc do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych odwołanie od odnośnej decyzji Województwa. Wobec tego gmina m. Krakowa względnie Magistrat tegoż miasta, musi być uznana za stronę w rozumieniu pkt. 2 art. 9 rozporządzenia z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem, gdyż uczestniczy w sprawie jako osoba interesowana na podstawie prawnie chronionego interesu, jakiem jest dobro gminy. Niema żadnego znaczenia dla sprawy niniejszej ta okoliczność, iż Prezydentowi miasta Krakowa zostały powierzone funkcje powiatowej władzy administracji ogólnej, gdyż w tym charakterze o ile brał udział w sprawie niniejszej, Prezydent wcale nie występował, lecz tylko w charakterze organu wykonawczego gminy i jej urzędnika, będącego całkowicie na utrzymaniu gminy.

W tym stanie rzeczy Najwyższy Trybunał Administracyjny uchylił zaskarżone orzeczenie jako niezgodne z ustawą.

Warszawa, dnia 13 listopada 1933 r.

Podpisy:

(—) Kopczyński, (—) Dr. Smolka, (—) Kinel.

Wypłacenie gratyfikacji pracownikom związków komunalnych.

Z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 30 grudnia 1924 r. o dostosowanie uposażenia członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonarjuszów państwowych, nie może być mowy o zwyczaju wypłacania pracownikom związków komunalnych gratyfikacji.

Orzeczenie Izby Cywilnej (sek. I.) Sądu Najwyższego z 23 maja 1933 r. Nr. I. C. 2498/32.

(Orzecznictwo Sądów Polskich — grudzień 1933 r. str. 539).

Nieważność umowy o ubezpieczenie od ognia.

Umowa o ubezpieczenie od ognia, zawarta z pominięciem przepisów §§ 12 i 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 10 października 1924 Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 862 o reorganizacji Polskiej Dyrekcji Ubezpieczeń Wzajemnych jest nieważna.

Orzeczenie Izby Trzeciej (Sek. I.) Sądu Najwyższego z 15 października 1929 r. Rw. 1913/28.

(Orzecznictwo Sądów Polskich — grudzień 1933).

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: KRAKÓW MAGISTRAT, BIURO PREZYDJALNE. TELEFON NR. 125-05.

PRENUMERATA: ROCZNA WYNOSI 12 ZŁ., (Z PRZESYŁKĄ POCZTOWĄ 14 ZŁ.), CENA JEDNEGO EGZEMPLARZA 1 ZŁ.

SPRZEDAŻ DZIENNIKA ORAZ PRZYJMOWANIE ZGŁOSZEŃ NA PRENUMERATĘ USKUTECZNIA DZIENNIK PODAWCZY MAGISTRATU.

OGŁOSZENIA: CAŁA STRONA 100 ZŁ., 1/2 STRONY 50 ZŁ., 1/4 STRONY 25 ZŁ. — DZIAŁ OGŁOSZEŃ PROWADZI P. A. T. W KRAKOWIE, ULICA MIKOŁAJSKA 32. — TELEFONY NR. 104-99, 105-00.

Nakładem Gminy stoł. król. miasta Krakowa. — Czcionkami Drukarni Muzeum Przemysłowego w Krakowie, ulica Smoleńska Nr. 9.